

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONLY

MATIPUF

MELEK ATES

L. A. WEATHERLY

www.bizimkosemiz.com

Ates uyanıyor

DE
X

Başlangıç

Kadının evden çıkması uzun sürdü. Caddenin karşı tarafından kadının yaşadığı evin kapısını gözetleyen Seb, alacakaranlığın gölgesinde harap durumdaki bakkal dükkânının duvarına yaslanmış duruyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı ve çenesinde bir günlük sakal vardı. Zayıf bedeni hem rahat, hem de bir kedi gibi tetikteydi. Doğru yerde bulunduğuna emindi. Tahta panjurlu kapısı, kırmızı ve sarı çiçekli saksılarla dolu demir parmaklıklı balkonuyla, altın sarısı ev tam gördüğü gibiydi. Elleri kot pantolonunun cebinde balkondaki saksıları saydı: on yedi taneydi.

Hadi ufaklık, işe geç kalacaksın, diye düşündü.

Sonunda kapı açıldı ve etek ceket giymiş, yuvarlak hatlı bir kadın dışarı çıktı. Anahtarlarını bulmak için telaşlı bir şekilde çantasını altüst etti ve kapıyı kilitleyip yüksek topuklu ayakkabılarıyla sendeleyerek arabasına doğru yürüdü. Arabaya ulaşana kadar çantasındaki anahtarları tekrar kaybetti, kaldırımında bir dakika daha durup sinirli el hareketleriyle çantasını karıştırdı. Seb gülümsedi. Evet, bütün bunlar tam ondan beklenecek şeylerdi.

Kadının arabası köşede gözden kaybolur kaybolmaz, Seb ayağının dibinde duran eski sırt çantasını alıp omzuna attı. Evin arka tarafına nasıl geçeceğini önceden kontrol etmişti. Etrafta kimse olmadığına emin olmak için diğer benliğinin uçmasını sağladı. Kimse yoktu. Sabahın sessizliğinde yolun karşı tarafına geçip bir tur attı. Evin bir yanı yüksek, tahta bir çitle çevriliydi. Kolayca hareket eden Seb, çitin üst kısmını tutmaya çalıştı. Evin arka tarafı da tam gördüğü gibiydi: yine saksılarla dolu düzenli, beton bir avlu. Sürgülü veranda kapısının yanında rengi solmuş bir şezlong duruyordu.

Kırık kilidinden dolayı kadını endişelendiren pencere ikinci kattaydı. Pencereyi bulup iterek açmak Seb'in yalnızca birkaç saniyesini aldı. Sessizce kadının soluk yeşil ve farbalalarla bezenmiş yatak odasına girdi. Kadın çıkmadan koku sürmüş olmalıydı, çünkü oda parfüm kokuyordu.

Ve şimdi saatlerce evde olmayacaktı. İşyeri öyle uzaktaydı ki öğlen yemeği için eve gelmeye vakti olmazdı. Önceki gün kadının kafasını kurcalayan sayısız sorundan biri de buydu. Kadının düşünceleri kasırgaya yakalanmış yapraklar gibiydi: tek başlarına bir ağırlıkları yoktu ama birleşince yarattıkları etki, odaklanmaya çalışan Seb'in başının ağrımasına neden olmuştu. Birkaç pezo kazanmak için insanların iç dünyasını okumak her zaman kolay bir yöntem değildi. Özellikle de tüm istediği çabucak işini bitirip yiyecek bir şeyler satın almak ve kendisi için önemi olan tek şeye geri dönmek olduğunda. Yine de kadına söylediklerinin onun işine yaradığını ümit ediyordu. Kadının kesinlikle daha fazla dinlenmeye ihtiyacı olsa da bugün dinlenmeye başlamamasına sevinmişti Seb.

Kokulu odadan çıkan Seb aramaya devam ederken adımları parke zeminde yankılanıyordu. Artık evlere gizlice pek girmiyor olsa da geçmişte bunu çok daha kötü nedenlerle, sık sık yapmıştı. Yavaşça açık kapıları itip içerde ne olduğuna baktı. Kaygıyla yüzünü buruşturdu. Kadında mutlaka bir tane olmalıydı. Kesin olarak görmemişti ama olduğunu varsaymıştı. Sonunda alt katta aradığını buldu: köşedeki çalışma masasının üstünde duran bir bilgisayar.

Mükemmel. Seb iskemleye oturdu ve bilgisayarını açtı. Bilgisayarlarını halkın kullanımına açan okul bugün kapalıydı ve birkaç gündür pansiyonda oda tutamamış ve birinden dizüstü bilgisayarını ödünç alamamıştı. Arama motoruna girip yavaş hareketlerle birkaç sözcük yazdı. Karşısına seçenekleri içeren liste çıktı ve aradığını bulup seçimini yaptı.

Sitenin açılış sayfasında Diaz Yetimhanesi: Çocuklar için bir cennet yazıyordu. Seb dudak büktü. Hayatı boyunca birçok yetimhane görmüştü ve pek azı "cennet" olarak tanımlanabilirdi. Ama bu yetimhaneyi ancak dün keşfetmişti ve kontrol etmesi gerekiyordu. Kim bilir, belki de aradığını sonunda bulacağı yer bu olabilirdi. Artık bunun ne kadar küçük bir olasılık olduğunun farkına varsa da düşüncesi bile kalbinin daha hızlı çarpmasına neden

olmuştı. Kadının çalışma masasından küçük bir kağıt alarak adresi dikkatle yazdı ve çantasına attı. Yüz elli kilometre kadar doğuda, Sierra Madre'nin eteğindeydi.

Sonra içgüdüsel bir hareketle Meksika haritasını açtı ve çok iyi tanıdığı şekline bakarak, yıllardır seyahat ettiği yolları aklından geçirdi. Mexico City'den başlamış ve o günden bu yana hiçbir yerde birkaç haftadan uzun süre kalmamıştı. Şimdi kumsalları ve turistleriyle ünlü Hermosillo'dan pek de uzak olmayan Presora'da bulunuyordu. Presora daha sakin ve küçük bir kasaba olmasına karşın arayışı günlerce devam etmişti. Sokakta karşılaştığı herkesi kontrol etmek, girebildiği tüm binalara girmek, giremediklerine ise diğer benliğini göndermek uzun işti.

Hiçbir şey bulamamıştı. Hiçbir şey. Hayatı boyunca bulmayı delice ümit ettiği şeyle ilgili bir ipucuna bile rastlamamış olması aslında hiç de şaşırtıcı değildi. Ama denemeye devam etmek zorundaydı. Yapabileceği tek şey buydu.

Evde aradığını bulmuştu. Bilgisayarı kapatıp ayağa kalktı ve çantasını omzuna aldı. O an gözü kadının kitaplığına ilişti ve kendini kaybetti. Çömelerek aç gözlerle kitapları incelemeye başladı. Kitapların birçoğu henüz dokunulmamış gibiydi ve Seb bir an dayanamayacağını hissetti. Okuduğu kitabı bitirmek üzereydi ve ne zaman başka bir kitapla takas edebileceği bir kitapçı bulabileceğini bilmiyordu. Tarihsel bir romanın kapağına dokundu. Bu kitap onu bir hafta oyalayabilirdi.

Ama hayır. Geçmişte olsa bir an bile düşünmezdi ama buraya girme nedeni hırsızlık değildi. İç çekerek doğruldu.

Merdivene doğru yürürken, mutfağın yanındaki holde gözüne bir duş odası ilişti. Bir an tereddüt etti, sonra içeri girip baktı. Beyaz fayansla kaplanmış odada başka hiçbir şey yoktu: bir el havlusu ve üzeri tozla kaplı bir kalıp sabuna bakılırsa, bu duş seyrek olarak kullanılıyor gibiydi. Gerçekten de öyle olmalıydı; kadın tek başına yaşıyordu ve tüm pudraları ile kremleri üst katta gördüğü pembe banyoda duruyordu. Seb'in yüzünde afacan bir gülümseme belirdi. Evet, işte buna karşı koyamayacaktı; günlerdir gerçek anlamda temizlenememişti. Bu kasabada bir çamaşırhane bulmak, pansiyon odası bulmaktan kolay olduğu için giysileri daha temizdi.

Küçük odaya girdi ve kapıyı kilitledi. Sırt çantasında bulunan duş jelini çıkardı ve hem sıcak suyun, hem de yalnız olmanın tadını çıkararak uzun uzun yıkandı. Bu kadar yıl sonra

bile her ikisini de hâlâ özel mutluluklar gibi görüyordu. Bedeni güçlüydü ve güneşten yanmıştı. Yıkılırken ıslak vücudundaki yara izleri fark ediliyordu. Yaşı büyüdükçe bazıları beyazlaşmıştı, daha yeni olan diğerleri ise kırmızı izler halinde parılıyordu. Temiz hissetmemek en nefret ettiği şeydi ve üstündeki birkaç günlük kiri yok etmek harika bir histi.

Seb daha sonra el havlusuyla becerebildiği kadar kurulandı ve aynaya bakıp ıslak saçını eliyle düzeltti. Kısa kestirdiğinde kıvrırcık olmasından hoşlanmadığı için hafifçe uzun bıraktığı saçından yüzüne düşen tutamı geri attı. Ama ne yaparsa yapsın bir ya da iki bukle alnına düşüp ona acı çektirirdi.

Yeniden üstünü giydiğinde kot pantolonu ve tişörtü bedenine yapıştı ama havanın sıcaklığı çok geçmeden onu kuruturdu. Her şeyi bulduğu gibi bıraktığına emin olmak için etrafına bakındı, sonra bir an önce Sierra Madre'ye, çantasındaki adrese ulaşma isteğiyle koşarak merdivenden yukarı çıktı. Kadının yeşil ve süslü odasında pencerenin önünde durup etrafına baktı.

Görünmeyen kadına "gracias," dedi gülümseyerek ve hızlı hareketlerle kendini evden dışarı attı.

Yetimhaneye otostop yaparak gitmek uzun sürdü; zaman zaman böyle olurdu. Akşamüstü yolun son kısmı için onu aracına alan kamyon şoförü hiç durmadan kız arkadaşından söz edip durmuştu. Adamın verdiği sigarayı sırtını koltuğa, bir ayağını da ön panele yaslayarak içen Seb anlatılanları dinler gibi yaparak sigaranın keyfine varıyordu. Son günlerde sigaraya harcayacak parası genellikle olmuyordu.

"Ben de ona, böyle yapmamalısın chiquita, dedim. Bunu sana iki kez söyledim. Seninle konuştuğumda beni dinlemelisin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Koyu renk kirli sakalı, büyük ve gösterişli bir yüzü olan sürücü onaylaması için Seb'e baktı.

"Evet, haklısın dostum," dedi Seb dumanı dışarı üfleyerek. "Çok haklısın." Bu saçmalığı dinlemektense okumayı tercih ederdi ama ne yazık ki bu bir çeşit otostop kuralıydı. Sohbet etmek ulaşımın fiyatı gibiydi.

"Ama beni asla dinlemiyor! Kendi dünyasında yaşıyor. Ümitsiz bir durum. Güzel ama..." Adam hiç ara vermeden konuşmaya devam etti.

Adamın ruhundaki şimşeğe benzer kırmızı öfke çizgilerini fark eden Seb boş boş ona baktı. Araca bindiğinde kendi ruh rengini de kamyon şoförünün ruhu gibi mavi, sarı tonlara değiştirmişti. Adamın farkında bile olmadığını, bunu göremeyeceğini biliyordu ama ruhunu aralarında bulunduğu kişilere göre düzenlemek daha güvende, daha gizlenmiş hissetmek için çocukluğunda edindiği bir alışkanlıktı.

Ama bu işe yaramaz adamı dinledikçe, Seb onunla aynı ruhu paylaşmak istemediğini fark etti. Adamın mutfakta bağırıp çağırmasının ve koyu renk saçlı bir kadının korku içinde karşısında durmasının görüntüsünü fark eden Seb yeniden kendi doğal renklerine döndü. Gördüğü onu pek de şaşırtmamıştı. Aslında kamyon şoförü kötü bir adama benzemiyordu; yalnızca kendinden zayıf olanları korkutan tiplerdendi. Endişelenecek bir şey olsa Seb bunu hissedeceğine emindi. Üstelik herhangi bir soruna karşı cebinde sustalı bir bıçak taşıyordu. Meksika'da tek başına silahsız seyahat etmek için ahmak olmak gerekirdi.

"Biraz da senden bahsedelim," diye devam etti kamyon şoförü. "Kaç yaşındasın, on yedi, on sekiz?"

"On yedi," dedi Seb sigara dumanını dışarı üfleyerek. Bir ay sonra on sekiz olacaktı ama fazla bilgi vermek konusunda isteksizdi.

"Evet, bahse girerim kızları elde etmek için hiç sıkıntı çekmiyorsun, öyle değil mi?" Adam sevimsiz bir kahkaha atarken ruhu da onunla birlikte kıkırdayarak titrek bir turuncuya dönüştü. "Kızların oda duvarlarına posterlerini astıkları rock sanatçılarını andırıyorsun. Ama beni dinle amigo, asla onlara..."

Seb, bunları dinlemektense en azından radyoyu açabilmeyi diledi. İnsanlardan görüntüsüyle ilgili sık sık benzer şeyler duyardı ama bu, ne yazık ki tek istediği şeyi elde etmesini sağlamıyordu.

"Söyle bakalım nerelisin?" dedi adam sigarasını tıka basa dolu kül tablasında söndürerek. "Sonora mı? Sinaloa mı?"

"Mexico City," dedi Seb. Hava neredeyse kararmıştı; karşı taraftan gelen trafikteki farların ışığı belirsizliğin içinden onlara saldırır gibiydi. "Annem Sonoralıydı."

"Anlamıştım zaten," dedi adam yeniden ona bakarak. "Eminim Fransız ya da İtalyan'dı."

Seb karşı koyamadı. "İtalyan," dedi ciddi bir ifadeyle. "Aslen Venedikliydi. Büyük büyükbabam gondolcuymuş, sonra buraya göç etmiş. Buralarda kanal bulunmadığından, çiftlik sahibi olmuş."

Kamyon şoförünün gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, tabii," dedi Seb, sigarasının külünü tablaya silkelemek için öne eğilerek. "On binin üstünde büyükbaş hayvanı varmış. Ama sanırım akli her zaman kanallarda kalmış." Böyle konuşmaya daha uzun süre devam edebilirdi ama adam öyle aptaldı ki eğlenmek bile zor oluyordu.

Sürücü yeniden kız arkadaşının konusuna dönerek onun başarısızlıklarını ve ne şekilde kendini geliştirebileceğini uzun uzun anlattı. Adam homurdanarak konuşurken Seb'in gözünde kadının korkutulmuş birkaç görüntüsü daha canlanmıştı ve ineceği yere vardıklarında şoförü boğmaktan mutluluk duyacak hale gelmişti. Bunun yerine, el sıkışırken adamın cebinden sigara paketini ve çakmağı araklamakla yetindi. Çocukluğundan bu yana hiç sigara paketi çalmamıştı ama şimdi bunu yapmak ona çok zevk vermişti. Aslında sağlık için zararlı bir şeyi çalmayıp cabrona bırakmalıydı.

Kamyon yanından uzaklaşır uzaklaşmaz, üstündeki sudan kurtulmak isteyen bir köpek gibi silkinen Seb rahatsız edici enerjiden arınmaya çalıştı. Neredeyse Sierra Madre'ye varmıştı ve ufukta yükselen dağların heybetli gölgesini durduğu tepeden izleyebiliyordu. Çevrede melek olmadığına emin olmak için odaklandı ve diğer benliğini çevreye göz atması için gönderdi. Havada süzülerek yetimhaneyi kolayca buldu. Yolun bir kilometre kadar ilerisinde, çorak bir oyun alanı bulunan geniş bir binaydı. Çantasından bir kazak çıkarıp giydi ve yürümeye başladı. Bu arada diğer bedeni uçmaya devam ediyordu. Birkaç gündür pek uçmamıştı ve kanatlarını açma hissi onu mutlu ediyordu.

Kamyon şoförüne anlattığı şeyleri anımsayan Seb'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Aslında annesinin nereli olduğu, onun hakkında neredeyse bildiği tek şeydi. Onu en son beş yaşındayken görmüştü. Anılarındaki az sayıda görüntüden annesine çok benzediğini biliyordu. Açık kumral, kıvrıkcık saçları, çıkık elmacık kemikleri, ela gözleri ve kadınların bazen "güzel" olarak adlandırdığı dudakları onu pek de ilgilendirmiyordu. Yüzü kesinlikle bir kuzeyliyi andırıyordu. Sonora, Avrupalı göçmenlerin nesillerdir yaşadığı bir eyaletti. Anadilleri İngilizce olan turistler sokakta Seb'e rastladıklarında, onu kendilerinden biri

zannedip İngilizce olarak adres sorarlardı. Tabii birçok Meksikalı'nın televizyondaki kovboy filmlerindeki karakterlere benzemediğini unutuyorlardı.

Babasına gelince, hiçbir fikri yoktu. Ama Seb onun da çirkin olmadığını biliyordu. Onlar çirkin olmazdı.

Tepenin zirvesine ulaştığında yetimhane net olarak göründü ve çantasının askısını sımsıkı kavrayan Seb bir an hareketsiz durup aşağı baktı. Hedefine ulaşmıştı ama bakmaya bile korkuyordu. Sürekli umut etmek ve sonra kaçınılmaz şekilde hayal kırıklığı yaşamak, artık dayanamayacak kadar zor geliyordu. Ama yine de şansını denemeliydi. Yapmak için geldiği şeyi yapmazsa hayatının son bir saatinde o cabronu boşuna dinlemiş olacaktı. Ayrıca burası doğru yer olabilirdi. Gerçekten de onu bulabileceği yer burası olabilirdi.

Hissettiği, nerdeyse acı veren ani heyecana engel olamadı. Umudunu asla kaybetmiyordu. Yoldan ayrıldı ve çimlerin üstüne yüzüstü uzanıp tam karşısındaki yetimhaneyi izlemeye başladı. Yalnızca diğer benliğine odaklanarak gözlerini kapattı.

Alacakaranlıkta parıldayan geniş kanatlarıyla vadideki harap binalara doğru süzüldü. Hafif bir dalgalanmayla yetimhanenin bir duvarından geçip içeri doğru uçtu. Genellikle böyle yerlere girdiğinde hep olduğu gibi kasları gerildi. Beş yaşında bir çocukken, karanlık odadaki hali istemese de gözünün önüne geldi. Ama o karanlık oda kendisi için bir nimet şekline dönüşmüştü, çünkü ilk kez orada gerçekten kim olduğunu kavramıştı. Orada aklını kaçırmamasına engel olan tek şey bu olmuştu.

Sessizce odadan odaya uçarken Seb'in diğer bedenini kimse görmedi. Buranın şimdiye kadar gördüğü yetimhanelerin en iyilerinden biri olduğunu hemen fark etmişti. İç karartıcı şekilde bomboş olsa da temizdi. Ayrıca yemek salonunda personelle birlikte oturmuş akşam yemeği yiyen çocukların ruhları da yeteri kadar sağlıklı görünüyordu. Havada tur atan Seb bütün renkleri görmek için bir tarama yaptı. Tüm görebildiği donuk bir mavi, titrek bir pembe ve açık bir yeşildi. Hiçbirinde gümüş rengine benzer bir ton yoktu. Ama kendisi çocukluğundan bu yana ruhunun rengini değiştirebildiğine göre başkası da aynı şeyi yapıyor olabilirdi. Her bir çocuğa ve gence odaklanarak, tüm duyularıyla enerjilerini hissetmeye, neredeyse dinlemeye çalıştı. Enerjisiyle diğer insanların enerjisine dokunurken tüm varlığıyla umutlu bir bekleyiş içindeydi. Hepsi de tamamen insandı.

Emin olmak için bir kez daha denedi ama kalbi gerçeği hissetmişti. Aradığını bulamayacağına emin olsa da diğer odalara da bakmak için kendini zorladı. Ve gerçekten de bulamadı.

O, burada da değildi.

Hayal kırıklığıyla boğazını biri sıkıyor gibi hissetti. Tepede hâlâ uzanmış olan Seb gözlerini açıp diğer bedenini yetimhaneden çıkardı ve aşağı doğru baktı.

O. Hafifçe homurdandı. Kendi türünden birilerinin daha olduğunu bilmediği gibi, onların cinsiyetini de bilmiyordu. Ama her nasılsa aradığı kişinin kendi yaşlarında bir kız olduğunu hissediyordu. Onu öyle güçlü hissediyordu ki. İsmi ve neye benzediğini bilmese de onu tanıyordu. Kendini bildiği günden bu yana, kızın ruhunu, kim olduğunu kuvvetle hissediyordu. Bazen onun kahkaha attığını duyduğunu ya da gülümsediğini gördüğünü bile düşünüyordu. Onu gerçek anlamda görememek ya da ona dokunamamak kalbinde sabit bir acı gibiydi.

İki eliyle saçlarını arkaya itti. Onu bulamamanın yarattığı hayal kırıklığına neden hâlâ alışamamıştı? Kaç tane şehirde, yetimhanede ve okulda aramıştı onu? Kaç tane caddede ne kadar kilometre yürümüştü? Ansızın kendini yorgun hissetti, çok yorgun. Bu son hayal kırıklığı her nasılsa bardağı taşıran damla olmuştu.

Bu asla gerçekleşmeyecek, diye düşündü Seb. Doğru olmasını delice istediğim için, tüm bu yıllar boyunca onu hayalimde canlandırdım.

Yuvarlanarak sırtüstü döndü ve koyu renk gökyüzünde kar gibi beyaz kanatlarını açmış, yıldızların altında süzülen meleğine baktı. Bu kez uçmanın yarattığı his onu yatıştırmadı. Yarı melek kızı ilk başta yetimhaneden kaçtığı anda, yıllarca Mexico City caddelerinde arayıp durmuş ve karşılaştığı her ruhu kontrol etmişti. Sonra on bir yaşına geldiğinde, genç suçluların kapatıldığı bir yere atılmış, on üç yaşına kadar orada kalmıştı. Oradan çıktıktan kısa süre sonra arayışı ciddi olarak başlamış, köy, kasaba, şehir ayırt etmeden tüm ülkeyi dolaşmaya koyulmuştu. Yaklaşık beş yıldır, kendininkine benzer tek bir ruha bile rastlamadan her yeri arıyordu. Enerjisinin ipucunu bile bulamamış, onu ancak düşüncelerinde hissetmişti.

Meleği yukarıda uçan Seb, parıldayan kanatlarının gecenin hafif rüzgârıyla ürperdiğini hissetti. Yeter, dedi kendi kendine. Bu düşünce kafasında gezinip duruyordu ama artık kabul etmek zorundaydı.

Bunu yapmaya devam edemez, bitmek bilmeyen bu hayal kırıklığıyla yaşayamazdı. Meksika gibi kalabalık bir ülkede, yıllardır kendi türünden birine rastlayamadığına göre, gerçeği kabul etmenin zamanı gelmişti. Başka biri yoktu. Varlığını güçlü bir şekilde hissetse de yalnızlığını gidermek için bir yarı melek kız mucize eseri olarak ortaya çıkmayacaktı. Öyle biri yoktu. O, düşlerinde yarattığı güzel bir hayaletti. Hayatın acı bir gerçeğiydi bu ama yalnızdı. Kendi türünün tek örneğiydi ve artık bunu kabul edip hayatına devam etmenin zamanı gelmişti.

Kararının doğru olduğunu düşündü. Ama aynı zamanda göğsünden bir şey koparıldığını ve kalbinde yeri asla doldurulamayacak bir boşluk açıldığını hissetti. Seb uzandığı yerden yıldızların aydınlattığı gökyüzünde zarif bir şekilde uçan meleğini seyretmeye devam etti. Ve düşüncesinin tam olarak doğru olmadığını fark etti. Diğer benliği yanında oldukça, asla tamamen yalnız kalmayacağını biliyordu.

Ama böyle hissetmekten kendini alamıyordu.

Birinci Bölüm

Ensemde hissettiğim makas buz gibiydi. Motel odamızın banyosunda, gözlerim kapalı, ayakta duruyordum. Makasla kesilen her parçanın çıkardığı metalik sestten ve kafamda yayılmaya başlayan berbat hafiflik hissinden ne kadar nefret ettiğimi düşünmemeye çalışıyordum. Bunu yapmak zorunda olduğumuzu bilmeme, hatta benim fikrim olmasına karşın, bu durum canımı sıkıyordu. Bu, Alex'in de pek hoşuna gitmiyordu. Aslında nefret ettiği bile söylenebilirdi. Ama, sabah bu fikrimi ona söylediğimde, kendisinin de aynı şeyi düşündüğünü itiraf etmişti. Ve şimdi de elindeki makasla işini tereddüt etmeden yapıyordu. Bu fikri ben ortaya atmasaydım, o önerecekti.

Aslında çok garip bir durumdu... ikimiz de yapmak istemediğimiz bir şeyi yapmak için istekliydik.

Alex'in makası banyo tezgâhının üstüne koyduğunu duydum. "Tamam, sanırım bitti." Sesi kararsızdı. Görmek üzere olduğum şeyin dehşetiyle gözlerimi açtım ve aynaya baktım.

Bir zamanlar uzun olan saçlarım şimdi kısacıktı. Çok kısaydı. Nasıl tanımlayacağımı bile bilmiyordum. Makas darbeleriyle çılgına dönmüş bir peri kesimi denebilirdi belki de. Üstelik saçlarım artık sarı da değildi. Arasında altın rengi parıltılar olan koyu kırmızımsı saçlarım bana sonbaharı ve şenlik ateşlerini anımsatıyordu. Ten rengime kahverengiden daha iyi uyum sağlayacağını düşünmüştüm ama şimdi... Yutkundum. Aynada gördüğüm yeşil gözlerim kocaman ve güvensizdi.

Kendim gibi görünmüyordum.

Alex de bana bakıyordu. "Vay be," dedi. "Çok... farklı oldu."

Söylemek istediğim tek bir şey vardı. Hâlâ güzel olduğumu düşünüyor musun? Hiçbir şey söylemedim. Önemli olan "hâlâ güzel olmak" değildi; aslında ben bunu hiçbir zaman

düşünmemiştim. Bu Alex'in fikriydi. Şimdi önemli olan yalnızca hayatta kalabilmektir. Yatak odasındaki televizyonu açtığımız andan bu yana hep aynı şeyleri söyleyen haber sunucusunun sesini duydum: Polis sorgulamak için her yerde bu iki kişiyi arıyor... bir kez daha belirtiyoruz, bu kişileri görürseniz onlara yaklaşmayın, hemen özel hatlarımızı arayın... Silahlı ve tehlikeli olduklarından şüphe edilmektedir..."

Ekrana bakmadan lise ikideki fotoğrafımı gösterdiklerini ve şu ana kadar dünyadaki her Melekler Kilisesi'nin internet sitesinde yayınlandığını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, en dikkat çekici özelliğimi değiştirmek zor bir karar olmamıştı. Nasılsa Alex'i tanıyan yoktu. Polisin yayınladığı bir taslak çizim vardı ama gülünç şekilde yanlıştı: katedraldeki güvenlik görevlisi Alex'i olduğundan on yıl daha yaşlı ve yirmi beş kilo daha şişman anımsamıştı. Bir futbol oyuncusu gibi şişkin kasları olduğunu düşünmüştü.

Gözlerimi aynadaki kızıdan ayıramıyordum. Bir yabancı yüzümü çalmış gibi hissediyordum. Alex'e satın almasını söylediğim kırmızı kaş kalemine uzandım ve kaşlarımı boyadım. Yarattığı etki tahminimden de daha çarpıcıydı. Daha önce kendime baktığımda kaşlarımı neredeyse görmezdim. Şimdi üzerime atlayacak gibi görünüyordlardı.

Artık ben böyleyim.

Garip bir şekilde sarsılarak kalemi bıraktım ve parmaklarımı kısıp saçlarımın arasında gezdirdim. Bir yarısı sertçe dikilmiş, diğer yarısı ise yana yatmıştı. Böyle bir saç kesimi için bir yerlerde, birileri yüksek bir fiyat ödeyebilirdi. Belki çengelli iğnelerle tutturulmuş, çöp torbasından elbise giymiş bir manken böyle bir saç kestirebilirdi.

"Kuafor olmak istemediğine seviniyorum," dedim Alex'e dönerek. "İşini başarılı bulduğumu söyleyemeyeceğim."

Gülümsedi ve enseme dokundu. Boynumun korunmasız şekilde ortada olmasından tuhaf bir rahatsızlık hissettim. "Kimse seni tanıyamayacak; önemli olan da bu," dedi. "Tanrım, neredeyse ben bile tanıyamayacaktım seni."

"Ah," dedim. Sesimin bu kadar ümitsiz çıkacağını tahmin etmemiştim ama Alex'in beni tanıyamaması düşüncesini kabul edemezdim.

Bakışımı fark edince, kollarını arkadan bana doladı ve beni göğsüne çekti. Başım çenesine ulaşıyordu. "Hey," dedi aynada gözlerime bakarak. "İkimiz de alışacağız. Ayrıca hâlâ muhteşemsin, bunu biliyorsun, öyle değil mi? Yalnızca farklı görünüyorsun, hepsi bu."

Hâlâ böyle düşünmekten vazgeçmediği için rahatlayarak derin bir nefes aldım. Dünyada bütün olan biteni düşününce belki de önemsiz bir ayrıntıydı ama son zamanlarda o kadar çok şey değişmişti ki. Alex'in beni gördüğü şeklin değişmesini istemiyor, hep aynı kalmasını diliyordum. "Teşekkürler," dedim.

Gülerek çenesini başımın üstüne dayadı. "Bunu söylemem için fazla düşünmeme gerek yoktu. Başında hiç saç kalmasa da muhteşem görürsün sen."

Güldüm. "İstersen bunu denemeyelim. Sanırım bu kadar köklü bir değişiklik bugün için yeterli." Aynada dağınık saçlarına ve gri-mavi gözlerine bakarak sırtımı göğsüne yasladım. Aslında "muhteşem" kendimi değil, Alex'i tanımlayabilmek için kullanacağım bir sözcüktü. Ama yine de çılgınca âşık olduğum erkeğin benim için aynı hislerle dolu olduğunu fark edince, tıpkı bazı Noel sabahlarında olduğu gibi içimi tatlı bir ürperti kapladı.

Ama bu arada saçım hâlâ kısacık ve kıpkırmızıydı. Kendimi her aynada gördüğümde küçük şoklar yaşamaya devam ediyordum. Mantığım hâlâ olan biteni algılayamamış gibiydi.

"Ruhun için de kullanabileceğimiz bir boya olmasını isterdim," dedi Alex biraz duraksadıktan sonra.

Güçlü kollarına dokunarak başımı salladım. "Biliyorum. Gerçekten çok dikkatli olmalıyız."

Ruhum, yani beni sarmalayan enerji gücü gümüş ve lavanta rengiydi. Kesin olarak insan ve melek karışımıydı. Bunu fark eden herhangi bir melek kim olduğumu hemen anlardı: kendilerini yok edeceğini düşündükleri, yeryüzündeki tek yarı-melek. Bir mağarada yaşamayı planlamıyorsak kaçınamayacağımız bir riskti bu.

"Neyse, umarım insanlar artık sık sık beni vurmaya kalkışmazlar," dedim.

"Amacımız da bu zaten," dedi onaylayarak. "Biliyor musun... bir süre yanımdan ayrılmamanı istiyorum." Gözlerindeki titreşim yaşadıklarımızı hâlâ unutmadığını gösteriyordu. Duygularını anlayabiliyordum çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum. Yalnızca

bir gün önce, ikimiz de hayatımızın en kötü gününü yaşamıştık. Öldüğümü düşünerek beni kollarında tutmuştu. Gerçekten de ölmüştüm. Alex beni geri getirmek için gelmemiş olsaydı, şimdi burada olamazdım.

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," dedim yumuşak bir sesle. Bana hediye ettiği kristal kolye ucu ışığın altında parılıyordu. "Uzun, çok uzun bir süre yanından ayrılmamak istiyorum."

"Anlaştık," dedi Alex.

Aynadan başını aşağı indirdiğini gördüm ve sıcak dudakları ensemde gezinirken ürperdim. Televizyondan yeni bir ses gelince dinlemek için başını kaldırdı: telefonla yayına bağlanan bir kadın güneyli lehçesiyle konuşuyordu. "Sanırım hasta olmalı. Ama akıl hastası olması tehlikeli olmadığı anlamına gelmez. Bunu fotoğrafına bakarak, gözlerindeki dengesiz bakıştan anlayabilirsiniz..."

Aslında fotoğrafta gerçekten de gözlerim çok endişeli görünüyordu. Alex ile birlikte odaya dönüp ekranda konuşan iki haber yorumcusunu izlemeye koyulduk. Melekler Kilisesi'ne karşı bir "terörizm eylemine" girişmiş olduğum için akıl hastası olmam gerektiği konusunda hemfikir olarak ciddi bir ifadeyle başlarını sallıyorlardı. Meleklerin dünyasıyla bizimki arasında bulunan kapıyı kapatma girişimim medya tarafından bu şekilde adlandırılıyordu.

Kendimi yatağa bıraktım. Kilise yönetimi katedralde bir bomba patlatmaya çalıştığını iddia ediyordu. Hatta, meleklerle karşı büyük nefretimden dolayı, İkinci Dalga'nın gelişini izlemek için bir arada bulunan binlerce kişiyi tehlikeye atarak, tüm binayı havaya uçuracak bir plan yaptığını söylüyordu. Ben, bir bombacı mıydım? Hayatımız tehlikede olmasaydı, belki buna gülebilirdim.

Denver'daki katedralin bir gün önceki görüntüsü ekranda belirdi: geniş kubbesi ve büyük sütunları; arabaların ve insanların tıklım tıklım doldurduğu otoparkı göründü. Ve yüzlerce melek uçup geçerken açık duran büyük gümüş rengi kapılar. Gösterilen film çekimini birkaç kez izlemiştim ama yine de gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. Günbatımında altın gibi parıldaayan kanatlarını çırparak ışıktan bir nehir oluşturan meleklerin katedralden çıkışını büyülenerek izledim. Melekleri gökyüzünde dolaştıkları şekilde yalnızca beslendikleri kişiler görebilirdi. Ancak İkinci Dalga dünyamızı fethettiği gün için bir ayrıcalık yapılmıştı. Nate'in

bize söylediğine göre, insanların sevinç çılgınlıklarını duymak istemişlerdi. Kurbanlar katillerini selamlayacaktı.

İkinci Dalga ile ben, günün büyük haberleriydik. Evrenin her köşesinde insanlar bunun ne anlama geldiğini tartışıyor gibiydi. Meleklerle ilgili film çekimi uydurma mıydı? Değilse, dünyamız için bunun anlamı neydi? Haber programı aynı çekimi tekrar ve tekrar gösterirken, ekran altında Meleklerin Gelişi başlığı bant olarak geçiyordu. Sonra bundan bıkip ülkenin dört bir yanından telefon bağlantıları kabul etmeye devam ettiler. Meleklerin gelişini görenlerle, görmek isteyip de göremeyenlerle, beni gördüğünü düşünenlerle, "hak ettiğimi" vermek için beni görmek isteyenlerle konuşmalar devam etti.

Altı hafta öncesine kadar medyum olmam ve araba tamir etmem dışında normal sayılabilecek bir hayatım olduğuna hâlâ inanamayarak, gergin bir şekilde oturmuş televizyon izliyordum. Bir gün, Pawntucket, New York'taki liseden arkadaşım Beth Hartley'nin geleceğini okumuştum. Kilise'ye katıldığını, sonra hastalanıp cansızlaştığını görmüş, ona engel olmaya çalışmış ama başaramamıştım. O arada Paschar isimli bir melek, benim melekleri mahvedecek kişi olduğumu öngördüğünü söylemişti.

Ekranı uçan melekleri izlerken derin bir iç çektim. Tanrım, Paschar'ın haklı olmasını öyle isterdim ki. Babam diye adlandırmaktan nefret ettiğim Raziell'in, annemin aklını sonsuza kadar hasara uğrattığını ve bu yüzden annemin kendi dünyasında kaybolmuş şekilde köşesinde oturduğunu düşündüm. Bunu yaşayan tek kişi annem değildi. Onun gibi hasar görmüş olan milyonlarca insan vardı. Televizyondaki yayına bağlananların melek sevgisini gururla anlattığı şu saniyede bile büyük olasılıkla milyonlarca insan meleklerden zarar görüyordu.

Melek sevgisi. Meleklerin burada bulunma nedeninin dünyadaki insanların enerjisiyle beslenmek olduğunu bilince bu sözcükler daha da acı geliyordu. Ve melek çarpması denilen şey sayesinde, yaşam enerjileri onların dokunuşuyla çökmüş kurbanları tarafından bile güzel ve iyiliksever yaratıklar olarak görülüyorlardı. Melek çarpmasının sonucu, annemin durumunda olduğu gibi bir akıl hastalığı ya da MS, kanser veya bedeni güçsüz bırakan herhangi bir hastalık şeklinde ortaya çıkabilirdi. Melek çarpması yaşayan insan için kesin olan iki şey vardı: birincisi, hayat boyu korkunç ve geri dönülmez şekilde zarar görmüş olmak... ve ikincisi, ölene kadar meleklerle tapmak.

Yanımda oturan Alex'e göz atıp yüzündeki sert çizgilere, gözlerini çevreleyen siyah kirpiklere ve parmaklarımı dokundurma isteği yaratan dudaklarına baktım. Alex on altı yaşına gelene dek, tüm ailesi melekler tarafından yok edilmişti. Sonrasında birçok arkadaşı da melekler tarafından öldürülmüştü.

Alex'in sol kolundaki siyah MK dövmesi Melek Katili anlamına geliyordu.

Alex hayatta kalmış olan tek MK'ydi. Dünyada meleklerle nasıl savaşıacağını bilen tek kişiydi. Başına bir şey gelme olasılığı yüreğimi parçalıyordu. Üstelik yeni bir MK ekibi kurup onları eğitime planımız da bizi ateş hattında tutuyordu. Bir tarafım gerçekten de Tibet'te dağ başında bir mağarada ya da uzak ve güvenli herhangi bir yerde yaşamak istiyordu. Böylece endişe duymadan hayat boyu birlikte olabilirdik.

Ama başka bir seçeneğimiz yoktu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Birbirimize karşı duygularımız ne olursa olsun, bir şeyler yapmamız gerektiğinin farkındaydık.

Alex'e doğru eğildim; kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. Beni görenlerin araması gereken telefon numarası ekranda görünüp kaybolurken Alex gerilmişti. "Aman Tanrım, birkaç gün daha burada kalsak iyi olur sanırım," dedi mırıldanarak. "Denver'a bu kadar yakın bir yerde gizleniyor olacağın kimsenin aklından geçmez. Etraf biraz sakinleşinceye kadar bekleyebilir ve..."

"Alex, bekle," dedim sözünü keserek. Ani bir gerilimle sarsılmış, acil bir durum hissetmiştim. Resepsiyon'u düşündüm.

Alex ile gece bitkin ve sersemlemiş bir şekilde geldiğimizde önünde durduğumuz eskimeye yüz tutmuş resepsiyon masasını gözümün önüne getirebiliyordum. Otelin bulunduğu yeri gösteren haritanın konduğu bir cam tabakayla kaplıydı. Üzerinde müşterilerin dikkat çekmek için çalabileceği eski moda bir zil duruyordu. Anlamsız ayrıntılar beynimde uğuldarken bunun bir kötülük habercisi olduğunu hissettim. Oraya gitmeliydim. Şimdi.

Alex'in yüzü kaygılıydı. "Willow? Ne oldu?"

"İyiyim, yalnızca... gidip bir şeye bakmam gerek," dedim ayağa kalkarak.

Motel odasından ayrılma fikrime karşı çıkmaya hazırlandığını fark etmiştim ki ne demek istediğimi anladı. "Peki, tamam," dedi. "Dikkatli ol."

Başımı sallayarak onayladım. Derin bir nefes alarak iç dünyama daldım ve meleğime ulaşmaya çalıştım.

Orada bekliyordu; benim parlak kanatlı halim gibiydi. Işık halkası olmayan bu melek benim bir parçamdı. Kanatları zarif bir şekilde arkasında katlanmış duruyordu. Şimdi onun da berrak yüzünü çevreleyen saçların kısa olduğunu gördüm. Omuzlarımın gevşediğini hissettim. Ona yakın olmak kucaklanmak gibi hissettirmişti. Zihinsel bir hareketlenmeyle bilincimi ona aktardım ve insan bedenimden ayrıldım. Melek kanatlarım genişçe açıldı ve bir Colorado akşamüstünde gökyüzünde süzülürken, motel çatısının üstünden parıldayarak geçtim. Uçuyordum. Buna benzer anlarda bile, uçmak bana zevk veriyordu. Hayatımın neredeyse tamamına yakınında, orada olduğunu bile bilmediğim melek kimliğimi hâlâ tanımaya çalışıyordum.

Resepsiyonun bulunduğu bölümün üstünde uçarken Kasım ayının soğuk havası kanatlarımı okşadı. Hafif bir dalgalanmayla duvardan geçtim ve bir gece önceki resepsiyon görevlisinin dirseğini masaya dayamış, telefonla konuştuğunu gördüm. Bir taraftan da lobinin köşesinde duran televizyona bakıyordu.

Ekranda, lisede çekilmiş fotoğrafım bana gülümsüyordu.

"Aslında, kesin olarak söyleyemem ama... evet, eminim," dedi. "Gece on gibi geldiklerinde bitkin durumdaydılar. Bu sabah da müdürle görüşüp bir gece daha kalmak istediklerini söylediler. Şu an odadalar. Bildiğim kadarıyla tüm gün odadaydılar."

Korkudan boğazımın kuruduğunu hissettim. Neyse ki Alex'in saç boyası ve makas almak üzere kısa bir süre için çıktığını görmemişti. Hemen yere inince melek bedenimle halıyı çok garip hissettim. Motel odasında ise, insan bedenim hâlâ Alex'le el ele yatakta oturuyordu.

"Az sonra gelip ikinci gecenin ödemesini yapacaklarını sanıyorum. Onları sizin için burada alıkoymamı ister misiniz? Ah, peki... evet, anlıyorum..."

Masanın arkasında duran bir başka görevli gözlerini açmış bakıyordu. Adam telefonu kapatınca, "Ne oldu?" diye sordu.

"Onlara yaklaşmamamızı, hemen birini göndereceklerini söyledi. Bir ekip arabası neredeyse buraya varmak üzereymiş." Başını salladı. "Ne dersin, gerçekten onlar olabilir mi? Düşünsene, Trinidad gibi sakın bir yerde tehlikeli kaçaklar..."

Telaşla kanatlarımı çırparak odaya doğru uçtuğum için devamını duyamadım. İnsan bedenimle birleştim ve gözlerimi açtım. "Dün gece resepsiyonda çalışan görevli bizi tanımış," diye haykırdım. "Polis buraya gelmek üzere."

Alex küfrederek kendini yataktan attı. "Tamam, kalma konusunda söylediklerimi unut, buradan hemen şimdi çıkıyoruz." Kılıf içindeki tabancasını kemerinin iç tarafına yerleştirmek için kot pantolonunun fermuarını açtı. İşini bitirdikten sonra banyoya koşup göz kalemini, saç boyasının kutusunu ve yerdeki saçlarını alışıveriş torbasının içine attı. Küçük bir otel havlusuyla her tarafı silip boya izlerini temizledi ve havluyu da torbaya attı.

Sakin olmaya çalışarak el yordamıyla şu an tek sahip olduğum şey olan siyah ayakkabılara ulaştım. O anda televizyonda söylenenleri duyup başımı kaldırdım. Ellerim önce yavaşladı sonra hareketsiz kaldı.

"...Pawntucket, New York polisinden öğrenilen son önemli gelişmeyi sunuyoruz. Şüpheli terörist Willow Fields'in Nesbit Caddesi'ndeki eski evinin dün geceki durumunu ekranda görüyorsunuz..."

Ekranda Jo Teyze'nin evi belirdi. Düzensiz bir soluma sesi duydum ve az sonra bunun benden geldiğini fark ettim. Donakalmıştım ve gördüklerime anlam veremiyordum.

Dokuz yaşından beri yaşadığım ev alevler içindeydi.

Cep telefonuyla çekilmiş titrek bir görüntü olsa da çatırdayan ve yıkılan eski evin Jo Teyze'nin evi olduğuna şüphe yoktu. Ön avluda bulunan bahçe süslemeleri bile alevler içindeydi. Cücelerden birinin esrarengiz bir ruh gibi alevle sarılı olduğunu ancak fark edebildim.

Görüntü değişip yerini kararmış kalıntılara ve bunların arasında gezinen itfaiye görevlilerine bıraktı. Evin ikinci katı tamamen yok olmuş, yalnızca orada burada çatının bir iki kararmış parçası kalmıştı. Yer yer lekelenmiş lavanta rengi duvar parçasına bakakaldım. Benim yatak odamdı.

"... nedeni bilinmese de polis yangının ardında Melekler Kilisesi ile ilgisi olan yasadışı örgüt üyelerinin bulunduğundan şüpheleniyor. İlk alınan bilgilere göre hayatta kalan yok. Şüphelinin annesi Miranda ve teyzesi olduğu sanılan Joanna Fields'in cansız bedenleri yıkıntılar arasında bulundu."

Sedye üstünde taşınan iki ceset torbasının kömürleşmiş yıkıntı içinden çıkarılmasının görüntüsü ekranda belirdi.

İkinci Bölüm

Kulaklarım uğuldarken titremeye başladım. Ekrandaki itfaiye görevlilerinden biri enkazın üzerinde yürürken sendeledi ve insan şeklindeki torbalardan biri sedyenin üstünden kaydı.

"Willow!" Alex önümde çömelmiş haykırırken omuzlarımı sımsıkı tutuyordu. "Çok üzgünüm ama hemen buradan çıkmazsak sıradaki biz olacağız. Haydi!"

Her nasılsa başımla onayladım. Nefes alamıyordum ve bedenim gördüğüm şeyin ağırlığı altında eziliyordu. Annem. Annem. Ayağa kalktım ve yatağın yanındaki komodine koyduğum söğüt ağacının önünde çekilmiş fotoğrafı alıp uyuşmuş bir şekilde kot pantolonumun cebine attım. Artık bu benim eski hayatımdan kalan tek şeydi. Televizyonu açık bırakan Alex kapıyı araladı ve dışarı baktı. "Tamam, çıkabiliriz," dedi fısıldayarak ve hafifçe dönerek elini bana uzattı. "Aceleimiz var gibi görünmemeye çalış. Ama koşmaya hazır ol."

Hayatta kalan yok, hayatta kalan yok. Otoparkta el ele yürürken sözcükler beynimde zonkluyordu. Arabalarından eşyalarını çıkaran bir çift dışında kimse yoktu; onlar da bize bakmadılar. Motosiklete ulaştığımızda Alex bana kaskı uzatıp naylon torbayı kapalı bölmeye attı. Kaskın bantlarını bağlamaya çalışırken parmaklarım beceriksizce hareket ediyordu.

Biz diğer yöne doğru yola çıkarken yaklaşmakta olan polis arabasını fark ettik. Sıkıca Alex'e sarıldım. İki ceset torbasının görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Olay olmadan önce annem kendi dünyasından çıkmış mıydı? Neler olduğunu algılamış mıydı? Ah, hayır. Onun korkması, kapana kısılmış hissetmesi ve kaçamayacağını fark etmesi düşüncesi beni öyle çok üzdü ki öleceğimi hissettim. Soğuk dağ havasını içime çekerek kusmamaya çabalayıp Alex'in sırtına yapıştım.

Dakikalar mı, yoksa saatler mi geçtiğinin farkında değildim. Ama bir süre sonra, New Mexico eyalet sınırını geçer geçmez otobandan çıkan Alex küçük bir kasabaya girdi. Bir

benzin istasyonuna girip motosikleti kolay görünmeyecek bir yere park etti. Motosikletten indiğimde bacaklarımı, mezardan yeni çıkmış bir zombi gibi kaskatı hissediyordum.

Kolunu omzuma atan Alex'in anlayışlı yüzü gergindi. "Gel, konuşmamız gerek," dedi. Beni tuvalete doğru yönlendirdi.

Konuşmak. Ne kadar değişik anlamlar yüklemeye kalksam da sözcükler anlamsız kalıyordu. Alex kapıyı arkamızdan kilitlerken kollarımla kendimi sararak durdum. İçimde, derinlerde bir yerde gözyaşlarının kabarmaya hazır bir dalga gibi beklediğini hissediyordum. Kendimi bıraksam akıp sel olacak ve beni boğacaklardı.

Bana bakan Alex'in saçları rüzgârdan karmakarışık olmuştu. Ellerimi sıkıca tutan elleri sıcak ve güçlüydü. "Willow, dinle," dedi aceleyle. "Düşündükçe buna hiçbir anlam veremiyorum. Tamam, Melekler Kilisesi annenin ölmesini istemiş olabilir; ama neden teyzeni de öldürmek istesinler? Pawntucket'ta yaşayan herkes ikinizin anlaşılamadığını biliyordu, öyle değil mi?"

Başımı salladım ama ruhsal olarak çökmüş olduğumdan Alex'in nereye varmaya çalıştığını anlamıyordum. Ancak haklıydı. Pawntucket küçük bir yerdi ve Jo Teyze şikâyetlerini kendine saklayan biri değildi. Yaptığım gelecek okuma işlerinden zaman zaman eve para getirsem de ikimize bakmaktan dolayı sömürülmüş hissettiğini herkes bilirdi.

"Üstelik teyzen Kilise'nin, gizli bir erkek arkadaşıyla kaçtığın yalanına inanmıştı. Bu durumda onu öldürmeleri için nasıl bir neden olabilirdi?" dedi Alex. "Onun yaşıyor olması Kilise'nin hikâyesini daha inandırıcı yapardı. Hedef annen olsaydı, gizlice eve girip sessiz bir şekilde ondan kurtulmaları daha mantıklı olurdu. İnsanları ortadan kaldırmak için evleri yakılmaz. Başarısızlıkla sonuçlanma olasılığı yüksek olabilir."

Başım ağrımaya, şakaklarım zonklamaya başladı. Söylediklerini anlamaya çalışıyordum. "Alex, ne demek istiyorsun?"

Hâlâ ellerimi tutuyordu; tereddüt ederek bana baktı. "Bu sana garip gelebilir ama annene zihinsel olarak ulaşmayı deneyebilir misin?" dedi sonunda.

O an birdenbire ne demek istediğini anladım. "Sen... sen onların gerçekten öldüğüne inanmıyorsun."

Gözlerindeki çelişkiyi görebiliyordum: düşüncelerine karşın beni boşuna ümitlendirme korkusu taşıyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Ama bu işte bir tuhaflık var. "Evin bu şekilde yanıp yıkılması, nedense çok kurnazca bir yöntem gibi geliyor bana. Tam da gösteriş olarak yapılacak bir şey gibi."

Ümit etmeye cesaret edemeyerek güçlkle yutkundum. "Yine de bir çete işi olabilir. Zaman zaman insanlar bazı yerleri yakarlar. Ve bundan dolayı bazen insanlar da ölebilir."

"Evet, olabilir. Bak, tamamen yanılıyor olabilirim. Ama denemekten ne çıkar? Haydi, hissetmeye çalış onları."

Denemek istemiyordum; küçücük de olsa, bu ümidi kaybedip hayal kırıklığına uğramak istemiyordum. Odaklanmak için zihnimi boşaltmaya çalışıp ürpererek derin bir nefes aldım.

Anne.

Tıpkı benim gerçek saçıma benzeyen yumuşak, sarı saçlarını; beni gördüğünde parıldayan yeşil gözlerini kafamda canlandırmaya çalıştım. Yalnızca şampuan ve vücut losyonu değil, ikisinin kendi kokusuyla karışımı olan, çocukken çok sevdiğim kokusunu hissetmeye çalıştım. Kimseyle iletişim kurmamaya başladığı dönemde bile bazen onun yanında oturur, kokusunu içime çeker ve her şeyin farklı olmasını dilerdim.

Annemin zihnimin bir parçası haline gelmesi çok uzun sürmedi çünkü düşüncelerimden asla uzak olmamıştı. Kendimi bırakarak ve araştırarak aklımdakileri görmeye çalıştım. Oralarda bir yerde miydi? Lütfen!

Dakikalar geçti. Gözlerim kapalı, soğuk porselen lavaboya yaslanmış duruyordum. Kalbim hızla çarpmasına, içimi ufacık da olsa bir umut kaplamış olmasına karşın acele etmemeye çalışıyordum. Rahatla, acele etme... Anne, orada mısın?

Hiçbir şey yoktu. Yalnızca karanlık vardı. Umut belirtisi kaybolunca boğazım kurumaya başladı.

Ama sonra, boşlukta bir yerde belli belirsiz bir şey yakaladığımı, bir şeyin varlığını hissettiğimi düşündüm. Ne olduğunu anlamak için dikkatle uzandım... ve karmakarışık, coşkulu duygular içinde kaldım. Hissettiğim annemin kokusu, onun sesi ve ruhuydu.

İyiydi. Güvendeydi.

"Alex, annem yaşıyor, her şey yolunda!" diye bağırdım. "Onu hissedebiliyorum!" Kendimi ona doğru atıp sıkıca sarıldım. Gülerек beni yakaladı ve bir anda havaya kaldırdı. İlk anda ben de güldüğümü sandım ama sonra, gözlerimden yaş boşaldığını fark ettim. Şimdi tam her şey yoluna girdiğinde, içimde bir fırtına kopmuştu ve bir daha asla susamayacak gibi ağlıyordum.

Alex beni kollarıyla sardı. "Tamam, geçti," dedi fısıldayarak ve beni kollarında sallayarak saçıma öpücükler kondurdu. "Haydi sus bebeğim, her şey yolunda..."

Yanıtlamaya çalıştım ama yapamadım. Öldüğünü düşünmüştüm. Aman Tanrım, gerçekten de annemin öldüğünü düşünmüştüm. Kollarıyla hâlâ beni kavrayan Alex'in yıpranmış taşların üstüne çömeldiğini ancak fark edebildim. Başka bir şey söylemedi, bana sarıldı ve durmamı bekleyerek, arada başımı öpüp sırtımı sıvazladı.

Sonunda sakinleşmeye başladım ve geri çekilip ıslak yanaklarımı sildim. "Nasıl anladın?" diye sordum titreyerek. "Nasıl?"

Şakağıma düşmüş bir saç tutamını geri attı. Ne kadar rahatladığını görebiliyordum. "Anlamadım, yalnızca öyle olduğunu ümit ettim. Jo Teyzen de iyi mi?"

Utançtan yerin dibine girdiğimi hissettim. Jo Teyze'yi tamamen unutmuştum. Ama kontrol edince onun da hayatta ve iyi olduğunu fark ettim. Aslında iyiden de öte, her zaman olduğundan daha mutlu görünüyordu. Derin bir nefes aldım. Jo Teyze'yle yıllarca aynı harap karmakarışık evde yakınlık kurmadan yaşamıştık. Aslında ondan nefret ettiğim dönemler bile olmuştu ama iyi olduğunu bilmek bir anda rahatlamama neden oldu.

Ayağa kalktığımda yüzlerce yumruk yemiş gibi hissediyordum. Yüzümü temizlemek için tuvalet kağıdı aldım. "Anlaşılan, yangın bir şeyi gizlemek için çıkarılmıştı. Gerçekten de biri annem ve Jo Teyze'nin öldüğüne inanılmasını istemiş olmalı."

Kaslı omzunu duvara dayamaya devam eden Alex başıyla onayladı. "CIA olabileceğini düşünüyorum."

Gözlerimi silerek ona baktım. "Sophie mi olabileceğini söylüyorsun?"

"Evet, olabilir. Nate içeri sızıntı olduktan sonra başka bir departmanın Melek Projesi'ni desteklediğini söylemişti. Yangın çıkarmak için Sophie onlardan yardım almış olabilir.

Annenle Teyze'ni de oradan çıkarıp güvenli bir yere götürmüş, böylece meleklerin onları kullanarak sana ulaşmalarını engellemeye çalışmış olabilir."

Islak kağıt parçasını tika basa dolu çöp kutusuna atarken sessizce dinliyordum. Melek Projesi, Alex'in çalıştığı gizli CIA departmanıydı. Melekler departmanı ele geçirdikten sonra Sophie ve Nate dışında ajan kalmamıştı. İnsanlığa yardım etmeye çalışan bir melek olan Nate de İkinci Dalga gelirken ölmüştü. Sophie'nin hayatta olduğunu düşünsem de nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benim de Nate gibi öleceğime inanarak, ona ulaşabileceğim hiçbir ayrıntı vermeden beni Melekler Kilisesi katedralinde bırakmıştı.

Evet, belki ben de planı onaylamıştım ama yine de olanlardan sonra benim için Sophie'yi sevmek pek kolay değildi. Ancak Alex haklıysa, gerçekten de annemi koruma altına almışsa, bundan böyle yeni gözdem Sophie'ydi.

Aklıma gelen düşünce iliklerimi dondurdu. "Annem ve Jo Teyze hayatta olduğuna göre, ceset torbalarında kim vardı?"

Alex omuz silkti. "Belki de aynı yaşlarda iki kadın. CIA için iki tane sahipsiz ceset bulmak zor olmasa gerek. Eminim New York City morgu onlarla doludur."

İtfaiye memuru sendeleyince sedyeden kayan ceset torbasının görüntüsü bir kez daha gözümde canlandı. Aman Tanrım. İçinde kim vardı acaba?

"Belki de kameraların önünde inandırıcı gözükmesi için torbaların içine yaşayan insanlar koymuşlardı," diye ekledi Alex. Her şey, bunu kimin planladığına bağlı; CIA mi, başkası mı?"

"Bu yorum daha çok hoşuma gitti," dedim hafif bir sesle.

"Tamam, biz de buna inanırız öyleyse." Kollarıyla beni sarınca gözlerimi kapattım ve güven verici sıcaklığının tadını çıkardım. Alex için hissettiklerimi ve tüm olup bitenden sonra hâlâ birbirimize sahip olmaktan dolayı duyduğum minnettarlığı anlatmak için sözcükler yetersizdi.

Sonunda tişörtünün yakasındaki ıslaklığa dokunarak konuştum. "Tişörtünü ıslattım."

"Endişelenme, su geçirmezim." Elimi sıktı. "Haydi gel, artık gitmeliyiz. New Mexico'dan çıkmamız gerek."

"Hayır, bekle," dedim. "Önce yapmam gereken bir şey var." Ayak parmaklarımın ucunda yükselerek kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çekerek coşkuyla öptüm.

Kalbinin hızla çarptığını hissettim. Ellerini arka ceplerime sokarak beni iyice kendine çekti. Ağzının tatlı-sert sıcaklığının ve parmaklarımın siyah saçlarının arasında gezinirken verdiği zevkin asla bitmesini istemiyordum. Ama sonunda birbirimizin kollarından ayrılmak zorunda kaldık.

"Vay canına," diye mırıldandı Alex. Burnuyla enseme dokundu. "Bunun nedeni neydi?"

"Birinci nedeni, canımın istemesiydi ve ikinci nedeni de..." Duraksadım. "İkinci nedeni sana teşekkür etmektir. Televizyonda izlediklerimden sonra annem için zihinsel bir arayışa girmek aklıma gelecek miydi, bilmiyorum. Hayatımın kalan kısmını... öldüğünü düşünerek geçirecektim." Göğsüm sıkıştı ve konuşmaya devam edemedim.

Alex elini yanağıma koydu. Fırtınalı bir havayı anımsatan ve her zaman olduğundan daha koyu renk gözüken gri-mavi gözlerine bakmaya dayanamıyordum. "Biz bir ekibiz," dedi sakın bir sesle. "Bunu asla unutma! Hey, şimdi 'Rica ederim,' demem mi gerekiyor?" dedi sırtarak.

Nabzımın hızlandığını belli etmeden omuz silktim. "Evet, sanırım öyle. Kibar olmak iyi bir şeydir."

Kollarını boynuma doladı. "Kibar benim ikinci adımdır."

"İkinci adının James olduğunu sanıyordum."

"Evet, 'Kibar James.' Annemle babamın isim konusunda tuhaf bir zevki varmış." Başını bana doğru indirdiği anda kapı tokmağının tıkırtısıyla yerimizden sıçradık.

"Hey," dedi bir erkek sesi. "İçerde biri var mı?"

Güldüğümü duymaması için ağzımı Alex'in göğsüne yasladım. "Şimdi çıkıyorum," diye seslendi Alex.

"İkimiz birlikte çıktığımızda ne düşünecek?" dedim fısıldayarak.

"Besbelli, gerçeği tabii. İki çılgın gencin tuvalette aşk yaptığını düşünecek." Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu ve birbirimizin kollarından ayrıldık.

Lavaboya yaklaşıp aceleyle yüzümü soğuk suyla yıkadım. Aynada gördüğüm kısa saçlarım, rüzgâr ve ağlamanın bir patlaması gibi duruyordu. Ve hâlâ çok kırmızı görünüyordu. Alex'ten neden bir saç fırçası almasını istemediğim için hayıflanarak saçımı yatıştırmaya çalıştım.

"Biliyor musun, bu renk gözlerinin daha yeşil görünmesine neden oluyor," dedi Alex ansızın.

Hayretle başımı kaldırıp ona baktım. "Gerçekten mi?"

Beni incelerken başıyla onayladı. "Evet, gerçekten. Sanki... şimdi daha canlı görünüyor gibiler." Saçımın dimdik duran bir tutamına dokunarak parmağıyla hafifçe saçımı okşadı. "Çok güzel görünüyorsun Willow."

Doğru söylediğini fark edebiliyordum. Gülümsedim. "Demek, kızıl saçlı halime alışabileceğini düşünüyorsun."

"Evet, sanırım bu duruma katlanabilirim." Alex burnuma bir öpücük kondurup gözlerini kapattı. Çakra noktalarını kullanarak bilincinin başının üstünde süzülmesini sağladığını hissettim.

"Tamam, otoparkta melek yok," dedi bir saniye sonra. "Ya sen, bir şey sezdin mi?"

Ben de zihnimi rahatlatarak ve benzin istasyonunun önündeki boşluğu hayal ederek kontrole zaten başlamıştım. Özel bir şey hissetmedim. "Sanırım sorun yok."

"El ele tutuşarak tuvaletten çıktık. Yanaklarım ateş gibiydi.

"Üzgünüm," dedi Alex dışarıda bekleyen adama dönüp. Sesi üzgün gibi değildi; gülmemeye çalıştığını fark ettim. Adam başını salladı ve yanıt vermeden içeri girip kapıyı arkasından sertçe kapattı.

"Hafifmeşrep biri olduğumu düşünüyor," dedim, motosiklete doğru yürürken. Hava neredeyse kararmıştı ve lambalar sokakta daire şeklinde ışıklar meydana getiriyordu. Annemin hayatta olmasının verdiği mutlulukla hafif ve enerjik adımlar atıyordum.

"Kesinlikle," dedi Alex. "Ama benim de şanslı olduğumu düşünüyor." Başka bir şey söylemeye başlayacakken, yolun karşısına bakıp sustu.

Onun bakışını izleyince karşı köşede Goodwill yardım derneği mağazasını gördüm. Dükkânın ışıkları yanıyordu ve eğer güvenliyse Alex'in içeri girmeyi düşündüğünü anlamıştım. İkimizin de üstümüzdekinden başka giysimiz yoktu.

Düşüncelerimi mağazaya yönlendirip yoğunlaştırdım. "Tamam," dedim. "Hemen hemen boş."

Düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak, başıyla onayladı. "Belki de risk almalıyız," dedi. İkinci el kamp malzemeleri varsa, Meksika'da başımızı sokacak güvenli bir yer bulana kadar motellerde kalmaktan kurtuluruz. Ayrıca ikimizin de yüzünün gizlenmesi için bir kask daha alabiliriz."

"Ah," dedim.

Alex bana baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Yalnızca giysi almayı düşündüğünü sanmıştım."

Motosiklete doğru yürümeye devam ederken alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Şu an kaçağız, ve giysi konusunu mu düşüneceğimi sanıyorsun?"

"Alex, üç gündür aynı şeyi giyiyorum ve artık kokuşmaya başladı. Oraya girdikten sonra, belki..."

Dudaklarını büktü. "Bu, kızlara özgü bir durum, öyle değil mi?"

"Sanırım, kızlara özgü bir durum," dedim kabullenerek.

Goodwill mağazası çok büyüktü ama kapanış saati yaklaştığından içerde bizden başka müşteri yok gibiydi. Kasanın arkasında oturan yaşlı kadın bir aşk romanı okuyordu ve girdiğimizde başını bile kaldırıp bakmadı. İkimiz de birkaç giysi seçtik; Alex bir kask, iki kullanılmış uyku tulumu ve iki kişilik bir çadır seçti. Tam aldıklarımızı kasaya taşıırken onları gördüm: neredeyse yeni, tam ayak ölçüme uygun, bir çift mor Converse ayakkabı.

"Alex, şunlara bak!" İleri atılıp ayakkabıları hemen denedim ve ayağıma tam olarak uyduklarını gördüm. Üstelik yalnızca dört dolardı. "Tamam, bunlar kesinlikle benim olmalı." Satın almak üzere olduğum koşu ayakkabılarını yerine koydum.

Alex sırtıttı. "Hey, harika." Dikkatle yüzüme baktı ve gülmeye başladı. "Bu da kızlara özgü başka bir şey, öyle değil mi? Bir çift ayakkabıyla böyle mutlu olan birini daha önce asla görmemiştim." Haklıydı; sürekli gülümsemek istiyordum. Belki aptalcaydı ama kaybettiğim kendimin küçük bir parçasını yeniden bulmuş gibi hissediyordum.

Binanın yan tarafında, karanlıkta park etmiştik. Motosikletin yanına vardığımızda Alex son birkaç gündür giydiği mavi tişörtü çıkardı ve giysilerimizin bulunduğu torbaya uzandı. Göğüs ve kol kaslarını hareket ederken görmek içimi ısıttı. Bir aydır birlikteydik ama daha uzun süre gibi hissediyordum. Hayatımı Alex olmadan hayal bile edemiyordum.

"Bu hiç de adil değil, biliyor musun?" dedim motosiklete doğru eğilerek. "Senin yaptığın gibi ben de tam burada üstümü değiştirmeye başlayamıyorum."

Başından uzun kollu fanilayı geçirirken, Alex'in kolundaki MK dövmesi geriliyordu. Üstüne de soluk kırmızı, kareli bir gömlek giyerek önünü açık bıraktı. Alaycı bir ifadeyle bana bakarak gömleğin kollarını birkaç kez kıvrırdı. "Yapabilirsin. Bence sakıncası yok."

Güldüm. "Senin için sakıncası olmadığına eminim. İyi denemeydi." Giysilerimizin bulunduğu torbayı motosikletin yük bölmesine koydum ve kapağı kapatabilmek için elimle bastırdım. "Ne kadar paramız kaldı?" diye sordum. Aslında her şey çok ucuzdu ama yine de yüz dolar kadar harcamıştık.

Alex çadır malzemesini arka koltuğun altına bağlamak için çömeldi. "Sadece artık motellere para harcamayacağımız için gerçekten sevindiğimi söyleyebilirim."

Üzüldüğümü belli etmemek için dudağımı ısırđım. Demek durum bu kadar kötüydü. Amerika'nın her yanında aranıyor olmamızın yanı sıra Meksika'ya gitmemizin bir nedeni de daha ucuz olmasıydı. Alex uyku tulumlarını motosiklete bağlarken, "Yiyeceğ'e de daha az para harcamalıyız," dedim. "Ayaküstü yemek yenecek yerlerden fazla bakkallardan alışveriş yapmalıyız, böylece..." Birdenbire sesim kesildi.

On beş, yirmi tane melek, beyaz, parlak kanatlarıyla binanın üstünden geçiyordu. Büyük kanatlarını çırparak, caddenin karşı tarafına doğru uçtular.

Yüzümü gören Alex aceleyle ayağ'a kalktı. Enerjisinin yükseldiğini hissedebiliyordum. Melekleri fark eder etmez yüzündeki ifade sertleşti. "Geride dur," dedi gözlerini onlardan ayırmadan. Bina'nın yan duvarına yaslandık. Alex bedenini benimkine siper ederek, kendi

ruhuyla benimkini gizlemeye çalışıyordu. Gömleğinin altından silahını çekip çıkardı. Emniyetini açarken bir tıklama sesi duydum.

Binalara ve eski evlere doğru kavis çizerek uçan melekler bizi fark etmeden yollarına devam ettiler. Alex'in kolunun altından heyecanla arkalarından bakakaldım. S r  iyice gözden uzaklaşınca önce göz kırpan yıldızlara dönüştüler, sonra da gözden kayboldular.

Alex'in çevremizi kontrol ettikten sonra rahatladığını gördüm. "Tamam, şimdi etraf temiz."

Durduğumuz yerden ayrıldık ve birbirimize baktık. Dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Melekler bizi görmüş olsaydı, şu an ikimiz de  lm şt k. Özellikle de yaptığım şeyden dolayı ben kesinlikle  lm şt m. Hele de hâlâ onları yok edecek kişi olduğumu düşünüyorlarsa. Alex'in de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum ama ikimiz de bir şey söylemedik.

"Gerçekten de büyük bir s r yd ," dedim sonunda.

"Evet. Daha önce böylesini hiç görmemiştim." Silahını yerine koyarken düzgün karın kasları ortaya  ıktı. "Sanırım bunlar İkinci Dalga ile gelenler. Belki de yaşamak için Albuquerque tarafına gidiyorlardır."

Yutkundum. Demek başlamıştı bile. Tıpkı Birinci'si gibi İkinci Dalga ile gelenler de dünyamıza yerleşmeye başlamışlardı. Alex sessizce çömelip malzemelerimizi motosiklete bağlamaya devam etti. Yeniden doğrulduğunda bana sarılıp beni uzunca bir süre kendine yakın tuttu. "Hazır mısın?" diye sordu.

Başımla onayladım. Ansızın buradan hemen ayrılmak istediğimi hissettim. "Evet, gidelim."

Ara yollardan sürekli güneye doğru gitmeye çalışarak saatlerce ilerledik. Yalnızca bir kez, Alamogordo'nun kuzeyinde bir mahalle bakkalında durup yiyecek bir şeyler aldık. Çevremizdeki arazi, gökyüzünde ışıldayan yıldızlara aydınlattığı geniş ve boş bir   le dönüşmeye başlamıştı. Bir kasabanın yanından geçerken, karanlık gökyüzünde kar beyazı bedeniyle bir melek daha dikkatimizi çekti. Onu izlerken ani bir şekilde tek kanadının üzerinde dönerek ok gibi aşağı indiğini gördüm. O an ne olduğunu bildiğim için görmemeye çalışarak başımı çevirdim.

Dağlara tırmanmaya başladığımızda soğuk rüzgârı yüzümde ve kollarımda hissediyordum. Ürpererek Alex'e biraz daha yaklaştım ve az sonra durmak için motosikleti yolun yan tarafına çekmesine sevindim. Saat gece yarısını geçmişti.

"New Mexico'nun sıcak olacağını düşünüyordum," dedim motosikletten inerken. Toprak bir yoldan ormanın derinliğine girmiştik. Dar bir vadinin dibinde bulunuyorduk. Ay ışığı gümüşi bir parıltıyla etrafı aydınlatıyordu. Havada nefesimi bile görüyordum.

"Bu kadar yüksekte değil," dedi Alex çadırı motosikletten çıkarmaya çalışırken. Burası Alex'in doğup büyüdüğü yer olduğu için her ayrıntısını biliyor gibiydi. Giysilerimizi koyduğumuz bölmede el yordamıyla arayarak yeni aldığım kazağı buldum ve üstüme geçirdim. O arada, eylül ayında Alex'in rehberliğinde, New Mexico'nun arka sokaklarında yüz elli kilometrelik bir yolu haritasız gittiğimizi anımsadım.

"Şimdi sınıra pek uzak değiliz. Daha sonra yeniden etraf çöl olacak," diye devam etti. Yuvarlanarak katlanmış çadırı soğuk zemine atıp uyku tulumlarını açmaya başladı. "Burada, kimsenin bizi göremeyeceği bir yerde birkaç saat uyuyup şafaktan hemen önce hava biraz daha aydınlık olunca hareket ederiz. Gececeğimiz yeri tam olarak anımsamıyorum ve karanlıkta hata yapmaktan korkuyorum."

Meksika'ya yasal şekilde girmeyeceğimiz açıktı. Önümüzdeki birkaç saatin bize ne getireceği kaygısını bir yana bırakarak çadırı kurmak için Alex'e yardım etmeye başladım.

"Hayatımda hiç kampa gitmedim," dedim germe halatını açarken.

Çadırın vidalarından birini sert zemine saplamaya uğraşan Alex hayretle bana baktı. Ay ışığında yüzü heykel gibi gözüküyordu. "Gerçekten mi? Hiç mi gitmedin?"

"Hayır, annem hiç götürmedi ve Jo Teyze de..." Omuz silkdim. Jo Teyze'nin nasıl biri olduğunu Alex'e anlatmıştım; daha fazla açıklamama gerek yoktu.

Ne demek istediğimi anlayıp gülümsedi. "Neyse, şimdi ona benzer bir şey yaptığımız söylenebilir," dedi diğer germe halatına geçerek. "Buzdolabı, fırın gibi şeyler de götürülebilir ama öylesi bana asla kamp yapmak gibi gelmedi."

"İsteseydin de motosiklete sığdıramazdık zaten," diye ekledim.

Alex başını sallayarak bana baktı. "Bir buzdolabımız olsaydı, kucağında taşımayacak mıydın? Bu sorumsuzluğu sana yakıştırmadım."

"Evet, biliyorum. Özür dilerim."

Emekleyerek içeri girdik ve iki uyku tulumunu birleştirerek fermuarını kapattık. Çadırın yere serilmiş naylonu altındaki buz gibi zemini hissediyorduk. "Bir buzdolabına ihtiyacım yok ama bir kalorifer işime yarardı," dedim. Soğuktan dişlerim takırdıyordu.

Alex gidip motosikletteki eşyalarımızı da içeri getirdi ve çadırı kapattı. "Gel bebeğim, ben seni sıcak tutarım."

Gülümsedim... Benimle bu şekilde her konuştuğunda içimin eridiğini hissediyordum. Beni kendine çekti ve uyku tulumunun yumuşaklığı içinde birbirimize sarılıp yattık. Ayakkabılarımız dışında, ikimiz de tamamen giyiniktik. Hava başka bir şeyi çıkarmayı düşünemeyecek kadar soğuktu.

"Bana Meksika'nın daha sıcak olacağına söz ver lütfen," dedim ona sokularak. En azından artık kendimi buz kalıbı gibi hissetmemeye, hatta güvende hissetmeye başlamıştım.

"Söz veriyorum," dedi Alex mırıldanarak. Sırtüstü yatmış, kollarını bana dolamıştı. Bir eli tişörtümün içinde yavaş yavaş sırtımı okşuyordu. Hareketsiz kaldığımız anda onun ne kadar yorgun olduğunu anlamıştım. Ben de çok yorgundum. İkinci Dalga'nın gelişine engel olmak için Denver'daki Melekler Kilisesi katedraline girmemin üzerinden bir milyon yıl geçmiş gibi hissediyordum. Ama yalnızca iki gün geçmişti.

"Alex?" dedim fısıldayarak.

"Efendim?"

"Meksika'ya gidince ne yapacağız? Nereye gideceğimiz hakkında bir fikrin var mı?" Anlattıklarından Meksika'ya birçok kez gittiğini, diğer MK'ler ile sınırı sıkça geçtiğini biliyordum.

Sırtımda yukarıdan aşağıya hareket eden eli durdu. Bir an için uyuyakaldığını düşündüm ama sonra karanlığın içinden sesini duydum. "Sierra Madre'ye gidebileceğimizi düşünüyoruz," dedi. Orada saklanabileceğimiz güvenli bir yer bulup yeni MK'ler yetiştirmeye başlayabileceğimi sanıyorum."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz kafasındaki düşünceler bir görüntü olarak karşıma çıktı. Dimdik vadiler ve geçilmez yollarla kaplı ormanlık araziden söz ediyordu. Orada gizlenip yıllarca bulunmadan yaşamak mümkündü. Alex istediğimizi yapmak ve ayrıca beni korumak için olabilecek en iyi yeri bulduğuna emindi. Ama yine de bu görüntülerin altında ciddi bir korku seziyordum.

"Alex? Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiçbir şey yok," dedi.

Israrcı davranma konusunda tereddüt ettim. "Bence bir sorun var. Bana söylemek istemiyor olabilirsin ama bir şey olduğunu hissediyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Rüzgârın ağaç dallarını sallarken çıkardığı sesi duyuyordum. Sonunda Alex gülmeye başladı. "Kız arkadaşımın medyum olması fikrine sanırım hâlâ alışamadım," dedi. "Sorun yok, sadece..." İç çekti. Ve ansızın ne düşündüğünü anladım.

"Sorumlu olmak seni endişelendiriyor," dedim şaşkınlıkla. Karanlıkta yüzünü görmeye çalışarak başımı kaldırdım. "Doğru, öyle değil mi?"

İçinin yine korkuyla titrediğini hissettim, sonra bilinçli bir çabayla endişesini yok ettiğini fark ettim. "Önemli değil," dedi sertçe. "Sorumluluk babamdayken, lider olmanın ne demek olduğunu gördüm. O yüzden tek başıma ya da bir ekibin parçası olarak, güvendiğim birinin emrinde çalışmayı yeğlerdim. Ama..." Omuz silkti. "Bu mümkün değil. Yeni MK'ler yetiştirmek gerek ve nasıl yapılacağını bilen tek kişi benim. Bununla başa çıkmaya çalışmaktan başka çarem yok."

Bana tam olarak her şeyi söylemediği hissine kapıldım ama ısrar etmedim. Belli ki konuşmak istemiyordu. Ve medyum olmama karşın, karşımdaki istemiyorsa onu incelemeye çalışmanın uygun olduğunu asla düşünmemiştim. Yanlışlıkla bir şey görmemek için kendimi Alex'in düşüncelerine kapalı tutmaya çalıştım. Birbirimize öyle yakındık ki son zamanlarda isteğim dışında böyle şeyler oluyordu.

"Mükemmel olacağını biliyorum," dedim mırıldanarak. Pürüzsüz ensesini öptüm. "Ben de yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ruhsal danışmanın olacağım, tamam mı?"

Gülümsediğini fark ettim. "Tamirciliği de unutma. Shadow da Mustang gibiyse..."

Çadırın dışında park ettiğimiz Honda Shadow neredeyse yirmi yıllıktı ve Alex'in ona güvenmediğini biliyordum. "Hey, Mustang hakkında böyle konuşma," dedim. "O tam bir klasikti. Ucuz bir motosiklet olarak Shadow'lar da fena değildir, hatta klasik sayılabilir."

"Bunu söyleyeceğini nereden biliyordum dersin?" Bana doğru yuvarlanınca uyku tulumu hafifçe hışırdadı. Artık çadırda üşümüyordum, hatta rahat ve sıcak hissediyordum.

"Bilmiyorum, belki de..." Sesim yavaş yavaş kesildi. Alex elimi tutmuş, tek tek parmaklarımı öpüyordu. Dudakları sinir uçlarımda, elektriğe kapılmışım gibi bir vınlama yaratıyordu. Küçük parmağımı hafifçe ısırınca tüm gücümü kaybettiğimi hissettim. Sonra sıcak dudaklarını avuç içime dokundurdu ve ürperdim.

"Biraz konuşmaya ara versek, ne dersin?" diye fısıldadı.

O gece bir düş gördüm.

Yüksek bir kulenin tepesinde durmuş, dünyanın en büyük şehrine bakıyordum. Bir bilim kurgu filminin sahnesinde gibi her yöne doğru puslu bir sonsuzluk hissediliyordu. Her nasılsa Meksika'da olduğumuzu ve Alex'le benim bulunmamız gereken yerin orası olduğunu biliyordum. Göz alabildiğine yükselen binalara bakarken kalbim sıkışır gibi oldu. Buraya gelmeliydik. Mecburduk.

Şehrin ortasında geniş bir açık alan vardı. Büyük meydanın bir ucunda katedral, yan tarafında ise geniş, resmi görünümlü bir bina bulunuyordu. Platformda bir sahne kurulmuştu ve rock müzik çalıyordu. Binlerce kişi dans ediyor gibiydi. Avlanmak için dolaşan şahinler gibi, meydanın üzerinde uçan onlarca da melek vardı. Kendimi hızla geri çektim. Aman Tanrım, ruhumu görecekler, ne olduğumu anlayacaklar..."

Ansızın dünya döndü, her şey yer değiştirdi ve kalabalık sahne ortadan kayboldu. Şimdi gökyüzünde, bugüne kadar gördüklerimden daha parlak on iki melek süzülüyordu. Caddelere ışık yayan, on iki tane alev alev yanan güneş gibiydiler. Geçmişten gelen acımasız bir gücün onları birbirine bağladığını hissedince ürperdim. Melekler öyle çok parlamaya başladı ki gözlerim yandığı için başımı diğer tarafa çevirmek zorunda kaldım. Ben başımı çevirirken meydana gelen bir patlama ile ortadan yok oldular. Ayaklarımı yerden kesen bu şok dalgası bir sestten fazla bir heyecan kasırgası gibiydi.

Melek bedenimdeydim ve milyonlarca meleğin haykırışı yüreğimi parçalarken kuleden uçuyordum. Ama kanatlarım öyle ağırdı ki havada duramıyordum, düşüyordum. Sıkı tutunmak, iyi uçmaya çalışmak zorundaydım.

Sarsılarak yere indim. Mutlak bir sessizlik vardı. Yeniden insan bedenimdeydim ve bir parkta bulunuyordum. Etrafım yeşil çimle; palmiye, selvi ve kavak ağaçlarıyla kaplıydı. On iki melek ortadan kaybolmuştu... ama ben yalnız değildim.

Genç bir erkek durmuş, bana bakıyordu. Benden bir iki yaş büyük, Alex boyunda, koyu renk kıvrıkcık saçları olan bir erkekti. Pırıltılı bir kirli sakalı, çıkık elmacıkkemikleri ve çok acı çektiği belli olan keskin hatlı, güzel bir yüzü vardı. Ama yine de yüzünde yüreğimi burkan bir sevecenlik ve neşe vardı.

Gözlerimizi birbirimize dikerek baktık. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onsuz kalma hissiyle umutsuzluğa kapıldım. Bu beklenmedik hisle nefesim kesildi ve konuşmadım.

"Kimsin sen?" dedim sonunda fısıldayarak.

Yanıt olarak elini uzattı. "Gel, querida," dedi yumuşak bir sesle.

Gözleri beni evet demeye zorluyordu ve parmaklarımı onunkilere kenetleme isteği acı verecek kadar güçlüydü. Hayır, ben Alex'e âşığıyım, diye düşündüm. Ancak sonra, Ah, Tanrım, seninle olmamaya nasıl dayanabilirim?

Fırlayarak uyandım. Hâlâ geceydi, çadırda, uyku tulumunun içinde güvendeydim ve Alex yanımda uyuyordu. Tüm bu gördüklerim ne demek oluyordu? Kalbim hızla çarparken, Alex'in çıplak göğsüne sarıldım. Uykusunun içinde hareket etti ve beni kendine çekti. Suçlu hissederek ona sıkıca sarıldım. Rüyada bile olsa, nasıl başka biri için böyle şeyler hissetmiş olabilirdim?

Özellikle de şimdi. Yanaklarıma ateş bastığını hissettim. Alex'in nefesi saçlarımı havalandırınca gülümsedim. Beraber olmaya başladığımız ilk günden bu yana işleri ağırdan almıştık, tıpkı bugün çadıra girdiğimizde olduğu gibi... aslında eczaneden saç boyası alırken, başka bir şey de almadığı için ikimiz de hayıflanmıştık. Kendimizi durdurmayı başarmış, yine de inanılmaz ve muhteşem bir şey yaşamıştık. Bacağıma dolanmış bacağının sıcaklığını hissederek omzunu öptüm.

Tamam, genç erkekle ilgili kısmını unut, dedim kendi kendime. Rüya her ayrıntısıyla garipti. Kaşlarımı çatarak görüntüleri anımsamaya çalıştım: uçsuz bucaksız şehir; insanlarla dolu, müzikle çınlayan meydan. Sonra, on iki melek ve patlamaları; kanatlarımdaki ağırlık ve milyonlarca meleğin haykırışı. Şimdi anımsayınca önemini daha iyi kavradım ve midem korkuyla kasıldı.

Bu rüya olacakların habercisiydi, bundan kuşku yoktu. Bu şehir neresi ise, Alex ve ben oraya gitmeliydik.

Üçüncü Bölüm

Anıları şimdiki zamanla birbirine karışan melek, bilincini sık sık kaybediyordu. Dairesinde, yatakta yatıyordu ve bedeni yumuşak bir örtüyle kaplıydı. Arada sırada merkezi ısıtma bir vızıltıyla devreye giriyor, sonra hafif bir tıkırtıyla yeniden kesiliyordu. Raziel, tek koluyla iğrenç yarı-meleğe sarılmış, kendisine silah doğrultan siyah saçlı genç katili tekrar ve tekrar görüyordu. Kızın yüzü solgun, yeşil gözleri kocaman açılmıştı.

Bu iğrenç şeyin babası olduğunu öğrenmek onu sarsmıştı. Ama kuşkuya yer yoktu. Melek bedenleri çarpışırken, şüphe götürmez şekilde kendi enerjisinin yansımaları hissetmişti. Ayrıca, bir zamanlar zevkle birlikte olduğu genç müzik öğrencisi Miranda'ya tıpatıp benziyordu. Katili yeniden görür gibi olan Raziel inledi. Gelecek sefer daha hızlı hareket edecekti. Gelecek sefer ikisinin de enerji güçlerini söküp alacak ve cansız bedenlerinin yerde süründüğünü görecekti...

"Sakin ol," dedi bir ses fısıldayarak ve katilin görüntüsü gözden kayboldu. Yanında genç bir kadın duruyordu. Raziel'in kolunu sıvazlıyordu ve melek bu durumda bile bunu rahatsız edici buluyor ve bir an önce durmasını diliyordu. Başka sesler de vardı:

"Kendine geliyor mu?"

"Hayır, sanmıyorum. Onun için ne yapabileceğimizi bilmiyorum; bizden öyle farklılar ki..."

Katilin tetiği çeken parmağını, ışık halkasına isabet eden kurşunun kavurucu darbesini, kanatlarını ümitsizce çırpmasını anımsadı. Sonra tüm bedeni ürpererek faaliyetini durdurmuş ve öfkeyle yere düşerken dünya kararmıştı. İkinci Dalga geliyordu ve orada olup onları karşılamak, konumuyla hava atmak yerine, kendi amacına hizmet etmesi için hayatta tuttuğu katil tarafından devrilmişti. CIA'nın standart emirlerini yerine getirdiğini zanneden Kylar'ı,

hain melekleri öldürmek için kullanarak, akıllıca davrandığını düşünmüştü. Genç katilin bu kadar zeki olduğu kimin aklına gelebilirdi?

Raziel bu hatayı çok geçmeden düzeltecekti. Ve bunu yaparken her saniyenin tadını çıkaracaktı. Ama onu en çok sinirlendiren, örtünün altında yumruklarını sıkmasına neden olan şey, kızdı. Raziel'e onun öldüğü bildirilmişti ama o, İkinci Dalga'yı durdurmayı deneme küstahlığında bulunmuştu.

"Rahat ol," dedi kadın yatıştırmaya çalışan bir sesle. Islak, soğuk bir bezle alnını sildi. Kız başarılı olsaydı, bu hepsinin sonu anlamına gelecekti ve Paschar'ın öngörüsü gerçekleşmiş olacaktı. Deneme başarısızlıkla sonuçlanmış olsa da Willow Fields'in haftalardır bulmaya çalıştığı yarı-melek olduğu tüm melekler tarafından bilindiğinden, Raziel küçük düşmüş hissediyordu. Kızın Katedralde ne yapmaya çalıştığını herkes anlayacak ve Raziel'in başarısızlığa uğradığı düşünülecekti. İşte bundan dolayı kızını, çığlıklarını dinleyerek, yavaş yavaş öldürmek istiyordu. Onu çok yakın, öfkeliendirecek kadar yakın hissediyordu. Yüzlerce kilometre uzakta, katille birlikte bir uyku tulumunun içinde de olsa, Raziel onun enerjisini hissedebiliyordu. Ayrıntılar bulanıktı ve nasıl bildiğinden kendi de emin değildi. Neden, neden elinde fırsat varken ikisini de öldürmeyi becerememişti?

"Onu hiç olmazsa daha rahat ettiremez miyiz?" dedi kadın. "Çok sıkıntılı bir hali var."

"Bunu deneyebiliriz. Hafif bir şey ama işe yarayabilir."

Kolunda karıncalanma gibi bir acı hissetti. Kuşkusuz işe yaramadı. Melekler uyarıcılardan da sakinleştiricilerden de etkilenmezlerdi. Raziel daha derine sürüklendikçe, kendi düşüncelerinden yorgun düştüğünü hissediyordu. Bu arada başka bilgilere ulaşıyordu... Düşleyemeyeceği kadar tatsız bilgilerdi bunlar.

Bireysel davransalar da melekler görünmez bir ağla birbirine bağlı gibiydiler; biri öldüğünde, her biri bunu hissedirdi. Ve şimdi İkinci Dalga'nın gelişiyse dünyadaki melek enerjisi en az iki misli büyümüş, yeni bir hayat yaratmıştı. Çok iyi bildiği, anlamlı bir varoluşun çarpıntısını kalbinde hissediyordu.

Uzun yaşamı boyunca pek seyrek olarak korktuğunu hissetmişti ama şimdi ona benzer bir şey hissediyordu ve sarsıntının büyüklüğüyle bir an bilinci yerine gelir gibi oldu. Bunu kimse ona söylememişti. Hiçbir meleğin bunu bilmemesi inanılmazdı. Demek ki bilgi kendisiyle

paylaşılmamıştı. Bu gerçeğin korkunç sonuçları olacaktı. En az birkaç sene daha bunun gerçekleşeceğini beklemiyordu. Konseyin, son Dalga'nın hareketini bekleyeceğini ve meleklerin eski dünyalarında mümkün olduğu kadar uzun süre hüküm süreceklerini düşünmüştü.

Ama hayır, buradaydılar ve bu kendisi için iyiye işaret değildi.

On İkiler gelmişti.

Başlıkta, Şüpheli Teröristler İçin Arayış Devam Ediyor, yazıyordu. Meksika sınırına yakın bir yerde yirmi dört saat açık bir benzin istasyonuna girdiler. Şafağın sökmesine henüz bir saat vardı. Yazıya göz atan Alex ayrıntıların eksikliğini görünce rahatladı. Ayrıca Willow'un sarı, omuzlarını geçen uzun saçlı fotoğrafı da şimdi ne kadar farklı görüldüğü konusunda ona güven verdi. Razi'el'in fotoğrafının da eski olduğunu fark etti. Işık halkasını sıyıran kurşunun meleği hâlâ güçsüz durumda bıraktığını düşünerek acımasız bir mutluluk hissetti. Alex onu öldürmüş olmayı yeğlerdi ama Razi'el'i uzun bir süre hareketsiz bırakmak da fena sayılmazdı.

"Üçüncü pompa," dedi tezgâhın arkasında duran adama. İki plastik bardak içindeki kahveyi de oraya bıraktı.

Dışarı çıktığında, kısa, kızıl saçları rüzgârda uçuşan Willow'un, motosikletin yanında beklediğini gördü. Üzerinde bir gün önce satın aldığı, rengi solmuş, kullanılmış kot pantolonu ve ona çok yakışan, dar, soluk mavi uzun kollu tişörtü vardı. Arkasında gökyüzü aydınlanmaya ve yıldızlar yok olmaya başlamıştı. Dün gece Willow kollarındayken hissettiği sıcaklığı anımsadı ve gülümsedi. Sabah yola çıkmak için ciddi bir çaba harcamaları gerekmişti. Tüm istediği Willow ile çadırda biraz daha zaman geçirebilmektir; aslında hayatı boyunca yapmak istediği şey buydu.

Alex ona doğru yürürken, öylece durmuş boşluğa bakıyor, bir şey düşünüyor gibi kaşlarını çatıyordu. Alex'i görünce kendini toparlamaya çalıştı.

"Teşekkürler," dedi kahvelerden birini alırken. "Sen de bunu al lütfen. Tutmaktan bile nefret ediyorum." Benzin istasyonunun ön avlusuna hızla göz atarak tabancayı gizlice Alex'e uzattı.

Alex tabancayı Willow'a verdiği için rahatsız olmuştu. Bir kez bile silah kullanmamış, üstelik bundan hoşlanmayan birine dolu bir silah vermek iyi bir fikir değildi. Ama bir sorun çıkması durumunda, hiç silahı olmamasından bir milyon kez daha iyiydi. Binanın çatısında bulunduğunu bildiği kameraya sırtını dönerek silahı kılıfına koydu.

"Bunu nasıl kullanacağını sana öğretmeliyim," dedi, yüksek sesle düşünerek.

Karşı çıkmaya hazırlandığını fark etti. Sonra Willow üzgün gözlerle bakarak başını yana çevirdi ve kahvesinden bir yudum aldı. "Peki, olur," dedi sonunda.

Alex kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Düşüncesinden bile nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyorum," dedi Willow. "Ama yalnızca sevmediğim için bir şeyi yapmamak doğru değil. Artık böyle bir konforum yok." Omuz silkti. "Her şeyin nasıl değıştiğini anlamak için aynaya bakmam yeterli, öyle değil mi? Beni koruman için sürekli sana güvenemem."

"Sen de beni koruyorsun," dedi Alex. Willow'un meleğinin kendi üstünde uçarak, hayatını tehlikeye atma pahasına ona siper olmasını anımsadı. Uzunca bir süre kendine itiraf edemeyecek kadar aptalca davranmış olsa da ilk olarak o an Willow'a âşık olduğunu fark etmişti. Kahvesinden büyük bir yudum alarak bitirdi ve boş bardağı çöp kutusuna attı.

"Peki," dedi. "Söyle bakalım, yasadışı bir yabancı olmaya hazır mısınız?"

Willow gülümseyerek başını salladı ve boş bardağını çöp kutusuna attı. "Hayal edilebilecek en kötü erkek arkadaşla yapılabilecek şey, öyle değil mi? Kaçak olarak bir ülkeye girmek!"

"Arabalara kısa devre yaptırarak çalıştırmaktan farklı olmalı."

"Alex, ciddiym ben; kimsenin bizi vurmayacağına emin misin?"

"Endişelenme... etrafta birileri varsa geçmeyiz," dedi. Sınır nöbetçileri şu anda en büyük kaygısı değildi ama risk almaya niyeti yoktu.

Yeniden yola çıkıp hızla ilerlemeye başladılar. Alacakaranlıkta gümüş rengine bürünen Güney New Mexico çölü onları çevreliyordu. Hayalete benzer bir çakal, onlarla yarışarcasına birkaç saniye motosikletin yanında koştu; sonra yön değıştirerek kendi yoluna gitti. Otobanın birkaç kilometre ilerisindeki toprak yolu zorluk çekmeden bulan Alex rahat bir nefes aldı.

Sapağa doğru eğilerek yoldan çıkarken, arkasında oturan Willow'un ellerinin belini daha sıkıca kavradığını hissetti.

Sınır duvarı görüldü. Bazı bölümleri, tepesinde kesici uçları parıldayan beton bir barikattan oluşuyordu ama tam burada, eski bir dikenli tel örgüden oluşan çit iki komşu çiftliği böler gibi iki ülkeyi birbirinden ayırıyordu. Çit kurumuş bir nehir yatağından geçiyordu. Bir bölümü, birkaç metre boyunca yere çökmüş gibi eğik duruyordu.

Çevrede hiç kimse yoktu ve hâlâ karanlık sayılırdı. Alex motosikleti hafifçe döndürerek durdurdu. Araçtan inen Willow Meksika'ya geçecekleri nehir yatağındaki meyilde manevra yapabilmesi için ona yardımcı oldu. "Bu duvarın... duvar gibi bir şey olacağını düşünmüştüm," dedi genç kız.

"Bazı yerlerde öyledir," dedi Alex. "Ama bazı yerlerde de tam bunun gibidir. Şuna bak."

Paslanmış bir metal levhayı başıyla işaret etti. Amerika Birleşik Devletleri'ne belirlenmiş giriş noktalarından geçiş yapabilirsiniz. Bulunduğunuz yer belirlenmiş bir giriş noktası değildir. Bu yoldan giriş yaparsanız, suç işlemiş sayılırsınız.

Willow bakakaldı. "Sanırım bu levhayı koyacaklarına, çiti tamir etmeleri daha ucuza patlardı. İnsanların gizlice geçmesini ister gibiler."

"Doğru," dedi Alex. Motosikleti yokuştan yukarı çıkarırken çakıl taşları ok gibi fırlıyordu. "Ya da en azından bu yörede yaşayan meleklerin isteği bu. Yasadışı göçmenler, onlar için aramadan buldukları yeni enerji kaynağı anlamına gelebilir." MK'lerden biri olan Juan'ın ilk kez bu yolu gösterdiği gün gördükleri melek çarpmasına uğramış bir sınır nöbetçisinin nasıl gülümsediğini ve melekler için çalışmanın önemini nasıl anlattığını anımsadı.

MK'lerden bir diğeri olan egzotik güzel Kara da onlarla birlikteydi. Çelik gibi sinirleri vardı ve o dönemde hem Jake, hem Alex ona âşıktılar. "Aptal," demişti vitesi öfkeli bir hareketle değiştirip oradan uzaklaşırken. Arazi arabasının arkasında oturan Alex, gözlerini kızın profilinden ayıramamıştı. Ve MK'lerin kendi aralarında kolayca şakalaşmalarına karşın, Kara'ya söyleyecek hiçbir şey bulamamıştı. Ama Kara'nın, melek çarpması yaşamış olmak kendi suçuymuş gibi nöbetçiye sinirlenmesinin bir öfke ve üzüntü karışımı olduğunu içgüdüsel olarak anlamıştı.

Şimdi de yağmacı sınır melekleri düşüncesi, Willow'un midesini bulandırmıştı. "Ah," dedi genç kız. Alex onun etkilendiğini anlamıştı. "Bu gerçekten..."

"Biliyorum," dedi Alex. Onun nasıl hissettiğini tam olarak anlamıştı. Ne yazık ki Meksika'da da çok melek vardı; hatta Baskın'dan önce bile sayıları çoktu. Artık dünyada Alex'in Willow'u götüreceği ve orada güvende olacağı bir yer kalmamış gibiydi.

Ama Alex elinden geleni yapacak, gerekirse bunun için canını verecekti.

Anımsadığı, doğuya giden, düzensiz toprak yolu fark etti. "Tamam, bu yol sonunda otobanla birleşiyor," dedi yeniden motosiklete binerken. "Ya da en azından öyleydi." Yolun iptal edilmediğini ümit ediyordu. Shadow ile zor şartlarda kilometrelerce yol gitmek pek de eğlenceli bir fikir değildi.

Willow kaskını takmaya başladı ama bantları bağlamaya çalışırken tereddüt eder gibiydi. "Alex, Meksika'da gerçekten büyük şehirler var mıdır? Yani... gerçekten büyük."

Alex hayretle ona ve alnında beliren endişe çizgilerine baktı. "Evet, Mexico City. Dünyanın en büyük şehirlerinden biridir. Neden sordun?"

Willow sessiz kaldı; kırmızı-altın sarısı karışımı saçları hafif ışıktaki daha koyu renk duruyordu. "Sonra söylerim," dedi. "Belki az sonra, durup biraz konuşabileceğimiz bir yer buluruz."

Alex'in içini korkuyla karışık bir endişe kapladı. Willow'un söyleyeceği şey her neyse, şimdiden hoşlanmayacağını hissetmişti. Ama sınırın birkaç metre ilerisi uzun bir konuşma yapmak için mükemmel bir yer sayılmazdı. "Tamam," dedi Alex isteksiz bir şekilde ve kendi kaskını taktı.

Toprak yol hiç bitmeyecek gibiydi ama sonunda, güneş doğarken Otoban 45'e bağlanıp güneşe döndüler. Meksika'nın bu kısmında arazi, geride bıraktıkları New Mexico'yu andırıyordu: sert ve kuru toprakta yer yer ardıc ağaçları ve kaktüsler göze çarpıyor, uzakta sarp dağlar yükseliyordu. Bir reklam panosunun önünden geçerlerken Alex yüzünü buruşturdu. Panoda kanatlarını açmış bir melek vardı. Altında da La Iglesia de los Angeles yazıyordu.

Beyaz, hasır, kovboy şapkası giymiş esmer erkeklerin kullandığı tozlu kamyonetler yollarından geçip gidiyordu. Kask takmış olan Willow'a kimse bakmasa da Alex, Melekler Kilisesi'nden olabildiğince uzakta, Sierra Madre'nin bir köşesine çekilene kadar, rahat etmeyeceğini biliyordu. Monte, yani dağ başı olarak adlandırılan yer çok ıssızdı.

Daha sonra insanları işe almaya başlayabilir ve onları eğitirdi.

Willow'un önceki gece hissettiği korkuyu anımsamak canını sıktı. Aklını başına topladı, diye düşündü kendine kızarak. Başarmalısın. Hayatta kalan tek kişi sensin. MK olarak birilerini eğitemez ve kıtanın dört bir yanına yayılacak bir kamp sistemi kuramazsa, birkaç sene içinde insanlığın sonu gelecekti.

Alex'in gidonu tutan elleri kasıldı. Meleklerle savaşmak istemiyor değildi; hatta bu, Willow ile birlikte olmak dışında istediği tek şeydi. Dünyadaki melekleri bozguna uğratabilecekse, gözünü kırpmadan canını verebilirdi. Ancak ekibindeki insanların hayatından sorumlu olmak istemiyordu. Jake'in ölümünü ürpererek anımsadı. Evet, ne de olsa birini korumakta ne kadar başarılı olduğunu kanıtlamıştı! Ya kararlarından biri, MK'lerden birinin ölümüne neden olursa...

Alex bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı ve Willow'un bu saçmalıkları algılamamış olmasını ümit etti. Sorumluluk alacak başka biri yoktu ve bu işin üstesinden gelmek zorundaydı. Başka bir seçenek yoktu.

Güneş iyice bastırılmış, gökyüzünde bulutlar dağılıp yerini masmavi bir gökyüzüne bırakmıştı. Sınırla aralarındaki mesafeyi açmaya çalışan Alex, sabah ona kadar motosikleti sürmeye devam etti. Sonunda Chihuahua'nın bir kenar mahallesinde, yol kenarında gördüğü, ayaküstü Meksika yemekleri yenebilecek bir yerde motosikleti kenara çekip durdu ve hızlı bir tarama yaptı. Neyse ki en azından yakın çevrede melek yoktu.

Motosikletten inerken Willow'a "Ne diyorsun, burada durmamızda sakınca var mı?" diye sordu.

Kaskını çıkaran Willow'un saçları karmakarışık durumdaydı. Dalgın bir şekilde saçlarını düzeltirken etrafı inceledi. "Sorun yok sanırım," dedi. "Şurada bir şey var ama..." Yüzünü buruşturarak sustu.

Alex onun odaklanmasını sessizce bekledi. Willow araştırmaya devam ederken Alex motosiklete yaslanmış, onun ince bedenini, zarif, sivri çeneli yüzünü ve büyük, yeşil gözlerini hafifçe gülümseyerek izliyordu. Çok güzeldi. Nasıl Willow'u elde edecek kadar şanslı olabildiğine hâlâ emin değildi ama bunun için her gün şükreliyordu. Onunla karşılaşmadan geçirdiği iki sene şimdi ona renklerden yoksun bir dönem, siyah-beyaz bir film gibi geliyordu.

"Sanırım her şey yolunda," dedi Willow sonunda daha kararlı bir sesle. Hava sıcaktı ve mavi uzun kollu kazağını çıkardı. İçinde yeşil, kolsuz bir üst vardı. Kazağı Shadow'un yük bölmesine yerleştirdi ve bir kaşını kaldırarak Alex'e baktı. "Bu arada senor, yemeğe fazla para harcamamak gerektiğine karar vermiştik. Ne işimiz var burada?"

"Endişelenme; bu tarz yerler gerçekten ucuzdur," dedi büfeye doğru yürürken. Geçmişte babası oğullarının da diğer MK'ler gibi maaş alması gerektiğini hiç düşünmemişti ve o dönemde Alex'in şu an olduğundan çok daha az parası vardı. Jake ile beraber buraya her geldiklerinde genellikle bu tarz yerlerde karınlarını doyururlardı.

Yıpranmış tabelada tacos, quesadillas, mulitas, tortas, yazıyordu. Willow merakla yazılara baktı. "Hmm, spor toto gibi... Artık Kansas'ta olmadığımız anlaşılıyor. Benim için de sen seçer misin?"

Alex ikisi için de domuz eti kızartmalı taco ve koka kola aldı. "Ekstra kırmızı biber istediğini de söyledim," dedi ciddi bir ifadeyle Willow'a dönerek. Aslında baharatlı yiyecekleri sevdiği için ekstra biberi kendine ısmarlamıştı.

Willow hayretle ona baktı. "İnan, azıcık bile biber olsa üstüne dökerim."

Alex yavaş yavaş azalan paralarını bir ara pezoya çevirmeleri gerektiğinin farkındaydı ama bu yörede birçok yer Amerikan parası kabul ettiği için ödemeyi dolarla yaptı. Satın aldıklarını büfenin dışında duran eski piknik masasına taşıdılar ve sessizce yemeye koyuldular. Hafif rüzgâr yerdeki tozu kaldırıyordu.

Sonunda Willow iç çekti ve elindeki yiyeceği masaya bıraktı. "Sanırım artık konuşmamız gerek."

Gördüğü düşü anlatırken yemeğin henüz yenmemiş kısmı dokunulmadan masada kaldı. Alex dikkatle dinliyordu ve Willow on iki parlak meleş ve milyonlarca yaratığın haykırışını tanımlarken, tüylerinin ürperdiğini hissetti.

"Her şey öyle canlıydı ki... Ve inanılmaz bir zorunluluk hissi algılanıyordu," diye bitirdi sözlerini. Yüzü endişeliydi. "Ama o yerin neresi olduğunu kesin olarak bilmiyorum."

"Mexico City," dedi Alex dalgın bir şekilde. Juan ve birkaç başka MK ile oraya iki kez av gezisine gitmişti.

"Kesinlikle mi? Emin misin?"

Alex omuz silkti. "O kadar büyük başka bir yer olamaz. Ayrıca sözünü ettiğin meydan Zocalo olmalı. Dünyanın en büyük meydanlarından biridir." Başına bir ağırlı girmişti ve alnını ovuşturmaya başladı.

Tam bir şey söylemeye başlayacakken susan Willow Alex'in koluna dokundu. "İyi misin? Solgun görünüyorsun."

"Evet, iyiyim." Elini aşağı indirdi. "Dinle, oraya gitmemiz gerektiğini söylemek istiyorsan..."

"Kesinlikle oraya gitmemiz gerek," dedi Willow, endişeyle Alex'in sözünü keserek. "Gitmemiz gereken yer Sierra Madre değil, Mexico City. Buna eminim. Tek bilmediğim, oraya vardığımızda ne olacağı. Rüyam tam olarak... neşeli sayılmazdı."

Alex derin bir nefes aldı. "Willow..."

"Dinle beni Alex. Yalnızca bir rüya değildi; olacakları önceden sezmek gibi bir şeydi. Gitmeliyiz."

Alex'in sesi sertleşti. "Seni yeryüzünde götürmek isteyeceğim son yerin Mexico City olduğunu biliyorsun, öyle değil mi? Oradaki Melekler Kilisesi çok büyüktür ve Baskın'dan önce bile şehir meleklerle doluydu. Ruhunu gören herhangi bir melek senin kim olduğunu anlar. Burada otururken bile tehlike altındayız ama en azından tarama yapma şansımız var. Ancak öyle büyük bir şehirde, bu asla mümkün olamaz."

"Biliyorum." Willow koluna dokunmaya devam ediyordu ve Alex onun parmaklarının sıcaklığını hissediyordu. "Ama melekler insan bedenlerinin içindeyken ne kadar sıklıkla ruh taraması yaparlar sence? Genellikle melek bedenlerine girip beslenmek üzere oldukları zamanı beklemezler mi?"

"Benim izlediklerim için genellikle söylediğin doğru," dedi kabul ederek.

"Ve sen yüzlercesinin izini takip ettin," dedi dikkat çekerek. "Demek bu onlara özgü bir durum olmalı. Bir melek tam beslenmek üzereyken ruhumu görürse, büyük olasılıkla biz de onu fark ederiz. Böylece onu yakalama şansımız yüksek olur."

Konu Willow'un güvenliği olunca, olasılık ve şans en sevdiği sözcükler değildi. Alex aşağı doğru bakarak Willow'un elini tuttu ve parmaklarıyla oynamaya başladı. "Gitmemiz gerektiğini ne kadar güçlü bir şekilde hissediyorsun?" diye sordu sonunda.

"Çok güçlü bir şekilde," dedi Willow tereddüt etmeksizin. "Tüm haykıran meleklerin sesi..." Cümlenin sonunu getiremedi. Yavaşça devam etti, "Alex, Mexico City'de meleklerle büyük zarar verebilecek bir şey olacağını hissediyorum. Ancak bunun gerçekleşmesi için bizim orada bulunmamız gerek. Orada olmalıyız"

Alex sessizleşti. Şu ana kadar Willow'un sezgileri onları yanlış yönlendirmemişti ve rüyası yalnızca kısmen bile doğruysa, haklıydı. Gitmekten başka çareleri yoktu. Ayrıca rüyanın dışında, büyük bir şehirde ekip kurmanın dağ başından çok daha kolay olacağını biliyordu. Tek başına olsaydı, Mexico City kesinlikle gideceği yer olurdu. Ayrıca asiler olarak adlandırılan, insanlığı mahvetmeye hakları olmadığını düşünen melekler vardı. Nate onların nasıl "düzenleme" olarak adlandırdıktan işlemi yaptıklarını anlatmıştı. İnsan ruhuna ufacık bir direnç yerleştirerek kişiyi meleklerin hoşlanmayacağı şekle sokuyorlardı. Mexico City'de de bazı asiler olduğunu duymuştu ve bir şekilde onlarla iletişim kurmayı başırırsa, neredeyse umutsuz gözüken savaşta hafif bir denge kurulabilirdi.

Başına yeniden ağırlı saplanan Alex alnını ovuşturdu. Evet, Mexico City'ye gitmek gerçekten çok mantıklı gözüküyordu... ama onu bir kez daha kaybetmeye dayanamazdı.

Willow Alex'in alnında hareket eden parmaklarını izliyordu. Genç kızın kaygılandığı gözlerinden belliydi ama bu kez ağrıya ilgili bir yorum yapmadı. "Gitmeliyiz Alex," dedi. "Gerçekten gitmeliyiz."

"Tamam," dedi Alex sonunda. Gülümsemeye çalıştı. "Medyum bir kız arkadaşım olduğuna göre, sanırım onu dinlemeliyim!"

Willow uzanıp onun elini kavradı. Ona bir şey olacağından Alex'in duyduğu kaygının farkındaydı. "Tamam," dedi yumuşak bir sesle. Tacosunu yeniden eline alırken ansızın durdu ve gözlerini kısarak Alex'e baktı. "Bir dakika, medyum olmasaydım beni dinlemeyeceğin anlamına mı geliyor bu?"

Öyle tatlı bir hali vardı ki tüm kaygısına karşın Alex gülümsemekten kendini alamadı. Bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Kurnazca bir soru! Kuşkusuz dinlemeyecektim; ne de olsa bir kızsın!"

Dudak büken Willow'un gözlerinde ani bir neşe belirdi. Gülmeye başladı. "Eyyvah, öyleyse başın ciddi şekilde belada."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle." Dirseklerini masanın üzerine dayayarak uzandı ve Alex'i öptü. Parmaklarıyla genç kızın yumuşak ensesini kavrayan Alex bu anın tadını çıkarıyordu.

"Başı belada olma anlayışın böyle mi senin?" dedi, dudakları birbirinden ayrıldığında. "Caydırıcı bir ceza verdiğini düşünmüyorum. Amacın bunu yeniden yapmayı istetmemek olmalıydı."

Elinin arkasıyla ağzını silen Willow güldü. "Aslında bunu yeniden yapmak istemeyen benim. Kırmızı biberden dolayı dudakların acılı..." Ansızın heyecanlanarak sustu. "Alex, motosiklet!" diye bağırdı.

Alex bir şey sormadan yerinden fırladı. Onlar konuşurken bir kamyonet büfenin önüne park etmiş ve motosikleti görmelerini engellemişti. Alex fırlayarak koştuğu anda Shadow'un yanında siyah saçlı, iri bir adamın çömelmiş, çadırı sökmeye çalıştığını gördü. Yerde de içi dolu bir sırt çantası ve uyku tulumları duruyordu.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye haykırdı Alex İspanyolca olarak. "Motosikletimden uzak dur!"

Kamp malzemelerini bırakan adam sırt çantasını kaptığı gibi tozu dumana katarak koşmaya başladı. Hırsızın açtığı yük bölmesi bomboş gözüküyordu. Küfreden Alex aceleyle

arkasından koştu. Hızları aynıydı ama adam çöp bidonlarının ve arabaların arasından tavşan gibi dolanıyordu. Sonunda ansızın yön değiştirerek sağa saptı ve yüksek bir tahta çite tırmanarak atladı. Onu izleyen Alex birdenbire yalnız başına bıraktığı Willow'u anımsayarak durdu. Oraya uğrayan Kilise üyelerinden biri onu görebilirdi. Hırsız lanetleyerek döndü ve motosikletin durduğu yere doğru koşmaya başladı. Bu nasıl bir şanstı? Aynı hafta içinde ikinci kez eşyalarını kaybediyorlardı.

Shadow'un yanında duran Willow endişeyle onu bekliyordu. Büfede çalışan kadın da yanında durmuş genç kızın anlamadığı İspanyolca dilinde onunla gevezelik ediyordu. Alex'in yaklaştığını görünce, "Eşyalarınızı çaldı!" diye bağırdı. "Çok üzgünüm. Siz bağırana kadar onu görmemiştim. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır ama teşekkür ederiz senora," diye yanıtladı Alex. Amerika'da olsalardı, kadın şu ana kadar polise haber vermiş olurdu. Neyse ki burada emniyet güçlerine başvurmak genellikle insanların aklına gelmiyordu. Bu çok iyiydi, çünkü Meksika polisi de Amerikan polisi kadar meleklerle iç içeydi.

Kadın içeriye girerken Willow'un yüzü sıkıntılıydı. "Ah, çok özür dilerim, bir şey olduğunu biliyordum! Melekler Kilisesi'ne çok odaklandım ve onlarla ilgili bir terslik olmadığını anlayınca sanırım diğerini önemsemedim..."

"Hey, saçmalama, bu senin hatan değil," dedi Alex onun omzunu sıkarak. Motosikletin yanına çömeldi ve zorla açılmış olan kilidi inceledi. Hırsız hızlı hareket etmişti; anlaşılan işini biliyordu.

"Neyse, en azından çok şey alamadı," dedi ayağa kalkarken. "Ve cüzdanım hâlâ yanımda. Yine giysi satın alabiliriz. Mexico City'de pazaryerleri çok ucuzdur."

Willow başını sallayarak onayladı. "Evet," dedi sonunda. Ve o anda Alex'in aklına Willow'un fotoğrafı geldi. Çocukluğunda, söğüt ağacının önünde durmuş hayranlıkla yapraklara bakarken çekilmişti. Fotoğrafı annesi çekmişti ve Willow'a ondan kalan tek anıydı. Ve motosikletin yük bölmesinde bulunan diğer kot pantolonunun cebinde duruyordu.

Adamın üzerinden atlayarak gözden kaybolduğu çite doğru bakarak yumruklarını sıktı. Alçak adamın Willow'un resmini çalıp çerçevenin içinde para aramak için parçalaması, sonra bir kenara, belki de çöp kutusuna atması düşüncesi onu çıldırtıyordu.

"Alex, dert etme," dedi Willow koluna dokunarak. "Yalnızca... yalnızca bir fotoğraf. Artık onu yakalayamazsın. Ayrıca, dikkat çekmemeliyiz. Unutalım gitsin."

Alex kendinden nefret ederek derin bir nefes aldı. "Onu neredeyse yakalamıştım..."

"Sorun değil Alex," diye yineledi Willow. "Gerçekten." Bir adım atarak Alex'in beline sarıldı. Onu kollarının arasına alan Alex, Willow affetmiş olsa bile kendini asla affetmeyeceğini biliyordu.

"Seni seviyorum, bunu biliyor musun?" dedi Willow, Alex'in göğsüne yaslanarak.

Alex dertli bir şekilde gülümsedi. "Neden? Bu serserinin fotoğrafını çalmasına izin verdiğim için mi?"

Willow başını yukarı doğru kaldırıp baktı. Gözleri yağmurla yıkanmış orman yeşiliydi. Alex kendisine bakan gözlerdeki mutluluğu görebiliyordu. "Hayır, aslında hayatım boyunca istediğim tek şey olduğun için."

"Ben de seni seviyorum," dedi Alex yumuşak bir sesle ve Willow'u öptü. Sonra iç geçirdi. "Neyse, sen haklısın. Artık onu yakalayamam. Yola koyulsak iyi olur."

Kamp malzemelerini yeniden yerleştirdi. Motosiklete binmeye hazırlandıklarında kadın içerden koşar adımlarla dışarı çıkarak onlara bir paket uzattı. Paketten kızarmış domuz eti koku geliyordu.

"Lütfen bunu sonra yemek için alın," dedi İspanyolca konuşarak. "En azından bunu yapmama izin verin."

"Gracias senora." Alex paketi memnuniyetle hasar görmüş yük bölmesine koydu. Bu şekilde akşam yemeği için para harcamamış olurlardı.

"Gracias," diye yineledi Willow coşkuyla. "Muchas, muchas gracias."

Birkaç dakika sonra Chihuahua'yı arkalarında bırakıp bir kez daha otobanda ilerlemeye başlamışlardı. Pastel tonlarında boyanmış küçük ve tozlu evlerin yanından geçtiler. Her bir evin yanında bir su kulesi yükseliyordu. Alex evlerin ötesinde, güneybatıda beliren Sierra Madre'ye baktı. Ve bütün kalbiyle Willow'un o rüyayı görmemiş olmasını diledi. Vahşi

doğada Willow'u koruması çok zor olmazdı. Ama Mexico City için tahmin yürütmek bile olanaksızdı.

Ama artık kararlarını vermişlerdi. Motosiklet çölün içindeki otobanda uğuldayarak yol alırken, Alex belinde duran Willow'un eline uzandı ve parmaklarını onunkilere doladı.

Dördüncü Bölüm

"Gerçek aşkı bulacak mıyım?" diye sordu kadın. Yirmili yaşların ortasında, güzel ama ciddi görünümlü bir kadındı.

Chihuahua pazaryerinin bir köşesinde oturuyorlardı. Kadının avucunun içine bakar gibi yapan Seb bu soruyu nasıl yanıtlayacağını düşünüyordu. Elde ettiği bilginin hayat çizgisiyle değil, ruhuyla, yani enerji gücüyle, ortaya çıkan ani görüntülerle ilgisi vardı.

"Hayatında bir erkek var; ismi Carlos," dedi. İsimler konusunda genellikle pek iyi değildi ama bu kez doğru olduğuna emindi çünkü kuvvetle hissediyordu. "Bir süredir size evlenme teklif edeceğini umuyorsunuz. Bu gerçekleşmeyecek, senorita."

Kadın yüzünü buruşturdu. "Ama... dün gece kendisine kısa bir süre daha tanımamı istedi."

Seb şimdi net olarak görüyordu. Carlos'un başka iki kız arkadaşı olduğu gibi, zaten evliydi. Kadın gerçeği bilmiyordu ve cabronun her söylediğine inanıyordu. Birçok erkeğin "sadakat" sözcüğünün anlamını bilmemesi, pek de alışılmamış bir şey değildi. Ancak söz konusu karıları ve kız arkadaşları olunca şartlar değişiyordu ve Seb yıllardır yaptığı okumalarda erkeklerin bu tavrını kaldıramıyordu. Bunun kadınları ne hale soktuğunu, neler hissettirdiğini çok iyi anlıyordu.

"Carlos'un hayatı karmaşık," dedi, adama olan kızgınlığını gizlemeye çalışarak. "Üzgünüm senorita ama size evlenme teklif edecek durumda değil. Korkarım asla da olmayacak."

Genellikle bu kadar açık sözlü davranmazdı ama kadının az da olsa, durumun ümitsizliğinin farkında olduğunu ve bu yüzden kendisini durdurup hayatını, geleceğini okumasını istediğini anlamıştı. Kaşlarını çatan kadın başını öne eğdi. "Her şeyin yoluna

girmesi için meleklerle öyle çok dua ettim ki," dedi fısıldayarak. "Birçoğunun daha gelmesinin, beni duyacaklarının işareti olduğunu düşündüm."

"Melekler çok iyidir," dedi Seb nazık bir şekilde. Kadının enerji bölgesinin zarar görmediğini fark edebiliyordu. Anlaşılan, ne olursa olsun melekleri seven kişilerden biriydi. Zaten çok fazla melek vardı ve şimdi sayıları arttığına göre, yakında daha da çoğalacaklardı. "Ama şimdi onları duyabiliyorum," diye devam etti Seb. "Carlos'u beklememeniz gerektiğini söylüyorlar."

Kadın gözlerini iyice açtı. Tamam, Seb bu kısmı uyduruyordu ama kadına bir şey vermesi gerekiyordu, yoksa Carlos'tan vazgeçmeyecekti. "Hayatınıza devam etmenizi istiyorlar," dedi kararlı bir şekilde. "Mutlu olmanızı istiyorlar. Uzun bir süredir mutlu olmadınız, senorita."

Kadın düşünceli bir ifade ile uzaklaştı. Seb onun içine kök salan umudu hissedebiliyordu. Zihinsel sessizliğin tadını çıkararak sırtını bir palmiye ağacına yasladı. Birkaç saatlik okuma onu tam olarak tüketmişti. Yalnızca yüz pezo için neden kendini bu kadar kaptırdığından emin değildi. Hırsızlık yapmayı bırakmaya karar verdiğinde, yaptığı okumalar aç kalmamasına yaramıştı. İlk zamanlarda çok çaba göstermiyor, gördüğü şeylerden öyküler uyduruveriyordu. Her nasılsa, yıllar geçtikçe daha çok önemsemeye başlamıştı.

Meleklerin gelişini düşünen Seb iç geçirdi. İki gün önce bir cafede televizyon izlerken, çok sayıda meleğin varlığının onu sonunda yarı-melek kıza kavuşturup kavuşturmayacağı aklından geçti. Ama bunun nasıl gerçekleşebileceğini bilmiyordu. Ne de olsa kendi açısından dünya değişmemişti.

Ayağa kalkarken bir kız sesinin adını söylediğini duydu. Başını çevirince kendinden bir ya da iki yaş büyük iki kızın ona doğru yürüdüklerini gördü. İkisinin de yüzünde tipik bir Amerikan gülümsemesi vardı ve saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Seb'in yanına yaklaştıklarında kıvılcı saçlı olan İngilizce olarak "Hey, bizi anımsıyor musun?" dedi. "Nasıl unutabilirim?" dedi Seb sırt çantasını omzuna atarak. Lucy ve biri daha. Diğeri de Amanda olmalıydı. Kendisiyle aynı pansiyonda kalan Amerikalı öğrenci grubundaydılar. Önceki gece Seb onlardan birkaçıyla takılmış, konuşup içki içmişlerdi. Kızların İspanyolcaları düşündükleri kadar iyi değildi ve Seb, Amerikalı turistlere yıllardır yaptığı gelecek okumalarından öğrendiği İngilizcesini kullanmayı daha kolay bulmuştu. Biraz Fransızca da konuşuyordu. Diller konusunda fazla çaba göstermeden başarılı oluyordu. Medyumluğun katkısının farkındaydı.

"İşini bitirdin mi?" dedi kızıl saçlı Lucy. Cilveli bir gülümsemeyle Seb'e bakıyordu. Kızlar onun geçmiş ve geleceği okumasının eğlenceli olduğunu düşünüyorlardı. Aslında onlara söylemeyecekti ama gruptan biri tarafından bir gün önce okuma yaparken pazaryerinde görülmüştü. "İşin bittiyse, belki bizi biraz gezdirebilirsin."

Tereddüt etti. Aslında kızların her ikisi de güzel ve eğlenceliydi ama pansiyona dönüp kitap okumayı, belki açık havada oturup bir sigara içmeyi tercih ediyordu. Ama Lucy gülerek kolundan çekiştirmeye başlamıştı bile. "Hayır yanıtını kabul etmiyoruz. Üstelik dün gece söz verdin."

"Ben böyle bir şey anımsamıyorum," dedi, gülümsemekten kendini alamayarak.

"Aslında verdin sayılır. Lütfen, bize el mercadonun turunu yaptır. Özgün bir Meksika pazarı görmek istiyoruz."

Seb boyun eğdi. Neden olmasın? Artık aramadığına göre, yapacak başka bir şeyi yoktu. Kalbine bir acı saplandı ve bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı.

"Peki," dedi. Eliyle saçını düzeltti; alnına düşen bukleler onu rahatsız ediyordu. "Sanırım ilk yapmamız gereken şey, gidip bir şeyler yemek."

"Ah, iyi fikir," dedi Amanda. Koyu renk saçları ve doğal olamayacak kadar mükemmel kaşları vardı. "Sen önden git lütfen."

Pazaryerinin canlı karmaşası onları sarmıştı: satıcıların mallarını bağırarak tanıtması; yiyeceklerin baharatlı kokusu; plastik torbalar taşıyan müşterilerin telaşı ilginçti. Seb iki haftadır Chihuahua'daydı. Yetimhanede verdiği karardan sonra otostop yapmış, karşısına çıkan ilk kamyonu, nereye gittiğini bile bilmeden binmişti. Ama tam bu kasabadan geçerken kendini inmek zorunda hissetmişti. Öyle güçlü bir duyguya kapılmıştı ki kamyon şoförüne durması için neredeyse bağırmıştı. Şu an, yaptığına bir anlam veremiyordu. Bol güneşli ve uyuşuk bir kasabaydı. Ama yine de hayatının kalanını nasıl geçireceğini düşünmek için iyi bir yer sayılabilirdi.

Sorun, ne yapacağını bilmemesiydi. Chihuahua'ya geldiği andan beri, burada yapması gereken bir şey var gibi hissediyordu. Kafasında vızıldayan bir arı gibi, sabit bir rahatsızlık hissiydi bu.

Taco yediler ve tezgâhların arasında gezindiler. Yürürlerken Lucy sürekli Seb'in yakınında duruyor, sık sık koluna dokunuyordu. Bu arada Amanda'yla, Sierra Madre'nin dik vadilerini görmek için ertesi gün grupla Bakır Vadisi'ne yapacakları tren gezisi hakkında gevezelik ediyordu. "Gerçek Meksika'yı" görecekleri için heyecanlı olmaları Seb'i güldürdü. Amerikalı turistlere uygun ve güvenli olarak hazırlanmış Bakır Vadisi turunun Seb'in tanıdığı gerçek Meksika ile hiçbir ilgisi yoktu.

"Beğeneceğinize eminim," demek için kendini zorladı. "Dikkat edin de pencereden düşmeyin. Aşağı iniş uzun sürer."

"Hey, belki sen de bizimle gelebilirsin!" Lucy geriye doğru yürüyerek Seb'in önüne geçti. Dar bir kot pantolon ve beyaz tenini ortaya çıkaran askılı bir bluz giymişti. "Neden gelmiyorsun? Bir bilet bulacağımıza eminim. Çok eğleniriz!"

Amanda güldü. "Bu biletleri aylar önce ayırtmıştık Lucy, anımsıyor musun? Asla ona bilet bulamayız."

"Gerek yok, ben zaten görmüştüm," dedi Seb. Tacosunun sarılı olduğu yağlı kağıdı buruşturup çöp kutusuna fırlattı. Kızlarla konuşurken bile etraftaki ruhları taramaya devam ettiğinin farkındaydı. Evet, kızı aramaktan kesin olarak vazgeçmişti ve bu konuyu artık düşünmüyordu bile.

Lucy dudak büktü. "Peki öyleyse. Birkaç gün daha buralarda olacak mısın? Gelecek okumalarına devam edecek misin?" Bu tarz şeylere hiç inanmadığını belli ederek, sözcükleri alaycı bir şekilde söylüyordu.

"Belki... henüz karar vermedim." Gelecek yıllar için de kararını vermemiştir. Bu konuda düşünmek istemediği için aceleyle devam etti. "Kim bilir, belki de her şeyi bırakıp kemancı olurum."

"Kemancı mı?" Amanda dirseğiyle Seb'i dürterek güldü. "Kesinlikle olmaz, elektronik gitar sana daha çok yakışır. Gitarını çıkarıp "Stairway to Heaven" çaldığını görür gibi oluyorum."

Seb kıza gülümsedi. Böyle bir cümleye karşılık vermemeye dayanamazdı. "Hayır, babam klasik keman çalardı," dedi ciddi bir ifadeyle. "Sanırım, bu genlerimde var."

Kız gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet, bu şekilde yetiştirildim. Annem de bir opera şarkıcısı. Ayrıca piyano da çalar. Piyanonun onu rahatlattığını söyler ve turnelere götürmekten hoşlanır. Ancak uçuşlara kabul ettirmek zor oluyor. Her zaman kendi piyanosu olmalı, diğerleriyle çalışmıyor."

Amanda'nın gözleri iyice açılmıştı. "Tanrım, ciddi misin?"

"Hayır, ciddi değil," dedi Lucy gülerek. "Aklını başına topla, Amanda."

Siyah saçlı kız kederli bir yüz ifadesi takındı. "Peki, annen ve baban gerçekten ne yapıyorlar?"

"Gerçekten mi? Sirklerde çalışmak üzere öğrenci yetiştiriyorlar."

Lucy kıs kıs güldü. "Onun ağzından laf alamazsın. Dün geceyi anımsamıyor musun? Seb esrarengiz arkadaşımız." Cilveli bir şekilde gülümseyerek Seb'in kolunu sıktı. "Bahse girerim annen ve baban Sıkıcı Meksika'da yaşayan Bay ve Bayan Olağan'dır."

Seb bunu duyunca katılarak güldü. Lucy gerçeği bilseydi, acaba ne derdi? "Evet, belki de haklısın," dedi.

Yaklaşarak ona doğru eğilen Lucy Seb'in kolunda yıllar önceki bıçaklı bir kavgadan kalmış ize dokundu. Seb kızın şampuan kokusunu hissetti; portakal gibi kokuyordu. "Tahmin edeyim bakalım... Korsanlara karşı kılıçla mücadele ederken oldu, öyle değil mi?"

"Yalnızca bir kedi tırmalaması izi. Ama büyük bir kediydi." Lucy'nin ruhundan etrafa yayılan tutkulu, pembe ışıkları görmeden bile Seb durumun farkındaydı. Koluna dokunan kızın, onunla öpüşmenin nasıl olacağını düşündüğünü, daha sonra kendisini pansiyonda tek başına yakalamayı planladığını hissediyordu.

Kendini hafifçe geri çekmeye başlamıştı ki ansızın duraksadı. Son bir senedir yarı-melek kızı öyle büyük bir saplantı haline getirmişti ki kızlarla eğlenmekten bile vazgeçmişti. Kızlarla ilgilendiğinde yarı-meleğe ihanet ediyor gibi hissediyordu. Ama o gerçek değildi, asla olmamıştı. Artık onu kafasından atmalıydı. Aramayı bıraktığından beri kendini daha da yalnız hissediyordu. Ne yazık ki türünün tek örneği olduğunun farkındaydı. Bu kız onunla bir ilişki istemiyordu. Öyleyse neden olmasın, diye düşündü. Kız açıkça ondan hoşlanıyordu ve uzun zaman olmuştu.

Onu yanıtlar gibi, bir koku esintisi şeklinde yine yarı-meleğin varlığını hissetti. Seb'in yüzü kasıldı. Neden kendisine huzur vermiyor ve asla elde edemeyeceği bir şey için onunla alay ediyordu?

Geri çekilmekten vazgeçti. Kısa bir süre sonra Lucy'nin elinin, kolunda kayarak aşağı indiğini ve elini tuttuğunu hissetti. "Belki az sonra geleceğimi okursun," dedi yumuşak bir sesle. Geleneksel Meksika müziği çalmaya başlayan sokak çalgıcılarının sesi onunkini bastırmıştı. Kızın gözlerindeki açık daveti gördü. Gözünde tüten gerçek dostluğu insan olan bir kızda bulamayacağını biliyordu. Şu an buradaki, en çok elde edebileceği şeydi ve onu alacaktı. Bir dokunuşun sıcaklığını bile hissetmeden, hayatının geri kalanını tek başına geçirecek bir aziz olmadığı için bunu yapacaktı.

Hissettiği istekle savaşıırken, kafasındaki güzel hayaleti aklından attı ve parmaklarını Lucy'nin parmaklarına doladı. "Emin misin?" dedi. "Tüm sırlarını öğreneceğim."

"Söz ver!" Gülümsedi ve atkuyruğunu arkaya attı. Başka bir şey söyledi ama yukarıda ansızın göz kamaştırıcı, beyaz bir şekil belirince Seb kızın söylediğini duymadı. Tezgâhların üstünde uçan bir melek vardı. Akşamüstü güneşinde parıldayan kanatlarıyla gökyüzünde süzülerek gözünü dikmiş, alışveriş yapanlara bakıyordu.

Seb refleks olarak ruhunu düşünebildiği en sıkıcı renge değiştirerek, iştah kaçırıcı şekle dönüştürdü. Daha önce yalnızca bir kez bir melek kavga etmişti ve asla yinelemeye niyeti yoktu. "Haydi, gelin bu tarafa gidelim," dedi Lucy'nin elini çekerek. Bir takı tezgâhına bakarken geride kalan Amanda'nın da kolunu tuttu. "Gel, burada size göstermek istediğim bir tezgâh var," dedi.

Seb tarafından sürüklenen Amanda, "Hey!" dedi gülerek. "Bir şey satın alacaktım."

"Endişelenme," dedi Seb. "İnan bana, göstereceğim tezgâh daha güzel."

Omzunun üstünden bakınca, meleğin kurbanını seçtiğini ve yere indiğini gördü. Mavi-beyaz ışığı pazaryerinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Gülümseyen melek parıldayan ellerini adamın ruhuna koydu ve beslenmeye başladı.

Seb kızları başka bir takı tezgâhına yönlendirdi. Kızlar gülerek bilezik ve yüzükleri denerken Seb meleğe bakıp duruyordu. Sonunda işini bitirip beyaz bir bulut gibi havalandı. Artık eskiden olduğu gibi tamamen melek olmak istemese de on üç yaşındayken inanılmaz

çekici bulduğu güçlerine hâlâ imreniyordu. Yaratıkların beslenme meselesine gelince, bu konuda ne hissettiğine karar verememişti. Melekler insanlara zarar veriyorlardı ve Seb bunu yanlış buluyordu ama onları gerçekten mutlu da ediyorlardı. Melek çarpması yaşamış insanların geleceğini okuduğunda, sağlıkları bozuk olsa da mutluluklarının gerçek olduğunu görebiliyordu. İnsanlar birbirlerine zarar verdiklerinde ortada mutluluk değil, yalnızca acı ve sefillik oluyordu. Melekler hiç olmazsa zararın karşılığında bir şey veriyorlardı. Adamın şu an ne şekilde zarar gördüğünü düşünen Seb iç geçirdi. Kolay bir sorun değildi bu ve kafasında henüz bir çözüm bulamamıştı.

Küçük bir aynada hayranlıkla kendilerine bakan kızlar kolyeleri denemeye başlamışlardı.

"Turkuaz olanı beğendim," dedi Amanda siyah saçlı başını Lucy'ye yaklaştırarak.

"Öyle mi?" Lucy başını diğer yana çevirip kendine baktı. "Karar veremiyorum. Deniz kabuklu modeli de beğendim. Buna uyan küpeler de var mı?"

Seb bir sonraki tezgâha doğru yürüdü. Satıcı çeşit çeşit şey satıyordu: giysiler, eski karton kapaklı kitaplar, cep telefonları, CD'ler. Eski püskü raflara dizilmiş kitaplara bakmaya başlarken sırt çantasından bir sigara çıkarıp yaktı. Yetimhanenin işe yaramaz kütüphanesinde önce zevk için okumaya başlamış, o arada kendisi gibi olanları bulmak için tüm kitapları elden geçirmişti. Kuşkusuz hiçbir şey bulamamıştı ama bir çocuk ve atın hikâyesini okumuş, o günden sonra da kitaplara bağımlı olmuştu.

Şimdi de tezgâhta popüler bilimle ilgili bir başlık görmüş ve yanındaki rafa dirseğini dayayıp sayfalarını karıştırmaya başlamıştı. Çok geçmeden kitaba dalıp gitmişti.

"Satacak şeylerim var," dedi bir ses. "Giysi ve ıvır zıvır satıyorsunuz, öyle değil mi?"

Başını kaldırmayan Seb, tezgâh sahibinin bir yığın eşya için biriyle sıkı bir pazarlığa girdiğini fark etti. "Şaka yapıyor olmalısın dostum, yalnızca bu tişörtün bedeli elli pezo olmalı..."

Kitabı satın almaya karar veren Seb, sigarasından son bir nefes çekip yere atarak söndürdü. Yanındakine göz atınca, elinde uzun kollu, mavi bir bayan tişörtü tutarak konuşan kişinin kendisinden birkaç yaş büyük, iriyarı bir erkek olduğunu gördü. Seb kaşlarını çatı. Bir şey yapması gerektiği duygusu, her zamankinden güçlü bir şekilde yine aklını

kurcalamaya başladı. Sonunda bir fiyatta anlaşmışlardı ve tezgâh sahibi tişörtü bir yana kaldırdı.

Seb kendine engel olamadı ve nedenini bilmeden tişörte uzandı. Parmakları kumaşa dokunur dokunmaz afallayarak derin bir nefes aldı.

Tanıdık geliyordu. Nasıl bu kadar tanıdık gelebilirdi?

Gözleri parıldayan Lucy mutlulukla yanına yaklaştı. "Baksana, güzel mi bunlar?" Seb'in kolunu dürtükleyerek başını sallıyor ve yeni küpelerini gösteriyordu. O anda tişört gözüne çarptı ve kaşlarını kaldırdı. "Ah, bu da ne böyle? Bana hediye mi alıyorsun?"

"Ben...ah, hayır," dedi Seb zayıf bir sesle, kızın orada durduğunu bile tam olarak kavramadan. Tişörtü hâlâ elinde sımsıkı tutuyordu ve asla bırakamayacağını düşünüyordu. Tezgâh sahibinin bir bayan kot pantolonu incelediğini ve cebinden küçük bir çerçeve çıkarıp gözlerini kısarak ona baktığını gördü.

"Güzel kız. Çerçeveyi satabilirim ama fotoğraf işime yaramaz. Geri istiyor musun?"

İriyarı adam resme baktı. "Hayır. Çerçeveye ne verirsin?"

Seb'in boğazı kurudu. Sol elini tişörtten ayırmadan konuştu. "Bekle, görebilir miyim şunu?" ve adamın elinden çerçeveyi çekip aldı.

Başını kaldırmış, söğüt ağacının yapraklarına bakan küçük, uzun, sarı saçlı bir kızın fotoğrafıydı. Resimdeki gülümseyen yüze bakan Seb bir an nefes alamadı. Midesine bir yumruk yemiş gibiydi.

Lucy tezgâhın diğer ucunda durmuş ona bakıyordu. Amanda da yaklaşmış, CD'leri inceliyordu. "Hey, bir sorun mu var?" dedi Lucy. "Ne olduğunu anlamadım da..."

Tezgâh sahibine bakarak, "Bunu alıyorum," demeyi başardı Seb. "Tişörtü de almak istiyorum. İkisi için ne ödeyeceğim?"

Satıcı şaşkın bir şekilde omuz silkti. "İkisi için yüz pezoya ne dersin? Bu çok güzel bir çerçeve."

Seb cebinden parayı çıkardı ve adama verdi. Tişörtü ve çerçeveyi çantasına koyup korumak ister gibi fermuarı iyice kapattı. "Bunları nereden buldun?" diye sordu iriyarı gence bakarak. Sesi titriyordu. "Kızı tanıyor musun?"

Adam ansızın yapmacık bir tavır takındı. "Özel biri değil. Neden bu kadar ilgilendin?"

"Çünkü onu bulmam gerek," dedi Seb dişlerini gıcırdatarak. Her sözcüğü alçak sesle ve tek tek söylemişti. "Sen bu eşyaları çaldın mı? Nereden? Söyle bana!"

"Hey, ben hırsız değilim! Bunlar yolun kenarında duruyordu. Herhalde biri kaybetti."

Sinsi bir hardal sarısına dönüşen ruhu yalan söylediğini gösteriyordu. Seb'in kasları titriyordu. Adamın üstüne atlamak üzere olduğunu hissediyordu. Ona doğru bir adım attı. "Bana yalan söyleme dostum. Sana bir kez daha soruyorum; bunları nereden aldın?"

"Seb!" diye bağırdı Lucy koluna dokunarak. "Kendine gel, neler oluyor?" Gözlerini hırsızdan ayırmayan Seb kolunu çekti. Yüzünde sinirli bir ifade beliren adam yutkundu.

"Bakın, burada sorun istemiyorum," dedi tezgâh sahibi. "Kavga etmek istiyorsanız, başka bir yere gidin."

"Söyle bana," dedi Seb, satıcıyı önemsemeden. Sesinin on üç yaşındaki kara dönemdeki gibi çıktığının farkındaydı. O dönemde kavga etmekten zevk alırdı; şimdi sevmiyordu ama gerekirse tereddüt etmezdi.

Hırsızın bunu fark ettiğini ve karar verdiğini anladı. "Onları bulamazsın," dedi sonunda. "Saatler önce aldım, tamam mı? Şimdi uzaklaşmışlardır. Yabancıydılar ve yiyecek bir şeyler almak için durmuşlardı. Başka da söyleyecek bir şeyim yok."

Doğru söylüyordu. Seb derin bir nefes aldı. Amanda da Lucy'nin yanına gelmişti ve ikisi birden ağızları açık, aklını kaçırdığını düşündükleri Seb'e bakıyorlardı. Belki de öyleydi. Geriye doğru bir adım atarak, "Özür dilerim," diye mırıldandı Lucy'ye. Kulakları zonkluyordu. "Gitmem gerek."

"Gitmek mi? Pansiyona mı dönüyorsun?"

"Hayır, hayır... gitmem gerek." Kız yanıt verecek fırsat bulamadan döndü ve kızı hayretler içinde arkasında bırakarak koşmaya başladı. Tek başına kalabileceği bir yere gitmeli ve aldığı şeylere bir kez daha bakmalıydı. Çıldırıyor muydu? Tüm bunlar gerçek olamazdı...

Pansiyon kalabalık olurdu. Doğuya doğru yön değiştirerek, caddeleri geçti ve Plaza de Armas'a ulaştı. Küçük fıskiyesi, palmiye, ladin ağaçları ve gün batımında neredeyse pembeye dönüşen beyaz katedraliyle sakin bir hali vardı. Katedralin karşısında, dövme demirden, şık bir orkestra platformu duruyordu. Seb platformun boş olduğunu gördü ve bir atlayışta dört basamağı çıktı. Nefes nefese sırt çantasından fotoğrafı çıkardı ve bir an tereddüt etti. Çerçeveyi avucunun içinde sıkıca kavrayarak tuttu. Bu doğru olamazdı. Bunu öyle çok istemişti ki sonunda çıldırmıştı. Elini açacaktı ve bir insan resmiyle karşılaşacaktı; hepsi buydu işte.

Seb sonunda yutkunarak elini açmaya ve aşağı doğru bakmaya cesaret etti. Gözlerini dikip baktı. Çerçeve elindeyken farkına varmadan tahta zemine çökmüştü.

Kendini bildiği günden bu yana ruhları görebiliyordu. Annesinin sevgilisinin onu döverken öfkeli kırmızıya dönüşen enerjisini, onu ağlayarak yetimhaneye bırakan annesinin, adamla anlaşılamadığı için Seb'i suçlarken ıslak maviye dönüşen enerjisini anımsadı. Görebildiği tek gümüş rengi ruh kendisinininkiydi. Ruhü gümüş renginin içinden orman yeşili ışıklar saçıyordu. Bu farklılık Seb'i çok rahatsız etmiş, dövülme nedeninin ruhunun tuhaflığından kaynaklandığını düşünmüştü. Hayat boyu sürecektir, ruhunun rengini değiştirmek ve diğerlerine benzetme alışkanlığını o dönemde edinmişti. İnsanlarla birlikteyken bunun anlamsız olduğunu, enerjilerin parlak şekillerini kendisinden başka gören olmadığını, o zaman henüz bilmiyordu.

İnsanların ruhunu yalnızca yüz yüzeyken değil, fotoğraflarda da görebiliyordu. Ve şimdi... Elindeki çerçevenin içinde duran fotoğrafa baktığında, tüm dünyanın durduğunu hissetti. Doğruydı. Yanılmamıştı. Başını kaldırmış, söğüt ağacının dallarına bakan küçük kızın da ruhu kendisi gibiydi: içinde lavanta rengi ışıklar olan gümüş rengiydi.

Bir başka yarı-melek.

Onu bulmuştu.

Seb'in kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Onu bulmak zorundaydı. Ama neredeydi? Kimdi o? "Onlar," demişti adam anlatırken. Demek biriyle birlikte seyahat ediyordu. Hâlâ Chihuahua'da olmadıklarına emin gibi konuşmuştu ama...

Seb gözlerini kapattı ve diğer benliğinin havalanmasını sağladı. Yıllar önce bir meleklerle yaşadığı vahşi karşılaşma ona şehirlerde melek benliğini gizli tutması gerektiğini öğretmişti. Ama şimdi umursamıyordu. Orkestra platformunun tavanına doğru yükselerek parıltıyan kanatlarını açtı ve şehrin üstünde uçarak yolları, parkları ve otobanları taramaya başladı.

Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Meleği ona geri döndü. Seb gözlerini açtı ve görmeyen gözlerle, süslü, demir sütunlardan birine baktı. Yarı-melek kızı bulmaya tam bu kadar yaklaşmışken onu gözden kaçırma olasılığı Seb'i çıldırtıyordu.

Gözü ayaklarının yanında duran sırt çantasına takıldı. Ansızın kızın tişörtünü ve pazaryerinde onu gördüğü anda hissettiği, tanıdık bir şeye rastladığı duygusunu anımsadı. Tişörtü çekip çıkardı. Parmaklarının arasındaki kumaş yumuşacıktı. Sakin olmaya çalışan Seb bir kez daha gözlerini kapattı.

O anda coşkuyla hissetti. Kendi enerjisine böylesine benzeyen bir enerjiyle karşılaşmak baş döndürücüydü ve Seb'in elleri incecik tişörtü cankurtaran halatı gibi sıkıyordu. Hayatının büyük bir kısmını bulmaya çalışarak geçirdiği hayalet yarı-melek kız gerçektir ve bu tişörtü giymişti. Onu güçlü bir şekilde hissediyordu. Kızın kumaşın içinde fısıldayan ruhunu kuvvetle hissediyordu. Onunla ilgili âşık olduğu her şey; gücü, iyiliği, ruh hali, her şey, hatta fazlası da buradaydı. Seb'in kalbi deli gibi çarpıyordu.

Yeniden odaklanmayı başardığında, kızın kendi yaşlarında olduğunu ve gördüğü bir rüyadan dolayı endişelendiğini fark etti. Görüntüler Seb'in zihninde belirmeye başladı ve tanıdık caddeleri görünce hayretle kaşlarını çattı. Rüyasında Mexico City'yi, melekleri ve kendisini acil olarak oraya çeken gücü görmüştü. İnsan olan erkek arkadaşıyla birlikte oraya gitmeliydiler... başka seçenekleri yoktu. Rüyanın ayrıntıları Seb'i girdap gibi çevrelemişti. Kızın korkusunu ve endişesini hissedebiliyordu.

Son görüntü sarsıcıydı.

Kızın rüyasında, parkta onu seyreden bir erkek vardı; ona elini uzatmış, querida diyordu. Seb, kızın ona ne kadar gitmek istediğini, gözleri karşılaştığında beliren özlemi hissediyordu. Ve erkeğin yüzü, Seb'in aynaya baktığında gördüğü yüzdü.

Rüya yok oldu. Seb sersemlemiş bir şekilde tişörtü aşağı indirdi. Kız rüyasında onu görmüş, tıpkı Seb'in hayatı boyunca duyduğu özlem gibi, ona hasretle bakmıştı. Bir an kendine engel olamadı ve elleri arasına aldığı başını platformun yan tarafına dayadı ve gözlerinden yaşlar boşaldı. Doğruydı, gerçekten doğruydı. Gerçekten yaşıyordu; Seb artık yalnız değildi.

Katedralin çanları çalmaya başlayınca saatin altı olduğunu fark etti. Ses kesildiğinde, Seb titreyerek ayağa kalktı. Kızın rüyasına göre hareket etmeye karar verdilerse, Mexico City yolunda olmalıydılar. Oradan ne kadar nefret ettiği önemli değildi. Her metrekarede onu aramak zorunda kalsa bile, hemen şu an yola çıkmalıydı.

Parmakları bırakmakta isteksiz olsa da Seb tişörtü katlayarak çantasına tıktırdı. Kızın zarif hatlarını, yeşil gözlerini ve gülümsemesini inceleyerek, bir süre daha resme baktı. Yukarı çevirdiği yüzüne parmağıyla dokunarak, başını hayranlıkla salladı. Demek hayatı boyunca özlem duyduğu kişi böyle biriydi. Çocukken bile çok güzeldi. Kendisinin Lucy'ye ilgi duyduğu aynı nedenle mi erkek arkadaşıyla birlikteydi? Yalnızlık çekilmez olduğu ve başka biri olmadığı için mi? Belki kız da onun gibi her zaman yalnız hissetmişti.

Seb kendine yakın tutmak istediği fotoğrafı pantolonunun cebine sıkıştırdı. Mexico City'de yirmi milyon insan yaşıyordu ama onu bir şekilde bulacaktı. Tanışmak, birlikte olmak zorundaydılar. Bunun kesinliğinden asla kuşku duymuyordu. Başka bir seçenek yoktu, kaderleri böyleydi.

Kız rüyasında Seb'i görmüştü.

Beşinci Bölüm

Mexico City'yle ilgili dikkatimi çeken ilk şey trafik oldu. Sonu gelmiyordu ve karmakarışık. Arabalar, taksiler ve motosikletlerin korna sesleri, kırmızı ışıktaki geçenler, şerit ayırımlarına özellikle uymamak için bakanlar karmaşa yaratıyordu. Alex kalabalığın içinde kah yoldan çıkarak, kah hatalı kullananlardan zarar görmemek için fren yaparak motosikleti ustaca kullanırken, ellerimi belinden ayırmıyordum.

İkinci dikkatimi çeken şey de kokuydu. Koku, egzoz dumanının, sokak satıcılarından gelen baharat kokusunun ve inşaatlardan kalkan tozun baş döndürücü bir karışımıydı. Ayrıca geleneksel Meksika müziği çalan sokak çalgıcılarının sesi, trafikteki fren ve inşaatlardaki matkap sesiyle birbirine karışıyordu. Her şeyi görmeye çalışıyor, sürekli çevreme bakmaktan kendimi alamıyordum. Terk edilmiş binaların pencerelerini kaplayan grafiti dolu panolar, otuzlu yılların mimarisini yansıtan binalar ve modern cam yapılar arasına sıkışmış Aztek kalıntılarını gördüm. Bir başka dikkatimi çeken şey ise yapıların neredeyse yarısının hafifçe eğik gözükmesi. Çok içki içilmiş bir gecenin sonunda görülen manzara gibiydi. Aslında bütün şehir, dev bir partinin sonrasındaki kötü sonuçları yaşıyor gibiydi.

Ve kuşkusuz melekler vardı.

İlk meleği şehre girer girmez fark etmiştim. Birkaç sokak ilerde sakin bir şekilde gökyüzünde süzülüyordu. Şehrin içinde ilerledikçe, havada dönüp duran ya da ışıdayarak yere inen başka melekler de görmeye devam ettim. Hatta pis bir kaldırımda beslenen meleğin neredeyse üç metre yakınından geçtik. Kanımın donduğunu hissettim ve gözlerimi ondan ayıramadım. Enerjisiyle meleği besleyen yaşlı adam ise sersemlemiş bir şekilde gülümsüyordu. Melek parlak bir beyazdı ve kanatları güneşte parılıyordu. Benim için göz kamaştıracak kadar açık olan bir şeyin yanından, insanların görmeden geçmesi gerçeküstüydü.

Trafik ışığı kırmızıya döndü ve durduk. Kaskının vizörünü kaldıran Alex omzunun üstünden baktı. "Nereye gideceğimizi düşünmeye başlamamız gerek. Bir fikrin var mı?"

Yutkundum. Bilincini çakra noktalarına taşımadan, gördüklerimi Alex bile göremezdi. Ansızın çok yalnız hissederek gözümü beslenen melekten kaçırdım ve beni fark edemeyecek durumda olmasına şükrettim. "Hayır, hiçbir fikrim yok," dedim.

Yeşil ışık yanıp yola devam ederken aklıma bir şey geldi. Gürültüde duyulması için sesimi yükselttim. "Hey, rüyamda gördüğüm meydana gidebilir miyiz?"

"Evet, neden olmasın?" diye seslendi Alex bir anlık duraklamadan sonra. Rüyamda gördüğüm avlanan melekleri düşündüğünü ve bu fikirden pek hoşlanmadığını biliyordum ama tartışmadı.

Güneş batmak üzereydi ve hava kirliliği gökyüzünde olağanüstü bir görüntü oluşturmuştu. Alacakaranlığın grisi kırmızı ve pembe şeritlerle boyanmış gibiydi. Melekleri görmeseydim de şehrin onlarla dolup taşığını anlayabilirdim. Neredeyse her köşe başında, gümüş ve mavi renkli Melekler Kilisesi panoları asılmıştı. Caddedeki insanların çoğu da gözle görülür şekilde hastaydı. Alex başka bir ışıktaki yeniden durduğunda, destek almak için trafik lambasına sarılan genç bir kadın gördüm. Kuşkusuz bir rastlantı olabilirdi. Ani bir baş dönmesi hissetmiş olabilirdi. Ama sanmıyordum. Tanrım, durum şimdi böyleyse, birkaç hafta sonra, İkinci Dalga'nın yayılmasıyla ne olacaktı? Düşüncesinden bile nefret ederek dudaklarımı ısırdım.

Az sonra, diğer binaların arasında büyük, taş bir katedral belirdi. Ortadaki kubbede, altın bir melek tek ayaküstünde durmuş, gökyüzüne doğru bir çelenk kaldırıyordu. Binanın iki yanında ise şatafatlı kuleler vardı.

Alex'in kaslarının gerildiğini hissettim. Yeniden bir ışıktaki durduğumuzda bana döndü. "Buna inanmıyorum! Bu melek Mexico City'nin en ünlü heykelidir. Sürekli Paseo de la Reforma'da bir sütunun üstünde dururdu ve şimdi ansızın Metropolitana Katedrali'nde karşımıza çıkıyor."

"Ne Katedrali?"

"Metropolitana Katedrali," dedi. Yüzü gergindi. "Amerika kıtasındaki en eski katedral; yaklaşık dört yüz yıllık. Ve içimdeki kötü his doğruysa, artık bir Melekler Kilisesi katedraline dönüşmüş. Sanırım bu değişiklik son dönemde gerçekleşmiş."

"Ah," dedim zayıf bir sesle. Bu... iyi bir işaret değildi.

"Neyse, katedral Zocalo'da; neredeyse vardık. Ve tahmin et bakalım ne gördüm?"dedi Alex başıyla bir trafik lambasının üzerindeki rengarenk posterini göstererek. "İlanda, bu akşam meydana "Melekleri Sevin" konseri verileceği yazıyor."

Alex'le göz göze geldik. İkimiz de aynı anda rüyamdaki dans eden kalabalığı anımsamıştık. Tüm benliğimi korkunç bir kaçınılmazlık duygusu kapladı. Tıpkı Beth'e yardım etmek için Schenectady'deki Melekler Kilisesi'ne gitmem gerektiğini hissetmem gibiydi. Tüm topluluğun beni öldürmeye çalıştığı ve canımı zor kurtardığımı düşünülürse, pek rahatlatıcı bir karşılaştırma değildi.

"Evet," dedi Alex sonunda. Trafik yeniden hareketlenirken öne döndü ve sesini yükseltti. "Sanırım gidip bakmalıyız." Tabancasını düşündüğünü ve kaç kurşununun kaldığını hesapladığını fark ettim.

"Evet," dedim. "Sanırım gitmeliyiz."

Melek kanadı takmış insanlarla dolu, üstü açık bir araba yanımızdan korna çalarak geçti. Arkalarından biz de Zocalo'yu çevreleyen caddelerden birine giden yola varacağımız sokağa saptık. Sonunda meydan göründü. Rüyamda görmüştüm ama büyüklüğü nefesimi kesti. Meydan binlerce insanın doldurduğu bir deniz gibiydi.

Tam rüyamda gördüğüm gibi meydanın katedral tarafında projektörlerle aydınlatılmış bir sahne hazırlanmıştı. Bir kenarda yiyecek tezgâhları duruyordu; bazı satıcılar da kalabalığın içinde dolaşarak beyaz tüylü yelpazeler gibi tutarak melek kanatları satıyorlardı.

Meydanın yakınında boş park yeri kalmamıştı. Alex, Shadow'u bir arabanın yanına yaklaştırıp park etti ve motosikletten indik. Kaskımı çıkarırken meydanın diğer tarafında uçan üç meleği görünce kaskatı kesildim.

Alex tabancasını kontrol edip onu vücuduyla park edilmiş arabanın arasında gizledi. Bilincini çakra noktalarına taşıdığını fark ettim ve yeniden başını çevirdiğinde, benim gördüğüm kadar kolaylıkla o da melekleri görmeye başladı. "Peki," dedi zalimce meleklerle bakarak. "Söyle bakalım şimdi ne yapmalıyız? Rüyanda başka bir şey var mıydı?"

Rüyamda görüp ona anlatmadığım tek şey o garip erkek ve ona karşı olan tepkimdi. Anlatmaya değmeyecek kadar tuhaf bulmuştum. Avlanan melekleri izlemeye devam ederek başımı salladım. Alex burada tek başına olsaydı kalabalığın arasına dalıp beslenmelerine izin vermeden üçünü de öldürmeye çalışırdı.

"Sana engel olmak istemiyorum," dedim ona bakarak. "Ciddiyim."

Derin bir nefes aldı; gri-mavi gözlerindeki çelişkiyi görebiliyordum. Meydanı incelemeye devam ederken kolunu omzuma attı. "Etrafta melekler gezinirken seni tek başına bırakamam."

"Alex, lütfen. Kendime bakabilirim."

"Melek bedenini bakabilir," dedi Alex onaylayarak. "Ama ateş etmesini öğrenene kadar insan bedenini beni kabuslara sürükleyecek kadar savunmasız. Willow, hayat enerjini koparıp almaları için iki meleğin birlik olup sana saldırması yeterli."

Ağzımı açtım, sonra yeniden kapattım. Evet, buna verecek yanıtlım yoktu.

Alex elimi sıktı sonra arkamızda park edilmiş arabanın üstüne baktı. "Hadi gel. Şurada oturup çevreyi inceleyelim. Ruhsal güçlerinin bizi neden buraya getirdiğini öğrenelim."

Çevik hareketlerle arabanın önce kaportasına sonra da tavanına sıçradı ve eğilerek bana yardım etti. Çevremizdeki birçok kişi de aynı şeyi yapıyordu ama büyük olasılıkla üstüne çıktıkları kendi arabalarıydı. Hatta bazıları, konser büyük bir dört Temmuz pikniğiymiş gibi yiyeceklerini ve biralarını saklamak için soğutucular getirmişlerdi. Burada, gecenin karanlığında, gizli bir yerde sayılırdık.

Melekleri düşünmemeye çalışarak, meydana bakıp Amerika'daki yapılara hiç benzemeyen binaları incelemeye koyuldum. Havada bir uğultu vardı ve yalnızca burada değil, şehre girdiğimiz anda bunu hissetmiştim.

"Mexico City inanılmaz bir yer," dedim arabanın metal tavanında otururken. Henüz başka giysi alacak zamanımız olmamıştı ve atletimin üstüne Alex'in kareli kırmızı gömleğini giymiştim. "Asla böyle bir şey görmemiştim."

Alex omuz silkti, şehir seven biri olmadığını biliyordum. "Evet, kafein etkisinde kalmış New York gibi. Ava çıktığımızda, gizlice kaçabildiğimiz geceler, Jake beni gece kulüplerine sürüklemeyi severdi."

Ağabeyinden her söz edişinde yüzünde beliren hüznün yine ortaya çıktı. Kolumu beline dolayıp ona sarılınca gülümsemeye çalıştı. "Nedense, melekler burayı seviyorlar. Burada onları çeken bir enerji olmalı." Bakışları yine katedrale ve alacakaranlıkta parıltı veren altın meleğe takıldı ve başını salladı. "Buraya tam bir baskın yapmışlar; üstelik henüz İkinci Dalgayla gelenler büyük olasılıkla buraya ulaşmamışlardır."

Melek kanadı takmış dört erkek ile hafifçe bozulmuş bir ışık halkası olan bayan şarkıcıdan oluşan Los Angeles Amigos isimli grup sahneye çıkana kadar meydan tıklım tıklım dolmuştu. Gökyüzünde yirmi kadar melek dolanıp duruyordu. Sanırım bu garip bir durumdu... Melekleri kutlayan bir grup sahnede müzik yaparken, onlar yukarıda süzülerek hangi insanın enerjisiyle besleneceklerini seçmeye çalışıyorlardı. Arada sırada içlerinden biri aşağı inip dans eden kalabalığın arasında gözden kayboluyordu. Yanımızda duran arabanın üstünde insanlar kollarını birbirine dolamış, müziğin ritmine uyarak şarkı söylüyorlardı. Alex'le ben el ele, sessizce izliyorduk.

Sonunda grup ara verdi ve kısa, kırmızı elbiseli bir kadın sahneye çıkarak mikrofonu eline aldı. "Los Angeles" yani "melekler" ile ilgili bir şeyler haykırdı. Sesi hoparlörlerde yankılanıyordu.

"Sİ!" diye gürledi kalabalık.

"Ne dediklerini tahmin edeyim," dedim, duyması için Alex'e yaklaşıp. "Melekleri seviyor musunuz?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tam isabet."

Kadın başka bir şey daha söyledi. "Bizimle olduklarına mutlu musunuz?" Alex'in kadının söylediklerini çevirmek için kulağıma yaklaştırdığı dudakları hafifçe gıdıklarken, kalabalık "Sİ! Sİ!" diye haykırıyordu.

Kadın yüksek topuklu ayakkabılarına rağmen yere çömelip bir kolunu yukarı savurarak üçüncü kez haykırdı. Zıplayarak bağırıp çağıran kalabalık çığına dönmüştü.

Alex konuşmaya başladı ama ansızın kaskatı kesilerek sustu. Onun gördüğünü ben de fark edince nefesimi tuttum. Meleklerden biri parlak kanatlarıyla sol tarafımıza yaklaşmıştı. Melek havada çevresine bakmak ister gibi durakladı. Ani bir kanat çırpmasıyla yeniden ileri atıldı.

Ve o arada, meydanın uzak bir köşesinde başka bir melek, kalabalığın üstünde patlayan bir havai fişek gibi gözden kayboldu. Işık parçacıkları yere saçıldı.

Projektörün ışığında göz kırpan parıltıları sessizce izledim. Sözcükler ağzımdan çıkmakta zorlanıyordu. "Bunun... başka bir nedeni olabilir mi?"

Yanıt veren Alex'in sesi sert çıktı. "Hayır," dedi. "Hayır, olamaz. Az önce bir melek vuruldu."

Birbirimize baktık. Tıpkı benim gibi onda da uyanmaya başlayan heyecanın gerginliğini hissettim. Kalabalığın arasında meleklerle nasıl savaşacağını bilen bir MK daha vardı. Aslında birden de fazla olmalıydı, çünkü iki melek daha sahne arkasına doğru uçarak diğer meleğin yanına inerken, ansızın aralarından biri kurşundan kurtulmak ister gibi yana kaçtı. Aynı anda ilk melek, bir ışık parıltısı içinde hızla yana çekildi.

"Ateş eden en az üç kişi var," diye mırıldandı Alex. Alın kasları gerilmişti. "Tanrım, burada bir MK ekibi olmalı."

"Olabilir mi?" dedim şaşkın bir ifadeyle. "Kalan tek kişinin sen olduğunu sanıyordum!"

"Bilmiyorum, belki CIA bize söylemeden burada başka bir ekip kurdu. Belki de biri meleklerle nasıl savaşılacağını öğrendi..." Olup biteni izleyen Alex konuşmaya devam edemedi. "Kahretsin, neden saldırıya geçmelerine izin veriyorsunuz?" diye mırıldandı göremediği MK'lere. "Orada olduğunuzu biliyorlar, vurun artık onları!"

O konuşurken üç melekten biri parlayan kanatlarıyla çevikçe yana çekildi. Durumu kavrayınca kanımın donduğunu hissettim. MK'ler melekleri vuruyorlardı, hiç durmadan ateş ediyorlardı.

Ama ıskalıyorlardı.

Herkesin zaman zaman ıskaladığını Alex'ten öğrenmiştim. Meleğin ışık halkası, özellikle de hareket halindeyken kolay bir hedef değildi. Ama yine de isabet ettirilen, ıskalanan sayıdan fazla olmalıydı. Birkaç kez isabet ettirilmeyince, şu an burada ortaya çıkan durum gerçekleşir ve melekler nerede olduğunuzu görüp sizi öldürmek için saldırırlardı.

Uzakta, meydanın karşı tarafında başka bir meleğin daha yok olduğunu gördüm ama gözlerimi sahnenin yakınında gerçekleşen felaketten ayıramıyordum. Üç melek bir arada avlanıyorlardı ve ateş edenleri fark ettiklerini anlayabiliyordum. Hareketlerinde ani bir kararlılık oluşmuştu. Tek beden gibi hareket ediyorlardı ve büyük bir hızla aşağı doğru inmeye başlamışlardı.

MK'ler de bunu görmüş olmalıydılar. Kalabalığın arasında telaşlı bir hareketlenme oldu ve birkaç kişi panikten güç alarak kendini kalabalığın dışına atmaya çalıştı. "Kaçın, acele edin," dedim fısıldayarak. Ellerim kenetlenmişti. Silahlı adamlar, meydanın diğer tarafından daha az kalabalık bir caddeye çıkıp dar bir sokağa doğru koşmaya başladılar. Üç melek de arkalarından uğursuz bir rahatlıkla onları izliyordu.

Alex küfrederek arabadan aşağı atladı. "Aptallar... neden duvar önünde sıkışacakları, kapalı bir alana gidiyorlar? Hepsi birden öldürülecek." Kaskını hızla başına taktı.

Ben de arkasından hızla arabadan inmiş ve kaskıma uzanmıştım. "Kalabalığın arasında ilerleyebilecek miyiz?" diye sordum, sesimi yükseltip yeni sahneye çıkan grubun sesini bastırmaya çalışarak. Cadde, yürüyen ve dans eden yüzlerce insanla doluydu. Birçoğu gerçeküstü görünümlü, tüylü melek kanatları takmışlardı.

"Başka çaremiz yok," dedi Alex kısa keserek. Motosiklete bindik ve Alex Shadow'u çalıştırdı. Motorun sesini duyan çevredekiler yana çekilerek yol verdiler. Alex korna çalarak ve aralardan kıvrılarak, elinden geldiği kadar hızlı hareket etmeye çalıştı. Sonunda ana caddeye ulaştığımızda sert bir dönüş yapınca kendimi dengede tutmaya çalıştım ve Alex hızını arttırdı. Doğuya doğru yol alırken, üç meleğin binaların üstünde uçtuğunu görüyordum. Trafikte kendine yer açarak ilerlemeye çalışan Alex de onları görmüştü. Sonunda melekler gözden kaybolunca ani bir dönüş yaptı; sonra bir kez daha döndü. Köşeleri sıyrarak ilerliyorduk.

Melekler yok olmuşlardı.

Ansızın hangi yöne doğru gitmemiz gerektiğini kesin bir şekilde hissettim. "Bu tarafa!" diye haykırdım Alex'in kulağına ve sağımızda kalan caddeyi işaret ettim. Sağa saptı ve çok geçmeden sakin, neredeyse hiç kimsenin olmadığı bir yolda hızla ilerlemeye başladık. Buradaki evler belli ki bir zamanlar güzel yapıları ama şimdi köhne ve eski görünüyorlardı. Binalardan birinin arkasından bir melek kanadının ucu görünüp kayboluyordu.

Alex ani bir hareketle kaldırıma yanaştı. Sessizliğin içinde haykırışları duyabiliyorduk. Bir yanında dar bir sokak bulunan eski bir evin önündeydik. Işık yanmıyordu ve kaldırımın kenarında beyaz bir minibüs dursa da binanın terk edilmiş gibi bir hali vardı. Alex'in enerjisinin yükseldiğini ve hızla tarama yaptığını hissettim.

"Üçü de binanın arkasında," diye mırıldandı kaskını fırlatırken.

Eve baktım... ve donakaldım. Pencerelemin karanlığı beni kara delikler gibi çekiyor ve başım dönüyordu. Burada... ikimizi de çok mutsuz eden bir şey olacaktı.

Afallamış bir şekilde bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalıştım. Sanırım sinirlerim bozulmuştu. Ama korku dolu çığlıklar gecenin sessizliğini delerken, sanki olacakları haber veren sesleri dehşetle başımın içinde duyuyordum. Willow hareketsiz bir şekilde durmuş, kocaman açtığı gözleriyle eve bakıyordu. "Gel!" dedi Alex. Kızın elini tuttu ve Willow kendine gelir gibi oldu. Bağırışlar gittikçe yükseldiğinden dar sokağa girip hızla yürümeye başladılar.

"Benden uzak dur!" dedi biri bağırarak. Sözcükler İngilizceydi, konuşma şekli ise Amerikan'dı. Patlayan silah sesleri gök gürültüsünü andırıyordu.

Yolun sonuna geldiler. Alex tuğla duvara yaslanarak el çabukluğuyla tabancasına susturucuyu taktı ve evin etrafına dikkatle baktı.

Birkaç kişi mücadele ederken üç melek, dev ateş böcekleri gibi saldırıyordu. Ellerinde silahlarıyla bağırıp çağıran ikisi kız, üçü erkek, beş tane MK vardı. Alex meleklerin onlarla oynadığını fark etti. Rakiplerine saldırıp yeniden geri çekiliyorlar ve hayat güçlerini söküp almak için doğru zamanı bekliyorlardı.

Bir çeşit beton avluda bulunuyorlardı ve arka tarafta bulunan kapının üstündeki lamba, garip bir sahne dekoru gibi dairesel şekilde avluyu aydınlatıyordu. Sahne ışığının ortasında kaslı, sarışın bir erkek iki eliyle tuttuğu silahını çılgınca sallayıp duruyordu.

"Gel bakalım, cabrona!" dedi dişi meleğe bağırarak. "Gel de yakala beni!" Tam bir Teksaslı şivesi vardı.

Alex, meleğin kararını verdiğini fark etti. Artık oyun oynamaktan bıkmıştı ve önce yukarı yükselip sonra acı acı bağırarak aşağı doğru inip saldırdı. Alex hareket halindeki yaratığı izliyor ve ışık halkasının tam ortasındaki parlak mavi kısma nişan almaya çalışıyordu. Çok dikkatli olmasına karşın başını salladı. Teksaslı öyle çılgın hareketler yapıyordu ki arkadaşlarından birini öldürmediği için şanslıydı.

"Tanrım, meleklerden biri şu kızı yakalamak üzere," diye haykırdı Willow. Melek bedeni ortaya çıkarken parıltılı bir ışık belirdi. İnsan bedeni Alex'in yanında çökmüş duruyordu ve dikkatini yoğunlaştırdığı için gözleri kapalıydı.

"Hayır, Willow," dedi Alex. "Ciddiyim, lütfen geride..."

Genç kızın meleği uçmaya başlamıştı bile. Kanatlarını açarak siyah saçlı, keskin yüz hatları olan kızın üstünde durup onu korumaya çalıştı. şaşıran melek tıslayarak geri çekilince esmer kız korkuyla aval aval yukarı baktı.

"Onu öldürmesine izin veremem!" dedi insan bedenindeki Willow. "Beni merak etme." Alex dişlerini gıcırdattı ve endişelenmemeye çalıştı. Willow'un yaşam gücü melek değil, insan bedenindeydi. Ama melek bedeni yaralanırsa ne olabileceğini ikisi de bilmiyordu.

Saldırıda bulunan melek, parıldayan kanatlarıyla kıvrılarak aşağı inmeye devam ediyordu. Yeniden nişan alan Alex ateş etti ama onun varlığını hisseden yaratık son anda yana kaçtı. Alex hamlesini önceden planlayarak bir kez daha ateş etti ve melek milyonlarca ışık parçacığı saçarak patladı. şok dalgasından ayakları yerden kesilip arkaya uçan Teksaslı çığlık attı.

Biri gitmiş, ikisi kalmıştı. Alex, tel örgü çitin yanına korkuyla sinmiş kızı göz attı. Üzerinde, Willow'un meleği parıldayan bir kuş gibi duruyor ve saldıran meleği uzak tutuyordu. Willow'u açmaya çalışan melek öfkeyle kanatlarını çırpıyordu. Willow'un meleği ortalamadan daha küçüktü. İnsan bedeninden azıcık daha büyüktü ama havada bir şahin kadar çevikti.

"Sen!" Alex dişi meleğin tısladığını duydu. "Yarı-melek şey..."

Saldırıya geçmek üzere olan diğer melek de bunu duyunca havada yön değıştirdi ve Willow'un insan bedenine baktı. Silahını kaldıran Alex ona nişan aldı. Bir ışıık yığını şeklinde onlara doğru geliyordu. Alex ateş etti ve yaratık hızla yön değıştirerek evin üstünde gözden kayboldu.

Meydanda gördüğü onlarca meleğı anımsayan Alex'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Yaratık onları çağırmaaya gitmişti ve birkaç dakika içinde her biri Willow'u öldürmeye kararlı meleklerden oluşan bir ordu burada olacaktı.

Bulunduğu karanlık yerden ayrılarak avlunun diğer tarafına doğru yürüyüp Willow'un meleğinin kızı koruduğu noktaya yaklaştı. Orada olduğunu kimse fark etmemiş gibiydi. Tel örgü çite koşup üstünden atladığında şaşkın suratlarını fark etti. Evin diğer yanına doğru koşup caddeye çıktı. Melek hızla uçarak ondan uzaklaşıyordu.

"Hey!" diye haykırdı Alex, ayakları sert darbelerle yere çarparken. "Hey!"

Alex ateş ederken melek hayretle döndü. Dev bir kuş gibi aniden saldırarak, öfke dolu bir yüzle Alex'e doğru geldi. Alex'in tahmin ettiğinden daha hızlıydı. Melek parmaklarını onun yaşam enerjisine doğru uzatarak çığlık atarken Alex yere düştü. Yuvarlandı ve saniyeler içinde tek dizi üzerinde doğruldu ve tüfeğinin yanında olmasını diledi. Bu gibi durumlarda on kat daha fazla işe yarardı. Bu düşüncayı kafasından attı. Melek öfke içinde saldırmaya hazırlanırken, Alex ışığından ve güzelliğinden etkilenmemeye, gözlerinin içine bakmamaya çalışarak ışıık halkasına odaklandı...

Ve ateş etti.

Meleğın kalıntılarını ardında bırakan Alex hızla dar sokağııa girdi. Tüm olanlar bir, iki dakika sürmüştü. Yeniden evin arka tarafını görebildiğinde, Willow'un meleğinin hâlâ dışı meleğı siyah saçlı kızıdan uzak tuttuğunu fark etti. Birbirleriyle mücadele ederken kanatları bulanık görünüyordu ve Alex meleğın, Willow'un savunmasız insan bedenine ulaşmaya çalıştığını hissetti. Avluda duran birkaç kişi, ağızları açık, olan biteni izlerken diğerleri ileri geri koşarak meleğı nişan almaya çalışıyorlardı. Teksaslı şaşkın şaşkın ayağı kalkmaya çalışıyordu.

Alex yeniden çitin üstüne atladı. Tırmanırken tel örgü sallanıp tıkırdadı ve Alex kendini diğer tarafa attı. Hızla koşarak meleğı yaklaştı ve ışıık halkasını görebildiğı yere kadar

ilerledi. "Geldim!" diye seslendi Willow'a. Willow'un meleği hızla oradan ayrılarak insan bedenine girdi. Yaratık onu izlemeye başlarken tereddüt etti ve bunun bir tuzak olduğunu düşünüp Alex'e döndü.

Bu süre onun için yeterliydi. Susturuculu tabancasından çıkan kurşunun boğuk sesi duyulurken son melek de bir ışık çeşmesine dönüşerek yok oldu.

Tabancasını kaldıran Alex derin bir nefes aldı. Sokağa baktı ve Willow'un doğrulmaya çalıştığını gördü. Göz göze geldiler. Sarsılmış gibiydi ama Alex'e gülümsedi. İyiydi ve sorun halledilmişti. Alex de ona gülümserken az da olsa rahatladığını hissetti. Ve bir an için dünyada ikisinden başka kimse olmadığı duygusuna kapıldı. Solunda hafif bir hareketlenme hissedince gözlerini isteksizce Willow'dan ayırıp o tarafa baktı ve donakaldı.

Teksaslı silahını Willow'a doğrultmuştu.

"Hayır!" Alex hızla fırlayıp üstüne atladığı anda silah patladı. Silah kaldırımın kenarına düşerken ikisi birlikte yere yuvarlandılar.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye haykırdı. "O bizim tarafımızda!"

Teksaslı özgür kalmak için altında kıvranıp duruyordu. "Ayağa kalkmak istiyorum!" dedi bağırarak. "O bir insan değil... ruhu melekler gibi..."

"O bizim tarafımızda!" dedi Alex yeniden haykırarak. Başını eğerek kendini koruyan Alex onu tutarak sakinleştirmeye çalıştı. "Tanrım! Beni dinleyecek misin sen?"

Teksaslı doğrulmaya çalıştı ve dört ayak üzerinde silahına uzandı. Onu yakalayan Alex beline sarıldı. Ne olduğunu şaşırان MK döndü ve yumruğu Alex'in elmacıkkemiğinde patladı. Alex kendini kaybetti ve Teksaslı'yı yere yatırdı. Tabancasını çekip onun yüzüne dayadı. MK Alex'e bakakaldı.

"Kımıldama," dedi Alex dişlerini gıcırdatarak.

Tabancasını hâlâ adama doğrultmuş durumda yavaşça ayağa kalktı. Elmacıkkemiğinin zonkladığını hissetmedi bile. Diğerleri sessizce izleyerek hareketsiz duruyorlardı. "Herkes silahını yere bıraksın," dedi yüzlerine bakmadan emrederek. Sessizlik oldu. "Şimdi," dedi bağırarak.

Sesinde ikna edici bir şey duymuş olmalıydılar. Kısa bir tereddütten sonra beton zemine bırakılan silahların takırtıları duyuldu.

"Willow, iyi misin?" diye sordu Alex, gözünü sarışın, kaslı adamdan ayırmadan. Bir kolunu Willow'a doğru uzattı ve kolunun altında onun varlığını yeniden hissedince sonsuz bir rahatlama hissetti.

"İyiym," dedi fısıldayarak. "Alex, iyiym; bana bir şey yapmadı."

"Arkama geç," dedi mırıldanarak ve Willow'un omuzlarını hafifçe sıktı. Teksaslı'nın silahı tam ayağının yanındaydı. Willow arkasına geçince Alex silahı bir tekmeyle uzağa fırlattı.

"O bir insan değil!" dedi sarışın MK ısrarla ve kızgın bir sesle ağır ağır konuşarak. "Onlardan biri o... sen de onların tarafında olmalısın..."

"Evet, bu nedenle üç meleği de öldürdüm ve o da bu nedenle meleklerden birini ben gelene kadar uzak tuttu," dedi Alex kızgınlıkla. Diğerlerine baktı. Dördü de sarsılmış görünüyorlardı. "Sen ne düşünüyorsun?" dedi, keskin yüz hatları olan kıza dönerek. "Senin hayatını kurtardı. Sen de onu vurmak istiyor musun?"

Hafif bir hareketlenme oldu ve hepsi birbirine baktı. "Ruhu... ve yüzü tam ona benzeyen meleği..." dedi kız kekeleyerek.

"Melekleri nasıl görebileceğini bilmen çok iyi," dedi Alex soğuk bir sesle. "Yorumların üzerinde biraz daha çalışmayı deneyebilirsin. Meleğinin ışık halkası yoktu, dikkat etmedin mi?" tabancasıyla Teksaslı'ya kalkmasını ve diğerlerinin yanında durmasını işaret etti. "Şimdi beni dinleyin: o bizim tarafımızda. Buna inanmayan varsa, silahına ulaşp beni şu an vurmaya çalışır çünkü ona zarar vermeye çalışan kişiyi öldürürüm."

Sözcükler havada asılı kaldı. Hiç kimse kımıldamıyordu. Gecenin sessizliğinde trafiğin uğultusu ve girişteki ampulün etrafında kanat çırpın keleklerin sesi duyuluyordu.

"İyi, sorunu çözdüğümüze sevindim," dedi Alex sonunda.

Hâlâ gergin görünen guruba baktı ve kim olduklarını merak etti. Şu ana kadar duyduğu tüm konuşmalar Amerikalı olduklarını gösteriyordu. Onlar da Alex'e bakıyorlardı. Teksaslı ve keskin yüz hatları olan kız dışında, yerinden hiç hareket etmeyen, fırça gibi pas rengi

saçları olan kısa boylu bir erkek; endişeli yüz hatları, biçimli, kumral saçları olan bir kız ve kollarını göğsünde kavuşturmuş şekilde onu izleyen asık suratlı, siyah bir erkek vardı.

"Peki, sizler kimsiniz?" diye sordu Alex. "Melek Katili olmadığınız apaçık ortada."

Teksaslı gerildi. "Tabii ki Melek Katiliyiz."

"Öyle mi? Bu yüzden mi hiçbirini öldürmeyi beceremediniz?"

Teksaslı'nın kasları, meyhanede kavgaya karışan futbolcu gibi şişti. O yanıt vermeden kumral saçlı kız araya girdi. "Biz... aslında melek gözcüleriydik," dedi. "Amerika'dayken."

Alex'in alnında çizgiler belirdi. "Nasıl, Melek Projesi için mi?"

Kız başını sallayarak onayladı. Samimi bir yüzü, mavi gözleri vardı ve saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. "Birkaç ay öncesine kadar. Sonra..." Willow'un koruduğu kız onu dürtükleyerek sert bir bakış atınca, yüzü kızaran kız sustu.

Melek gözcüleri. Alex başını salladı. Evet, şimdi anlıyordu. Melek gözcüleri de kendisi gibi CIA için çalışıyorlardı. Onların görevi meleklerin yerini belirlemek ve adreslerinin bulunduğu mesajları MK'lere göndermekti. Melekleri görme konusunda eğitilmişlerdi ama bunun dışında fazla bilgileri yoktu.

Yeniden gruptakileri inceledi. "Peki, sonra ne oldu... birbirinizi nasıl buldunuz? Sizlerin de tek başınıza çalıştığınızı sanıyordum..." Arkasında duran Willow'un gerginliğini hissederek sustu. Tam o sırada dar sokaktan bir kadın sesi duyuldu:

"Ekibime neden silah doğrulttuğunu açıklamak ister misin, Bay Küstah? Mantıklı bir açıklama versen iyi edersin, yoksa o lanet olası beynini dağıtırım."

Alex ateş etmeye hazır şekilde, olduğu yerde döndü. Ve bakakaldı.

Ona silah doğrultan, neredeyse kendi boyunda, sert hatlı elmacıkkemikleri, kısa kesilmiş saçları olan esmer, güzel bir kızdı. Birbirlerine bakarken kızın kahverengi gözleri gittikçe büyüdü. Rengi solmuş bir kot pantolon ile kolsuz bir tişört giyyordu. Zayıf kaslı kollarından, her gün yarım saat barfiks çektiği anlaşılıyordu.

Sol kolunda gotik harflerle siyah MK dövmesi vardı.

Dünya durmuş gibiydi. "Kara," dedi Alex fısıldayarak.

Kız ağzını açtı, konuşmadan kapattı. "Jake?" diyebildi sonunda. Sesi titriyordu.

"Hayır," dedi. "Hayır, ben..."

"Alex," dedi kız onun sözünü bitirerek. "Aman Tanrım, Alex!" Yaptığı bir sonraki hareket kendini Alex'in kollarına atmak oldu ve birbirlerine sarıldılar. "İnanmıyorum buna!" dedi Kara nefesi kesilerek. Neredeyse ağlamak üzereydi. "Gerçekten sensin... yaşıyorsun, iyisin..."

"Öldüğünü düşünüyordum," dedi Alex. Kara. Boğazı kurumuştı ve konuşamıyordu. "Benden başka herkesin öldüğünü düşünüyordum."

Kara geri çekildi ve Alex'in yüzüne dokundu. İnce eli sert ve güçlüydü. "Tanrım," dedi parıltıyan gözlerle. "Jake'e ne kadar benziyorsun! Büyümüşsün..."

Ansızın ikisi birden gülmeye başladılar. "Evet büyüdüm, tıpkı senin gibi," dedi şakalaşarak ve tabancasını kaldırdı. Kara kendisinden sadece dört yaş büyüktü ama on dört yaşında ona âşık olduğunda fark kırk yıl gibi gelmişti ona.

Avludaki gerilim dağılmıştı. MK'ler şaşkın bir şekilde Alex ile Kara'yı izliyorlardı. Willow bir adım öne çıktı. Arkadaşlarından birinin hayatta olmasına Alex için sevindiği gözlerinden anlaşıyordu. Ama Willow'un dudaklarındaki gergin ifade Alex'e, New Mexico'da Cully ile karşılaşmalarını anımsatmıştı. Yarı-melek olduğu için tüm MK'lerin ondan nefret edeceğinden çekinmişti.

"Willow, bu Kara Mendez," dedi onları tanıştıracak. "Kampta birlikteydik."

"Selam," dedi Willow Kara'ya elini uzatarak. Neredeyse yüzünü kaplayan yeşil gözleri ve kareli gömleğiyle kimsesiz çocukları andırıyordu. "Ben Willow Fields."

Kara, kaşlarını kaldırdı ve Willow'un elini hafifçe sıktı. "Willow Fields, yani haberlerde duyduğumuz terörist mi?"

Willow omuz silkti ve gülümsemeye çalıştı. "Evet, öyle bir şey. İkinci Dalga'nın gelmesini önlemeye çalışıyordum."

"Ve insan değil," dedi Teksaslı somurtarak. "Ruhunu kontrol et Kara, garip olduğunu anlayacaksın. Ayrıca onun yüzüne sahip bir melek vardı ve..."

"Çenenı kapat, Sam." Kara'nın söyleyiş şekline, bu sözlerin aralarında sıkça kullanıldığı anlaşıyordu. Ama Kara Alex'e dönüp temkinli bir ifadeyle baktı. "Neler söylediğini açıklar mısın Alex?"

Alex yanıtlamaya hazırlanırken Willow elini onun kolunun üstüne koyarak Alex'i susturdu. Çenesini hafifçe kaldırıp sakın bir sesle konuştu. "Benim yarı-melek olduğumdan söz ediyor."

Kara derin bir nefes alırken, diğerleri hayretler içinde Willow'a bakıyorlardı. "Tanrım," diye mırıldandı fırça gibi saçları olan genç ve geriye doğru bir adım attı. Sam'in yüzünde doğrulama ve şaşkınlık ifadeleri birbirine karışmıştı.

"Yarı-melek mi?" diye sordu Kara ağzından tükürükler saçarak. "Bu olanaksız bir şey!"

"Biliyorum," dedi Willow, ona hak vererek. "Ama gerçek. Babam..." Yüzünde gergin bir ifade belirdi. "Babam bir melekti," diye bitirdi. "Ama onu hiç tanımadım. Hatta son zamana kadar bütün bunlar hakkında en küçük bir bilgim bile yoktu."

Alex Kara'nın ifadesinin, bu gerçeği kendisi öğrendiğinde yüzünde beliren ifadeden daha yumuşak olduğunun farkındaydı ama yine de bu durumdan nefret ediyordu. Kara Willow'a, tıpkı inanılmaz bir laboratuvar deneyine bakar gibi bakıyordu.

"Willow ve ben birlikteyiz." Kolunu Willow'un omzuna attı ve onu kendine doğru çekti. "Denver'da İkinci Dalga'yı durdurmaya çalışırken neredeyse ölüyordu."

Kara hareket etmiyordu ama Alex onun derinden sarsıldığını anlamıştı. Willow'un ne olduğundan fazla, birliktelikleri afallamasına neden olmuştu. "Birliktesiniz," diye yineledi yeknesak bir sesle. Çikolata rengi gözleri kısılmıştı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Bana yarı-melek bir kız arkadaşın olduğunu söylüyorsun."

"Evet," dedi Alex. "Doğru." Bakışları karşılaştı ve Kara'nın yüzündeki gerginliği görünce onun ne kadar inatçı olabileceğini anımsadı. Poker oynarken Cully'yle aralarında bir anlaşmazlık yaşanmış, gecenin geç saatlerine kadar tartışmaya devam etmişlerdi ve Kara dışarıda devam etmelerini isteyince, Jake ile kimin yenileceği konusunda bahse girmişlerdi.

Yenilen Kara olmamıştı.

Willow tekrar konuşmaya çalıştı. "Bakın, sorun yaratmak istemiyorum."

"Yaratmıyorsun," dedi Alex, gözlerini Kara'dan ayırmadan. "Yaratıyor mu, Kara?"

Kara ilk başta yanıt vermedi. Alex onun ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyordu. Sonunda derin bir nefes aldı ve silahını kılıfına sokup pantolonuyla belindeki kemerin arasına sıkıştırdı.

"Pekâlâ," dedi soğuk bir sesle. "Sanırım içeri girsek iyi olur, ne dersin? Konuşacak çok şeyimiz var."

Alex, Kara'nın ne demek istediğini anlamak için bir saniye düşündü. Yanlarındaki karanlık eve göz attı. "İçeri mi? Burası mı? Merkeziniz mi burası?" Döndü ve inanmayan gözlerle diğer MK'lere baktı. "Onları buraya, merkezinize mi getirdiniz?"

Kara sertçe Sam'e baktı. "Kimi getirdiler? Bir sorun mu vardı?"

Alex dayanamadı ve kahkaha attı. "Evet, içeri girelim," dedi. "Haklısın, konuşacak çok şey var."

Altıncı Bölüm

Kara onları arka kapıdan içeri alıp ışığı açtığında Alex duvarın kenarına yığılmış kutular, eski bir kalorifer ve çiçek desenli, yıpranmış bir halı gördü. "Burası da ne böyle?" diye sordu. Motosikletteki kamp malzemelerini ve kaskları eve taşıyordu; zaten başka da bir şeyleri yoktu.

"MK Merkezine hoş geldiniz," dedi Kara. Küçük bir mutfağa girdiler. Diğer MK'ler dar koridorda oyalanırken kuşkulu gözlerle Willow'a bakıyorlardı. Özellikle Sam onun en küçük hareketine bile dikkat ediyordu. Sanki Willow'da bir ışık halkası filizlenecek ve beslenmek için çılgınlık atarak ona saldıracaktı. Alex taşıdığı eşyaları bir köşeye bıraktı ve tezgâha yaslanmış duran Willow'un sırtını okşadı. Willow ona hafifçe gülümsedi.

Kara herkesi tanıştırdı. Alex, Sam'i gerektiğinden de fazla tanıdı. Keskin yüz hatları olan Liz'in uzun siyah saçları, solgun ve kaba bir ifadesi vardı. Willow'un hayatını kurtarmış olması güvenini kazanmasına yetmemiş olmalıydı ki ona korkuyla bakıyordu. Çilli, kumral saçlı kızın adı Trish'ti ve o da en az Liz kadar ürkmüş görünüyordu. Gerilim onu endişelendirmişti.

"Selam," dedi her biri mırıldanarak. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, fırça gibi saçları olan, kısa boylu Brendan bir adım öne çıkarak beceriksizce Alex'in elini sıktı. Kaygılı gözlerle Willow'a bakıp aceleyle yerine döndü.

Siyahi genç Wesley'di. Yay gibi kaşları ve çarpık ağzı iyi bir mizah duygusu olduğunu gösteriyordu ama aynı zamanda hayatında hiç gülümsememiş gibi bir hali vardı. "Bize ihtiyacın var mı Kara?" diye mırıldandı ters ters bakarak.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Kara. "Siz neden televizyon odasına ya da atış alanına gitmiyorsunuz çocuklar? Üçümüz biraz konuşalım."

"Emin misin?" dedi Sam ağır ağır konuşarak. Gözlerini kısarak kuşkuyla Willow'a baktı. "Yardıma gerek duyabilirsin."

Alex homurdandı. Yardım edecek kişinin en azından silahını nasıl ateşleyeceğini bilmesi gerektiğini söylememek için kendini zor tuttu.

"Evet Sam, eminim. Şimdi gidebilirsin. Bilmeniz gerekenleri size daha sonra anlatırım."

MK'ler yanlarından ayrıldıktan sonra, su kaynatmaya ve dolaptan fincanları çıkarmaya başladı. Sonra bir an duraklayıp Willow'a baktı. "Bizim gibi yiyip içiyor musun, yoksa..."

Alex'in tüm bedenini öfke kapladı. "Tanrı aşkına Kara..."

"Neden olmasın?" dedi Kara Alex'in sözünü keserek. "Bir yarı-meleğin ne yapıp yapmadığını nasıl bilebilirim?"

"Saçmalama! Onlar gibi olsaydı, ben nasıl onunla birlikte olabilirdim?"

Kara başka bir şey söylemek üzereydi ki sustu. Yanakları kızarmıştı. Yanıt vermeden dolap kapağını hızla kapattı ve başka bir tane açıp bir kahve kavanozu çıkardı. Kahveyi sertçe tezgâhın üstüne koydu.

Kollarıyla kendini saran Willow boşluğa bakıyordu. Bol, kareli gömleği kalçasına kadar iniyordu. "Evet, ben de sizin gibi yiyip içiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bir şey istemiyorum."

Onu kucaklayabilmeyi dileyen Alex, bunun yerine kolunu Willow'un omzuna attı ve ondaki gerginliği hissetti. Kara, fincanlara kaynamış su ve biraz da süt koydu. "İki şeker, öyle değil mi?" diye sordu Alex'in yüzüne bakmadan.

Alex hayretle Kara'ya baktı. Jake kahvesini böyle içerdi. "Hayır... sadece süt."

Kara'nın hatasını anladığını fark etti. Yüzünde acı bir ifade belirdi. Ava çıktıklarında belki yüzlerce kez 7-Eleven mağazasına uğramışlar ve herkese kahve alıp arabaya dönen Kara Jake ile şeker konusunda şakalaşmış ve bir erkek gibi kahve içemediğini söylemişti. Alex şu an Kara'nın da aklından Jake'in verdiği yanıtın geçtiğini biliyordu. Sırıtan Jake, söylemek istediğin zaten yeteri kadar tatlı olduğum, öyle değil mi? demişti. Kara'yla Jake arasındaki

flört bir ilişkiyle sonuçlanmamıştı. Ama Alex'in tanıdığı kadarıyla ağabeyi şansını denememiş olamazdı.

Kara fincanlardan birini konuşmadan ona verdi ve odanın yarısını kaplayan eski bir tahta masaya oturdular. "Bir şey istemediğine emin misin?" dedi Willow'a sert bir sesle.

"Belki bir bardak su," dedi Willow. "Ben alabilirim," dedi, Kara kalkmaya hazırlanırken.

Willow dolaptan bir bardak alıp tezgâhın üstündeki şişeden su doldururken Alex ve Kara sessizce oturdular. Kara Willow'a özellikle bakmıyordu ve kahvesini içerken parmaklarıyla yıpranmış masaya küçük darbeler indiriyordu. Tırnakları kısa ama biçimliydi ve pembe ojeyle boyanmıştı. Bunu fark eden Alex'in gözünde anılar canlandı. Kara'nın bu farklı, dışı havası, Alex on dört, on beş yaşlarındayken genç kızın dantelli iç çamaşırı giyip giymediğini merak ederek uykusuz geceler geçirmesine neden olmuştu. Kara bunu bilseydi büyük olasılıkla canına okurdu.

Willow Alex'in gözlerine bakmadan yanındaki sandalyeye oturdu. Alex masanın altından ona güven vermek istercesine bacağını okşadı. Willow'un böyle gergin olmasından nefret ediyordu ve yalnız olmalarını diledi.

"Söyle bakalım, burası ne?" diye bir kez daha sordu Karaya. "Melek gözcüleriyle nasıl birbirinizi buldunuz? Ya öldürülmemeyi nasıl başardınız? Cully bunun..."

Kara'nın kahverengi gözleri iyice açıldı. "Cully'yi mi gördün?"

"Evet, bir ay kadar önce." Alex başını eğip fincanın sapıyla oynamaya başladı. "Melek çarpması yaşamış." Şu an bile bu konuyu düşünmekten nefret ediyordu. Bir ara Alex'in babası Martin gerçekte ilişkisini kaybeder gibi olmuştu ve Alex ile Jake'in büyüdüğü yer olan New Mexico çölündeki eğitim kampının liderliğini Cully üstlenmişti. Ve bu işi öyle incelikle ve öne çıkmayarak yapmıştı ki Alex'in babası kırılmamıştı bile. Cully kendisi için ikinci bir baba gibi olmuştu.

Kara'ya karşılaşmalarını, Cully'nin şimdi tek başına eski kampta kaldığını ve melekler ona emrettiği için nasıl Willow'u öldürmeye çalıştığını anlattı.

Kara'nın duyduklarıyla gerilen yüzündeki ifade daha sonra Willow'un kolunda, Cully'nin silahından çıkan kurşunun pembe izini görünce düşünceli bir hale dönüştü.

"Demek melekler ölmeni istiyor, öyle mi?" dedi.

Willow hafifçe yüzünü buruşturdu. "Evet, öyle denebilir."

"Terörist avı olarak adlandırdıkları bu," dedi Alex. Kalan kahvesini bir yudumda içip bitirdi. "Onları yok edecek gücü olduğunu düşünüyorlar."

Az da olsa rahatlayan Kara Willow'a bakarken, Alex'in gözü zayıf kollarındaki kaslara takıldı. "Peki, ya sen? Sen öyle düşünüyor musun?"

"Böyle bir gücüm varsa bile, bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum," dedi Willow. Aşağı doğru baktığında kırmızı ve altın rengi karışımı saçından düşen bir tutam, yanağına ve su bardağına dokunuyordu. "Ne yazık ki yarı-meleklerle ait bir bilgi kitapçığı yok."

"Haklısın, sanırım yok," dedi Kara. "Ama adamlarım sende, onları korkutan bir şey gördüler."

"Melek benliğimi gördüler," dedi Willow. "Çift yapıya sahibim, diyebilirim sanırım. Melek bedenim, insan bedenimle aynı anda ortaya çıkabilir. Ancak, her ikisi de benim bir parçam. Melek bedenimde bir ışık halkası yok. Beslenmiyor... ya da benzeri bir şey yapmıyor."

Alex Kara'nın bunu ne kadar garip bulduğunun farkındaydı. "Tamam," dedi. "Peki, bana göstermek ister misin?"

Willow kararlı gözlerle ona baktı. "Hayır, istemem."

Kara'nın gözleri bir an için kısıldı, sonra omuz silkti. "Sen bilirsin. Ama nasıl oluyor da... ben meleklerin üremediğini düşünüyordum."

"Bilmiyorum," dedi Willow. "Türümün tek örneğiyim; onlar da bu işe şaşıyorlar." Hafifçe gülümsemeyi başardı. "Dünyaya gelmem beklenmedik bir şey olsa gerek."

Alex kısaca Willow ile nasıl karşılaştıklarını; İkinci Dalga'yı durdurmaya çalışırken nasıl ölümden döndüğünü anlattı. Son kısmını, Willow'un cansız bedenini nasıl kollarında tutup onun yaşama geri gelmesini dilediğini anlatmadı. Onu neredeyse kaybetmek üzere olduğunu anımsayınca yine midesine bir ağrı girdi.

Anlattıkları bittiğinde, Kara sandalyesini geri itti ve koyu renk kaşlarını çatarak uzun uzun Willow'a baktı. "Demek gerçekten bizim tarafımızdasın," dedi sonunda.

Willow omuz silkti. "Öyle olmasaydı yanımda bir MK erkek arkadaşım olmazdı, ne dersin?" Kara yanıt vermedi. Willow yumuşak ama kararlı bir sesle konuşmaya devam etti: "Babam annemin zihnini mahvetti. Bunu yapmasaydı, annem normal olabilirdi. Şimdiyse beni bile zor tanıyor. Tabii ki sizin tarafınızdayım. Meleklerin burada yaptıklarından nefret ediyorum."

Masanın üstünde elleri kenetlenmişti. Alex elini Willow'un kenetlenmiş ellerinin üstüne koydu.

"Tamam, anladım," dedi Kara, kısa bir duraklamadan sonra. Sonra kaşları çatıldı ve sandalyesinde doğruldu. "Peki, bu arada siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Bizi nasıl buldunuz?"

"Willow rüyasında buraya gelmemiz gerektiğini gördü," dedi Alex. "O bir medyum ve Zocalo'da bir şey olacağını gördü."

Kara hareket etmedi. "Medyum," dedi sonunda mırıldanarak ve Alex o anda onun ne düşündüğünü anladı. Ruhsal beceriler meleklerle ait özelliklerdi.

"Evet, kendimi bildim bileli medyumum," dedi Willow. "Hatta ne olduğumu bilmeden önce bile..." Ansızın yorgun gözükerek narin omuzlarını silkti. "Hatta ne olduğumu bilmeden önce bile," diye yineledi.

Alex başparmağıyla Willow'un avucunun içinde daireler çizdi. "Şimdi sen bizim sorularımızı yanıtlayacak mısın?" dedi Kara'ya. "Tabii sorgulaman bittiyse."

Kara "sorgulama " sözcüğünü duyunca gözlerini devirdi. Sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Tabii ama önce şunu sorayım. Aç mısınız? Liz yemek pişirmeyi sever ve dünden kalmış makarnayı ısıtabilirim."

"Evet, açlıktan ölmek üzereyim," dedi Alex. Elini Willow'un elleri üzerinden kaldırdı ve yüzünü avucunun içiyle ovuşturdu. Sam'in yumruk attığı yer zonkluyordu. Günlerdir uyumamış gibi hissediyordu.

"Liz mi?" diye sordu Willow.

"Evet, siyah saçlı olan," dedi Kara anımsatarak ve buzdolabını açıp kapaklı bir güveç çanağı çıkardı.

"Ah, evet o. Willow'un hayatını kurtardığı kız," dedi Alex dikkat çekmeye çalışarak ve Kara'nın yüzündeki şaşkın ifadede garip bir mutluluk duydu. "Kara, bu senin ekip ciddi bir eğitimden geçmeli," diye devam etti. "Neye güvenerek onları ava gönderdin? Yoksa onlardan kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Kara ellerini tezgâha dayamıştı ve gözlerini kapayarak başını eğip salladı. "Tamam, hoşlanmayacağımı tahmin etsem de bu konuda her şeyi öğrenmek istiyorum... ama öncelikle sorularınızı yanıtlayayım."

Güveç çanağını mikrodalga fırına koydu ve birkaç düğmeye bastı. Fırın uğultulu bir sesle çalışmaya başladı. "İlk bilmeniz gereken şey... burası bana ait değil. Aslında ev Juan'ın. Kullanmamız için satın aldı."

"Juan mı? O da hayatta mı?" Kalbi hızla çarpan Alex doğruldu. Juan Escobido kamptaki en iyi MK'lerden biriydi ve özellikle Cully kaza geçirdikten sonra, çıkılan birçok avda ekip lideri olarak görev yapmıştı. Hayattaysa, bu Alex'in son aylarda aldığı en iyi haber olacaktı.

"Hayır," dedi Kara, tüm ağırlığını tezgâha vererek. Floresan ışığı yüzündeki hatları belirginleştiriyordu. "Hepimizi buraya getiren oydu. Dışarıda gördüğünüz beyaz minibüs de onundu. Burayı düzenledikten bir gün sonra öldürüldü. Ekibi eğitmeye fırsat bile bulamadı."

Alex durgunlaştı. Willow'un acısını paylaşan bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Kara'nın sesi boğuklaştı. "Olayın gerçekleşme şekli çok aptalcaydı. İkimiz birlikte alışverişe gitmiştik ve tarama yapmayı unuttuk. Bir melek, beslenmek için Juan'la zihinsel bağlantı kurdu. Juan kaçmayı ve ateş etmeyi başardı... ama melek onun yaşam gücünü çekip aldı."

Alex konuşmuyordu. "Öldüğünü biliyordum ama yine de bir ambulans çağırdım," diye devam etti Kara. "Ve en kötü kısmı neydi, biliyor musun? Onu tanıımıyormuş gibi, kaldırımda bulduğum biriymiş gibi davranmak zorunda kaldım. Neyse ki silahını almayı başardım ve kendisi de asla kimlik taşımadığından bir sorun çıkmadı..." dedi sözlerini bitirerek. "Meleği öldürdüm," dedi kısa bir sessizlikten sonra. "Ama artık çok geçti."

Ne yazık ki Alex tüm olan biteni gözünde canlandırabiliyordu. Jake de kendisi tarama yapmayı unuttuğu için ölmüştü. Halbuki, bunu yapmak öyle kolay bir şeydi ki... onun neler hissettiğini anlayan Willow koluna dokundu.

"Peki, nasıl hepinizi burada topladı?" dedi sonunda.

Mikrodalga durunca Kara makarnayı fırından çıkardı ve tabaklara servis yapmaya başladı. "Melek Projesini ele geçirdiklerinde, melekler ilk önce tüm MK'lerden ve melek gözcülerinden kurtulmaya başladılar; bunu zaten biliyorsun. Sanırım hiçbirine bize yaklaşmak istemediğinden yanlarında çalışanlardan birini peşimize taktılar. Ve sıra Juan'a geldiğinde, bir çalışanlarının daha Juan sayesinde dünyadan eksildiğini söyleyebiliriz."

"İyi," dedi Alex. Willow konuşmadan oturuyor, dikkatle dinliyordu.

Kara ikisine de tabaklarını verdi ve bir çekmece açıp çatalarla kaşıkları çıkardı. Onları da masanın üstüne bırakıp yeniden oturdu. "Daha sonra Juan adamın arabasını aramış ve telefonunda hâlâ hayatta olan kişilerin adları ve telefon numaraları bulunan bir dosya bulmuş. Ben ve diğer beş kişiyle ilgili ayrıntıların bulunduğu dosya." Evin diğer bölümünü işaret ederek başını salladı. "Listede sıra bize gelmişti. Juan bize onlardan önce ulaşmayı başardı ve hepimizi buraya getirdi."

"Neden Mexico City?" diye sordu Alex. Artık kendini pek aç hissetmiyordu ama yemesi gerektiğini bildiğinden makarnadan bir lokma daha aldı. "Juan buralı değildi, öyle değil mi? Sanırım Durangoluydu."

"Çünkü..." Kara derin bir nefes aldı ve çenesini eline dayadı. "Alex, burada büyük bir şey olacak. Ve biz burada... hazır olmalıyız."

Willow Alex'e bir bakış attı. "Ne olacak?" diye sordu Kara'ya. Dehşete kapılmış bir ifadesi vardı ve Alex onun rüyasını düşündüğünün farkındaydı.

"Baştan başlasam iyi olacak," dedi Kara. "Juan bilgileri aldıktan sonra telefonu saklamadı ama epostayı bir yere not etti. Bekle biraz, sana göstereyim." Kalktı ve ince uzun bedeni sessizce odadan çıktı.

Willow derin bir nefes aldı. Alex'e bakan yüzü kaygılıydı. "Zavallı yanağın," diye mırıldandı Alex'in yüzünü okşayarak. "Canın acıyor mu?"

"Önemli değil," dedi Alex. Aklı Kara'nın söylediklerine takılmıştı. "Yalnızca, fırsatım varken ben de ona yumruk atmadığım için üzülüyorum." Sonra Willow'a dönüp uzun uzun yüzüne baktı. "Peki, sen iyi misin? Burada olmak seni rahatsız ediyor mu?"

Dudaklarının zoraki hareketini gülümseme olarak adlandırmak güçtü. "İyiyim," dedi.

Ne söyleyeceğini bilemeyen Alex sessizliğini korudu. Bu durumun onun için ne kadar zor olduğunun farkındaydı. Herkes yarı-melek benliğini görmüştü ve belki de yeryüzündeki en güvenilir kişi olmasına karşın, kimse ona güvenmiyordu. "Bak, burada kalırsak eminim sana alıacaklar," dedi. "Kara, gerçekten iyi bir insandır, sadece..."

"Biliyorum," dedi Alex'in sözünü keserek. "Sorun yok, Alex. Sanırım, hiçbir şey yokmuş gibi kabullenmelerini ümit edemem."

Rengi solmuş, kareli gömleğiyle öyle güzel görünüyordu ki. Elini Willow'un boynuna dolayıp onu kendine çekti ve öptü. Yumuşak dudakları sıcaktı ve Alex kendisine karşılık verirken gerginliğinin hafıflediğini hissetti.

Kara'nın orada durduğunu aynı anda hissettiler. Alex, gözlerini Willow'dan ayırmadan geri çekildi. Ona bir kez daha gülümsedi ve genç kızın gülümsemesi biraz rahatlamış gibi geldi.

"İşte burada," dedi Kara. Yüzünde gergin bir ifade ile oturdu. Alex, nedenin elinde tuttuğu kağıt mı yoksa içeri girerken gördüğü şey mi olduğuna karar veremedi. Belki de her ikisiydi.

Masanın üstüne bir sayfa bıraktı. "Gönderildiği Melekler Kilisesi eposta adresi, buradaki Metropolitan Katedrali'ndeki vaize ait," dedi. "Artık bir Melekler Kilisesi katedrali olduğunu görmüş olmalısınız. Vaiz oranın baş sorumlusu ve çok dindar biri." Alex sayfayı Willow ile paylaşarak kendine doğru kıvrıldı. Juan'ın tanıdık el yazısını görünce kalbine bir acı saplandı. Okumaya başladı:

Evet, Melek Konseyi'nin Mexico City'ye yapacağı ziyaret için hazırlıkların yolunda gittiğini onaylayabilirim. Orada, başta Meksika'daki Kilise'ye bir melek yönetici seçmek gibi birçok hayati önem taşıyan işleri bulunmaktadır. Daha önce konuştuğumuz gibi orada kalışları süresince en yüksek seviyede güvenlik sağlanması elzemdir. Halk onların varlığından haberdar olmamalıdır. Ancak şüpheniz olmasın ki Kilise yetkililerinin ve halktan

seçilmiş birkaç kişinin onlara saygı ve bağlılıklarını göstermelerine izin verilecektir. Bu konuyu bir sonraki konuşmamızda görüşürüz. Bu arada, lütfen güvenlikle ilgili düzenlemelerin bir özetini gönderin. Onların güvenliğinin tüm melekler için hayati önem taşıdığını unutmayın.

"Melek Konseyi mi?" dedi Willow mırıldanarak. Okumak için yaklaştığında saçları Alex'i gıdıkladı. "Nate bir kez bundan söz etmişti, öyle değil mi?"

"Evet ama ben daha önce hiç duymamıştım," dedi Alex kaşlarını çatıp kağıda bakarak. "Kampta, onların tüm alışkanlıklarını bilirdik ama politikaları hakkında hiçbir fikrimiz yoktu." Kimlerden oluştuğunu bilmeseler de Konsey'in Meksika'daki Kilise'ye bir melek yönetici atamayı planlamaları ilginçti. Alex her zaman ABD'deki Kilise'nin başında olan Raziell'in tüm gücü kendinde topladığını düşünmüştü. Yoksa bu, meleklerle ait şemada Melek Konseyi'nin Willow'un babasının üstünde olduğunu mu gösteriyordu?

Ama Alex'in bundan fazla dikkatini çeken, onların güvenliğinin tüm melekler için hayati önem taşıdığı bölümdü. "İşte bu nedenle buraya geldik," dedi Kara. "Konsey'i ortadan kaldırabilirsek, bunun diğer melekler için de ağır bir darbe olacağını düşünüyorduk. Ancak bundan, ya da ne zaman ve nereye geleceklerinden tam olarak emin değildik."

"Geçmiş zaman," dedi Alex dikkat çekerek ve Kara'ya baktı. "Ya şimdi?"

"Kısmen biliyoruz," dedi Kara. "Buraya ilk geldiğimizde, katedralin yeniden açıldığı ilk günlerdi ve inançlı biri gibi görünerek sık sık oraya gittim. Ve... vaizin baş yardımcısı olan Luis'le arkadaş olmayı başardım."

Alex alaycı bir şekilde gülümsedi; Kara'nın söylemediklerini de anlayabiliyordu. Belli ki Luis kiliseye gelen dindarlarla gelişigüzel konuşan biri değildi. Kim bilir Kara adamı nasıl âşık etmeyi başardıysa, Luis kendine engel olamamıştı.

Kollarını masaya yasladı. "Her şeyden önce bu çok büyük bir olay. Umduğumuzdan da büyük." Derin bir nefes aldı. "Kilise ileri gelenlerinin güvenlik riski konusunda bu kadar kaygılı olmalarının nedeni, Melek Konseyi'nin meleklerin kalp atışı gibi olması. Onları On İnkiler olarak adlandırıyorlar. Onların enerjisi, özgün melek enerjisi olarak kabul ediliyor. Anlaşılan, "birinci nesil" olmalarıyla ilgili bir şey. Onlar olmadan melekler yaşayamıyorlar. Gerçekten, onlar olmadan yaşayamıyorlar. On İnkiler Konseyi ölürse..."

"Hepsi ölür," dedi Willow, hafif bir sesle Kara'nın cümlesini bitirerek. Alex'e baktı; yüzünden kan çekilmişti. "Rüyamda gördüğüm on iki melek; yok olmaları ve milyonlarca meleğin çılgınlıkları... tam anlattıklarına uyuyor."

"Tanrım," dedi Alex mırıldanarak ve sırtını sandalyesine yaslayarak çöktü. Gözleri Willow'a takılınca kalbi hızla çarpmaya başladı. Onları yok etmek için ellerine ikinci bir fırsat geçmişti. Konseyi ortadan kaldırmayı başarırlarsa, insanlık iyileşmeye başlayacak ve dünya yeniden güvenli bir yer olacaktı. Aklından ailesi ve Willow'un annesi geçti. Bu kez başarmaları gerekiyordu. Böylece sevdiklerinin başına gelenler asla başkalarının başına gelmeyecekti.

"Elinde başka bilgi var mı?" dedi Kara'ya sonunda.

"Luis'in söylediğine göre, ocak ayının başında gelip üç hafta boyunca Habita otelinde kalacaklar," dedi Kara. "Şehirdeki en seçkin otellerden biridir ve en üst kat tamamen onlar için ayrılmış. Çok sıkı güvenlik olacakmış ama buradaki son günlerinde bir parti düzenlenecekmiş ve anlaşılan Konsey, seçilmiş kişilerin onlara melek benlikleri içindeyken saygılarını sunabilmeleri için özel grupları kabul edecekmiş. Ben ve birkaç arkadaşımın da o listede olması gerektiğine Luis'i inandırmaya çalışıyorum." Kendini zorlayarak gülümsedi. "Ne de olsa çok inançlıyım, anlarsınız ya!"

Alex onaylayarak başını salladı. Bu parti harekete geçmek için en doğru zaman gibi görünüyordu. Konsey üyeleri melek bedenlerinde olacaklardı ve savunmasız ışık halkalarına ulaşılabilirdi.

"Ve bu işten olası en az zararla çıkabilmeyi ümit ediyorum, çünkü bunun bir intihar görevi olmasını istemiyorum." Kara elini çenesine dayamış duruyordu ve yüzü endişeliydi. "Ama her şey Konsey'i içerden çıkartma gücümüze bağlı... çünkü, bu büyük olasılıkla onları ele geçirmek için tek fırsatımız olacak. Başarısız olursak..." Omuz silktilti. "O durumda, bir kez daha deneme şansımız olacağını pek sanmam."

"Haklısın, bu bizim tek şansımız," dedi Willow sakın bir sesle. Gördüğü düşü anlatırken Kara sessizleşti.

"Demek buraya gelmek... sizin kaderinizde varmış," dedi

"Öyle görünüyor," dedi Alex, bir yandan çatalıyla oynarken. Kara'nın anlattıklarını algılamaya çalışıyordu. Ekibin partiye katılması için vaiz yardımcısı Luis'e güvenmek Alex'e pek inandırıcı gelmemiş ve onu rahatlatmamıştı. Ama her şey yolunda gitse bile en zor kısım, Konsey'i öldürdükten ve herkes olan biteni anladıktan sonra oradan kaçıp kurtulmak olacaktı. Can kaybı olmaması olanaksız gibiydi.

Alex çatalıyla hafifçe masaya vurdu ve şu an için lojistik zorlukları bir yana bıraktı. "Tamam, demek bu parti yaklaşık on bir hafta sonra. Ekibini o olay için eğitmek istiyorsan, neden şimdi henüz onlar hazır değilken ava gönderiyorsun? Yoksa öldürülmelerini mi istiyorsun?" Zocalo'da olanları anlattı. Tahmin ettiği gibi, Kara aslında meydanın diğer tarafında melekleri vuran tek kişiydi.

"Anlaşılan diğerleri hep birlikte kalmışlar," dedi Kara somurtarak. "Kahretsin... onlara yayılmalarını söylemiştim."

"Öncelikle onları dışarı göndermemeliydin! Tanrım... az önce üç melek saldırdığında görmeliydin onları. Tam bir karmaşaydı. Peki, amacın neydi?"

Koyu renk gözleri parladı. "Juan'ın ölümünden sonra amacım elimden gelen en iyi şekilde sorumluluk üstlenmek oldu, anladın mı? Ve ayrıca yapabileceklerini düşündüm! Yüzde doksanın üstünde tam isabetle çalışıyorlardı ve tarama konusunda zaten uzman olduklarından..."

Alex inanmayan gözlerle bakıp güldü. "Yapma Kara, hedefe isabet ettirmekle melek vurmanın ne kadar farklı olduğunu biliyorsun! En azından babamın sana bunu sayısız kez söylediğini ben anımsıyorum."

"Evet ama ben baban değilim! Ve Juan'ın ölmesi ile henüz hazırlıklara başlamadan bu kadar kişinin sorumluluğunu almak tam da planladığım bir şey değildi..." Ansızın sustu. Derin bir nefes aldı ve elini yüzünde gezdirdi. Kısa bir sessizlikten sonra, "Kahretsin, yüzüme gözüme bulaştırdım, tamam mı?" dedi sonunda bıkkın bir sesle. "Çok uzun süredir atış talimi yapıyorlardı. Ben de Konsey'e ilgili bilgi alınca ve bunun tek fırsatımız olacağını öğrenince sanırım biraz heyecanlandım. Onlar için iyi bir çalışma olabileceğini düşündüm. Ne de olsa bütün bunlar olurken burada oturup bekleyemezdik; dışarı çıkıp bir şeyler yapmalıydık."

Alex iç geçirdi. Bu tarz hayal kırıklığını çok iyi anlayabiliyordu. "Evet, biliyorum. Kendini bu yüzden fazla hırpalama." Tekrar tabağına baktı ve isteksizce ağzına bir lokma

daha yemek koydu. "Aslında, kimse Juan gibi olamaz. Birlikte çalıştığım en iyi ekip liderlerinden biriydi." Kara Alex'i değerlendirir gibi uzun uzun baktı. "Bahse girerim sen Juan gibi olabilirsin," dedi. "Hatta, belki daha iyi."

Alex kaskatı kesildi. Willow'un ona baktığını ve Kara'yla aynı fikirde olduğunu görebiliyordu. "Kesinlikle hayır. Sorumlu olan sensin, Kara. Yapabileceğim her şekilde sana yardım ederim ama buraya gelip senin ekibinin yönetimini almam doğru olmaz."

Kara onaylamadığını gösteren bir ifadeyle baktı. "Peki, ya yalvarsam ve rica etsem?" dedi. "Alex, cidden bu işle başa çıkamıyorum. Bana bir melek göster, gidip vurayım... ama bu?" Başını salladı. "Çocukluğunda bile mükemmel bir MK'ydin. Taktik belirlemekte ve eğitimde olağanüstü iş çıkaracağına hiç kuşum yok. Bu senin genlerinde var ve tüm hayatını böyle geçirdin. Tanrım, bir ışık halkasına isabet ettirmenin en iyi şeklini bana öğrettiğinde , henüz sadece on dört yaşındaydın!"

Willow koluna dokundu; sesi sakindi. "Mükemmel olacaksın. İstedğin bir şey olmadığını biliyorum ama çok, çok iyi olacaksın."

"Bunu yapmalısın," dedi Kara. "Mecbursun. Yoksa Konsey'in karşısında en küçük bir şansımız bile olmaz."

İşte korktuğu şey kaçınılmaz bir şekilde başına gelmişti. Yanağının zonkladığını fark etti. Sam'in elinde silahıyla garip hareketler yaptığını ve meleğe bağırarak gelip kendisini yakalamasını söylediğini gördüğü andan itibaren her nasılsa bunun olacağını hissetmişti. Bundan kurtulamazdı. Reddetmek hayatta en çok yapmayı istediği şey olsa da hayır diyemezdi, çünkü yalnızca bir ekipten değil, tüm insanlıktan sorumlu olacaktı.

"Önderlik eden bensem, birinci önceliğimiz otelin kat planını almak olacak," dedi sonunda. "Güvenlikle ilgili de elde edebilirsen daha ayrıntılı bilgi istiyorum. Çok daha özel bilgiler istiyorum. Bu etkinlikte tam olarak neler olacağı, kaç tane koruma bulunacağı, her şeyi, bulabildiğin her ayrıntıyı istiyorum. Ve ekip hazır olur olmaz, onları güvende olacakları avlara götürmemiz gerek. Gerçek anlamda deneyim kazanabilmeleri için, elimizden gelen en güvenli şekilde onları da götürmeliyiz. Hiçbirinin ölmesini istemem." Hafifçe gülümsemeyi başardı. "O Teksaslı pislğin bile!"

"Tamam patron," dedi Kara yumuşak bir sesle.

Patron. Alex surat asmamaya çalıştı. "Sorun yok, öyle değil mi?" diye sordu Willow'a.

Genç kız başını salladı. O da bunu kaçınılmaz bulmuş gibi ydi ve kaderine boyun eğmiş bir hali vardı. Ama aynı zamanda, yeşil gözleri kaygılı ydı ve Alex ne kadar endişeli olduğunu fark etti. "Tabii ki yok," dedi. "Yapmamız gereken bu."

"yleyse, sanırım ekibe bu akşam açıklarım," dedi Kara.

Alex yeniden yemeye başladı ama yemeğin tadı kalmamıştı. "Yarın," dedi, Kara'ya dönerek. "Bırak da ilk önce rahat bir uyku çekeyim, tamam mı?"

Kara başını salladı. Bitkin olmasına karşın, Alex duyurunun yapılmasını ileri atmak istemesinin gerçek nedeninin bu mu, yoksa yetkiyi almadan birkaç saatlik rahatlamaya gerek duyması mı olduğundan emin değildi. Willow'a göz attı ve onunla yalnız kalmayı diledi. Yapılan karşılamadan sonra, burada kalma konusunda gerçekten nasıl hissettiğini öğrenmek istiyordu.

Willow aklından geçenleri anlamış gibi ydi. Parmaklarıyla hafifçe Alex'in koluna dokunarak sorun olmadığını belirtti. Sandalyesini geri itti. "Kullanabileceğim bir tuvalet var mı?" diye sordu Kara'ya.

Kara oturduğu yerde dönerek, ince, esmer koluyla işaret etti. "Evet, şu kapıdan gir ve st kata ık; soldan ikinci kapı."

Willow gittikten sonra Kara, "Demek bunu da yapıyor," dedi.

Alex başını tabağından kaldırmadı. "Tanrım, tabii... gerçek bir insan gibi. Bu konuda samalamaktan vazgeebilecek misin? Benim için bunu yapabilir misin?" Bir atal dolusu makarnayı ağzına tıkıştırdı.

"ok güzel bir kız," dedi Kara kısa bir sessizlikten sonra.

"Biliyorum."

"Peki... Özel bir şey sorabilir miyim?"

Alex başını kaldırıp baktı. Kara'nın güzel yüzünde yumuşak bir ifade vardı. "Evet, sorabilirsin," dedi. "Seni ilgilendirmeyen bir şeyse yanıt vermeyebilirim."

Pembe tırnaklarıyla masaya hafif darbeler indirdi. "Sanırım ikinizin... oldukça yakın bir ilişkisi var, doğru mu?"

Alex gülmemeye çalıştı ve makarnasından bir lokma daha aldı. Kara onunla cinsel hayatı hakkında sohbet edeceğini düşünüyorsa çıldırmış olmalıydı.

"Tamam, bana anlatma," dedi. "Ama söylemek istediğim şey... melek çarpmasından endişe etmiyor musun?"

Alex homurdanarak çatalını bıraktı. Bir şey söylemesine fırsat bırakmayan Kara devam etti. "Tamam, meleklerin tarafında olmadığını anlıyorum. Ama bu, onunla yakınlaşmanın sana fiziksel olarak zarar vermeyeceği anlamına gelmez. Bunu kasten yapacağını söylemiyorum ama..."

Alex, sözcükleri tek tek vurgulayarak konuştu. "Bir kez daha söylüyorum; beni dikkatle dinle... Willow, onlar gibi değil. İnsan enerjisiyle beslenmiyor. Nasıl melek çarpmasına neden olabilir?"

Kara omuz silkti. "Bilmiyorum. Bir yarı-melek hakkında kimin bilgisi olabilir? Kendisi bile bilmiyor, sen nasıl bilebilirsin?"

"Neyse, ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi çatalını yeniden eline alarak. "Kendimi iyi hissediyorum."

"İyi," dedi Kara. "Bunu duyduğuma sevindim." Juan'ın yazdığı sayfayı alıp elinde düşünceli bir şekilde çevirdi. "Bu gibi şeyleri her zaman anlamak kolay olmuyor, biliyor musun? Mesela bazı kanser türlerinin kendini göstermesi için çok uzun bir süre geçmesi gerekiyor."

Alex ateş püsküren gözlerle ona baktı. Makarna tabağını yüzünde parçalamak istediğini düşündü. "Kara, ciddiym... çeneni kapat."

Gergin bir sessizlik oldu. "Hey," dedi sonunda Kara, Alex'in omzuna dokunarak. Bana kızma Al. Kendini benim yerime koymaya çalış. Yarı-melek erkek arkadaşım la kasıla kasıla buraya gelseydin, inanıyorum ki sen de birkaç soru sorardın."

Kendisine eskiden olduğu gibi Al diye hitap etmesine gülümsedi ve haklı olduğuna karar verdi. Onun yerinde olsaydı, kesinlikle aynı soruları sorardı. Başını salladı. "Kara, Willow..."

tanıdığım en iyi ve en özverili insan. Bana ya da bir başkasına zarar vermektense ölmeyi yeğler."

Kara elini kaldırdı. "Tamam," dedi. Alex onun aynı şeyleri yinelememek, Willow'un bunu isteyerek yapmayabileceğini söylememek için kendini güç tuttuğunun farkındaydı. "Ama lütfen bunu aklından çıkarma, tamam mı? Senden tek istediğim bu." Uсталıkla konuyu değiştirdi. "Jake'e ne kadar benzediğini görünce gözlerime inanamıyorum, biliyor musun? Omuzların çok gelişmiş. Birkaç sene nasıl da her şeyi değiştiriyor, öyle değil mi?"

Aralarındaki gerilimin hafiflediğini hissetmek Alex'i sevindirmişti. "Evet ama sen hâlâ aynısın," dedi Kara'nın yüzünü inceleyerek. Kara yarı Meksikalı, yarı siyahtı. Bu karışım zarif bir boyun ve olağanüstü hatlar yaratmıştı. Çok kısa saç onda inanılmaz duruyordu; her zaman çok yakışmıştı.

Gülümsedi ve kendine çekidüzen verir gibi yaptı. "Teşekkürler... insan benim yaşıma geldiğinde böyle şeyler duymaktan mutlu oluyor." Yüzü yeniden ciddileşti. Tırnaklarını inceliyordu ve Alex onun yüzünde kahve konusunda hata yaptığında beliren aynı ifadeyi görür gibi oldu. "Söylesene... sen de onu benim kadar çok düşünüyor musun?"

Alex tabağına baktı... sözcükler ağzından çıkamıyordu. Kara'nın uzanıp bileğini sıktığını fark etti. "Üzgünüm," dedi. "Aptalca bir soruydu."

"Her gün," dedi Alex sonunda. "Onu her gün özledim."

Willow mutfağa döndüğünde ikisi de doğruldular. Alex onun biraz toparlandığını fark etti. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve gülümsemek için kendini zorladı. "Baksanıza, sıkıcı olmak istemiyorum ama çok yorgunum," dedi. "Gidip yatmak istiyorum."

"Ben de," dedi Alex gerinerek. Sonra birden aklına bir şey geldi. "Kara, sizlerden giyecek bir şeyler ödünç alabilir miyiz? Chihuahua'da bir hırsız her şeyimizi çaldı."

"Tabii, şimdi bir şeyler ayarlarız," dedi Kara. Tabakları temizlemeye başlayınca Willow yardım etmek için yaklaştı. "Willow, kızlar odasında fazla bir yatağımız var. Orada yatabilirsin. Alex, sen de istersen Juan'ın eski odasını alabilirsin. Erkekler odasının tam yanında, çok küçük bir oda ve içinde bir yatak..." Ansızın sustu ve bocalayarak Alex'e ve sonra da Willow'a baktı. "Ah, bir saniye, belki de siz..."

"Birlikte Juan'ın odasında kalırız," dedi Alex. Dudakları kenetlenen Kara'nın bir şey söylemek isteyip sonra sustuğunu fark etti. "Ne oldu?" dedi Alex sertçe. "Herkes Willow ile birlikte olduğumuzu biliyor. Şimdi gizlemeye başlamamıza gerek yok herhalde."

"Hayır, sorun o değil," dedi Kara. Makarnanın kalanını kazıyarak çöpe döktü. "Sadece... Juan çiftlerin birlikteliklerini çok açık bir şekilde ortaya koymamaları gerektiğini söylerdi. Ekip ruhu için... demek istiyorum. Buraya ilk geldiğimizde bazı temel kurallar koymuştu ve bu da onlardan biriydi. Ama şimdi sorumluluk sende; ne istersen onu yaparsın."

Tam İyi, istediğimi yapacağım demeye hazırlanıyordu ki babasının da böyle bir kural koymuş olduğunu anımsadı. Kimin kimle görüştüğü ve malzeme odalarında gizlice neler yapıldığı Martin'in umurunda değildi ama ekibin çiftlerden önce gelmesinin, bir bütün gibi hissetmeyi sağladığını düşünürdü. Bir çarpışmadayken de bu konu hayati önem kazanırdı.

"Sorun değil, Alex... ben kızlar yatakhaneğine giderim," dedi Willow yüzüne bakmadan ve çatal, bıçakları temizlemeye devam etti.

Alex, kendisinden nefret eden kızlarla kalmanın Willow için nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyordu. O anda Willow'un hareketlerindeki gerginliği ve gözlerine bakmadığını fark etti. Şüpheye kapılıp endişeyle kaşlarını çatı. "Bizi bir saniye yalnız bırakır mısın lütfen?" diye sordu Kara'ya.

Yıkılmış bulaşığı kurutma rafına koydu. "Tabii, ben gidip ikiniz için giyecek bir şeyler bulayım. On dakika sonra dönerim."

Alex lavabonun yanındaki tezgâha yaslandı ve Willow'u kendine çekip kollarını beline doladı. "Az önce Kara'nın söylediklerini duydun, öyle değil mi?"

Derin bir nefes aldı. "Merdivenden inerken, yalnızca son kısmını duydum... ama yeteri kadar fikrim oldu sayılır," dedi kabullenerek.

"Peki, bunun tam olarak bir hayal ürünü olduğunu biliyorsun, öyle değil mi? Melek çarpmasına neden olmuyorsun. Bana ya da bir başkasına zarar vermiyorsun."

Aşağı doğru bakan Willow, Alex'in ona hediye ettiğı kristal kolye ucuna dokundu. "Ama Kara haklı; bunu kesin olarak bilmiyorsun." Sesi titriyordu. "Nasıl bilebilirsin? Yarı-melekler

hakkında kimse bir şey bilmiyor. Herhangi birine bir zarar verdiğimi düşünmüyorum ama senle ben çok yakınız ve belki..."

"Willow. Yapma. Lütfen bebeğim, dinle beni..." Genç kızın çenesini eliyle kaldırdı; gözyaşlarıyla parlayan gözlerine baktı. "Elbette bana zarar vermiyorsun," dedi. "Sağlıksız mı görünüyorsun sence? Çok iyiyim."

"Ama birinin sağlıklı görünmesi öyle olduğu anlamına gelmez. Ya Chihuahua'daki baş ağrına ne demeli? Bir önceki gece, çok yakınlaştık..." Hafifçe kızarak sustu. "Yani... çok yakınlaşmıştık, anımsadın mı?"

Alex birdenbire sırtıttı. "Ah, evet. Şimdi sen söyleyince anımsar gibi oldum." Başını eğdi ve onu öptü. Önce karşılık veren Willow birden geri çekildi.

"Alex, ciddiym! Ya bununla bir ilgisi..."

"Şşt," diye mırıldandı yeniden onu öperek. Willow'un kalçalarının üzerinde olan ellerini yavaşça yukarı doğru kaydırırken ince bel çukurunu hissetti. "Dinle beni. Sende bir ışık halkası yok. İnsan enerjisiyle beslenmiyorsun. Ancak bana dokunmaktan vazgeçersen bana zarar verebilirsin. Bu bana zarar verir. Hem de çok. Aslında bu bana... çok iyi geliyor." Ağzıları bir arada hareket ederken coşkuyla öpüştiler. Willow iyice yaklaşıp kollarını boynuna dolayınca Alex onun boyun eğdiğini hissetti. Sırtını okşayarak sıcak bedeninin tadını çıkardı. Ayrı odalarda yatma düşüncesi acı vericiydi.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, Willow başını Alex'in göğsüne yaslayınca o da yanağını genç kızın saçlarına dayadı ve yumuşak kareli gömleğin üstünden sırtını okşadı. "Sana zarar verdiğimden şüphe bile duyarsan bana söyleyeceğine söz ver," dedi kısa bir aradan sonra. "Olmaması gereken bir öksürüğü bile bana söylemelisin, tamam mı?"

Alex şakalaşmaya başlayacaktı ki Willow'un aşırı ciddi yüz ifadesini gördü. "Söz veriyorum," dedi, yüzüne dokunarak. Bu fikri Willow'un aklına soktuğu için Kara'yı öldürebilirdi. "Ama böyle bir şey olmayacak, Willow. Bana zarar vermiyorsun. Sıradan bir baş ağrısıydı. Biliyorsun, yeryüzünde yaşayan herkesin zaman zaman başı ağrır."

Alex'in gözlerine tereddütle baktı. "Haklı olduğumu ümit ederim."

"Haklıyım," dedi. Başparmağıyla Willow'un yanağını okşadı. "Gerçeği söylüyorum. Tamamen iyi durumdayım."

Willow derin bir nefes aldı. "Kabul ediyorum," dedi sonunda başını sallayarak. "Belki aşırı tepki gösterdim. Ellerini yukarı doğru uzatıp Alex'in ellerini avuçlarının içine aldı. "İnanmamamı gerektiren bir neden olmadıkça sana inanacağım, buna ne dersin?"

"Bu çok daha iyi," dedi Alex. Willow'u yeniden kendine doğru çekti. Başını indirip saçlarına dokunarak fısıldadı: "Şimdi bu sorunu hallettiğimize göre, belki dün gece başladığımız şeyi bitirmeyi düşünebiliriz."

Kızaran yanaklarıyla ona bakan Willow gülümsüyordu. "Ah, inan bana ben de kesinlikle bu konuyu düşünüyorum." Parmağını Alex'in göğsünde gezdirdi. "Ama gelecek sefer, biri daha hazırlıklı olmalı."

Alex burnunu Willow'un ensesine sürttü. "Bugün satın aldım," dedi Willow'un pürüzsüz tenine doğru mırıldanarak.

"Aldın mı?"

"Evet..." Dişlerini hafifçe genç kızın kulağına geçirdi ve onun ürperdiğini hissetti.

"Ah," dedi zayıf bir sesle. "Burada kaldığımız sürece kızlarla birlikte uyuyacak olmam berbat bir durum."

Alex geri çekildi. "Öyle mi yapacaksın?"

Willow iç çekti. "Sanırım öylesi daha uygun. Dürüst olmak gerekirse, sen de öyle düşünmüyor musun? Ne de olsa sorun yaratmak istemiyorum ve anlaşılan bu şekilde belirlenmiş."

Alex yüzünü ekşitti. "Böyle olmak zorunda değil. Ne de olsa şimdi lider benim... benle aynı yatakta uyumanı emredebilirim. "

"Ah, ne kadar romantik!"

Alex yarı gülerek, yarı homurdanarak başını Willow'un omzuna bıraktı. Genç kızın saçını okşadığını hissetti. "Evet, haklısın," dedi sonunda. "Babam da aynı kuralı koyardı. İnsanların

ne yaptığını umursamazdı ama..." Başını kaldırdı ve kederli bir şekilde gülümsedi. "Belki kendimize bir malzeme odası buluruz."

"Bu konuşmanın gittikçe daha çok romantikleşmesine inanamıyorum."

"Demek... malzeme odasına hayır diyorsun."

"Malzeme odasına kesin ve ısrarlı bir hayır diyorum."

Alex gülümsedi. "Yalnızca şaka yaptığımı biliyorsun, öyle değil mi?" Willow'un elini tuttu ve parmaklarını okşadı. "Willow, bunu yaşadığımızda, senin için... inanılmaz olmasını istiyorum. İkimiz için de. Mükemmel olmasını istiyorum."

"Biliyorum," dedi tatlı bir bakışla. "Yakında bir yolunu buluruz. Önce burada yaşamaya alışalım, tamam mı? Sonra gizlice araştırıp bir malzeme odası buluruz." Willow iç geçirdi. "Seninle uyumayı gerçekten çok özleyeceğim," dedi Alex'in kolunu tutarak. "Seninle konuşmayı... bana sarılmanı..."

Alex Kara'nın giysilerle döndüğünü fark etti. "Evet, biliyorum," dedi Willow'a hızlı bir öpücük vererek. "Ben de."

Ve bunun hayatında olduğundan önemsiz gösterdiği başlıca durumlardan biri olduğunu düşündü.

Yedinci Bölüm

"Raziel!" Kadının sesi alçak ve telaşlıydı. Bir el önce sağ, sonra sol yanağına hafifçe vurdu. "Uyanmalısın. Acele et, fazla zamanımız kalmadı!"

Bu bir melek dokunuşuydu ama buraya yattığından beri duyduğu bir ses değildi. Ne kadar süredir burada yatıyordu? Bir gün mü? Bir hafta mı? Korkunç ve ani bir netlikle bilinci yerine gelirken gözlerini açtı. Yanında oturanın kim olduğunu görünce doğrulmaya çalıştı; başı hâlâ dönüyordu.

"Charmeine," dedi.

Bir omzunu açıkta bırakan siyah, angora bir kazak ile gri bir pantolon giymiş olan Charmeine yatağının yanında oturuyordu. Uzun, sarı saçları parıldayan dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Charmeine ile bir zamanlar kısa bir ilişki yaşamışlar, sonunda dost olmuşlardı. Ancak, birbirlerine çok benzedikleri için kolay bir arkadaşlık değildi bu. Son iki yıldır, seyrek de olsa haberleşmişlerdi ama Raziel onun İkinci Dalga ile gelmeyi planladığını bilmiyordu. Konsey'in de ansızın ortaya çıktığı düşünülürse, Charmeine'in yatağının yanında bulunması pek de güven verici değildi.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama yanılıyorsun. İnan, bana güvenebilirsin." Charmeine elini tutunca Raziel onun dürüstlüğüne göstermek için kendini açtığını fark etti. Yaptığı hoştu ama pek bir anlamı yoktu. Birini içinize alıp tam da göstermek istediğinizi ortaya koymanın standart bir yöntemiydi.

"On İkiler burada, Raziel. Ve..."

"Biliyorum," dedi acı bir ifadeyle sözünü keserek ve elini çekti. Hâlâ başı dönüyordu. "Planlanandan üç ya da dört yıl önce... ne hoş, öyle değil mi? Biri onlara gizlice bilgi mi

verdi dersin?" Birçok melek gibi Raziel de enerjisini aldığı insanların özelliklerini farkında olmadan üstünde toplamıştı. Yıllardır İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

"Hayır, burada olduklarını söylemeye çalışıyorum," dedi Charmeine. Aşağıda, katedraller. Gelmeni emrettiklerini söylemem için beni gönderdiler."

Raziel şaşkınlığını gizlemeyi başaramayacak durumdaydı. "Benim katedralimde bana gelmem için emir mi veriyorlar? dedi sonunda.

"Evet," dedi Charmeine. "Ve evet, burada olmalarının ilk nedeni birinin onlara gizlice bilgi vermiş olması. Kim olduğunu bilmiyorum ama her şeyi, senin ne yapmaya çalıştığını ayıldır biliyor ve planlar yapıyorlarmış."

Raziel ürperdiğini hissetti. "Ne planları?"

Charmeine başını salladı. "Korkarım yakında öğreneceksin."

Bir şeyden söz edip ayrıntılarıyla anlatmamak tam Charmeine'den beklenecek bir davranıştı. Raziel kaşlarını çattı ama araştırma yapmaya yeltenmedi. Melekler binlerce yıldır ruhsal manevralarını mükemmelleştirmeyi öğrenmişlerdi ve Charmeine'in savunma yeteneği kendisi kadar iyiydi. "Peki, senin bu olanlarla ne ilgin var?" diye sordu. "Seni gönderdiler derken söylemek istediğin neydi?"

"Onlara hizmet etmem için İkinci Dalga ile birlikte gelmem konusunda şiddetle teşvik edildiğimi söyleyebilirim," dedi Charmeine. "Yalnızca aileye güvenilebileceğine karar verdiler. Benim gibi ailenin yüzkarası olsa bile..."

Charmeine, On İnkiler'den sonra kurulan "birinci aileye" aitti. Soyaçekim olarak onlara ancak uzak bir kuzen kadar yakındı. Ama temel melekse özellikleri On İnkiler'e başka meleklerden daha çok benzerdi. Bu da teorik olarak onun üstünde daha kolay ruhsal denetim kurabilecekleri anlamına gelirdi. "Aileyi" yakın çevrelerinde görme özleminin sebebi kuşkusuz bu olmalıydı.

"Demek seni kendilerine bağladılar," dedi Raziel durumu özetleyerek. "Bundan böyle onların zihinsel hizmetkarlarından birisin ve yaptığın her şeyi öğrenecekler."

Solgun gözüken Charmeine omuz silkti. "Öyle düşünüyorlar. Savunmamın ne kadar güçlü olduğunu öğrenince şaşıracaklarını sanıyorum. Biliyorsun, ailesel enerji iki yönlü çalışır. Henüz haberdar olmadıkları katmanlarım var."

Raziel ona baktı ve söyledikleri doğruysa bunun ilginç bir haber olduğunu düşündü. "Peki, bunu ne kadar sürdürebileceğini düşünüyorsun?"

"Umarım yeterince uzun süre..."

Sesinin tonu sıradan gibiydi ama Raziel Charmeine'in asla rastgele konuşmadığını bilirdi. Birçok melek gibi o da üstü kapalı sözlerde ve imalarda çok başarılıydı. Raziel birdenbire üstündeki örtüyü atıp yataktan kalktı. Üstünde ipek bir pijama vardı. Genellikle kullanmak zorunda hissetmediği bir giysiydi ama insan yardımcılarında biri giydirmiş olmalıydı.

"Her zamanki gibi, müthiş esrarengizsin," dedi. "Şimdi duş alıp hazırlanmak istiyorum."

"Acele et," dedi Charmeine kapıya göz atarak. "Kısa bir süre sonra aşağıda olmanı istiyorlar."

"İstediğim gibi hazırlanırım," dedi sertçe. "Burası benim katedralim ve burada bana emir veremezler."

Cesaret gösterisine karşın, yine de banyoda acele ettiğini fark etmek onu çileden çıkardı. Öfkenin arkasına gizlenme duygusu, bilinçsiz olduğunda hissettiği korkuya benziyordu. Bu dünyadaki gücünün gerçek boyutunu Konsey'in henüz öğrenmiş olabileceğini ümit etmemişti. Birinci Dalga'dan bugüne kadar alabildikleri bilgiler kabataslaktı. Yalnızca birkaç melek boyutlar ötesiyle iletişim kurabilecek beceriye sahipti. Ve zaman geçtikçe bağlılıklar yer değiştirmişti. Burada yaşayan melekler için kendi dünyalarındaki eski muhafızlarına sırt çevirmek, Raziel ve bu dünyayı iyi tanıyan meleklerle uyum içinde olup gücün getirdiği baştan çıkartıcı olanakları görmek fazla uzun sürmemişti.

Kimsenin öngöremediği, Melekler Kilisesi'nin gelmiş geçmiş en hızlı büyüyen din olmasıydı. İnsanlar tarafından kurulmuş olmasına karşın, başta Birinci Nesil oldukları için hüküm süren On İkiler'e içerleyen Raziel olmak üzere melekler, kilisenin nimetlerinden faydalanmakta hızlı davranmışlardı. Sonsuza dek On İkiler'in hizmetkarı olmak ya da başka bir yerde kendine uygun bir yer oluşturmaktan başka çare yoktu. Dünyadaki melek kitlesi

Raziel'e bin yıldır beklediği fırsatı yaratmış ve çok geçmeden Kilise'nin yönetimini ele geçirmişti.

Onun denetiminde, Melekler Kilisesi dünyadaki en etkili kilise olmuştu. Melekler toplumun bilincinde öyle yer etmişlerdi ki hiçbir meleklerle karşılaşmamış insanlar bile yağmacılarını içtenlikle benimsiyorlardı. Mexico City'deki tarihi Metropolitana Katedrali, yakın zamanda şaşırtıcı bir şekilde bir Melekler Kilisesi'ne dönüştürülmüştü. Basının ilgisizliği ve bunu olayların doğal bir sonucu olarak görmesi de bir etken olmuştu.

Raziel zaman içinde bu katedralin yönetimini ele geçirmeyi ve zamanını Amerika Birleşik Devletleri ile Meksika arasında bölmeyi düşünüyordu. Londra'da St. Paul'un, Paris'te de Notre Dame'ın aynı şekilde dönüştürüleceği konuşuluyordu.

Şimdiye dek bu söylenti olarak kalmıştı çünkü Avrupa'da henüz ciddi bir melek potansiyeli yoktu ama Raziel İkinci Dalga'nın sonucu olarak bu planların gerçekleşeceğinden kuşku duymuyordu. O zamana dek Amerika kıtasının başında olmayı ümit ediyor, hatta kendini emrinde çalışan meleklerle, papaya benzer bir konumda hayal ediyordu. Konsey sonunda dünyaya yerleşip olan biteni fark ettiğinde, yönetimi geri almak için savaşacak ama o zamana kadar Raziel'in birçok müttefiki olacağından kazanması mümkün olmayacaktı.

Kilise şu an tam bir eşikte duruyordu. Dünyayı ele geçirmeye hazırdı ve Raziel'in tarafında olan melekler bunu yapması için ona yardım edebilirlerdi. Bu yüzden Melekler Kilisesi'nin önemi ve Raziel'in artan gücü Konseye gönderilen raporlarda özellikle önemsiz gösterilmişti.

Ya da en azından Raziel böyle olduğunu düşünüyordu.

Duştan çıkarken ansızın bir hisse kapıldı. Yarı-meleğin Mexico City'de ve Konsey'den haberdar olduğunu fark etti. Aklına takılan şey geldiği hızla, sabun köpüğü gibi dağıldı. Kaşları çatılan Raziel'in gözlerine su damlarken aklını kaçırdığını düşündü. Yarı-meleği unut, diye düşündü kendi kendine. Henüz kızı sözcüğünü kullanmaya dayanamıyordu. Şu an düşünecek daha önemli şeyleri vardı.

Banyodan çıktığında Charmeine'in oturma odasına geçmiş olduğunu gördü. Pahalı bir gri pantolon giydikten sonra oturma odasına geçti ve kadının kendi en sevdiği koltukta kedi gibi kıvrılmış, oturduğunu gördü. Canlı siyah saçları ve bir şairi andıran hatlarıyla Raziel, ay

ışığına benzer bir güzelliği olan Charmeine ile bir zamanlar çarpıcı bir çift oluşturduklarını biliyordu. Daha duygusal bir kişiliği olsaydı ona daha az kuşkuyla bakabilirdi. Ne yazık ki duygusal değildi.

"Senin bildiğin bir şey mi var?" diye sordu, gece mavisi gömleğini iliklerken. "Bir sorun olduğu konusunda beni uyarmaya mı  alışyorsun?"

Charmeine gülümsedi. "Eski günlerin hatırı için diyelim..."

"Ne kadar fedakar bir davranış," diye yanıtladı Raziel ve gömleğini pantolonun içine soktu. "Lütfen benimle konuştuğunu ve seni ne kadar iyi tanıdığımı anımsamaya  alış. Nasıl bir oyun oynuyorsun?"

"Oyun oynamıyorum," dedi Charmeine. Güzel, çocuksu yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Yerinden kalkıp Raziel'e yaklaştı ve parmağıyla göğsüne dokundu. "Yakında, bu dünyada bir dosta gerek duyacağını hissediyorum, hepsi bu. Ve karşılıklı ihtiyaçlarımızı gidermek ikimizin de işine yarar."

Ona doğru bakan Raziel'in yüzündeki ifade değişmedi. "Konsey sen ve benle ilgili bir şey biliyor mu?" dedi sertçe.

Charmeine'in eli Raziel'in ensesine doğru çıktı ve saçlarıyla oynamaya başladı. "Elbette; zihnimi altüst ederek araştırdılar ve görmelerini istediğim şeyleri gördüler," dedi. "Senden ölesiye nefret ettiğimi ve  c m  almak için her şeyi yapacağımı düşünüyorlar."

Raziel bir şey söylemeye başlayacaktı ki ikisi de aynı anda zihinlerinde bir baskı hissettiler. Görünmez balıkçılar tarafından oltayla çekilen bir çift balık gibiydiler. "Gösteri zamanı," dedi Charmeine mırıldanarak ve elini aşağı indirdi. "Bu arada, katedralin oldukça tatsız bir şey için kullanılmak üzere. Sanırım gerekli ama... hoş olmayan bir şey."

Söz konusu kendi yetki alanıysa, bulmacalar iki misli can sıkıcı oluyordu. Raziel yanıt vermeden melek bedenine girdi ve odadan çıkıp duvarların arasından sessizce süzüldü. Kanatlarının beyaz parıltısıyla Charmeine onu izledi. Uçarak katedralin yüksek kubbeli ana salonuna girdiler ve Raziel aşağıda, beyaz kanatla süslenmiş vaiz kürsüsünün yanında toplanmış On  kiler'i insan bedenleri içinde gördü. Dinleyicilerini de yanlarında getirmişlerdi. Elli kadar melek kürsünün yakınındaki sıralara yerleştirilmişti. Yarı-meleğin aradaki duvarı yıkma çabasının sonuçlarını gören Raziel'in melek gözleri kısıldı. Tahta zemin zarar

görmüştü, tavan panellerinden bir kısmı eksikti ve metal inşaat iskelesi ortada duruyordu. Yarı-meleğin böyle bir şeye yeltenmesi ve verdiği hasarın dehşet verici görüntüsünün Konseyin ve onun yalaklarının gözleri önüne serilmesi Raziel'i öfkeliendirdi. Yeniden Mexico City'yi ve yarı-meleğin orada olduğunu düşündü. Doğru olmasını umut ederek bu bilgiyi şimdilik bir yana bıraktı. Yaratığın nerede olduğunu bilmek, onu ve katil sevgilisini yok etmenin an meselesi olduğu anlamına geliyordu.

Konsey'in tam önünde yere indi ve yeniden insan bedenine döndü. Charmeine de onu izledi. On İkiler birbirlerine benzemiyorlardı ama ortak bir özellikleri vardı. Bu, belki de benzer donuk bir ifade ya da ortak bir duruştu. On İkiler, bin yıldır meleklerle önderlik eden altı kadın ve altı erkekten oluşuyordu. Fiziksel ve politik olarak birbirlerinden ayrılamayacak kadar iç içe olsalar da Raziel çoğunun birbirinden nefret ettiğini duymuştu.

"Katedralime hoş geldiniz," dedi Raziel başını eğerek.

Zihinsel olarak algılayacaklarını bilse ve umursamasa da sesinin alaycı çıkmaması için çaba gösterdi. "Teşekkür ederiz," dedi İda. Genellikle On İkiler'in konuşmacısı konumundaydı. "Burada bulunmak bizim için bir zevk." Uzun boylu ve heykel gibiydi. Belirgin bir heyecandan yoksun gri gözleri Raziel'a baktı. "Önce şu tatsızlığı aradan kaldıralım mı?"

"Elbette," dedi Raziel tedirginliğini gizlemeye çalışarak. Tam olarak nasıl bir tatsızlıktan söz ediyor olabilirlerdi? İzleyicilerin arasında, bulunmasını umduğu hayran kitlesinin yanı sıra, Birinci Dalgayla gelip Konsey'le ruhsal iletişim içinde olanlar da vardı. Onların endişeyle ürperdiklerini hissedebiliyordu. İhanetleri anlaşılan kadar Raziel'in yerini sağlamlaştırmış olacağını ümit etmişlerdi.

"İyi. İkiniz de oturabilirsiniz," dedi İda yakındaki bir kilise sırasını başıyla işaret ederek.

Kendi kilisesinde oturmasına izin verilmesi Raziel'i sinirlendirdiyse de sessizce oturdu. Boşluğa doğru bakan Charmeine de yanına çöktü.

İda ve On İkiler'in geri kalanı sırtlarını sıralara çevirmiş yan yana duruyorlardı. Önlerindeki renkli cam güneşte ışıldıyordu. "Şimdi, lütfen," dedi İda seslenerek.

Yan kapı açıldı ve hepsi insan bedeninde, elleri arkalarında kelepçeli yaklaşık yüz melekten oluşan bir grup içeri girdi. Hainleri tanıyıp heyecanlanan Raziel oturduğu yerde

hayretle doğruldu. Bunlar, katil Kylar'ı kullanarak ortadan kaldırmaya çalıştığı meleklerdi. Farklı meleklerden oluşan bir grup olmasına karşın tüm hainler, meleklerin türlerinin yok olmasına bile neden olsa, kendi amaçları için insanlığı kullanmamaları gerektiğine inanıyorlardı. Raziel isimlerini bir sene kadar önce bir rastlantı sonucu kendini kurtarmak için arkadaşlarını ihbar eden bir düzenbazdan öğrenmişti. Raziel elbette daha sonra onu öldürmüştü ama yaptıkları toplantı çok faydalı olmuştu.

"Tatsızlıktan" ne kastettiği şimdi anlaşılıyordu. Konsey asilerin kimliklerini başından beri biliyordu ancak bilgi ulaştırmak için politik davranıyordu. Ve yalnızca birinin, yani bu durumda Nate'in, yarı-meleğin neredeyse felaketle sonuçlanacak saldırısına yardım edebileceğini biliyorlardı. Bunun sonucu olarak hainler sorunun sessizce değil, bir kamu açıklamasıyla halledilmesi gerektiğini düşündüler. Raziel, Konsey'in asileri kolayca etkileyebileceğini biliyordu. On İkiler'le ilgili en sıkıcı şey, sevseniz de sevmeseniz de sizi ruhsal güçlerinin etkisi altına almalarıydı. Ama hainlere bakan Raziel, onların neden hâlâ insan bedenlerinde ve kelepçeli olduklarını anlayamadı ve bunun da Konseyle bir ilgisi olduğunu fark etti. Daha önce gözden kaçırdığı ve şimdi gizli bir akım gibi hissettiği şey ise, Konsey üyelerinin birleşerek uyguladıkları bir çeşit zihinsel baskıyla, tutsak meleklerin beden değiştirmesine engel olduklarıydı.

Hainler kaderlerinin sonucunu Konsey'in önünde hareketsiz bir şekilde bekliyorlardı. Katedral inanılmaz bir sessizlik içindeydi ve Charmeine yanında kımıldamadan oturuyordu. On İkiler konuşmuyordu ama havada birleşen ağır enerjinin gücü hissediliyordu. Raziel, On İkiler'in tutsaklar üzerindeki zihinsel baskısının yavaş yavaş değiştiğini ve onları savunmasız melek bedenlerine geçmeye zorladığını fark etti. Bunun ne anlama geldiğini bilen tutsaklar tüm benlikleriyle, kaslarını gererek, yüzlerini buruşturarak karşı koyuyorlardı. Raziel hafifçe kıpırdadı. Hainlerin ölümünü izlemek onu rahatsız etmezdi ama Konsey'in güç gösterisi... can sıkıcıydı.

İsmi Elijah olan koyu renk saçlı bir melek ilk pes eden oldu. Kanatlı melek bedeni ortaya çıktı ve tavana doğru yükselerek uçmaya başladı. Konseyden gelen hızlı bir zihinsel yanıtla ile bir kartona iğnelenmiş sinek gibi kanatlarını hafifçe çırpıp Elijah titreyerek havada durdu. Işık halkası parıltılamaya başladı ve sonunda dayanılamayacak bir parlaklığa ulaştı. Zonkluyor ve baskıdan titriyordu. Sonunda patlayıp sessizce parçacıklara bölündü. Elijah'ın çığlığı binada yankılandı... ve sonra melek bedeninin kalıntıları yere doğru düşerken yeniden sessizlik oldu.

Raziel yüzünü buruşturdu; Elijah ölürken bedeninden küçük bir parça çekip alınmış gibi hissetti. On İkiler'in şimdi daha güçlü olan enerjisi katedralin içinde bir kalp atışı gibi duyuluyordu. Acı dolu çığlıklarla birçokları daha savaşı kaybedip patlayarak yok oldular. Konsey'in hepsiyle aynı anda uğraşıyor olmaktan zorlanmadığı belliydi. Işık halkaları birbirini ardından patlarken, kalan tutsaklar çaresizce parıldayan parçaların kar gibi düşmesini izliyorlardı. Çığlıklar yankılanıyor, melek bedenleri kıvranıyordu. Birbirini izleyen ölümleri tedirginlikle seyreden Raziel dişlerini gıcırdattı. Yanında oturan Charmeine'in yüzü ifadesiz ama solgundu.

Son öldürülen melek de gözden kaybolunca Konsey üyeleri de melek benliklerine döndüler ve havalandılar. Havada süzülürken izleyenlere doğru döndüler. Raziel gözlerini kapatmamak için kendini zorladı. Birinci Nesil meleklerin ilahi bedenleri, rahatsız edecek kadar parlaktı ve mavi-beyaz bir ışık yaydıkları için hatlarını seçmek olanaksızdı. Ruhsal bir fırtına gibi yayılan düşünceyle, On İkiler hep bir ağızdan konuştu: "İşte hainlerle böyle mücadele ederiz. Hepinizin anladığına eminiz."

Boğazı ansızın kuruyan Raziel yutkundu. Buna benzer gerekli bir cezalandırmayı, küçük bir diplomatik nota olarak kullanmak tam da Konsey'e özgü bir davranıştı. Arkasında oturan Birinci Dalga meleklerin yüzlerindeki acıklı ifadeyi görmek için başını çevirip bakmaya bile gerek duymadı.

Konsey melekleri yaklaşık bir dakika daha havada kalarak sessizce tavırlarını gösterdiler. Sonunda yeniden yere inip bir dalgalanmayla insan bedenlerine dönüştüler. Raziel'e bakmalarına karşın, kendini seçilmiş hissedip sandalyesine yapıştı. Hâlâ hem bir kişiye, hem de on iki kişiye ait ruhsal bir sesle kendisiyle konuştular:

"Raziel, seninle yalnız görüşebilir miyiz lütfen?"

Toplantı kısa ve amacına uygundu.

Yarım saat sonra Raziel katedralin alt katındaki toplantı odalarından birinde tek başına oturmuş, parıldayan tahta masaya ve sapında zarif bir melek bulunan gümüş sürahiye gözlerini dikmiş bakıyordu. Bütün bunlara o neden olmuştu ve anlaşılan çok, çok iyi olması ve tam istedikleri gibi davranması durumunda bir süre daha böyle idare edebilirdi.

Belki de edemezdi.

Aciz bir öfkeyle yumruklarını sıktı. Hayır. Bu kadar sıkı çalıştıktan, bu dünyada yaptığı ve hâlâ yapmayı planladığı şeylerden sonra On İikiler'in yaptıkları yanlarına kar kalmayacaktı. Buna izin vermeyecekti. Bunu yapmayacaktı.

"Raziel?" dedi kapının eşiğinde duran Charmeine.

"Onlara yaranmak için yapacak işlerin yok muydu senin?" dedi kınayan bir ifadeyle. Sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

Charmeine yavaşça kapattığı kapıya yaslandı. "Ruhsal olarak kontrol eden biri tam da böyle görebilir," dedi. "Ben yukarıda elektronik posta hesabını incelerken On İikiler de Birinci Dalga'dan bazı dostlarıyla konuşuyorlardı."

Raziel homurdandı. "Ne kadar yüce gönüllüsün? Sen de az önce aynı şeyi yapmıyordun?"

Charmeine hafifçe omuz silkti. "Ruhsal tuzaklar kurarken görsel ayrıntıların faydası oluyor. Dur bakalım sana ne söylediklerini tahmin etmeye çalışayım," diye devam etti. "Yalnızca kendi atadıkları melekleri yetkili olarak onaylayacaklarını anlattılar."

"Tam isabet," dedi Raziel. "Onaylamadıkları da hain olarak algılanıp cezalandırılacak." Raziel küfrederek parmaklarıyla saçını düzeltti. "Bütün bu olanlar birkaç yıl sonra gerçekleşseydi... O zaman onlarla boy ölçüşecek ve bir şekilde onları durduracak gücüm olurdu..." Birdenbire fazla konuştuğunun farkına varıp sustu.

Yeniden Charmeine'in samimiyetini ve Konsey'e olan öfkesini hissetti. "Gerçekten senin tarafındayım Raz," dedi yumuşak bir sesle. "Bana güvenebilirsin."

Düşünmeye çalışan Raziel masaya dayandı. Charmeine'in daha önce de söylediği gibi, anlaşılan Konsey üyeleri onun komplosunu aylardır biliyorlardı. Oradaki yeni katedralin başına istedikleri gibi birini atamak için yakında Mexico City'ye bir ziyaret yapma hazırlıklarının tamamlandığı konusunda onu bilgilendirmişlerdi. Daha sonra geri döndüklerinde kendi kaderi hakkında karar vereceklerdi. Olası sonuç belliydi: geçiş dönemini hataları üzerinde uzun uzadıya düşünerek ve bundan böyle onların emrinde olmayı isteyip istemediğine karar vererek geçirmeliydi.

Ona ihanet edenin o mu olduğunu merak ederek Charmeine'e göz attı. Buradaki planlarının çoğunu biliyordu ve ona söylemediği ayrıntıları da tahmin edebilirdi. Ama Birinci Dalga'yla gelenlerin neredeyse herhangi biri de olabilirdi, çünkü son zamanlarda birçoğu isteklerinde açgözlü davranmaya başlamışlardı. Daha nazik davranması gerektiğini ve onlardan kurtulana kadar durumu ustalıkla idare etmesi gerektiğini düşündü. Ama gidip Konsey'e dert yanacaklarını kim bilebilirdi?

"Peki, şimdi ne olacak?" dedi Charmeine. "Emirlere uyacak mısın?"

Raziel bu oyundan sıkılmıştı. Hızla ayağa kalkıp Charmeine'in başını elleri arasına aldı ve onu duvara yapıştırarak haşin bir şekilde öptü. Kendini bana aç diye düşündü. Raziel'e karşılık veren Charmeine kollarını onun boynuna doladı. Geçmişteki ilişkilerinin onlara verdiği bağlantıyı kullanarak derinlere indi ve Charmeine'in zihnini altüst ederek araştırdı. İçeri girmesine ve katmanlarını birbiri ardına açarak keşfetmesine izin veren Charmeine'in hafifçe titrediğini fark etti.

Sonunda başını kaldıran Raziel yüzünü buruşturarak ona baktı. Tek omzunu açıkta bırakan siyah kazağı şimdi göğsünün daha büyük bir kısmını gösteriyordu. Beyaza çalan sarı saçları ipek gibi ve mükemmel duruyordu. Raziel'in tek gördüğü, yardımı karşılığında Charmeine'in bu yeni dünyada onun gücünü paylaşmak istediğiydi. Başka hiçbir şey göremiyordu.

"Evet, ne diyorsun?" Charmeine her zaman olduğundan daha solgundu ama sesi sakindi.

"Tamam," dedi onu bırakarak. "Belki de sen değildin... aslında belki de şaşırtıcı şekilde dürüstsün."

"Elbette dürüstüm," dedi kendini şiddetle savunarak. "Senin kadar ben de onlardan nefret ediyorum; hep ettim. Peki, şimdi soruma yanıt verecek misin?" Hâlâ duvara yaslanmış duruyordu ve Raziel göğsünün üst kısmını görebiliyordu.

Raziel dudak büktü. "Hayır, emirlere uymayacağım," diye yanıt verdi. Masanın üstüne oturdu ve yanındaki sürahiyi parlak, koyu renkli tahtanın üzerinde kaydırarak itti. "Oyunu onların kurallarına göre oynayacağım... hepsi bu."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Charmeine sakın bir memnuniyetle. Düşüncelere dalarak parmağını kapı sövesinde gezdirdi. "Kendilerine fazla güvendiklerini biliyorsun. Sen

zihnimi tam olarak arayıp taradın ama onlar bunu yalnızca kendilerinin yaptığını düşünüyorlar. O çok kutsal buldukları aile enerjisinin her şeyi öğrenmek için yeterli bir bağ olmayabileceği akıllarından bile geçmedi. Ve bu arada, ben de birkaç şey öğrendim."

Raziel dikkatle ona baktı. "Ne gibi?"

"Birilerinin onları yok etmek isteyebileceğini asla ciddi olarak düşündüklerini sanmıyorum." Bakışları karşılaşınca Charmeine gülümsedi. "İnançlı olmayan insanlardan gelecek güvenlik riskleri konusunda biraz kaygılanıyorlar. Hikâyelerini duyduğumuz Melek Katilleri yetmezmiş gibi, şimdi bir de yarı-melek ve kapı meselesi ortaya çıktı. Ama kendilerini de tehlikeye atma pahasına başka meleklerin onları yok etmek isteyeceği asla akıllarına gelmedi. Bundan asla şüphe duymadılar." Charmeine omuz silkti.

"Bense bu durumu şöyle görüyorum; bu yepyeni bir dünya ve bizim de yepyeni bir başlangıca ihtiyacımız var."

Raziel aynı şeyi düşünüyordu. Bunu duymak, arkasındaki tutkuyu hissetmek ona yoğun, kırmızı bir şarabın verdiği heyecanı hissettirdi.

Birinci Nesil ölürse tüm melekler ölürdü: zamanın başlangıcında onların beynine yerleştirilmiş bir gerçektir bu. Raziel bunu kabullenmekten nefret etse de gerçek dünyalarında mutlak bir doğrudu. Ama burada her şey farklıydı ve gökyüzünde hava çok daha inceydi. Melekler de bu nedenle hava yerine insanlardan beslenmek zorunda kalmışlardı. Aslında, On İnkiler'in kendi dünyalarında değil de burada öldürülmesinin gerçek sonuçlarını kimse tam olarak bilmiyordu.

Baskın olan görüş tam olarak aynı şeyin gerçekleşeceği, birinci nesil enerjisinden yoksun kalan tüm meleklerin öleceğiydi. Ama başka olasılıklar da vardı. Aralarından en çekici olanı Konsey üyelerinin öldürülmesinin yalnızca onları etkileyeceğiydi. Konsey üyelerinin varlığının yaşamları için vazgeçilmez olduğunu gören birçok melek buna inanmıyordu. Ama Raziel bunun gerçek bir olasılık olduğuna inanacak kadar uzun zaman geçirmişti burada. Melekler burada da birbirlerine bağlıydı ama bu ilişki kendi dünyalarında olduğu kadar güçlü değildi. Havanın inceliği aradaki bağı da zayıflatıyordu. Asiler burada değil de kendi dünyalarında öldürülseydi, Raziel acıdan kıvranacağını biliyordu. Görebildiği kadarıyla, Konsey'in ölümü, kaçınılmaz şekilde hepsinin ölmesi anlamına gelmiyordu.

Aklına diğerk olasılıklar da gelmeye başlayan Raziel, kafasından hepsini atmaya çalıştı. Hiçbiri onu ilgilendirmiyordu. Tüm senaryolarda tek değışmez şart Konsey'in ölümü olmakla beraber, insanlığın dünyasını tehlikeye atmak bile, göze almaya değer bir risk gibi görünüyordu. Ve onların kurallarına boyun eğmeye niyeti olmadığından pek yakında ortadan kaldırılacağını farkındaydı. Aldığı risk işe yararsa faydası büyük olacaktı, başarılı olmazsa, burada olmayacağı için sorumluluğu üstlenmek zorunda kalmayacaktı.

"Ne söylediğinin farkında olduğunu varsayıyorum," dedi kapıda duran Charmeine'e.

"Evet, biliyorum." Charmeine'in meydan okuyan gözleri parlıyordu. "Kumar oynar mısın, Raziel?"

Soru, bunu nasıl yapacığıydı?

Gecenin geç saatlerinde ipek sabahlığıyla çalışma masasında oturan Raziel sorunu dikkate alarak birikmiş elektronik postalarını inceliyordu. Postaların çoğu haberlerde verilen konularla ilişkiliydi. Bilgisayarı açtığı anda yarı-meleğin annesi ve teyzesinin kundaklama sonucunda çıkan bir yangında öldüklerini öğrendi. İyi olmuştu. Böylece, hasar görmüş eski sevgilisini ortadan kaldırma derdinden kurtulmuştu. O yaratığın babası olduğunu öğrendiğine göre, Miranda'nın yaşamasına izin vermesi mümkün olmayacaktı. Sırrının ortaya çıkma olasılığı onu mahvediyordu.

Bulunduğu tahta panelli oda ağır ve gösterişliydi. Gri, uzun tüylü bir halı, eski kitaplar, antika mobilyalar ve gün ışığında Kayalık Dağları'nın manzarası vardı. Yakındaki yatak odasında uyuyan Jenny, bilinçsiz yattığında başucundan ayrılmamıştı ve şimdi çarşafların altında kıvrılmış yatıyordu. Konsey ayrıldıktan sonra diğer insanlarla birlikte geri döndüğünde Raziel onun ne kadar çekici olduğunu hoşnutlukla fark etmişti. Kendini endişe içinde Raziel'in kollarına atan kadının enerjisi günlerdir beslenmemiş olan Raziel'e nefis gelmişti. Onunla yalnız kalır kalmaz elini kızın parıldayan mavi ruhunun ışığına saplayıp doyasıya içmişti. Kız durduğu yerde sallanıyordu ama gözleri hayranlıkla açılmıştı. Vücudu da çok güzeldi ve Konsey'in toplantı sırasında bu tarz şeyleri onaylamadığını belirtmesi, onu daha çekici kılıyordu. Raziel yeniden kendisi gibi hissetmeye başlamıştı ve sorunla başa çıkmaya hazırdı.

Zorluk, kolay bir çözümün bulunmamasıydı. On İkiler diğer melekler gibi öldürülebilirdi ama diğer üyeler üzerindeki ruhsal etkileri Raziel'in düşündüğünden çok daha güçlüydü ve

bugünkü kitlesel infaz bunu tüm açıklığıyla göstermişti. Meleklerden bir ordu kurmayı başarsa bile hainlerden daha başarılı sonuç almayacağına emindi. Hayır, gereken daha çok... geleneksel araçlardı.

Mexico City.

Saatler önce duş alırken hissettiği bilgi zerreciklerini anımsayan Raziél kaşlarını çatdı. Ve şimdi de duşta yaşadığı deneyimin bir ilk olmadığını fark etti. Bilinçsiz yatarken bile kızın varlığını ve Kylar'la birlikte Meksika sınırına yakın bir çadırdaki olduklarını hissetmişti. Neler oluyordu?

Birkaç tuşa basıp Melekler Kilisesi'nin internet sitesine girdi. Açılış sayfasında hâlâ kızın resmi vardı: sarışın, yeşil gözlü, gülümseyen kız. Kendi kızı. Yatağında yatan Jenny'yi düşünen Raziél'in dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı. Willow gibi aksi bir rastlantının bir kez daha olabileceği bir an bile aklından geçse, anında Konsey'in önüne çıkıp öldürülmeyi istediğini söylerdi. Hayır, anormallik kendisiyle değil, Miranda'yla ilgili olmalıydı. Ama artık bu anormalliğin tam olarak neden kaynaklandığını öğrenmek olanaksızdı.

Ancak kızın nerede olduğunu nasıl bildiğini öğrenmeye çalışabilirdi. Deri koltuğuna yaslanıp rahatladı ve sonra gözlerini kapatıp araştırmaya, gelebilecek tüm bilgileri kabul etmeye başladı. İkinci Dalga gelmeden önce katedraldeki görüntüler gözünün önünden geçmeye başladı. Ülkenin dört bir yanından gelmiş rahip yardımcılarını kuyrukta durmuş, diz çökerek kapının önünde saygılarını sunuyorlardı. Bir kızın çığlıkları duyuluyordu. Tanındığını anlayan Willow'un yüzü korku doluydu ve üstünde melek bedeni olduğu halde kapıya çılgın gibi koşuyordu. Willow'un meleğini engelleyen kendi görüntüsünü, ruhları ve kanatları birbirine dokunurken şaşırtıcı şekilde hissettiği tanıdık enerjiyi gördü.

Aslında... kızın enerjisini şimdi bile hâlâ içinde hissediyordu. Sanki Willow çiçekten dökülen polen gibi, kendinden küçük bir parçayı ardında bırakmıştı.

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışan Raziél sessizce oturdu. Sonra bir nefes alıp iç dünyasında daha derin bir yolculuğa çıktı. Oda, sandalye, bilgisayarın sesi, her şey yok oldu. Çok geçmeden kızının gümüş ve lavanta rengindeki enerjisinin kıvılcımlarını buldu. Doğal bulmadığı bu yarı-melek hissi karşısında suratını ekşiterek, düşünceleriyle ona dokundu. Karşılık vererek büyüyen ve zengin bir bilgi ağına dönüşen enerji benzer şekilde kendi enerji kıvılcımına yol göstererek Willow'un içine götürdü.

Mexico City'de bir yatakta yatıyordu. O ve Kylar, başka Melek Katilleri bulmuşlardı. Duş alırken hissettiği şey doğrudu: kız Konsey'den haberdardı ve zaten Mexico City'ye gitme nedenleri de buydu. O ve diğerleri, On İnkiler'i öldürmenin tüm melekleri öldüreceğini düşünüyorlardı ama başka olasılıkların farkında değillerdi. Korkunç şekilde geri tepebileceğiyle ilgili bilgileri yoktu.

Raziel koltuğunu bilinçsizce her iki yana döndürürken bilgi almaya devam ediyordu. Juan'ın gizli bilgiyi nasıl bulduğunu, Luis'in yardımını ve tüm planlarını öğrendi. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Buna asla inanamıyordu ama bir çocuk yaptığı için minnettar olmalıydı, çünkü aile bağının aralarında yarattığı ruhsal ilişki katedralde yanlışlıkla yer değiştiren enerjileriyle harekete geçmişti. Üstelik daha da iyisi, Willow bundan tamamen habersizdi.

Raziel şimdilik gereken tüm bilgiyi elde etmişti ama oradan ayıramıyordu. Willow'un enerjisi şüphe götürmez bir şekilde yarı Raziel'dı. Miranda'ya benzemeseydi bile kızı olduğunu anlardı. Garip diye düşündü kaşlarını çatarak ve kendini bu duygunun etkisine bıraktı, ilk başta düşündüğü kadar tatsız bir durum değildi.

Sonra bir huzursuzluk hissetti. Ne olduğu hakkında fikri olmasa da kız aralarında hareket eden enerjiyi hissetmişti. Meleği yerinde duramamaya başlamıştı. Raziel hızla ama en ince ayrıntısına kadar Willow'un içinde duran kendi enerji kıvılcımını gizledi ve onun yapısına benzer şekilde değiştirdi.

Raziel yeniden gözlerini açtığında, kızın aralarında bir bağ olduğundan asla kuşku duymayacağına emindi. Bundan sonra da algılanma tehlikesi olmadan keşiflerde bulunmaya devam edebilirdi. Kız ondan bilgi almaya yeltenmedikçe ki bu pek olası değildi; kendi içinde duran Willow'un enerji kıvılcımını onu rahatsız etmeyecekti. Raziel daha büyük olan ruhsal deneyiminin ona avantaj sağladığının farkındaydı. Kızının becerileri etkileyiciydi ama ne yazık ki bin yıldır ustalaşmaya devam eden biriyle boy ölçüşemezdi.

Bilgisayarda Melekler Kilisesi'nin ekran koruyucusunu gören Raziel, yeniden Willow'un resminin bulunduğu sayfaya girdi.

Her şeye rağmen belki Paschar haklıydı, diye düşündü. Paschar, iki ay kadar önce Kylar tarafından öldürülen bir melekti ve Willow'un tüm melekleri yok edeceğini öngörmüştü. Hepsinin yok edecek becerisi olan bir yarı-melek: Raziel gülmekten kendini alamadı. Evet, Konsey'i yok etmek için adil bir rakip sayılırdı.

Elbette ilk yapması gereken, Willow ve Kylar için çıkardığı öldürme emrini yavaş yavaş ortadan kaldırmalıydı. Ne gariptir ki Willow'un güvende olması artık Raziel'in ilk önceliği idi. Yarın birkaç telefon görüşmesi yapıp basını yavaş yavaş geri çekilmesini sağlayacaktı. Birkaç hafta onun resmini görmeyen insanlar unutmaya başlardı. Ne de olsa insanların hafıza süresi bir sincabınki kadardı. Ne yazık ki meleklerin dikkatini başka yöne çekmek pek kolay değildi. Ama Kilise'nin en azından insanlardan oluşan kısmı sakinleşirse, Willow'un ani bir linç saldırısında öldürölme olasılığı azalırdı.

Ancak Melek Katilleri'nin planı, yardım almaksızın başarılı olamazdı. Neyse ki gizli gizli bir baba yardımı yapmaktan mutluluk duyacaktı. Yakında Charmeine Konsey'in bazı hizmetkarlarıyla birlikte bir ön gezi için Mexico City'ye gidecekti. Luis'e uğrayıp biraz melek yardımında bulunmak Charmeine için çocuk oyuncağıydı. Ve zaman içinde, Willow, erkek arkadaşı ve katil grubu işini bitirip Konsey üyelerini yok ettiğinde, Raziel onları öölme terk edecekti.

Elbette o zamana kadar hayatta kalan olduğunu varsayarak.

Sekizinci Bölüm

Kızlar yatakhanesi ikinci katta büyük pencereleli, tahta zemini ve dört yatağı olan geniş bir odaydı. İlk gece yorgunluktan bitkin hissetmeme karşın, ödünc aldığı pijama içinde yatakta saatlerce uyanık kaldım. Yana doğru kıvrıldım ve bir şekilde Konsey'i bozguna uğratmayı başaracağımıza, her şeyin düzeleceğine, evin önünde hissettiğim kederin bir anlamı olmadığına kendimi inandırmaya çalıştım.

Rüyamdaki korkunun bir şey ifade etmediğini düşünmeyi denedim.

Ama Zocalo'da gördüğüm sahne tam rüyamdaki gibi olduğu için buna inanmam zordu. Rüyamın geri kalanını, parktaki çocuğu anımsayınca endişeyle ürpererek yüzümü buruşturdum. Zocalo'yla ilgili gördüklerim doğru çıktığına göre... kendime kızarak başımı salladım. Bu olanaksızdı. Alex'ten başka bir erkeğin ilgimi çekeceğini düşünmek bile çılgınlıktı.

Gördüğüm rüyayı unutmaya karar verdim. Tam olarak doğru olamazdı; bu açıktı. Benden kısmen korkan Kara ve diğerleriyle, gerçek daha dayanılmazdı. Onlar kadar insan olduğumu algıladıklarında, bu korkunun üstesinden gelecekler, diye düşündüm. Gözlerimi pencereye dikip baktım; sokak lambasının ışığı ince perdeden içeri sızıyordu. Yalnızca zaman alacak.

Kara beni yatakhaneye getirdiği anki atmosferi anımsayınca iç geçirdim. Evet, belki uzun zaman alacaktı. Liz ve Trish birbirlerine benzememelerine rağmen ikiz olabilirlerdi. Kollarını kavuşturmuş, yan yana beni izlemeleri birbirine benziyordu. Saçları yüzünün yarısını kapatan Liz'in ifadesi soğuktu. Dudaklarını ısırarak Trish korkmuş ve endişeli görünüyordu. Çilleri ve küçük burnuyla uyumsuz bir hali vardı.

"Bizimle kalıyor mu?" dedi sonunda Liz.

"Evet, sanırım öyle," dedi Kara kısa kesmeye çalışarak. Diğerlerinden biraz uzakta duran boş yatağa temiz bir çarşaf seriyordu. Sanırım yatağın ötekilerden biraz uzakta olması ben dahil kimseyi rahatsız etmemişti.

Ona yardım etmek için hareketlendim. "Evet, kalıyoruz," dedim, omzumun üstünden Liz'e bakarak ve Trish'e fısıldayarak bir şeyler söylediğini fark ettim. Baktığımı gören Trish neredeyse ağlayacaktı ve korkuyla Liz'e eliyle susmasını işaret etti.

Doğrudum. "Bakın, gerçekten garip bir durum olduğunu biliyorum ama..." Sustum. Sanki bir sandalye ansızın konuşmaya başlamış gibi ikisi de donakalmışlardı. Harika. Onları daha çok korkutmak yerine döndüm ve Kara'nın bana verdiği Trish'in beyaz noktalı mavi pijamasını yatağın üstünden aldım.

"Kullanabileceğim bir duş var mı?" diye sordum Kara'ya. Beni daha önce yönlendirdiği banyoda duş yoktu ve tüm gün motosikletle seyahat ederken biriken kiri bir an önce üstümden atmak için sabırsızlanıyordum.

"Evet ama ne yazık ki yalnızca bir tane," dedi Kara yatakla işini bitirirken. Liz ve Trish'in bana yaptığı gibi gözlerimi dikerek ona bakmak istemiyordum ama yüzünün heykele benzer hatları öyle muhteşimdi ki. "Genellikle erkekler akşam duş alıyorlar, biz de sabah," dedi ve bana bakmadan devam etti. "Ama ilk gecen olduğuna göre, sen istersen alabilirsin..."

"Hayır, sorun değil, bekleyebilirim," dedim, belli etmeden iç çekerek. Üstümü değiştirmek için banyoya doğru yürümeye başladım. Her hareketimi dikkatle inceleyen Liz ve Trish'in yanında soyunmak yapmak istediğim en son şeydi. Ama sonra durdum. Böyle yaparsam benle ilgili akıl almaz şeyler hayal edeceklerini, omuzlarımdan çıkan kanatlarım olduğunu bile düşünebileceklerini hissettim. Böylece dişlerimi sıkarak, sırtım onlara dönük şekilde ve yakıcı bakışlarını hissederek orada pijamamı giydim.

İnce askılı pijama üstünü başımdan geçirirken "Ben... onu geri almak istemiyorum," dedi Trish ağzından kaçırarak.

"Teşekkürler," dedim, niye istemediğini anlamamış gibi davranarak. Herkes yatağa girmek için hazırlanmaya başladı ve odaya sessizlik çöktü.

Uyanık yatarken, Alex'le aynı odada kalmamak için ısrarcı davrandığıma ciddi şekilde hayıflanıyordum. Şu an onunla birlikte, kollarının arasında kıvrılmış günün olaylarını

konuşuyor olabilirdim. Sonra da... yanaklarıma ateş bastı ve eski, yüksek tavana bakıp sokak lambasının aydınlattığı seramikleri sayarak kalp atışlarımı hızlandıran şeyi kafamdan atmaya çalıştım. Evet Willow, Alex'in yatağını paylaşmamak iyi karardı, dedim kendi kendime.

Sonra kaskatı kesildim.

Ne hissettiğimi açıklamak bile çok zordu ama içimden bir esintinin geçtiğini hissederek gibi oldum. Sanki bir nehir kenarında durmuş, ayaklarımı yerden kesmek üzere olan akıntısını hissediyordum. Ama nehir yanımda değil, içimdeydi. Öyle güçlüydü ki ayak parmağımı daldırırsam beni çekip sürükleyecekti.

Bu duygu birkaç saniye sürdü; sonra yok oldu. Kaşlarımı çatarak gözlerimi kapattım ve iç dünyamın derinine inerek araştırmaya başladım. Hiçbir şey yoktu. Yeniden dikkatle bakıp zihnimin her bir yanını kontrol ettim. Hiçbir iz bulamadığım için geldiğine bile emin olmadığım garip enerji yok olmuştu. Kendi kendime başımı salladım. Tamam, ruhsal hata, dedim.

Sonra tedirgin bir şekilde meleğimi fark ettim. Genellikle aradığım zaman bulmam için içimde sessizce beklerdim ama şimdi, orada, zihnimin içindeydi ve kanatlarını açıp kapatarak beni izliyordu.

Ne olduğunu merak ederek ona baktım. Aramızda bağ kurulduğundan bu yana, varlığı her zaman bana sevgi ve rahatlık hissi vermişti. Ama şimdi farklıydı. Huzursuzdu. Meleğimin parıldayan yüzü benim yüzümdü ama gözlerinde benim düşüncelerimden farklı şeyler olduğunu görünce ürperdim. Orada anlayamadığım düşünceler vardı.

Bu güçlü akım bir şeyi uyandırmış gibiydi.

Dışarıdan gelen trafiğin sesini dinlerken, titreyerek örtüye sarıldım. Meleğimin daha önce bırakın kendine özgü düşünceleri, herhangi bir düşüncesi bile olduğunu fark etmemiştim. O, ben demekti. Az önce ne olmuştu? Peki, ya bilincimi bu parıldayan ve ansızın bir yabancı gibi hissettiğim ikizime taşısam, ne olurdu?

Bu fikrin endişeyle ürpermeme neden olmasından nefret ettim. Meleğime henüz alışmaya başlamıştım ki ansızın bir... yaratık gibi göründü. Derin bir nefes aldım. Şu an ne kadar insan olduğumu mu düşünmüştüm? Garipti ama komik değildi.

Uykuya dalmam çok uzun sürdü. Uyurken bile içimdeki meleğimin huzursuzluğunu hissedebiliyordum.

"Tamam, bugün her birinizin neler yapabildiğini görmek istiyorum," dedi Alex.

Atış alanında iddik: zemin katında uzun bir odaydı ve bu şekilde getirmek için birçok duvarı yıkılmış gibiydi. Burada da pencereler vardı ama tahta kaplamayla kapatılmıştı. Sabahleyin Kara bana Juan'ın evi boş olarak satın aldığını ve tüm araç gereci de sağladığını söylemişti. MK'lerin iyi para kazandığını, tanıştığımızda Alex'in kullandığı Porsche arabadan da biliyordum. Anlaşılan Juan da Alex gibi parasını nakit olarak biriktirmişti.

"Bir süre daha malzeme sorunu yaşamayız," demişti Kara sabah giyinirken. Muhteşem vücuduna bakmamaya çalışmışım. Müthiş karın kasları vardı ve bedeni pürüzsüzdü. Sol kolunda tıpkı Alex gibi bir MK dövmesi göze çarpıyordu. Gotik harfleri görünce içim bir garip oldu; nedense bu dövmeyi sadece Alex ile ilişkilendirmiştim.

Onu incelediğimi fark etti ve hızla tişörtünü başından geçirdi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedim. "Özür dilerim. Çok... iyi görünüyorsun, hepsi bu. Ben o kadar iyi durumda değilim." Doğruydum. Hiç çaba göstermeden, her zaman zayıf kalmışım ama beden eğitimi dersinde sürekli kötü notlar alırdım çünkü en iyi arkadaşım Nina'yla dersin büyük bir kısmını sohbet ederek geçirirdik. Nina'yı düşününce içime bir acı saplandı ve benim için neler hissettiğini merak ettim.

"Öyle mi?" dedi Kara. Kahverengi gözleri sözlerimin kasıtlı olmadığına inanmamış gibi kısılmıştı. "Üzülme, seni de şekle sokarız," dedi isteksiz bir sesle.

"Peki, o ne yapacak?" diye sordu Sam, atış alanında hep birlikte dururken.

"Efendim?" dedi Alex soğuk bir ifadeyle. Rengi solmuş bir kot pantolon ve birinden ödünç aldığı siyah tişörtü giymişti. Daha önce hiç siyah giydiğini görmemişim. Saçlarını biraz daha açık renk, gözleriniyse masmavi gösteriyordu.

"O. Senin yarı-melek kız arkadaşın," diye yineledi Sam, Teksaslı şivesiyle ve kollarını kaslı göğsünün üstünde kavuşturdu. Jöle sürdüğü saçları dikleşmişti. "Ekibin bir parçası olacağını varsayıyorum, doğru mu?"

Alex'in grup liderliğini alması, temkinli bir rahatlama ile karşılanmıştı. Juan'ın ölümünden sonra devreye girdiği için herkes Kara'yı takdir ediyordu ama Alex buradayken kimse sorumluluğu Kara'nın alması gerektiğini düşünmüyordu. Çadırda geçirdiğimiz akşam Alex'te hissettiğim korkuyu anımsayınca, iyi etkiler göndermek için dikkatle Alex'e baktım. Desteğe gerek duymuyor gibiydi. İçinde fırtınalar da kopsa, grubun karşısında dururken sinirli bile olduğunu gösteren bir ipucu yoktu.

"Tamam, önce size birkaç şey açıklamak istiyorum," dedi. Sesi sakın olsa da ne kadar öfkeli olduğunu hissedebiliyordum. "Onun bir ismi var. Adı Willow. Ve evet; ekibin bir üyesi olacak. Bu onun da savaşı. O da sizler kadar melekleri bozguna uğratmak istiyor."

Herkes yan gözle bana bakarken gülümsemeye çalıştım. Odaya kıvrılarak bir yılan girmiş gibi bir hava vardı.

"Beni lideriniz olarak kabul ediyorsanız, Willow'u da kabul edeceksiniz," diye devam etti Alex. "Çünkü ben ona kendime güvendiğim kadar güveniyorum. Bunu bir daha tekrarlama-yacağım; hiçbirinizden onun hakkında herhangi bir saçmalık duymak istemiyorum. Evet, o bir yarı-melek; ama hayır, size hiçbir şekilde zarar vermeyecek. Ve bu konuşmayı son kez yapmak istediğim konusunda ciddiym. Anlaşıldı mı?"

Evet, mırıldanmaları yükseldi. Sam başka bir şey söylemek üzereydi, sonra biraz düşünüp vazgeçti. Yanaklarım alev alevdi. Alex'in bunu neden yaptığını anlıyordum ama bir yandan da yer yarılısın ve içine gireyim istiyordum.

"İyi," dedi Alex sonunda. "Şimdi başlayabiliriz. Kara, herkesin biraz atış çalışması yapmasını sağlar mısın? Willow henüz ateş etmeyi bilmiyor; ona biraz temel eğitim vermem gerek."

Ah. Ateş etmeyi öğrenmek için ona söz verdiğimi unutmuştum. Silahlardan hayatım boyunca nefret etmiş olsam da yine de bana bakmamaya çalışan insanların yanında durmaktan on kez iyiydi. Alex şarjöre mermi yerleştirmeyi göstermek için beni atış alanının arka tarafına, masanın bulunduğu yere götürdü.

"Çok iyisin," dedim ona fısıldayarak. "Ciddiyim."

Elinde tuttuğu tabancaya bakarken yüzünü buruşturdu. "Evet... bakalım neler olacak?" Şarjörü çıkarıp içindeki mermileri boşalttı, sonra çabuk ve akıcı hareketlerle yeniden yerleştirmeye başladı. "Bak, çok kolay, öyle değil mi? Yalnızca nasıl yaptığıma bak."

Onu neyin rahatsız ettiğini düşünerek tereddüt ettim. Herkesi eğitmekten sorumlu olan kişi o olduğuna göre, Konsey ile ilgili durumdan, benden daha fazla endişe duyuyor olmalıydı. Ama başka bir sorun var gibi hissettim.

Bana bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bunu öğreneceksen, dikkat etmelisin. Bak, bir kez daha yapıyorum."

Bu kez mermileri yerleştirirken başparmağının hareketini anlamaya çalıştım. "Kolaymış," dedim. Etrafımızda susturucu kurşunların boğuk gürültüsü vardı. Ses yüksek değildi ama yoğun. Her bir atışta odada titreşim hissediliyordu.

"Elbette." Alex mermileri yeniden çıkardı ve boş şarjörü bana uzattı. "Dinle, az önce grupla olanlar için özür dilerim," dedi. "Umarım seni utandırmadım."

"Sorun değil," dedim, birbirimize böyle uzak durmamızın garip olduğunu düşünerek. Dilediğim an Alex'e dokunmaya öyle alışmıştım ki bu benim için nefes almak gibi bir şeydi. Onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Sabahın erken saatlerinde, bornozla duştan çıktığımda beni yakalamış ve kiler odalarından birine sürüklemişti. Beni duvara yaslayıp nemli saçlarımı iki eliyle geri iterek öpmüştü.

"Dün gece seni özledim," diye fısıldamıştı beni öperken.

"Ben de... ben de," demiştim mırıldanarak. Beni saran kolları güven vermiş, ondan ayrı yatmamış olsam, gece beni rahatsız eden o garip duygu hiç yaşanmayacak gibi hissetmişim. O bana sarılınca her şey önemini yitirmişti.

Şarjöre bakıp bir mermi yerleştirmeye çalışırken yutkundum. Ona odaklanmamaya çalışıyordum ama meleğimin huzursuzluğunu hâlâ hissediyordum. İçimde onun varlığını benimkinden ayrı hissediyor ve serbest kaldığını düşünüyordum. Bu durum bana, gölgesini yeniden kendine dikmeye çalışan Peter Pan'i anımsatıyordu. Tanrım, bedenimde olup bitenleri anlayamamaktan nefret ediyordum.

"Hey, neler oluyor?" diye sordu Alex.

Endişelerimi mümkün olduğu kadar kafamdan atmaya ve unutmaya çalıştım. Bunu asla Alex'e anlatamazdım. Benim için bile, düşünmek istemeyeceğim kadar insan olmaya aykırı bir durumdu. "Hiçbir şey. İyiyim."

Sırtını masaya dayayarak dikkatle bana baktı. "Bu kızlar canını sıkacak bir şey yapmadılar, öyle değil mi?"

"Hayır. Aslında, biraz. Önemli bir şey değil." Şarjöre bir mermi daha koymayı başardım. Görüldüğü kadar kolay değildi. "Sen bunu nasıl bu kadar çabuk yaptın?"

Ellerime baktı. "Çalışarak. Önemli bir şey değil, derken ne söylemeye çalıştın?"

Liz ve Trish'in pijamamı giyerken beni seyretmeleri, gerçekten şu an kaygılarımın en küçüğüydü. Alex'e başımı salladım. "Cidden Alex, her şey yolunda. Onlarla olan ilişkimde başımın çaresine bakmayı öğrenmeliyim, öyle değil mi? Bana biri garip davrandığında, her seferinde, lider MK olan erkek arkadaşımın devreye girmesi uygun olmaz."

Hoşlanmasa da söylediklerimi anladığını fark ettim. "Evet, haklısın," dedi sonunda. "Ama dinle, ekiple ilgili hiçbir sorun olmadığına emin olmalıyım. İşler bunu etkileyecek noktaya gelirse bana söylemelisin, tamam mı?"

"Anlaştık," dedim yumuşak bir sesle. Gözleri sıcak ve ilgiliydi. Yüz hatlarına ve yanağına, Sam'in yumruk attığı yerdeki yaraya bakınca elimin hareketi yavaşladı. Gözümü yanağındaki bereden ayıramıyordum. Onu okşamak ve yaranın üstüne küçük öpücükler kondurmak istiyordum. Onu öyle çok öpmek istiyordum ki bu istek bana acı veriyordu.

Ansızın gülümsedi. "Lütfen bana öyle bakıp durma, yoksa bu MK evinde bir skandala neden olacağız."

Ve bir dakika için bile olsa, onun yanında olduğum ve gülümsediğini gördüğüm için kendimi daha iyi hissettim. "Nasıl baktım sana?" dedim masum bir ifadeyle ve mermileri yerleştirdiğim şarjörü masaya bıraktım.

"Sen nasıl olduğunu çok iyi bilirsin. Malzeme odasını düşünüyor gibi bakıyorsun." Dikkat çekmeden elini masada duran elimin üstüne koydu ve hafifçe işaret parmağını okşadı. Birbirimize gülümsedik ama o sırada omzunun üstünden diğerlerine göz atınca yüzündeki gülümseme kayboldu. İfadesi kaygılı ama istekliydi. "Sanırım yanlarına gidip neler

yaptıklarına bakmalıyım. Sen biraz daha çalışmaya devam eder misin? Az sonra dönüp nasıl ateş edeceğini öğreteceğim."

Şarjörü nasıl boşaltacağımı gösterdi ve diğerlerinin yanına gitti. Bakışlarım farkında olmadan onu takip etti ve gözüm tişörtünün altından belli olan sert omuzlarına, dağınık saçlarına takıldı. Kendisi farkına varmasa da özgüveni sakın yürüyüşünden anlaşılıyordu.

Ve sonra nasıl yorumlayacağımı bilmediğim bir şey gördüm.

Kara da ona aynı şekilde bakıyordu.

Günler geçtikçe, her şey düzene giriyordu.

Ben ateş etmeyi öğrendim. Diğerleriyle atış çalışmasına başladım. Dünyada neler olup bittiğini öğrenmek için herkes gibi bolca haber izliyordum. Ve hepimiz de bu sıkışık ortamda sürekli yan yana olmamak için çaba gösteriyorduk. Sayımız çok fazla değildi ama bana ev her zaman kalabalık gibi geliyordu. Yatakhaneler dışında yalnızca atış alanı, mutfak, televizyon odası ve depo gibi kullanılan birkaç küçük oda vardı. Ama onlar da o kadar çok kutuyla doluydu ki içeri adım atmak mümkün değildi. Bodrum katında da içinde aletler ve ağırlıklar bulunan bir spor odası vardı. Herkes spor yapıyordu. Çıldırarak üzere olduğum için ben de spor yapmaya başladım. Kendimi koruyabileceğime emin olana kadar, Alex dışarı tek başıma çıkmamı istemiyordu. Koruyucu olmaya çalıştığı yalnızca kız arkadaşı değildi; Kara dışında diğer MK'ler için aynı şekilde davranıyordu.

Diğer MK'ler. Benim de onlardan biri olduğumu algılamak garipti.

Alex ilk atış çalışmasından kesinlikle memnun kalmamıştı. Daha sonra gruptakilere fazla durağan olduklarını, hareketsiz hedeflere ateş ederken mükemmel olduklarını söylemişti. Ama ne yazık ki üzerlerine kurşun yağarken meleklerin hareketsiz durmama gibi komik bir özelliği vardı. Tavandan sallanan hedefler hazırlayıp onlarla alıştırma yapmalarını istedi. Çok zaman geçmeden, odada bir savaş olmuş gibi, hedeflerin arkasındaki duvar kurşun izleriyle delik deşik olmuştu.

"Berbat bir durum bu," dedi Sam birkaç gün sonra yakınlıkla. Yine ıskaladığı için yüzü hayal kırıklığıyla kızarmıştı. Hedef zincirin üstünde alaycı bir sarkaç gibi sallanıyordu. "Günlerdir tek yaptığımız bu! Ne zaman dışarı çıkıp gerçek melekleri öldürerek Konsey için hazırlanacağız?"

"Hareketli hedeflerde yüzde doksanın üstüne çıktığında," dedi Alex kısaca. Sam'in elinden tabancasını aldı ve hâlâ hareket eden hedefe arka arkaya üç kez ateş etti. Her seferinde de tam isabet ettirdi. Ekib sessizce onu izliyordu.

"İstediğim bu," dedi Alex ve Sam'e silahını geri verdi. "Bunu başarana dek, bir kez daha bir meleğe yaklaşmayacaksınız, nokta. Onları gerçekten vurana kadar benim işime yaramazsınız."

Çalışmaya devam etmelerini istediğinde, kimse Alex'e bir şey söylemedi. Ama kararlılığı her nasılsa ekibi etkilemişti. Ansızın her şeyi kavramış gibiydiler. Her gün herkesi saatlerce çalıştırıyordu. Çalışmadıklarında ise spor yapmalarını ve formda kalmalarını sağlıyordu. Nasıl bir strateji saptayacaklarını da ekibiyle tartışıyor ve kendilerine saldırıldığında, melekleri nasıl evlerine getirmemeleri gerektiğini kafalarına sokmaya çalışıyordu.

Mükemmel bir öğretmendi; her şeyi sabırla ve çok iyi açıklıyordu ama on hafta içinde ekibi hazır hale getirmesi gerektiği ve bunun melekler karşısında insanoğlunun tek fırsatı olduğu gerçeğini asla unutmadığını görebiliyordum. Sorumluluğu isteksiz üstlendiğini kimseye belli etmese de nasıl büyük bir baskı altında olduğunu anlayabiliyordum. Yüzünde, gözlerinde gördüğüm bu gerçek onu on sekiz yaşından çok daha büyük gösteriyordu ve bu da benim yüreğimi burkuyordu. Babasını hiç tanımamış olsam da mutfak masasının üzerinde etrafında toplanan ekibine grafikleri açıklayan Alex'e baktıkça babasını görür gibi oluyordum.

Televizyon dünyanın değişmeye başladığını söylüyordu. Daha önce bir ya da iki gün meleklerden söz edildiğini duymadan yaşamak olasıydı. Ama artık öyle değildi. Kanal değiştirdiğinizde los Angeles konulu söyleşi programları görüyor ya da gerçek hayatla ilgili melek hikâyeleri içeren belgesellerle ve herkesin melek kanatlarıyla dans ettiği müzik video klipleriyle karşılaşşıyordunuz. CNN ve birkaç Amerikan kanalını kablo yayınlı izliyorduk ve ABD'de de aynı şeyin gerçekleştiğini görüyorduk. Birçok yeni televizyon programı başlamıştı: Melek Kim?, Melek Yöntemleri, Melekler 1-2-3. Hepsi de kalitesiz ve hızla hazırlanmış gibiydiler ama anlaşılan büyük bir talebi karşılıyorlardı. İnsanlar yağmacılarının görüntüleriyle bir arada olmak istiyorlardı. Haberlerde zaman zaman gösterilen sokak çekimlerinde sürekli melek kanatlı insanlar göze çarpıyordu. Bir melek gördüğünüzü belirten yeni bir modaydı bu. Kameralar sık sık boşluğa bakan ve yalnızca kendi görebildiği güzelliğin tadını çıkaran kişileri de çekiyordu.

Tüm bunları göz önüne alınca, kalabalıklaşan hastaneler sorununun gittikçe kötüleşmesine şaşırmamak gerekiyordu. Tennessee'de gördüğüm belgeseli, hastane koridorlarına dizilmiş yatakları ve melek çarpmasına uğramış, bitkin görünen genç kızı anımsadım. Üzerinden yalnızca birkaç ay geçmişti ama bu görüntüler şimdi neredeyse aranır hale gelmişti. Şu an hem ABD, hem de Meksika'daki hastanelerde insanlar yerlerde ölüyorlardı. Bazen bir ambulans ya da sizi kabul edecek bir hastane bulmak bile mümkün olmuyordu. Hükümetin önlem almasını isteyenler her yerde gösteriler yapıyorlardı. Burada, Mexico City'de işler daha da kötüydü çünkü katedrali Melekler Kilisesi'nin bir parçası haline getirmek üzere yenilemek için halkın ödediği vergiler kullanılmıştı. Çoğunluk buna karşı çıkmıyordu ama kendilerini İnsan Hakları için Savaşanlar olarak adlandıran bir grup paranın sağlık yardımı için kullanılmamasına çok öfkelenmişti. Burada protestolar "Savaşanların" ve "İnançlıların" birbirlerine bağırıp çağırdığı, ciddi meydan okuma gösterilerine dönüşmeye başlamıştı.

Bir kez Razieli de televizyonda gördük.

İnsan bedeni içinde Denver katedralinde yürüyor ve İspanyolca konuşan televizyon yorumcusuna hasarı gösteriyordu. Yıpranmış koltukta dimdik oturmuş, televizyondan gözümü ayıramıyordum. Onun babam olduğunu Alex'ten başka kimsenin bilmediğine sevinliyordum.

"Şu pislik," diye söylendi Kara. Akşam saatlerinde bilgi almak için genellikle Luis ile dışarı çıkardı. Ama bu akşam evdeydi ve koltukta bağdaş kurmuş, ayak parmaklarına oje sürüyordu. "Biliyor musunuz, tüm meleklerden nefret ederim ama bu bambaşka bir şey. Onu gördüğüm anda ekrana bir şey atmak geliyor içimden."

"Bunu düşünen yalnızca sen değilsin," dedi koltukta yanımda oturan Alex. Kamera kiliseyi göstermeye devam ederken göze çarpmayacak şekilde elimi tutup sıktı. İnşaat iskelesi kurulmuş, yaklaşık on işçi yerdeki ve tavandaki hasarlı alanları tamir ediyordu. İki hafta önce çömeldiğim noktaya bakıp ölümün nasıl bir şey olduğunu anımsayınca tüm vücudum gerildi.

Ekranda yeniden Razieli belirdi. Siyah saçları, duyarlı bir yüzü vardı. Ve annem NYU'da yirmi iki yaşında bir müzik öğrencisiyken, onun enerji alanına daldırdığı ince uzun elleri vardı. "Evet, onarım işleri neredeyse tamamlandı," dedi. "Bütün bunları arkamızda bırakıp işlerimize dönmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz."

"Peki, siz efendim, bir melek olduğunuzu mu iddia ediyorsunuz?"

Raziel bilge bir gülümsemeyle doğrudan kameraya baktı. Bir yanağında hafif bir gamze belirdi ve kaşlarını sevecen bir ifadeyle kaldırdı. "Bu bir iddia değil, gerçeğin ta kendisi. Bu sıkıntılı zamanlarda dünyaya umut getirmek için benim türüm artık aranızda yaşıyor."

Midem nefretle kasıldı. Anneme umut getirmediğine şüphe yoktu.

"Şimdi daha çok melek geldiğine göre, dünyamızda farklılıklar görecektir miyiz?" dedi muhabir. "Mesela, Melekler Kilisesi aynı kalacak mı?"

Raziel'in kahverengi gözleri kısıldı ve sevecen ifadesi yok oldu. Ekranda gördüğüm, katedralde Alex ve benle yüzleşen ölümcül melekti yine. "Hayır," dedi. "Kilise'de hiçbir değişiklik olmayacak." Az önceki gibi sevimli bir ifadeyle gülümsedi ama bu kez altında yatan kurnazlığı görebiliyordum. "Hiçbir değişiklik yok," dedi kasten yineleyerek. "Söz veriyorum."

Ürpermekten kendimi alamadım. Bir an için de olsa bana baktığı, bir şekilde ekrandan beni gördüğü hissine kapıldım. İçimde meleğimin huzursuzluğu hissetmeye devam ediyor ve bunu kafamdan atmaya çalışıyordum. Ansızın Raziel gibi bir baba ve içimdeki bu şeyle ne kadar insan olmadığımı fark ettim. Tanrım, bütün bunlar alışabileceğim şeyler gibi gelmişti bana. Ama hiç alışamamıştım.

Resimlerimiz arada sırada ekranda belirse de neyse ki bizim için başlattıkları insan avı hızını kaybetmeye başlamıştı. Resmim gösterildiğinde gözlerimi dikip bakıyor, gülümseyen bu sarışın kızın kim olduğunu merak ediyordum. Kara, Alex'i yaşlı bir futbolcu gibi gösteren çizim konusunda sürekli ona takılıyordu. Kendini rahat hissettiği anlarda Alex de kamptaki hayatlarından hikâyeler anlatarak ona sataşıyordu. Aralarında iki kardeş sevgisine benzer gerçek sevgiyi görebiliyordum. İlk gün Kara'nın Alex'e bakan gözlerindeki yumuşaklığı ve parıltıyı hayal ettiğim için çıldırmış olduğumu düşündüm.

Ama yine de hayal ettiğime inanmıyordum.

Alex'in yaptığı konuşmadan sonra, MK'ler beni rahatsız etmedikleri gibi, benimle pek konuşmuyorlardı da. Aslında sakın bir grup değildi. Sürekli konuşup tartışıyor ve şakalaşıyorlardı. Portland'dan gelen Brendan'ın fırça gibi saçları vardı ve fazla enerjikti. Sam ile anlaştıkları tek konu dünyayı meleklerden kurtarmanın gerekliliği idi. Saatler süren politik

tartışmaların sonunda Brendan Sam'in başını kavrar ve öfkeyle çılgık atmaya başladır. "Nasıl böyle düşünebilirsin, dostum? Ne kadar cahilce konuştuğunun farkında mısın?"

Sonunda Trish içeri girer ve yumuşak tarzıyla ortalığı yatıştırırır. Herkes onu öyle çok seviyordu ki Brendan sızlanarak da olsa bir an sakinleşirir. Sonra Sam can sıkıcı bir yorum yapar ve tartışma yeniden alevlenirir. Liz de iğneleyici yorumlar yaparak konuşmaya katılır ve kışkırtıcı davranışlarda bulunurdu.

Ayrıca kendini aşçı olarak atamıştı ki bu, benim de yapmak istediğim bir işti. Sırayla bu işi yapmamızı önerdiğimde, yemeklere zehir katacağımı düşünmüş gibi şiddetli bir tepki gösterir. Böylece ben de vazgeçtim. Uğraşmaya değmezdi. Trish'le iyi geçinse de Liz diğerleriyle ilişkisinde bile "huysuz" olarak adlandırılabilirir. Bir kez yatak odasına girdiğimde, ikisini ciddi bir şekilde konuşurken görmüşüm. "Kendini suçlamamalısn," diyordu Trish. "Herkesin ailesinde sorunlar var."

Sonra beni görüp seslerini kestiler. Çenesini kaldıran Liz somurtarak bana baktı. Trish orada olduğum için tedirgin olmuştu. "Böldüğüm için özür dilerim," dedim. İkisi de yanıt vermedi ve şampuanımla havlumu alıp odayı terk ettim. Aslında Trish'le arkadaş olabilirdik. Çok tatlıydı; evet onu anlatmak için daha uygun bir sözcük yoktu. Ama bana karşı temkinli olduğu ve gruba getirdiğim gerilimden nefret ettiğı açıkça anlaşılıyordu.

Aralarında tek sakin olan Wesley'di. Sürekli bilgisayarının başında asık suratla oturur, hiç konuşmazdı. İlk başta herkesten nefret ettiğini düşünüyordum ama sonra, aşırı şekilde utangaç olduğunu fark ettim. Ama onda başka bir şey daha vardı. Bir kez onu öyle kederli gördüm ki bir şey söylemeye karar verdim. Yüzünde gördüğüm, benden uzak dur ifadesi fikrimi değıştirir. O da diğerleri gibi benimle iletişim kurmaktan sakınırdı. Kaçınılan kişinin ben olduğumu düşünmemeye çalışıyordum. Herkesin gerilmesine neden olan ve aramızda konuşulmayan büyük sorun onlara fazla yaklaşmama engel oluyordu.

Her düşündüğümde bunu kafamdan atmaya çalışıyordum. Böyle hissetmekten nefret ediyor, kendime acıyan bir insan olmayı kişiliğime yakıştırmıyordum. Aynı evde yaşasak da Alex'i özlüyordum. Gerçek anlamda yalnız kalabileceğimiz bir yer yoktu. Yatakhanelerde ve mutfakta sürekli girip çıkan birileri oluyordu; atış alanı ve spor salonu ise uygun olmayan yerlerdi. Televizyon odasında da sürekli biri bulunuyordu. Özellikle uykusuzluk çeken Brendan, genellikle sabaha karşı üç gibi dizüstü bilgisayarıyla orada olurdu.

Alex'in minik odası bizim için bir cennet olabilirdi ama ne yazık ki erkeklerin yatak odasının tam yanındaydı. Hatta odaya girmek için yataktan geçmek gerekiyordu. Odada birileri mırıldanarak konuştuğunda bile duyabiliyorduk ve belli ki onlar da bizi duyabiliyordu. Alex grubun lideri olduğu için onlara odadan çıkmalarını da söyleyemiyorduk, çünkü bu Alex'in kendisi için ayrıcalık istediği anlamına gelebilirdi.

Öpüşebiliyor, birbirimize dokunabiliyor... ama kendimizden geçip fazla heyecanlanmamaya çalışıyorduk. İkimiz de Alex'in Mexico City'ye gelirken satın aldığı kutunun farkındaydık. Paket hâlâ açılmamış şekilde duruyordu ve ikimiz de bundan söz etmiyorduk. Benim gibi, Alex de bu gerçekleştiğinde ikimiz için de mükemmel olmasını istiyordu. Birinin duymaması için tedirgin olarak ya da ter kokulu spor odasında yaşamak istemiyorduk bunu.

Bu durum yeterince kötüydü ama eskisi gibi konuşamamamız daha da kötüydü. Ama Alex durumun benim için ne kadar zor olduğunu farkındaydı. Bir gün alçak sesle "üzgünüm," dediğinde bir haftadır buradaydık. "Burada çok mutlu olmadığınızı biliyorum."

Akşam yemeğinden önce odasında birkaç dakika geçirme fırsatı yakalamıştık. Uzaktan televizyonun sesini duyuyordum. "İyiyim," dedim fısıldayarak. "Benim için endişelenme, yapmak zorunda olduğumuz şeyi yapıyoruz. Üstelik... sen de pek mutlu görünmüyorsun." Parmağımı koyu renk kaşlarından birinin üstünde gezdirdim. Yaptığımız iş dünya için bu kadar önemliyken, belli ki mutlu olmak bir amaç değildi. Elimizde seçme fırsatı olsa, ikimiz de buradan başka yerde olmayı seçmezdik. Ama yine de Alex'in son kez gülümsediğini görmemin üzerinden günler geçtiğini düşünmek beni üzüyordu. Kalbimi eriten o muhteşem gülüşünü özleyordum.

"Elbette senin için endişeleniyorum," dedi, kendi mutluluğuyla ilgili sözlerimi duymamış gibi davranarak. "Dinle Willow, bunu yapmayı başarır da onları bir şekilde bozguna uğratabilirsek... ikimiz için her şey çok farklı olacak, sana söz veriyorum..."

Yandaki odanın kapısının açılıp birinin girdiğini ve odada bir şeyler yaptığını duyunca sustu. O andan sonra ses çıkarmadık. Konuşmayı birleşen dudaklarımız bizim için yaptı.

Konuşmalarımızın çoğu artık böyle gerçekleşiyordu. Sohbetimiz arada aceleyle söylenmiş birkaç söz ve ayrıntılara girmeden verilen bir mesajdan ibaretti. Alex'le aynı yatakta uyumayı özlemiştim. Öyle çok özlemiştim ki bazı geceler onun hasretiyle uyanıp

karanlık evde yavaşça odasına gitmek istiyordum. Daha önce yatakta birlikte yatarken ne kadar çok konuştuğumuzu ya da karanlıkta yaptığımız bu tatlı konuşmaların benim için ne kadar değerli olduğunu fark etmemiştim.

Sanırım yine kollarının arasında kıvrılıp yatabilsem ve yalnız ama eskiden olduğu gibi, gerçekten yalnız olduğumuzu bilsem, belki ona ne kadar korktuğumu söyleyebilirdim.

O ilk geceden sonra meleğimle ilişki kurmamıştım ama sürekli orada olduğunu hissediyordum. Günler geçtikçe tedirginliği yoğunlaşmış ve kaçıp kurtulma özlemine benzer bir hisse dönüşmüştü. Günlerimi içime kapanarak geçiriyor, bu olanları yalnız diğerlerine değil, kendime bile sezdirmemeye çalışıyordum. Ama yine de herkesin bildiğini düşünüyordum, çünkü bazen ensemden bir karıncalanma oluyordu ve bana baktıklarını hissediyordum. Zaman zaman meleğimi kontrol ettiğimde odada biri bulunuyordu ama çoğunlukla tek başıma boşluğa bakıyordum. Ve bu arada meleğimin gerginliğini hissediyordum. Beni en çok korkutansa, kuvvetle çeken bir uçurtmaya asılmaya çabalar gibi kendini tutmak için çaba harcamaya başlamasıydı.

Pawntucket'taki eski hayatımı başka bir gezegende yaşamış gibi hissediyordum. Evet, Willow Fields belki medyum olduğu ve arabaları tamir edebildiği için biraz garip algılanan bir kızdı ama aslında sıkıcı ve sıradan bir hayatı vardı. Ve bedeni içinde kendini yabancı gibi hissetmezdi. Bir zamanlar gerçekten normal... insan gibi hissettiğime, şimdi inanmakta zorluk çekiyordum.

Dokuzuncu Bölüm

Geçit töreni Seb'i şaşırtmıştı.

Otostop yaparak Mexico City'ye gelmesinin üzerinden yaklaşık iki hafta geçmişti ve karanlık olmayan her dakikayı fotoğraftaki kızı arayarak geçirmişti. Bugün, haftanın hangi günü olduğunu bile bilmiyordu. Ama şimdi, kaldığı şehir merkezine yakın pansiyona dönerken, Devrim Günü olduğunu tahmin etti. Şarkıcıları ve neşeli çalgıcılarıyla bir grup geleneksel Meksika müziği yapıyordu. Asker gibi giydirilmiş öğrencilerin oluşturduğu bir geçit töreni vardı. Erkek öğrenciler geniş kenarlı şapkalar ve mermi kemerleri takmışlardı. Yüzlerine de göz kalemiyle bıyık çizilmişti. Uzun parlak etekler, üstüne de kar beyazı bluzlar giyen kızların da saçları örülmüştü. Arkalarından yeşil tişört giymiş daha büyük kızlar, Meksika bayrakları sallayarak geliyorlardı.

Pansiyonda bırakmak istemediği sırt çantasını omzunda taşıyan Seb kaldırımında birikmiş kalabalığın yanından geçti. Geçerken birkaç melek kanadına çarptı. Son zamanlarda her gittiği yerde bunları takan insanlara rastlıyordu. Kalabalık neşe doluydu ve meleklerin verdiği zararlar gelişmesi engellenmiş olanların ruhları bile heyecanla parıldıyordu.

Hep tanıdığı şehirdi ama tamamen farklı görünüyordu. Çoğunlukla Chapultepec civarında dolaşp kızın rüyasında gördüğü ağaçları arasa da meleklerin her yerde olduğunu fark edebilmişti. Yapmaya çalıştığı şey, yürek parçalayıcı bir iş olmaya başlamıştı. Chapultepec dünyadaki en büyük şehir parklarından biriydi. Ama bir saatten fazla zaman geçmiyordu ki ava çıkmış, beyaz kartallar gibi havada süzülen birkaç melek görmesin. Zocalo'dan her geçtiğinde, orada da beslenmek için aniden inişe geçen melekler görüyordu. Bazıları da kaldırımdaki insanların enerjisiyle besleniyordu. Seb, ruhunu donuk tutmaya ve cazip göstermemeye alışmıştı ve bunu artık düşünmeden yapıyordu.

"Hastane istiyoruz!" diye haykırdı biri. "'Daha fazla yatak istiyoruz, doktor istiyoruz!" Dans eden kızların ve renkli bir araba çeken burronun arasından hızla caddenin karşısına

geçmeye çalışırken Seb pankartlar taşıyan büyük bir grubun yaklaşmakta olduğunu gördü: Doktor İstiyoruz ve Meleklerle Para Gerekmez, Hastalara Gerekir!

Kalabalığın ruh hali onları görür görmez değişti. Ruhları heyecandan titriyordu. Tekerlekli sandalyede oturan bir kadın bağıırıyordu: "İnancınız olsaydı, melekler size yardım ederdi!" Yanakları çökmüş, gözleri tutkuluydu. Kadını onaylayan sesler yanlarından geçen grubu ısıklıyordu.

Seb bütün bunları ardında bıraktığı ve pansiyonunun bulunduğu caddeye ulaştığı için mutluydu. Bitişik, uzun binalardan oluşan köhne bir mahalleydi. Burada bile daha sonraki bir dans gösterisi için hazırlık yapılıyor gibiydi: bir sahne kurulmuştu ve yukarıdaki ferforje balkonlarda yeşil, beyaz ve kırmızı flamalar asılıydı. Pansiyonun bir zamanlar taba rengi olan dış duvarları hava kirliliğinden kirli bir griye dönüşmüştü. Seb yatacak bir yer bulduğu için şanslı olduğunu biliyordu. Şehirdeki birçok pansiyon gibi burası da bütün dünyadan yeni değiştirilen katedrali görmeye gelen Melekler Kilisesi fanatikleriyle doluydu. Yatakhaneye giderken, akşamları salonda birkaç kez rastladığı, melek kanatları takmış üç güzel Fransız kızın yanından geçti.

"Bonsoir Seb," dedi Celeste, cilveli bir gülümsemeyle. "Ça va toi?" Karşılık verirken gülümsemeye çalıştı. Ruhunun ne kadar hasta olduğuna dikkat etmemeye çabaladı. Melekler tarafından hasar görmüş insanların yanında olmak içini karartıyordu ve bundan kaçınmaya çalışıyordu.

Neyse ki yatakhane kimse yoktu. Kendini yatağına atan Seb gözlerini tavana dikti. Önceki hafta doğum günüydü ve on sekiz yaşında olmuştu. Bunu ancak bir gün geçtikten sonra fark etmişti. Tek düşünebildiği şey yarı-melek kızdı. Şimdi öyle yakındı ki Seb neredeyse varlığını hissedebiliyordu. Ama bir taraftan da hiç olmadığı kadar uzaktı. Büyük olasılıkla bu şehirde, kendinden birkaç kilometre uzaklıkta olduğunu bilmek, ancak tam olarak nerede olduğunu bilmemek ona büyük bir acı veriyordu.

Seb cebindeki çerçeveli fotoğrafı hissedebiliyordu. Kızın görüntüsünü anımsamak için resmi çıkarmasına gerek yoktu, artık ezbere biliyordu. Kızın ruhu yıllardır olduğu gibi artık onunlaydı. Onun enerjisinden esintiler taşıyan tişörtüne dokunmak da bu duyguyu güçlendirmişti. Rengi solmuş, çatlakları olan alçı tavana bakan Seb saçlarını geri attı. Asla konuşmamış olduğu bir kıza aşığı. Ama onu çok iyi tanıyordu.

Acaba kız da onu hissedebiliyor muydu? O da hep bir gölgeye mi aşık olarak yaşamıştı?

Dışarıda müzik başlamıştı. Sıkıntıyla iç çeken Seb yataktan kalktı ve eski Fransız tarzı pencerenin önüne gitti. Gıcırdayan camları açtı ve küçük ferforje balkona çıktı. Caddede çiftler dans etmeye başlamıştı. Yan yana dizilmiş kağıt fenerler bayram havası yaratıyordu. Trabzanı tutarak duran Seb aşağı baktı.

Gün boyunca azimliydi. Çoğunlukla Bosque de Chapultepec'i araştırmış ama başka parklara da gitmişti. Onu bulacağına olan inancını bir an bile kaybetmeden, hiç durmadan tarama yapmıştı. Ama şu anki gibi sakın zamanlarda kendini batağa saplanmış gibi hissediyordu. Ya kızın rüyasını yanlış algılamışsa? Ya bulundukları park Mexico City'de değil de başka bir yerdeyse? Kız Amerikalıydı ve park kendi ülkesinde herhangi bir yerde olabilirdi. Ne de olsa çok büyük bir ülkeydi ve büyük olasılıkla binlerce parkı vardı. Onun var olduğunu, bir düş olmadığını bilmek ama onu bulamamak... Seb yutkundu. Hayır. Buna inanamazdı. Bunu yapamazdı.

Arkasında kapının açıldığını duydu. "Hey, merhaba Seb," dedi bir ses.

İçeri giren yatakhane kalan Amerikalılardan biri olan Mike'dı ve meleklerden zarar görmemiş ender kişilerden biriydi. "Merhaba," dedi Seb balkondan seslenerek. Mike onun yanına geldi; on dokuz yaşındaydı ve yumuşak kahverengi saçları, sevimli bir gülümsemesi vardı.

"Söylesene, neler oluyor?" dedi dans edenlere bakarak ve kollarını tırbazana dayadı. "Bizdeki Dört Temmuz gibi bir şey mi?"

Kafasının içindekileri boşaltmaya çabalayan Seb, Amerikan bayramıyla ilgili duyduklarını anımsamaya çalıştı. "Dört Temmuz nedir? O tarihte havai fişek gösterileri yapılıyor, öyle değil mi?"

Kendisi de Devrim Günü'nü bilmemesine karşın Amerikalıların bazen yaptığı gibi, Mike da Seb'in Dört Temmuz'u bilmemesine şaşırmıştı. "Britanya'dan bağımsızlığımızı kazandığımız gün," dedi açıklayarak. "Boston ayaklanması ve Amerikalı halk kahramanı Paul Revere'i anarız. Elbette bolca havai fişek gösterisi de yapılır."

Sonunda anımsayan Seb başını salladı. "Bu da onun gibi bir şey," dedi. "Diktatör Porfirio Diaz'dan kurtulmak için yapılan savaşın başlangıç günü olarak kutlanıyor."

"Bir diktatörden mi kurtuldunuz? Harika," dedi Mike neşeyle. "Ayrıca parti yapmak için iyi bir gerekçe, öyle değil mi?"

Canı sıkkın da olsa, Seb kendini gülmekten alamadı. "Evet, Meksika'da partilere bayılırız."

"Bunu seven yalnızca sizler değilsiniz, dostum. Amerika'ya gelip görmelisin. Orada da insanlar partileri çok sever."

Buradaki arayışı sonuçsuz kalırsa, Seb bir gün ABD'e gitmek zorunda kalacağını düşündü. Ama kızın rüyasının çoğunlukla burada geçtiği belliyken, nasıl gidebileceğini bilmiyordu. Kızın açık mavi tişörtü katlanmış şekilde hâlâ sırt çantasında duruyordu ama onu yeniden dışarı çıkarma isteğine karşı koymaya çalışıyordu. Kendi enerjisiyle kızın enerjisinin etkisi azalıyor ve yumuşak kumaşa her dokunduğunda görüntüler daha az belirgin oluyordu.

Karanlık bastırınca kağıt fenerler etrafı aydınlatmaya, gitar ve trompetlerin neşeli sesleri duyulmaya başladı. Mike odaya birkaç soğuk bira getirmişti ve bir tane de Seb'e verdi. Döne döne dans eden kalabalığı izleyerek biralarını içtiler.

"Yarın Tepito'ya gitmeyi planlıyorum," dedi Mike duvara yaslanarak. "Kitapta hiçbir bilgi bulamadım; buranın kuzeyinde kalıyor, öyle değil mi?"

Yine parkı düşünen Seb, sigara içerken üçüncü bölge olan yeşil alanda mı kalması yoksa daha popüler olan birinci ve ikinci bölgeye mi gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Mike'ın sorusuyla sigara dumanını dışarı üfledi ve hayretle ona baktı. "Niçin oraya gidiyorsun?"

"Görmek için dostum. Her yeri görmek istiyorum."

"Hayır," dedi Seb ifadesiz bir sesle. "Oraya gitme."

Mike gözlerini kırptırdı. "Neden olmasın? Orası bir pazaryeri değil mi?"

"Şehirdeki en kötü barrio," dedi Seb. İspanyolca konuşmayan ve cep telefonu olan Amerikalı bir turist görürlerse, bu sene Noel'in erken geldiğini düşünürler. Birkaç dakika içinde soyulursun." Kendisi de oralıydı. Tepito'nun karanlık caddeleri, satıcıların hışırdayan plastik çatılı tezgâhları, bedenindeki yara izleri kadar tanıdıktı onun için. O yaralar olurken de orada yaşarken de zevk almıştı.

Amerikalı kuşkulu görünüyordu. "O kadar da kötü olamaz, öyle değil mi?"

"Olabilir," dedi Seb. "İnan bana, oraya gitmemelisin. Rehber kitapta turistler için önerilen şeyleri yap. Orada Tepito'dan söz etmemelerinin bir nedeni var." Gülümsedi ve sigarasından bir nefes daha aldı. "Chapultepec'te ördeklerin yüzdüğü göl çok güzeldir."

Mike surat astı ve tam bir şey söylemek üzereyken aşağıda dans edenlere baktı. "Hey, şuna bak," dedi gülerek ve aşağı bakarken kollarını yeniden tırazana dayadı. "Küçük afacan."

Sigarasını ezerek söndüren Seb, Mike'ın bakışlarını izleyince, kenarda dans edenleri seyreden kalabalığın arasına sızan sokak çocuğunu fark etti. Yedi yaşlarında, dağınık siyah saçlı, cılız bir kızdı. Yukarıdan bakınca, elini bir adamın ceket cebine daldırıp çıkararak, bulduğunu hemen kendi gömleğinin içine sakladığı net olarak gözüküyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu, parmakların hızlı hareketini, kavrayıp çekmeyi ve bu arada cebin kenarlarına dokunmamaya çalışmayı anımsayan Seb hafifçe gülümsedi.

Mike yeniden Tepito'dan söz etmeye başladı. Seb kalabalığın içinde hareket eden kızdan gözlerini ayıramıyordu. Çok küçük ve zayıftı; iri kahverengi gözleri neredeyse yüzünü kaplıyordu. Merkezden fazla uzak olmayan, terk edilmiş binalardan birinde yaşadığını tahmin etti. Zor bir hayattı, birçok tehlike barındıran çok zor bir hayat... Şimdi, yıllar sonra bile, hayatta kalmayı nasıl başardığına inanamıyordu.

Yine de onu kapattıkları yerden iyiydi.

"Peki, Lagunilla pazarına ne dersin?" dedi Mike. "Orası gidilebilecek bir yer mi?"

"Evet, fena değil," dedi Seb. "Ama yine de Francisco Bocanegra ve Comonfort caddelerinden uzaklaşmamaya çalış; pazarın o tarafı daha güvenlidir."

"Tamam, teşekkürler." Mike gülümsedi. "Şu üç Fransız kızı katedrlden uzaklaştırmayı başarabilirsem belki onlara da gelmelerini söylerim, ne dersin? Sen de gelmek ister misin? Sanırım Celeste senden hoşlanıyor."

Seb yanıtlamak üzereydi ki başlarının üzerinde bir meleğin süzülmesini fark etti. Ruhunun rengini mat bir griye dönüştürdü ve çökmüş görünmesi için iyice bedenine yaklaştırdı. Balkonda yanında duran Mike'ın ruhu çok sağlıklı görünüyordu. Elinden geldiği

kadar yaklaşıp onun ruhunu gizlemeye çalıştı. Melek neredeyse onların seviyesinde sessizce uçuyordu. Seb onu görmemiş gibi davranmaya çalıştı ama gururlu ve öfkeli yüzüyle, göz alıcı parlaklığı başını döndürdü. Mavi-beyaz bir pırıltı saçan kanatlarındaki her tüyü en ince hatlarıyla görebiliyordu.

"Çünkü onu dün arkadaşlarıyla konuşurken duydum," diye devam etti Mike, "ve eğer lisede öğrendiğim Fransızca beni yanıltmadıysa, seni çok yakışıklı bulduğunu söylüyordu. Ayrıca meleklerle inanıp inanmadığını merak ediyordu." Sırıttı. "Bana kalırsa dostum, inançlı gibi davran. Ona melekleri ne kadar çok sevdiğini anlat."

Seb artık onu neredeyse dinlemiyordu. Melek aşağıda kendine bir kurban seçmişti ve kanatlarını hafifçe çırparak kutlamanın yapıldığı caddeye indi.

Kurban sokak kızıydı.

Seb sessizce izliyordu. Daha önce bir meleğin beslenmek için bir çocuğu seçtiğini asla görmemişti. Küçük kız sevinç ve hayranlıkla gözlerini dikmiş meleğe bakıyordu. Açık mavi enerjisi sabun köpüğü gibi titriyor, savunmasız ve genç görünüyordu.

"Seb?" Mike'ın gülerek kolunu dürttüğünü hissetti. "Hey, uyanık mısın sen? Tanrım, keşke benim de etrafımda bana hayran bu kadar güzel kız olsaydı!" Düşüncelere dalarak eliyle çenesini tuttu. "Belki de kirli sakal yüzündendir. Ben de tıraş olmaktan vazgeçebilirim..."

"Teşekkürler ama gelemem... yarın yapacak işlerim var," dedi Seb. Her nasılsa sesi normal çıkıyordu. Aşağıda, melek küçük kızın üzerinde ilerliyor, gülümseyerek parlak ellerini ona doğru uzatıyordu. Bilinçli bir şekilde düşünmeden, Seb bilincini melek kimliğine taşıdı ve aceleyle uçtu. Öyle büyük bir hızla aşağı indi ki kağıt fenerler ve dans edenler netliklerini kaybetti.

Kızın önünde bekleyip dururken kanatlarını iyice açtı. Melek kanat çırparak geri çekildi. Bir erkekti ve Seb'in ışık halkası olmadığını fark edince bakışları hayretle değişti. "Sen...nasıl..."

"Bu yaptığın doğru değil," dedi Seb. Daha önce melek benliğindeyken hiç konuşmamıştı ama sesi tereddütsüz ve sert çıktı. İçinde ise kendine bağıırıyordu. Sen ne yapıyorsun? Hayatında ilk kez onu bulmaya bu kadar yaklaşıpken, bu çocuk için riske mi atıyorsun?

"Başka bir tane daha!" diye söylendi melek. "Yarı-insan yaratık... senin var olmaman gerekir!" Parlak bir öfkeyle Seb'e yaklaştı. Seb kanatlarıyla ona vurarak karşı koydu. Meleğin tarama yaparak onun insan bedenindeki enerjiyi hissetmeye çalıştığını fark etti. Ruhunun görüntüsünü değiştirebilirdi ama hissi değiştiremezdi. Melek birkaç saniye içinde onu bulacaktı.

Kısa, hızlı bir kanat çırpmadan sonra Seb hızla dönerek kızın karşısına geçti. Büyük, kahverengi gözleri merak içindeydi. Tam kendi gözlerinin içine bakıyordu. Ona koşup kaçmasını söylemek istiyordu ama kızın onu duyması ya da görmesi olanaksızdı. Yalnızca yağmalayan, ruhuyla ilişki kuran meleği görebilirdi. Meleğin, arkada zafer çığlığı attığını duydu. Onun insan bedenini bulmuştu. Onu yok etmeyi başaramazsa, melek hem onu öldürecek hem de kızın enerjisinden beslenecekti.

Hayır, diye düşündü, onun küçük, pislik içinde yüzüne bakarak. Hayatında engel olamadığı birçok şey olmuştu ama buna engel olabilirdi.

Yukarıda, balkonda duran Mike bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Yakışıklı olduğunu düşünen üç Fransız kızla çıkmaktan daha iyi nasıl bir işin olabilir? Bunu gerçekten öğrenmek istiyorum."

Yanıt vermeden insan bedeni içinde doğruldu, Seb'e kendi birasını verdi ve meleğin kendisine doğru geldiğini görerek hareketlendi. Kendini yataktan dışarı atarak hızla koridora çıktı ve merdiveni indi. Ön kapıdan dışarı fırladığında yalnızca birkaç saniyenin geçmiş olduğunu biliyordu. Onu pansiyonun üst katında arayan melek ortada gözüküyordu.

Ve böyle yaparak, en azından kısa bir an için küçük kızla ilişkisi kopmuştu.

Seb savrularak kızın önünde durdu. Hâlâ afallamış durumdaydı ve mutlu bir gülümsemeyle meleğin arkasından bakıyordu. Kızın ince omuzlarını yakaladı ve sertçe sarstı. "Koş, nina ! Soru sorma, sadece koş!"

Kızı iteledi ve zorlukla soluyan kız kendine gelir gibi oldu. Korkmuş ve şaşkın bir şekilde koşmaya başladı ve kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Seb'in meleği de yukarıda dönüp duruyor ve meleğin ne zaman ortaya çıkacağını bekliyordu. Pansiyona bakarken insan bedeni yavaşça ayağa kalktı. Artık kaçmaya çalışmak için çok geçti ve melek onun burada olduğunu biliyordu. Onu bulmak için her şeyi yapardı;

ayrıca kızın tişörtünün bulunduğu sırt çantası da yukarıda kalmıştı. Onu orada bırakamazdı. Belirsiz bir şekilde Mike'ın balkonda durmuş ona baktığını fark etti. Coşkulu müzik devam ederken, dans edenler dönüp duruyordu.

Melek süzülerek binadan çıktı. Seb'in aşağıda, caddede durduğunu hemen gördü ve güzel yüzü öfkeyle şekil değiştirdi. Seb'in melek bedeni onun önüne atıldı ve ışık içinde yanan melek bağırarak saldırdı.

Dans edenlerin yanında öfkeyle dövüşmeye başladılar. Mücadele ederken kanatları açılıp kapanıyordu. Kanatlarının birbirine dokunduğu noktada Seb meleğin enerjisini hissediyordu. Işık halkasını anımsadı. Işık halkasına ulaşmalıydı. Bundan önce dövuştüğü tek meleği o şekilde haklamıştı. Ama havada birbirlerinin üzerine atılırken yarattığın büyük kanatları onu köşeye sıkıştırıyordu. Melek Seb'in savunmasız yaşam gücüne, insan bedenine ulaşmaya çalışırken, Seb de parıldayan yaşam halkasını bulmak istiyordu.

"Söylesene, neler oluyor? İyi misin?" Mike iki elinde birer birayla dışarı çıkmış, onunla birlikte caddede idi. "Dostum, hayalet görmüş gibisin."

Gözlerini görünmez savaştan alamayan Seb, başını salladı. Melek bedeni hızlı ve güçlüydü ama yorulduğunu hissediyordu. Yeniden çarpışmaya başlarken melek homurdanarak kanatlarıyla ona zarar vermeye çalışıyordu.

"İyiyim," demeyi başardı. "Mike içeri gir, burada durma."

Mike tereddüt ederek güldü. "Ne oldu? Yoksa burası da Tepito gibi tehlikeli bir yer mi? Evet, dans eden tüm bu korkunç büyükanne ve büyükbabaların ne yapacağı belli olmaz."

Seb konuşmaya başladı ama ürpererek geç kaldığını fark etti. Melek Mike'ın yanında durduğunu görmüştü. Meleğin gözlerinin kısıldığını gördü. Seb'in melek bedenine saldırdı ve daha büyük bir öfkeyle kıvranarak savaşmaya devam etti. Hayır! Fenerlerin ışığında kanatları ışıldayan Seb'in meleği onu bir şekilde uzak tuttu. Melek ileri atılınca Seb hamle yaptı ama melek yön değiştirip doğrudan Mike'a yöneldi. Onunla bir bağ kurmaya çalışmıyor, onu öldürmek istiyordu.

Seb yarattığın planını anında kavradı ve bunun bir tuzak olduğunu anladı. Ama yalnızca nasıl olduğunu görmek için aşağı inen Mike'ın zarar görmesine seyirci kalamazdı. Melek bedeni hızını arttırdı ve Mike'ı korumak için önünde kanat çırpmaya başladı. Kanatlarını

açarak meleği uzak tutarken, melek çılgına dönmüş parlaklığıyla onu yanıltıyordu. Birkaç metre ötesinde yaşanan dramdan habersiz olan Mike konuşmaya devam ediyordu.

İnsan bedeni içindeki Seb'in kalbi hızla atıyor, bedenini yapış yapış hissediyordu. Elini pantolonunun arka cebine soktu ve parmakları sustalı bıçağını kavradı.

Melek bedeni Mike'a siper olurken, tahmin ettiği gibi melek kendisine yöneldi. Seb bir an bile düşünmedi. Yana kaçıp meleğin uzanan ellerinden kurtulmaya çalışırken, sustalıyı çekti ve melek kanadıyla ona hamle yapmadan ışık halkasına saldırdı. Parıldayan bıçağı saplarken, acı dolu bir an boyunca kolunu ateş içinde gibi hissetti. Sonra meleğin çığlıklarının sesi duyuldu ve bir ışık patlamasıyla Seb'in ayakları yerden kesildi.

Melek yok olmuştu.

Kaldırımın üzerinde uzanmış olan Seb nefes nefese yarattığın kalıntıların yere dökülüp fener ışığında parıldamasını izledi.

Meleğini yeniden içine aldı ve onun güvende olmasının tadını çıkardı. Başarmıştı. Her nasılsa başarmıştı. Aklından yarı-melek kız geçti. Hâlâ hayatta olduğunu ve hâlâ onu bulma fırsatı olduğunu algılamak berrak bir havuza dalmak gibiydi.

"Hey... Seb?" Mike yanına çömelmişti. "Söylesene, bu yaptığın bir çeşit Meksika halk dansıydı, öyle değil mi? Bir neden olmaksızın elinde sustalı bıçakla sıçrayıp durmadığını söyle bana lütfen."

Seb gülümsedi. Gayret ederek doğruldu. Sustalı bıçak hâlâ elindeydi, kapatıp arka cebine tıktırdı. Sonra Mike'tan birasını alıp büyük bir yudum içti. "Halk dansı," dedi Seb gitarların ve şarkıcıların sesleri gölgesinde. "Kesinlikle bir halk dansıydı."

Mike başını salladı. Kaldırımında Seb'in yanına bağdaş kurarak oturdu. "Siz Meksikalılar garip insanlarsınız," dedi.

"Ama bizi seviyorsun."

"Evet. Sanırım ben de garibim."

Seb dans ederek yanından geçenlerin bir görünüp bir kaybolan ruh renklerini izledi. Az önce yaptığı şey hakkında düşünmesi gerektiğini biliyordu.

Sürekli, meleklerin en azından dokunuşlarıyla insanlara bir şey verdiğine kendini inandırmıştı. Peki öyleyse karşısına çıkan her insanı neden onlardan korumaya çalışıyordu? Hayatta istediği tek şeyi bulmaya on sekiz yıldır ilk kez bu kadar yaklaşmışken neden ninita için hayatını tehlikeye atmıştı? Yaratığın kızın enerjisiyle beslenmesine izin verseydi, ne kadar hasar görmüş olursa olsun sokak çocuğu hayatı boyunca mutlu olacaktı. Ama şimdi, en azından seçme fırsatı vardı. Belki sokaklara veda edecek, güvende ve iyi olup melek dokunuşunun ona verebileceğinden daha gerçek ve cesur bir mutluluk bulacaktı. Seb buruk bir gülümsemeyle başını salladı. Gerekirse bir kez daha aynı şeyi yapacağını anlamıştı.

"Güzel bir gece," dedi Mike, elini kalçasına vurup müzikle tempo tutarak. "Fener ışığında sokak dansı... çok güzel."

"Evet, öyle," dedi Seb. Gerçekten kendini anlamıyordu ama önemi yoktu. Uzanıp cebindeki pirinç fotoğraf çerçevesine dokundu ve parmaklarını resmin üstünde gezdirdi. Yarı-melek kızın bunu belki kendisinden de daha iyi anlayacağını düşündü. Yarı-melek kızın az önce olanlarla ilgili hem sokak kızına, hem de kendisine acıdığını hissedebiliyor, yeşil gözlerindeki sıcaklığı görebiliyordu. Derin bir nefes alarak, artık kızın çok yakın hissettiği varlığının tadını çıkardı. Ona ihtiyacı vardı, her zaman olmuştu. Her nasılsa kızın da ona ihtiyaç duyduğunu biliyordu.

Seni bulacağım, diye düşündü. Bu her ikisine de verilmiş bir sözdü.

Ama şimdilik dans etmenin tadını çıkaranları izlemekle yetinmeliydi.

"Parti burada yapılacak," dedi Kara, işaret ederek. Mutfak masasının etrafında oturmuş kahve içiyor, bir taraftan da internette otelin kat planlarını bulan Brendan'ın dizüstü bilgisayarına bakıyorlardı. "Önce yalnızca Melekler Kilisesi yetkilileri için özel bir davet verilecek, sonra bizler içeri alınacağız."

Alex ve ben iki haftadır buradaydık ve yavaş yavaş ortaya bir plan çıkmaya başlamıştı. Kara'ya fazla bilgi verme konusunda tereddüt eden Luis, son zamanlarda daha rahat bilgi paylaşmaya başlamıştı. Yalnızca güvenlik ayrıntılarını vermekle kalmamış, Kara ve "arkadaşlarının" özel izleyiciler için verilen partiye girmelerini sağlayacak biletleri de vermişti. Büyük bir rahatlama olmuştu; tabii dehşete kapılmanıza neden olan bir şey için rahatlama sözcüğü kullanılabilirse.

"Tamam, sabah saat yedide otelin ön kapısından gireceğiz," dedi Alex hafifçe ekrana dokunarak. "Diğer konuklarla içeri gireceğiz... sonra da asansöre binip etkinlik salonuna çıkacağız." Parmağını haritanın üstünde gezdirdi, sonra Kara'nın Luis'ten aldığı programa göz attı. "Özel izleyicilerin nerede oturacağını biliyor muyuz?"

Kara olumsuz anlamda başını salladı. "Ama aynı kattaki odalardan biri olmalı, öyle değil mi? Belki de şuradaki." Koridorun sonunda bulunan odayı işaret etti.

Onlar konuşmaya devam ederken kaşlarım çatıldı... çünkü kat planlarından hiçbir şey anlamıyordum. Resimlerden genellikle bir şey anlamıyordum ama şartları bilince, bir şey, bir duygu pırıltısı algılayabiliyordum. Ama planlar, dünyadaki en önemli olayın yerini gösteren bir harita değil de ekranda boş beneklerden ibaret gibiydi.

"Parti, resmi giyimli mi?" diye sordu Liz tırnağını yerken. Tırnaklarının çoğu yenmişti. "Çünkü gece elbiselerinin altına silah saklayamayız."

"Ah Tanrım, ben bunu düşünmemiştim," dedi Trish mırıldanarak. Çilli yüzü endişeliydi.

"Neyse ki gece kıyafeti mecburi değil," dedi Kara. "Luis, bizim de içinde olduğumuz Mexico City'yi temsil eden kişilerin, normal giysilerini giyebileceğini söyledi. Belki kiliseye giderken giydiğimiz gibi biraz daha şık bir şey olabilir."

Kat planlarına bakmaya devam edip onlarla ilgili bir şey hissetmeye çalıştım. Sonunda omuz silktim. Belki de sinirlerim biraz bozuktu.

"Oradaki meleklerin insanların ruhlarını taradığını düşünüyor musun, Alex?" dedim.

"Beslenecekleri için, bazıları kesin olarak bunu yapacaklar." Bana baktı ve gözlerinde ne düşündüğünü görebildim. Ekip hamlesini yapmaya fırsat bulmadan, meleklerin benim ruhumu fark edeceklerini düşünüyordu. Bunun için üzülmemişti. Bu işe karışmamam, güvende olabileceğim bir yerde durmam için her şeyini verebilirdi.

"Sakın bunu söyleme bile," dedim çabucak. "Ben de geliyorum." Onlar giderken, neler olduğunu, yaşayıp yaşamayacaklarını bilmeden burada beklemenin düşüncesi bile dayanılmazdı. "Alex, bunu yapmalıyım," dedim, yanıtlamasına fırsat vermeden. "Paschar'ın öngörüsünü, benim melekleri mahvedecek kişi olduğumu unuttun mu?" Diğerlerinin kuşkuya

kapıldığını sezdim ve geçen sefer deneyip onları yok etmeyi başaramadığım için kimsenin bunu ciddiye almadığını fark ettim.

Alex iç geçirdi ve saçını geri attı. Ne kadar yorgun olduğunun, tüm bunların onda nasıl bir baskı yarattığının farkındaydım. "Hayır, unutmadım," dedi. Gri- mavi gözleriyle bana baktı ve bakışları yalnız kalmamızı beklememi ve o zaman bu konuyu konuşacağımızı söylüyordu. İsteksizce başımı salladım.

Karşımda oturan Wesley her zamanki sessizliğiyle ve asık suratlı bir ifadeyle haritayı inceliyordu. Yanında yayılarak oturmuş Sam ile birbirlerine zıt kişiliklerdi. "Tamam," dedi Sam ağır ağır konuşarak ve ekrana baktı. "Konsey üyelerini öldürmek sıradan melekleri öldürmek gibi midir? Yoksa farklı bir yöntem mi var?"

Kara, başını salladı. "Bilmiyorum ama öldürülebildiklerini sanıyorum; yoksa güvenlikleri bu kadar büyük bir sorun olmazdı. Görünüşe bakılırsa besleniyorlar. Demek ki diğer melekler gibi savunmasız yanları ışık halkaları olmalı. Ama endişelenmemizi gerektiren farklı bir durum olup olmadığını bilmiyorum." Gözleriyle buna fazla inanmadığını belirtti. "Luis'in sonunda rahatça konuşmaya başlamasından memnunum," dedi soğuk bir sesle. Biliyor musun, harikasin ile Lütfen sarıl bana, cümlelerinin arasında güvenlikle ilgili çok soru sormak pek kolay olmuyor."

Yanaklarıma ateş bastı. Kara Luis ile ilişkisi hakkında çok gerçekçiydi. Aslında Luis öyle düşünse de bu tam olarak bir ilişki değildi. Belli etmeden Kara'yı inceledim ve o gün Alex'e nasıl baktığını hayal mi ettiğimi düşündüm. Alex'e bakan o yumuşak bakışlarını aklımdan çıkaramıyordum. İçimde böyle bir his vardı. Aslında bu konuda endişeli değildim çünkü Alex bana her dokunduğunda, bana nasıl büyük bir aşkla bağlı olduğunu hissedebiliyordum ama bir yandan da bu durumdan hoşlanmıyordum. Kara inanılmaz derecede güzel bir kadındı ve insandı.

"Hey, baksana... Willow yardım edemez mi?" dedi Brendan oturduğu yerden neredeyse sıçrayarak.

Hayretle ona baktım. "Özür dilerim... hangi konuda yardımdan söz ediyorsun? Sanırım kendi dünyama dalmışım."

Korkunç yarı-melek hikâyeleri düşünüyordun, diyen yüzler vardı masada.

Brendan doğrudan benle konuşmaktan rahatsız olmuş gibiydi. Koridorda karşılaştığımızda birbirimize merhaba demekten fazla bir sohbetimiz olmamıştı. Çay kaşığıyla huzursuz bir şekilde oynayarak konuştu. "Konsey'i nasıl öldürebileceğimizle ilgili bilmemiz gereken bir şey olup olmadığı konusunda yardımcı olabileceğini düşündüm," dedi. "Medyumsun, öyle değil mi? Belki onlarla ilgili bir görüntü yakalayabilirsin."

Masada bir sessizlik oldu. "Bunu yapabilir mi?" dedi Kara, Alex'e dönerek.

"Willow'a sorsan daha iyi olur," dedi Alex ve programı incelemeye devam etti.

"Bu şekilde olmuyor," dedim Kara'nın bir şey söylemesini beklemeden. "Evet, zaman zaman bazı şeylerin görüntülerini yakalayabiliyorum ama belirgin bir şey görebilmem için çoğunlukla birine dokunmam gerekiyor. Ellerini tutmam gerekiyor." Kimse bir şey söylemedi. Kendimi tuhaf hissederek kahve fincanının sapıyla oynamaya başladım. "Yaşadığım yerde insanların geçmişini ve geleceğini okurdum. Aynı lisede okuduğum kişiler, benden bunu yapmamı isterlerdi."

"Sen liseye mi gittin?" dedi Liz hayretle. Ona baktığımda solgun yanakları kızardı. "Yani... çok normal geliyor kulağa da..."

Normal. Konuştuğum anda bile meleşimin içimde hareket ettiğinin farkında olduğumu düşünmemeye çalışıyordum. "Elbette okula gittim," dedim. "Tüm bunlar hakkında birkaç ay öncesine kadar hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey sizler gibi olduğumdu."

"İnanmıyorum," dedi Sam mırıldanarak ve gözlerini bana dikti. "Yarı melekler liseye gidiyor ve bizim bundan haberimiz bile yok! Çok... korkunç."

Alex'in ona düşünceli bir şekilde baktığını ve bir şey söylememeye karar verdiğini gördüm. Omuz silktilim. "Sanırım tekil olarak yarı-melek demek gerek, çünkü bilinen kadarıyla yeryüzündeki tek yarı-melek benim."

Bu düşünce ilk kez çok garip hissetmeme neden oldu. Doğuştan ne kadar yalnız olduğumu daha önce asla bu kadar çarpıcı olarak algılamamıştım. Fazla derin düşünmemeye çalışarak sözlerime devam ettim. "Neyse, arkadaşım Nina'yla ben sık sık okulu kırar ve giysi alışverişine giderdik. Eski giysilere meraklı olduğum ve Schenectady'de bir mağaza bulunduğu için..." Ansızın neden bunları anlattığıma şaşırarak sustum.

Masanın etrafında herkesin ağzı açık kalmıştı. Herkesin neredeyse aynı şeyi düşündüğünü hissedebiliyordum: Senin bir arkadaşın mı vardı? Hemen ardından da kızların, Yoksa sen giysi de mi satın alıyorsun? dediğini duyar gibiydim.

Sam'in yüzündeki ifadeden, alışverişe giden yarı-melekler konusunun onun için dayanılamayacak bir konuşma olduğu anlaşılıyordu. "Evet," dedi. "Her neyse, şu medyumluk işine dönelim mi? O...yani Willow... katedrale girip insanların ellerini tutmaya başlayamaz mı? Oradaki yetkililerin ya da ona benzer birilerinin?"

"Çok şüphe çekici olur," dedim küçümseyerek. "Genellikle dikkatimi toplamak için birkaç dakikaya gerek duyarım. Birine dokunduğum saniyede şimşek hızıyla görüntüler gelmez."

"Ama bazen bir şeyler hissettiğini söylemiştin," dedi Kara, beni dikkatle incelerken. "Katedrale gidersen, faydalı bazı bilgiler toplayabilirsin."

Başını eline yaslayarak sayfayı incelemeye devam eden Alex alnını ovuşturdu. "Willow'u oraya gönderemem; ruhu çok belirgin. Onu gören herhangi bir melek kim olduğunu anlayabilir ve tek yapması gereken alarmı harekete geçirmek olur. Bu da kilisede ayaklanma çıkması anlamına gelir. Dünyadaki her Kilise üyesi onun öldürülmesini istiyor."

"Evet ama öncelikle bir tarama yapabiliriz, öyle değil mi?" Brendan'ın sesi Sam'le siyasi tartışma yaparken olduğu gibi heyecanlıydı. "Etrafta melek olmadığına emin olmaya çalışırız."

Kara başıyla onayladı. "Elbette... Ayrıca Alex, sen ve ben de onu korumak için birlikte içeri gireriz."

Benim için uygun olduğunu söylemek üzereydim. Gerçekten de öyleydi... ekibe en az katkı sağlayan kişi olduğumun farkındaydım ve bu bana acı veriyordu. Ama Alex başını kaldırıp sabırsız bir sesle konuştu. "Meleklerin sürekli oraya girip çıktığını söylemiştin Kara. Bu durumda tarama ne işe yarayabilir?"

Tereddüt ettim. "Ama Alex, bir şey öğrenebilirimsem daha iyi bir planlama yapmayı başarırız. İçerde çok uzun süre kalmama gerek yok; büyük olasılıkla beş dakika içinde kayda değer bir şey olup olmadığını anlayabilirim."

Bana baktı. "Sorun yalnızca melekler değil. Melekler Kilisesi'nin internet sitesindeki resmin tüm dünyaya dağıldı. Biri seni tanıyabilir."

"Yeni saç modelimle kimse tanıyamaz." Saçımın altın kırmızısı bir tutamına dokundum.

Homurdandı. "Bunun, kimsenin algılamayacağı bir şekil değişikliği olduğunu düşünmüyorsun sanırım."

"Ama, sen ve Kara beni korursanız..."

"Birini "korumanın" gerçekten ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Alex soğuk bir ifadeyle. "Bu bir film değil. Bir sorun çıkarsa bizim gerçekten çılgın atan bir kalabalığa ateş etmemizi mi istiyorsun?"

Bu tartışma nasıl başlamıştı? " Hayır, elbette bunu istemiyorum," dedim. Herkes sakın bir şekilde bizi izliyordu. Trish gözlerini kocaman açmış, kahve fincanını havada tutuyordu. "Ama Alex, bir yerin benim için tehlikeli olup olmadığını genellikle algılayabildiğimi biliyorsun. Evet, hatasız olmadığımı biliyorum ama..."

"Willow." İsmimi azarlar gibi söyledi. "Hayır dedim, anladın mı? Yeter artık."

Bana tokat atmış gibi hissettim. Ani bir sessizlik oldu ve Alex elindeki kağıdı masaya bırakarak sandalyesini geri itti ve tek bir söz söylemeden odadan çıktı.

Yanaklarım alev alevdi. İlk anda hareket edemeyecek kadar şaşkındım. Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Kara zarifçe şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırdı. "Sanırım öfkesi hâlâ yatışmadı. Ben gidip onunla konuşurum." Ayağa kalkmaya yeltendi.

"Hayır," diye haykırdım. "Hayır, onunla ben konuşurum."

Hafif alaycı bir ifadeyle bana baktı. "Emin misin? Kylar'larla nasıl başa çıkabileceğim konusunda oldukça deneyimliyim. Bunu öğrendiğim bir beceri olarak adlandırabilirsin."

Alex'e nasıl baktığını görmüş olsam da o ana kadar Kara için ne düşündüğümünden çok emin değildim ama şimdi ona karşı hislerim netleşiyordu. Ondan pek hoşlanmıyordum. "Ben öğrendim, teşekkürler," dedim sandalyemden kalkarak. "Ben giderim."

Koridorda yürümeye başladığımda mutfaktaki sessizliğin yerini sözcüklere bıraktığını duydum. Neler konuştuklarını anlamaya çalışmadan yürüdüm. Tahmin etmek çok zor değildi.

Alex'in yatak odasında olacağına emindim. Ama oraya vardığımda kapısı kapalıydı ve erkekler yatakhanelerinin ter kokulu karmaşasında durdum. Uyuması ya da benim onunla olmam dışında, odasının kapısı asla kapalı olmazdı. Kara'ya söylediklerime karşın, bu benim için yeni bir konuydu. Alex'le ben neredeyse hiç tartışmazdık. Sonra benimle nasıl konuştuğunu anımsadım ve yüzümü buruşturdum. Bu sorunu çözmeliydik.

Kapıyı tıklattım. "Girebilir miyim? Konuşmamız gerek."

Bir sessizlik oldu. "Evet," dedi.

İstediğimi söylemek için düşüncelerimi toparlamaya çalışarak kapıyı açtım. Onu gördüğüm an her şey kafamdan uçup gitti. Alex omuzları çökmüş şekilde yatağının yan tarafına oturmuştu. Dirseklerini bacaklarına dayamış, her iki başparmağıyla şakaklarını ovuşturuyordu. Gözleri kapalıydı.

Telaşla kapıyı kapattım ve yanına oturdum. "İyi misin?"

"Evet." Sesi mesafeliydi ve alnındaki parmakları gerginlikten bembeyaz olmuştu.

Koluna dokundum ve acısının şiddetiyle sarsılıp nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım, iyi değilsin! Başın..."

"Yalnızca bir baş ağrısı. İyiyim."

Kesinlikle iyi görünmüyordu. Karşısında durdum ve aceleyle konuştum. "Gidip sana bir Advil getireyim. Kızlar yatakhanelerinde var..."

Alex başını yukarı kaldırmadan elimi tuttu ve sıktı. "Hayır. Sadece... yanımda kal. Lütfen."

Ne yapacağımı bilemeden dudaklarımı ısırdım. Yanına çöktüm ve sessizce oturdum. Alex hâlâ şakaklarını ovuşturuyordu. Sonunda derin bir nefes aldı ve ellerini aşağı indirdi. Solgundu ve alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Kederli gözlerle bana baktı. "Hey, baksana."

"Hey," dedim aynı şekilde yanıtlayarak. Ne kadar gergin olduğunu ve acı çektiğini hissedebiliyordum.

Kolunu omzuma attı. "Üzgünüm," dedi dudaklarını saçıma dokundurarak. "Bir pislik gibi davrandım. O şekilde..." Devam edemedi ve irkilerek yeniden alnını tuttu.

"Alex, hemen Advil'i almaya gidiyorum..."

Yerimde durmamı sağlamak için kolumu sıktı. "Gerek yok. Fayda etmiyor." Kısa bir duraksamadan sonra, iç çekerek elini aşağı indirdi. Yatakta yer değiştirip yastıklara sırtını yasladı ve uzandı. Tükenmiş gibiydi. "Kahretsin. Bittiğini sanıyordum."

"Neyin bittiğini?" Yanına yaklaştım ve hafifçe alnını ovuşturmaya başladım.

"Bu gerçekten çok iyi geliyor," dedi mırıldanarak ve gözlerini yeniden kapattı. Yatakta biraz hareket ederek duvara yaslandım ve başını dizlerime yatırarak okşayıp ağrısını dindirmeye çalıştım. Soluması sakinleşti ve rahatladı.

"Neyin bittiğini?" diye yineledim, yumuşak bir sesle.

"Başımın ağrısının," dedi. "Babam öldükten sonra ve Jake öldükten sonra şiddetli baş ağrıları çekmiştim. Bir süre sonra kaybolmuşlardı. Son bir yıldır başım hiç ağrımamıştı. Bu seferki beni gafil avladı."

"Bana bunu hiç söylememiştin," dedim.

"Hayır. Kendimi acındırmak istemedim."

Kalbim burkuldu. Alex'in yerinde olup tüm sevdiklerimin öldüğünü görsem, sanırım akıl sağlığımı koruyamazdım. Baş ağrılarını acınacak bir durum gibi değil, sıradan bir durum olarak algıladım.

Sonra ağzımın kuruduğunu fark ettim. Elim alnının üzerinde durdu. "Alex, sen de aynı şeyi mi düşünüyorsun?"

"Neyi?" dedi gözlerini açarak. Yüzümdeki ifadeyi görünce ne demek istediğimi anladı. "Hayır Willow, bunu düşünme bile. Seninle hiçbir ilgisi yok. Ağrı yıllar önce başladı."

Yutkundum. Henüz bu sabah, Alex'le odasında yarım saat baş başa kalmayı başarmış ve evde başkalarının olduğunu neredeyse unutmuştuk. "Ama bir yıldan fazladır hiçbir şey yaşamamışken şimdi başının ağrması..."

"Yedi kişinin hayatından sorumlu olmak, kız arkadaşım ile yakınlaşmaktan daha büyük bir neden gibi geliyor bana." Uzanıp elimi tuttu. "Willow, sen bana zarar vermiyorsun. İnan bana. Zaman zaman başıma gelen aptal bir şey bu..." Yine acıyla irkildi ve sustu. Yüzü öyle solgundu ki kirli sakalı kapkara görünüyordu.

"Hâlâ geçmedi mi?" korkuya kapılmaya başlamıştım.

"Hayır, birkaç saat sürer." Elimi hafifçe sıkıp gülümsemeye çalıştı. "Hey, baksana. Az önce yaptığın şey çok güzeldi."

Bunun bir rastlantı olduğuna kendimi inandırmaya çalışarak yutkundum ve başını yeniden okşamaya başladım. Birkaç dakika sonra, Alex dizlerimin üzerinde duran başını çevirdi ve bileğimi öptü. "Az önce seninle o şekilde konuştuğum için özür dilerim," dedi mırıldanarak. "Gerçekten. Yakışksız bir davranıştı."

Gözleri öyle güzeldi ki... mavi denize yansıyan fırtınalı gökyüzü gibiydi. Gözlerinin içine bakınca korkularım yok olmaya başladı. Paniğe kapılıyorsun, dedim kendi kendime. Geçmişte de baş ağrıları olmuş ve şimdi de ağır baskı altında. Alex haklı. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.

Parmaklarımı siyah saçlarının arasında gezdirdim. "Amacım diğerlerinin yanında seninle tartışmak değildi," dedim yumuşak bir sesle. "Yalnızca bu tür kararları hep birlikte verirdik."

"Biliyorum," dedi. "Bu değişmedi... Sana ihtiyacım var Willow. Ama bu kez farklı. Çaresiz kalmadıkça katedrale yaklaşmanı bile istemiyorum. Bu çok tehlikeli."

Acı çekerken ona baskı yapmak istemiyordum ama söylemek zorundaydım: "Bu şekilde Konsey üyeleri hakkında daha fazla bilgi alacağımızı bilsek bile mi? Böylece karşımıza ne çıkacağını bilebiliriz."

"Ama küçük bir olasılık değil mi bu sence? Bir yere girerek belirgin bir şey anladığına asla tanık olmadım. Elde edebileceğin en fazla bir şey hissetmek olabilir."

"Biliyorum ama yine de ufacık da olsa, bir olasılık var. Alex, ekipteki yarı-melek ben değil de bir başkası olsaydı..."

"Aynı şeyi söyledim," dedi sözümü keserek. "Gerçekten, bunun sana aşık olmamla bir ilgisi yok. Karşılığında elde ettiğimize değmeyecek kadar tehlikeli bir iş. Orası meleklerle dolu ve senin şehirde olduğunu anarlarsa bu bütün görevi riske atabilir."

İç geçirdim. Bu şekilde anlattığında ne demek istediğini anlayabiliyordum. Eğilip dudaklarından öptüm; o da başını yana yatırarak bana karşılık verdi. Dudaklarımız birbirinden zor ayrıldı. "Tamam," dedim. "Patron sensin."

"Evet, geçmiş hayatlarımdan birinde kötü bir şey yapmış olmalıyım." Gözlerinde hâlâ çektiği acının izleri olsa da gülümsedi. Uzanıp saçıma dokundu. "Gitme lütfen, olur mu?"

"Şşt. Hiçbir yere gitmiyorum." Parmaklarımla alnını okşamayı sürdürdüm. Kaslı omuzları sonunda gevşedi ve gözleri yine kapandı. Soluması yavaşladı ve düzene girdi.

Yan odadan televizyonun sesini ve insanların konuşmalarını duyuyordum. Hiçbiri umurumda değildi. Alex uykuya daldıktan sonra uzun bir süre orada kalıp alnını okşadım ve aşık olduğum erkeği acıdan uzak tutmaya çalıştım.

Diğer MK'ler hareketli hedeflerde gelişme gösterirken Alex onları alanda koşturup yerde yuvarlandıktan sonra ateş ettirme gibi çarpışma teknikleriyle çalıştırmaya başladı. Ortalamaları yine düştü ama bu kez fazla zaman geçmeden ortalamaların tırmanışa geçeceğini görebiliyordum. Hedefe yaklaşıyorlardı. Sam açık ara farkla en iyisiydi. Alex'in o gün tabancasıyla yaptığı tanıtım gösterisini kişisel bir meydan okuma gibi algılamış olmalıydı. İlk başta Wesley, insanların arasında olan garipliğini silahlarla da sürdürmüştü ancak şimdi Sam'in fazla uzağında değildi. Trish de neredeyse onunla boy ölçüşebilecek düzeye gelmişti. Nişan aldıktan sonra fazla düşünmeden, tek bir hareketle ateş edebiliyordu. Trish çok tatlı olduğundan, onu ve silahları aynı cümle içinde düşünmek bile bana garip geliyordu ve başarısı beni şaşırtmıştı. Brendan ve Liz de fena değillerdi, en azından güvenilecek kadar tutarlıydılar.

Benim durumum farklıydı. Hareketsiz hedeflerde oldukça iyi bir gelişme göstersem de hâlâ yüzde doksan başarı oranını yakalayamamıştım. Tetiği her çektiğimde kendimi geri atma alışkanlığından vazgeçememiştim. Silahın soğuk ağırlığına ve barutun ekşi kokusuna alışabileceğime gerçekten inanmıyordum.

Boğuk silah sesleriyle çevrili atış sahasında dururken, nişan alırken silahın geri tepeceği korkusuyla kendime sarılıyordum ve sonra enseme beni rahatsız eden bir karıncalanma hissediyordum. Orada kimsenin olmadığını biliyordum ama yine de göz atıp kontrol ediyordum. Gördüğüm tek şey atış alanının duvarı oluyordu. Derin bir nefes alıp burada kendimi bu kadar rahatsız hissetmekten vazgeçmeyi diliyordum.

Hedef çalışmaları devam ederken, kişisel güvenliğim dışında hangi amaçla ateş etmeyi öğrendiğimi sorguluyordum. Alex ile Konsey'e yapılacak saldırı hakkında konuştuğumuzda onlarla gitmemin iyi bir fikir olmadığına beni inandırmıştı. Ruhumun dikkat çekmesi ve tüm ekibi tehlikeye atması riski büyüktü. Bundan nefret ediyordum... nefret ediyordum. Gidip savaşmaya çok istekli olduğumdan değil ama bir sorun çıkacağından, Alex'e bir şey olabileceğinden ve benim onu kurtarmak için gerekeni yapamayacağımdan korkuyordum. Ama ne yazık ki Alex'in haklı olduğunu biliyordum. Ben de dahil, kimse Paschar'ın öngörüsünün ne anlama geldiğini bilmiyordu ve bu arada ruhum neon bir ok gibi beni işaret ediyordu. Tek bir fırsatımız olacaktı. Dışlanmış hissetmem önemsiz bir ayrıntıydı.

İç geçirdim ve tetiği çektim. Silah sesini beynimin içinde hissettim. Hedefin merkezinin kenarında açılan deliği gördüm. "Hey baksana, bu kez çok daha iyi," dedi Alex. Dudağını bü-züştürerek yüzüme baktı. "Bundan hâlâ nefret ediyorsun, öyle değil mi?"

"Ben mi? Hayır, ben gangster sevgilisi olmak için doğmuşum." Yeniden nişan almaya hazırlandım.

Uzandı ve sıcak parmaklarıyla benimkilere dokunarak silahı tutuş şeklimi hafifçe düzeltti. Bir an için yine eski Alex olmuştu. "Çok güzel bir gangster sevgilisi olurdun, biliyor musun?" dedi fısıldayarak. "Tek ihtiyacın otuzlu yıllardan kalan bir gangster takımı..."

"Hah, hah."

Gözlerinden bana bir öpücük vermek istediğini anladım. Sonra yanımdan uzaklaşıp Brendan'a doğru yürüdü. Arkasından gülümsemek için kendimi tuttum ve her zamanki gibi daha çok konuşacak zamanımız olmasını diledim. Yeniden hedefime dönerek omuzlarımı doğrulttum ve içimde bir yerde meleşimin tedirgin bir şekilde titrediğini fark ettim. Dehşet verici bir şekilde artık buna alışmıştım. Az düşünmeye ve aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Ancak bu kez işe yaramadı.

Meleğim kaçıp kurtuldu ve parıldayarak dışıma çıkıp uçmaya başladı. Korkudan nefesim kesilerek ona baktım. Artık onun ne hissettiğini anlayamıyordum. Aman Tanrım, neler oluyordu? Benim yüzüme sahip olan bu yaratık da kimdi? Bir süre sonra kalbim hızla çarparak gözlerimi ondan ayırmayı başardım. Kimsenin onu görmesine, neler olduğunu anlamasına izin veremezdim.

Meleğim bir şey yapma fırsatı bulamadan bilincimi ona aktardım. Ansızın havada uçan bendim ve aşağıda küçük görünen ve hâlâ hiçbir şey olmamış gibi nişan alan Willow'a bakıyordum. Meleğim ne yapmak üzere olduğumun farkındaydı. Benimle mücadele ederken aramızda ani bir zihinsel coşkunluk yaşandı. Dişlerimi gıcırdatarak onu göz ardı ettim ve insan bedenime döndüm. Kanatlarını hayal kırıklığıyla çırparak neredeyse çılgılık atan meleğim özgür kalmaya yeltendi ama en azından şimdilik daha güçlü olan bendim ve onun içime girmesini sağladım.

Bütün bunlar yalnızca birkaç saniye sürmüştü. Kontrolün bende olduğuna emin olmak için birkaç derin nefes aldım. Onun hayal kırıklığını ve garip kararsızlığını algılayabiliyordum... Ama sonunda, meleğim sessizleşmişti. Titreyerek tüfeğin emniyetini kapatıp yere bıraktım. Alex'in bana baktığını görünce gülümsemeye çalıştım.

"Tuvalete," dedim geveleyerek. Başını salladı.

Üst kata çıkıp yüzümü yıkadım. Aynada bana bakan gözlerim büyük ve korku doluydu, yüzüm solgundu. Tamam. Bu iyi değildi. Gerçekten hiç iyi değildi. Alex'e söylemek zorundaydım ama ne yapabilirdi ki? Benim anlamadığım gibi, o da neler olduğunu anlayamayacaktı. Ama yüzleşmek istemesem de artık bunu ondan daha fazla gizleyemezdim. Durum çok ciddileşmişti. Baş ağrısından benim sorumlu olabileceğim olasılığı yine aklıma gelince ürperdim. Ansızın bu bana çok inandırıcı geldi. Doğru olmadığına, dokunmamın ona zarar vermediğine inanmak istiyordum. Ama içimde artık anlamakta bile zorlandığım bu şey varken, bunu nasıl bilebilirdim?

Aynada kristal kolye ucumu gördüm ve sakinleştim. Alex'in sesini duyar gibi oldum. Meleğin sensin; o senin bir parçan. Ve demek ki o... benim sevdiğim her şey."

Alex her zaman meleğimin benden bağımsız bir şey olmadığına, yalnızca benliğimin farklı bir görünümü olduğuna inanmıştı. Bunun doğru olmadığını anladığında ne düşünecekti? Benden ayrı düşünceleri olduğunu ve artık onu denetleyemediğimi anladığında ne düşünecekti?

Ellerim buz gibiydi. Öğrendiğinde yüzünün alacağı hali düşünerek kendimi bıraktım ve lavaboya yaslandım. Aman Tanrım, bütün ekibe karşı beni savunmuş ve bana güvenebileceklerini söylemişti. Ama şimdi... yutkundum. Güzel gözlerinin bana kuşku ya da korkuyla bakma olasılığı beni çılgına çeviriyordu. Beni ne kadar sevdiğini biliyordum ama melekler bütün ailesini öldürmüştü. Tüm hayatını onlarla savaşmaya adamıştı. Meleğimin ayrı bir benliği olduğunu bilse, benim için hâlâ aynı şeyleri hissedebilir miydi? Ona söylemeliydim... başka bir seçeneğim olmadığını biliyordum.

Ama nasıl söyleyecektim?

Onuncu Bölüm

Biraz yorgun hissetse de masanın karşı tarafında bacak bacak üstüne atarak oturmuş olan Jenny'nin gözleri mutlulukla ışıldıyordu. "Onunla bir toplantı yapmak ister misiniz efendim?" diye sordu.

Gümüş bir dolmakaleme hafifçe parmağıyla vuran Raziel, söz konusu epostanın bilgisayar çıktısına şöyle bir göz gezdirdi. Silver Trail yaklaşık altmış kilometre uzakta, Kayalık Dağlar yöresinde bulunan bir şehirdi. Orada bu mevsimde hava çok kötü olmalıydı. Ama öneri yine de ilgi çekiciydi.

"Sen ne düşünüyorsun?" dedi gülümseyerek Jenny'ye bakıp. Giydiği ciddi iş kıyafeti kızın hatlarını gizleyemiyordu. Raziel şimdi düşününce, enerjisini çekici bile bulmadığı bir erkek yardımcıyla neden bu kadar zaman harcadığına inanamıyordu. Aklını kaçırmış olmalıydı.

Gözleri parıldayan Jenny'nin yüzü kızardı. "Bunun harika... gerçekten harika bir fikir olduğunu düşünüyorum. Öyle çok kişinin hayatını değiştirebilir ki."

Raziel de öyle düşünüyordu ve planı nasıl etkileyebileceği konusunda bazı fikirleri oluşmuştu. "Sanırım haklısın," dedi ve epostayı kıza uzattı. "Evet, toplantıyı düzenleyebilirsiniz."

Jenny odadan çıktıktan sonra Raziel'in geçici iyi ruh hali yok oldu. Hiçbir şey olmamış gibi toplantı düzenlemek fena fikir değildi ama bu arada aklını kaçırmak üzereydi.

Hiçbir şey değişmeyecek. Size söz veriyorum.

Televizyon röportajını anımsayınca yüzünü buruşturdu. Birkaç gün boyunca büyük haber olmuş ve tüm önemli gazetelerde gülümseyen yüzünü görmüştü. Aslında pek akıllıca olmamıştı. Ama soru sorulduğunda katedralde, Konsey'in kendisini azarlanacak yaramaz bir çocuk gibi tek başına görmek istediği yerdeydi. Anımsadığında tüm bedeni öfkeyle titrerken

uzatılan mikrofona düşünmeden konuşmuştu. O sözleri söylemek onu tatmin etmişti ama şimdi daha düşünceli davranmış olmayı diliyordu. Emirlerle uymaya niyeti olmadığından Konsey'in pek kuşkusu yoktu ama bu görüşmeden sonra hiç kuşkusu kalmamıştı.

On İkiler açıklamasına bir tepki vermemişti. Henüz.

Şu an yaptığı gibi acıdan kıvrınması ve nasıl tepki vereceklerini merakla beklemesi için kasten sessiz kaldıkları düşüncesi Raziel'in dişlerini sıkmasına neden oluyordu. Artık, bir şekilde ölecekleri günü sabırsızlıkla bekliyordu. Konsey'in yok olması kendi ölümüne bile neden olsa, en azından onların da burayı terk ettiğini bilmenin mutluluğunu yaşayacaktı.

Charmeine sonucu biraz belirsizleştiren bir şey keşfetmiş olsa da planları uygulanmaya hazırды.

Meksika'ya yaptığı kısa ziyaretten sonra Charmeine On İkiler'den bir gün uzak kalmayı başarmış ve katedralde Raziel'in özel konutunda kalmıştı. Rahatsız edilmemesi konusunda Jenny'ye talimat veren Raziel, Charmeine'le kaldıkları yerden devam edeceklerini hissetmiş ve haklı çıkmıştı. Her ikisi açısından zevkli ama tek kelimeyle planlanmış ilişkileri ortaklıklarını daha da sağlamlaştırmış ve birbirinin düşüncelerine ulaşmayı daha da kolaylaştırmıştı.

"Benim için Luis'i bulmak hiç zor olmadı," dedi Charmeine. Raziel onun zihnine göz atınca zaten bunu anlamış, ciddi görünüşlü, kahverengi gözleri ve siyah, kalın saçları olan genç adamın görüntülerini yakalamıştı. Ama yine de Charmeine karşılaşmalarını anlattığında ilgiyle dinledi. "Kara denilen kadına iyice vurulmuş. Ona güvenmesini sağlamak için fazla çaba göstermeme gerek kalmadı."

"Ondan beslendin mi?" dedi Raziel. Pahalı koltuğun üstünde oturmuşlardı ve Charmeine uzun bacaklarını Raziel'in kucağına doğru uzatmıştı.

"Elbette. Mesajı algıladığından emin olmak için birkaç kez yaptım bunu." Esnemesine engel olmaya çalıştı. Üstünde Raziel'in siyah, ipek sabahlığı vardı ve açık renk saçları tam bir aykırılıkla omuzlarına saçılmıştı. "Üzgünüm. On İkiler çevremdeyken onlara fark ettirmeden kendimi sürekli korumaya çalışıyorum ve bu beni çok yoruyor."

"Ama onlara karşı koymaya dayanabiliyorsun." Raziel'in sesi ciddileşti.

"Evet, endişelenme. Her şey yolunda." Gözlerini süzerek ayağıyla Raziell'in kalçasını hafifçe dürttü. "Bir an için benim huzurumla ilgilendiğini düşündüm."

Raziell yadsımayı denemedi bile, Charmeine de aynı şeyi yapardı. Elini Charmeine'in bacaklarında gezdirdi ve düşüncelerinin birbirine karışmasının, tüm kapıların önünde açılmasının tadını çıkardı. Doğal olarak kendi tüm zihinsel kapıları, kadın öyle düşünse de Charmeine'e açık değildi. Melek Katilleri ile nasıl temas kurup onların güvenini kazandığını gösteren ayrıntılı, sahte bir hafıza kurmuştu. Charmeine ve diğerlerinin yarı-meleklerle bir bağlantısı olduğunu anlaması en son istediği şeydi. İyi bir sahte hafızanın gerçeğine benzer, inandırıcı algısal ayrıntıları vardı. Raziell bu işe verdiği emek konusunda kendiyi gurur duyuyordu. Elbette Charmeine de aynı şeyi yapmış olabilirdi ama Raziell bunu tahmin etmiyordu. Onun neredeyse her düşüncesine sızarak Konsey'e olan derin nefretini algılayabiliyordu. Bu konuda Charmeine'in onu aldatması mümkün değildi. Kolay olmasa da gizleme olasılığı vardı. Sürekli yorgunluğunun nedeni bu olabilirdi.

Raziell, bir an için bir direnç titremesiyle karşılaştığını düşündü. Charmeine'e meraklı gözlerle baktı. Raziell iç dünyasını keşfederken koltuktaki minderlere yaslanmış, rahat bir ifadeyle, gözleri kapalı uzanmıştı. Raziell'in hissettiği gariplik hızla yok olmuştu. Daha derin bir inceleme yapan Raziell, onun özel bir şey gizlemediğine karar verdi.

Sonra bir şeye rastlayınca Charmeine'in bacağında gezinen eli donup kaldı. Neydi bu? Bir kez daha kontrol etti... yanılmamıştı. Tek kelime etmeden gözlerini Charmeine'e dikti.

"Ne zaman anlayacağını merak ediyordum," dedi, gözlerini açmadan. "Bize birkaç gün önce bildirdiler ve bu yüzden Mexico City'de üç hafta geçiriyoruz. Kiliseye yönetici atamak için bunun çok uzun bir süre olduğunu düşünmüştüm."

Hâlâ bulduğu görüntüler içinde kaybolmuş hisseden Raziell başını salladı. "Böyle bir şey yaparak nasıl bir başarı elde edeceklerini sanıyorlar? Çıldırılmış olmalı!"

Charmeine doğrulup alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Meleklerin melek olarak kalması konusunda çok istekli olduklarını söyleyebilirim. Bu dünyada bulunmanın hepimizi, gereklilik için değil de zevk için alçak açgözlülere çevirdiğini ve kendimizi şımarttığımızı düşünüyorlar. Çok mecbur kalmadıkça insanlar arasına karışmamızı istemiyorlar."

Raziel aşağıda, On İkilerle konferans odasında yaptığı toplantıyı anımsayınca homurdandı. Parmaklarıyla koltuğa hafıf darbeler indirirken, gördüklerinin olası etkilerini değerlendiriyordu. İki boyut birbirinden sonsuzluk kadar önce ayrılmış olsa da bir zamanlar insanların ve meleklerin dünyası tek ve aynıydı. Bu da On İkiler'in, Birinci Nesil olarak bu dünyanın enerjisine bağlantıları olduğunu gösteriyordu. Aslında bu durum onu fazla endişelendirmiyordu. Konsey'in ölümünün insan dünyasına olası etkileri ona her zaman küçük bir tehlike gibi görünmüştü. Onu asıl ilgilendiren meleklerin birbirine bağlantısının etkileriydi.

Ama şimdi yaptıkları çılgın plan ortadaydı: yeryüzünün enerjisiyle olan bağlarını kullanıp dünyayla bir ilişki kurmak ve melekler için "heyecan verici" görünen yerleri sakinleştirip dünyanın dört bir yanındaki meleklerin temel arzularına direnmelerini sağlamak. Ne kadar soylu bir davranıştı bu. Ve ölecekleri düşünülecek olursa... ne kadar da ilginçti.

Charmeine yumuşak bir hareketle ayaklarını kucağından çekip yere indirdi ve yanına yaklaşarak oturdu. "Fikrini değiştirmedin, öyle değil mi? Çünkü durum tam olarak bir kumara dönüşse de ben fikrimi kesinlikle değiştirmedim."

Raziel ona soğuk bir bakış attı. "Geri çekilip buradaki liderliğimi kabul edecekler mi? Yanıtın ne? Hayır mı? Öyleyse, ben de fikrimi değiştirmedim."

şimdi ofisinde tek başına düşünen Raziel, basına yaptığı düşüncesiz açıklamayla kumarı büyüttüğünü fark ediyordu. Her şeyin hâlâ iyi olduğuna kendini inandırmak için Willow'la bağlantı kurmaya çalıştı. Sık sık kontrol edip MK'lerin yaptığı ilerlemeden haberdar olmaya çalışıyordu ama kızı da garip bir şekilde ilgi çekici bulunduğunu kabul etmek zorundaydı. Onun zihnine girdiği anda meleğinin endişesi de Raziel'i çok şaşırtmıştı. Belli ki Willow, iinin derinliğinde ters giden bir şey olduğunu hissediyordu. Kızının sıkıntısını umursamayan ve düzeltmeye alışmayan Raziel bunu ilginç buluyordu. Kızın ruhsal becerileri, düşündüğünden de güçlüydü.

alan cep telefonu, yaptığı şeyi yarıda kesmesine ve hızla ofisine dönmesine neden oldu. Ekranı bakınca arayanın Charmeine olduğunu gördü. Genellikle bilgi verme fırsatı bulup aramazdı. Raziel aceleyle telefona uzanıp açtı. "Evet? Bir şey mi oldu?"

"Evet, bir sorun var," dedi gergin bir sesle.

Bunu bekleyen Raziel korkudan sindi. "Televizyon röportajımı izlediler."

Charmeine burnundan soluyarak konuştu. "Raz, röportajını bütün dünya izledi. Evet, elbette izlediler ve canları tahmininden de fazla sıkıldı. Ama hayır, söylemek istediğim bu değildi. Başka bir şey oldu..." Charmeine sustu. Raziel onun bir şey dinlerken gerildiğini hissetti. "Şimdi gitmeliyim," dedi Charmeine. "Fırsat bulduğumda seni yine ararım."

"Bekle! Neler oluyor? Ne..."

Charmeine telefonu kapatmıştı. Şimdi onun On İkiler'e gösterdiği yüzünden başka bir şey elde edemeyeceğini bilen Raziel küfretti. Sandalyesini geri itip kalktı ve ellerini pencere kenarına dayayarak dağları izlemeye koyuldu. Uzakta yağan şiddetli yağmur tepeleri yoğun bulut altında bırakıp karartmıştı.

"Yarın ekibi bir alıştırma avına götüreceğim," dedi Alex.

Kara yıpranmış koltukta yayılarak oturmuştu. Başını çevirip ona baktı. "Hazırlar mı?"

İkisi televizyon odasındaydılar; diğerleri evin farklı bölümlerine dağılmışlardı. Willow mutfakta, önüne salataya doğramak için bolca yeşillik bırakan Liz'e yardım ediyordu. Alex pek konuştuklarını duymuyordu ama bir başlangıç olduğunu varsaydı.

Alex omuz silkti. "Karşılarında bir melek görmeden olabilecekleri kadar hazırlar. Gerçek hayat deneyimi kazanmaları gerek." Dudakları karamsar bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Babam ekibi bir sene eğitmeden ava götürdüğümü görse ne derdi, hayal edebiliyor musun?"

Kara bir eşofman altı ile zarif mide ve kol kaslarını ortaya çıkaran, dar, yırtık bir tişört giymişti. O da gülümsedi. "Evet," dedi canlı bir şekilde. "Ama şimdi her şey değişti, Al. Doğru olanı yaptığından eminim."

Kara'nın haklı olduğunu ümit ederek yüzünü buruşturdu. Akli sürekli çıkacakları avın ayrıntılarına takılıyor ve nasıl en iyi şekilde üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Paseo de la Reforma'nın dışındaki büyük şehir parkı, Bosque de Chapultepec ona en iyi seçenek gibi geliyordu. Hafta içi çoğunlukla sakindi ve bazı yerleri gözden uzaktı. Beslenen meleklerle karşılaşılırsa, ekibin görülme tehlikesi olmadan hareket alanı bulacaklardı. Önemli olan onların güvenliğini korumayı başarmasıydı.

Ekranda yeni bir haber belirdi. İnançlılar ve Savaşanlar arasında yeni bir anlaşmazlık çıkmıştı. Alex öfkeli yüzleri algılamadan ekrana baktı. Bir ekibin sorumluluğunu almanın hayatını ele geçireceğini biliyordu ama tahmin edemediği, en az sevdikleri de dahil olmak üzere hepsini bu kadar önemseyeceği gerçeği idi.

Onları eğitmek, hayatlarından sorumlu olmak, insanın teninde hissettiği bir şeydi ve tüm kişisel duyguların ötesine geçmek anlamına geliyordu. Alex'in keyifle günde on kez tokatlayabileceği Sam son bir iki hafta boyunca yaptığı gayretli çalışmayla onu etkilemiş ve çok iyi bir nişancı olmuştu. Zaman zaman biraz sinirli olsa da Liz de fena değildi ve Alex iyi atış yapabilmek için ne kadar çok çalıştığını, hata yaptığında kendine karşı ne kadar acımasız olduğunu görmüştü. Brendan'ın hiç durmadan konuşması can sıkıcıydı ama hayatını kaybederse, Alex onu bile özleyeceğini biliyordu. Çilli yüzü ve mavi gözleriyle Trish ise herkesi bir arada tutan yapıştırıcı gibiydi. Tartışmaları yumuşatıyor, herkesin birbiriyle anlaşmasını sağlamaya özen gösteriyor ve insanların, sığınağın annesi olarak ona yönelmelerini sağlıyordu.

Wesley'ye gelince... Alex ilk başta onu dikkate almamış, asık suratının nedenini anlamak için çaba harcamamış, çalışmasının iyi gitmesiyle yetinmişti. Sonra bir gece atış alanından gelen gürültüyü kontrol etmeye gittiğinde, Wesley'yi sabahın ikisinde, tek başına hedeflere atış yaparken bulmuştu.

"Hey, ben seni yeteri kadar çalıştırmıyor muyum?" demişti Alex şakalaşarak.

Wesley'nin yanakları kızarmıştı. Zincirdeki hedef hâlâ sallanırken, tabancayı aceleyle silah dolabına kaldırmıştı. "Uyuyamadım," diye mırıldanmıştı.

Ansızın Alex gerçeği kavramıştı. "Baksana, sen bunu sık sık yapıyorsun, öyle değil mi? O yüzden son dönemde sonuçların hızla iyileşmeye başladı."

Willow, Wesley'nin utangaç olduğunu söylemişti. Alex şu ana kadar ona inanmamıştı. Kaşları çatıktı ama bu sert görüntünün altında mahcubiyeti seziliyordu. "Bunu başarmalıyım, anlıyor musun? Birini uykusundan uyandırmıyorum, öyle değil mi?"

"Uyandırdığını söylemedim." Alex omzunu duvara dayamıştı. "Ama tüm gece uyanık kalman işe yaramaz. İyi bir uyku çekmen gerek."

Birdenbire babası gibi konuştuğunu fark etmişti. Başka bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki Wesley'nin coşkuyla konuşmaya başladığını görerek sustu. "Anlamıyorsun! Bunu başarmalıyım. Bu benim meleklerle ulaşmak için tek fırsatım..." Konuşmaya devam edemedi. Boynuna kadar kızardı ve kollarını göğsünde kavuşturarak boşluğa baktı.

Alex yavaşça omzunu duvardan çekerek doğruldu. "Melek çarpması mı?" dedi tahmin yürüterek.

Wesley yutkundu. "Benim... benim tüm ailem. Annem... CIAda çalışıyordu; ben de bu şekilde..." Sesi azalarak yok oldu.

Alex ne çok ortak yanları olduğunu acı içinde kavradı. "Bunu bilmiyordum," dedi sonunda.

Wesley söylediklerinden pişmanlık duymaya başlamıştı bile. "Evet, neyse... kimseye söyleme, olur mu? Bu konuda konuşmak istemiyorum, yalnızca başarmak istiyorum."

"Başarıyorsun," dedi Alex sakın bir ifadeyle. "Gerçekten iyisin. Dinle, gecenin bu saatinde artık çalışmak yok, tamam mı? İstersen sabah bir saat fazla çalışabilirsin; kimse sana soru soramaz. Ama sana, en iyi halinde ihtiyacım var; bu da yeterince uyumanı gerektiriyor."

Sallanan hedef sonunda tam olarak durdu. Ev tamamen sessizdi. Sonunda Wesley onaylayarak başını salladı. "Peki, tamam."

O günden sonra da Wesley'de olağanüstü bir değişiklik olmadı. Hâlâ tek başına takılıyor ve pek konuşmuyordu. Ama Alex televizyon izlerken, artık onu tanıdığını düşündü. Her birini tanıyor, onların büyümesini, gelişmesini ve daha iyiye gitmesini izliyordu. Bedeli ne olursa olsun onların bu işten güvenli bir şekilde sıyrılmasını sağlayacaktı.

"Willow ava katılıyor mu?" diye sordu Kara.

Alex bir kolunu geriye atıp koltukta bağdaş kurmuş oturan Kara'ya göz attı. "Bilmiyorum," dedi.

Kendi kabul etmese de daha önce asla silaha dokunmamış biri için Willow oldukça başarılıydı ama henüz meleklerle savaşıyor durumda değildi. Onun güvenliğiyle ilgili korkuları bir yana bırakan Alex, Willow'un melek benliğinin çarpışmada çok yararlı

olduğunu biliyordu. Ama yine de bir melek onun kim olduğunu anlar ve kaçmayı başarırsa... Avludaki meleklerle savaşı ve meleğin nasıl kaçtığını anımsayınca kaşlarını çatı.

"Bilmiyorum," dedi yineleyerek ve şakaklarını ovuşturdu. Bu kez bir migren değildi, yalnızca birkaç saattir onu tedirgin eden bir baş ağrısıydı.

Kara ellerine bakıp parmaklarını bir o yana, bir bu yana çevirerek parlak kırmızı ojelerini inceledi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Alex zorla gülümsemeye çalışarak Kara'ya temkinli bir bakış attı. "Yine seks hayatım hakkındaysa..."

"Hayır, hayır. Yalnızca onları eğitime yardımcı olmak için neden onun meleğini kullanmadığını merak ettim."

Alex omuz silkti. "Bir ışık halkası yok. Ayrıca biri heyecanlanıp ona ateş ederse tam olarak ne olacağını, Willow'ya zarar verip vermeyeceğini bilmiyorum."

"Ama böyle bir şey bir avda da gerçekleşebilir," dedi Kara onun dikkatini çekmeye çalışarak.

"Evet, olabilir," dedi Alex onaylayarak. Willow'u götürmeye ikna olmamasının bir başka nedeni de buydu. Sam ya da bir başkasının adrenalin seviyesinin yükselerek, Willow'un uçan meleğine tetiği çekmeye yeltenmeleri olasılığı onu korkutuyordu.

"Benim fikrimi sorarsan, gitmemesi gerektiğini düşünüyorum," dedi Kara. "Onun da ekibin bir parçası olduğu konusunu herkese net bir şekilde açıkladın ama..."

"Ama aslında değil," diyerek Kara'nın cümlesini Alex tamamladı.

"Bunun kendi hatası olduğunu söylemiyorum," dedi Kara. "Yalnızca diğerlerinin hâlâ ona tam olarak güvenmediklerini düşünüyorum."

Alex hafif bir tedirginlik hissetti. "Demek ki artık bununla başa çıkmalarının zamanı gelmiş. Ayrıca ilk baştakine oranla şimdi ona çok daha fazla güveniyorlar."

Kara sözcüklerini özenle seçiyor gibiydi. "Onun evde olmasına bir şekilde alıştılar ama bu aynı şey değil. Bak, herkesin zaten heyecanlı olacağı ilk ava onu götürmek diğerleri için

iyi bir moral olmayacak. Üstelik silahlar konusunda da usta sayılmaz; anlayacağın artıdan fazla eksisi var."

Sesinin tonu öyle mantıklıydı ki Alex'te dişlerini gıcırdatma isteği yarattı. "Tamam, sanırım beni ikna ettin," dedi sonunda.

"Onu götürmeyecek misin?"

"Hayır, götüreceğim," dedi Alex. "Çünkü o da ekibin bir elemanı ve sen ve diğerleri onu bu şekilde görmeye başlamak zorundasınız. Zaten Konsey saldırısında yer alamayacak ya da katedrale gidemeyecek. Ama hepimiz açık havadayken ve rahat hareket edebilirken bu tür bir av çok da tehlikeli değil. Ona gelmeyeceğini söylemem mümkün değil."

Kara, başını salladı ama anlaşılan ikna olmamıştı. "Tamam. Senin kararın." Sustu ve televizyondaki reklamları izlemeye koyuldu. Yeniden haberler başladığında Alex'e döndü, "Onu gerçekten seviyorsun, öyle değil mi?"

Sesindeki özlemi fark eden Alex afalladı. "Evet, seviyorum," dedi. "Her şeyden çok."

Kara dudak büktü ve bir kez daha tırnaklarına baktı. "Görebiliyorum. Güzel bir şey, biliyor musun? Bir ara düşünmüştüm ki ben ve Jake..." Sözlerini tamamlayamadı.

Alex azıcık doğrularak ona baktı ama sonra pek şaşırmadığını fark etti. Jake'in aralarında bir şey olacağından ümidi kesmiş olduğunu bilse de ağabeyi ve Kara birbirlerine her zaman yakın olmuşlardı. Jake bir kez kendisine, Kara'yı ayartmaya çalıştığını ama ümitlerinin boşa çıktığını söylemişti. Ansızın Alex az önce Kara'da hissettiği özlemi duydu. Jake Kara için çıldırıyordu ve bu Alex'in çocukça aşkıyla kıyaslanamazdı. Kara'yla birlikte olabilmek Jake'i inanılmaz mutlu ederdi.

"Peki... neden birlikte olmadınız?" diye sordu.

Kara çenesini eline dayayarak iç çekti. "Ah, bilmiyorum. Biraz daha büyümesi gerekiyordu. Ama sanırım en büyük neden arkadaşlığımızın bozulmasını istemememdi. Ama hayat çok kısa, istediğini yapmak gerek. Jake'in ölümü bana bunu öğretti." Sustu ve parmağını koltuğun kolunda gezdirdi. Sonra alçak sesle konuşmaya devam etti. "İstediğini yapmak gerektiğinden söz açılmışken... sen ona çok benziyorsun. Yani Jake'in olmasını ümit ettiğim kişiye benziyorsun."

Alex'le bakışları karşılaştı. Kara'nın kahverengi gözlerindeki sabit bakış ciddiye. Duyduğu şey, gerçekten de anladığı şey olamazdı, öyle değil mi? Kara'nın kahkahalar atacağından biraz kuşku duyarak konuşmaya çalıştı. "Bak, hmm... Kara..."

Kara elini kaldırarak onu susturdu. "Sorun yok. Willow'a aşık olduğumu biliyorum. Yalnızca söylüyorum, o kadar." Oturduğu yerden kalkıp Alex'e doğru yürüdü ve sıcak, yumuşak dudaklarıyla alnından öptü. "Endişelenme, bunu bir kez daha söylemeyeceğim. Senin için işleri karmaşık hale getirmek istemiyorum. Sen iyi bir insansın, Al. Ve bir gün şartlar değişirse..." omuz silkti ve gülümsedi. "Kim bilir?"

Odadan çıkarken, Alex çelişkili bir ruh hali içinde arkasından bakakaldı. Kara mı? Bu birkaç sene önce olsaydı, ya da hayır, birkaç ay önce olsaydı sevinçten aklını kaybedebilirdi. Şimdiyse tepki vermeden oturmasına rağmen kendini suçlu hissetmek dışında hiçbir anlam taşımıyordu. Gençlik duygularını anımsayınca, buruk bir an için bu konuşmayı Kara'yla o zaman yapmış olmayı diledi ve sonucun ne olacağını hayal etmeye çalıştı.

Evet, işte şimdi gerçekten suçlu hissediyordu. Kara'ya aklından lanet yağdırarak mutfığa gitti ve Willow'u buldu. Bir kaba limon sıkıyordu; Liz de bir tepsiye tavuk göğüslerini diziyordu. Bir süre kapı eşiğinde sessizce durup Willow'un kot pantolonu ve dar tişörtünden belli olan ince hatlarına ve kısa, kırmızı-altın rengi karışımı saçlarının ortaya çıkardığı zarif boynuna baktı.

"Bir akşam denemelisin," diyordu. "Tarhun otu gerçekten hoş bir lezzet verir."

"Evet, belki..." Alex'in kapıda durduğunu fark eden Liz susunca, Willow da ona doğru baktı.

"Selam," dedi yumuşak bir sesle.

"Selam," dedi Alex ona gülümseyerek. Burnunun üstünde ufacık bir un izi vardı. "Seninle bir şey konuşabilir miyim?"

Willow bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. "Elbette." Havlu kağıtla ellerini temizledi. "Bir dakika sonra dönerim," dedi Liz'e bakarak.

Onu depo olarak kullanılan odalardan birine soktu. Oda loştu ve kutularla doluydu. Alex başını onunkine yaklaştırarak mırıldandı. "İşin bir dakikadan uzun sürebilir." Willow'un gergin olduğunu fark etti ve hayretle geri çekildi. "Sorun ne?"

Bir şey söylemek üzereyken sustu. "Hiçbir şey. Sanırım... üşütmüş olmalıyım. Atış çalışmasından sonra kendimi halsiz hissetmeye başladım. Fazla yaklaşmasan iyi olur."

Sesi gergindi. Alex kızın çenesini eliyle yukarı kaldırdı. Baksana, hâlâ migrenim konusunda endişelenmiyorsun, öyle değil mi? Baş ağrımın üstünden günler geçti."

Willow yana çekildi. "Belki biraz." Derin bir nefes alıp kollarıyla kendini sardı. "Alex, ben... şey, sanırım bir şey var..."

"Ne?" Dehşet verici bir an boyunca Alex onun Kara'nın söylediklerini duymuş olduğunu düşündü. Sonra gözlerindeki ifadeyi gördü ve içini korku kapladı. "Willow, sorun nedir? Söylesene!"

Koridordan konuşma sesleri duyuldu: Sam ile Brendan bir bilgisayar oyunu konusunda tartışıyorlardı. Willow dudağını ısırды ve kapıya göz attı. Sonunda başını salladı. "Hiçbir şey," dedi yineleyerek. "Özür dilerim. Ben... sanırım hâlâ burada yaşamaya alışmaya çalışıyorum."

İnanmayan Alex onun ellerini tutup yüzüne baktı. "Ama senin için durumun iyiye gittiğini sanıyordum. Az önce mutfakta Liz'le aşçılık hünelerinizi paylaşıyordunuz. Yakında da Sam'e motorları nasıl tamir edeceğini öğretmeni ümit ediyorum."

Willow hafifçe güldü. "Evet, gerçekleşmeyecek hayaller... Gerçekten, o kadar da iyiye gittiği yok. Sanırım Liz sonunda biber değirmenini kullanarak herkesin yemeğine öğüttüğüm camları koymayacağıma karar verdi. Bilmiyorum. Önemseme beni. Bugün kendimi biraz keyifsiz hissediyorum."

Alex neler olduğunu anlamadı. Tek bildiği, Willow'u böyle görmekten nefret ettiğiydi. Kollarıyla onu sardı ve kızın başını kendi boynuna yaklaştırdı. "Seni seviyorum," dedi Willow boğuk bir sesle. "Yani... gerçekten seviyorum. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Şimdi korkusu şaşkınlıkla karışmıştı çünkü böyle davranmak Willow'un tarzı değildi. Yumuşak bir şekilde kollarından tuttu ve kendisine bakması için onu zorladı. "Bebeğim, beni korkutuyorsun. Bir sorun varsa, bana söylemelisin."

"Biliyorum," dedi hafif bir sesle. Bir şey söylemeye başlıyordu ki yine sustu ve endişeli gözleri Alex'in gözlerini aradı. Küçük suratı öyle sevimliydi ki Alex'in kalbi parçalanıyordu. Kısa bir süre sonra Willow iç çekti ve tişörtünün kenarıyla oynayarak aşağı doğru baktı.

"Neler olacağıyla ilgili endişe duyuyorum, hepsi bu," dedi. "Yani, Konseyi öldürebilirse neler olacağını, öldüremezsek neler olacağını düşünüyorum."

Alex dikkatle ona baktı. "Tek sorunun bu olduğuna emin misin?"

Derin bir nefes aldı. "Yeterli değil mi?"

Alex homurdandı. "Evet," dedi. "Evet, yeterli." İç çekti ve bir kutu yığınının yanına yaslandı. Küçük oda karton kokuyordu. "Dinle, herkese bu akşam açıklayacağım... ama yarın ilk kez ava çıkıyoruz."

Willow hareketsiz kaldı. "Çıkıyor muyuz? Benim de mi geleceğimi söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet, hep beraber gidiyoruz," dedi. "Gerçek hayat deneyimi yaşamalarının zamanı geldi. Yoksa gerçekle karşılaştıklarında dayanma olasılıkları kalmayacak." O sırada Willow'un yüzündeki gerginliği fark etti. "Baksana, gelmek istiyorsun, öyle değil mi? Bana kalırsa burada kalmanı yeğlerdim ama düşündüm ve..."

"Sorun yok, gelmek istiyorum," dedi kısa bir duraklamadan sonra. "Evet, biraz tedirginim. Ama gelmek istiyorum."

"Endişelenme, kimsenin başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim," dedi Alex. Gerçekten öyle olacağını umuyordu. Willow ile birkaç dakika zaman geçirebilecekken yarınki av, düşünmek istediği son şeydi ve konuyu aklından atmaya çalıştı.

Başını eğerek ona yaklaştı. Onun tereddüt ettiğini ve geri çekilmeye yeltendiğini hissetti. Ama genç kız sonra teslim oldu ve Alex'e karşılık verdi. Willow ona yaklaştığında Alex'in nabızı hızlandı. Elini Willow'un tişörtünün içine kaydırarak ipeksi tenini okşadı ve sıcaklığını hissetti. Birkaç değerli dakika boyunca yeryüzünde onlardan başka kimse kalmamıştı.

Willow Alex'i hayrete düşüren bir tutarsızlıkla ansızın geri çekildi. "Üzgünüm... ama hâlâ biraz hastayım."

"Umurumda değil," diye mırıldandı Alex ve yine ona doğru uzandı. "Mikroplar iyidir."

"Hayır, gerçekten. Sana bulaştırmak istemiyorum." Bir adım geri attı ve kızarmış yanaklarıyla Alex'le göz göze gelmemeye çalışarak tişörtünü düzeltti. Alex kaşlarını çattı. Tam bir kez daha her şeyin yolunda olup olmadığını sormak üzereydi ki Willow ona özür dileyen bir gülümsemeyle baktı. "Akşam yemeğinde görüşürüz, tamam mı? Seni seviyorum."

Yanıt verecek fırsatı kalmadan Willow yanağına bir öpücük kondurmuş ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından yavaşça kapatmıştı.

On Birinci Bölüm

Chapultepec'e gitmek için metroya bindiler. Yıllar önce olsaydı, araçta onlardan başka yabancı bulunmazdı ama şimdi şehir Melekler Kilisesi'ne dönüştürülen katedrali görmek için gelen turistlerle doluydu ve kimsenin dikkatini çekmiyorlardı.

Kalabalık metroda yalnızca Trish ve Liz oturacak yer bulabildi. Alex diğerleriyle az ötede ayakta durmuş, tavandan sarkan yuvarlak askıyı tutuyordu. Yanında duran Willow tren hareketlendiğinde hafifçe sendeleyince, Alex kolunu genç kızın omzuna atıp dengede durmasını sağladı. Onun gerginliğini hissedebiliyordu. Hepsi gergindi. Yanındaki askıyı tutan Sam diğer eliyle kalçasına darbeler indirip duruyordu. Wesley her zamankinden daha asık suratlı ve mesafeliydi. Brendan yüksek ve heyecanlı bir sesle sürekli gevezelik ediyordu. Alex sakinleşmesini söylemek üzereyken Kara'nın bakışı gereken etkiyi yarattı. Neyse ki Kara son konuşmalarında verdiği sözü tutmuştu ve Alex'i neredeyse hayal gördüğünü düşündürecek kadar kardeşçe davranıyordu.

Constituyentes durağında inip caddeye ulaşmak için merdivenleri çıktılar. Uzun, demir parmaklıklı park kapısı tam karşılarında duruyordu. Alex yollara, ağaçlara ve düzgün şekilde biçilmiş çimlere göz attı. Kapıdan geçip parkın içine girince şehrin gürültüsünü arkalarında bıraktıklarını ve bir sessizlik çöktüğünü fark ettiler.

Alex, Willow'un sessizliğinden etrafta henüz melek olmadığını anlıyordu. Tahmin ettiği gibi hafta arası ve öğleden sonra olduğundan, çevrede çok az insan vardı. Ama bu kadarının bile bazı melekleri buraya çekebileceğini ümit ediyordu. Bir saldırı olmasını ümit etmesi buruk bir şekilde gülümsemesine neden oldu. Gözlerini kapatıp bilincini çakra noktalarına taşıdı ve diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını hissetti.

"Tamam, şimdi iki gruba ayrılacağız," dedi. "Kara, sen Wesley, Liz ve Brendan'ı alıyorsun; ben de Sam, Trish ve Willow'u. Fazla görünmemeye çalışın ama gözünüz ana yollarda olsun. Büyük olasılıkla hareket orada gerçekleşecek."

Kara onaylayarak başını salladı. "Ne kadar sürecek?" dedi cep telefonuna göz atarak. Alex'in de yanında o sabah pazardan satın aldığı bir cep telefonu vardı. Oraya gittiğinde kendisi ve Willow için de birkaç giysi almıştı. Onun ödünç aldığı şeyleri giyinmekten ne kadar rahatsız olduğunun farkındaydı.

"Bir saat sonra burada buluşuruz," dedi saati kontrol ederek. Telefonu kapüşonlu mavi kazağının cebine koydu. "Kara, bir sorun çıkarsa beni ara. İyi avlar arkadaşlar... kendinize dikkat edin." Fark etmeden alışlagelmiş sözleri söyledi. Avlardan önce çoğunlukla Cully'nin, daha sonra da Juan'ın söylediği sözlerdi bunlar.

Ve şimdi de kendisi aynı şeyi söylüyordu.

Kara'nın gözlerindeki bakıştan, onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı. "Aram," dedi Kara. Ekibinin başına geçti ve ağaçların arasında gözden kayboldular.

"Hadi, biz de bu taraftan gidelim," dedi kendi ekibine. Onları farklı bir yola yönlendirdi. "Herkesi taramaya başlayın. Bana neler algıladığınızı söyleyin." Kendisi yarım kilometre kadar uzakta melek enerjisi algılamıştı ve diğerlerinin bunu fark etmesinin ne kadar süreceğini görmek istiyordu. Melek gözcülerinin bu işte iyi olduğu varsayılırdı ama onları CIA işe aldığı için eğitimlerinin tam olarak nasıl verildiğini bilmiyordu.

Bir an dikkatlerini topladılar. Sam ve Trish neredeyse aynı saniyede elleriyle doğru yönü gösterdiler. "Bu tarafta," dediler. "Fazla uzak değil," diye ekledi Trish ciddi bir bakışla. "Ve sanırım bir taneden fazla var."

"Evet, ben de fark ettim," dedi Alex. "Tamam, ağaçların arasından ilerlemeye başlayalım." Yürümeye başladıklarında, Willow'un nasıl olduğunu görmek için ona baktı. Mor, spor ayakkabılarına bakarak sessizce yürüyordu. Sabahtan beri çok sakindi.

Diğer ikisi önde ilerlerken, Willow Alex'in bakışını hissedip başını kaldırıp baktı. Alex endişeyle, genç kızın omuzlarının kasılmış, gözlerinin korku dolu olduğunu gördü.

"Alex, dinle... ben bu ava katılamam," dedi birdenbire. "Zamanlamamın kötü olduğunu biliyorum ama çok, çok üzgünüm. Bunu sana dün söylemeliydim... ama..."

"Orada!" dedi Sam önlerinden seslenerek. "Kahretsin, bu lanet olası bir beslenme partisi!"

Alex hızla başını çevirdi. Sam'in hızla koşması, Trish'in onu izlemesi ve her ikisinin koşarken silahlarını çekip çıkartmaları Willow'un söylemeye başladığı şeyi unutturdu. Kafalarına yerleştirmeye çalıştığı onca taktikten sonra ancak bunu mu yapabiliyorlardı?

"Sam!" diye bağıdı cesaret edebildiği kadar yüksek sesle.

"Trish, bekle!" Trish olduğu yerde durdu ve başını çevirip omzunun üstünden utanarak Alex'e baktı. Sam ağaçların arasında, savaşçı bir gerilla gibi hızla ilerlemeye devam ediyordu.

Alex arkasından koşup ona yetişti ve kolundan yakalayıp durdurdu. "Dur," dedi soluyarak. "Aklını mı kaçırdın? Yarışır gibi böyle koşmamalısın, önce durumu gözlemlemen gerek!"

Alex şimdi meleklerin, yolun kavisini geçer geçmez, yaklaşık yüz metre ilerde olduklarını görebiliyordu. Sam haklıydı; dört meleğin, dört insanın çevresine kümелendiği bir beslenme partisi gibiydi. Birbirlerine dokunan kanatları ışıldayan çiçekler gibi görünüyordu, beslenirken parıltıyan ışık halkaları nabız gibi atıyordu.

"Acele etmeliyiz!" dedi Sam bağıarak. "Şu an, bu insanlardan besleniyorlar..."

"Çömel," dedi Alex, gözlerini meleklerden ayırmadan. Sam hareket etmedi. "Çömel," dedi yineleyerek ve Teksaslı'nın omzunu tutarak itti. Sam somurtarak yere, Alex'in yanına karın üstü uzandı. Trish de yanlarına yaklaşıp aynı pozisyonunu aldı. Her zaman düzenli olan atkuyruğu karmakarışık. Olanları izlerken yüzü bembeyaz olmuştu.

"Tamam, beni dinleyin," dedi Alex. "İzlemenin kolay olmadığını biliyorum ama zaten besleniyorlar ve bu insanları kurtaramayız. Yapabileceğimiz en iyi şey rahat ateş edebileceğimiz anı yakalamak."

"Ama şimdi ateş etmek zorundayız!" Sam'in sesi yükseldi. Trish endişeyle ona baktı. "Onları bu durumda bırakıp..."

"Sesini alçalt," dedi Alex ve bıçak keskinliğindeki sesi Sam'in itirazlarını kesti. "Durdukları şekle bakın. Işık halkalarının insanların başına ne kadar yakın olduğunu görüyor musunuz? Birinin beynini dağıtabiliriz."

"Evet ama belki de bu o kadar kötü bir şey olmaz! Şimdi melek çarpmasına yakalandılar; böyle yaşamamanın nesi..."

Meleklerden biri başını kaldırıncı Alex küfretti. Çok kısa bir an boyunca bakışları karşılaştı ve Alex meleğin onu gördüğünü fark etti. Bakışlarını ondan kaçırdı ve silahına uzandı. "Şimdi kolay gelsin bakalım; bizi gördüler. Durumunuzu koruyun, harekete hazır olun ve ateş edebildiğiniz anda edin. Sakın meleklerin gözlerine bakmayın."

Daha fazla bilgi verecek zaman yoktu. Melekler bir ışık kümesi halinde onlara doğru hareketlenmişlerdi. Bir tanesi iniş yapmaya hazır şekilde süzülüyordu. Alex onu önemsemedi ve en öndeki mekle ilgilenmeye karar verdi. Güneşin altında ışık halkası göz kamaştırıyor ve neredeyse görmesini engelliyordu. Sonra bir an yeniden ortaya çıktığında Alex ateş etti. Yaratık küçücük parçalar halinde patlarken melek serpintisinin yaydığı enerjiyi hissetti.

Yanında süregelen telaşlı silah atışlarının farkındaydı. Öfkeli ve güzel yüzlü dişi bir melek aşağı indi ve uzun parmaklarını Sam'in yaşam gücüne doğru uzattı. Alex sırtının üstünde yuvarlanarak tek bir hareketle doğruldu ve tek kanadının üzerinde dönmeye hazırlanan meleği izledi.

Yanında Trish'in silahının patladığını duydu ve gözünün kenarıyla parlak patlamayı gördü. Evet! Harika! Diye düşündü ateş ederken. Melek kanatlarını çırparak yana kaçtı. Alex bir kez daha ateş etti ve bu sefer isabet ettirdi. Dördüncü ve son meleğin izini sürmek için dönerken, Sam silahını yeniden ateşledi.

Sessizlik oldu. Zemine ışık dökülüyor gibiydi.

"Biz... biz başardık," dedi Trish afallamış bir ifadeyle. "Gerçekten başardık!"

Alex derin bir nefes aldı ve Sam'e dönüp baktı. Teksaslı bir an bocaladı ve silahını yerine koyarken yüzü kızardı. "Bunu bir daha asla yapma," dedi Alex alçak sesle. "Birimiz ölseydik, bunun nedeni senin, onların dikkatini bize çekmen olacaktı."

Sam yutkundu. "Evet ama..."

"Kapa çeneni. Hiçbir özür duymak istemiyorum. Neyle karşılaşacağını bilmeden koşmayacaksın ve sessiz olmanı söylediğimde konuşmaya devam etmeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

"Özür dilerim," dedi Trish hafif bir sesle. "Ben de koşarak gittim."

"Sen iyiydin," dedi Alex gözlerini Sam'den ayırmadan. "En azından durmanı söylediğimde beni dinledin."

"Sanırım... çok aptalca davrandım," dedi Sam sonunda. "Çok heyecanlandım ve düşünemedim." Başını kaldırıp Alex'e baktı. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Hayır, olmayacak," dedi Alex. "Çünkü olursa, bir daha dönmek üzere ekipten ayrılırsın."

Dudakları bembeyaz olan Sam başını salladı. "Anlıyorum."

"İyi öyleyse," dedi Alex ayağa kalkarken. "Bunun dışında... ikiniz de kendinizle gurur duyabilirsiniz." Tek koluyla Trish'e sarıldı ve Sam'in omzuna dokundu. "Bakın, gerçekten kolay iş değildi. Sizi gördüklerinde durum zorlaşır. İyi iş çıkardınız, tebrikler."

Adrenalinini hâlâ yüksek gibi görünen Trish zorla gülümsemeyi başarabildi. Sam kaşlarını çattı ve eliyle kısa, sarı saçlarını düzeltti. "Evet ama... lanet olsun, ilk başta çok korktum. Doğru düzgün ateş etmeyi bile beceremedim..."

Uzun zaman önce Albuquerque'te bir parkta olanlar aklına gelince, Alex'in boğazında bir şey düğümlendi. Cully ona, Beni dinlemiyor muydun? Seni gördüklerinde işin zorlaşır. Başardın. Ba- şardın, demişti.

"Başardınız," dedi Alex sakın bir ifadeyle. Buna inanıyordu. İlk deneyimleri sorunsuz geçmemiş olsa da çok daha kötü olabileceğinin kesinlikle farkındaydı. Ve onları eğitmek için hâlâ yedi haftadan fazla zamanı vardı. Şansları da iyi giderse bu süre yeterli olacaktı.

Aşağıda dört kurban yavaş yavaş kendilerine gelmeye başlamış ve yavaş yavaş yürüyerek mest olmuş şekilde, birbirleriyle los angeles hakkında konuşuyorlardı. Biri, uzun siyah saçları güneşte parıldayan, on altı yaşlarında bir kızdı. Yürürken sendeledi ve yanındaki kadının kolunu tuttu.

Trish iç geçirdi. "Sanırım zor tarafı bu olmalı, öyle değil mi? Zamanında onlara ulaşamamak."

"Evet," dedi Alex. Silahını kaldırdı. "Ama kurtarmayı başardığında, inan bana her şeye değer. Ve şimdi bu dört melek öldüğü için, en azından başka insanlara zarar veremeyecekler."

"Baksanıza, Willow nerede?" dedi Sam ansızın.

Onun mutsuz suratı gözünün önüne gelen Alex korkuyla ürperdi. Hay aksi, ona ne söylemeye çalışıyordu? Bir şey mi olmuştu? Geldikleri yöne doğru koşmaya ve yaprakla kaplı tepeye yaklaştıkça hızlanmaya başladı. Sam ve Trish hemen arkasından onu izliyorlardı. Dehşete kapılmıştı, onu hiçbir yerde göremiyordu.

"Willow!" diye seslendi ellerini ağzının iki yanına koyarak. "Willow, neredesin?"

"Hey, baksanıza... şuradaki o mu?" dedi Trish soluk soluğa.

"Kahretsin," dedi Sam aynı anda. Durdu ve ağzı açık bakmaya başladı.

Alex, Trish'in işaret ettiği yöne baktı. Ve donakaldı. Uzakta Willow'a benzeyen bir kız, parkın doğu kapısına doğru koşuyordu. Kıvrıkcık, kahverengi saçlı bir erkekle el ele tutuşmuştu.

Sam'in kolunu çekiştirdiğini zor fark etti. "Alex! Yukarı bak."

Alex zor da olsa bakışlarını Willow ve yabancı çocuktan ayırdı... ve üzerlerinde yüz kadar parıldayan melek uçuşunu gördü.

Alex diğerlerinin arkasından koşarken, el yordamıyla silahımı bulup onu izlemeye başladım.

Yaptığım şey bana hiç doğal gelmiyordu. Her nasılsa kalitesiz bir aksiyon filmindeki kadın kahramana dönüşmüş gibiydim. Sonra, ansızın aklıma bir şey geldi ve donakaldım. Alex'in koyu renk saçları ve mavi kazağı ağaçların arasında gözden kaybolurken durdum.

Nasıl olmuş da bunu düşünememiştim? Meleklerle kesinlikle yaklaşamazdım. Daha önce bana saldırıldığında meleğim bana siper olmuş, parlak kanatlarıyla beni korumuştur. Ya şimdi yeniden dışarı çıksa ve onu kontrol edemesem, ne olacaktı? Birinin zarar görmesine neden olacak bir şey yapabilir miydi?

Bana yanıt verir gibi meleğim içimde huysuzca kıpırdanmaya başladı. Özgür kalmaya çabalıyordu. Hayır! Her şeyimi ortaya koyarak onunla savaşmaya başladım ve zihinsel bir zorlama ile onu yerinde tutmayı başardım. Titreyerek ve zor nefes alarak başımı ellerimin

arasında tuttum. Aman Tanrım, hayatımın geri kalanını böyle mi geçirecektim? Çıldıırabilirdim. Bunun anlamı neydi? Neden benim başıma geliyordu?

Yere çöküp bir ağaca yaslandım ve başımı kollarımın arasına aldım. Pek uzakta olmayan silah sesini duymuyor ama hissediyordum. Hayatımda kendimi asla böyle çaresiz ve işe yaramaz hissetmemiştim. Onu hissetmeye ihtiyaç duyarak düşüncelerimle Alex'e ulaşmayı denedim. Güçlü ve rahatlatıcı enerjisi oradaydı ve o bunu yaptığımı bilmesede sıkıca ona tutundum. İyi ol, lütfen iyi ol. Ve, meleğimin benim için bir yabancı olduğunu söylesem de... ikimizin düşündüğü gibi senin aşık olduğun kızın ayrılmaz bir parçası olmadığını söylesem de... lütfen benden nefret etme.

Ağır, kararsız ayak seslerinin yaklaştığını fark ettim. Başımı çevirip baktım. Birkaç metre ilerde, rengi solmuş kot pantolon ve gri uzun kollu tişört giymiş bir erkek durmuş, bana bakıyordu. Yaklaşık Alex'in boyunda ve yapısındaydı. Yumuşak görünlü kıvrıcık, kahverengi saçları vardı ama bu ona kesinlikle kadınsı bir hava vermiyordu. Güçlü omuzları, sert bir çene yapısı, çıkık elmacıkkemikleri ve kirli sakalı vardı. Büyük gözleri, gözlerimin içine bakıyordu. Kim olduğunu anladığım anda donakaldım.

Rüyamda gördüğüm erkek karşımdaydı.

Yavaş hareketlerle aramızdaki mesafeyi kapattı ve karşımda dizleri üstüne çökünce taşıdığı sırt çantası yere düştü. Yutkundu ve kollarıma bakıp uzanarak dokundu. Titrediğini hissedebiliyordum. Gerçek olduğuma emin olmak ister gibi kollarımı tuttu. Elleri uzandı ve ellerimi sıkıca kavradı. Elleri sert ve sıcaktı. İspanyolca bir şeyler söyledi.

"Ben..." Neden uzaklaşmıyordum? Sanki bana büyü yapmış gibiydi. "İspanyolca bilmiyorum," dedim. "No hablo espanol." Ve sonra geri çekilmeyi denedim ama ansızın ondan yayılan enerji nefesimi kesti ve hareket edemedim. İçimin derinliğinde onu, hayatımda hiçbir şeyi hissetmediğim kadar yakın hissediyordum.

Gözleri elaydı. Tatlı bir kahverenginin üstüne gözbebeklerinden yeşil çizgiler yayılıyordu. "Evet, özür dilerim... bunu biliyordum ama bir an unuttum." Başını salladı ve bana bakarken yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten sensin" dedi fısıldayarak. "Seni bulduğuma inanamıyorum." Ellerimden birini bırakarak yanağıma dokundu. Yüzüne vuran güneş kirli sakalını altın rengine dönüştürmüştü.

Kendimi hızla geri çektim. "Kimsin sen?"

Yanıtlamaya hazırlanıyordu ki birdenbire sustu. İkimiz de aynı anda en az yüz melekten oluşan sürünün, uzun, ışıktan bir dere gibi parkın üstünde doğuya doğru uçtuğunu görmüştük. Ve tam ortalarında diğerlerinden çok daha ışıltılı, küçük bir grup vardı. Öyle parlaktılar ki bakmaya dayanamıyordum.

Neden bu kadar tanıdık geldiğini fark edince nabzım hızlı atmaya başladı. Rüyamdaki tüm unsurlar ansızın bir araya gelmişti ve ben hangisinin gerçek olup hangisinin olmadığını bilincinde değildim. Önce erkek ve şimdi de on iki melek... gökyüzünde parıldayan ve sürekli hareket eden melekleri sayabiliyordum.

Her şeyi algılamaya çalışan kafam karışmıştı. Şimdi burada ne yapıyorlardı? Beş hafta daha Mexico City'ye gelmeleri beklenmiyordu!

Hayretler içinde ayağa kalkınca rüyamdaki erkek de ayağa kalktı. "Konsey," dedim fısıldayarak. "Aman Tanrım, rüyamdaki Konsey bu. Onları izlemeli ve nereye gittiklerini öğrenmeliyiz... Alex!" Omzumun üstünden dönüp haykırdım. "Alex, acele et! Konsey burada!"

Rüyamdan söz edince genç erkek bana baktı ve yerden çantasını kaptı. "Hadi gel, öyleyse acele etmeliyiz," dedi.

"Alex!" diye bağırdım bir kez daha ama beni işitmediğini biliyordum. Zihnimin küçük bir kısmı hâlâ onunlaydı ve iyi olduğunu hissedebiliyordum. Meleklerle karşı yaptıkları mücadeleyi kazanmışlardı ve tam ortasında Konsey üyeleriyle uçan bu büyük sürüyü henüz görmemişlerdi.

"Acele et!" dedi genç erkek, elimi kavrayarak.

"Dur... rahat bırak beni! Haber vermeden gitmem..."

"Zamanımız yok!" Beni de çeğiştirerek koşmaya başladı. Pes ettim ve ben de koşmaya başladım. Haklıydı, zamanımız yoktu. Ama bundan da önemlisi... her nedense ona hayır diyemiyordum. Kah çimlere, kah yola çıkarak koşuyorduk. Ritmik hareket eden uzun bacaklarından ve elimi sertçe kavrayan elinden, koşarken bile gücünü hissediyordum. Ördeklerin ve kuşların bulunduğu bir göletten geçerken yol farklı bir yöne kıvrıldı ve

hızımızdan ürken kuşlar uçuşmaya başladılar. "Dur biraz, bu kadar hızlı koşamam!" dedim soluk soluğa. Döndü ve kolunu omuzlarıma dolayıp beni yanına doğru çekti.

"Acele et, querida!"

Rüyamdaki sevgi sözcüklerinden birini duymak, koşarken bile beni şaşırttı ve o anda, bilincini çakra noktalarına getirmeden onun da melekleri gördüğünü fark ettim. Kimdi bu genç erkek?

Yukarıda, melekler biraz uzaklaşmışlar ama hâlâ gözden kaybolmamışlardı. Parlak kanatlar birbiri ardına gökyüzünde ilerliyordu. Demir parmaklıklı, çift kanatlı bir park kapısı daha gördüler. Sütunlarında birer çift siyah aslan ve üstlerinde de birer Meksika bayrağı duruyordu. Parktan çıkarken genç erkek aslanlardan birinin yanında durdu. Güçlkle nefes alıyordu.

Yan yana durup çevremize baktık. Caddenin karşısında, diğer binalardan yüksek, tepesi yarı silindir şeklinde yeşil camla kaplı bir kule yalnız bir nöbetçi gibi duruyor ve gökyüzüne doğru yarımay şeklinde yükseliyordu. Köşeler bu yana eğik uca doğru yön değiştiriyor ve alevin etrafındaki kelebekler gibi parlak bir görüntü yaratarak kuleyi yanıyor gibi gösteriyordu.

Genç erkeğin kolunu yeniden omuzlarıma doladığını ve beni kendine doğru çektiğini fark ettim. Nedense hiç garip bulmadım. "Neler oluyor?" dedim fısıldayarak. "Bu Habita Oteli mi?"

O da benim gibi gözlerini onlardan ayıramadan başını salladı. "Hayır... orası büyük kule, Torre Mayor. İş için kullanılır." Pahalı takım elbiseler giymiş, her şeyden habersiz insanlar yanımızdan geçip yürüyorlardı. Yukarıda binanın içine girmeye başlayan melekler yavaş yavaş gözden kayboluyorlardı. Yarımay şeklindeki cam bölmeden süzülen en parlak on iki melek ilk gözden kaybolanlar oldu. Diğerleri sırayla onları izlediler ve sonunda tüm melekler gözden kayboldu.

"Daha önce asla böyle bir şey görmemiştim," dedi mırıldanarak ve hafifçe kolumu ovaladı. "Sayıları ne kadar çoktu ve ortadaki on iki melek ne kadar parlaktı..."

"Onlar meleklerin Konsey'i," dedim, yukarı bakmaya devam ederek. "Onların hükümeti gibi bir şey mi demek istiyorsun?"

Onaylayarak başımı salladım. "Onlarla ilgili bir düş gördüm. On iki melek ve..." Sözlerime devam edemedim. Rüyamdan söz edince bana baktı ve artık Konsey'i düşünmediğini anladım. Ansızın, hâlâ ona çok yakın durduğumu, başımın neredeyse göğsüne dayandığını fark ettim. Tanrım, neler yapıyordum?

Kızarak kendimi geri çektim. "Baksana, kimsin sen? Çünkü bu... son derece garip bir durum."

Gözlerini benden ayırmadan heykelin temeline yaslandı. Alex gibi güçlü omuzları vardı ve uzun kollu tişörtü bile güçlü yapısını gizleyemiyordu.

"Adım Seb."

"Seb mi?"

"Sebastian," olarak düzeltti. Gözlerinde kuşkulu bir mutluluk vardı ve bir daha asla bakışlarını benden ayıramayacak gibi büyük zevkle beni izliyordu. "Sebastian Carrera. Ya sen?"

Beni tanıyor gibi davrandığı için ismimi bilmediğini düşünemedim. "Willow Fields," dedim.

"Willow," dedi yineleyerek. İsmimi farklı bir şiveyle söylüyordu. Ansızın utanarak gülümsedi. "Bu bir ağaç ismi öyle değil mi?"

Seb'in yüzündeki ifade tam olarak rüyamda gördüğüm gibiydi. Ve şimdi ona bakınca düşümdeki görüntünün ne kadar hatasız olduğunu fark ettim. Kıvrık kahverengi saçları, çıkık elmacık kemikleri ve mükemmel dudakları... Hepsi tam olarak gördüğüm gibiydi. Çenesini kaplayan kirli sakal onu olduğundan daha çekici gösteriyordu. Tanrım, onun gerçekten var olmasının ve burada olmasının anlamı neydi?

Açıklayamayacağım birçok nedenle rahatsız hissederek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Evet, bir ağaç ismi."

"Çok güzel bir isim." Seb'in bakışları saçlarıma takıldı. "Değişmiş," dedi, bir an durakladıktan sonra. "Daha önce sarışındın."

"Sen bunları nasıl..." Sustum ve yutkundum. "Boyadım."

Sırıtarak başını salladı. "Buna inanamıyorum... karşında durup seninle konuştuğuma inanamıyorum. Willow... çok güzelsin." Kendisine engel olamamış gibi uzandı ve parmağının arkasıyla yanağıma dokundu.

Dokunduğu anda nabzımın hızlanmasından nefret ederek hızla kendimi geri çektim. "Bunu yapmaktan vazgeç. Baksana, neler oluyor? Beni bulduğunu söylerken ne demek istedin? Neden beni arıyordun?"

Ela gözlerini iyice açtı. Anladığım kadarıyla onu şaşırtmıştım. "Bilmiyorsun," dedi, kendi kendine konuşur gibi. "Nasıl bilmeyebilirsin? Bunu anlaman gerekirdi..." Durdu ve beni tara-
dı. "Baksana, neden kendini değiştirmiyorsun?"

"Değiştirmek mi? Nasıl değiştirmek?" Neden hâlâ onunla konuştuğumu düşünerek geriye doğru dikkatli bir adım attım. Ya Alex? Bu konuda Alex ne düşünecekti? Onun bildiği kadarıyla, tek bir söz söylemeden yok olmuştum. Geri dönmeliydim; beni nasıl bulacağını bilemeyebilirdi.

"Senin..." Seb eliyle bedeninin çevresinde hızla bir daire çizerek bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "Senin dilinde nasıl söylendiğini bilmiyorum. Enerjin... benliğin."

"Ruhum," dedim sonunda söylemek istediğini anlayarak.

"Evet, ruhun. Dışarıda ruhunu bu şekilde göstermemelisin; melekler seni görebilir."

Onun da melekleri nasıl gördüğünü anımsayınca, zaman durur gibi oldu. O an, gerçeği ansızın kavradım ve kaldırımda ikimizden başka kimse yok gibi geldi. Seb'e odaklanarak ruhunu görmeye çalıştım. İçinde koyu yeşil ışıkları olan soluk bir yeşildi.

"Göster bana," dedim fısıldayarak.

Açıklamama gerek kalmadan ne söylemek istediğimi anladı. Hafif bir dalgalanmayla ruhu değişti. İçinde orman yeşili ışıltılar taşıyan gümüş rengiydi. Yakalayabilirmişim gibi yavaş yavaş değişen renklere doğru, rüyada gibi uzandım ve elime yansıyan gümüş rengindeki ışığa baktım. Seb sessizce duruyordu. Tenine dokunmuşum gibi ürperdiğini fark edince bunu hissettiğini anladım.

Elimi indirdim ama ruhunun güzel, gümüş rengi ışıklarından gözümü alamadım. Gözlerim yaşla doluydu, sözcükler ağzımdan çıkamıyordu.

"Yarı-meleksin," dedim. "Ben... ben dünyadaki tek yarı-melek olduğumu düşünüyordum."

Seb derin bir nefes aldı ama daha çok bir hıçkırığı andırıyordu. "Evet. Evet, ben de öyle..." Başka bir şey daha söylemeye çalıştı ama doğru sözcükleri bulamamış gibiydi. Uzanıp elimi tuttu ve sıktı.

Gözlerimizi birbirimize dikmiş bakıyorduk. Geri çekilmeliyim, diye düşünüyordum şaşkınlık içinde ama bunu yapmak yerine ben de onun elini sıkıca tutuyordum. Enerjisini yeniden algılayabildim ve şimdi her şeyin anlamını kavrayabildim. Bu kadar yakın ve sıcak hissetmemin nedeni, hayatımda ilk kez kendi türümden birine dokunuyor olmamdı. Kendi cinsine dokunmak tanımlanamaz bir duyguydu. Yeryüzündeki tüm insanların algıladıklarını bile fark etmedikleri, özümstedikleri bir duyguydu. Ama bunu asla denememiş olmak ve on yedi yıl sonra ansızın bulmak... rüya aleminde yaşamak gibi bir şeydi.

Seb'in gözlerinde öyle şaşkın bir ifade vardı ki neredeyse korkmuş görünüyordu. Onun da tam olarak aynı şeyleri hissettiğini biliyordum. O sırada hayatından görüntüler bana yeni bilgiler veriyordu. Bırakıldığı yetimhane, sokaklarda geçen yıllar, gönderildiği genç suçluların bulunduğu yer. Öyle korkunçtu ki acıyarak yüzümü buruşturdum. Tüm bunların dışında, onu... içindeki gücü, her nasılsa tutunmaya çalıştığı mizah gücünü ve zaman zaman hissettiği korkunç yalnızlığı gizleyen sevimliliğini algıladım. Yarı-melek olduğunu benden çok daha uzun süredir biliyordu ve hayatının büyük bir kısmını yalnızlık hissederek yaşamıştı. Yıllardır beni aradığını öğrenince nefesim sıkıştı. Ve bütün bunların altında bulunan güçlü ve kalp çarpıntısı gibi sürekli hissi fark edince soluğum kesildi.

Hayır, bu konuda yanılıyor olmalıyım, diye düşündüm şaşırarak. Benim için böyle hissedemezdi. Bunun hiçbir anlamı yoktu ve birbirimizle henüz tanışmıştık.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum, sonunda.

Seb aşağıya doğru, kenetlenmiş ellerimize baktı ve parmaklarıyla elimi sıktı. "Rüyada beni gördün," dedi boğuk bir sesle. Kaskatı kesildim. Aman Tanrım, bunları nasıl biliyordu? "Rüyada Mexico City'de bir parkta olduğumuzu gördün, ben de o yüzden buraya geldim," dedi. "Haftalardır Chapultepec'e gelip seni bulmaya çalışıyordum."

"Ama..."

"Senin tişörtün ve fotoğrafın yanımda. Sen olduğunu anladım ve ben de..." Başını kaldırıp ela gözlerini açarak baktı ve gördüğüm ifade göğsümün sıkışmasına neden oldu. Artık başka soru sormanın anlamı kalmamıştı. Yutkundü ve ağır hareketlerle, değerli ve kırılabilir bir şeye dokunur gibi saçıma uzandı.

"Willow, o kadar uzun zamandır seni arıyordum ki. Resmini ilk kez gördüğümde nasıl hissettiğimi, benim için ne kadar anlamlı olduğunu sana anlatamam."

Arkamızdaki parktan, koşan insanların ayak sesleri duyuldu. Alex'in "Willow!" diye bağırın sesini duyunca, ansızın bir yabancıyla el ele, gözlerinin içine bakarak durmuş olduğumu fark ettim. Alex kapıya doğru koşarken Seb'den uzaklaştım ama bizi görmüş olduğunu biliyordum.

Alex önümüzde durdu. Saçları koştırmaktan dağılmıştı ve bana hayretle bakıyordu. Seb'e bakan gözleri kuşkuluydu. "Willow, neler oluyor? Kim bu erkek? Onunla birlikte koştuğunu gördüm ve neler olduğunu... iyi misin?"

"İyiyim," dedim, koluna dokunarak. Saf insan enerjisiyle doldum ve kendime gelmem yalnızca bir saniye sürdü. O benim için yeniden tanıdığım, aynı sıcak Alex oldu. "İyiyim," dedim yineleyerek. "Özür dilerim, sadece..." Birdenbire anımsadım. "Alex, Konsey gelmiş! Yukarıda uçan sürünün arasındaydılar!"

Gri-mavi gözleri hayretle bana baktı. "Konsey mi? Emin misin? Beş hafta sonra gelmeliydiler!"

"Kesinlikle... tam rüyamda gördüğüm gibi, parıldayan on iki melek vardı. Uçarak şu kulenin tepesinden girdiler." Gözlerimi güneşten korumaya çalışarak işaret ettim.

"Torre Mayor," dedi Alex mırıldanarak. "Habita yerine burada ne yapıyorlar?"

"Sanırım planları değişmiş olmalı." Güçsüz ve yararsız sözcüklerdi bunlar. "Belki de otele daha sonra geçecekler."

Işık yayan zirveye gözlerini diken Alex gergin bir nefes aldı. "Bu yer hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Elimizde yerleşim planı yok ve ekibim henüz tam olarak eğitilmiş bile değil." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi; ne kadar sarsıldığını anlamıştım.

Kısa bir duraklama oldu ve önce bana, sonra yeniden Seb'e baktı. Yüz hatlarından kafasının karıştığı anlaşılıyordu. Ağır ağır konuştu. "Peki, bu... yanındaki kim? Neden onunla..." sözlerini bitiremedi.

El ele tutuşmuşunuz. Yanaklarım kızardı. O sırada Seb heykelin temeline yaslanmış duruyor, asık suratla bizi dinliyordu. Biri geldiği için nasıl hayal kırıklığına uğradığını hissedebiliyordum ve yeni tanıdığım halde onu bu kadar hızla algılayabiliyor olmam beni şaşırtıyordu. Hayatımda daha önce kimseye, ilk anda böyle güçlü bir bağ asla hissetmemiştim.

"Alex, bu Seb. O..." Seb'e göz attım. "Ona söyleyebilir miyim?"

"Bana neyi söyleyebilir misin?" Alex'in koyu renk kaşları çatılmıştı ve Seb'e dikkatle bakan yüzündeki ifade o anda daha az dostça olmaya başladı. "Willow, neler oluyor?"

Seb'e baktım. Kaderine boyun eğmiş bir halde omuz silkti. "O bir yarı-melek," dedim.

Başına çekiçle vursam bu kadar şaşırmazdı. "O bir ne?" Keskin bir bakışla bir kez daha Seb'e baktı ve hızla bilincini çakra noktalarına taşıdı. "Ruhu gümüş rengi değil, yeşil. Ama enerjisi..." Gözleri iyice açıldı. "Tanrım, gerçekten de bir yarı-meleksin. Neden ruhunun rengi böyle?"

Alex'in bunu bilmesinden Seb'in ne kadar nefret edeceğini hemen anlamıştım, çünkü ruhunu değiştirebildiği gerçeğini her zaman bir sır olarak saklamıştı. Ama bu durum beden dilinden pek anlaşılmıyordu. Heykelin temeline dayanmış dururken, sıradan bir şey yapar gibiydi.

"Ruhları görebiliyorsun," dedi. "Birçok insan bunu başaramaz."

Birçok insan. Bu sözler dikkatimi çekmişti. Seb kendini insan gibi görmüyordu. Ama ben çok belirgin bir şekilde insan olmamama karşın, kendimi hâlâ öyle görüyordum.

"Bu konuda eğitildim," dedi Alex, kısaca açıklayarak. "Soruma yanıt ver."

Seb ona uzun ve düşünceli bir bakış attı. Kendisine emirler verilmesinden hoşlanmadığını anlamak için medyum olmaya gerek yoktu. "Etrafta melekler varken pek akıllıca değildi," dedi sonunda. "Ben de değiştirdim."

"Bir dakika... ruhunu mu değiştiriyorsun?" diye yineledi Alex gözlerini kıсарak. "İştediğin zaman bunu yapabildiğini mi söylüyorsun?"

Seb hafifçe kaşlarını çattı. Alex İşpanyolca bir şey söyleyince başıyla onayladı. "Evet, istediğim zaman." Hafifçe gülümsedi. "İşpanyolcan çok iyi, amigo."

Amigo sözünü duyan Alex'in yüzünün gerildiğini görünce, hâlâ Seb'in elimi tuttuğunu düşündüğünü anladım. "Evet, teşekkürler," dedi. "Peki, birçok yarı-melek mi var, yoksa..."

"Hayır," dedik Seb ve ben aynı anda. Seb bana baktı. "Hayır," diye devam ettim. "Seb asla başka bir yarı-melek görmemiş. Tüm hayatını arayarak geçirmiş."

Seb yalnızca elini tutarak aldığım bilgilerin derinliğini fark etmişti. O benden bir şey öğrenmiş miydi? Ansızın bunu merak ettim. Benim onu tanıdığım kadar, şimdi Seb de beni tanıyor muydu? Sabit bakışlarını üstümde hissedince yüzüme ateş bastığını hissettim. Gözlerine bakamıyordum. Tanrım, bana neler oluyordu? Yarı melek bir erkek elimi tuttu diye neden böyle heyecanlanıyordum?

Alex sessizce duruyordu. Tüm olanları kafasında toparlamaya çalıştığının farkındaydım. "Bir başka yarı-melek," dedi mırıldanarak. "İnanılmaz." Dikkatle Seb'i inceleyerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve demir parmaklıklı kapıya yaslandı. Mavi kazağının kollarını yukarı çekmişti ve kaslı kolları görünüyordu.

"Onu nasıl buldun?" dedi sonunda.

"Biri Chihuahua'da eşyalarınızı çalmış," dedi Seb, Alex'ten çok bana dönerek. "Bazı giysiler ve bir fotoğraf vardı. Onları pazaryerinde satın aldım ve dokunduğumda... her şeyi görebildim."

Senin tişörtün ve fotoğrafın yanımda. şimdi her şey anlaşılıyordu. Seb rüyamı tişörtüme dokunarak görmüştü. Onu son giydiğimde, saatlerce rüyanın ne anlama geldiği konusunda endişelenmiştim.

"Peki ya sonra?" dedi Alex kısa bir duraklamadan sonra. "Nereye gittiğimizi nasıl öğrendin?"

Seb bana göz attı. Anımsayınca kalbim sıkıştı, çünkü Alex'e rüyamdaki garip erkekten söz etmemiştim. Aşırı gerçeküştü gibi gelmişti. Düşümde hissettiğim şeyler gülünç olsa da

Seb'in elimi tuttuğunu ve saçıma dokunduğunu gören Alex'in ayrıntıları duyunca neler düşüneceğini merak ediyordum.

Neyse ki Seb beni rahatlatan bir konuşma yaptı. Willow, Mexico City'ye gelmeniz gerektiğini düşünüyordu. Giysilere dokundum ve bunu hissettim. Ben de buraya geldim."

"Mexico City çok büyük bir yer," dedi Alex soğuk bir ifadeyle.

"Evet, bazen bir şeyler hissediyorum. Bugün Chapultepec'e gelmem gerektiğini hissettim." Seb buruk bir şekilde gülümsedi. "Başka soru var mı?"

Alex konuşmadan bir süre ona baktı. Kazağının altında omuzları çok sağlam görünüyordu. "Evet, özür dilerim. Sanırım fazla meraklı davrandım," dedi. "Birinin kız arkadaşımın yanından ayrılmadığını ve aç gözlerle ona baktığını görünce genellikle böyle davranırım."

Seb bir kaşını kaldırarak sütunun tabanına oturdu. "Çok açıklayıcıydı."

"Hayır, Alex, öyle değildi; gerçekten değildi!" dedim birdenbire söze karışarak. Bir yandan iki muhteşem erkeğin benim için birbirlerine tavır alışını hayretle izliyordum. Ama diğer yandan, durumun ne kadar korkunç olduğunu düşünüyordum. "Özür dilerim, çok aptalcaydı ama... ikimizin de yarı-melek olduğunu fark etmemizle ilgili bir andı, hepsi bu."

Hâlâ gözü Seb'te olan Alex bir şey söylemeye başlıyordu ama sonra sustu. Derin bir nefes aldı ve bana bakarak elini uzattı. Ona yaklaşıp sıkıca sarıldım. Bizi izleyen Seb'in umutsuzluğunu algılayabiliyordum ve bir saniye için bile olsa kendimi suçlu hissettim. Bu çok anlamsızdı; onu yalnızca yarım saat önce tanımıştım. Seb'in duygularını önemsememeye ve kafamdan öfkeyle atmaya çalıştım.

Alex başımın üstünü öptü. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sana güvendiğimi biliyorsun. Kıskanç sevgili tavırları sergilemek istememişim."

"Sorun değil," dedim, iki elimle kazağının üstünden sırtını okşayarak. "Senin yerinde olsaydım aynı şeyi yapardım." Sonra aklıma bir şey geldi ve doğrularak etrafıma baktım. "Baksana, Sam ve Trish neredeler?"

"Bizi Kara ve ekibiyle birlikte evde bekleyecekler," dedi Alex. "Sam benimle gelmeyi gerçekten istedi, çünkü yanındaki her kimse onu hırpalayacağımı düşündü." Kolunu

omzumda tutarak yeniden Seb'e baktı. İfadesinden, bunun kötü bir fikir olmadığını düşündüğünü anladım. Hatta bundan fazlasını da düşündüğünü algılayabiliyordum.

"Peki," dedi sonunda. "Şimdi ne olacak?"

Seb sorgulayan gözlerle ona baktı.

"Biliyor musun, içimde senden kurtulamayacağımıza dair çok kötü bir his var," dedi Alex. "Şimdi başka bir yarı-meleğe rastladıktan sonra, asla Chihuahua'ya dönmeyi düşünmediğine inanıyorum."

Seb bana baktı... ve o anda, beni bir kez bulduktan sonra hiçbir gücün onun buradan ayrılmasını sağlayamayacağını anladım. Benden bir kez daha ayrılmak yerine ölmeyi ama sözcüğün gerçek anlamıyla ölmeyi yeğlerdi. Ve işin tehlikeli yanı, benim hislerimin de pek farklı olmamasıydı. Bunu titreyerek kabulleniyordum ama gerçek buydu ve denetleyemediğim bir duyguydu. Onun Chihuahua'ya dönmesini asla istemiyordum.

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorum," dedi Seb. "Elbette sen gitmemi istemiyorsan," diye ekledi bana dönerek.

Alex'in yanımda durduğunun ve neler hissedebileceğinin bilincindeydim. "Hayır, gitmeni istemiyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Alex hayretle bana baktı. Gözlerimle, ona bunun ben ve Seb'le bir ilgisi olmadığını, kendi cinsinden birini tanımanın ihtiyacıyla ilgisi olduğunu anlatmaya çalıştım. Yüzünde anladığına benzer bir ifadenin belirdiğini görmek beni rahatlattı. Mutlu görünmüyordu ama anladığını görebiliyordum.

"Onun elini tutuyordun," dedi az sonra. "Ne gördün? Ona güvenebilir miyiz?"

Gördüklerimi anımsayınca soruyu gülünç buldum. Seb yıllarca hırsızlık yapmış, sayısını hatırlamadığı kadar para cüzdanı ve fotoğraf makinesi çalmıştı. Ama ona güvendiğimi fark ettim. Ona tam olarak... güveniyordum.

"Evet, ona güvenebiliriz," dedim.

Alex karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Peki, baksana," dedi Seb'e dönerek. "Bizimle birlikte gelersen, Willow'a şu ruh değiştirme işini öğretir misin?"

Seb'in kaşları çatıldı. "Nasıl yapıldığını bilmiyor musun?" dedi bana bakarak.

Alex'in bunu önermesine şaşırarak başımı salladım ama bir kez daha düşününce çok mantıklı buldum. Yarı-melek ruhum her dışarı çıktığımda beni tehlikeye atıyordu ve Alex'in bu konuda ne kadar kaygılandığını biliyordum. "Genellikle ruhlarla pek ilgili değilim," dedim Seb'e dönerek. "Denediğimde insanların ruhlarını görebiliyorum ama benimkini yalnızca melek benliğimdeyken görebildim. Ruhumu değiştirmeye çalışmak aklıma bile gelmedi. Nerden başlayacağıma karar verebilmek çok zor."

Seb'in ela gözleri ilgiliydi. "Evet, sana öğretirim. Daha güvende olursun."

Başımı salladım. Duygularım öyle karmaşıktı ki anlam vermekte zorlanıyordum. Seb'in gerçek olmasının bende yarattığı şaşkınlık yetmezmiş gibi, bizimle eve geliyordu.

Hâlâ sıkıntılı olduğunu bilsem de Alex'in çelişkili duygularından eser kalmamıştı. "İyi," dedi. Ekibinin bir elemanı ile konuşur gibiydi. "Ne yaptığımızı biliyorsun, öyle değil mi?"

Seb çantasını yerden almak için eğilmişti. Alex'e baktı. "Hayır, ne yapıyorsunuz?"

"Biz, Melek Katilleriyiz," dedi Alex. "MK'ler. O gördüğün meleklerden..." Torre Mayor'ı işaret etti, "onlardan kurtulabilirsek, dünyadaki tüm melekleri yok edebiliriz. Amacımız bu."

Seb yumruk yemiş ve nefessiz kalmış gibiydi. Gözlerini Alex'e dikerek yavaşça doğruldu. "Sen... şaka yapıyorsun," dedi. "Tüm melekleri öldürecek misiniz? Gerçekten mi?"

"Şaka değil," dedi Alex. "Biz bir ekibiz ve yapmaya çalıştığımız da bu. Bizimle gelersen, onlarla savaşmamız için bize yardım edeceksin. Anlaşmamız böyle; tamam mı?"

Seb ayağa kalkıp kuleye baktı. Düşüncelerinde küçük, kirli suratlı, büyük gözleri olan bir kızın görüntüsünü yakaladım. Yaptığımız şey ne olursa olsun, Seb bizimle gelecekti. Bunu biliyordum ama düşüncelerindeki kızla ilgili bir şey, omuzlarının doğrulmasına neden oldu.

"Tamam, anlaştık," dedi. "Size yardım edeceğim."

Parkın içinden geri dönmeye başladık. Alex ve Seb'in arasında yürüyordum. Seb'in hâlâ benimle ne kadar çok konuşmak istediğini ama büyük adımlar atarken sessiz kaldığını anlıyordum. Alex elimi tutup parmaklarıyla benimkileri kavradı ve Seb'in birkaç adım önümüzde kalmasını sağladı.

"Neler oldu?" dedi fısıldayarak.

Seb'in beni bulmasından Alex'in bizi bulmasına kadar geçen sürenin ayrıntılarını Alex'e en iyi şekilde anlatmaya çalıştım. Seb'in kolunu omzuma atması ve benim ilk başta çok doğal bularak umursamamam gibi birçok şeyi gizlediğimi sıkılarak fark ettim.

"Gerçekten üzgünüm," diye bitirdim. "Farklı algılanabilecek bir..."

"Tamam, üzülme," dedi sözümü keserek. "Sana güvendiğimi biliyorsun."

"Evet ama..." Derin bir nefes aldım. "Alex, senin için sorun olmadığına emin misin? Bizimle eve gelmek zorunda değil." Bunu söylerken bile, gelmezse onu yeniden görene kadar saniyeleri sayacağımı biliyordum. Ona sormak ve öğrenmek için can attığım öyle çok şey vardı ki.

Alex Seb'e baktı. Hafif bir gerilim hissettim ama duygularını bir yana bırakmaya çalıştığı için hızla yok oldu. "Evet, eminim," dedi sakın bir ifadeyle. "Sana ruhunu nasıl değiştirebileceğini öğretirse güvende olursun... benim için önemi olan tek şey bu, Willow."

Tam olarak emin değildim ve tereddüt ediyordum ama başka bir şey söylememe fırsat kalmadan Alex bana bakıp gülümsedi ve elimi öptü. "Hey, baksana, Sam ve Trish koşturaya başlamadan önce bana ne söylemeye çalışıyordun? Öyle endişeli görünüyordun ki geri gelip seni bulamayınca kalp krizi geçireceğimi sandım."

Meleğim. Güçlkle yutkundum. Seb ilerde bir heykele yaslanmış, ona yetişmemizi bekliyordu. Gözlerimiz bir an karşılaşınca, hafif bir rahatlama hissettim. Seb, lütfen sorularıma yanıt ver, diye düşündüm. Buna gerçekten ihtiyacım var.

"Hiçbir şey," dedim Alex'e. "Özür dilerim ama yalnızca avla ilgili korkuya kapılmıştım. Gerçekten bir şeyi vurmak zorunda kalmaktan korkuyordum." Güçlkle gülümsedim. "Ne de olsa silahlar bana göre değil."

Gözlerime baktı ve bana inandığını görünce hem rahatlardım, hem de suçluluk hissettim. "Evet, silahlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum," dedi elimi sıkarak. "Ama bir gün karışına bir melek çıktığında ateş edeceğine söz ver, tamam mı?"

"Söz," dedim. Bu arada, Seb sorularımı yanıtlayamazsa, bu durumu hemen Alex'e anlatacağıma kendi kendime söz verdim.

Seb'e yetiştik, yaslandığı heykelden uzaklaşıp bize katıldı. Metro durağına vardığımızda, merdivenden inerken ona göz attım. Başını hafıfçe eğmiş, koşar gibi yürüyordu ve sırt çantası tek omzunda sallanıyordu. Çok sıradan, tam bir insan gibi görünüyordu. Tanrım, gruptakilerin bana karşı neden temkinli davrandıklarını anlayabiliyordum. Seb'e bakınca, tam bir insan olmadığını düşündüren hiçbir şey göremiyordum. Üstelik onun durumunda, ruhu da yanındakilerle uyumlu oluyordu.

Ruhu... İnsanların birbirini itelediği otomatik bilet makinelerinden geçerken, ruhumu değiştirmeyi öğrenmenin ne kadar önemli olabileceğini ansızın kavradım. Seb'in öğretmesini isterken, Alex'in aklındaki düşüncenin bu olmadığını biliyordum. Bu aklına bile gelmemişti; onun tek isteği güvende olmamdı. Ama melek benliğimi bir şekilde kontrol altına alabilirsem ve ruhum da insan gibi görünürse, diğer MK'lerin arasına katılabilirdim... Başımın döndüğünü fark ederek yutkundum.

Konsej'e yapılacak saldırıya katılabilirdim.

On İkinci Bölüm

Eve döndüklerinde Alex hangi haberin daha büyük bir kargaşaya neden olduğuna emin olamadı. Konseyin beş hafta erken gelip Torre Mayor'da bulunması mı, yoksa dünyada bir başka yarı-melek bulunması ve bu evde onlarla birlikte yaşayacak olması mıydı onları daha fazla etkileyen? Dönmelerinden kısa süre sonra Kara mutfakta Alex'i bir köşeye sıkıştırdı. "Baksana, bu da kim?" dedi fısıldayarak ve elini ağzına siper ederek. "Bir başka yarı-melek mi? Parkta sizinle karşılaşması yalnızca bir rastlantı mı?"

Alex kendine bir fincan kahve hazırlıyordu ve hiçbir şey sormadan bir tane de Kara için hazırladı. O da kafeine kendisi kadar düşküncü. Seb'in onları nasıl bulduğunu Kara'ya anlattı.

"Öyleyse o da medyum," dedi inanmakta zorlanan bir sesle. Başını salladı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Şimdi iki kişi oldular. Buna inanamıyorum. Ona güvenebilir miyiz?"

"Ona güvenmemin de ondan kurtulmamın da pek kolay olmadığını düşünüyorum. Willow'a ciddi bir saplantısı var. Ama sanırım ekiptekiler ona güvenebilir. Ve Willow'a ruhunu değiştirmeyi öğretebilirse zahmetimiz karşılıksız kalmamış olur."

Kara homurdanarak konuştu. "Biliyor musun, öyle mantıklı ki birdenbire başıma bir ağrı girdi."

Alex alnına dokundu. Kara baş ağrısından söz edince başını zonklatan bir ağrının başladığını fark etti. "Evet, mantıklı. Yeniden karşıma çıktığında ona yumruk atmamak için kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Willow'a nasıl baktığını bir görsen..." Ve aynı nedenle, düşünmekten pek hoşlanmasa da Willow'un Seb'e yeşil gözlerini açarak hayranlıkla bakması da Alex'i korkutmuyordu. Yüzünü ekşitti ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Ama onu öldürmekle tehdit etsem bile başını alıp gideceğini hiç sanmam, çünkü hayatını bir başka yarı-melek arayarak geçirmiş."

"Dostlarını yakın tut ama düşmanlarını daha yakın," dedi Kara mırıldanarak. Düşünceli bir şekilde tezgâha yaslandı. "İki tane olduklarına göre, belki daha fazlası da vardır, ne dersin? Yeryüzünde yalnızca ikisi var olamaz, öyle değil mi? Yoksa olabilir mi?"

Willow ve Seb'in türlerinin tek örnekleri olması düşüncesiyle Alex dişlerini sıktı. Bu ona Nuh'un gemisine ikişer ikişer binen yaratıkları anımsattı. "Başkaları da olmalı," dedi. "Ama melekler bile Willow'un tek olduğunu düşündüklerine göre oldukça seyrek olmalı."

"Ve her nasılsa ikisi birbirini buldu," dedi Kara düşünceli bir ifadeyle. Alex ona kötü kötü bakınca Kara omuz silkti. "Özür dilerim. Ama çok... romantik."

"Evet, ne demezsin? Ben de şimdi bu konuda bir şiir yazsam diyordum."

"Peki, uzatma. Özür dilediğimi söyledim." Kara iç çekti ve eliyle kısacık saçlarını düzeltti. "Neyse, ben Luis'le buluşmaya gidiyorum; belki bir şeyler öğrenirim."

Alex başını salladı. "Dikkatli ol."

"Her zaman." Mutfak masasının üstünde duran deri çantasından silahını çıkardı ve kurşunlarını kontrol edip yine çantasına koydu. "Görüşmek üzere," dedi ve çantasını omzuna astı. "Sonra sana mesaj atarım."

Kara gittikten sonra endişeyle Konsey'i düşünen Alex'in başı zonkluyordu ve bir süre olduğu yerde kaldı. Herkesi eğitmek için yaklaşık iki ayı kaldığını düşünüyordu. Ama On İki asıl planlarına göre hareket ediyorlarsa, Mexico City'de yalnızca üç hafta kalacaklardı. Üç hafta. Ve elinde hâlâ düşünmeden koşmaya başlayan bir ekip vardı.

Gözlerini kapattı ve tek eliyle şakaklarını sıktı. Telaşlanma, dedi kendi kendine. Senin düşündüğün kadar uzun bir süre değil ama başarabilirsin... zamanında hazır olmalarını sağlayabilirsin. Belki de Willow yanlış anladı ve gördüğü gerçekten Konsey üyeleri değildi.

Sonuncusu fazla iyimser bir tahmindir. Alex derin bir nefes aldı. Her neyse, henüz bu konuda endişelenmenin zamanı değildi. Bekleyip Kara'nın nasıl haberler getirdiğini görecekti. Bu arada düşünmesi gereken başka bir konu vardı: kız arkadaşının yanından ayrılmayan Seb...

Düşündüğünden daha sert bir şekilde boş fincanı masaya bıraktı ve Willow ile Seb'i bulmaya gitti. Willow ve Seb. Yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Şimdi kafasında onları bir arada bile düşünebiliyordu.

Onları ikinci katta, avluya bakan yangın çıkışının bulunduğu küçük alanda buldu. Seb kapı eşiğinde elleri kot pantolonunun cebinde ayakta duruyordu. Willow ise yangın çıkışının tam önünde metal tırabzana yaslanmıştı. Derin konulara dalmış gibiydiler ama Willow onu görünce sustu ve gülümsedi.

"Hey, baksana," dedi ve onu öpmek için ayak parmaklarının ucunda yükselerek boynunu uzattı. Alex bunu gören Seb'in yüzündeki ifadenin nasıl donuklaştığını fark edince rahatladı. İşte bu sana ders olsun, melek çocuk, diye düşündü.

"Gidip Liz'e akşam yemeği için yardım isteyip istemediğini sorayım," dedi Willow. "Sonra konuşuruz Seb, tamam mı?"

"Evet, sevinirim," dedi yumuşak bir sesle. Giden kızın arkasından, narin bedenine baktı.

Alex az önce Willow'un yaslandığı metal tırabzana dayandı. "Önce birkaç şeyi aydınlatalım," dedi İspanyolca konuşarak. "Kız arkadaşımın peşinde olduğunu anlamadığımı sanıyorsan delisin. Burada kaldığın sürece onu rahatsız edecek hareketlerde bulunursan, seni pişman ederim."

Seb'in sırt çantası ayağının dibinde duruyordu. Bir sigara paketi çıkardı; içindeki son sigarayı çekip aldı ve yaktı. Kapıya yaslanıp Alex'e dikkatle ve hafifçe eğlenerek baktı. "Rahatsız edecek hareketler mi?" dedi yineleyerek. "Endişelenme, rahatsız edecek hareketler yapmam."

"İstersen başka bir şekilde ifade edeyim," dedi Alex soğuk bir sesle. "Herhangi bir harekette bulunursan seni pişman ederim. Ondan uzak dur."

Seb bir an sessiz kaldı ve sigara dumanını yukarı doğru üfledi. "Biliyor musun, bu gerçekten seni ilgilendirmez," dedi sonunda. "Willow ile benim aramda neler olacağına o karar verir. Sen değil."

"Beni ilgilendirmez mi?" diye yineledi Alex kulaklarına inanamayarak. "Şaka yapıyor olmalısın. Sana ne söylediğimi duyuyor musun? Kız arkadaşına bir kez daha öyle dokunduğunu..."

"Ancak o isterse olacak," diyerek Seb Alex'in sözünü tamamladı. Sesi yumuşaktı ama çelik gibi bir ifadesi vardı. "Kızlara baskı yapmam ve istemeyen birini asla rahatsız edecek hareketlerde bulunmam. Sana aşık olduğumu görebiliyorum dostum; kör değilim."

"Öyle mi? Ben de kör değilim," dedi Alex. "Ve parkta ona nasıl baktığını gördüm, anımsadın mı?"

Seb omuz silkti. "İyi. Peki ne yapmamı istiyorsun? Ona aşık olduğumu anladığın için seni kutlamalı mıyım?"

"Ona aşık mısın?" dedi Alex yineleyerek. Homurdandı. "Yirmi dakika içinde mi aşık oldun ona? Benden de hızlısın; benim aşık olmam en az bir hafta sürmüştü."

Sigarasından bir nefes daha alan Seb dışarıdaki binalara baktı; yüzü ifadesizdi. "Evet, yalnızca yirmi dakika sonra," dedi. "Ne diyebilirim? Benim için aşk böyle bir şey."

Alex bir an için Seb'in Willow'u daha uzun süredir tanıyıp tanımadığını merak etti ama bu olanaksızdı. "Çok dokunaklı," dedi. "Biliyor musun? Ne kadar aşık olduğun beni hiç ilgilendirmiyor. Willow'a zarar verecek bir şey yaparsan, onu herhangi bir şekilde rahatsız edersen... seni öldürürüm."

Alex konuşurken Seb küçümseyen bir bakışla kaşlarını çattı ve hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Tamam. Ama bunu yapmak için sıraya girmelisin. Willow'a asla zarar vermem. Bunu yapmaktansa kendimi öldürürüm."

Alex her nasılsa buna inandığını hissetti. Seb'in sigara içmesini izlerken, yıllarca aradıktan sonra, sonunda kendi türünden birini bulmanın nasıl bir his olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Seb'in yerinde olsaydı, kendisi de Willow'u bulduktan sonra bırakıp gitmeyi düşünmeyecekti. Ancak bunu anlaması, Seb'ten daha fazla hoşlanmasını gerektirmiyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturarak tırbazana ilişti. "Yarı-melek olduğunu ne kadar zamandır biliyorsun?" diye sordu.

Seb ona baktı. "Bu seni ilgilendiriyor mu?"

"Kız arkadaşına ruhunu değiştirmeyi öğreteceksin. Evet, beni ilgilendiriyor."

Seb'in yüzünde alaycı bir ifade belirmek üzereydi. "Bu kız arkadaş olayına takıntılısın, öyle değil mi?" dedi. "Seni malın olmadığını, umarım biliyorsun."

Bu yoruma kızarak doğruldu ama Seb'in haklı olduğunu ve söylediklerini duysa Willow'un da aynı şeyi söyleyeceğini biliyordu. "Hayır, malım değil," dedi sonunda. "Ama ekibin lideri olarak sorumu yanıtlamanı istiyorum."

Seb sigarasının külünü silkelemek için tırabzana uzandı. "En uygun şekilde nasıl açıklayacağımı düşünüyorum. Her neyse... yarı-melek olduğumu beş yaşından beri biliyorum."

"Yaklaşık on üç sene mi oldu?"

"Evet, şimdi on sekiz yaşımdayım."

"Tamam. On üç yıldır bunu biliyorsun. Willow bu gerçeği üç aydır biliyor. İlk kez öğrendiğinde..." Willow'un umutsuzluğunu, bu gerçekle başa çıkmak için gösterdiği çabayı anımsayınca sözlerine devam edemedi. "Onun için çok zor oldu," dedi sonunda. "Söylemeye çalıştığım şey... sanırım sana ihtiyacı var. Bütün bu konularda ona yardım edecek birine gerek duyuyor."

Beklediği kendini beğenmiş yanıtı almadı. Ela gözleri düşünceli gözüken Seb sessizce sigara içiyordu. "Anlıyorum," dedi.

"Onu yarın eğitmeye başlamanı istiyorum," dedi. "Ruhunu gizlemeyi ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi olur."

"Aynı fikirdeyim. Bunu yapamaması hiç iyi değil." Seb bir süre Alex'i inceledi. "Sürekli böyle korunmasız olduğunu bilerek geceleri nasıl uyuyabiliyorsun sen?"

"Bazen hiç kolay olmuyor," dedi Alex kabullenerek. Rakibinin anlayışlı davranışı onu şaşırtmıştı. Kara bile, Willow'un ruhu ve onun güvenliğini sağlama konusunda ne kadar tedirgin olduğunu anlamıyor gibiydi.

Seb başını salladı. "Evet, seni anlıyorum. O öğrenene kadar bundan sonra ben de iyi uyuyamayacağım." Sigarası bitmek üzereydi; tadını çıkararak son bir nefes aldı.

Çocukçaydı ama Alex dayanamadı: "Bu arada, sigara kokusundan nefret eder."

Seb'in Alex'e bakışı bu kez kesinlikle alaycıydı. Dumanı dışarı üfledi ve sigarayı metal tırabzana bastırarak söndürdü. "Biliyor musun? Bunu hissetmiştim. Neyse ki sigarayı bırakıyorum."

Alex onun ciddi olduğunu fark etti. "Ve bunun nedeni onun peşinde olman değil."

Kapıya yaslanan Seb omuz silkti. "Bunun nedeni hayatım boyunca aradığım kıızı bulmam ve onun sigaradan nefret etmesi. Çok zor bir karar olmasa gerek."

Hayatım boyunca aradığım kız. Alex gerildi. "Sana bir taktik vereyim: Günde dört paket sigara içsen de kendini öldürsen de Willow ile aranda bir şey olmayacak. Bunu hâlâ anlamadın mı?"

Seb elleri kot pantolonunun cebinde duruyordu. Saçındaki gevşek buklelerden biri esintiyle dağıldı. "Evet, burada kalmamın tek nedeni bu olmalı. Çünkü yarın kollarıma atılacağını düşünüyorum. Biliyor musun, haklısın. Şimdi bir başka yarı- melek bulduğuma göre, çekip gidebilirim. Willow bunu umursamaz. Ben de öyle."

Willow'un bunu umursayacağını canı sıkılarak fark eden Alex yüzünü buruşturdu. Neden sanki Seb'in kalmasını önermişti? Ama Seb'in Willow'a aşık olduğunu bilmesine karşın, Willow'a baskı yapmayacağını ve genç kızın kendini koruması gerektiğini söylediğinde ona inanmıştı.

"Sanırım hepimiz sınırlarımızı biliyoruz," dedi sonunda, soğuk bir sesle. "Şimdi işimize bakalım. Yatacak yer konusunda arkadaşlar sana yardımcı oldu mu?"

Alex'in konuyu ansızın değiştirmesine Seb şaşırılmış görünmedi. "Evet, yatakhaneye benim için bir kamp yatağı koyabileceklerini söylediler. Ama orası şu an bile çok kalabalık gözüküyor. Ayrıca bu fikir kimsenin pek de hoşuna gitmiyor, biliyor musun?"

Bu fikir Alex'in de hoşuna gitmiyordu. Willow zaten yatakhanein yakınında olduğu için odasında rahatsız oluyordu. Düşünürken burnunu ovuşturdu. "Belki de malzeme odalarından birini kullanabilirsin," dedi. "Oldukça sıkışık ama bazı kutuları üst üste dizersek, bir kamp yatağı sığdırabiliriz."

"Bence iyi fikir. Böyle olmasını tercih ederim," dedi Seb. Eēilip sırt çantasını yerden kaldırdı ve omzuna attı.

"Baksana, Willow'un fotoğrafı hâla yanında mı?" dedi Alex birdenbire. "Küçük bir çocukken çekilmiş fotoğrafı... Sanırım geri almaktan mutluluk duyar. Onun için anlamı büyük."

Seb dikkatle Alex'e baktı ve ansızın gözlerinde yaramaz bir bakış belirdi. "Endişelenme... onu çok iyi saklayacağım ve yakında ona vereceēim. Ama şimdilik..." Omuz silkti ve gülümsedi. "Baksana, kız senin, resim de benim olsun. Adil deēil mi?"

Aramız gergin olsa da akşam yemeēini hazırlamak için Liz'e yardım ettim. Hiçbir zaman samimi olmamiştık ama en azından yemek hazırlarken az da olsa sohbet ediyorduk. Şimdi, salatayı hazırlarken aēzını bıçak amıyordu ve nedenin Seb olduēunu biliyordum. Eve dndēmzde Alex herkese durumu, her gün olabilecek doēal bir şey gibi anlatmıştı. Ekiptekiler yine de bir baēka yarı-meleēin ansızın ortaya çıkmasına... şaēırmışlardı. Elbette şaēkınlık, duygularını anlatabilecek en yumuşak ifadeydi. Hem bu, hem de Konsey'in erken gelmesi herkesin sinirlerini yıpratmıştı.

Sessizce sofrayı kurdum. Kafam yle karışıklı ki Liz'in neler dşndēn ērenip onu teselli edecek durumda deēildim.

Kapı hızla açılıp Kara belirince ikimiz de baēımızı kaldırıp baktık. "Alex nerede?" dedi ve ceketini hızla çıkardı. Yanıtımızı beklemeden erkekler yatakhane si tarafına dönerek seslendi. "Alex! Alex, konuşmamız gerek!"

"Neler oluyor?" diye sordu Liz gözlerini iyice açarak.

"Luis gitmiş," dedi Kara gergin bir şekilde. Mutfakta yürümeye baēladı. "Gitmiş, birdenbire yok olmuş. Evine gittim; ev terk edilmiş gibiydi..." Alex mutfaēa girince ona doēru döndü. "Alex! -"

"Duydum," dedi Alex gergin bir ifadeyle.

Kara olanları anlatırken diēerleri de gelmeye baēladılar. "Bu hafta sonu ailesini ziyarete gidecekti ama ş u ana kadar dönmüş olması gerekirdi. Bu akşam buluēacaktık," dedi. "Kapıyı aldım; amayınca içeri girdim ve... gitmiş olduēunu gördüm. antası orada olduēuna göre

dönmüştü ama çantasını boşaltmamıştı. Masanın üzerinde yarısı yenmiş bir tost ve bir fincan kahve duruyordu..."

Alex'e baktım. İki eliyle bir sandalyenin sırtına yaslanmış ayakta duruyordu. "Onu telefonla aramayı denemedin, öyle değil mi?" dedi sertçe.

Kara başını salladı. "Hayır. Evde de hiçbir şeye dokunmadım ve hızla dışarı çıktım." Derin bir nefes aldı. "Ayrıca, Konsey Habita Oteli'nde kalmıyor. Oraya gittim ama onlarla ilgili herhangi bir şey hissetmedim. Sonra da Torre Mayor'a gittim ama lobiden geçebilmek için kart okuyucusunun kabul edeceği bir geçiş kartı gerekiyordu. Meleklerin hâlâ orada olup olmadıklarını bilmiyorum. Orada iseler çok yüksekte olmalılar ama emin değilim."

Hepimiz durumu anlamaya çalışırken uzun bir sessizlik oldu. "Anlaşılan, Konsey erkek arkadaşının güvenlik konusunda bilgi sızdırdığından haberdar oldu," dedi Alex.

"Bırak şu erkek arkadaş lafını lütfen... ama evet, anlamış olmalılar." Kara hiç görmediğim kadar sarsılmıştı.

"Bu hiç iyi olmadı. Gerçekten hiç iyi olmadı," dedi Brendan mırıldanarak.

Nasıl olduysa Sam onunla tartışmadı. Başka kimse de tartışmadı. Wesley her zaman olduğundan daha öfkeli görünüyordu; Liz ve Trish de benim gibi solgun ve üzgündüler. Bunu düşündüğüm için bile suçlu hissettim ama en azından Kara Luis'e bizle ilgili bilgi vermemişti.

"Belli ki aynı parti davetiyeleri artık geçerli olmayacak," dedi Trish zayıf bir sesle.

"Elbette olmayacak," dedi Alex. Diğerlerinin hissettiğini düşünmesem de sesindeki gerginliği algılayabiliyordum. "Aslında, artık bir planımız yok ve başladığımız yerdeyiz."

"Bir dakika... bu da ne demek oluyor?" dedi Wesley. Etrafta birkaç kişi olduğunda neredeyse hiç konuşmazdı ama şimdi iki yanında yumruklarını sıkmış duruyordu. "Saldırıyı yapamayacağımızı mı söylemeye çalışıyorsun? Çünkü bunu asla..."

"Elbette bunu söylemiyorum," dedi Alex alçak sesle sözünü keserek. "Bu Konsey'e karşı elimize geçecek tek fırsat. Ne olursa olsun, bu fırsatı değerlendirmek için elimizden geleni yapacağız."

Güçlükle yutkundum ama haklı olduğunu biliyordum. Herkes birbirine baktı. Şimdi yalnızca üç haftamız vardı ve neler olduğunu bile bilmiyorduk.

"Endişelenme, neler olduğunu  ğreneceğiz." Kara'nın sesi gerçekçiydi ve yeniden kontrolünü kazanmıştı. "Ne yapmamı istersin? Yarın katedrale gidip bilgi toplamaya çalışayım mı?" Konsey'in ziyaret programındaki değişiklik buradaki ofiste çalışanlar tarafından düzenlenmiş olmalı. Tüm  alışmaları onlar yapıyorlardı."

Alex düşünceli bir şekilde başını salladı. "Evet, iyi fikir...  ğreneceğin her şey işimize yarayabilir. Ama seni tanımazlar mı?"

"Hayır, sanmıyorum. Luis'le çoğunlukla onun evinde buluşuyorduk. Cep telefonu numaramı da bilmiyordu." Hafifçe gülümsedi. "Esrarengiz kadını oynuyordum."

Alex dikkatle ona baktı. "Her ihtimale karşı bir peruk taksan nasıl olur? Melekler onu ele ge irdilerse, seni Luis'in anılarında görebilirler. Üstelik senin çok farklı bir g r nt n var."

Başka bir durumda olsaydı, Kara Alex'e takılır ve karşı çıkardı ama şimdi başını sallayarak kabul etti. "Tamam, yarın bir tane satın alırım. Makyajla da biraz kendimi değiştirmeye çalışırım."

"İyi," dedi Alex. "Ben de ne yapabileceğime bakayım. Ayrıca ekiptekileri eğitmeye devam ederim... belki de bir eğitim avına daha çıkarız."

Sam başını sallıyordu. "Evet ama..."

Duştan yeni çıkmış gibi görünen Seb mutfağa girince Sam sustu. Seb'in ıslak bukleleri eliyle taranıp geri atılmış gibi duruyordu. Onu gördüğüm anda heyecanlandığımı hissettim... Çünkü bütün bu konuşmalar sürerken bir taraftan onun nerede olduğunu düşündüğümü fark ettim.

Odaya sessizlik çöktü. Doğal olarak bunu Seb de fark etti ve sebebin kendisi olduğunu anladı. Bana baktı ve hafifçe gülümsedi. Kendimi rahatsız hissetsem de ben de ona kederli bir gülümsemeyle karşılık verdim. Tam olarak neler hissettiğini anlayabiliyordum. Ekiptekilerin donuk yüz ifadeleri daha önce yaşadığım sevimsiz duyguları anımsatıyordu. Çok farkında olmasam da belli ki henüz pek ilerleme kaydedememiştim, çünkü şimdi Seb burada olunca sıkıntıları iki misli olarak geri dönmüştü.

Alex iç geçirdi. "Seb, baksana," dedi. Yalnızca sıradan davranmaya çalıştığı için ona sarılmak istedim. "Yeni öğrendiğimiz bir durum hakkında konuşuyorduk. Yemekten sonra sana bilgi veririm. Gerek duyduğun her şeyi buldun mu?"

Seb yeni öğrendiğimiz şeyin ne olduğunu merak eder gibi kaşlarını kaldırdı ama bir yorum yapmadı. "Evet, teşekkürler."

Yemek için masaya oturmaya başladığımızda, Seb yanıma, Alex'in her zamanki yerine oturdu. Elbette bilmiyordu ama herkesin, ne yapacağını merak ederek Alex'e baktığını fark ettim. Sanki aralarında devam eden bir rekabet var gibiydi.

Yüzüme ateş bastığını hissettim ve zorlanarak konuştum. "Hmm, Seb, burası..."

"Sorun değil," dedi Alex. Benim diğer yanıma, genellikle Trish'in oturduğu yere geçti. Trish de ek bir sandalye koyduğum Wesley'nin yanına geçti. Seb'in olanları fark ettiğini ve gülümsememek için kendini güç tuttuğunu görebiliyordum.

Kimse pek konuşmuyordu. Tabaklara dokunan çatal ve bıçak şingirtıları kulak tırmalayıcıydı. Dürüst olmak gerekirse, Seb'in burada olmasıyla ilgili hissettiğim gariplik de bana yardımcı olmuyordu.

Yemekten önce yangın çıkışında Seb'le sohbet ederken birbirimize söyleyecek öyle çok şey bulmuştuk ki ancak genel hatlarıyla yüzeysel bir konuşma yapabilmıştık. Ve konuşmadan sonra vardığımız anlaşma en kısa sürede uzun bir sohbet için bir araya gelmek olmuştu. Bunu çılgınca istiyordum. Öğrenmek istediğim öyle çok şey vardı ki. Meleğimle yaşadığım deneyimin sıradan olup olmadığını ve hayatı hakkında daha fazla ayrıntı öğrenip deneyimlerimizin ortak yanlarını görmek istiyordum.

Ama konuştuğumuzda, birkaç metre uzağımda dursa da Seb'in benliğinin her an farkındaydım. Çok yakışıklıydı ve bunu fark etmemek için şüursuz olmak gerekirdi ama nedeni çekiciliği değildi; yalnızca oydu... kendisiydi. Tıpkı benimkine benzeyen enerjisiydi. Ellerimizin kenetlendiğinde nasıl hissettiğimdi. Alex'in ortaya çıkması ve benim kendimi geri çekmem büyük bir rahatlama olmuştu.

Onu tanıımıyorsun bile, dedim kendi kendime.

Ama bu doğru değildi. Seb'i tanıyordum. Belki henüz hayatının tüm ayrıntılarını olmasa bile nasıl bir insan olduğunu biliyordum. Ve şimdi yanımda oturduğunu hissediyordum. Yalnızca fiziksel varlığını değil, enerjisini hissediyordum. Öyle yakındık ki ruhlarımız birbirine dokunuyordu. Seb ile, içimde hissettiğim tatlı bir ürpertiye benzer yeni bir algı edinmiş gibiydim. Ruhu öyle canlı ve hareketliydi ki. Ruhunun benimkine doğru sürüklendiğini, benimkinin de onun ruhuna yöneldiğini hissediyordum. Ruhlarımız birbirini keşfediyordu.

Yanaklarımdaki sıcaklığı hissettim. Hızla ruhumu geri getirip kendi bilincime taşımayı denedim ama öyle yakın oturuyorduk ki birbirimizden kaçınmamız mümkün olmuyordu. Seb'in de fark ettiğini ve ruhunu geri çekmeyi denediğini ama başaramadığını anladım. Şimdi ruhlarımızın birbirine karıştığı yerde muzip bir özür algılıyordum. Sıkıntıyla dişlerimi gıcırdattım. Dikkatsizce bir ruh oyunu oynuyordum onunla.

Ve bu arada sessizlik devam ediyordu.

"Tamam arkadaşlar, aptalca davranmayın lütfen," dedi Alex sonunda. "O da ekibimizin bir üyesi ve ona güvenebiliriz. Normal davranın, tamam mı? Lütfen, Tanrı aşkına, normal davranmaya çalışın biraz, yoksa aklımı kaçıracağım."

Kara Seb'e bakarak derin bir nefes aldı. "Willow, bugün Konsey geldiğinde neler gördüğünü belki bize anlatabilirsin," dedi sonunda.

Rahatlayarak yanıtlamaya başlıyordum ki Sam araya girdi. "Hayır, bekle," dedi homurdanarak ve çatalını takırtıyla masaya bıraktı. "Alex, ona güvenebileceğimize nasıl bu kadar emin olduğunu öğrenmek istiyorum. Hiç olmazsa Willow'un meleğinin Liz'i nasıl koruduğunu görmüştük. Ayrıca, bu da kim oluyor? Nereden geldiği bile belli değil ve şimdi de ekibe katılıyor."

Seb ona baktı. "Ben Sebastian Carrera," dedi, domuz pirzolasından bir parça keserek. "Nereden geldiğim belli; ben buralıyım, yani Mexico City'denim. Ve savaşmanız için size yardım edeceğimi söylediysem bunu yapacağım demektir."

"Willow onun elini okudu," dedi Alex, Sam yanıt vermek için ağzını açarken. "Ona güvenebiliriz."

"Anladım," dedi Sam, bana pek dostça olmayan bir bakış fırlatarak. "Demek o yüzden bu öğleden sonra onunla el ele tutuşmuş koşuyordu, öyle mi? Çünkü ayakta onun elini okuyordu."

Herkes bana bakınca yüzüm kıpkırmızı oldu. "Ah, kulağa çok hoş ve samimi geliyor," dedi Liz mırıldanarak. Gerilimden nefret ettiği anlaşılan Trish tabağına bakıyordu.

İki yanımda oturan Alex ve Seb'in tedirginliğini fark ettim. "Bu benim hatamdı," dedi Seb sakin ama meydan okuyan bir sesle. "Melekleri gördüğümüzde hızlı koşmasına yardım etmek için elini tuttum. Hızlı koşmalıydık."

Sam homurdandı. "Kesinlikle hızlı koştunuz," dedi bana dönerek. Seb'le birlikte koşup gitmek için korkunç bir telaş içindeydin, öyle değil mi? Sanırım bize neler olduğunu söylemeye çalıştığında seni duyamadık."

"Size seslendim!" dedim. "Alex'in ismini haykırdım ama..."

"Dur, hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin," dedi Alex araya girerek ve uzanıp elimi elinin içine aldı. "Bırak bunları Sam. Willow bana olanları anlattı ve benim için sorun yok. Bundan fazlası seni ilgilendirmez."

Sam ağzını açtı.

"Yeter," dedi Alex.

Odaya yeniden sessizlik çöktü. Hangi sessizliğin niteliğinin daha iyi olduğuna karar veremedim. Belki bu seferki, gerginlik sınırlarını daha çok zorluyordu.

Seb'in ruhunun hâlâ benimkiyle yakınlaştığını hissediyordum. Benim için kaygılanıyor ve beni sakinleştirmek istiyordu. Diğer yanımda, Alex'in eli sıcak ve güven vericiydi. Onu sıkıca kavradım. Onunla bir yerde yalnız ama gerçek anlamda, eskiden olduğu gibi yalnız kalmanın özlemini çekiyordum. İkimiz birlikteyken ve yanımda başka biri yokken her şey ne kadar kolaydı. Artık hiçbir şey kolay gelmiyordu bana.

Az sonra Alex elimi sıktı ve bıraktı. Gruba hitap eden sesi sakindi. "Bakın arkadaşlar, Konsey'le ilgili bir dönüm noktasıyla karşı karşıyayız. Aynı plana bağlı kalacaklarsa, yalnızca birkaç hafta burada olacaklar. Böyle şeylerle harcayacak zamanımız yok. Seb burada kalıyor ve hepsi bu. Takdirime ister güvenirsiniz, ister güvenmezsiniz. Karar sizin."

"Sana güveniyoruz," dedi Kara sakin bir sesle. "Öyle değil mi arkadaşlar?"

Evet, mırıldanmaları ve baş sallamalar dikkatimi çekti. Sam'in yüzünde hiddet vardı ama bir şey söylemedi. Trish ona baktı; tatlı gözleri endişeliydi.

"Sam?" dedi Alex ona bakarak.

Teksaslı uzun bir nefes aldı. "Evet, elbette," diye mırıldandı başını geri atarak.

"İyi." Beni şaşırtan Alex önümden Seb'e doğru yaklaşarak elini uzattı. "Tamam, seni kabul ettiler. Şanslısın."

Alex'e elini uzatan Seb'in gülümsemesi alaycıydı. "Evet, onur duydum."

Ve Alex'in elini sıkıdığımda iki şeye emin oldum. Birincisi, Alex'e olan güvenlerine karşın, ekip hâlâ bu durumdan hoşnut değildi. Ve ikincisi, düşünmek istemediğim kadar derinde bir yerde, uzun bir süre bu iki erkeğin arasında kalmanın kaderim olacağına dair korkunç bir his vardı.

On Üçüncü Bölüm

Spor odası gerçekten çok küçüktü. Karın kaslarını sıkılaştıran bir alet, bir, iki tane yürüyüş bandı ve birkaç ağırlık, bodrumun yalnızca bir köşesini kaplıyor, içerisi ter ve küf kokuyordu. Başta Alex ve Sam olmak üzere, özellikle erkekler yürüyüş bandını kullandığında havada ter damlacıkları uçuşuyordu. Seb'in yere göz attığını gördüm. Çimentoydu ve pek temiz sayılmazdı. Burası oturabileceğimiz tek yerdi. "Benim odama gidebiliriz," dedi.

Seb'in "odası" ufacıktı ve kamp yatağında birlikte oturmak zorunda kalacaktık. Özellikle dün gece ruhlarımızın birbirine karışmasından sonra bunu düşünmek bile fazla samimi gelmişti. Yanaklarıma ateş bastığını hissettim.

"Hayır, burası daha iyi," dedim. "Daha geniş yer var. Ama, bir dakika bekle." Merdivenden yukarı koşup televizyon odasındaki kanepeden yastıkları kaptım ve aşağı taşıdım.

"İşte," dedim onları yere yayarak. "Bunlarla rahat edebiliriz."

Yukarıdan, yapılan eğitim atışlarının sesi duyuluyordu. Kara, önceki gece Alex'le konuştukları gibi bir şeyler öğrenmek niyetiyle katedrale gitmişti. Ve bu arada diğerleri de en iyi atışlarını yaparak kendilerini avutmaya çalışıyorlardı.

Önceki gece, herkes yatmaya hazırlanırken, Alex ve ben kısa bir süre baş başa kalmayı başarmıştık. Diğer malzeme odasının kapalı kapısının önünde ayakta dururken, düşüncelerimde Seb'in ne kadar yoğun şekilde yer aldığını fark etmiştim. Yalnızca bir yarı-melek olduğu için böyle hissettiğimi bilsem de yine de kendimi suçlu hissetmiştim.

"Garip bir gündü, öyle değil mi?" demiştim.

"Evet, garip demek hafif kalır," diyerek onaylamıştı Alex. Birbirimize dokunmasak da kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordum. "Tanrım... bir yarı-melek ve Konsey... ikisi de aynı öğleden sonra ortaya çıkıyor. Hangisinin daha kötü olduğuna emin değilim."

Gülümsemeye çalıştım. "Baksana, yarı-meleklere karşı bir düşmanlığın mı var?"

Ne söylediğinin farkına vardığı anda kaşlarının çatıldığını gördüm. Başını salladı. "Bu yarı-meleğe karşı düşmanlığım yok," dedi elimi tutup beni kendine doğru çekerek. "Aslında bu yarı melekten çok hoşlanıyorum." Kollarını boynuma dolayıp başını yüzüme yaklaştırdı. "Dinle, ne olursa olsun, Seb'in burada olmasına gerçekten memnunum," dedi sonunda. "Senin güvende olman çok önemli, Willow."

Göğsüm sıkışmış ve tek yapmak istediğim ona sıkıca sarılmak olmuştu. Hâlâ melek çarpmasından korktuğum için tereddüt etmiştim. Zaman zaman, onu az önce öperken olduğu gibi, böyle düşündüğüm için aklımlı kaçırmış olabileceğimi hissediyordum. Ama bazen de içimi kaplayan korku bir fırtınaya dönüşüyordu. Alex beni yumuşak bir hareketle kendine çekince ben de kendimi bırakmıştım. Birbirimize sarılmış şekilde duvara yaslanarak uzun bir süre durmuştuk. Alex'in kollarında olmaktan başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Şimdi, bodrumdaki spor odasında otururken, umutsuzlukla meleşime neler olduğuyla ilgili bazı yanıtlar arıyordum. Seb'le tanıştığımdan bu yana meleşim biraz sakinleşmiş gibiydi ama hâlâ içimde olduğunun bilincindeydim ve neler yapabileceğini bilmemenin rahatsızlığını yaşıyordum.

Seb ve ben geniş, kare yastıklara yerleştik. Aramızda birkaç metre mesafe vardı. Üstünde yine rengi solmuş, kot pantolonu ve üzerinde İspanyolca, beyaz, bir logo bulunan mavi tişörtü vardı. Yazılar çok yıkanmaktan parçalanmış gibiydi.

"Tişörtünde ne yazıyor?" diye sordum.

Anımsamıyor gibi tişörtüne baktı. "Cinco de Mayo için... Fransızları Meksika'dan atmamızı simgeliyor."

"Fransızlar Meksika'da mıydı?"

"Uzun zaman önce." Seb omuz silkti. "Bir pazaryerinden satın aldım."

Bu lke hakkında ne kadar az Őey bildiğimi fark ederek başımı salladım. Okulda, eğitim programında bulunan bir konu değildi. Aslında Meksika'nın ne kadar yakın olduğu dűřnlrse, đretmemeleri biraz garipti.

Sonra, Seb'e bakmaya devam ederken onda bir değişiklik fark ettim. "Sen tıraş olmuşsun," dedim. Bugün bir rock starına değil de liseye yeni gelen yakışıklıyı oynayan bir aktöre benziyordu.

Utanarak çenesine dokundu. "Evet, birkaç saat önce."

"Ben nceki halini daha çok beğeniyordum," dedim onu inceleyerek. Sonra da bunun dışında her Şeyi syleyebileceğimi fark ettim. ylesine konuşmuştum ama ela gözleri ansızın mutlulukla parıldıadı. Yanaklarım kızarıırken, o sırtıyordu.

"Bir daha asla tıraş olmayacağım," dedi.

Yanaklarımın ateş gibi yandığını hissederek yüzümü buruşturdum. "Dinle Seb, biliyorsun ben ve Alex birlikteyiz. Seni de seviyorum ama..."

"Evet, biliyorum," dedi sakın bir sesle. "Sorun değil." Derin bir duygunun gizlendiğini algılıyordum. Sonra Seb gülümsedi ve eliyle çenesini ovdu. "Ama yine de tıraş olmamanın iře yarayacağını dűřnyorsan..."

Erkeklerin bana olan ilgilerini esprili bir şekilde de olsa, açıkça belirtmelerine alışık olmadığımı söylesem abartmış olmazdım. Aslında erkeklerin, özellikle de Seb gibi görünenlerin benimle ilgilenmelerine bile alışık değildim. Pawntucket'ta, her zaman okulun dışlanmış Tuhaf Kraliesiydim. Ağzımı açtım ve ne söyleyeceğimi bilemeden kapattım.

Huzursuzluğumu gören Seb'in gözlerindeki muzip bakış yok oldu. "Willow, yalnızca şakalaşıyordum," dedi. "Evet, aslında arkadaşlıktan fazlası beni mutlu ederdi, bu konuda şaka yapmıyorum. Ama Alex'e aşık olduğunu biliyorum. Senin tek istediğin arkadaşlıksa, sorun yok. Gerçekten sorun yok."

Yastığın üstünde şekil değiştirdim. Özellikle nceki gün algıladığımı dűřndđm bana karşı olan duygularının gerçek derinliğini anımsayınca yanaklarıma yine ateř bastı. Derin bir inceleme yapmamış olsam da neyse ki řu an buna benzer bir Őey sezmiyordum. Anladıklarım doğruysa, kesinlikle daha fazlasını öğrenmek istemiyordum.

"Bunu kabullendiğine emin misin?" dedim sonunda.

"Evet," dedi Seb. "Hayatım boyunca başka bir yarı-melek aradım. İnan bana, henüz bana karşı koyamayacağını fark etmediğin için çekip gidecek değilim."

Kaşlarımı hayretle yukarı kaldırdım. "Henüz mü?"

"Bu da şakaydı," dedi aceleyle. "Aslında... tam olarak da değil. Bir gün gerçekten bunu anlayacağını ümit ediyorum ama..." Gülerek sustu ve bir elini yüzünün üstüne koyarak başını salladı. "Hay aksi, açıklamayı pek beceremiyorum, öyle değil mi?"

Her nasılsa ben de gülümsüyordum. Seb elini indirdi. "Tamam, baştan başlıyorum," dedi. "Willow, yalnızca burada bulunmak ve senin arkadaşın olmak benim için yeterli. İnan bana."

"Gerçekten emin misin?" dedim yüzünü inceleyerek. "Aramızda asla arkadaşlıktan öte bir şey olmayacağını bilsen de mi?"

Seb'in ela gözleri sakindi ve şaka yapar gibi bir hali yoktu. "Evet, çok eminim," dedi. "Ağabeyin olurum, buna ne dersin?"

Doğru söylüyordu. Anladığı için ve daha da önemlisi buna rağmen kalmak istediği için rahat bir nefes aldım. "Aslında bir ağabey... kulağa çok hoş geliyor."

"Öyleyse artık bir ağabeyin var," dedi. "İstersen, hayat boyu..."

"Teşekkürler," dedim yumuşak bir sesle. Henüz tanışmış olsak da bunu istediğimin, Seb'e öyle bir bağlılık duyduğumun farkındaydım. Daha da önemlisi, onun yardımına ihtiyacım vardı. Kendimi güçsüz hissederek saçlarımı geri ittim ve sözcükler ağzımdan dökülüyordu. "Seb, sana soracak öyle çok şeyim var ki. Çok endişeleniyorum..."

Seb yastığın üzerinde hafifçe yatar gibi oturuyordu. Ansızın doğruldu ve kaygıyla bana baktı. "Endişeleniyor musun?"

"Daha doğrusu dehşete kapılıyorum," dedim. "İçindeki meleğini hissedebiliyor musun? Yani... varlığını ama senden ayrı olduğunu. Senin gibi düşünmediğini, kendine özel bir aklı olduğunu hissettin mi hiç?"

Bana bakarak yüzünü buruşturdu. "Uzun zamandır hissetmedim," dedi. "Ama daha genç olduğumda hissetmiştim."

Kanepe yastığının ucunda oturuyordum. "Daha gençken ne oldu?"

Seb'in beden dili sıradandı. Bileği dizinin üstündeydi, diğer elini yastığın üstüne dayamıştı. Ama heyecan içinde olduğunu ve şimdi bana söyleyeceği şeyi daha önce asla kimseyle paylaşmadığını algıladım. "Belki dün birbirimize dokunduğumuzda, şimdi anlatacaklarımın bir kısmını görmüş olabilirsin," dedi. "On bir yaşındayken, hırsızlık yaptığım için yakalandım."

"Evet, bunu gördüm," dedim, itiraf ederek. "Ve seni kapattıkları yer..." sözlerime devam edemedim.

Seb suratını astı. "Meksika'da bu tür yerlere reformatories denir. Davranışları düzeltmek için bir çeşit okul olarak düşünebilirsin."

Davranışları düzeltmek... Genç suçluların kapatıldığı yerle ilgili gördüklerimi anımsadım. Günde yalnızca iki saat su aktığını; korkunç dayak atıldığını ve geceleri çocukların yatağa bağlandığını hatırlayınca nefesim kesildi. Tek kelimeyle inanılmazdı.

Seb tırnağıyla kotunun üstünde bir hat çizdi. "Orada çok şeyler yaşandığını gördüm," dedi sonunda. "Sanırım cüzdan çalmaktan çok daha kötü şeyler." Yeniden gülümsedi ama bu kez buruk bir gülümsemeydi. "Bir çocuğun kaçmaya çalıştığını gördüm; sonra yakaladılar ve bir ağaca bağlayıp günlerce orada bıraktılar. Aç ve susuz kaldı. Yardım etmek için hiçbirimize izin vermediler."

Ansızın bununla ilgili ani bir görüntü algıladım ve umutsuzca görmemiş olmayı diledim. Tanrım, çocuğun gözleri, yüzü... inanılmazdı. Güçlkle konuşabildim. "Ona... ona ne oldu?"

Seb elleriyle bilmediğini işaret etti. "Bir hafta sonra ortadan kayboldu. Bir daha onu hiç görmedik."

"Peki, bu yasal mı? Bunu yapmalarına nasıl izin verilebilir? Dışarı çıktığında polise haber veremez miydin?" Duyduğum nefret sesime yansımıştı.

Bunun bir çözüm olacağını düşünmemi hayretle karşılayan Seb acıklı bir ifadeyle baktı. "Kimse cesaret edemezdi. Bizler ailesi olmayan sokak çocukları ve hırsızlardık."

Üzüntüyle dizlerimi kendime doğru çektim. Yukarıda diğerlerinin hâlâ atış alanında çalıştıklarını duyuyordum. Çevremizdeki aletler garip şekilde sıradan gözüküyordu. Seb'in yaşadığından tamamen farklı bir hayata ait gibiydiler. Sanırım, gerçekten de öyleydi.

"Oradan nasıl kurtuldun?" diye sordum sonunda.

Omuz silkti. "Yatağımın kenarında gevşek bir metal parçası vardı. Onu yerinden çıkardım ve çevrede kimse bulunmadığı anlarda duvara sürterek keskinleştirdim. Aylar sürdü ama sonunda yeteri kadar keskin oldu. Bir muhafızı onunla tehdit ettim ve dışarı çıktım. Sonra koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Akıl sağlığını koruyabildiği ve bu konuda şakalaşabildiği için hayranlıkla ona bakakaldım. Bir muhafızı tehdit ettim. Seb'in ne kadar iyi ve nazik bir insan olduğunu anlamama karşın, bu sözcükler beni şaşırtmadı. On bir yaşındayken kendi hayatımı düşününce, zıtlığı dikkat çekici buldum. Tüm sorunlarıma karşın, çok şanslı bir hayatım vardı ve bunun farkında bile olmamıştım.

"Muhafıza zarar verdin mi?" dedim.

Seb başını salladı. "Hayır, korkağın tekiydi. Ve sanırım çok kararlı bir halim vardı. Hayır, yanıtını kabul etmeyeceğimi anlamıştı." Anımsayınca hafifçe gülümsedi.

"Gerekseydi, ona zarar verir miydin?" Gözlerimiz karşılaştığında, Seb'in bana yalan söylemeyeceğini, bunu asla yapmayacağını anlamıştım. "Evet," dedi sakın bir sesle. "Oradan kurtulmak için her şeyi yapardım. Üstelik o zaman insanlardan nefret ediyordum. Birbirlerine yaptıkları ve bana yaptıkları şeyler için..."

Gözüm kolundaki küçük yara izine takıldı. Tam tişört kolunun bittiği yerde derin ve yanık teninde beyaz gibi gözüken bir yara vardı. Bir sigara yanığının şekli ve boyuna benziyordu.

Ürperdiğimi hissettim. Aman Tanrım, bunu ona orada mı yapmışlardı?

Seb nereye baktığımı fark ederek yarasına baktı. "Hayır, bunu küçükken annemin erkek arkadaşı yaptı." Yüzünü buruşturarak parmağıyla hafifçe yaraya dokundu. "Annemin erkekler konusunda pek iyi bir zevki yoktu."

Annesinin erkek arkadaşından ne kadar nefret ettiğini seziyordum ama Seb'in sesinde acı yoktu. Bir an için, melek babasını merak ettim ama sormak için doğru zaman olmadığını düşündüm. Yutkundum. "Seb..." Cümleyi bitiremedim. Söylenecek söz yok gibiydi.

Yüzümü gördü ve beni üzdüğü için pişmanlık duydu. Uzandı ve elini elimin üstüne koyup parmaklarımı sıktı. "Querida, üzülme," dedi yumuşak bir sesle. "Yıllardır kimse bana zarar vermedi."

Geçmişte de ona kötü şeyler yapılmış olmasından nefret ediyordum. Ben de elini sıktım ve hain nabzımın o dokunur dokunmaz hızlanmasına kızarak elimi çektim. "Baksana, ağabeyim olacağını sanıyordum," dedim, şakalaşmaya çalışarak. "Ağabeyler kız kardeşlerinin elini tutmaz ve querida diye hitap etmez."

Ela gözleri parıldayan Seb gülümsedi. "Yanılıyorsun," dedi. "Ağabeyler bunu hep yaparlar."

"Meksika'da farklı oluyor öyleyse," dedim. "Çünkü Amerika'da asla böyle bir şey olmaz. Ve ben Amerikalıyım."

"Ama şimdi Meksika'dasın," dedi.

"Doğru. Ve sen burada erkeklerin kız kardeşlerinin elini tuttuğunu ve sevgilim dediğim mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ah, evet. Biz Meksikalılar çok cana yakınız."

Dayanamadım ve gülmeye başladım. Seb sırıttı. Yeniden gülümsediğim için mutlu olduğunu yüzünden anlayabiliyordum. İçimde, derinde bir yerde, çözümlemek istemediğim bir şey hissettim. Yalnızca, şimdi Seb hayatımda olduğu için çok mutlu olduğumun farkındaydım. Alex'in dışında yeniden bir arkadaşım olması harika bir duyguydu. Ayrıca, son birkaç haftadır kendimi dışlanmış hissediyordum.

"Peki, senin meleğinden söz eder misin?" dedim.

Seb alnına düşen birkaç kahverengi, yumuşak görünümlü bukleyi sabırsızlıkla geri attı. "O okuldan kaçtıktan sonra yine sokaklara döndüm. Ve üç ya da dört ay boyunca..." Omuz silkti. "Tanımak istemeyeceğin gibi biriydim. İnsanlardan nefret ediyor ve onlara zarar vermek istiyordum. Tek istediğim saf bir melek olmak ve hiçbir şekilde zarar görmemektir."

Sürekli kavgalara karışıyor, bana bakışını beğenmediğim insanlara bile saldırıyordum. Pencereleri kırıyor, arabaları yakıyor, hırsızlık yapıyordum..." Hüzünlü bakışlarla yüzünü buruşturdu. "İyi bir dönem değildi," diye bitirdi.

Ve benim tüm düşünebildiğim... bu okula davranışlarını düzeltmeye gönderilmeden önce yaptığı en kötü şeyin yankesicilik yapmak olmasıydı.

"Her neyse, meleğim bu durumdan hoşnut kalmadı," dedi Seb. "Daha önce içimdeki varlığını gerçek anlamda hissetmemiştim. O, ben demekti. Gerek duyduğumda oradaydı ama o bendim."

"Evet!" diye haykırdım. "Evet... benim için de ilk başta tam olarak böyleydi."

Seb başını salladı. "Ama sonra meleğim, böyle devam edersem genç yaşta öleceğimi anladı. Ve sürekli..." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, bana doğru uzandı ve kolumu birkaç kere hafifçe itti. "Gece, gündüz demeden içimde böyle davranıyordum."

"Seni dürtüyordu," dedim. "Evet. Evet, benimki de!" Oturduğum yerde doğrulmuştum; odada bir elektrik var gibiydi. "Peki Seb, bunun anlamı nedir? Bu, onların bizden ayrı varlıklar olduğunu mu gösterir? Biz olmadıklarını mı belirtir?"

Ben konuşmamı bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Hayır, onlar kesinlikle biziz. Sanırım... bazen aynı anda iki düşüncesi olmak gibi bir şey. Bazen şunu yapmalıyım diye düşünürsün ve aynı anda aç olduğunu, ya da şu insanı sevmediğini düşünürsün. Ama hepsini aynı anda düşünürsün; ne söylemek istediğimi anlıyor musun?"

Tam olarak anlamıştım. "Demek, bazen meleklerimizin farklı düşünceleri olabilir. Ya da bir konuda bizle aynı fikirde olmayıp ama hâlâ bizim bir parçamız olabilirler. Bir konu hakkında karışık fikirleri olmak gibi..."

"Evet, sanırım öyle," dedi Seb. "Benim için durum bu." Bir dizini yukarı kaldırmış, kollarını da hafifçe dizlerine dolamıştı.

Atış çalışması yaparken meleğimin kaçıp kurtulduğunu söyleyince, kendini gülmek için zor tuttu. Ama bunu öyle içten yaptı ki gerginliğim azaldı. "Sanırım meleğin gerçek anlamda dikkatini çekmeye çalışıyor," dedi yumuşak bir sesle. "Sana bir şey mi anlatmaya çalışıyor?"

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Bilmiyorum. İki hafta önce, bu garip enerji yoğunluğunu hissettiğimde başladı." İçimde hissettiğim gariplikleri ve araştırdığımda bir şey bulamadığımı Seb'e anlattım. Sonunda bunları biriyle konuşabilmek beni çok rahatlatmıştı.

Seb kaşlarını çatarak dikkatle dinledi. "Bunun ne olduğunu anlayamadım," dedi. "Asla böyle bir şey hissetmedim."

"Öyle mi?" Sarı kaneye yastığına baktım. Dayanılmaz bir hayal kırıklığı içindeydim. Onun, Ah, o mu? Evet, benim de başıma sık sık gelir, demesini bekliyordum.

"Ama querida..." derken söylediğini fark etti. "Willow, sorun her neyse, meleğin o konuda senden farklı düşünüyor olmalı. Onu dinlemelisin, hepsi bu."

Derin bir nefes aldım. "Son zamanlarda onu kendimden çok ayrı hissediyorum," dedim, itiraf ederek. "Onu korkutucu buluyorum. Aslında ne düşündüğümü tam olarak bilmiyorum. Sanırım sorun her neyse, bir şekilde ona artık güvenemeyeceğimi gösteriyor."

Seb ela gözlerini iyice açtı. Meleğine güvenmemenin asla aklına gelmeyen bir şey olduğunu görebiliyordum. "O senin bir parçan," dedi. "Asla sana zarar verecek bir şey yapmaz. Zaman zaman farklı hissedebilir, seni rahatsız edebilir ama sana zarar vermez. Hayır, bunu asla yapmaz."

Meleğimden bir sezgi ya da bir bilinç gibi söz ediyordu ve bu benim korkutucu düşüncelerimden daha akla yatkındı. Ansızın öyle rahatlamıştım ki kendimi çok güçsüz hissettim. Ama hâlâ meleğimin bana ne anlatmaya çalıştığı hakkında bir fikrim yoktu. Ani bir suçluluk duygusuyla ona açıklaması için hiç fırsat vermediğimi düşündüm. Benden ayrı görüldüğü anda onu itmiş ve aramıza bir duvar örmüştüm. Belki de bu yüzden huzursuzdu.

"Bir dakika izin verir misin?" dedim Seb'e.

Gözlerimi kapattım ve meleğime ulaşmayı denedim. Orada, ışıklar içinde duruyordu. Kristalin üstündeki güneş ışığı gibiydi. Parıldayan kanatları ve tıpkı bana benzeyen yüzüyle bakıyordu. Birbirimizi inceledik. Gördüğüm tek hareket, saçının sanki hafif bir esintiyle dalgalanıyor gibi gözükmesiydi.

Özür dilerim, diye düşündüm ve zihnimde elimi ona uzattım. Sorunun ne olduğunu bana söyler misin?

Yavaşça birbirimize dokununca aramızdaki görüş birliği yeniden canlandı ve düşüncelerimiz yine anlayış ve bağışlamayla birbirine karıştı. Umutsuzca onu dinlememi istiyordu. Hissettiğim kötü enerji gücü onu da çok korkutmuştu. Ve şimdi, bir sorun olduğunu düşünüyordu. Ne olduğunu bilmiyordu; araştırmış ama hiçbir şey bulamamıştı. Kurtulamadığı, sürekli bir endişesi vardı.

Kaşlarımı çatarak, her köşesini dikkatle inceleyerek zihnimi araştırdım. Bulunmaması gereken hiçbir şey bulamadım. Gerçekten sorun yok gibi gözüküyor, dedim meleğime.

Yanıt vermedi; ikna olmadığını hissediyordum. Onu bırakıp Seb'e döndüm ve olanları anlattım. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedim. "Çok emin gözüküyor ama ben öyle hissedemiyorum. "

Seb başını salladı. "Ben de bilmiyorum." Bağdaş kurmuş oturan Seb ellerini bana uzattı. "Ne dersin? Belki bir şey algılayabilirim."

Ellerine tereddüt ederek baktım.

"Ağabey gibi davranacağım," dedi söz vererek. Gözleri muzip ama aynı zamanda kaygılıydı. Yardım etmek istediğini biliyordum.

"Tamam," dedim sonunda.

Yastığımı ona yaklaştırarak, ellerimi ellerinin içine koydum. Yine, aynı türün birbirine dokunmasının yarattığı enerji sarsıntısını hissettim. Ellerimi tutan elleri sıcak ve sertti. Öyle güven vericiydi ki her şeyi düzeltebileceğini hissettim. Gözlerimi kapattım ve ruhlarımızın yine birbirine karıştığını hissedip bunu durdurabilmeyi diledim. Özellikle de ne kadar iyi hissettiğim bölümünü yok etmek istiyordum. Böyle hissettiğim için kendimden nefret ettim ve bu düşünceyi aklımdan atmaya çalıştım.

Seb'in elleri ellerimin içinde kasılmıştı ve odaklandığını hissediyordum. Fazla düşünmeden kendimi bırakmayı denedim. Ama ondan, sigarayı henüz bıraktığı ve bir sigara için bilinçsiz bir arzu duyduğu gibi ayrıntılar algılamaya devam ediyordum. Ve geçmiş hakkında sorular sorulduğunda uydurduğu hikâyeler beni gülümsetiyordu. Sanırım hayatı boyunca asla doğru yanıt vermemişti. Piyanosunu yanında taşıyan, opera sanatçısı bir anne sıkça kullandığı bir yalandı.

Ama bana karşı dürüst davranmak için bir an bile tereddüt etmemişti.

Sonunda Seb ellerini çekti ve gözlerimi açtım. Hâlâ birbirimize çok yakın, neredeyse yarım metre mesafede oturuyorduk ve gözlerinin yeşilinde altın rengi benekler olduğunu fark ettim. Kendimi hızla geri çekerek yastığımı biraz uzaklaştırdım.

Seb, fark etmemiş gibi davrandı. "Meleğinin çok endişeli görüldüğünü söyleyebilirim," dedi arkaya yaslanarak. "Ama bir sorun hissetmedim. Bir şey onu rahatsız ediyor ama ne olduğunu göremiyorum."

Bir kez daha araştıran ve Seb'in söylediğini doğrulayan meleğimin şaşkınlığını algılayabiliyordum. O da kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlayamamıştı. Sorun her neyse, ansızın yok olmuş gibiydi. Ya da belki hiçbir zaman var olmamıştı. Kanatlarını hafifçe hareket ettirerek, içimde uzun bir süre tereddüt etti. Biraz rahatlamaya başlasa da kafasının karışıklığını hâlâ hissediyordum. Sonunda, belki de yanıldığını düşündü. Çünkü şimdi her şey yolunda gibiydi.

Elbette benim kadar rahatlamış olamazdı. Her şeyin eskisi gibi normale döneceğine, en azından bir yarı-melek için mümkün olduğu kadar "normale" döneceğine mutluydum. Derin bir nefes aldım. "Her şey yolunda," dedim Seb'e dönerek. "Meleğim şimdi her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Teşekkür ederim... çok, çok teşekkür ederim."

Gözleri samimiydi. "Ben bir şey yapmadım. Ama sevindim. O mutluydu, sorun yok demektir."

Bağdaş kurup bacaklarımı göğsüme çektim. "Peki, hissettiğim o enerji neydi? Nereden geldiği belli olmayan ve çok güçlü olan o enerji. Senin başına asla böyle bir şey gelmedi mi?"

"Hayır, asla. Belki yalnızca... hay aksi, doğru sözcüğü bulamıyorum." Seb parmaklarıyla alnına küçük darbeler indirerek İspanyolca bir şeyler mırıldandı. Canı sıkılmıştı.

Ona bakarak hafifçe gülümsedim. "Tercüme etmesi için, gidip Alex'i çağırmanı ister misin?"

Erkek arkadaşımın yanımıza gelmesi fikrini duyan Seb, şaka mı yapıyorsun? diyen gözlerle, inanamayarak bana baktı. "Hayır, Alex diğerlerini eğitirken onu buraya

çağıramayız," dedi. Sesi öyle ciddiye ki bir an ona inandım. "Çok bencilce olur ve kendimi suçlu hissederim."

"Peki, öyle bir şey istemeyiz," dedim.

"Hayır. Suçluluk, gece uykumu kaçırır." Seb doğruldu. "Bulmaya çalıştığım sözcük... hani bir şey bir kez olur, sonra asla bir daha olmaz. Olursa, çok şaşırırsın. Anladın mı? Nedir o sözcük?"

"Rastlantı mı?"

"Sı!" Gülümsemesi, bulutların arasından ortaya çıkan güneş gibiydi. "Belki de yalnızca bir rastlantıydı. Meydana gelen bir gariplikti. Ya da bilmiyorum... bir yarı-melek kız meselesiydi."

Her nasılsa "yarı-melek kız meselesi" son günlerde beni endişelendiren, Alex'in baş ağrılarını düşündürdü. Ellerimi kucağımda kavuşturdum ve zorlanarak konuştum. "Dinle, ya diğer insanlar... onlara zarar verme konusunda ne düşünüyorsun?" dedim. Sözcükler ağzımdan kolay çıkmıyordu. "Yani biz, insanlara... zarar verebilir miyiz?"

Seb'in kaşları çatıldı. "Sanırım ne söylediğini anlamadım."

"Biz..." Derin bir nefes aldım. "Biz insanlara dokunduğumuzda, melek çarpmasına neden olabilir miyiz?"

Seb'in yüzünü şaşkınlık kapladı. "Meleklerin yaptığı gibi, insanlara zarar vermektan mi söz ediyorsun? Hayır, sanmıyorum. Birçok insana dokundum, ellerini tutup geçmiş ve geleceklerini okudum. Böyle bir şey olsaydı mutlaka görürdüm."

"Ben de birçok okuma yaptım," dedim. Ama beni endişelendiren şey, durumun bizim için farklı olup olmadığı. Meleklerin insan ruhuna birkaç saniye dokunmaları yeterli ama belki bizim için, bir insana fiziksel olarak ne kadar yakın olduğumuzla ilgili bir durumdur. Söylemek istediğim... biriyle ilişkide olmak gibi bir yakınlıktan söz ediyorum." Yüzüm ateş gibi yanıyordu. Söylediğimi anladığını umut ediyordum, çünkü daha açık anlatamayacaktım.

"Ah." Seb ensesini ovuşturdu. Evet, anlamıştı. "Hayır, asla böyle bir şey fark etmedim."

Ansızın, bunu anlamak için benden çok daha fazla fırsatı olduğunu fark ettim ve yüzüm alev alev oldu. "Özür dilerim, senin özel hayatına burnumu sokmak..."

Elini aşağı indirdi. "Burnunu sokmuyorsun," dedi kararlı bir sesle ama biraz utanmış gibiydi. "Öğrenmek istediğin her şeyi anlatabilirim."

Kendi rahatsızlığımı bir yana bırakmaya çalışarak, nereden başlayacağımı düşündüm. Ya da sözcüklerle nasıl ifade edebileceğimi düşünmeye çalıştım. "Peki... bir kız arkadaşının hastalandığına hiç tanık oldun mu? Ya da meleklerden olabileceği şekilde zarar görmesine?"

"Hayır, asla," dedi. "Zarar verdiğimi düşünsem, hayatım boyunca asla bir kıza dokunmazdım."

"Peki... çok kız arkadaşın oldu mu?"

Eliyle saçını düzeltti. "O kadar çok değil ama... sana anlatmak istediğimden daha fazla," dedi itiraf ederek. Yanıtının farklı olmasını dilediğini hissettim. "Ama son zamanlarda olmadı," diye ekledi.

"Neden?" Sözcük istemeden ağzımdan çıkıvermişti. Seb öyle yakışıklıydı ki dilediği kıızı elde edemeyeceği düşünülemezdi.

Duraksayarak bana bakınca yine derin ve gizlenen bir duygunun varlığını hissettim. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Sürekli yanlış kızla birlikte olmak... sanırım bir süre sonra, tek başıma olmaktan daha yalnız hissetmeme neden olmaya başladı."

İçime ani bir acı saplandı. İlişki yaşadığım tek kişi Alex'ti ama yine de Seb'le ortak bir yanımız olduğunu hissediyordum. Ben de hayatımın çoğunu yalnızlık hissederek geçirmiştım.

"Anlıyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Gerçekten anlıyorum."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Bunu daha önce anlamış olmayı isterdim," dedi.

Önceki gün tanışmış olmamıza karşın çok kişisel bir konuşma yaptığımızın farkındaydım ama her nasılsa garip bulmuyordum. Seb'in kızlarla birçok deneyimi olmuş ve asla söylediğim şeyleri hissetmemişse...

Seb hâlâ beni inceliyordu. "Konu, sen ve Alex, öyle değil mi?" dedi birdenbire. "Endişelisin; bunu hissedebiliyorum."

"Bir hafta kadar önce migreni başladı," dedim, itiraf ederek. "Sık sık başı ağrıyor. Benden kaynaklandığını, onunla olduğum için zarar verdiğimi düşünerek korkuyorum."

Seb gözlerini kapatmış, kendi kendine başını sallıyordu. "Hay aksi, yanlış yanıt verdim, öyle değil mi? Değiştirebilir miyim? Evet, insanlara korkunç zararlar verebiliriz. Alex'e daha fazla kötülük yapmamak için ondan hemen ayrılmalısın. Seninle yukarı gelip ona söylemen için yardım etmemi ister misin? Ağabeyin olarak, bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

"Seb!" Hâlâ endişelenecek bir şey olmadığına tam olarak inanmasam da gülmek üzereydim. "Ama gerçekten emin misin?" dedim tedirgin bir şekilde. "Kız arkadaşlarının herhangi birinin başının ağrıdığına, migreni olduğuna ya da buna benzer bir sorun yaşadığına asla tanık olmadın mı?"

Seb şefkatli bir ifadeyle bana baktı. "Evet, eminim Willow. Biz yarı-insanız. Enerjimiz onlara neden zarar versin?" Kısa bir an elini elimin üstüne koydu. "Lütfen artık endişelenme, querida. Sorun olmadığına kesinlikle eminim."

Rahatlamıştım. "Ah, tanrıya şükür," dedim fısıldayarak. "Son günlerde Alex'e zarar verdiğimi düşünerek çok korkmuş ve ona hiçbir şey söylemediğim için kendimden nefret etmiştim. Kendimi çok kötü biri gibi..."

"Sen mi?" dedi Seb sırtarak. "Hayır, istesen bile kötü olamazsın. Bunun için fazla tatlısın."

"Tatlı mı?" Gülmekten kendimi alamadım. "Değilim."

"Ah, evet öylesin. Bunu, seni ilk gördüğüm anda anladım. İnsanlara yardım etmeyi seviyorsun, onların dertleriyle ilgileniyorsun. Sen çok..." Seb duraksadı ve uzun uzun bana baktı. "Özelsin," dedi sonunda.

Gözlerindeki bakışı görünce kaşlarımı çattım. "Seb..."

"Bunu yalnızca bir ağabey olarak söylüyorum," diye ekledi kararlı bir ifadeyle. "Zaman zaman ağabeyler de böyle şeyler söyleyebilirler."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Demek Alex'e gerçekten zarar vermiyordum. Mutluluktan içim içime sığmıyordu. "Bu arada, bana meleğinle olanları anlatmayı bitirmedin," dedim. "Onu dinleyene kadar seni dürtüklemeye devam etti mi?"

Seb'in yanıt vermesine fırsat kalmadan bodrum kapısının açıldığını duydum. "Baksanıza," diye seslendi Alex merdivenin başından. "Biz çıkmak üzereyiz."

Oturduğum yastıktan kalktım ve basamakları çıkıp yanına gittim. Silahını kontrol edip kılıfına koyuyordu. "Yine ava mı çıkıyorsunuz?" dedim kaygılı gözlerle bakarak.

Alex başını sallayarak onayladı. Beyaz tişörtünün üstüne kırmızı kareli gömlek giymiş, önünü açık bırakmıştı ve... mükemmel görünüyordu. "Evet, onları yine götürmeyi düşündüm. Belki bu kez başka bir parka gideriz; böylece melekler ne yapacağımızı önceden anlamaya başlamazlar."

Seb'in aşağıda olduğunu bir an unutarak duvara yaslandım. "Dikkatli ol," dedim alçak sesle. "Lütfen."

Gülümsedi ve yüzüme dokundu. "Bana bir şey olmaz, endişelenme. Bunu yıllardır yapıyorum. Ama onların biraz daha alıştırma yapması gerek." Yüzünde bir an için beliren karamsarlığı fark ettim ve Konsey'i düşündüğünü, Kara'nın neler olduğunu öğrenmesini umut ettiğini, yoksa MK'lerin ne kadar iyi eğitildiğinin hiçbir önemi kalmayacağını farkında olduğunu anladım. "Her neyse, burada işler yolunda mı?" dedi az sonra, başıyla aşağıyı işaret ederek.

"Çok iyi," dedim. "Aslında henüz ruh değiştirme çalışmasına başlamadık ama... inan Alex, bana çok yardım ediyor." Uzun bir açıklama yapmadan konuyu anlatamayacağımı fark edince sustum, çünkü Alex'e ne kadar endişeli olduğumu anlatmamıştım.

"İyi," dedi Alex. "Sevindim." Ve Seb'ten hâlâ hoşlanmasa da gerçekten sevindiğini biliyordum. Gülümsedi ve saçımdan bir tutamı geri itti. "En azından ekmek parasını kazandığına emin olmalıyım."

Ekmek parasını kazanmak. Ben ekmek paramı kazanıyor muydum? Ben de Alex'e gülümsemeye çalıştım ama ansızın pek kolay olmadığını fark ettim.

"Ne oldu?" dedi Alex.

Suratımı astım. "Hiçbir şey. Yalnızca... burada, evin içinde Seb'le vakit öldürürken, siz ava gidip belki de hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz..."

"Yeter Willow," dedi kararlı bir sesle. Uzanıp elimi kavrayarak endişelerimi gidermeye çalıştı. "Senin burada yaptığın şey, aynı derecede önemli Willow... gerçekten. Güvende olman için bunu öğrenmen gerek." Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza tereddütle baktı. "Ve... seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Şimdi Konsey burada olduğuna göre, düşünüyorum da belki..."

"Biliyorum," dedim sözünü keserek. "Endişelenme, ben zaten karar vermiştim. Ruhumu değiştirmeyi öğrenene kadar avlara katılmayacağım." Dışlanmış olmaktan nefret etsem de yarısı-melek enerjimin herkesi tehlikeye atmasını savunamazdım.

Çelişki içinde kalan Alex başını salladı. Onlarla ava gitmeyeceğimi öğrendiği için rahatlamıştı ama ekibin beni hâlâ tam olarak kabul etmemesi onu rahatsız ediyordu. Ve onlarla gitmememin işleri kolaylaştırmayacağını ikimiz de biliyorduk. Tam o sırada diğerlerinin mutfakta toplanmaya başladığını duyduk.

"Gitmem gerek," dedi. Eğilerek beni öpünce ona yaklaşıp kollarımı boynuna doladım. Onu endişelenmeden öpmemin üzerinden günler değil, yıllar geçmiş gibi hissediyordum. Baş döndürücü bir rahatlama içindeydim. Sorun olmadığını artık bildiğime göre, tek isteğim dilediğim kadar Alex'le yalnız ama gerçek anlamda yalnız kalmaktı.

"Sonra görüşürüz," dedi birbirimizin kollarından ayrıldığımızda. Gözlerindeki bakış içimi eritti. Burnumu öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Duvara yaslanıp onun atış alanından geçmesini ve mutfığa girip gözden kaybolmasını izledim. Konuşma seslerini, sonra da kapının açılma ve kapanma sesini duydum. Mutluluğum yok oldu ve her şeyin yolunda gitmesini ümit ederek iç geçirdim. Çok garip bir duyguydu... tanıştığımız günden beri ilk kez yanında ben olmadan bir yere gidiyordu.

Ona bir şey olmayacak, dedim kendi kendime.

Arkadan Seb'in kalkıp merdivenin başına yürüdüğünü duydum. "Çıktılar mı?"

"Evet, ava gittiler." Merdivenden koşarak indim ve Seb'in yanından hızla geçerek yerdeki yastıkları toplamaya başladım. "Artık yukarı çıkıp televizyon odasına gidebiliriz. Orası daha rahat."

Seb elimden yastıkları alıp kolayca kolunun altına sıkıştırdı. "Evet, iyi fikir."

Yukarı çıkıp yastıkları yeniden kanepenin üstüne yerleştirdik ve Coca Cola almak için mutfığa girdik. Evde bu tarz şeyler çok boldu. Üst kattaki kutuların yarısı yiyecek ve içecek doluydu. Diğer yarısı cephane ve savaş malzemesiydi. Juan bir kuşatma için hazırlık yapmış gibiydi.

Seb'e içeceğini verdim ve buzdolabının kapısını bir saniye açık bırakıp dikkatle içine baktım. "Bir şey yemek ister misin?"

İçeceğini açarken yüzünü buruşturdu. "Burada yiyecekler çok... Amerikan tarzı," dedi.

Buzdolabının kapısı üzerinden ona göz attım. "Efendim? Ne demek istiyorsun?"

Seb omuz silkti. "Cipsler, gevrekler, o tarz şeyler," dedi, tezgâha yaslanarak. Tişörtünün altında göğüs kaslarının gerildiğini gördüm ve bakışlarımı hızla buzdolabına çevirdim. Senin sorunun nedir? dedim kendime kızarak. Alex'e aşıksın ... neden Seb'le ilgileniyorsun?

"Meksika'da da cips yeniyor, öyle değil mi?" neyse ki sesimin tonu sıradandı.

Seb güldü ve tezgâhtan bir paket cips aldı. "Willow, bunlar turuncu," dedi paketi havaya kaldırarak. Tüyleri ürpermişti. Aslında haklıydı.

Gerginliğimi üzerimden atarak ben de güldüm. Tamam bu peynirli cipslerin pek de Meksika'da yenenlere benzemediğini kabul etmeliyim," dedim, buzdolabında hâlâ bir şeyler arayarak. Pek bir şey yoktu. Erkekler öyle çok yiyordu ki genellikle yemek artığı kalmıyordu. "Salçayla yediğiniz sade olanları kastetmiştim."

"Onlar belki biraz bizimkilere benziyor," dedi Seb kabullenerek ve paketi tezgâhın üstüne fırlattı.

Buzdolabının kapısını kapattım ve Seb'in arkasındaki tezgâhta duran çikolata parçalı kurabiye paketini aldım. "Burada, Meksikalılar da dahil herkes çikolata parçalı kurabiye seviyor," dedim, ona da uzatarak. "Üstelik içinde portakal da yok."

Sırıttı. "Doğru mu söylüyorsun?"

"Si, doğru söylüyorum."

Televizyon odasında, kanepeye oturdum. Kısmen Seb'in koltuğa oturmasını ümit etsem de yanıma oturdu. Tam yanıma oturmadı ama yaklaşık bir metre yakınımıdaki varlığının bilincindeydim. Önemsememeye çalışarak ayakkabılarımı fırlattım ve kanepenin köşesine yerleştim.

Seb de ayakkabılarını çıkartmak için eğildiğinde, kolunda bir yara izi daha fark ettim: bu seferki ince, beyaz bir çizgi şeklindeydi ve bıçak izine benziyordu. Seb'in bana anlattıklarını düşünerek, bunları çektiği için nefret ettim.

"Çocukluğumuzda tanışmış olmayı isterdim," dedim birdenbire. O anda da söylediğim şeyden dolayı utandım ama doğrudu. Zamanda geri gitmek ve yalnızca... türünün tek örneği olmadığını bilmesi için yanında olmak istedim.

Başını kaldırıp bana bakan Seb'in alına saçından birkaç bukle düşmüştü. Şaşırmış görünmüyordu ve yüzünde özlem var gibiydi. "Evet, ben de bunu isterdim," dedi yumuşak bir sesle. "Hayatım boyunca hep bunu diledim." Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Ama ben senin yaşadığın yerde, dağların arasında olsaydım daha iyi olurdu."

Bir an için ona sarılmak istedim. Yukarı bakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve içimde arkadaşlar birbirine sarılabilir, diye fısıldayan tehlikeli sesi önemsememeye çalıştım.

"Evet, bana meleğinle aranda olanları anlatıyordun," dedim ve Seb'in aklımdan geçenleri hissetmemesini diledim. Tanrım, medyum bir kız arkadaşı olması, Alex için buna benzer bir şey olmalıydı.

Kafamın karışıklığını hissettiyse de Seb hiçbir şey belli etmedi. "Evet. Meleğimin beni kurtardığını düşünüyorum." Kanepenin diğer köşesine yerleşti ve bağdaş kurdu. Kanepe uzun olduğu için, temiz çoraplı büyük ayakları bana dokunmuyordu.

"Seni kurtardı mı?"

Seb onaylayarak başını salladı. Dirseğini kanepenin koluna dayayarak içeceğinden bir yudum aldı ve sehpayı koymak için uzandı. "Kötü bir kavganın içindeydim ve sanırım..." Kaşlarını çattı ve başına dokundu. "Beyin dağılması mı? Nasıl diyorsunuz?"

"Beyin sarsıntısı mı?"

"Evet." Omuz silkti. "Aptalca davranıyor, herkesle kavga ediyordum. Ve bir gün, benim iki katım irilikte biriyle kavga etmeye başladım. Beni yere serdi ve başıma tekme attı. Bir kere, iki kere... kaç kere tekmelediğini anımsamıyorum. Kendime geldiğimde kanamam vardı ve nerede olduğumu bilmiyordum. Uzun bir süre orada kaldım ve öleceğimi düşündüm. Çok umursamıyordum ama bir insan bana bunu yaptığı için çok öfkeliydim."

Ev çok sessizdi. Anlattıklarını, her yeri kötü şekilde yaralanmış, öfkeli yarı-meleği net olarak görebiliyordum. Seb'in ela gözleri düşünceliydi. Bedeni gevşemişti. On üç yaşındaki halini anlayışla karşıladığını ama artık o benliğiyle bir ilişkisi kalmadığını görebiliyordum.

"Sonra meleğim bana geldi," diye devam etti. "Mutlu değildi, çünkü çok aptalca davranmıştım ve neredeyse ölmek üzereydim. Kalkmama yardım etti..."

"Kalkmana yardım mı etti?" dedim hayretle. "Bunu yapabilirler mi? Dokunup onları hissetmemizi sağlayabilirler mi?"

"Yalnızca bir kez başıma geldi," dedi Seb. "Bilmiyorum, sanırım..." Yüzünü buruşturarak sustu ve sonunda hayal kırıklığıyla iç çekti. "Hayır, söylemek istediğimi senin dilinde açıklayamayacağım."

"Bekle, anladığımı düşünüyorum," dedim yavaşça. Genellikle yalnızca beslendikleri insanlar tarafından görülen meleklerin, İkinci Dalga'da kitleler halinde ilk kez geldiklerinde nasıl görülmek istediklerini anımsadım. "Her nasılsa ... kendi frekansını değiştirdiğini söylemeye çalışıyorsun. Kendini öyle yavaşlattı ki insan düzlemine yaklaştı ve sana dokunabildi."

Seb kanepenin koluna hafifçe vurdu. "Evet! Düşündüğüm şey tam da buydu. Zihnimi okuyorsun."

"Evet, sanırım bu konuda ikimiz de oldukça iyiyiz," dedim, teneke kutu içeceğin kapağıyla oynayarak. Birbirimize gülümserken içimi sıcaklık kapladı.

"Evet, meleğim ayağa kalkmama yardım etti ve ..." Anımsamaya çalışırken duraksadı. "Değişmezsem başıma neler gelebileceğini bana gösterdi. Kafamdaki görüntülerle anlatmaya çalıştı. Dövüşürken birinin bana bıçak çekeceğini ya da hırsızlık yaparken biri tarafından

vurulacağımı ve bu şekilde öleceğimi gösterdi. Ama beni asıl öldürenin öfkem olacağını, bunun beni yiyip bitirdiğini gördüm."

"Kendi geleceğini mi gördüğünü söylemeye çalışıyorsun? Ben bunu asla başaramadım!"

"Hayır, ben de yapamam. Bu yalnızca bir uyarıydı." Geçmişi anımsayan Seb dalgın bakışlarla sustu. İçeceğiinden bir yudum daha aldı teneke kutuyu sehpaoya koydu. "Ben de nasıl ölebileceğimle ilgili o görüntülere baktım ve o anda, istediğim tek şeyin kendi türümden birini bulmak olduğunu anladım. Hayatım boyunca, tek istediğim bu oldu. Küçük bir sokak çocuğuyken sürekli arıyordum ama okuldan kaçtıktan sonraki dönemde her şeyden öyle nefret ediyordum ki arayışımı unuttum. Sonra, insanlara lanet olsun diye düşündüm kendi kendime ve bundan böyle onları, öfkelenecek kadar bile önemsememeye, ne olursa olsun, kendim gibi birini bulmaya karar verdim."

Kanepenin bir yastığını kucaklayarak söylediklerini hayal ettim. Dün algıladığım görüntülerden, sırada ne olduğunu biliyordum. Ülkeyi bir uçtan bir uca dolaştığı, arayış yıllarını Seb'in zihninde görmüştüm. "Beni bulduğuna memnunum," dedim kısa bir duraksamadan sonra. "Seb, gerçekten ... çok mutluyum. Ben de çok yalnızdım."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. Bir yandan da her ayrıntısını ezberlemek ister gibi yüzümü inceliyordu. "Seni... seni uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum. Aradığım bütün süreç boyunca, birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu biliyordum."

Öyle haklıydı ki gözlerime yaş doldu. Bu kez kendime engel olamadım ve doğruldum. "Seb, ben ... lütfen yanlış anlama ama..."

Anlayışlı bir ifadeyle, bacaklarını öne doğru sallayarak doğruldu. "Yaklaş," dedi sakın bir sesle. "Bir ağabey kız kardeşine sarılabilir, öyle değil mi?" Kollarını bana uzattı.

Gözyaşlarımı sildim. "Evet, sarılabilir. Ve ... bundan mutluluk duyarım."

Kanepenin üstünde ona yaklaştım ve sıkıca kucaklaştık. Birbirimizin kollarında olmak öyle iyi hissettirmişti ki. Hayatım boyunca özlediğim bir şeyi yapıyor gibiydim. Seb'in beni saran kolları güçlüydü, sabun ve orman karışımı bir şey kokuyordu. Gözlerimi kapatıp ona yaslandım ve kalbinin hızla çarptığını hissettim. Birbirine karışan ruhlarımız hafifçe ürperiyordu. Seb derin bir nefes aldı ve başını omzuma dayadı. "Willow... bu kadar uzun süre sonra seni bulduğum için nasıl hissettiğimi sana anlatamam," dedi fısıldayarak. "Aramaktan

vazgeçmek üzereydim. Kendi kendime, bu kızı asla bulamayacaksın; öyle biri yok, diyordum."

Geri çekildim. "Bu kızı mı? Ama..."

Tereddüt etti. Ela gözlerindeki altın rengi benekleri yine fark ettim. "Aradığının sen olduğunu her zaman biliyordum," dedi sonunda. "Her zaman benden başka bir yarı-melek daha bulunduğunu ve onun, benim yaşlarımda bir kız olduğunu güçlü bir şekilde hissediyordum. Sonra fotoğrafını ve rüyayı gördüm, böylece haklı olduğumu anladım.

Rüyam. Bocalayarak aşağı doğru, kanepede neredeyse birbirine dokunan bacaklarımıza baktım. Rüyamı yalnız Seb'e değil, kendime bile anlatmakta güçlük çekiyordum. Yaptığımı fark etmeden her nasılsa ona mı uzanmıştım? Bilmiyordum... ama emin olduğum tek şey, bir şekilde birbirimizin hayatında olmamız gerektiği gerçeği.

"Neden Alex'e rüyamdan söz etmedin?" diye sordum aniden.

Seb sorumu şaşkınlıkla karşıladı. "Çok özel olduğunu hissettim. Sanki yalnızca ikimize ait bir şey gibi geldi."

Ne yazık ki haklıydı. Derin bir nefes aldım. Seb'in hisleri doğruysa ve bu kadar süredir aradığı gerçekten bensem... ben başka birine aşıkken, bunun anlamı neydi?

"Ama başka yarı-melekler de olmalı," dedim kısa bir duraksamadan sonra. "Türümüzün tek örneği, yalnızca ikimiz olabilir miyiz?"

"Asla başka birine rastlamadım," dedi Seb omuz silkerek. "Asla."

Yalnızca bir an için Raziel'in hiç Meksika'ya gelip gelmediğini merak ettim ama bunun önemi yoktu. Çünkü Seb'in ağabeyim olmadığına, hatta akrabam bile olmadığına kesinlikle emindim. Annem ve Jo Teyze için hissettiğim aile duygusunu onda kesinlikle algılamıyordum. Hayır, Seb ve ben birbiriyle hiçbir ilişkisi olmayan, bir güç tarafından her nasılsa bir araya getirilmiş bir yarı-melek kızla, bir yarı-melek erkektik.

Seb'in de bunu bildiğinin farkındaydım.

İkimiz de konuşmuyorduk. Gözlerimi dikip Seb'in çıkık elmacıkkemiklerine, ağzının güzel şekline baktım ve düşünmeye koyuldum. Tanrım, ya yeryüzünde gerçekten ikimizden

başka yarı-melek yoksa! Yeniden rüyamı, Seb'in bana nasıl elini uzatıp querida diye seslendiğini ve benim tek isteğimin onunla birlikte olmak olduğunu, ondan ayrılmanın düşüncesinin bile içimi umutsuzlukla doldurduğunu anımsadım. Ve Seb bu rüyayı gördüğümü biliyordu.

Ela gözleriyle sakın bir şekilde bana bakıyordu. Önceki gün onda algıladığımı düşündüğüm şeyi anımsayınca yanaklarıma ateş bastı. Rüyamın anlamı görüldüğü gibi olamazdı. Eğer Seb ikimizin ruh eşi olduğunu sanıyorsa yanılıyordu. Birbirimizle nasıl bir bağlantımız olursa olsun, aşık olduğum ve hayatımın kalanını birlikte geçirmek istediğim kişi Alex'ti.

Seb'den uzaklaştım ve sehpadan kurabiye paketini alıp açmakla oyalanmaya çalıştım. Plastik, sessizliği bozarak ortamı rahatlatan bir çıtırtı sesi çıkardı. "Biliyor musun, aslında rüyamın hiçbir anlamı yoktu," dedim ansızın. "Ya da anlamı, ikimizin çok iyi arkadaş olmasıydı. Çünkü başka hiçbir anlamı olamaz."

"Endişelenme Willow," dedi Seb sakın bir sesle.

Utanmıştım ve gözlerine bakamıyordum. Güçlkle konuşmaya çabaladım. "Baksana... belki artık şu ruh çalışmasına başlasak iyi olur. Şimdiye kadar konuşmaktan başka bir şey yapmadık."

Seb, konuyu gerçekten değiştirmek istediğimi ima ettiğimi, dünkü gibi anlamıştı. Başını salladı. "Evet, haklısın," dedi. "Ama önce şunlardan bir tane deneyip içinde portakal olup olmadığına bakmak istiyorum." Uzandı ve paketten birkaç kurabiye aldı.

Bir tanesini ısırdı. Duraksadı.

"Nasıl?" dedim sonunda.

"Sanırım fena değil," dedi olağan bir şekilde omuz silkerek. "Emin olmak için yeniden denemeliyim." Bir parça daha ısırıp yavaş yavaş çiğnedi. "Hmm. Hayır, emin olamıyorum," dedi.

Sıkıntım yok olmaya başlamıştı. "Sahtekarlık yapıyorsun," dedim. "Beğendiğini kabul etmek istemiyorsun."

Bir kaşını yukarı kaldırarak bana baktı. "Biliyor musun, dikkatli olmalısın," dedi yumuşak bir sesle. Uyarıcı gözlerle bana bakarken parmağındaki kırıntıyı yaladı. "Elinden gördüğüm kadarıyla çok gıdıklanıyorsun."

"Ama bu hiç de adil değil. Ben senin zayıf taraflarını görmedim."

Seb kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. "Belki bir gün görürsün." Kurabiyenin kalanını ağzına atarken gözlerindeki sıcaklığı gördüm ve gerginliğim yok oldu. Sorun olmadığını, bana baskı yapmayacağını anlatmaya çalıştığını fark ettim. Ne ümit etmiş olursa olsun, Seb arkadaşımdı. Bunu bana daha önce söylemişti ve doğru olduğuna inanıyordum.

"Teşekkürler," demekten kendimi alamadım.

Ne için olduğunu sormadı ama anladığını biliyordum. "Ne kadar sert bir öğretmen olduğumu görünce bana teşekkür edeceğini düşünmüyorum," dedi başını sallayarak.

"Sert bir öğretmen misin?" dedim gülümseyerek.

"Ah, evet. Çok sert." Seb ellerini birbirine sürerek temizledi. "Hadi başlayalım."

O gece karanlıkta, yatağında yatarken odadaki sessizliği dinliyordum. Konseyle ilgili endişelerime karşın, uzun zamandır olmadığım kadar mutluydum. Meleğime yeniden güvenebilirdim; ne de olsa o benim içimdeki bendi. Daha da güzeli, yemekten sonra Alex'in odasına girip yarım saat geçirmiştik. Dünyada ikimizden başka hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Derin bir nefes alıp örtünün altında kollarımla kendimi sardım ve şu an onunla birlikte olmayı, tüm geceyi kollarında uyuyarak geçirmeyi diledim. Ama bu arada, beni üzen tedirginlik olmadan, kısa bir süre için bile onunla birlikte olmak... belki yeterli değildi ama yine de beni mutlu etmişti.

Yana döndüm ve çocukken söğüt ağacının altında çekilmiş fotoğrafımı gördüm. Gülümsedim ve yavaşça çerçevesine dokundum. Öğleden sonra yaptığımız birkaç saatlik verimsiz ruh çalışmasından sonra Seb kanepeden kalkmış ve gerinmişti.

"Hadi gel, biraz dinlenmen gerek," demişti.

"Nereye geleyim?" diye sordum ayağa kalkarak. Ara verdiğimiz için rahatlamıştım çünkü umduğumdan daha zordu.

"Sana vermek istediğim bir şey var."

Hayretle ona bakmış, sonra anlayıp gülümsemiştim. "Düşündüğüm şey mi?" diye sordum odadan çıkarken.

Masum bir şaşkınlıkla bana baktı. "Ne düşündüğünü nasıl bilebilirim?"

"Çok komiksin."

Seb'in daha önce depo olarak kullanılan yatak odası kutularla doluydu ve kamp yatağı odadaki tek boş alanı kaplamıştı. Odasına vardığımızda, koyduğu yerden sırt çantasını alabilmek için yatağın üzerinden emekleyerek uzanmak zorunda kaldı. Kapıda durup sırtının güçlü hatlarını seyretmekten kendimi alamadım.

Sırt çantasının fermuarını açtı ve sonra ayağa kalkıp tişörtümü ve fotoğrafımı bana uzattı. Parmakları onları bırakmaya biraz isteksiz gibiydiler ama gülümsedi. "Al, bunlar senin. Ayrıca, az önce yalan söyledim; ne düşündüğünü anlamıştım," diye ekledi. "Haklıydın."

Bakışlarım doğruca söğüt ağacının altındaki fotoğrafıma takıldı. Onu bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm. "Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle. Sonra hafifçe gülererek çerçevesini kavradım. "Çok ilginç, biliyor musun ... bu fotoğraf sürekli çalınıyor ama bir şekilde bana geri geliyor."

Seb bir şey söylemedi ama heyecanını hissedebiliyordum. Fotoğraf sayesinde türünün tek temsilcisi olmadığını öğrenmişti. Yedi yaşındaki halime bakarken, Seb'i o gün kader Chihuahua'daki pazaryerine getirdiği için mutlu oldum.

"Teşekkür ederim," dedim bir kez daha ve fotoğrafı kot pantolonumun cebine koydum. Sonra elimde duran tişörte baktım ve aklıma bir şey geldi. "Baksana, sen bunlar için para ödedin, öyle değil mi? Benim de sana ödeme yapmam gerek."

Seb'in dudağı seğirdi, sonra ifadesi ciddileşti. "Çok pahalıydılar, biliyor musun?" dedi çenesini tutarak. "Ama sanırım bir çare bulabiliriz. Ödeme planı mı diyorsunuz ona? Her ay ne kadar ödeyeceğine karar verip bir plan hazırlayabiliriz ama hayır, faizi de dikkate almalıyız..."

Ben gülmeye başlayınca sırtarak sustu. "Peki, tamam," dedim. "Sanırım "çok teşekkür ederim" demem yeterli."

"Bunu zaten söyledin," dedi içten bir ifadeyle. "Rica ederim."

On Dördüncü Bölüm

Silver Trail, Colorado'da, Kayalık Dağların eteklerinde bir madenci kasabasıydı. Bir zamanlar genelevleri ve barlarıyla ün kazanmış ve altın çağını yaşamıştı. Ama şimdi eski havası kalmamış, çoğunlukla sanatçılar ve her şeyden kaçmak isteyenlerin yaşadığı bir yer olmuştu. Razielle burada birçok lama çiftliği olduğunu biliyordu ama neyse ki onlardan biriyle karşılaşmamıştı. Şu anda incelediği alanın bazı yerlerinde inekler vardı. Yürürlerken yere dikkatle basıyordu ve belli etmeden arada bir ayakkabılarının altını kontrol ediyordu.

"Bakın, okulu burada kurabiliriz... Hatta belki yakınına bir kütüphane bile ekleyebiliriz," dedi yanında yürüyen adam. Adı Fred Fletcher'dı ve yuvarlak yüzü kırmızı ve ağırbaşlıydı.

Razielle bu görüşmeyi neredeyse iptal edecekti ama iki gün önce Willow'un düşünceleri arasından sabırla seçip topladığı Konsey haberlerinden biraz uzaklaşmanın iyi geleceğine karar verdi. Bu arada Charmaine'den hiçbir haber alamamıştı. Üstelik dünyada bir yarı-melek daha bulunduğunu öğrenmiş ve bunun olası sonuçları hakkında henüz düşünmemişti. Willow kanalıyla algıladığı yarı-melek erkeğin enerjisi fazla ilgisini çekmese de babasını tanımak isteyeceğini düşündü. İlerde şantaj yapmak için kullanabileceği faydalı bir bilgi olabilirdi.

Fred konuşmaya devam ederken Razielle telefonunu çıkardı. Charmaine'den hâlâ haber yoktu. Anlaşılan daha önce kendisine söylemeye çalıştığı şey, Konsey'in planlanandan haftalar önce Mexico City'de olması ve farklı bir yerde kalmasıydı. Onun hâlâ hayatta olduğunu hissedebiliyordu. Demek ki büyük olasılıkla ilişkileri anlaşılmamıştı. Peki, neler oluyordu?

"Benim fikrim buydu efendim," dedi Fred özetleyerek. "Çünkü insanların kendilerini Kilise'ye adayıp orada yaşamak isteyecekleri kadar güzel bir yer. Birçok insan aynı derecede inançlı da olsa, aileleri ya da başka nedenlerden dolayı bunu yapamazlar."

"Evet, elbette," dedi Raziel dalgın bir şekilde. Ellerini arkasında kavuşturdu ve öğleden sonra güneşinin altında parıldayan dondurucu tarlaları inceledi. Tarlaların arkasında koyu renkli Kayalık Dağlar yükseliyordu. Dikkatini toplamaya çabalayarak Jenny'nin haklı olduğunu fark etti. Aslında hiç de kötü bir fikir değildi. Melek Kampı, ailelerin okulları, kiliseleri, kütüphaneleri ile hayatlarını meleklerle adayarak yaşayacakları bir topluluk oluşturdıkları yer olacaktı.

"Bu kampları ülkenin her yerinde kurabiliriz," dedi Raziel yüksek sesle düşünerek.

Fred'in yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi? Fikrimi o kadar çok mu beğendiniz efendim?"

"Potansiyel olduğu kesin," dedi Raziel. Etkileyici İkinci Dalga televizyon filminden sonra, meleklerle ilgili her şeye talep patlaması olmuştu. Ailelerin evlerini alıp çocuklarını meleklerle adanmış okullara gönderdiği, ayrıcalıklı bir topluluk olarak yaşamaları fikri insanlara çok çekici gelecekti.

Ve daha önce düşündüğü gibi, bu fikir başka bir olanak daha yaratacaktı. Uzun süredir kafa patlattığı konudan Konsey'in haberi olsaydı, onun için hazırlanan planı sağlamlaştırırdı. Çünkü Konsey, meleklerin basit dürtülerine kendilerini kaptırmamaları gerektiğini düşünüyordu.

"Evet, bunu yapmak istiyorum," dedi kararını vererek. "İnşaat işi için yakında seni ararım." Şu an her şey belirsiz de olsa, Raziel yakında endişelenecek bir Konsey kalmayacağı ümidini devam ettiriyordu. Bu arada televizyon röportajında fazla konuşmasına neden olan aynı düşüncesiz meydan okuma hali, çeşitli planlarını askıya almayı reddetmesine sebep oluyordu.

Minnettarlık ve heyecan arasında tutarsız davranışlar sergileyen Fred, tarlaların arasından geri dönerken sürekli kekeleyerek teşekkür ediyordu. Siyah BMW arabasının yanına varan Raziel onun elini sıktı. "Melekler sana şükran duyacaklar."

En azından bir melek sana şükran duyacak, diye düşündü. Arabaya girdiğinde bir kez daha telefonunu kontrol etti.

Denver'a dönüş yolunda, oyalanmak için yine Willow'la bağlantı kurmayı denedi. Yarı-melek erkekle Willow ne aradıklarını bilmeseler de Raziel'in enerjisinden bir kıvılcım bulmaya çalıştıklarında, onu saf bir meleğin bile zor bulacağı şekilde gizlemiş ve zırhlarla

çevirmişti. Şimdi, Willow'un melek benliği önceki korkuları hakkında şaşkındı ve Raziel kızın zihninde hiçbir kuşku yaratmadan dilediği gibi gezinmekte özgürdü. Kendi içinde duran Willow'un enerji kıvılcımı, kızın şüphesini çekmeden yerinde kalmaya devam ediyordu. Raziel bu konuda şanslıydı, çünkü Willow hata yaptığını ve Konsey'i yok etmenin insanlığın geleceğini tehlikeye atacağını düşünürse, Melek Katilleri asla bu saldırıyı gerçekleştirmezdi.

Willow, şu an Seb'le konuşuyor ve ruhunun renklerini nasıl değiştirebileceğini öğrenmeye çalışıyordu. Raziel bunun mümkün olabileceğini bile bilmiyordu. Yarı-melek erkek, ruhlar konusunda olağanüstü yetenekliydi. Ama elbette yarı-meleklerin yeteneklerinin ölçüsünü kim bilebilirdi?

Dağ yollarında ilerlerken, Willow'un düşüncelerini ve duygularını dinleyen Raziel'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Başlangıçta, bu araştırmaya yalnızca Melek Katillerinin neler yaptıklarını öğrenmek için başladığını düşünüyordu ama şimdi kızının zihinsel sürecini izlemenin kendisi için garip bir bağımlılık haline geldiğini kabul etmek zorundaydı. Tıpkı insanların televizyondaki gerçek hayat hikâyelerine tutkuyla bağlanmaları gibi bir şeydi. Kendi soyundan gelen birinin bu kadar iyi olabileceğini asla düşünmemişti. Bu fikir de en az bir kızı olması kadar kendisine yabancıydı. Raziel günlerdir onun kötü bir yanını bulmaya çalışmıştı. Ama Kylar'a olan aşkıdan ve insanlara yardım etme isteğinden başka hiçbir şey görememişti.

Aslında kendini ezdiren biri değildi ve çelik gibi bir güce sahipti. Raziel bu özelliğin kendinden geldiğine emindi. Miranda güzel ama zayıf kişiliği olan bir kadındı. Willow değerli bir rakipti ve bu durum Raziel'i mantıksız bir şekilde mutlu ediyordu. En azından onu ölüme göndermeden önce kızının kıvrak bir zekâsı olduğunu bilecekti.

Raziel yine de kızın babasının o olduğundan kimsenin şüphe duymamasına şükreliyordu, ilk uyandığı ve Konseyle katedralin konferans odasında toplantı yaptığı günü anımsadı. Konsey üyelerinin gülmeyen ve somurtmayan ifadesiz yüzlerini hatırladı. Elbette yarı-meleği gündeme getirmişlerdi. Neredeyse kendisine söyledikleri ilk şey olmuştu.

"Biz On İkiler onu ruhsal olarak bulmaya çalıştık ama başaramadık. Enerjisi bizimkinden koparılmış gibi." İsda'nın gözlerindeki kayıtsızlık hainleri içeri çağırırken de değişmemişti. Katedrale girmeyi ve sonra da kaçmayı nasıl başarmış olabilir Raziel? Burada tam olarak nasıl bir güvenliğiniz var?"

Raziel dişlerini gıcırdatmış ama kibar bir ifadeyle ihanet eden asistanından bahsetmişti. On İkiler'in zihinlerinin birbirine yaklaştığını ve gizli bir iletişim kurduklarını hissetmiş ama içeriğini anlayamamıştı.

Bu yeteri kadar iyi değil, dedi birisi. Sözcükler yüksek sesle söylenmiyordu; anlaşılan toplantı ruhsal seviyede devam ediyordu ve bu da her zaman kötüye işaretli. Raziel kendini savunmak durumunda olmasaydı, onları bir kalenin demir parmaklıkları gibi yere yıkardı.

Birçok ses kendisiyle aynı anda konuşmaya başladı. Böyle özensiz bir iş kabul edilemez, Raziel. Kız haftalar önce ortadan kaldırılmalıydı. Babası kim bu kızın? Böyle bir şey nasıl mümkün olmuş?

Raziel düşüncelerinin yüzeysel kısmını kaygılı ve yardıma hazır gibi göstermeyi başarmıştı. Gerçek düşünceleri çok aşağıda kalmıştı. Hiçbir fikrim yok, dedi. İnanın bana, kızın varlığı tamamen şans eseri ve ben de sizin kadar kaygılıyım.

Kaygılarımızı paylaştığına sevindik, dedi İsa ve sessizce sandalyesine yaslandı. O devam ederken başka zihinsel sesler lafa karıştı: Çünkü senin de bildiğin gibi, insan ve melek ilişkisini asla onaylamadık. Kendilerini bu şekilde alçaltmak, melekler için kabul edilmez bir tavrı.

Evet, buna inandığımızın farkındayım, dedi Raziel yumuşak bir sesle. Ama bu dünyaya yeni gelenler olarak, bunun artık burada kökleşmiş, neredeyse gelenekselleşmiş olduğunu anlamak zorundasınız.

Odanın havası iyice soğumuştı. Sen burada çok uzun zaman geçirdin ve bundan dolayı durumun kabul edilebilir olduğunu söylüyorsun, diyerek kafasındaki sesler onu azarlıyorlardı. Biz meleğiz, pisliğe bulaşmamalıyız. Aralarından bazılarının daha ilginç bir şeyler aramaya başladığını hisseden Raziel, birkaç savunma paravanı ekleyerek, zihninin derinliklerine çekildi.

Özdenetim her şeyin anahtarıdır, Raziel, diye devam etti zihinsel koro. Odada bulunan herkesin yüzü soğuk ve ifadesizdi. Buradaki konumunu korumak istiyorsan, bunu aklından çıkarmamalısın.

Şimdi, katedralin otoparkına girerken, kendi katedralinde karşısında oturup onu nasıl tehdit etmeye cüret ettiklerini düşünerek yine öfkelenildi. Uzun adımlarla ofisine dönerken

Jenny'yi gören Raziel'in keyfi yerine geldi. İlişkileri Konsey'in gittiği akşam başlamıştı. Çok tatlıydı ama son günlerde yorgun gözüküyordu ve rahatsız eden bir öksürüğü vardı. Çalışma masasının önüne oturan Raziel omuz silkti. Belki de yakında başka bir asistana gerek duyacaktı. Neyse ki hevesli gönüllülerin sayısı sınırsızdı.

Charmeine'den hâlâ haber yoktu. Huzursuzca telefonuna bir kez daha göz atan Raziel onu bir yana fırlatıp elektronik postalarını kontrol etmeye başladı.

Başlıklardan birini görünce alnında kırışıklar oluştu. Öğrenmeniz Gereken Bazı Bilgiler. Epostayı tararken kaşları çatıldı. Bu çok ilginçti: posta İkinci Dalga sırasında katedralin arka kapısında duran güvenlik görevlisinden geliyordu. Raziel ekrandaki yazıyı dikkatle okudu.

... Saldırının gerçekleştiği gün Willow Fields'i getirenlerden biriydi. Saçı farklı görünse de bu sabah onu gördüğüme eminim. Bana bir yaka kartı gösterdi ve koşarak içeri giren terörist genç hakkında beni sorgulamaya başladı. Onu mutlaka bulmak istiyordu. Bana kartını verdi ve onun nereye gidebileceği aklıma gelirse, gece gündüz demeden onu arayabileceğimi söyledi. Henüz polise haber vermedim ve bu bilgiyi bir meleklerle paylaşmayı uygun gördüm...

Çalışma masasının üzerindeki telefonun titreşimini gördü. Arayan Charmeine'di. Raziel uzanıp telefonu hızla kaptı. "Neler oluyor?" diye sordu.

"İyiym, sorduğun için teşekkür ederim, dedi Charmeine yorgun bir sesle. "Mexico City'deyim. Duydun mu bilmiyorum ama Konsey hiçbir uyarıda bulunmadan, zamanından önce buraya geldi."

Raziel onun varsayımlarına karşı çıkmadı ve "İki gündür biliyordum!" dedi dişlerini gıcırdatarak. "Senden haber beklerken aklımı kaçıracaktım... neler oldu? Güvenlikte bir sızıntı olduğunu mu anladılar?"

Charmeine iç çekti. "Evet, sevgili Luis ofisteki bir çalışma arkadaşına, kız arkadaşının Konsey konusunda çok meraklı olduğunu ve arkadaşlarıyla birlikte özel davete kabul etmek için ona söz verdiğini anlatmış."

Charmeine'in düşüncelerinde gördüğü ciddi yüzü anımsayan Raziel yüksek sesle sızlandı. Charmeine'in Luis'i, Kara'dan kimseye söz etmemesi için uyarması anlaşılan işe yaramamıştı. Belki de delikanlı melek çarpmasından öyle sersemlemişti ki konuşmaması gerektiğini unutmuştu.

"Her neyse, kadın vaize durumu anlatmış, o da doğrudan Konsey'e gitmiş," dedi Charmeine. "Anlaşılan, beklenmedik durumlara karşı geliştirdikleri bir planları varmış. Güvende hissetmek için planlarını değiştirmişler."

"On İkiler Luis'i yakalamadılar öyle değil mi?"

"Hayır, onu ele geçirselerdi, burada, seninle konuşuyor olabilir miydim? Hafta sonunda ailesini ziyarete gitmişti. Konsey durumu anladığında, onun gözden kaybolmasını sağladım."

Raziel'in omuzları rahatlayarak gevşedi. Luis, On İkiler'in eline geçseydi, saniyeler içinde işini bitirirlerdi. "Peki, onu ne yaptın?"

Charmeine burnundan soludu. "Ne yaptığımı düşünüyorsun? Onu ev kedisi olarak saklayamazdım."

Raziel kendi kendine başını salladı. Charmeine bazen insanı çıldıratabilirdi ama gerekliliklerden asla kaçınmazdı. Sesinde bir şey, Raziel'i endişelendirmişti. "İyi misin?" diye sordu ansızın.

Charmeine iç geçirdi. "Evet, sanırım iyiyim. "Yalnızca... bu hiç de kolay değil, Raziel. Hâlâ onlarla uyum içinde olup olmadığımı anlamak için her gün zihnimi altüst ederek arıyorlar. Onları kendimden uzakta tutmak zorunda olmak ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak beni bunaltıyor." Ama endişelenme, dayanacağım. Yalnızca birkaç hafta kaldı."

"Benim de birkaç haftam var mı?" diye sordu Raziel açıkça. "Yoksa beni her an yanlarına çağırıp infaz edebilirler mi?"

Bir sessizlik oldu. "Bilmiyorum," dedi Charmeine sonunda. "Yakında röportajın hakkında, sana tepkilerini bildirmeyi planlıyorlar ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım bir süre daha kıvrınmanı istiyorlar. Senin işini kendi katedralinde bitirmeyi tercih ettiklerini biliyorum. Böylesinin daha uygun olacağını düşünüyorlar. Sesini kesip beklersen, şimdilik güvende olabilirsin."

Raziel, Charmeine'in haklı olmasını ümit ederek başını salladı. Konsey onu almaya gelene kadar şartların değişmiş olacağını umut ediyordu.

"Her neyse, şimdilik kendi planlarıyla ilgili oldukça kaygılılar," diye ekledi Charmeine.

Charmeine'in zihninde yakaladığı görüntüleri anımsayan Raziel kaşlarını çatarak sandalyesine yaslandı. "Planları hâlâ geçerli mi?"

Charmeine hafifçe güldü. "Son zamanlarda Mexico City'ye hiç gittin mi? Buradaki melekler pek saygınlıklarıyla tanınmıyorlar. On İkiler her zamankinden çok bizim "temel içgüdülerimiz" hakkında kaygı duyuyorlar. Öncelikle, buradaki enerjiyle bağlantı kurup ortamı sakinleştirecekler. Sonra da dünyada, işlerin kontrolden çıktığı diğer yerlere yayılacaklar."

Raziel'in gözü duvardaki bir tabloya takıldı. On İkiler'in enerjisi Mexico City'dekilerin enerjisi ile bağlantılıysa, demek ki On İkiler yok edildiğinde... hafifçe omuz silkti. Anlaşılan, Meksika'nın başkenti ciddi şekilde hasar görecekti. Kim bilir, meleklerin dünyadaki diğer "sıcak bölgeleri" de aynı şekilde etkilenebilirdi. Konsey'in planladığı uzun vadeli enerji çalışması anlık bir konu değildi ve belki de çalışmayı tam olarak bitirecek zamanları olmayacaktı. Neyse ki insanların üreme hızı meleklerin besin kaynağının sorun olmamasını sağlıyordu.

Charmeine'in de aynı sonucu çıkardığını neredeyse duyar gibiydi. "Her neyse, bu yeni bilgiyi senin küçük katil ekibine vermemiz gerekiyor," dedi Charmeine. "Ve bu kez Konsey'e o kadar yakın biri olmamalı; Luis'i son anda zor kurtardım. Onlara bilgiyi ben mi versem?"

"Ruhları seçebiliyorlar," dedi Raziel, Charmeine'in dikkatini çekerek.

"Peki, bir asi gibi davransam? Nate'le çok samimiydiler, öyle değil mi? Kendini beğenmiş ve kibirli bir tavır takınsam, olur mu?"

Raziel gümüş rengi tükenmez kalemını açıp kapatırken düşünüyordu. Bütün melek toplumu asilerin kitleler halinde öldürüldüğünü bilse de Melek Katilleri bunu bilmiyordu ve Willow'un düşüncelerinden öğrendiğine göre, Kylar bir ara onlarla güçlerini birleştirme umudunu taşımıştı. Ama genç katilin kendine emredileni yapmayıp Willow'u öldürmeyi reddettiğini anımsayınca bu fikir yine de onu huzursuz etti.

"Hayır," dedi karar vererek. "Kylar çok kolay şüphelenebilir ve istediğimiz en son şey onun bir iş karıştırması olur. Ona bilgiyi öyle bir şekilde vermeliyiz ki güven duyabilsin." Az önce okuduğu elektronik postayı anımsayınca, yazıyı yeniden ekrana getirdi. Yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Bir fikrim olabilir," dedi. "Bu işi bana bırak."

"Fazla zamanımız yok," dedi Charmeine uyararak. Raziel onun sesindeki gerginliği hissedebiliyordu. "Geçerli bir planımızın bile olmaması beni tedirgin ediyor. Onları atlattığımda, seni yine ararım."

Telefonu kapattıktan sonra Raziel bazıları isimsiz hesaplardan olmak üzere birkaç eposta yazdı. Sonunda en son yazdığı postada gönder tuşuna bastı. Bir ya da en fazla iki haftada kızın kurduğu tuzağa düşeceğine emindi. Mexico City'deki görevinin tamamen farklı olduğunu düşünse de onlarla Kylar arasında mükemmel bir bağlantı sağlayacaktı.

Sandalyesinde sürekli şekil değiştiren Raziel, oynadığı kumar işe yararsa neler olabileceğini ve cinayetin yalnızca On İnkiler'in ölümü anlamına geleceğini hayal etti. Melekler genel olarak tutucu varlıklardı ve Konsey'in yok olmasının şoku atlatıldıktan sonra, Raziel liderliğine karşı ciddi bir meydan okumayla karşılaşmayacağını düşünüyordu. Yalnızca görev almak için sıraya giren birçok melek olacaktı. Bu dünyada gerçekleştirmek istediği çok plan vardı.

En yenisi Melek Kampıydı ve özellikle çok heyecan vericiydi.

Raziel, uzun zamandır meleklerin yalnızca belirli bir olgunluğa ulaşmış olanların değil, tüm insanların enerjisinin zevkine varmaları için bir yol olması gerektiğini düşünüyordu. Çocukların enerjileri özellikle çok lezzetli. Ama çok fazla çocuğun enerjisiyle beslenmek meleklerin kendi yıkımlarını hazırlamaları demekti. Ama aileler kapalı kapılar ardında topluluk olarak yaşarken, kimin kimden beslendiği tam olarak izlenebilir ve dikkatli bir yönetimle, melekler kurbanlarının yaşına bakmaksızın kendilerini şımartabilirlerdi.

Bir dana çiftliği gibi, diye düşündü Raziel memnuniyetle. Ve Konsey'in özdenetim konusunda yaptığı uyarıyı anımsayınca yüksek sesle güldü.

On Beşinci Bölüm

Kara'nın katedralde konuşulanlara kulak misafiri olarak toplayabildiği bütün bilgi, On İkiler'in üç hafta boyunca burada olacaklarıydı. Ama ayrıntılarla ilgili tüm bilgiler çok gizliydi ve ofis çalışanlarından hiçbirisi bundan fazlasını bilmiyordu. İnternette biraz araştırma yapan Alex, Torre Mayor'un elli dördüncü katında bulunan bir sigorta şirketinden randevu almıştı.

Önce metroya binmiş, sonra yürümüşü. Torre Mayor Meksika'daki en yüksek binaydı ve çevredeki her şeye tepeden bakıyordu. Paseo de la Reforma tarafından yaklaşan Alex, yarı-silindir şeklindeki yeşil camın binanın yalnızca ön cephesini oluşturduğunu, arkasının bronz, dikdörtgen bir levha olduğunu gördü. Giriş birkaç kat yüksekliğinde, zarif bir kemer şeklindeydi ve binanın tepesindeki yarım ay şeklini yansıtıyordu. Gri sütunlar ve palmye ağaçları dikkat çekiyordu.

İçeri giren Alex kendini yüksek, eğimli cam tavanı olan bir lobide buldu. Kara'nın söylediği gibi tarayıcılar bulunuyordu ve çalışanlar geçerken geçiş kartlarını hafifçe dokunduruyorlardı. Solda uzun bir resepsiyon masası vardı. Mermer tezgâha doğru yaklaştı ve "Richard Singer," dedi. "Prima Life'la randevum var."

Kadın hiçbir şüphe belirtisi göstermeden doğrulamak için şirketi telefonla aradı ve imzalaması için Alex'e klipsli bir kağıt uzattı. Alex kadının verdiği geçici kartı aldı ve tarayıcılardan geçti. Geçerken farklı köşelere gizlenmiş kameraların tüm hareketlerini izlediğini fark etti.

Ekip internet kanalıyla Torre Mayor hakkında birkaç şey öğrenmişti. Çok güvenli olması dışında, dünyada depreme en dayanıklı binaydı. Richter ölçeğiyle dokuz şiddetindeki depreme bile karşı koyabilecek güçteydi. Ancak kat planlarını internet ortamında bulamamışlardı. Torre Mayor'un internet sitesinde belirtilmiş olmasa da birinin bloğunda,

eğimli yarımayın tam altındaki en üst katta, yüksek güvenlik sağlanan VİP odalar ve toplantı salonları bulunduğunu öğrenmişlerdi.

Asansörün içinde bir kamera daha vardı ve bir görevli hangi kata çıkmak istediğini sordu. "Elli beş," dedi Alex ne olacağını görmek için.

Alex'in geçiş kartını kontrol eden adamın kaşları çatıldı. "Üzgünüm senor, bunun için özel bir karta ihtiyacınız var."

Kafası karışmış gibi davranan Alex, cebinden toplantı ayrıntılarını karaladığı kağıt parçasını çıkardı. "Özür dilerim, elli dört demek istedim," dedi ve kağıdı yine cebine koydu. Asansör vınlarak yukarı çıkarken, en üst kat düğmesinin yanındaki anahtar deliğini fark etti. Peki ekip görevlinin hakkından gelip anahtarı alsa ne olurdu? Ama şu ana kadar topladıkları bilgileri anımsayınca, ne olacağını tahmin etmek zor değildi. Burada her şeyi bilgisayarlar idare ediyordu ve bir güvenlik görevlisi, asansörü anında durdurabilirdi.

Asansör gideceği kata varınca Alex dışarı çıktı. Daha fazla şüphe çekmemek için randevusuna sadık kalıp bir sigortacıyla sigorta gereksinimleri konusunda yarım saat görüştü ve o arada zihninin yardımıyla üst katları taradı.

Sayabildiğinden de fazla melek olduğunu hissetti. Bazılarının enerjisi bu güne kadar karşılaştığı her şeyden güçlüydü ve onu fiziksel bir tokat gibi sarsıyordu.

Dışarı çıkmadan önce Alex, tuvaletin yerini sorup saf ve dalgın bir ifade takınarak gezinmeye başladı. Uzak bir köşede merdivene giden kapıyı buldu ve açmak için itmeye başladı. Çalışma odasından dışarı çıkan bir kadın özür diler gibi gülümseyerek ona baktı. "Hayır, hayır senor, çok uzun bir yürüyüş istemiyorsanız oradan dışarı çıkmayın. Şifreniz olmadan hiçbir kata geri dönemezsiniz."

Alex o ana kadar ağır yangın kapısını aralamıştı bile. Dış tarafına göz atınca kapıda kilit yerine dijital bir klavye bulunduğunu gördü. "Özür dilerim, yanlış kapıymış," dedi gülümseyerek ve ahmak bir yabancı gibi kapıyı tekrar kapattı. "Bana tuvaletin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz, Senora?"

Şimdi atış alanında bulunan masanın etrafında, ekiptekilerle bir araya gelen Alex ele geçirmeyi başardığı iki ozalit baskıyı masaya sermiş, onlara olanları açıklıyordu. Biri Torre

Mayor'ın, ne yazık ki boş bir alan olarak tanımlanan en üst katını gösteriyordu. VİP odalar ve toplantı salonları sonradan eklenmiş olmalıydı.

"Konsey kesinlikle hâlâ orada olmalı," dedi Alex, üst katın planına eliyle hafifçe vurarak.

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Willow yumuşak bir sesle. O ve Seb yan yana oturuyorlardı. Alex hafif tedirginliğini bastırmaya çalışıyordu. Seb, henüz iki gündür burada olmasına karşın Willow'a tutkal gibi yapışmıştı.

Willow konuşurken diğerleri başlarını çevirip ona ve Seb'e baktılar. Alex, ekibin yarısının iki yarı meleğin bir şekilde, önceden tanıyor olması gerektiğini düşündüğünü biliyordu. Bu durum onu rahatsız ediyordu ama bununla nasıl savaşıacağını bilmiyordu. Onlara Willow ve Seb'e güvenmelerini emredemezdi.

"O tepedeki kat... tehlikeli," diye ekledi Willow. Başını sallayan Seb'e baktı.

"Orada bir şey olacağını hissediyorum," dedi Seb sakın bir sesle. Kaşlarını hafifçe çatarak servis asansörü simgesine dokundu ve sonra parmağını giriş katının planındaki aynı işaret boyunca kaydırды. "Sanırım, burada da öyle." Parmak ucuyla servis asansörünü daire içine aldı.

Alex, Seb'den hoşlanmasa da bunu onaylamasından memnun olmuştu. Binanın servis asansörüne teslimatların yapıldığı yükleme kapılarından ulaşıyordu. Alex o yolu, ekibin içeri girebileceği en uygun yer olarak zaten gözüne kestirmişti. Eğer binanın güvenliğinde zayıf bir nokta varsa, Alex o zaafın burada olduğuna emindi.

Liz yüzüne düşen saç tutamını geri itti. "Baskıları almayı nasıl başardın? Konsey orada kaldığına göre planları gizlememişler mi?"

Alex yükleme kapılarına giden teslimat girişlerini inceliyordu. Gidip kontrol etmek için sabırsızlıkla kıvranıyordu. "Belediye binasından aldım. Tasarım öğrencisi olduğumu ve binanın yarım-ay şeklini nasıl yansıttığını merak ettiğimi söyledim." Şansı yardım etmiş ve memur vermemesi gereken bir baskıyı vermişti. Hatası anlaşıldığında Alex onun yerinde olmak istemeyeceğini düşündü.

"Bugün ben de bir şey buldum," dedi Kara. "Öğlen yemeği sırasında kilise sekreterlerinden bazılarını takip ettim ve kafede onlara yakın bir masada oturdum. Parti hâlâ

geçerli ve Konsey'in burada kaldığı son günün öğleden sonrasında, ayın on dokuzunda gerçekleşecek. Her iki sekreter de gitmeyi hayal ediyordu."

Rahatlamışlardı. Bu, en ihtiyaç duydukları bilgiydi. "Tamam, harika," dedi Alex. "Demek bizim için içeri girip hamlemizi yapacağımız en iyi zaman hâlâ bu! Özel toplantı sırasında melek bedenlerinde olacaklarını kesin olarak biliyoruz."

"Yeniden partiye davet edilebileceğimizi kesinlikle düşünmüyorsun, öyle değil mi?" dedi Trish. Çilli yüzü endişeliydi.

Bu mesele günlerdir Alex'in beynini kurcalıyordu ve bir çare bulmaya çalışıyordu. "İçerden biri bize yardım etmeden nasıl davet edilebileceğimizi bilemiyorum. Aslında Konsey'in burada olduğunu bile kimse bilmemeli." Gözlerini ovuşturdu; son birkaç gecedir neredeyse hiç uyumamıştı.

Herkes sessizce düşünmeye başladı. Willow'a göz atan Alex onun destekleyen bakışıyla karşılaştı. Sanki ona doğru uzanmış ve elini sıkmıştı. Diğerleri anlamasa da tüm bunlar hakkında ne kadar endişeli olduğunu Willow biliyordu. Bir an için babasının, güvenip sırlarını paylaşacağı kimse olmadan nasıl tek başına sorumluluk almayı başardığını düşündü.

"İşimize yarayacak her türlü bilgiye ihtiyacımız var," dedi durumu özetleyerek. "Parti için aynı programın geçerli olup olmadığı; VIP bölümü için yerleşim planları; özel toplantı sırasında izleyicilerin tam olarak nerede duracağı ve güvenlikle ilgili bulabileceğimiz her ayrıntı işimize yarayabilir."

Kara onaylayarak başını salladı. "Bunları bilecek kişiler ancak Kilise yetkilileri olabilir. Vaiz ve belki bir, iki kişi daha bilebilir."

"Willow ruhsal güçleriyle öğrenebilir mi?" diye sordu Brendan. Alex her zamanki gibi, Ona kendin sor, demek üzereyken Brendan hatasını fark etti. "Ben düşündüm de... belki sen?" diye beceriksiz bir şekilde Willow'a sormaya çalıştı. "Bilginin kimde olduğunu öğrenebilirsek, o zaman tek yapman gereken o kişinin elini tutmak olur, öyle değil mi?"

Willow kaşlarını çattı. "Belki ama daha önce de söylediğim gibi, bu anlık bir şey değil. O seviyedeki özel bir ayrıntıyı yakalamam biraz zaman alır. En azından birkaç dakikalık bir odaklanma gerektirir."

"Evet, benim için de öyle," dedi Seb, hafif sakallı çenesini sıvazlayarak. "O durumda bile, her zaman aradığın şeyi bulamayabilirsin."

"Öyle mi?" dedi Willow hayretle Seb'e bakarak.

"Evet, bulamadığım oluyor," dedi açıklayarak. "Birçok görüntü elde edebiliyorum ama bunlar yalnızca zihinlerindeki şeylerin görüntülerini kapsıyor. Ve bazen de çok belirgin olmuyor. İsimleri ve benzer şeyleri pek göremiyorum."

Alex, Seb ve Willow'un ruhsal becerilerinin farklılığını ne kadar ilginç bulduklarını görebiliyordu. Yanlarında kimse olmasa, bir saat daha bu konu hakkında tartışabileceklerine emindi.

Bu arada, Kara "çok belirgin olmuyor," sözünü duyunca yüzünü buruşturmuştu. "Alex, ne dersin? Denemeye değer mi?"

Düşünürken bir yandan da dikkatini yine plana vermeye çalıştı. Luis'in neden olduğu güvenlik ihlalinin sonra, gerek duydukları ayrıntıları yalnızca vaizin bildiğine bahse girebilirdi. Ve meleklerin bu kadar güvendiği kişi, terörist Willow Fields'in medyum olduğunu ve insanların elini tutarak çalıştığını mutlaka bilirdi. Bir tuzak kurmaya çalışarak vaize oyun oynamak ve Seb ya da Willow'un onun elini yakalayıp birkaç dakika beklemesi son derece şüphe çekiciydi. Herhangi bir gariplik fark ettiklerinde Kilise'nin tüm ileri gelenleri kırmızı alarmda olacaktı.

"Hayır, yapmaya çalıştığımızı anlayabilirler ve bu riski alamayız," dedi sonunda. Seb'e baktı ve sorarken bile zorlandığını hissetti. "Katedrale girersen bir şey hissedebilir misin? Çevrede birçok melek olduğu için Willow oraya gidemez ama sen ruhunu değiştirerek güvende olabilirsin."

Seb'in kaşları çatıldı. "Oraya giderek güvenlik ayrıntılarını mı öğrenmemi istiyorsun?" Başını salladı. "Deneyebilirim ama başarılı olabileceğimi sanmıyorum. Büyük olasılıkla tüm görebildiğim oranın tehlikeli bir yer olduğu olacak."

Bu bilgi ekip için yenilik değildi. Alex içini çekti. "Peki, demek buna bel bağlayamayız. Kilise ofislerine girmek kolay olabilir mi, Kara?"

"Hiç kolay değil ama görünüşe göre tek umudumuz bu." Kara'nın yüzünde, yarı-meleklerin daha çok fayda sağlamamasına şaşırmanın gibi buruk bir ifade belirdi. Eline bir kalem aldı ve bir kağıt parçasına çizim yapmaya başladı.

"Tamam, burası katedralin ana girişi... mihrap burada... ve Kilise ofisleri bu kapının arkasında," dedi. "Gereken bilgi vaizin bilgisayarında ya da dosyalarında olmalı. Ne yazık ki son dönemde dijital klavyeler çok popüler oldu ve şimdi merkez ofisin kapısına da bir tane eklediler. Oraya gireceksek, bir şekilde şifreyi öğrenmeliyim."

"Bir video kamerasına ne dersiniz?" dedi Wesley. Herkes dönüp ona bakınca, hırçın bir sesle devam etti. "Ne de olsa orada her gün yüzlerce turist çekim yapıyor. İçeri girmek için şifreyi giren birini her gördüğümüzde, yakın çekim yapan objektifle kapıyı çekebiliriz."

Alex başını salladı. "Evet, iyi fikir. Aferin, Wes." Kara, katedral ve ofis alanına, koridorlar ve birkaç çıkış gibi yeni ayrıntılar eklemekle meşguldü. Alex ellerini masaya dayayıp evde hazırlanan haritayı inceledi. "Bu çizim gerçeğe ne kadar uygun? Ofis alanını gösteren kesin yerleşim planlarını bulabilir miyiz, yoksa şu an o da mı gizli?"

"Evet, şimdi katedral Meksika'daki Melekler Kilisesi'nin merkezi olduğu için, kesin olarak çok gizli," dedi Kara kasvetli bir şekilde ve kalemi masaya bıraktı. "Aslında gerçeğe uygun sayılır. Luis bana bir kez ofis alanını gezdirmişti."

"Evet, hiç de fena değil." Seb ayakta durmuş haritayı inceliyordu. "Ama bazı eksikleri var."

Kara hayretle ona baktı. "Ne gibi?"

Seb eline bir kalem aldı. "Burada ve şurada kapılar olmalı." Çizdiği hatlar tereddütsüz ve kesindi. "Burada gözden kaçabilecek çok küçük bir kapı var. Ve arka tarafta ofislerin arasında, tam şurada bir koridor daha var. Burada da dışarı çıkılan ama içeri girilmeyen bir yangın çıkışı var."

Alex doğrulmuş, dikkatle Seb'i izliyordu. "Emin misin? Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Seb omuz silkti ve elindeki kalemi masaya fırlattı. "Katedral yankesicilik yapmak için iyi bir yerdi. Sokaktaki bütün çocuklar, oranın her santimetrekaresini bilirdik."

Bu Alex için sürpriz değildi, çünkü sorduğunda Willow ona Seb'in geçmişinden biraz söz etmişti. Ama Alex diğerlerine bundan bahsetmemiştir. Şimdi nutku tutulan Trish ve Liz Seb'e bakakaldılar, erkekler ise birbirlerine benim duyduğumu sen de duydun mu? ifadesiyle bakıyorlardı.

Kara Alex'e, bu durumdan onu sorumlu tuttuğunu anlatan gözlerle baktı. "Bize geçmişte bir yankesici olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

"Ah, evet," dedi Seb yumuşak bir sesle ve alnına düşen bukleleri geri itti. "Hırsızlık için evlere girmediğimde yankesicilik yapıyordum."

Alex ansızın Seb'in bu durumdan zevk aldığını hissetti. Öyle ters biriydi ki insanların ondan daha fazla şüphe duymasından keyif alıyordu. Willow'dan öğrendiği kadarıyla evlere pek az girmişti. On üç yaşındayken, yalnızca birkaç ay boyunca yapmıştı bunu. Elbette, Seb bu bilgiyi paylaşmak istemedi.

"Bir hırsız," diye durumu özetledi Sam. Yüzü tiksintiyle buruşmuştu. "Bu neden beni şaşırtmıyor acaba? Alex, sen bunu biliyor muydun?"

"Çeneni kapat, Sam." Alex Seb'e bakarak masaya doğru eğildi. "Ofislerin bulunduğu bölüme girmemize yardım edebilir misin?"

Seb bir omzunu kaldırdı. "Bilmiyorum. Becerilerim yeteri kadar..." Aradığı sözcüğü anladığını düşündüğü için Willow'a göz attı.

"Kurnazca," dedi Willow.

"Evet, kurnazca değildi. Cam kırmak, bir şey kapıp kaçmak gibi şeyler yapardım. Taşıyabileceğim kadar alırdım." Alex, Seb'in samimi tarzına dikkat etmemeye çalıştı. Evet, bu durumdan kesinlikle zevk alıyordu. Anlaşılan Willow da aynı fikirdeydi çünkü dudakları gülmemeye çalışır gibi kıvrılmıştı.

"Güzel ama ne yazık ki burada işe yaramaz," dedi Kara setçe. "Alex, inan bana ofislere girmek için yalnızca bir fırsatımız olacak ve iyi bir fırsat yakalamak zorundayız."

Kara'nın çizdiği planın yanında çok daha gösterişli ve profesyonel gözüken Torre Mayor'un büyük haritası hâlâ masada duruyordu. Plana bakan Alex, hayatta yapacağı son şey

olsa da bir yolunu bulup ekibi oraya sokacağını düşündü ama daha çok bilgi edinmeden bu hareketin bir intihar eyleminden farkı kalmazdı.

"Tamam," dedi sonunda. "Ekibi eğittiğim zamanın dışında, Torre Mayor'ı kontrol etmeye devam edeceğim. Kara senin de katedrali gözetlemeye başlamanı istiyorum. Günlük alışkanlıklarını öğrenmeye çalış. Wesley'nin söylediği gibi sana bir video kamera verelim ve ofislere girebilmemiz için bir çözüm bul."

"Tamam," dedi Kara. Seb'e göz attı; isteksiz ve tedirgindi. Diğerleri gibi, o da Seb'e yakın hissetmemişti. Alex, Seb'in açıklamalarının durumu düzeltmeye pek yardımcı olmadığını düşündü. "Seb, rica etsem haritayı birlikte bir kez daha inceleyebilir miyiz? Belki başka eksikler de bulursun."

Seb'in gözlerindeki alaycı ifadeyi görünce, Kara'nın onunla neden uğraşmak istemediğini anladı. "Elbette, memnun olurum."

Herkes dağılmaya, mutfığa ya da televizyon odasına gitmeye başladı. Alex, birlikte yürürken Willow'a buruk bir ifadeyle baktı. "Seb kendisi için işleri kolaylaştırmamak için elinden geleni yapıyor, öyle değil mi?"

Willow omzunun üstünden, harita üstüne eğilmiş çalışan Kara ve Seb'e göz attı. "Sanırım o... kendine özgü biri."

Alex onun sesindeki sıcaklığı fark edebiliyordu ama yorum yapmadı. Ansızın, sabah Kara'yla yaptığı bir konuşmayı anımsadı. Mutfak tezgâhının önünde duruyordu ve kahvesini içerken Kara Alex'e döndü. "Söyle bakalım... işler nasıl gidiyor?"

Kara'nın ses tonunu duyan Alex'in gözleri kısıldı. "İşler nasıl gidiyor? derken ne söylemek istiyorsun?"

Kara önemsemeyerek omuz silkti. "Willow ve Seb şimdiden son derece yakın görünüyorlar, öyle değil mi? Onları ne zaman görsem, sürekli konuşuyorlar."

Alex onları her gördüğünde de sürekli konuşuyorlardı. "Onlar yalnızca arkadaş, hepsi bu," dedi Alex çekmecedan bir çay kaşığı çıkarırken.

"Ama Seb'in daha fazlasını istediğini söylemiştin. Ve tanrım, gerçekten çok yakışıklı, öyle değil mi? O gözler ve o çekici kirli sakal... Willow bunu fark etmiş olmalı."

Alex yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Az önce Seb üstünde yalnızca kot pantolonuyla, hafif nemli gövdesiyle duştan çıktığında, Willow'un yanaklarının kızardığını görmüştü. Duştan aynı şekilde çıkan Sam ya da bir başkası da olsa, Willow'un yanaklarının kızaracağını bilse de Alex yeryüzündeki ikinci yarı-meleğin kısa boylu ve sivilceli olmasından mutluluk duyacağını düşünmeden edemedi.

"Seb'i çekici bulduğuna sevindim," dedi soğuk bir ifadeyle ve ekmek kızartıcısına bir dilim ekmek yerleştirdi. "Söylemeye çalıştığın bir şey mi var?"

Kara ona bakmıştı. "Dikkatli ol, tamam mı? Üzüldüğünü görmek istemiyorum."

Sesindeki kaygı Alex'i sinirlendirmişti. Hâlâ da sinirlendiriyordu ve konuşmayı hafızasından atmaya çalıştı. Willow ve Alex, şu an oldukça sakin görünen merdiven boşluğuna ulaşmışlardı. Willow elini Alex'e uzattı. "Dinle Alex... sen ve Seb'in birbirinizden pek hoşlanmadığının farkındayım ama o iyi bir insan, tamam mı? Ve, benim arkadaşım."

"Evet ama..." Alex devam edemedi. Ama sana âşık, öyle değil mi? demek üzereydi.

"Ne oldu?" dedi Willow.

"Hiçbir şey," dedi Alex sonunda. Kendine kızarak başını salladı. "Özür dilerim, bu Konsey meselesi kafamı kurcalıyor ve canımı sıkıyor. Evet, arkadaş olduğunuzu biliyorum; benim için sorun yok."

Alex'e bakıp gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Alex de ona gülümsedi. Gözlerindeki aşk o kadar belirgindi ki Seb'i düşünerek tedirgin olduğu için kendini pislik gibi hissetti. "Tamam, belki mutluluktan havalara uçmuyorum," dedi itiraf ederek. "Ama konuşabileceğin bir başka yarı-melek bulmanın iyi olduğunu biliyorum. Bu arada ruh değiştirme çalışması nasıl gidiyor?"

Willow'un yeşil gözleri ansızın parıldadı. Bir basamağın üzerine çıkıp Alex'ten uzun boylu oldu ve kollarını onun boynuna doladı. "Beni öpersen söylerim."

Alex şaşkınlıkla sırttı ve ellerini Willow'un beline indirdi. "Bilmiyorum, sıkı pazarlık ediyorsun... neyse peki, pes ediyorum."

Öpüşürken Willow parmaklarını Alex'in ensesinde gezdirdi. Ürperen Alex onu biraz daha kendine çekti. "Belki daha sonra gizlice odana gideriz," dedi Willow fısıldayarak.

"Belki hayatımızın geri kalanını orada geçirir ve bir daha asla dışarı çıkmayız," diye mırıldandı Alex. Bundan güzel bir şey olamazdı. Willow'un boynunu öperken gülümsemekten kendini alamadı. "Biliyor musun, yanlış anlama, bu fikre bayıldım ama sen hep odamda yeteri kadar rahat edemediğimizden endişelenirdin."

"Hâlâ endişeleniyorum," dedi alçak sesle. "Ama Alex, ben..." Alex'in gözlerine bakmak için geri çekildi. Willow'un yüzünde derin bir mutluluk vardı. "Yalnızca sana yakın olmak istiyorum." Alex'in yanağına dokundu ve buruk bir şekilde gülümsedi. "Elbette kapının arkasında bir sürü insan olduğunu bilerek ne kadar yakın olabilirsek."

Bu ikisi için de yeterli bir yakınlık değildi ama hiçbir şey olmamasından çok daha iyiydi. "Harika, bu romantik bir randevu," dedi Alex, Willow'u kendisine doğru çekerek. Sonra yük treni gibi üstüne çöken sorumlulukları anımsayınca duraksadı. Üç haftadan az zamanları kalmıştı. Üç hafta. Gergin bir şekilde atış alanına baktı. "Ama önce şu güvenlik meselesini biraz daha çalışmam gerek. Sanırım katedraldeki akşam ayinine gidip yeri kontrol edeceğim. Sonra da yeniden Torre Mayor'un planlarını inceleyip bir şey atlayıp atlamadığımı bakacağım."

Willow bir parmağını Alex'in dudakları üstüne koydu. "Tamam, sorun değil."

Alex yüzünü buruşturdu. "Hayır, sen daha iyisini hak..."

"Seninle olmayı hak ediyorum ve seninleyim. Her zaman seninle olacağım. Alex, bu çok önemli; anladığımı düşünmüyor musun?" Alex, Willow'un hayal kırıklığını hissediyor, meleklerle dolu katedrale onunla birlikte gidememekten ve bilgi toplayamamaktan nefret ettiğini biliyordu. Tanıştıkları andan itibaren bir takım olmuşlardı. Yarı-melek ruhuyla evde oturmak ona eziyet gibi geliyordu.

"Anladığımı elbette biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Tanrım, dünyada söz konusu tehlikenin ne olduğunu bilen biri varsa, o da sensin." Saçından bir tutamı geri attı ve gülümsedi. "Peki, artık ruh çalışmasının nasıl gittiğini öğrenebilir miyim?"

Willow iç geçirdi. "Aslında, hâlâ pek iyi değil," dedi itiraf ederek. "Düşündüğümünden çok daha zor."

Cesaretinin kırıldığı yüzünden anlaşılıyordu. Alex, Willow'un elini sıktı ve sonra şakacı gözlerle ona baktı. "Bütün bunlardan sonra mı?" Parmaklarıyla saymaya başladı. "Benden bir, iki, üç, dört, beş öpücük alıyorsun, sonra da ruh çalışmasının iyi gitmediğini söylüyorsun."

Willow sırtıttı ve Alex'e yaklaştı. "Öyleyse, dava et beni," dedi mırıldanarak ve dudaklarını ona yaklaştırdı.

Ruhsal becerilerimi her zaman öyle kolaylıkla kullanmıştım ki Seb ruhumu gizlemeyi ve rengini değiştirmeyi ilk anlattığında çok basit olacağını düşünmüştüm. Hiç kolay değildi ve yalnızca ruhumu görmek bile çalışma gerektiriyordu. Onu fark etmek bile doğal gelmiyordu; sanki insanın kendi horlamasıyla uyanması gibi bir şeydi. Ancak üçüncü günün sonunda ruhumu görebilmeye başladım ama bu kez de onu değiştirmeye çalışmak beni ikinci sınıfta ileri seviyede cebir dersi almak gibi hissettirdi. Seb için yalnız ruhunu görmek değil ama zihinsel olarak onu yakalamak ve düşünceleriyle rengini değiştirmek çok kolaydı.

Seb belki on ikinci kez, "Onunla arkadaş olmalısın," diyordu. "Simpatico ol."

Yine aşağıdaki spor salonundaydık ve Seb bir yandan da karın kaslarını güçlendiren aletle çalışıyordu. Çenesinde hafif bir sakal vardı; anlaşılan beni dinleyip tıraş olmamıştı. Şimdi ona deri bir ceket ve bağırıp çağıran hayran grubu gerekiyordu. Ama bu durumda hiç Seb'e benzemeyecek ve tamamen gerçekdışı görünecekti.

Bu kez başarmaya kararlı bir şekilde başımı salladım. "Tamam, yine denemek istiyorum."

Bağdaş kurarak bir kanepe yastığına oturmuş şekilde gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Ruhum zihnimde belirdi. Sakince oturup bedenimden nasıl yayıldığını izledim. Mutlu olduğumda neşeliydi, canım sıkkın olduğunda ise büzülüyordu. Şu an orta boyluydu ve benimkine uyum sağlayan, odaklanmış bir algı içindeydi. Gümüş rengin arasında dağılan lavanta rengi ışıklar gördüm... ve zihinsel anlamda ona ulaşıp tutmaya çabalarken yüzümü buruşturdum.

Mavi, dedim ona. Şimdi gök mavisi olmalısın.

Zihnimde gördüğüm ruhum sakın, istekli... ve gümüş rengiydi. Her zaman olduğu gibi. Gözlerimi açtım ve ruhuma somurtarak baktım.

Seb çalıştığı aletten kalkarken bir gıcirtı sesi duyuldu. "Belki de farklı bir şey denemeliyiz," dedi. O da yanıma, kanepenin yastığına yerleşti ve her zamanki gibi ruhlarımızın birbirine karışmasıyla içimi zevkli bir ürperti kapladı. "Yalnızca benim yaptığım şeyi hisset, tamam mı?"

Orada yan yana otururken Seb'in hafifçe dikkatini topladığını, fazla zorlamadığını algılayabiliyordum. Ruh hali neredeyse hayallere dalmış gibiydi. Ruhunu yumuşak bir şekilde dürtükledi. Seb'in hayal ettiği renkler sırayla ruhunda belirmeye başladı. Yeşil, sonra soluk bir gri, yeniden yeşil ve sonunda gümüş rengi oldu.

Seb ruhunun rengini değiştirip dururken ikimiz de hareket etmiyorduk. Neredeyse fark etmeden onun hayale doğru kopuşunu taklit etmeye başladım. Bir süre sonra ruhumun içinde neredeyse kendimi kaybetmeye başladım. Gümüş ve lavanta rengi ışıltılar, heyecanla parıldayarak tenimde süzülüyordu.

"Sanırım, anlamaya başladım," dedim yumuşak bir sesle. "Fazla zorladım, öyle değil mi?"

Tek eli üzerinde arkaya yaslanan Seb başını salladı. Ela gözlerindeki bakış sıcaktı. "Belki azıcık, querida,"

"Bana querida diye hitap etme," dedim istemsiz olarak. "Tamam, bakalım şimdi yapabilecek miyim?"

Gözlerimi kapatarak, rüyada gibi yeniden ruhumun parıltısına daldım. Zorlama, dedim kendimi uyararak. Hazır hissettiğimde, zihnimde titreşen ışığı okşadım ve maviye dönüşmesini hayal ettim.

Ruhum tereddütle titrerken nefesimi tuttum. Yaklaşmıştım ama başaramamıştım. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Hayır, heyecanlanma... rahat ol. Söylemek yapmaktan daha kolaydı. Ama daha sonraki üç denememde hayat enerjimi kanat bile çırpmadı. Zihin gözümle gümüşü parıltıyı hayal kırıklığıyla izliyordum. Tanrım, bunu başarmalıydım. Beceremezsem Konsey saldırısına nasıl katılabilecektim?

Seb'te bir duygu dalgalanması oldu... ve gözlerimi açtığımda sessizce beni izlediğini gördüm. Yüzünde en küçük bir tebessüm yoktu. Aramızda artık sıkça yaşanan gizli bir bağlantıyla düşüncemi fark ettiğini ve Alex gibi onun da saldırıya katılma fikrimden nefret ettiğini anladım. Zarar görmemin düşüncesi bile, tıpkı on üç yaşındayken birkaç ay boyunca

olduğu gibi, Seb'in kızgınlıktan deliye dönmesine neden oluyordu ve beni korumak için her şeyi yapabiliirdi.

İkimiz de birbirimizin ne düşündüğünün farkındaydık. Onun duygularının derinliğiyle sarsılarak bir şeyler söylemeye başladım, sonra sustum. Tartışmanın anlamı yoktu. Zaman içinde ruhumu değiştirmeyi öğrenecek ve ekip On İkiler'le yüzleştğinde, ben de onlarla birlikte olacaktım. Başka yolu yoktu.

Seb'in düşüncelerimin özünü kavradığının ama şimdilik oluruna bıraktığının farkındaydım. Yüzünün ifadesinden mutlu olmadığı anlaşılyordu. "Yine denemek istiyor musun?" dedi sonunda.

İkimiz de bu konuda başka bir şey söylemedik.

On Altıncı Bölüm

Seb'in gelişinden sonra, evde benim için her şey değişti. Alex açık bir şekilde yanımda yer alsada çoğunlukla, diğerleriyle aramda olan biten her şeyi fark edemeyecek kadar meşguldü. Küçük hakaretleri, kötü bakışları görmüyordu. Olanlar genellikle o kadar aptalcaydı ki beni etkilemesinden nefret ediyordum ve Alex'i de fark etmediği için kesinlikle suçlamıyordum. Tanrım, aslında anlamasını istemiyordum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, aklında bir ya da iki, daha önemli şey vardı.

Ama Seb, her şeyi fark ediyordu. Fazla yaklaştığımda gerilen Trish, ya da benle karşılaştığında hayalet görmüş gibi davranan Brendan canımı sıktığında, göz göze geleceğim biri vardı. Birbirimize baktığımızda Seb'in gülümseyen gözleriyle ve belli belirsiz yukarı doğru kıvrılan dudaklarıyla karşılaşıyordum. Yeteri kadar yakınımda olduğunda, ne düşündüğünü bile anlayabiliyordum. Genellikle, Madre mia, çok masum gözüküyorsun. Yoksa bir yerde bıçak mı saklıyorsun? gibi şeyler düşünürken yakalıyordum onu. Bir ya da iki kez kendimi tutamayıp gülünce diğerleri hayretle bana bakarken, Seb sakın bir şekilde, masum gözlerle bana bakıyordu. Tüm bunların akıl sağlığıma etkisi... pek de az değildi.

Seb'le konuşabilmek biraz yardımcı oluyordu. Hayatımla ilgili birçok şeye şimdi anlam verebiliyordum. Onu tanıyana kadar sorgulamayı bile düşünmediğim, farklı hissetmeme neden olan garip duygularım vardı. Diğer insanlar hiçbir şey fark etmezken, yerlerin özelliklerine olan hassaslığım; ya da şimdi tüm hayatım boyunca yaşadığımı fark ettiğim ikilik hissi; tam olarak ne olduğundan emin olmasam da içimde benden başka bir "ben" daha olduğu duygusu gibi şeylerdi bunlar. Anladığım kadarıyla, bunlar ve yüzlerce başka şey, yarı-melek olmanın özelliklerinden bazılarıydı, çünkü Seb de her zaman tam olarak böyle hissetmişti.

"Babanı tanıdın mı?" diye sordum.

Gelişinin üzerinden bir hafta geçmişti ve televizyon odasındaydık. Diğerleri dışarıdaydı ve her zamanki gibi ava gittiklerinde ruhsal olarak Alex'e ulaşip onun iyi olup olmadığını öğreniyordum. Artık hepimizin cep telefonları vardı ama mesajlar beni tam olarak rahatlatmaktan uzaktı. Enerjisini her bulduğumda hissettiğim sıcak duygu, bir kucaklaşma gibi oluyordu.

Bu arada, saatlerce başarısız bir ruh çalışması yaptıktan sonra, beynim çok yorulduğundan Seb ara vermemiz için beni zorlamıştı. Yumuşak bir şekilde ve düşünmeden yapınca dünyanın en kolay şeyi olacağını sanmıştım ama sorun çok önemli olmasıydı. Ruhum değişmeye başladığı anda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor ve o anda ruhumun rengi yeniden gümüşe dönüyordu. Hayal kırıklığı sözcüğü, hissettiklerimi anlatmaya yeterli değildi. Önemsemediğime kendimi nasıl inandıracaktım?

Sorumu duyan Seb'in, bilinçli olarak yapmasa da zihnini bana açtığının farkındaydım. Başını salladı. "Hayır, babamı asla tanımadım. Ama nasıl olduğunu bilmesem de her zaman onun bir melek olduğuna emindim."

"Annemin düşüncelerinde Razieli gördüğüm gibi, sen de annenin düşüncelerinde onu gördün mü?" Seb'e Razieli ve Melekler Kilisesi'ni anlatmıştım.

"Hayır." Kanepeye iyice yayılıp yastığa yaslanarak buruk bir yüz ifadesiyle konuştu. "Annemle fazla... bağlantım yoktu desem doğru olur sanırım."

Seb'in yalnızlığını ve yirmili yaşlarda, Seb'e benzeyen bir kadının görüntüsünü algıladım. Bir yastığı elime alarak kucakladım. Seb'in annesine yakın olmamasına şaşırmamıştım. Hafızasında gördüğüm her ayrıntıda annesi, ya erkek arkadaşı Seb'i dövdüğü için ağlıyor, ya da Seb'in hatası olduğunu söyleyerek bağırıyordu. Şimdi onu rahat ve sağlıklı olarak kanepede görmek çok rahatlatıcıydı. Gözümün ona takıldığını fark edince bakışlarımı kaçırdım.

"Annenin melek çarpması kötü müydü?" diye sordum.

Düşüncelere dalan Seb bileğini başının altına dayadı ve sert kol kasları hafifçe gerildi. "Çok kötüydü," dedi. "Ama annenin durumundan farklıydı. Sanırım annemin zihni zarar görmüştü ama yine de konuşabiliyor ve bir şeyler yapabiliyordu." Çocukluğumda annemin zihinsel hastalığını herkesten gizlediğimi biliyordu. Alex'in dışında bunu paylaştığım tek kişiydi.

"Asıl önemli olan annemin kanser hastası olmasıydı," diye devam etti. "Onu öldüren hastalığı oldu."

Başımı salladım. Kendisi dokuz yaşındayken ve sokaklarda yaşarken annesinin öldüğünü öğrendiğini, bana daha önce söylemişti. Annesi onu yetimhaneye bıraktıktan sonra, orada kaldığı yıllar boyunca bir kez olsun ziyaret etmemişti. Bunu her düşündüğümde boğazımda bir şeyin düğümlendiğini hissediyordum.

Seb, beyaz çoraplı ayağını uzatınca benim ayak bileğime dokundu. "Willow, lütfen. Sorun değil."

Aramızda bu tarz şeyler sıkça yaşanıyordu. Yarı-ruhsal, yarı- sözel konuşmalarımız başka birine çok garip gelebilirdi. "Senin orada yaşadıklarını düşünmekten nefret ediyorum."

"Reformatorio çok daha kötüydü," dedi omuz silkerek. Ayrıca meleğimle yetimhanede tanıştım. Beni kilitledikleri bir oda vardı... ilk kez orada karşıma çıktı. "

Göründüğü kadar rahat değildi. Günlerce hapsedildiği o karanlık ve dar odayı anımsayınca korkuyla titrediğini ve gerildiğini hissettim. Ah, Seb.

"Üstelik yetimhaneye gitmemiş olsaydım, kitap okumaya asla başlamayacaktım," diye ekledi Seb. "Asla. Sanırım senin için araba tamir etmek nasıl bir şeyse, benim için de kitap okumak öyle bir şey."

Yavaşça başımı salladım. "Yetimhanenin aslında iyi bir yer olduğuna, beni asla inandıramazsın. Biliyorsun, orayı gördüm. Orada başına neler geldiğini biliyorum."

"Evet, bildiğini biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. Hafifçe gülümsedi. "Dünyada beni tanıyan tek insansın."

Kanepede ayaklarımızın birbirine yaklaştığı noktada ruhlarımız karışıyordu ve benimkinin nerede bitip onunkinin nerede başladığını neredeyse hissedemiyordum. "Belki de hayatında kimseye gerçekleri söylemediğin içindir. Gondolcu, öyle mi? Ve sen onun sigaralarını mı çaldın?"

Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Ama ona söylediğim şey doğrudu. Atalarım İtalyan'dı. Bin sekiz yüz kırk yılında Venedik'te gondolcuların grevi olunca, binlerce kişi buraya gelmiş."

Gözlerimi açtım. Neredeyse, Gerçekten mi? Gondolcu grevi mi? diyecektim. O anda ruhunun ne kadar muzip görüldüğünü fark edince gülmekten katıldım. "Çok iyiydi," dedim. "Gerçekten çok iyiydi."

"Sen de öyle," dedi Seb sıradan bir sesle. "Ruhuna baksana."

Şaşkınlıkla ruhumu görmeye çalıştım. Lavanta rengi ışıklar, Seb'inkine eşlik edercesine orman yeşiline dönüşmüştü. "Ah!" dedim soluğum kesilerek ve doğruldum. Bunu yaptığım saniyede yeniden lavanta rengine döndü. Seb'e bakakaldım. "Ne kadar zamandır öyleydi?"

"Belki, son birkaç dakikadır," dedi, sırıtarak. "Bak, görüyor musun, ruhunu değiştirebiliyorsun."

Sızlanarak hafifçe güldüm. "Yaptığımı fark etmeden değiştiriyorum... ne güzel!" Ama ufacık zaferimin teşvikiyle, her boş zamanımda Seb'le çalışmaya başladım. Hatta bazı akşamlar, Alex ve diğerleri şifreyi öğrenmek için Kara'nın o günkü video çekimlerini kontrol ederken bile çalışıyorduk.

Ben başka bir şey yaptığım için elbette diğerlerinin kalbi kırılmamıştı. Normal davranmaya çalışsam da yaptığım hiçbir şeyi "normal" bulmayacaklarını biliyordum. Seb burada olduğu için, en azından bu durumu pek önemsemiyordum. Son zamanlarda yaşadığım ruhumdaki karıncalanma hissi tamamen yok olmuştu. Rahatlamıştım, çünkü savunmasız ve inceleniyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Diğerleri yanımdayken Seb pek fazla konuşmuyordu. Konuştuğunda da masum görünen ılımlı yorumlar yapıyordu ama konuştuğu kişi biraz düşününce yüzünü buruşturuyor ve Bir dakika... bu şimdi bana ne demek istedi? hissiyle irkiliyordu.

Beni güldürüyordu ama aynı zamanda sinirlendiriyordu. Seb'in elinden algıladıklarım, herkesle çok iyi geçinen biri olduğunu gösteriyordu. Ama hiçbir şey yapmadığı halde herkesin ondan bu kadar şüphe duyması, içindeki haylazlığa karşı koyamamasına neden oluyordu.

"Onlarla oyun oynaman aslında hiç işe yaramıyor, biliyor musun?" Eski bir piknik masasının bulunduğu avludaydık. Shadow, arka kapının yakınına park edilmiş duruyordu. Akşamları diğerleri evde olduğunda genellikle buraya ya da yangın çıkışının önüne geliyorduk.

"Elimde değil," dedi Seb ciddiyetle. "Sürekli düşünmeden konuşuyorum; sözcükler ağızımdan ansızın çıkıveriyor. Çok talihsiz bir durum. Sanırım bunun tıbbi bir ismi olmalı."

"Gerçekten mi? Belki de seni bilim çalışmalarında incelemeleri için bağışlayabiliriz."

Seb dudağını büktü. Uzun kollu pamuklu bir gömlek üstüne Cinco de mayo tişörtünü giymişti ve masanın üstünde oturuyordu. "Evet, belki. Ama öğretmen benim, sen yapamazsın. Hadi querida, yine dene."

Cesaretimi kırmamayı deneyerek derin bir nefes aldım. Artık ruhumun rengini birkaç dakika için değiştirebiliyordum ama desteklemek için Seb yanımda olmalıydı. En rahat olduğumu düşündüğüm anlarda bile tek başıma yapmaya çalıştığım her deneme başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Gözlerimi kapattım ve bir başka deneme için kendimi hazırladım.

"Hayır, dur," dedi Seb. "Sen hep..." Ona baktığımda bana güldü. "Böylesin," dedi ve gergin bir şekilde omuzlarını eğdi. "Oyun gibi olmalı, yumuşak olmalı. Bak, bu akşam ruhunu değiştirmeyi unut. Şunu deneyelim." Eliyle bir şey yapmaya başladı, sonra durdu. "Dur biraz... yeterince karanlık değil."

Masadan yere atladı ve arka kapıya doğru gitti. Eğilerek kapı aralığında asılı duran ışığı söndürdü. Yalnızca çevredeki sokak lambalarının ışığı yansıyan avlu artık loştu.

"Tamam, hazır mısın?" dedi Seb döndüğünde. Gözleri afacan bir çocuk gibiydi.

Gülümseyerek başımı salladım. "Neye hazır mıyım? Gizli bir yarı-melek meselesi mi?"

"Evet. Aslında öyle sayılabilir. Ayağa kalk." Kalkmam için beni çekti. "Tamam, şimdi ruhuma bak."

Ruhunu görmeye çalıştım. Doğal renkleri olan, parlak gümüş ve koyu orman yeşiline dönmüştü. "Şimdi izle," dedi Seb. Gümüşü bir parıltıyla çevrili elini kaldırdı. Sonra elini havada hızla hareket ettirdi. Gümüş bir iz öyle hızla takip etti ki parıltı gibi gözüküyordu. Işık yayan daireler çizerek elini yine geri çekti.

Ağızım açık kalmıştı. "Tanrım, ben de denemek istiyorum..." Kendi ruhuma odaklandım ve birkaç saniye sonra elimi döndürerek çevremde gümüş rengi izler yaratmaya başladım. Ben de aynı şeyi yapıyordum. Sanki elinde uzun, kıvrılan kurdelesı olan jimnastikçilerden biri gibiydim. Seb'in havada kendi adını, sonra da benimkini yazmasını, ardından da parıltılar

ve kalp atışları arasında yazıların yok olmasını görünce güldüm. Elinde maytaplar olan iki çocuk gibiydik. Gülümsemekten kendimi alamıyordum. Küçük bir çocukken bunu yapmayı bilmek isterdim. Elimde sürekli bir maytap olması, kim bilir ne kadar güzel olurdu!"

"Bu... bu inanılmaz bir şey," dedim sonunda dönüp piknik masasının yanındaki sıraya oturduğumuzda. Havada elimle küçük darbeler yapıp parıldamasını izledim ve bulmak için uğraşıp durduğum duygunun tam da bu kaygısızlık olduğunu fark ettim. "Bunu yapabileceğini nasıl anladın?"

"Çocukken, oyun oynadığımda fark ettim." Ben gümüş parıltıyla oynamaya devam ederken Seb yanımda oturmuş, keyifle mutluluğumu izliyordu. "Yetimhanede gece konuşmamıza izin verilmezdi... ben de yatakta yatıp bunu yapardım." Sırrını açıklar gibi alçak sesle devam etti. "Diğer çocuklar çok tuhaf olduğumu düşünürlerdi."

İlkokul anılarımdan biri gözümde canlandı: okul bahçesinde bir grup kız durmuş, fısıldayarak garip bir şekilde bana bakıyorlardı. Hüzünlü bir ifadeyle başımı salladım. "Ben de aynı şeyleri yaşadım. Küçük bir kızken insanları çok korkuturdum. Herkesin medyum olduğunu düşündüm ve insanlara gördüğüm şeyleri söylediğimde neden kızdıklarını anlamazdım." Çocukluğumuzda tanışmamış olmamıza üzülerek Seb'e gülümsedim. O zaman Seb yanımda olsaydı, kızların yaptıkları beni üzmezdi. Tırmanma parmaklıklarının altında oturup birlikte tuhaflığımızın tadını çıkarırdık.

Bana bakan Seb'in yüzündeki ifade sıcacıktı. Başka bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki arka kapı açılıp Alex başını uzatınca ikimiz de ona baktık. Kalbim heyecanla çarptı çünkü onu gün boyunca neredeyse görmemiştim. Bu geceki güvenlik çalışmasını bitirmiş olmalıydı.

Seb'le beni dışarıda, bir arada gören Alex'in yüzünde hafif bir hüzün belirdi, sonra gülümsedi. "Selam," dedi elleri arka ceplerinde bize doğru yürüyerek.

"Kara'yla çalışmanız nasıl gitti?" diye sordum Alex yanıma otururken. Kolunu omzuma atmak istediğini ama kendine engel olmaya çalıştığını hissediyordum. Bu benim kız arkadaşım, geri çekilin, der gibi olacağını düşünüyordu. Bu arada Seb'in içine kapanıp ilgisizleştğini görebiliyordum.

"Pek iyi değil," dedi Alex, alnına dokunarak. "Bir ya da iki sayı görebildiğimiz video çekimleri yapıp duruyor ama tamamını yakalayamıyor. Henüz kaç rakam olduğunu bile bilmiyoruz,       insanların elleri ve parmakları sürekli görüntüyü kapatıyor."

Biliyordum; çekimin büyük bir kısmını izlemiştim. "Yardı  edemeyeceğime emin misin?" dedim, bacağına dokunarak. "Videoları bir kez daha inceleyebilirim."

"Belki," dedi Alex. Filmden pek bir şey hissedemediğimi o da benim kadar iyi biliyordu. Aynı şey Seb için de geçerliydi ama o yalnızca filmdeki ruhları görebiliyordu. "Ama sanırım devam edip parçaları birleştirmeye çalışmak zorundayız," dedi Alex. "Brendan bize yardımcı olabilecek bir elektronik  izelge hazırlıyor. Ayrıca Kara, haritanın şimdi çok daha doğru olduğunu söylüyor," dedi Seb'e dönerek. "Bunun için sana teşekkür ederim."

Seb başını salladı. "Rica ederim."

Bir sessizlik oldu. Başka bir şey söylemek için kendimi zorladım ama işe yaramayacağını baştan biliyor gibiydim. İki bir arada olduğunda konuşabilmek pek kolay değildi. Sonunda Seb ayağa kalktı. "Gidip biraz kitap okusam, iyi olacak," dedi. Bana baktı. "Söylediğimi sakın unutma. Bu akşam daha fazla çalışma, tamam mı?"

Yüzümü buruşturdum,       yatakhane e, diğerleri uykuya dalınca biraz çalışmayı planlıyordum. "Seb, şimdi gerçekten yapabilirim gibi..."

"Hayır, biraz rahatla," dedi kesin bir tavırla sözümü keserek. Yarın denemen daha iyi olur."

Hayal kırıklığına uğramıştım ama haklı olduğunu biliyordum. Yeniden denemeye başlamadan önce ruhumla dostça zaman geçirmenin tadını çıkarmak istiyordum. "Peki,  yleyse," dedim sonunda.

"Sabah görüşürüz," dedi, samimi bir bakışla. Neredeyse querida diyeceğini ve son anda kendini durdurduğunu hissettim. Muzipliğini algılamak bende de gülme hissi yaratmıştı. "İyi geceler," dedi Alex'e bakarak.

"İyi geceler," dedi Alex.

Seb içeri girince, Alex kollarıyla beni sardı ve başımı öptü. "Hey, baksana," diye mırıldandı ağzını kulağıma yaklaştırıp. Seb'in gitmesine ne kadar sevindiğini

hissedebiliyordum. Ben de onunla yalnız kalmaktan mutlu olsam da Alex'e, Biliyor musun, Seb'le birbirinize bir fırsat verseniz, çok iyi anlaşıcağınıza eminim, demek istiyordum. Ama bunun doğru olduğuna tam olarak emin değildim. İkisinin de çok güçlü kişilikleri vardı ve itilip kakılmaktan hoşlanmıyorlardı.

Kafamdan bunları atmaya çalıştım, çünkü Alex'le yalnız kaldığımız çok ender anlardan biriydi ve zamanı Seb hakkında düşünerek harcamamalıydım. Göğsüne yaslandım ve kollarımı beline dolayıp bir elimi tişörtünün içine kaydırarak teninin yumuşaklığını hissettim. Parmaklarım sıcaklığının tadını çıkarıyordu. "Kulübeyi anımsıyor musun?" dedim bir süre sonra. "Orada güneşin doğuşunu hatırlıyor musun?"

Dağdaki barınağımızda yaşarken birkaç kez, tüm gece uyanık kalıp konuşmuş, sonra da uyku tulumlarımızı omzumuza alıp dışarıda oturmuş ve güneşin doğuşunu önce pembe ve al-tın rengi ışınlarının, sonra tamamının ortaya çıkışını izlemiştik. Özlemle o anları andım. O zaman da birlikte paylaştığımız zaman için ne kadar şanslı olduğumuzun farkındaydım ama kısa bir süre sonra konuşmaya bile fırsat bulamayacağımızı aklımdan geçirmemiştik.

"Elbette, anımsıyorum." Alex boynumu öptü. "Bir gün oraya gideceğiz, Willow. Doğru söylüyorum. Konsey'i bozguna uğratırsak..."

Duraksadı. Yine endişeye kapıldığını hissettim. Korkunç bir gerginlik her an yanı başındaydı. Ona sevgiyle sımsıkı sarılarak, umutsuzca yardımcı olacak bir şeyler söylemeye çalıştım. Konsey'e planladığımız saldırı için artık iki haftadan az zamanımız kalmıştı. Güvenlik hakkında daha fazla ayrıntı elde edemesek de bir şekilde Torre Mayor'a girip hamlemizi yapacaktık.

Biz. Benim de saldırıda yer alacağımı varsayarak düşünüyordum. Ruhumu değiştirmeyi mutlaka bir şekilde öğrenecektim.

"Ne düşünüyorsun?" Alex kendini hafifçe geri çekmiş, kaygılı bir tebessümle bana bakıyordu. "Burada vızıldayıp duran milyonlarca düşünce var sanırım," dedi başıma dokunarak.

Gülümsedim. "Belki tam olarak bir milyon tane değil." Alex'e söylemeyecektim. Zaten bu konuda çok endişeliydi, ruhumu istediğim anda değiştirmeyi öğrenene kadar kaygılarını çoğaltmaya gerek yoktu. Medyum olmadığına memnundum, yoksa Seb gibi iki saniyede

düşündüklerimi anlayabilirdi. Bodrumdayken, Seb'in yüzündeki bakışı düşündüm. Konuyu yüksek sesle konuşmamıştık... aslında gerek de yoktu, çünkü her ikimiz de diğerinin nasıl hissettiğini biliyorduk.

Denemediğim halde ani bir görüntüsünü algıladım. Yatağının üstünde kıvrılmış, kitap okuyordu. Onu öyle net olarak görebiliyordum ki kitabın İspanyolca başlığını ve onu çıldırttığını bildiğim, altına düşen bukleleri seçebiliyordum. Kitaba öyle dalmıştı ki gülümsemekten kendimi alamadım. Görüntüyü geldiği gibi ani bir şekilde uzaklaştırdım. Yakınımda olmadığında, Seb'in bulunduğu yeri algıladığımı ilk kez ne zaman fark ettiğimi bilmiyordum ama her nedense nerede olduğunu bilmem çok doğal geliyordu.

Neden yine Seb'i düşünüyordum? Sinirlenerek onu aklımdan çıkardım ve Alex'in, sokak lambalarının hafif ışığının aydınlattığı yüzündeki güçlü ve güzel hatları incelemeye başladım. Burnunu öptüm. "Çok güzel bir burnun var, bu gerçeğin farkında mısın?"

Günlerden beri ilk kez güldü. Gülüşü, soğuk bir günde içilen sıcak bir içecek gibi içimi ısıttı. "Hayır, farkında olduğumu söyleyemem. Daha önce burnumla ilgili bir iltifat aldığımı sanmıyorum."

"Zavallı burnun. Çok iltifat hak ediyor." Burnunu bir kez daha öptüm.

Alex sırtarak başını salladı. "Ben ve burnum sana teşekkür ederiz. Neden beni oyalamaya çalıştığın fikrine kapılıyorum? Biliyor musun, aslında ne düşündüğünü bana söylemediğini fark ettim."

"Belki söylemek istemediğim içindir. Belki de birçok sırrım ve gizli düşüncem vardır."

"Hmm, çok esrarengiz..." Alex beni kendine doğru çekerken, evin içinden birinin bağırma sesi duyuldu.

Hayretle birbirimize baktık ve sesi tekrar duyunca kuşkuya yer kalmadı. Bağırın Sam'di. "Arkadaşlar! Hemen buraya gelin! Şimdi!" Televizyonda yüzü ekrana dönük bir muhabir İspanyolca konuşuyordu. Arkasındaki büyük toplantı masasında, yüzleri tam olarak seçilemeyen on iki, iyi giyimli insan oturuyordu. Sam kanepeye oturmuş, kollarını dizlerine yaslamıştı. "El Consejo de los Angeles hakkında konuşuyorlar," dedi. "Bu Konsey, öyle değil mi?"

"Aman Tanrım," dedi Trish mırıldanarak.

Kimse bir şey söylemedi. Kitabı hâlâ elinde olan Seb dahil, herkes oradaydı. Sam'in çığlıkları hepimizin koşarak orada toplanmasını sağlamıştı. Televizyona bakarak kanepenin koluna çöktüm. Suratı asılan Alex, yanımda ayakta duruyordu ve bana dokunan kolunun sıcaklığını hissettiğim için mutluydum.

Kapı aralığında duran Kara tercüme etmeye başladı. "... Kendilerini yeryüzündeki meleklerin hükümeti olarak gören ve Melek Konseyi olarak adlandıran grubun güvenliğine zarar vermemek için, bu gizli yere gözlerim bağlı getirildim. Şimdi grubun sözcüsüyle konuşuyorum."

Ekranda, yoğun gri gözlü bir kadın belirdi. Bedenimin ürperdiğini hissettim. Aslında bu kadın On İkiler'den, yani öldürmek istediklerimizden biriydi. Ama her nasılsa yüz hatlarını kavramak garip bir şekilde zordu. Her baktığınızda yine unutuyor gibi hissediyordunuz. Ona dikkatle baktığım halde, bu meleğin nasıl görüldüğünü anlayamadığımı şaşkınlık içinde fark ettim.

Anlaşılan, melek akıcı bir İspanyolca konuşuyordu ama sesinde sanki aynı anda birkaç kişi konuşuyor gibi his yaratan garip bir çınlama vardı. Ağzım kurudu. "Bugün, dünyaya seslenmek istiyoruz, çünkü son zamanlarda yanlış açıklamalar yapıldı ve bunların düzeltilmesi gerek," dedi Kara tercüme ederek. "Bu kamuya yaptığımız tek açıklama olacak."

"Ne kadar tüyler ürpertici melekler bunlar," dedi Brendan mırıldanarak. Diğerlerinin yüz ifadesinden tam olarak aynı fikirde oldukları anlaşılıyordu. Alex'in elini tuttum ve parmaklarımı sıktığını fark ettim.

"Melekleri yöneten kurul biziz. Bugüne kadar duyduklarınız ne olursa olsun, dünyaya açıklamak istediğimiz, her şeyin gerçekten değişeceğidir. Tüm melekler adına konuşuyoruz ve bu yetkiyi elinde bulunduran melekler yalnızca biziz." Anlaşıldığına emin olmak için durdu.

Ve ansızın, bunun neyle ilgili olduğunu anladım. Konu Raziel'di. Televizyona çıkmış ve karar ona aitmiş gibi hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylemişti.

Muhabirin yüzü solgundu. "Ne gibi değişiklikler bekleyebiliriz?"

Melek ilk kez olarak doğrudan kameraya baktı. Sesindeki cınlamalar azaldı ve planlı bir şekilde konuştu. "Öncelikle, Melekler Kilisesi'nin yönetiminde değişiklikler olacak."

"Söylemek istediğiniz..."

Melek muhabirin sözünü keserek konuştu. "Kilise'nin başında bir meleğin bulunması geleneğini şimdilik sürdüreceğiz ve yakında Meksika'daki Kilise'nin başına da bir melek atayacağız. Ancak bu meleğin ismi açıklanmayacak. Bundan böyle, dünyanızda daha az dikkat çekmeye çalışacağız. İsmen tanıdığınız her melek yakında kendini toplumdan soyutlayacak. Buna söz veriyoruz."

Raziel'in sözlerini yinelerken gri gözlerinde yakıcı bir bakış vardı. Yutkundum. Raziel'e karşı hiçbir olumlu hissim yoktu ve şu anda onun yerinde olmadığım için mutluydum. Belirsiz bir biçimde, zihnimin gerisinde hafif bir duygu kıpırtısı, kötü bir şey olacak hissi yaşadım. Tam olarak algılayamadan yok oldu.

Yanımda duran Alex bize yardım edecek bir şey bulabilme ümidiyle ve istekli bir ifadeyle televizyona bakıyordu. Seb, yüzünü buruşturmuş şekilde ayakta duruyordu. Melekler hakkındaki duyguları benimkinden çok daha karmaşıktı. Onların ateşli ve güçlü güzellikleriyle yıllardır bir sevgi-nefret ilişkisi yaşamıştı ama Konsey konusuna benim kadar canı sıkılıyordu.

Melek muhabirin varlığını anımsar gibi davrandı. Onu ürkütse de tebessüm olduğunu varsaydığım bir ifadeyle muhabire baktı. "Bu sizin dünyanız ve biz melekler onu dilediğiniz gibi yönetmenize izin vereceğiz. İşlerinize çok fazla karışmak gibi bir niyetimiz yok. Kilise yönetimimizin görevi, zorunlu durumlarda devreye girmek ve elbette ibadet gereksinimlerini karşılamaktır."

Kara bir an tercüme etmeyi bıraktı ve inanamayan bir ifadeyle hafifçe güldü. "Tanrım, Bir melekten Raziel'den daha fazla nefret edebileceğimi asla düşünmemiştim." Muhabir kekeleyerek konuşurken, Kara da tercüme etmeye devam etti. "Mexico City'de bulunma nedeniniz Kilise'ye bir... bir yönetici mi atamaktır?"

Gözleri soğuk ve mesafeliydi. "Kısmen," dedi melek. "Burada, melekler için hayati önem taşıyan ve insanlığı da etkileyecek olan başka işlerimiz var. Bu görüşme sona ermiştir."

"Lanet olası, ne demek istedi?" dedi Sam.

Wesley, dik dik ekrana bakıyordu ve genellikle ifadesiz olan yüzü öfkeyle aydınlanmıştı. "Bilmiyorum ama insanlığı zaten gerektiğinden fazla etkiliyorlar," dedi ve o anda Alex'in bana Wesley hakkında anlattıklarını, tüm ailesinin melek çarpması yaşadığını anımsadım.

"Sakin olun arkadaşlar," dedi Alex.

Son görüntü, On İnkiler'i melek bedenleri içinde, parlayan kanatlarıyla ışık saçarken gösterdi. "Biz chilangolar, Melek Konseyi'nin dünyaya seslenmek için Mexico City'yi seçmesinden gurur duyabiliriz," dedi ekran dışındaki anlatıcının sesi. "Ama şimdilik... merakla beklemekten başka çaremiz yok."

"Tanrım, onları ortadan kaldırmamızı sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Liz. Ekranda, haber odasında heyecanla tartışan iki yorumcu belirdi. "Dünyaya iyilik yapmaktan söz ediyorlar!"

"En azından Raziel gibi sırnaşık gözükmüyorlar," dedi burnu tiksintiyle kırırmış olan Kara. Hâlâ kapı aralığında ayakta duruyordu. "Kilise'de daha fazla kalamayacak gibi anlaşıyor."

"Evet ama Torre Mayor'a giremezsek, bütün bunların hiçbir önemi kalmaz," dedi Sam homurdanarak. "Ne diyorsun Alex? Bir planın var, öyle değil mi?"

Ne söyleyeceğini merak ederek Alex'e baktım. Alex ekibi ava götürmediği zamanlarda Torre Mayor'ın arka tarafında gezinip servis girişini izliyordu. Son birkaç gündür kafasında bir planın şekillendiğini hissetsem de henüz bu konuda konuşmak istemiyor gibiydi.

Belli ki şimdi de bu konuda konuşmak istemiyordu. "Bir plan üzerinde çalışıyorum," dedi kısaca. "Endişelenme, içeri gireceğiz. Ama öncelikleri unutmayalım, arkadaşlar. Güvenlik bilgilerini alamazsak, içeri girdiğimizde yaptığımız çalışma işe yaramaz."

Odada Seb'in sakin sesi duyuldu. "Benim bilmek istediğim, "melekler için hayati önemi olan işin" ne olduğu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Alex. "Ama bizim saldırımızı etkilerse, o zaman kaygı duyarım." Rahatlamış görünerek ekrana bakmaya devam etti. Ama alnındaki hafif çizgilerden, pek rahat olmadığını anlıyordum.

"Umarım etkilemez," dedim.

Alex bana baktı ve gerginliğinin azaldığını hissettim. Sanki o anda odada bizden başka kimse yok gibiydi. Hafif bir tebessümle sırtıma dokundu ve tişörtün üstünden parmaklarının sıcaklığını hissettim. "Evet, umarım," dedi. O günden sonra herkes daha gergin ve kararlı oldu. Artık kimle mücadele edeceklerini görmüşlerdi. Alex onları hâlâ her gün dışarı, ava çıkarıyordu. Kimse bir şey söylemese de tehlikenin gittikçe büyüdüğünü biliyordum. Melekler şehirde MK'ler bulunduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Ancak Alex, öngörülebilir programlar yapmama konusunda dikkatli davranıyordu. Ekibi her zaman farklı yerlere, farklı zamanlarda, hatta bazen geceleyin bile götürüyordu. Alex iyi gelişme gösterdiklerini söylüyordu. Güvenlik bilgisini alabilirsek, şimdi Konsey'e karşı gerçekten şansımız olabileceğini düşündüğünü biliyordum.

Alex kendisine sorulduğunda, Torre Mayor'a girmek için bir planı olduğunu ama ayrıntılar üzerinde çalıştığını söylüyordu.

"Gerçekten bir planın var mı? diye fısıldadım kulağına, bir sabah odasında yalnızken. Kollarının arasında uzanmış, teninin sıcaklığının tadını çıkarıyordum. Erkenci olan Alex'in daha önce kahvaltı ettiğini düşünerek, diğerleri kahvaltı ederken odasına sızmışım. İyi zamanlama yapabildiğimde, bazen yarım saat kadar baş başa kalabiliyorduk. Bu, ikimiz için de çok değerliydi ve tek nedeni konuşmak değildi. Göğsünü okşadım.

"Yoksa yalnızca morallerini yüksek tutmaya mı çalışıyorsun?"

Alex içini çekti. Bir kolu omzumdayken diğer elini uzatıp havadaki toz zerreciklerine vurur gibi yaptı. "Evet, bir planım var... ama çok beğendiğim bir plan değil," dedi itiraf ederek. "Güvenlik bilgisini elde edene kadar ekibe bir şey söylemek istemiyorum. Umarım bulduğumuz bir şey planı iyileştirmeme yardımcı olur."

Dudağımı ısırdım. Demek durum o kadar kötüydü. Bir şey söylemedim; anlaşılan kendisi de ayrıntıya girmek istemiyordu. Kısa bir sessizlikten sonra bana doğru yuvarlandı ve konuşmadan, birbirimizin yüzüne bakarak yattık. Siyah kirpiklerinin altındaki etkileyici, gri-mavi gözlerin içinde kayboldum. Duygularından yakaladığım bir esintiyle boğazım düğümlendi. Diğer her şeyin altına gizlenmiş bir özlem ve ikimizin de istediği gibi birlikte uzun bir hayat yaşayamama konusunda bastırılmış korkuydu hissettiğim. Düşündüklerini anlayınca dehşete kapıldım.

Uzandı ve daha önce hiç görmemiş gibi bakarak saçımdan bir tutama dokundu ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. Ben de onun yanında her şeyi unutmak istiyordum. Düşünmemeye çalışsam da bazen kendimi kötü hissettiğim anlarda, bütün bunların üstesinden gelip gelemeyeceğimizi düşünmekten kendimi alamıyordum. Ve kendimi tam anlamıyla sevdiğim erkeğe vermeden ölmek istemiyordum.

"Alex, belki..." Kulağına fısıldıyordum. Kalbim hızla çarpıyordu ve bedenimin karıncalandığını hissediyordu.

Dirseklerinin üstünde doğruldu ve yüzüme baktı. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan Sam ve Brendan'ın yatakhaneye geri geldiklerini ve basketbol hakkında tartıştıklarını duyduk. NBA'den binlerce kilometre uzaktayken basketboldun söz ediyorlardı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Ağlamak istiyordum. Alex derin bir nefes aldı ve beni öptü.

"Yakında," dedi ve sesindeki kararlılıktan, ne olursa olsun, bunun gerçekleşeceğini anladım.

Altı sayıdan oluşan güvenlik şifresini bulmamıza bir rakam kalmıştı ki şifreyi her hafta değiştirdiklerini öğrendik ve başladığımız yere geri döndük. Başta Kara olmak üzere herkes çok gergindi. Artık bir haftadan biraz fazla zamanımız kalmıştı. Ekiptekiler zamanını sessizce televizyon izleyerek ya da spor yaparak geçiriyordu.

Ama planın başarılı olması benim tek endişem değildi. Seb'in bir ya da iki kez fark ettiğim anlık bakışları, hâlâ ilk gördüğüm günkü güçlü duyguyu taşıdığını, sıcak ve derin hislerinin hâlâ arkadaşlıktan öte bir beklenti içinde olduğunu gösteriyordu.

Duygularını genellikle derinlerde saklardı. Bencilce de olsa bu beni sevindiriyordu. Benim için olan duygularıyla yüzleşmek istemiyordum. Aramızda asla hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum, çünkü Seb ve ben her konuda çok iyi anlaşıyorduk. Benim için gerçekten bir ağabey gibiydi. Beni uzun bir ayrılıktan sonra bulmuş ruh ikizim gibiydi.

Mavi. Bir yaz gününde, gökyüzünün rengi gibi açık bir mavi hayal ettim. Dışarıda, avluda otururken, fikir birliğimi ve oyun oynama halimi kaybetmeden dikkatimi ruhumda topladım. Ruhum değişmeye başladı ve gümüş rengi ışıklar uysalca gökyüzünün rengine dönüştü. Kalbimin hızla çarpmasını önemsememeye çalışarak, kendimi özgür bırakmaya çalıştım. Bu

kez Seb'in enerjisi beni desteklemiyordu; yalnızca yanımda sessizce oturduğunu hissediyordum.

O sırada çalmaya başlayan bir araba alarmıyla ruhum yine gümüş rengine dönüştü. Bir kez daha denediğimde, kaygısızlığımı tamamen kaybettiğimin farkındaydım. Yeniden deneyebilmek için o özgürlüğe dönmem gerekiyordu. İç geçirerek gözlerimi açtım. Seb, artık bu aşamaya ulaştığıma göre, bu ruh meselesini aklımdan tamamen uzaklaştırmam ve ayrı tutmam gerektiğini, hiçbir şeyin beni rahatsız etmesine izin vermememi söylüyordu ama nasıl başardığımı tam olarak anlayamamış gibiydim.

"Çok daha başarılı olduğunun farkındasın, öyle değil mi?" dedi. Yine piknik masasındaydık. Seb banka tersten oturmuştu ben de yanında, masanın üstündeydim.

"Evet ama..." ellerimle yüzümü kapatarak sustum. "Hay aksi... sen böyle kolayca yaparken, ben neden başaramıyorum? Cebir dersinden çok daha kötüymüş bu!"

"Küçük bir çocukken öğrendiğim için kolay oldu sanırım," dedi Seb yumuşak bir sesle. Sırtını masanın kenarına yaslayıp dirseklerini iki tarafına dayayarak, merakla bana baktı. "Cebir dersi mi aldın?"

Omuz silktim. "Seçmedim. Almak zorundaydım." Seb'e liseyle ilgili birçok şey anlatmıştım. O da Alex gibi, okulu yalnızca televizyonda görmüştü. Dizlerimi yukarı çekip bağdaş kurdum. "Fırsatın olsaydı, gitmek ister miydin? Liseye demek istiyorum."

Şaşırdığını gördüm ve yanıt vermeden ne söyleyeceğini anladım. "Evet, elbette. Tıpkı senin gibi, belki orada yalnız hissederdim ama daha fazla şey öğrenmek isterdim." Üzülme istemiyormuş gibi davranarak alaycı bir ifade takındı. "Belki de hırsızlık yaparken nasıl yakalanmayacağımı öğrenirdim."

Aslında Seb o kadar çok okuyordu ki birçok konuda benim bildiğimden daha fazla şey biliyordu. Onu lisede hayal etmeye çalışarak, yüzüne baktım. Gitseydi, Alex gibi onun da yanından kızlar ayrılmazdı. Alex'in zamanını çoğunlukla basket sahasında, Seb'in ise kütüphanede geçireceğini hayal ediyordum.

Hafifçe bacağını itti. "Neyse, senin okulu pek sevmediğini biliyorum ama okulda zevk aldığın bazı şeyler vardı sanırım."

"Zevk aldığım" fazla güçlü bir ifadeydi. Gülmeye başladım ve sonra sanat dersini anımsadım. Ellerimle bir şeyler yapmayı hep sevmiştim. Melekler Kilisesi konusu ortaya çıktığında, eski motor parçalarını kullanarak kinetik bir heykel yapmaya çalışıyordum. Doğru yapmayı başarsaydım, parçalar tek başlarına hareket edecekti.

Heykelin ayrıntılarını Seb'e açıklarken ilgiyle beni dinledi. "Evet, böyle bir şey yaptığını hayal edebiliyorum." Sonra düşünceli bir şekilde hafif sakallı çenesini ovdu. "Biliyor musun, bu heykel konusu, haklı olduğumu gösteriyor," dedi kararını vererek. "Gerçekten zevk aldığın bir şey varmış."

"Evet, sanırım haklısın," dedim kabullenerek. Gülümseyerek ona baktım ve başımı salladım. "Bunu nasıl anladın?"

Kendini beğenmiş şekilde bana baktı. "Bak, gördün mü, seni kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum."

Gülünçtü ama bazen gerçekten de beni kendimden daha iyi tanıyordu. Bazı konularda Seb beni dünyadaki herkesten, hatta Alex'ten bile daha iyi tanıyordu. Kollarımı bacaklarımın üstüne koydum; dışarıdan trafiğin bitmek bilmeyen uğultusu duyuluyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim kısa bir süre sonra.

"Sorabileceğini biliyorsun."

Konuşabilmek için kendimi toparladım. İlk tanıştığımız andan beri bu soruyu sormak için can atıyor ama nedense utanıyordum. "Merak ediyordum da... acaba meleğini görebilir miyim?"

Seb'in heyecanlandığını algıladım. "Ben de sana bunu sormak istiyordum," dedi itiraf ederek. "Hem de çok."

Aniden ikimiz de utanmıştık. Yanaklarım sımsıcaktı. Saçımdan kısa bir tutamı geri attım. "Hmm... nasıl yapabiliriz..."

"Aynı anda yapabiliriz," dedi Seb doğrularak.

Banka indim ve karşısına geçerek bağdaş kurdum. "Tamam, üçte başlıyoruz."

Başını salladı. "Bir... iki... üç."

"Üçte" gözlerimi kapattım ve parlayan enerjisiyle meleğimi çağırdım. Onunla bir bütün olduk ve sonra insan bedenimden yavaşça uçup üstümde süzülmesini izledim.

Gözlerimi açtım. Seb yanımda oturuyordu... ve üstünde de meleği duruyordu.

Hem insan, hem melek gözümle ona baktım. Seb'in meleği tam kendisine benziyordu; güçlü ve zayıftı. Güzel, çıkık elmacikkemikleri olan bir yüzü vardı ve masanın üstünde açılmış kanatlarıyla ışık saçıyordu. Kendi türümden birini gerçek anlamda görmenin hayranlığıyla nefes bile alamıyordum. Bakmaktan asla bıkmayacağımı hissediyordum. Seb'in yüzünden aynı şeyi hissettiğini, hatta yıllardır bunu özlemle beklediği için daha güçlü duyguları olduğunu anlıyordum.

Seb'in meleği kot pantolon ve tişört giyiyordu ve ansızın benim meleğimin de istediğim şekilde giyinebileceğini fark ettim. Meleğimin giysisini evdeyken çok severek kullandığım, altmışlı yıllar tarzı bir elbiseye çevirdim. Bunu fark eden Seb hafifçe gülümsedi. Melek bedenim içinde süzülürken, Seb'in melek ellerinin ne kadar güçlü ve parlak olduğunu fark ettim. Uzanıp elini tutmak, bu bedenimle kendi türümden birine dokunmanın nasıl bir his olduğunu anlamak istedim. Bir şey beni durdurdu ve çaba sarf ederek kolumu olduğu yerde tuttum. Şu an... henüz erkendi.

Bankta, Seb gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bakışlarımız karşılaştığında, her nasılsa birbirimizi bulduğumuz, daha doğrusu o beni bulduğu için şaşkınlıktan afallamıştım. Bir titremeyle bana karşı olan duygularının gerçek derinliğini bir kez daha algıladım ama yüzümü yana çeviremezdim. Meleklerimizin birlikte kanat çırparak şehir ışıklarının üstüne çıkıp yıldızlarla buluşmasını ne kadar istediğimin farkındaydım ama ikimiz de buranın güvenli olmadığını biliyorduk.

Birbirimize son bir kez uzun uzun baktık ve meleklerimiz parıldayan kanatlarını hızla çırparak insan bedenlerimize döndüler. Yine her zamanki gibi Seb ve ben, rengi solmuş, beton avluda birlikte oturuyorduk. Orada bir süre hareketsiz oturduk. Çok garip bir histi... nasıl hissettiğimi açıklayamıyordum. Birbirimizin en içteki yanını görmüş, gerçek benliğimizi paylaşmıştık.

Seb'in gözleri parlıyordu. Konuşmadan, elimi tutmak için uzandığı anda ben de onun elini tutmak için uzanıyordum. Parmaklarımız buluşup kenetlendi ve birbirini sıkıca kavradı. Başka bir seçeneğimiz yok gibiydi. Seb'le o an birbirimize dokunup deneyimimizi ifade

etmeye çalışmak zorundaydık. Derin bir nefes alarak, koluna yaslandım. Parmaklarımız hâlâ birbirine kenetlenmiş durumdaydı.

Şehrin hafif uğultusunu dinleyerek o şekilde uzun bir süre oturduk.

On Yedinci Bölüm

"Peki, Torre Mayor'a nasıl gireceğiz?" diye sordu Sam belki yüzüncü kez. "Çünkü Kara'nın hızına bakınca, güvenlik ayrıntılarını unutmanın daha iyi olacağını düşünmeye başlıyorum. Lanet olsun, oraya baskın yapıp girelim, yapacağımızı yapıp dışarı çıkalım!"

Bu kez Parque Espana'da bir avdan dönüyorlardı. Metro her zamankinden daha az kalabalıktı ve MK'ler neredeyse boş bir vagonda hep birlikte oturabiliyorlardı. Alex homurdanarak başını koltuğun sırtına yasladı. "Sam, bu konuşmayı daha önce de yaptık," dedi. "Ne yapacağımız konusunda hiçbir planımız olmadan oraya saldırmanın neden iyi bir fikir olduğunu bir kez daha söyler misin bana? Ah, evet unuttum... bir Rambo filmi çeviriyoruz."

"Ama Kara'nın lanet olası şifreyi almasını bekleyemeyiz," diye söylendi Sam. İri bedeniyle, somurtarak koltuğuna yayılmıştı. "O bu hızla şifreyi bulana kadar, Konsey gitmiş olacak."

Alex yanıt vermedi ama en kötü olasılıkla, Konsey saldırısını yine de gerçekleştireceklerinin farkındaydı. Gözlerini ovuşturarak iç geçirdi. Şehirdeki melekler artık tetikteydiler ve MK'ler birkaç hafta önce gördükleri kadar çok meleği dışarıda beslenirken görmüyorlardı ama yine de bugün dört melek öldürmeyi başarmışlardı. Üç tanesi patlayıp parçacıklara ayrılırken döküntüleri üstüne gelmişti. Son dönemde karşılaştığı melek serpintisinden nasıl bir zarar görmüş olabileceğini düşündü. Babası Martin zaman zaman aynı nedenle sorun yaşardı.

Alex'in yanında oturan Liz ve Trish heyecanla konuşuyor, alçak sesle avdan söz ediyorlardı. Karşılarında oturan Wesley ve Brendan arada konuşmaya katılıyorlardı. Wesley özellikle çok heyecanlı gözüküyor, hatta arada bir gülümsüyordu. Meleklerin ikisini o haklamıştı. Ekibin durumu hiç de fena değildi. Ama artık bir haftadan az zamanları kalmıştı.

"Bana hâlâ planın ne olduğunu söylemedin," dedi Sam parmaklarıyla bacaklarına küçük darbeler indirirken.

"Yeter artık," dedi Alex kısa keserek. Mecbur kalana kadar Sam ya da bir başkasına söyleyip ekibin moralini bozmaya niyeti yoktu. Aslında Sam'in değil ama ekibin mantıklı üyelerinin morali kesinlikle bozulurdu.

Yakındaki bir otoparkta Shadow'un motoruyla uğraşır gibi gözükersen, günlerce teslimatların yapıldığı girişi gözetlemişti. Ve artık ekibi içeri nasıl sokabileceği ve servis asansörüne nasıl ulaştırabileceği konusunda yeterince iyi bir planı olduğunu düşünüyordu. Juan'ın beyaz minibüsü mükemmel bir seçim olacaktı, çünkü teslimatların yarısı beyaz minibüslerle yapılıyordu. Üst kat kesinlikle servis asansörüne de kapalı olacaktı ama bir kat aşağıda inip merdivenden çıkabilirler ve o arada Alex hızla güvenlik kameralarını devreden çıkarırdı. Kuşkusuz, boş ekranları fark eden güvenlik bölümü birkaç dakika içinde nedeni öğrenmek için bir görevliyi gönderecekti. Ama o sırada ekip susturuculu bir tabanca ile kapıyı açıp içeri girmiş olacaktı. O noktadan sonra hızla Konsey'e ulaşabilirlerse, işlerini bitirip öldürülmeden dışarı çıkma olasılıkları pek de az değildi. Ana asansörle aşağı inmeleri mantıklı gözüktüyordu ve kimse henüz ne olduğunu anlamadan, özellikle meleklerin ansızın kaybolmasının yarattığı kargaşa içinde kapıdan çıkmış olacaktı.

Geceleri uykusunu kaçıran ve planı kimseye açıklamamasına neden olan "hızlı" davranma konusuydu. Çünkü içerde şimdi neler olduğunu bilmiyorlardı. Programın hâlâ geçerli olup olmadığı, katın yerleşim planı, On İki'lerin hangi odada bulunacağı hakkında hiçbir fikirleri olmadan Konsey'e hızla ulaşacaklarına emin olamazlardı. Alex, katta gezinen On İki'ler ve onlara doğru koşup içerde davetsiz misafirler bulunduğu konusunda uyarılar yapan güvenlik görevlileriyle ilgili kabuslar görüyordu.

Metro, Zocalo durağına varınca Alex birdenbire ayağa kalktı. Birkaç durak sonra incekleri için diğerleri hayretle ona baktılar. "Burada iniyoruz," dedi, ellerini montunun ceplerine sokarak. "Gözden geçirmek istediğim bir şey var."

Merdiveni çıkıp caddeye ulaştıklarında, kendilerini bağırp çağırarak birbirleriyle tartışan Savaşanlar ve İnançlılar arasında buldular. "Annem ölüyor!" diye haykırıyordu bir adam. Öfkeyle kırışmış yüzünde vahşi bir ifade vardı. "Hastanede yatak yok, doktor yok..."

"Gerçekten inançlı olsaydı, melekler ona yardım ederdi!" dedi biri, arka taraftan bağırarak. İtişip kakışan insanların kolları havada uçuşuyor, bazıları da pankartlar taşıyorlardı. Alex ve diğerleri kalabalığın yanından geçmeye çalışırken takım elbiseli bir adam, sendeleyerek kendini kavganın içine attı. Omzunun üstünden kalabalığa bakan Trish endişeli görünüyordu. Alex onun, ekibi sürekli yumuşatmayı istediği gibi, şimdi de bir şekilde gerginliği dağıtmak istediğinin farkındaydı.

"Alex, işler daha da kötüleşebilir gibi geliyor..." diye söze başladı.

"Biliyorum ama önemsememeye çalış," dedi yürümeye devam ederek. "Biz bu işe karışmayalım, çünkü polisin neredeyse yarısı melek çarpması yaşamış. Ortaya çıkarlarsa, savaşımlar meleklerin eline düşer."

Trish dudağını ısırды ama onaylayarak başını salladı. Metropolitana Katedralinin, hayır, sürekli unuttuyordu; Catedral de los Angeles'ın karşısına geldiklerinde Alex pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı ve Karaya bir mesaj gönderdi: Zocalo'dayız. Sen neredesin? Katedrali bizimle birlikte gözden geçirebilir misin?

Birkaç saniye sonra yanıt geldi: Ben de buradayım. Beş dakika sonra katedralin dışında buluşalım.

Alex, tamam yazarak, Kara'ya hızlı bir mesaj daha gönderdi. Onun hâlâ burada olduğunu düşünmüştü ve haklı çıktığına sevindi. Planı gözden geçirmek için birçok kez katedrale gelmişti ama şimdi ansızın yeniden içeri girip gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını görmek için şiddetli bir sabırsızlık hissetti. "Hadi, gidip katedralin içine göz atalım," dedi, diğerlerine dönerek.

"Neyse, şükürler olsun, sonunda bir şey yapıyoruz," dedi Sam sırtarak.

Alex ciddiyetle ona baktı. "Evet, doğru. İçeri girip bakacağız. Ateş etmeye başlamayacağız. Anladın mı?"

Sam hafifçe suratını ekşitse de başını salladı. "Endişelenme, anladım."

Geniş Zocalo meydanına doğru yürümeye başladık. Alex, Aralık ayında meydanda genellikle bir buz pateni pisti kurulduğunu biliyordu ama bu sene hiçbir şey yoktu. Ya belediyenin yeteri kadar bütçesi yoktu, ya da dönüştürülen katedralin şanına uygun

olmayacağı düşünölmüştü. Şehirde Noel süslemeleri de yok denecek kadar azdı ve çevrede konuşulanlardan duyduğu kadarıyla, insanlar bu bayramın pek anlamlı olmadığını düşünüyordu. Birçok kişi melekleri onurlandırmak için 31 Ekim'i, Geliş Günü olarak kutlamak istiyordu. Alex hoşnutsuzlukla bayramı hayal etmeye çalıştı.

Yanımdakilerle birlikte katedrale yaklaşırken, gözleri başka bir meleğe takıldı. Binanın üstünde duran altından yapılmış melek, elindeki çelengi gökyüzüne doğru kaldırmıştı.

"Bunu yaptıklarına inanamıyorum," dedi Wesley fısıldayarak ve başını salladı. "Bu meleğin Mexico City'deki en önemli eser olduğunu duymuştum."

"Hâlâ da öyle," dedi kulak misafiri olan Liz. "Hatta şimdi daha ünlü. Ama Paseo de la Reforma'daki boş sütun, sanki bir şey olmasını bekler gibi, çok tuhaf duruyor."

Oraya ulaştıklarında, Kara katedralin ana girişinde duruyordu. Alex endişeli olmasına karşın, Kara'nın taktığı bir çift, pembe saten melek kanadını görünce gülmek için kendini zor tuttu. "Kanatlar sana çok yakışmış," dedi ona doğru yürürken. "Yoksa melek çarpması mı yaşadın ve seni vurmam mı gerek?"

Taktığı uzun ve örgülü perukla Cleopatra gibi duruyordu. "Buna kendini gizleme, derler canım. Grubumuzun dikkat çekmemesi için sizler de birer çift kanat edinirseniz iyi olur. Burası merkezdeki Melekler Kilisesi; her taraf yorgun insanlarla ve yüzlerce melekle dolu."

Sam irkildi. "Ne diyorsun? Biz bunları mı giyeceğiz? Asla..."

"Hayır, iyi bir fikir." Alex cüzdanından birkaç yüz peso çıkarıp Sam'e uzattı. "Hadi, git ve hepimiz için satın al, tamam mı?" Sam'in ağzını açtığını görünce, konuşmaya devam etti. "Ve sızlanmak yok, yoksa sana pembe olanlarından takarım." Diğerleri kıs kıs gülerken, Sam somurtarak ona baktı ve meydandaki melek kanadı satıcılarından birine doğru yürümeye başladı. Çevrede en az on iki tane satıcı vardı.

"Baksana, ben de tam sana mesaj iletmek üzereydim," dedi Kara alçak sesle. "Bugün, sonunda şifreyi, ilk denememde, tam olarak almayı başardım. Haftada bir kez değiştiriyorlarsa, en az üç gün daha sorun yok demektir."

Alex'in kalbi hızla çarpmaya başladı. "Doğru mu? Emin misin?"

"Evet. Bu arada, içeri girmeyi denememiz için en iyi zamanın ne olduğu konusunda bir fikrim var ama... bir şey oldu."

"Ne oldu?" Alex neşesinin kaçtığını hissetti. Kara'nın yüzü iyi haberler müjdelemiyordu.

Güzel hatlarından düşünceli olduğu anlaşılan Kara sessizdi. "İçeri girene kadar bekleyin," dedi sonunda. "Ne demek istediğimi kendi gözlerinizle göreceksiniz."

Sam birkaç çift melek kanadıyla döndü ve düzeltmek için birbirlerine yardım ederek kanatları taktılar. "Mükemmel... şimdi hepiniz gerçek inançlılar gibi görünüyorsunuz," dedi Kara. "Bir de hayranlıkla etrafınıza bakarsanız, tam olarak onlardan biri gibi algılanırsınız."

Alex, sırtındaki beyaz kanatlarla kendini gülünç hissediyordu. Ama ekibin tetikte ve oldukça rahat görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. İki hafta önce ilk kez ava çıktıkları güne göre çok büyük değışiklik vardı.

"Tamam, hepinizin tarama yapmasını istiyorum ve herhangi birimize saldırılmasına karşı da hazırlıklı olun," dedi. "Birbirinizden ayrılmayın... kimse uzaklaşmaya kalkışmasın. Kendimizi savunmak zorunda kalırsak, bunu dikkat çekmeden yapmaya çalışın. Bugün bir isyan başlatmaktan kaçınmamızı istiyorum." İçeri girdiklerinde, bir mağara serinliği hissettiler. Büyük, beyaz sütunlar koridorun sonundaki şatafatlı altın mihraba kadar uzanıyordu. Alex katedralin içine, ilk kez yıllar önce girmişti ve büyük mihrapta dini bir resimle azizlerin heykellerinin bulunduğunu anımsıyordu. Artık hiçbirisi yoktu. Onların yerinde, dudaklarına bir trompet yaklaştırmış altın bir melek ve etrafında kanat çırpın küçük melekler duruyordu.

İçerde yüzlerce insan vardı ama katedral çok büyük olduğu için kalabalık olduğu hissedilmiyordu. İnsanlar kilise sıralarına çökmüş, saygıyla dua ediyorlar, video ya da fotoğraf çekiyorlar, bazıları da yan tarafta duran kanatlarla süslenmiş sehpalarda mum yakıyorlardı. Alex birkaç meleğin insan enerjisiyle beslendiğine tanık oldu. Eski katedralin loşluğu içinde parıldayan melekler ellerini insanların hayat enerjilerine daldırırken ışık halkaları gittikçe parlaklaşıyordu. Kurbanlarının yüzü ise mutluluktan kendinden geçmiş gibiydi.

Sam de görmüştü ve Alex onun silahını çekmek üzere olduğunu hissetti. "Sakin ol," dedi fısıldayarak.

MK'ler ortada bulunan koridorun sonuna doğru yürürken taş zeminde yankılanan ayak sesleri kilisenin geniş alanı içinde yok oluyordu. Dalgın bir şekilde tavana doğru bakan ve yuvarlak camların arasında pembe ve beyaza yeni boyanan melekleri gören Kara'nın yüzünde bir tebessüm vardı. Alex onun gibi, kendinden geçmiş görünmeyi başaramayacağını biliyordu. En azından buradan ne kadar nefret ettiğini belli etmemeye çalışıyordu.

Duvardaki sanat çalışmasını göstermeye çalışır gibi davranan Kara, MK'leri katedralin ortasında yükselen altın mihrabın çevresinden dolanarak yan tarafa yönlendirdi. Aralarında bir yerküre tutan üç meleğin, büyük ve koyu renk resminin önünde durdular.

Kara, sanat eserinin bir ayrıntısını gösterir gibi eliyle resmin üst tarafını işaret etti. "Tamam, şimdi bakmayın ama arkamdaki kapı idari ofislerin merkezine açılıyor," dedi ekiptekilere dönerek. Alex o kapıyı daha önce de görmüştü ve yan bir bakışla göz atıp köşedeki karanlık, kemerli kapıyı gördü.

"Tam yanındaki küçük klavyeyi görebilirsiniz," diye devam etti Kara. "Alex'e az önce söylediğim gibi şifreyi aldım ve Perşembe'ye kadar değişmeyecek. Ve yaptığım gözleme göre, gün içinde fark edilmeden içeri sızabileceğimiz birkaç uygun zaman var. En iyisi akşam ayini sırasında, çünkü o saatte herkes kendinden geçmiş görünüyor. Ama bu arada başka bir sorun ortaya çıktı."

Alex sırtını taş duvara dayamış, katedrali inceler gibi yaparken Karayı dinliyor, bir yandan da etraftaki melekleri inceliyordu. İnsanlardan beslenen iki tanesi ortadan yok olmuştu ya da en azından melek bedenlerinde değillerdi. Tarama yaptı ve ana alanda hiçbir yaratık olmadığını hissetti ama göremediği ofis alanındaki sayı tüylerini ürpertti.

Başını Karaya yaklaştırdı. "Tanrım, arka ofiste kaç tane melek var?" diye mırıldandı.

"İşte sorun da bu," dedi Kara. Bakışları karşılaştı. "Başa çıkmamız gereken yeni bir gelişme bu... çünkü burada kalacaklarına dair kötü bir his var içimde. Hadi, diğerlerine hızlı bir tur attıralım ve sonra gidip bir yerde oturalım. Bugün, artık burada olmaktan bıktım."

Yirmi dakika kadar sonra katedralden çıktılar. Meydana doğru yürürken Alex cep telefonunu çıkarıp Willow'a bir mesaj attı: Az sonra evde oluruz. İyiyiz. Seni seviyorum. Alex'i gülümseten yanıt gecikmedi: Acele et, seni özledim!

Seb'in geldiği gün ekipteki herkes için birer cep telefonu satın almıştı. Biri gözden kaybolduğunda, neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmaması durumunu bir kez daha yaşamak istemiyordu. Willow ile gün içinde, arada sırada mesajlaşıyorlardı ve bu kk notlar Seb'in evdeki varlığıyla ilgili biraz rahatlamasını sağlıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, o kadar da rahat değildi.

Yürürken, Alex kendine kızarak başını salladı. Asla kıskanç bir insan olduğunu dşunmemişti ve ayrıca Willow'a tamamen güveniyordu. Ama Willow ve Seb'in bütün gün evde yalnız olduklarını bilmek, yaptıkları yalnızca ruh çalışması olsa da Alex'i rahatsız ediyordu. Evde de sayısız kez onları uzun ve samimi konuşmalar yaparken grmştı. Yalnızca birkaç gece önce onları yangın çıkışında konuşurken gördüğünde, Willow'un omuzlarında Seb'in kazağı duruyordu. Aralarında en az bir metre olsa da kazak meselesi Alex'i gerekenden fazla rahatsız etmişti. Seb'e medeni bir şekilde davranmak bile ona zor gelmişti. Ne yazık ki kıskanç bir ahmak gibi algılanmadan, bu konuyu açmak çok zordu.

Ama sonunda kendini tutamayıp patlamış ve iki haftadır aklında olan sözcükler ağzından dklvermişti. "Sana âşık olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?" diye sormuştu Seb kazağını Willow'un omuzlarında bırakarak içeri girer girmez.

Alex, soğuk metal zeminde Willow'un yanına oturmuş ve kollarıyla onu sarmıştı. "Bana çok önem verdiğini biliyorum," demişti sonunda. "Ama Alex, biz onunla sadece arkadaşız. Bunu ona ilk gün söyledim."

"Willow. Cidden fark etmedin mi, sana sürekli nasıl baktığını? Üstelik hissediyor olman gerek, öyle değil mi? İkiniz de medyum olduğunuza göre..."

Yanakları pembeleşmişti. Bir eliyle fark etmeden kazağın koluyla oynuyordu. Alex kazağı omuzlarından çekip almamak için kendine zor engel olmuştu.

"Hayır, tam olarak hissetmedim," dedi yumuşak bir sesle. "Aslında bir ya da iki kez hafif bir şey hissettim..." Sustu ve o anda kazağın kolunu tuttuğunu fark eder gibi oldu ve bırakıp elini kot pantolonuna sürttü. "Biz arkadaşız," dedi yineleyerek. "Bundan fazlası olamayacağını biliyor."

Alex onun neredeyse kiraz rengi gibi duran saçına baktı. Şu an yanaklarıyla aynı renkti. Ve onun avluya bakan yüzünü inceleyen Alex, medyum olup kafasının içindekileri görmek, ne düşündüğünü bilmek istediğini hissetmişti.

Ekiptekilerle Zocalo'da yürüyen Alex, belki de yüzüncü kez, kendi kendine saçmaladığını söylüyordu. Çünkü Willow'un onu ne kadar sevdiğini biliyordu. Üstelik Willow'la yalnız kaldıklarında, Seb'le olduğu gibi aralarında bir metre bırakmıyorlardı. Bu sabah, odasında kendilerine biraz zaman ayırmayı başarmışlar; tatlı sözler, kenetlenen bedenleri ve buluşan dudaklarıyla birlikteliklerinin tadını çıkarmışlardı. Anımsayınca bedeninde bir sıcaklık hissetti ve Willow Seb'le bu kadar çok konuşmasa, kendisiyle daha çok zaman geçirebileceği gerçeğini düşünmemeye çalıştı.

Alex'in pantolonunun cebinde duran telefonda mesaj sinyali sesi duyuldu. Telefonu cebinden çıkaran Alex Willow'dan bir mesaj daha geldiğini gördü: Seni sevdiğimi söyledim mi? Söylemediysem, KOCAMAN bir dikkatsizlik yapmışım.

Seb'e karşı hissettiği kızgınlık yok oldu. Gerçekten aptalca davranıyordu. Dikkatsizlik düzeltildi, yazdı yanıt olarak. Daha sonra seni uzun uzun öpmek istediğimi söyledim mi?

Yanıt birkaç saniye sonra geldi: Bu kesinlikle reddedemeyeceğim bir plan.

Telefonu cebine koyan Alex gülümsedi ama biraz düşünceliydi. Willow'la her şeyi yaşamak istiyordu ve bunu son haftalarda, insanlığın kaderi tehlikedeyken olduğu kadar kuvvetle asla hissetmemişti. Melekleri bozguna uğratmayı başarırlarsa, tek istediği hayatının sonuna kadar Willow'la yaşamaktı. İsterse onunla evlenmek, sonsuza dek onunla olmaktı.

Ama şu an yalnızca şimdiki zaman söz konusuydu ve Willow'a verebileceği tek söz ona olan sevgisiydi. Hazırladıkları hiçbir plan kusursuz olamazdı ve MK'ler hamlelerini yaptığında, büyük olasılıkla kendisi ve ekiptekiler ölebilirdi. Alex bunu pek düşünmemeye çalışıyordu, çünkü ekipten herhangi birinin zarar görmesi düşüncesi ona çok acı veriyordu. Şimdilik bu fikri aklından çıkarmaya çalışarak ellerini cebine soktu.

Aslında Konseye yapacakları saldırının nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu ama en azından ekibi artık eğitilmiş olduğu için, endişelenmeden onları tek başına bırakabilirdi. Ve böylece, Willow'a söz verdiği gibi, bir gece gerçek anlamda baş başa kalabilirlerdi. Düşüncesi bile

Alex'i heyecanlandırıyordu. Willow henüz bir şey bilmiyordu; Alex ona sürpriz yapmak istiyordu.

Seb olmayacaktı, başka hiç kimse olmayacaktı. Yalnızca ikisi birbirinin kollarında, uzun zamandır özlemle bekledikleri gibi gerçek anlamda birlikte olacaklardı.

Açık mavi ruhumu hafifçe dürtükledim ve titrek bir ışıkla parıldayarak canlı bir pembeye dönüştü. Güneşin doğuşunun rengi, önümde birkaç dakika boyunca bocalayarak durdu. Peki, şimdi de yeşili denemek istiyorum; yeşil hoş olurdu... ve sonra, ruhumun derinliklerine tam olarak daldığımı düşünsem de aklıma her nasılsa Konsey saldırısı takıldı. Bunu öğrenmemin ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Ve rahat halim, rüzgârda yok olan sis gibi kayboluverdi.

Gözlerimi açtım ve gümüş rengi ruhumu gördüm. Ev çok sessizdi.

"Willow, dur... çok iyi gidiyorsun," dedi Seb. Kafamın içinde kendimi sessizce azarlamama yanıt veriyordu.

Üzerinde ilk tanıştığımızda giydiği uzun kollu tişört vardı ve kollarını hafifçe yukarı kıvrırmıştı. Yanık tenli kollarındaki kıllar saçlarından daha açık renkti. Güneşin altında, sokaklarda geçirdiği yılların etkisiyle olsa gerek, neredeyse altın rengiydi. Aklımdan bu düşünceleri atarak kanepeye yaslandım. "Bana öyle gelmiyor."

Seb omuz silkti. "Artık ruhunu her şeyden ayrı tutmalısın, yapman gereken tek şey bu. Yürürken aynı zamanda konuşabiliyorsun, öyle değil mi? Yürümek için düşünmüyorsun. İşte, tam böyle bir şey."

Her zaman çok sabırlıydı. Bunları bana belki yüzlerce kez söylemişti. Ama paketten bir kurabiye daha almak için uzandığında, neredeyse ilk günden beri yaşadığı çelişkiyi hissedebildim. Etrafımda melekler varken güvende olmamı istiyordu ama ekip saldırıyı yaptığında Torre Mayor'dan mümkün olduğu kadar uzakta bulunmam en büyük dileğiydi.

İç geçirdim. Bu konuyu onunla tartışmayı planlamamıştım ama sözcükler birdenbire ağızımdan çıkıverdi. "Seb, orada olmam gerekiyor. Bunun birçok nedeni var. Burada, evde oturup bekleyemem."

Ela gözleriyle bana baktı. Ne söylemeye çalıştığımı sormadı. "O zamana kadar ruhunu gizlemeyi öğrenirsen, ben de seninle orada olacağım," dedi.

Dudağımı ısırđım. Alex'e bir şey olması fikrinden ne kadar nefret ediyorsam, Seb için de aynı şeyi düşünüyordum. "Ama sen artık ekibin bir üyesisin," dedim. "Zaten gitmeyecek miydin? Ben gelsem de gelmesem de?"

"Hayır." Seb aşağı baktı, kurabiyeyi elinde evirip çevirdi ve yemeden masanın üstüne koydu. "Saldırı sırasında seni korumak için elimden geleni yapmak üzere sen neredeysen orada olacağım." Hafifçe gülümsedi. "Başka bir yerde olmayacağım."

Bir yandan çok etkilenmiştim. Ama diğer yandan, kendime bakamayacağıma bu kadar inanmış olması beni biraz kızdırmıştı. "Seb..."

"Querida, hayır, nedeni bu değil," dedi Seb başka bir şey söylememe fırsat bırakmadan. "Böyle düşünmediğimi biliyorsun; kendine çok iyi bakabilirsin. Ama saldırı gerçekleşip ekip yenilirse, melekler durumu hemen öğrenir. Seni böyle bir tehlikenin ortasında, tek başına bırakamam." Yine omuz silkti ve ansızın gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. "Beni ikna etmeye çalışabilirsin ama pek şansın olduğunu söyleyemem."

Göğsüm sıkıştı ve hissettiklerim sözcüklerle anlatılamayacak kadar derindi. Neyse ki Seb'e anlatmak zorunda değildim. Derin bir nefes aldım.

"Bana hâlâ querida diyorsun," dedim sonunda. "Ağabeyler böyle yapmazlar."

Gülümsedi. "Üzgünüm. Bazen çok unutkan olabiliyorum." Az önce masaya bıraktığı kurabiyeyi alıp ısırđı ve kanepede arkaya doğru gerinerek bir bacağına öne uzattı.

Ben de gülümsedim. Üzgünüm sözcüğünün zıt anlamlısı varsa, tam öyle görünüyordu. "Seb... az önce söylediklerinin benim için çok değerli olduğunu biliyorsun. Hem de inanmayacağın kadar. Ama On İkiler'e saldırıyı gerçekleştirdiğimizde orada, Alex'le birlikte olmalıyım. Olmam gerek. Bunu yapmayı öğrenmeliyim."

Düşünceli bir şekilde kurabiyesini yemeye devam eden Seb'in kaşları çatıldı. Duygularını bir yana bıraktığını hissedebiliyordum. "Öğreneceksin... ama nasıl yapılacağını başka ne şekilde açıklayabileceğimi bilmiyorum," dedi. Ellerini birbirine sürterek temizledi, doğruldu ve bana uzattı. "Bir kez daha benim nasıl yaptığıma bak."

Bunu birçok kez denemiştik ve işe yarayacağını düşünmüyordum. Yine de yanına yaklaştım ve ellerimi ellerinin içine koyarak gözlerimi kapattım. Artık beni rahatlatan bir örtü gibi saran yarı-melek enerjisini çok iyi tanıyordum. Ve Seb'in ruhunu değiştirmesi algısı benim için çok doğal hale gelmişti. Ama bu kez, kendi ruhumun ışıkları içine sürüklenirken, farklı bir şey hissedebildiğimi fark ettim.

Hayretle bir gerçeğin farkına vardım: Seb'le ben her geçen gün birbirimizi daha iyi tanıyorduk ve şimdi onun yaptıklarını her seviyede algılayabiliyordum. Daha önce kavramayı başaramadığım bir ayrıntıyı anlayabildim. Bana bunu yüzlerce kez söylemişti ama ilk kez kendim yaşayarak ruhunu nasıl rahatsız edilmeyecek bir yerde, ayrı tuttuğunu görebiliyordum. Zihninin bu kısmının ne kadar koruma altında olduğunu hissedebiliyordum. Büyük olasılıkla çocukluğuında içgüdüsel olarak etrafını bir tür çitle çevirmişti ve şu anda bunun farkında değildi.

İki hafta kadar önce yaptığım gibi onun bir yansımasını yaratarak, dikkatle aynı zihinsel kalkanı kurdum. Ansızın, üstüme bir dinginlik çöktüğünü ve bunun, Seb'in elimi tutmasıyla ilgisi olmadığını hissettim. Çok derinde bir yerde, ruhumla yaptığım her şeyin çok güvenli olduğunu gerçek anlamda biliyordum.

Mavi diye düşündüm ve değiştiğini hissettim.

"Bak," dedi Seb fısıldayarak.

Gözlerimi açtım. Ruhum, içinde lavanta tonları olan açık bir gök mavisiydi. Yeniden gümüş rengine dönmesinden endişelenerek yutkundum. Bilerek Konsey saldırısını, ne kadar orada olmak istediğimi ve beni endişelendirecek, dikkatimi dağıtacak her şeyi düşündüm.

Ruhumun rengi mavi olarak kaldı.

Hayranlıkla ruhumun üzerinde parıldayan mavi ışıkları izledim. İçime neşe doldu.

"Seb, başardım! Gerçekten başardım!" İleri atılıp ona sarıldım. O da gülerek beni kucakladı. Çekincelerine rağmen, başarımın onu çok rahatlattığını hissedebiliyordum.

Kanepeye gömülüp hâlâ mavi olan ruhuma hayranlıkla bakmaya devam ettim. Donuk bir griye dönüştürerek deney yaptım. Renkler soluklaşıp küçüldü ve bulaşık suyuna benzedi.

Nefret ettim. Bir meleğin de nefret edeceğinden emindim.

Ruhumla oynayıp düşüncelerimle rengini değiştirerek ne kadar zaman geçirdiğimi bile bilmiyordum. Seb sessizce izliyordu. Sonunda birbirimize baktık ve içimdeki coşku yok oldu. Ruhumu değiştirmeyi sonunda öğrenmeme yardımcı olan aramızdaki yakınlığın hem iyi, hem de kötü tarafları vardı. Çünkü ekip Konsey'e saldırdığında Seb de orada bulunacak ve hayatını tehlikeye atacaktı. Alex ve benim başka seçeneğimiz yoktu ama Seb'in vardı. Onun güvende olmasını istiyordum. Benim güvenliğini düşündüğü kadar ben de onunkini düşünüyordum.

Hakkında konuşmadığım düşüncemi başını sallayarak yanıtladı. "Madre mia, Willow," dedi yumuşak bir sesle. "Sen bu işin içindeyken, benim güvenli bir yere gidebileceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Göğsümün sıkıştığını hissettim. "Seb... ölebilirsin. Üstelik tam olarak seninle ilgisi olmayan bir amaç için."

Neredeyse bunu söylediğim anda Seb'in aklındaki, büyük gözleri olan küçük kız görüntüsünü algıladım. Aynı kızın görüntüsünü bir kez daha görmüştüm. Koş, nina! Korkudan nefesi kesilen kız hızla koşarak dans eden kalabalığın arasında gözden kaybolmuştu.

Gözlerimi Seb'e dikip baktım. "Kim bu kız?"

Boşluğa bakarak iç çekti. "Bilmiyorum. Bir sokak çocuğu." Bana olanları ve onu meleklerden nasıl kurtardığını anlattı. Dinlerken hareket etmeden oturdum ve olanları gözümde net olarak canlandırırken, bir bıçak darbesiyle meleği öldürmeyi başarmasının beni rahatlattığını hissettim.

Anlattıkları biten Seb, kendi kendine başını salladı. "Sürekli kendimle konuşuyordum. Seni ahmak, ne yaptığını sanıyorsun? Tam aradığın kızı bulmak üzereyken, neden bunun için tehlikeye atıyorsun? Ama sonra bir kez daha olsa aynı şeyi yapacağımı, buna değdiğini düşündüm."

"Çünkü o sen de olabilirdin," diye mırıldandım ona bakarak. Başı aşağıda, tişörtünün koluyla oynuyordu. Yüzünün keskin hatları heykeltıraş eliyle yapılmış gibiydi. "Sana her zaman birinin yardım etmesini istediğin şekilde, küçük kızın sana ihtiyacı varken ona yardım ettin."

Evet, sanırım nedeni bu." Seb bana bakmak için başını çevirdi. Ruhumun derinliklerine kadar beni inceliyor gibiydi. Hafifçe gülümsedi. "Bunu yaparken bile, anlayışla karşılayacağını biliyordum."

Yüzüme ateş bastığını hissettim. Aradığının herhangi bir yarı-melek kız değil de özellikle ben olduğum konusunu pek konuşmamıştık.

Tişıörtünün kollarını dirseğine kadar sıyırdı. "Willow, saldırı gerçekleştiğinde senin bulunduğun yerde olacağım," dedi. "Boşuna tartışmayalım, olur mu? Fikrimi değiştiremezsin ve bana engel olamazsın. Konsey saldırısında bulunmak zorunda olduğunu hissettiğini biliyorum ve bunu anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse... belki ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Peki," dedim sonunda. Anlaşılan Seb'in orada olması kaçınılmazdı. Ama dünyada en çok önem verdiğim iki kişinin hayatını aynı anda tehlikeye atması fikrinden nefret ediyordum. Seb'le konuşurken ruhumun rengiyle ilgilenmemiştim ve şimdi görüntüsünü geri getirdim. En son hayal ettiğim gibi duruyordu. Rengi çekici olmayan bir griydi. Mor, diye düşündüm ve güzel bir erik rengine dönüştüğünü izledim. "Sanırım bu işin nasıl yapıldığını öğrendim," dedim sonunda.

Seb de benim ruhuma bakıyordu. "Evet. Belki emin olmak için, birkaç gün daha devam etmelisin."

İkimiz de artık gerçekten kavradığımı bilsek de başımı salladım. Alex de aynı konuda ısrarcı davranacaktı. Ansızın burada olmasını isteyerek iç çektim. Aslında, hayır, ikimizin birlikte başka bir yerde olmasını istedim. Belki daha önce yaşadığımız kulübede, dağlarda yürüyüş yapmayı ve sonsuza kadar birlikte olacağımızı bilmenin rahatlığını yaşamayı istedim.

Düşüncelerimle bağlantılı gibi cep telefonumdan sesli mesaj uyarısı geldi. Telefonu pantolonumun cebinden çıkardım ve Alex'in mesajını gördüm: Az sonra evde oluruz. İyiyiz. Seni seviyorum.

Gülümsedim ve hızlı bir yanıt yazarak telefonu cebime koydum. "Az sonra dönecekler."

Yeniden Seb'e göz attığımda, bana nasıl baktığını ve duygularının derinliğinin gözlerine yansıdığını gördüm. Bastırmaya çalıştığı anlaşılan duygu dalgası ansızın yok oldu ama yine

de beni soluksuz bıraktı. Fark etmemiş gibi davranarak boşluğa baktım ama kalbim yerinden fırlayacak gibi hızla çarpıyordu.

"Demek... biraz daha çalışmaya devam edecek zamanımız var," dedim. Sözcükler ağzımdan güçlükle çıktı.

"Evet, elbette," dedi Seb. Doğruldu ve bana bakmadan bir kurabiye daha almak için uzandı. "Ne kadar hızla değıştirebildiğine bakalım."

Yanaklarının hafifçe kızardığını görünce yutkundum. "Aslında... aslında, birazdan dönerim," dedim ve ayağa fırladım. "İçecek bir şey ister misin?"

Seb'in yanıtını beklemeden mutfağa gidip buzdolabının kapısını açtım ve içindeki soğuk havayı birkaç dakika boyunca yüzümde hissettim. Sonunda iki tane kolalı içecek alıp buzdolabını kapattım. Sonra her nedense içecekleri tezgâha koyup Alex'e, onu ne kadar sevdiğimi söylediğim bir mesaj daha yazdım. Televizyon odasına döndüğümde, neyse ki o garip durum yok olmuştu ve Seb'in hâlâ yalnızca ağabeyim olduğunu kendi kendime söyleyebiliyordum.

On Sekizinci Bölüm

"Evet," dedi Kara, MK'ler yakındaki bir kafeye oturduklarında. Kahvesini soğutmak için üflledi. "Ofiste bulunan melek grubu birkaç gün önce ortaya çıktı." Özür diler gibi Alex'e baktı. "Son günlerde çok gergin olduğumuz için, bir şey söylemeden önce daha fazla bilgi almak istedim."

Alex bu yüzden onu suçlamamıştı ama daha önceden bilmek isterdi. "Ve?"

Kara iç geçirdi. "Toparlamaya çalıştığım bilgilere göre katedrali yönetmek için seçilmiş olan melek ve ekibi orada bulunuyor. Ve hiçbir yere gideceklerini de düşünmüyorum. Çoğunlukla giriş bölümünde gezindiklerini düşünüyorum. Bu yüzden ofise giren kişi onların tam yanından geçmek zorunda kalacak."

"Gece de orada mı kalıyorlar?" dedi Liz gergin bir ifadeyle tırnağıyla oynayarak.

"Bilmiyorum," dedi Kara. "Aslında pek önemi yok, çünkü akşam ayininden sonra herkesi dışarı çıkarıp kapıları kilitliyorlar ve güvenlik düzenleri bizim başa çıkamayacağımız kadar iyi. İşte, bakın." Cep telefonu ile gizlice çektiği fotoğrafları diğerlerine gösterdi. Aralarında en son gelişmeleri yansıtan hareket algılayıcıları ve bir sorun çıktığında otomatik olarak kapanıp binadan çıkılmasına engel olan, eski tahta kapının üstüne yerleştirilmiş çelik kapı vardı.

Alex fotoğrafları daha önce görmüştü ama yine de resimlere göz gezdirirken yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. CIA'e duyduğu güvensizliğe karşın, Sophie'yle iletişim kurabilmeyi istediğini düşündü. Onların elinde olan ileri teknoloji oyuncaklar şimdi çok işlerine yarayabilirdi. Telefonu, kolunun üstünden fotoğraflara bakmaya çalışan Sam'e verdi. "Demek güvenlik şifresiyle bile durum pek parlak gözüküyor, öyle mi?" dedi tatsız bir ifadeyle. "Ofisler tıklım tıklım meleklerle dolu olduğuna göre, durum elbette parlak değil."

Üzerlerinden çıkardıkları melek kanatları şimdi yığın halinde oturdukları masayla duvar arasında duruyordu. Ama hâlâ uzun saçlı peruğu başında olan Kara dalgın bir şekilde örgülerden birini parmağına dolamış, oynuyordu. "Bir yolu olmalı. Bu melekler, gün boyu geçip giden insanların enerjisiyle besleniyor ama başka bir şey yapmıyorlar. Bir çeşit kutlama yapıyor gibiler."

Çevresine göz atan Alex ekibin biraz keyifsiz görüldüğünü fark etti. Onları suçlayamazdı.

"Ama bu bir açıdan da iyi bir şey," diye devam etti Kara. "Çünkü bu meleklerin çalıştığını ya da birbirleriyle konuşmak dışında bir şey yaptıklarını algılamıyorum. Bu durumda ofis programına büyük olasılıkla pek dikkat etmiyorlar. Ve akşam ayini sırasında, arka tarafta hiçbir insan olduğunu hissetmedim; o saatte yalnızca melekler bulunuyor. O saatlerde resmi görünümlü birileri içeri girse ve bir iş için gelmiş gibi davransa, meleklerin karşı çıkacağını sanmam."

"Hayır, karşı çıkmazlar, yalnızca onların enerjisiyle beslenirler," dedi Brendan ürpererek. "Doğrusu, bu son dönemde duyduğum en mükemmel planlardan biri değil."

Alex ansızın durumu kavradı. Sırtını sandalyesine yasladı. "Seb," dedi.

"Ve/veya Willow," dedi Kara onaylayarak. Sesi ciddiye. Ve yarı-melekler konusundaki düşüncesi her neyse, şu an gizliyordu.

Aklında gezinmeye başlayan birçok olasılığı düşünmeye başlayan Alex başını salladı. "Hayır, hâlâ ruh çalışmasını tamamlayamadı. Ama Seb... Tanrım, bunu yaparsa..." Seb'den yardım istemenin kabul edilmezliği onu rahatsız ediyordu. Mecbur kalmadıkça nerdeyse birbiriyle konuşmuyorlardı. Ama Seb yardım etmeye söz vermişti ve kişisel duygularının bu durumda çok önemsiz kalacağını anlayacaktı.

Sam'in yüzü hoşnutsuzlukla asılmıştı. Birasından şapırdatarak bir yudum aldı. "Biri neler olduğunu bana anlatabilir mi? Neden yarı-melek hakkında konuşuyoruz şimdi?"

"Çünkü o ruhunu değiştiriyor, hâlâ anlamadın mı budala?" dedi Liz, Sam'in güçlü kolunu hafifçe iteleyerek. "Willow'u da bu konuda eğitiyor, anımsadın mı?"

Sam dik dik Liz'e baktı. "Evet ama ben yalnızca normal görünmek için yaptığını düşünüyordum."

"Hayır, aynı zamanda iştah kaçırıcı ve sıkıcı da görünmesini sağlıyor," dedi Alex. "Bir meleğin asla beslenmek istemeyeceği bir ruh rengine dönüştürüyor. Willow, onun ava çıkmış bir melek gördüğünde hep böyle yaptığını söylüyor."

Wesley ciddi bir ifadeyle bir kez daha yüzünü buruşturdu. "Ya bilgisayarlar ne olacak? Onların şifreleri yok mu?"

Kara iç geçirdi. "Ne yazık ki işin bu kısmını ezbere halledeceğiz."

Alex derin bir nefes aldı. Güvenlik planlarını elde etmek için Kilise ofislerine dalmanın pek emin bir yol olmadığını biliyordu. Ama bu, tek gerçek umutlarıydı.

"Eve vardığımızda Seb'le konuşacağım." Seb'e nasıl destek sağlayacaklarını düşünürken parmağıyla bira bardağının üzerindeki buğuda daireler çiziyordu. Ofis bölümünde, özellikle de Kara'nın anlattığı dar koridorlarda o kadar çok melek olduğunu düşününce, aklına kolay bir çözüm gelmiyordu. Bir sorun çıkması durumunda, orada birinin kalması, ölmesi anlamına gelirdi. Anlaşılan, Seb'in tek başına gitmesi daha mantıklı olacaktı.

"Tanrım, çok tehlikeli olacak," dedi mırıldanarak. Willow henüz ruhunu gizlemeyi öğrenemediği için anlık bir rahatlama hissetti.

"Aslında... deneyebileceğimiz bir şey daha var ama işe yarayacağından çok emin değilim," dedi Kara yavaşça. "İki gün sonraki akşam ayini, yeni yönetici meleğin atanmasını kutlamak için yapılmış özel bir gece olacak ve vaiz, melekler adına gelenleri kutsayacak."

Ne söylemek istediğini anlamaya çalışan Alex'le göz göze geldi.

Liz gözlerini kırpıştırdı. "Evet?"

"Kutsama gerçekten çok ciddi bir şey olarak kabul edildiğinden, fazla kişi olmayacaktır," dedi Alex açıklayarak. "Ama vaiz, katılan kişilerin elini belki bir dakika kadar tutacaktır. Bu durumda Seb öncelikle bilgiyi ruhsal olarak algılamaya çalışabilir." Seb her zaman belirgin ayrıntılar elde edemediğini söylemiş olsa da denemeye değerdi. Bu seçenek de tehlikesiz değildi çünkü melekler bir terslik hissedip ortaya çıkmaya karar verebilirlerdi. Ama en azından katedralin içinde ekip Seb'i koruyabilirdi.

"Baksana, Seb'e güvенеbileceğimize emin misin?" diye araya girdi Sam. "Ya içeri girip bir şeyler anlatmaya başlarsa?"

"Öyle bir şey yapmaz," dedi Alex. En azından bu konuda emindi çünkü ihanet ederse Willow'un onunla asla konuşmayacağını bilirdi. Birasını bitirdi. "Hadi, bir an önce dönelim de onunla konuşayım."

Kafeden kalkıp metro istasyonuna doğru yürümeye başladılar. Trafiğin yoğun zamanı başlamak üzere olduğundan birçok insan aynı yöne doğru yürüyordu. Uzakta, meydanın karşı tarafında bir çift melek gördüler. Gün ışığında ve kalabalığın içinde onların işini bitiremezlerdi ama yine de Alex ekiptekilerin meleklerle şüpheyile baktıklarını gördü. İyi... artık kendilerine bir şey söylenmeden tarama yapıyorlardı.

Biraz geride kalarak Kara'yle birlikte yürümeye başladı. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" diye sordu.

Kara hayretle ona baktı. "Elbette."

Alex nasıl anlatacağını düşünerek güçlkle konuşmaya başladı. "Biliyorsun... Willow'la pek yalnız kalma fırsatı bulamıyoruz. Ben de onu Cuma gecesi dışarı çıkarmaya karar verdim. Ben yokken yetkiyi devralır mısın? Palomar otelinde olacağız ve bir terslik olursa beş dakika içinde eve gelebilirim."

Kara'nın Willow'la ilişkisi konusunda hâlâ çekinceleri olduğunu biliyordu ama yine de gülümsediğini fark etti. "Endişelenme... ekibin başında olacağım." Düşünceli bir şekilde Alex'e baktı. "Demek romantik bir gece planlıyorsun, öyle mi?"

Alex'in kulakları kızardı ve istasyon merdiveninden inerken ellerini pantolonunun arka ceplerine sıkıştırdı. "Evet, öyle." Otelin en güzel odalarından birini ayırtmış, çikolata ve çiçek konması için bilgi vermiş, ayrıca oda servisine özel bir akşam yemeği sipariş etmişti. Kişisel birikiminin büyük bir kısmını kaybetmişti ama her şeyin mükemmel olmasını istiyordu.

"Çok hoş," dedi Kara, duygularını belli etmeyen bir sesle. "İyi zaman geçirmenizi umarım." Biletlerini alırken, Kara'nın düşünceleri kendine saklamasından ve özellikle sorunun bu şekilde çözümlenmesinden mutluluk duydu. Çünkü şu an dünyada Willow'la yalnız kalmaktan, bütün bir gece boyunca gerçek anlamda yalnız kalmaktan daha çok istediği hiçbir şey yoktu.

Eve döndüklerinde, Willow ile Seb mutfaktaydılar ve Willow buzdolabının içinde ne olduğuna bakıyordu. "Selam," dedi doğrularak, onlar içeri girdiğinde.

Gülümseyen yeşil gözleri Alex'in gözlerini aradı. Alex de ona gülümsedi. Birkaç gece sonra birlikte baş başa olacaklarını bilmek Seb'in orada, tezgâhın önünde durmasına daha kolay dayanmasını sağlıyordu. İçeri girdiklerinde Willow'la konuştuğunu duymuştu ama şimdi her zaman yaptığı gibi sessizleşmişti.

Alex, Willow'un kendisine bir şey söylemek istediğini ama sonra diğerlerine göz atıp beklemeye karar verdiğini hissetmişti. "Ben de yemek hazırlamak üzereydim," dedi. "Biberli et yemeğine ne dersiniz?"

"Teşekkürler ama pişirmek için tavuk hazırlamıştım," dedi Liz, mutfığa girerek. Tebessümü daha çok yüzünü ekşitme gibiydi.

Alex buzdolabını kapatan Willow'un iç çektiğini fark etti. "Öyleyse, yardıma gerek duyarsan beni çağır."

Diğerleri bir şey söylemeden geçip yatakhanelere ya da televizyon odasına doğru gittiler. Dışarı çıkmak üzere olan Kara, Alex'e Seb'le konuştuktan sonra bana olanları anlat der gibi baktı. Alex de onaylayarak başını salladı. Bu arada Liz ,Willow'un buzdolabın önündeki yerini almış, içinden üstü kapalı bir kap çıkardı. Aniden Liz'e kızan Alex, genelde diğerlerinin yanında öyle davranmasa da Willow'a yaklaşıp onu öptü.

Geriye çekildiklerinde Willow'un mutlulukla karışık hayretini gördü ve onu yine öpme isteğine karşı koymaya çalıştı. "Baksana, benim için bir şey yapabilir misin?" dedi onun kolunu okşayarak. "Shadow'dan garip bir ses duyuyorum; bir göz atar mısın?"

Afallayan Liz, Willow'a baktı? "Ne... sen motosiklet mi tamir ediyorsun?" diye haykırdı.

"Evet, yemek hazırlamadığım zamanlarda," dedi Willow yumuşak bir ifadeyle. Liz'in yüzü kızardı ve bakışlarını diğer yana çevirdi. Hâlâ sessizce tezgâha yaslanmış olan Seb'e bakan Alex onun da bunlara aldırmadığını biliyordu.

"Ne tür bir gürültü?" diye sordu Willow. Üzerinde kot pantolon ve yeşil gömlek vardı. Ona hediye ettiği kolye ucu hafif bir pırıltıyla ışığı yansıtıyordu.

Alex, Torre Mayor'a motosikletle son kez gittiğinde nasıl bir ses çıkardığını anlatmaya çalıştı. Döndüğü anda Willow'a söylemeyi unutmuştu ama şimdi Liz'in yüzünün sapsarı olduğunu görünce unuttuğuna sevindi.

"Bana alternator gibi geldi," dedi Willow düşünceli bir şekilde. "Basit bir tamir işidir ama biliyorsun alet kutum yok."

"Koridordaki dolapta geçen gün bir tane gördüm." Alex koridora gitti ve kutuyu çıkardı. "Shadow dışarıda, avluda park edilmiş durumda."

"Ama günün bu saatinde yeteri kadar ışık yok," dedi Willow. Alex gülmemeye çalıştı. Onun tamir etmeye başlamak için ne kadar hevesli olduğunu görebiliyordu. "Belki de atış alanına çekebiliriz, ne dersin? Zemine zarar vermemek için yere eski bir çarşaf sereriz." Willow gülümsedi. "Benim yetenekli asistanım olursun. Ve sana söylemek istediğim bir şey var... onu da tamir ederken konuşuruz, tamam mı?"

Onu kollarına alma isteği neredeyse karşı konulmazdı. Alex kendine engel olmaya çalıştı ve yalnızca onun elini sıktı. "Tamam, bir dakika içinde Shadow'u atış alanına getiririm." Seb'e göz attı. "Bana yardım eder misin?"

Seb'in kahverengi kaşları yukarı kalktı ama başını onaylayarak salladı. "Evet, elbette."

Dışarıda, hafifçe aydınlatılmış avluda, Alex ona durumu kısaca anlattı. İspanyolca konuştu... Seb'in İngilizcesi iyiydi ama Alex herhangi bir yanlış anlama olmadığına emin olmak istiyordu. Gece kelekleri ampulün karşısında uçuşurken, yakındaki evlerden birinden televizyonun sesini duyuyordu.

"Ne diyorsun, bize yardım edecek misin?" diye bitirdi konuşmasını.

Ellerini göğsünde kavuşturan Seb, Shadow'a yaslanmıştı. Alex onun kolundaki uzun yara izini görebiliyordu. Seb buruk bir şekilde gülümsedi. "Evet, yardım edeceğim ama ruhsal olarak bilgiyi almayı ümit ediyorum... çünkü destek planını pek beğendiğimi söyleyemeyeceğim. Yirmi kadar melek etrafta dolaşırken ofisi aramak! Amigo, şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır, şaka yapmıyorum," dedi Alex. "Ama evet, ben de plandan çok memnun olduğumu söyleyemeyeceğim. Bak, en çok bilmek istediğim şey, içeri girer girmez Konsey'i

bulabilmemiz için, özel konukların saat kaçta kutlamaya kabul edileceği ve elli beşinci katın tam olarak neresinde bulunacakları. Bu bilgiyi medyumluk yeteneğinle vaizden alabilirsen, o zaman ofislere dalmaya gerek kalmaz. Yeteri kadar zamanın olacağını düşünüyor musun?"

"Evet, öyle umuyorum," dedi düşünceli şekilde. "Sanırım, bu zaten aklında olacak ve biraz da şansın yardımıyla..." Sözcüklerini bitiremedi. Gözlerinde üzgün bir bakış belirdi ve yüzünü buruşturarak sessizleşti.

"Ne oldu?" diye sordu Alex.

"Kahretsin!" Seb avucunun içiyle çenesini ovuşturdu. "Willow."

"Ne oldu ona?"

"O da gelmek isteyecek."

İçinde binlerce kişi ve beslenen melekler bulunan görkemli katedrali gözünün önüne getiren Alex başını salladı. "Onun katedrale yaklaşmasını bile istemiyorum. O kadar çok meleğin bulunduğu yerde durmak için ruhu fazla belirgin."

"İnan bana, ben de onun katedrale yaklaşmasını bile istemiyorum. Melekler Kilisesi'ndeki cabronların onun ölmesi konusunda ne kadar istekli olduklarını bana kendisi söyledi. Ama asıl sorun, ruhu. Bugün sonunda ruhunu gizleyebilmeyi ve rengini değiştirmeyi öğrendi."

Alex sessizce bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalıştı. Demek Willow'un ona söylemeye çalıştığı şey buydu. "Bu konuda iyice ustalaştı mı?"

"Bir kez öğrenince, sanırım tam olarak öğrenmiş oluyorsun." Betona tekme atan Seb yüzünü buruşturdu. "Ve bunu sana ben söylemezsem, eminim o söyleyecek," diye ekledi hüzünlü bir ifadeyle. "İnsanlardan bilgi edinme konusunda benden daha iyi. Katedrale ikimiz de gidersek, gerek duyduğun bilgiyi alma olasılığı ne yazık ki daha yüksek."

Alex en azından bu konuda Seb'le aynı fikirde olduklarını, ikisinin de Willow'un tehlikeyle karşı karşıya kalmasını istemediklerini fark etti. Burnunu çimdikledi ve Willow'a planı söylemek zorunda olmamayı diledi. Birinin onu tanıma olasılığını, artık Willow'u kiliseden uzak tutmak için bir neden olarak kullanamazdı. Kara da her gün peruklar ve makyajla kılık değiştirip kiliseye giriyordu.

Karanlıkta bir yerden, cırcırböceğinin sesi duyuluyordu. "Belki de yanıliyorum ve bunu yapmayı istemez," dedi Seb. Söylediğine kendi bile inanmıyor gibiydi.

"Ah, kesinlikle isteyecektir," dedi Alex.

"Evet... Biliyorum." Seb yüzünü buruşturdu ve elleriyle saçlarını tarayarak iyice karıştırdı. "Tanrım, yalnızca ofisi araştırsam... İspanyolca bilmediği için belgeleri okuyamayacağından o konuda yardım edemez."

İşte bu fikir çekiciydi. Ama gereksiz yere Seb'i böyle bir tehlikeye atamazdı. Üstelik Willow yardım ederse istediklerini elde etme şanslarının daha yüksek olacağı doğruydu. En çok istediği şey bu olsa da kız arkadaşının güvenliğini, özellikle de bu işin üstesinden gelmesi mantıklı bir olasılıksa, tüm görevin güvenliğinden üstün tutamazdı.

Mantıklı bir olasılıksa. İçini kaplayan korkuyu hissetmemeye çalıştı. "Gidip Willow'la konuşmamız gerek," dedi sonunda. "Hadi, motosikleti içeri taşıyalım."

Seb motosikletin omurgasını tutup kaldırdı. "En azından onun için Konsey saldırısı kadar tehlikeli değil," diye mırıldandı, motosikleti arka kapıya doğru iterken. "Bu gerçekleştiğinde..."

Motosikleti kapı aralığından geçirmek için basmağa çıkan Alex ürpererek olduğu yerde kaldı. "Konsey saldırısı mı?"

Ona hayretle bakan Seb, bir şeyler geveleyerek başını salladı. "Dostum, kız arkadaşını tanımıyor musun, sen? Medyum olmadığını biliyorum ama Willow'un bunu düşündüğünü bilmen gerekirdi, öyle değil mi?"

Alex bunu düşünmemişti ama şimdi kesinlikle gerçeği kavramıştı. İnsan gibi görünen ruhuyla, Willow saldırıda yer alabilirdi. Kendini bırakıp evin dış duvarına yaslandı. "Tanrım, ne kadar aptalım." İki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bunun geldiğini nasıl göremedim... Aptalın tekiyim ben."

"İddiada bulunan ben değilim," dedi Seb. Aşağı bakarak motosikletin pedalıyla oynadı. "Ama yine de ruhunu gizlemeyi öğrenmesini istememen düşünülemezdi," diye ekledi isteksizce. "Ya da ertelemesini isteyemezdin. Bu çok önemli ve kesinlikle öğrenmesi gerekiyordu."

"Bunu ne zamandır planlıyor?" diye sordu Alex ve hafifçe ağrımaya başlayan şakaklarını ovuşturmaya başladı.

Seb omuz silkti. "Ben geldikten birkaç gün sonra zihninde olduğunu algıladım. Ama tanıdığım kadarıyla, büyük olasılıkla ruhunu değiştirebileceğini öğrendiği anda karar verdi." Alex'e baktı. "Orada olmaya kararlı olduğunu bilmelisin," dedi sonunda. "Ve yalnızca ekibe yardım etmek için değil... seni çok sevdiği için."

Seb'den bunu duymak onda bir çeşit tatmin duygusu yaratmalıydı ama bunun yerine korkunç bir endişeye kapıldı. "Evet, ben de onu seviyorum," dedi Alex. "O kadar çok seviyorum ki Konsey saldırısına katılmasındansa seninle olduğunu görmeyi tercih ederim."

Seb'in dudağı muzip bir tebessümle kıvrıldı. "Buna ben de karşı çıkmazdım, doğrusu. Bir kez söylemen yeterli; onu dünyanın öbür ucuna götürürüm."

"Beni kışkırtma." Alex elini aşağı indirip derin bir nefes aldı. "Tamam dinle... en azından bir fırsatımız olabilmesi için, güvenlik bilgisine hâlâ ihtiyacımız var. Şimdilik bu konuya odaklanalım."

Seb Alex'in motosikleti içeri taşımasına yardımcı oldu; sonra da koridor boyunca iterek atış alanına götürdüler. Yere eski bir çarşaf seren Willow, çömelmiş alet kutusunun içindikileri inceliyordu. "İkinizin de kaçıp yok olduğunuzu düşündüm," dedi gülümseyerek yukarı bakıp. Sonra onlara daha dikkatli bakınca yüzünü buruşturdu. "Her şey yolunda mı?"

Alex motosikleti yerine bıraktı. "Sanırım bana söylemek istediğin bir şey var," dedi, zaman kazanmaya çalışarak.

Willow tek kaşını kaldırarak Seb'e baktı. "Söyledin mi ona?"

"Evet, özür dilerim," dedi. "Sana bırakmalıyım." Ona göz atan Alex, kabul etmek istemese de Seb'in bir sorun olduğunu belli etmemesinden ve böyle rahat görünmesinden etkilenmişti.

Ama Willow'un alnı kıışmıştı. Yavaşça ayağa kalktı. "Bir şeyler oluyor, hissedebiliyorum," dedi Seb'e. "Çok endişelisin."

"Seb'in tebessümü yok oldu. "Willow..."

"Benimle ve katedralle ilgili bir şey." Seb'in gözlerine bakarak ona biraz daha yaklaştı. "Seb, neler oluyor?"

Ansızın çelişkili duygulara kapılan Alex onlara baktı. Neden kendi duygularını değil de Seb'in duygularını böyle güçlü şekilde hissediyordu? Bu arada hareketsiz duran Seb, Willow'un zarif hatlarına bakıyordu. Yüzündeki ifade Alex'in canını sıkıyordu. Nasıl oluyor da Seb'in aklında olan son şeyin onunla arkadaş kalmak olduğunu Willow göremiyordu?

Aradan yalnızca birkaç saniye geçmişti ve Willow özellikle yüzünü buruşturan Seb'e bakmaya devam ediyordu. Alex her nedense hâlâ iletişim içinde olduklarını hissediyordu. Sonra Willow başını salladı ve hafifçe Seb'in koluna dokundu. "Görmeme engel oluyorsun. Bunu hissedebiliyorum."

Seb iç geçirdi ve Alex'e baktı. "Ona söylemeliyiz."

Evet, son dakika haberi için teşekkürler, diye düşündü Alex. Ansızın tüm bedeninin karıncalandığını hissetti. "Görmeme engel oluyorsun," da ne demekti? Willow artık Seb'in zihninde bu kadar kolaylıkla gezinmeye ve onunla her şeyi paylaşmaya mı başlamıştı?

Kendisine dönen Willow'un yüzü gergindi. Parmaklarıyla Alex'in parmaklarını kavradı ve onun elini sıktı. "Alex? Neler oluyor?"

Teması sıcak ve etkileyiciydi. Kafasındaki düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Gülünç olma, dedi kendi kendine. Evet, ikisi de medyum ve yakınlık hissediyorlar. En azından Willow açısından bakınca, başka bir şey ifade etmediği kesin.

Derin bir nefes alan Alex diğer eliyle saçını düzeltti. "İstersen sen motosikleti tamir etmeye başla; bu arada konuşuruz," dedi. "Sen de burada kal," dedi Seb'e dönerek. Onu çok uzaklara göndermek istese de burada yapacağı bir iş vardı ve bu hem Seb, hem de Willow'la ilgiliydi.

Willow motosikleti tamire başladığında, zaman zaman istediği aletleri ona uzatarak durumu açıkladı. Bağdaş kurarak oturan Seb duvara yaslanmıştı. Çok geçmeden motosikletin iç kısımları Willow'un etrafına, çarşafın üstüne yayıldı. Dikkati dağınık olsa da Alex etkilenmekten kendini alamadı. Daha önce Willow'un bir motor tamir ettiğini görmemişti ve kendisi aynı şeyi yapmaya kalksa aracın bir daha asla çalışmayacağına emindi.

"Evet... işte durum bu," diye bitirdi.

Willow'un parmakları yağdan kararmıştı. Dalgın bir şekilde eski bir bez parçasıyla elini temizledi. "Seb'le oraya gitmemi ve ruhsal olarak ne öğrenebileceğimi görmeyi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi, kısa bir duraksamadan sonra. "Sanırım, istediğim bu."

Willow başını salladı. Alex, bunu neler hissederek söylediğini Willow'un anladığının farkındaydı. "Elbette yardım ederim," dedi. "Endişelenme Alex, sorun çıkmayacak."

"Biliyorum," dedi Alex. Yerden bir anahtar alıp sertçe yere vurdu. "Çünkü ekibimle orada, sizi koruyor olacağım." Özellikle seni, diye düşündü ve Seb'in düşüncelerini okuduğu kolaylıkla kendisinininkini anlamamasından buruk bir memnuniyet duydu.

Willow tehlike olmadığını kanıtlamak ister gibi, yerinde hareketsiz duran Seb'e döndü. Hafifçe gülümsedi. "Senden daha fazla tehlikede olmayacağımı biliyorsun, öyle değil mi?"

Seb ne düşündüğünü inkar etmedi, iç çekerek, alnına düşen bukleyi geri iterken Alex kolundaki yara izini yine gördü. "Evet, aslında haklısın... ama tehlikede olmak benim umurumda değil," dedi. "Ne zaman?" diye sordu Alex'e dönerek.

Alex, on yıl sonra, demek isterdi. "Yarıdan sonra," dedi bunun yerine. "Özel ayinin olduğu gün. Güvenlik şifresini kullanmamız gerekecekse zaten daha fazla beklememiz söz konusu değildi. En azından sana da biraz daha çalışacak zaman kalır," dedi Willow'a bakarak.

Willow başını salladı ve uzanıp anahtarı aldı. Cıvatanın vidasını gevşetirken ince kolu gerildi. "Çalışırım ama artık kesin olarak öğrendiğime eminim." Yeşil gözlerinde muzip bir bakışla Alex'e baktı. "En sevdiğin renk hangisi?"

Alex gülmekten kendini alamadı. "Mavi."

Kolunun hareketi belki yalnızca bir saniye için durdu. "Tamam, bakar mısın?"

Alex hemen dikkatini yoğunlaştırıp Willow'un ruhunu görmeye çalıştı. İçinde lavanta rengi ışıklar bulunan bir gök mavisiydi. Alex bakakaldı. Bunu bekliyordu ama kendi tepkisi için hazırlıklı değildi. Willow'un ruhunu, sevdiği kız gibi değil de sıradan bir kız gibi, bu kadar farklı görmek... kendisinden uzaklaşmış, onu geri getiremeyeceği bir yere gitmiş gibi

hissettirmişti. Hayat enerjisinin içinde parıldayan maviye bakınca gülünç bir şekilde ağlamak istediğini hissetti.

"Alex?" Willow elini Alex'in bacağına dokundurdu, sonra yağla kaplı parmaklarını fark etti ve irkilerek geri çekildi. Ellerini bir kez daha temizledi ve endişeyle ona baktı. "İyi misin?"

"Bu harika," dedi Alex. Fazla şey anladığını belirten bir ifadeyle hareketsiz oturan Seb'in varlığını sıkılarak fark etti. Güçlükle konuşmaya çalıştı. "Bu... gerçekten harika. Peki, bir meleğın asla dokunmak istemeyeceğı renge ne dersin?" Sözlerini henüz bitirmiştir ki Willow'un ruhu mat, grimsi bir kahverengiye dönüştü. Alex'in gözlerinin önünde genç kızın b z şen ruhu, bedeninin yanında uyuşuk şekilde duruyordu.

Alex gözlerini kırpıştırdı. "Tanrım," dedi. "Bu... bu inanılmaz bir şey." Bunu algılamak onu birdenbire kendine getirdi. Ne anlama gelirse gelsin, bundan sonra asla Willow'un ruhu için endişelenmesi gerekmeyecekti. Hayatının kalanını, sokaklarda yürürken meleklerden korkmasına gerek kalmadan geçirebilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi Seb'e dönerek ve kendi sesindeki rahatlamayı fark etti. "Bunu öğrenmiş olmak bir gün onun hayatını kurtaracak."

"Rica ederim," dedi Seb. "Ama bunu ona senin için  ğretmedim."

"Evet, bunu biliyorum," dedi Alex. Bir an sessizce birbirlerine baktılar, sonra ikisi de Willow'un orada olduğunu anımsadılar. Alex onun hafif bir öfkeyle kendilerine baktığını fark etti. Willow başını salladı ve elinde kirli görünümlü, küçük bir motor parçasıyla ayağı kalkmaya çalıştı.

"Gidip bunu yıkamam gerek," dedi. "Sanırım en büyük sorun pisliğın hava kapağıını tıkaması. Birkaç dakika sonra dönerim."

Odadan çıkarken, altın gibi parıldayan, kiraz kıvıllı saçları ışıl ışıldı. Alex dar omuzlarını ve ipeksi tenindeki yeşil askıları inceleyerek, ona baktı. Sonra başını  evirdiğinde Seb'in bakışlarının da Willow'u izlediğini gördü. Bunu tahmin ediyordu ama ansızın bardağı taşıran son damla gibi hissetti.

Willow'un ayak sesleri merdivende yok olunca İspanyolca konuşmaya başladı. "Bunu yapmaktan arada bir vazgeçmelisin. Onun her adımını izlemek zorunda değilsin, öyle değil mi?"

Seb'in sesi yumuşaktı. "Bilmiyorum. Belki de izlemek zorundayım." Gözlerini kapatıp geri yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Alex eline bir tornavida alıp yere darbeler indirmeye başladı. "Söylesene, bu karşılıksız aşktan ne bekliyorsun? Bir gün birbiriniz için yaratılmış olduğunuzu anlamasını mı ümit ediyorsun?"

Seb başını kaldırıp uzun uzun ona baktı. "Lütfen bana bu konuşmayı gerçekten yapmak istemediğini söyle. Çünkü bu, benim hayatta en son yapmak isteyeceğim şey."

"Evet, aslında bu konuşmayı yapmak istiyorum." Alex tornavidayı yana fırlattı. "Willow, arkadaşımı gibi davranarak, aslında sabırla beklediğini biliyor mu?"

Seb'in bakışları soğuktu. "Ben sabırla beklemiyorum. Gerçekten onun arkadaşım."

"Ah, özür dilerim. Yanında uzun zaman gezinip durursan ve mükemmel arkadaş gibi davranırsan, sonunda sana âşık olabileceğini hiç düşünmediğini söyle bana."

Başını bıkkınlıkla sallayan Seb yeniden gözlerini kapattı ve duvara yaslandı. "Ciddi şekilde saçmalıyorsun."

Willow'la yangın çıkışında yaptığı konuşmayı anımsayan Alex, Willow'un Seb'in ona karşı hislerini anlatırken kızaran yanaklarını hatırlayınca, Seb'e, Willow'un da onun hakkındaki duygularını sormak için delice bir istek hissetti. Bunu düşünmek bile kendini ahmak gibi hissetmesine neden oldu. Willow'un bu konuşmayı dinlemediğine sevindi.

"Yara izinin sebebi ne?" diye sordu kısa bir süre sonra, başıyla Seb'in kolunu işaret ederek.

"Dios mio." Seb, hafifçe homurdanarak güldü. "Sohbetimizden ne kadar zevk aldığımı sana söyledim mi? Bir kılıç kavgasında oldu. Ya da bıçaklı bir kavgada... seç bakalım. İlgileniyorsan, rakibim kazandı."

"Pek ilgilenmiyorum. Silahla ateş etmeyi biliyor musun?"

Başını kaldırıp Alex'e bakan Seb'in yüzünden gerçekten eğlendiği anlaşılıyordu. "Beni düelloya mı davet ediyorsun? Gün ağarırken tabancalarımızla karşı karşıya gelelim, iyi olan kızı alsın, mı diyorsun?"

"Boşuna hayal kurma," dedi Alex. "Hayır, Willow'la katedrale girdiğinizde sana silah verip vermemem gerektiğini düşünüyorum. Kutsanmak istediğinizde ben de Willow'un diğer tarafında olacağım ama eğer bana bir şey olursa, onu koruyabilecek en iyi yerde duran kişi sen olacaksın. Aslında, hedeflere ateş etmekte fena değil ama bir insana ateş etmek zorunda kalırsa..."

"Ateş edemez," dedi Seb tereddüt etmeden. "Ancak biri seni tehdit ederse. Ya da belki beni. Ama bu tamamen doğasına aykırı bir şey... kendini korumak için bile yapacağına emin değilim; tereddüt edeceğini düşünüyorum."

Seb'in Willow'u ne kadar iyi tanıdığını ve kendini de listeye dahil ettiğini fark eden Alex gerildiğini hissetti. Aslında haklı olduğunu rahatsız bir şekilde algılıyordu. "Biliyorum... benim de korktuğum bu," dedi. "Söylesene, sen ateş edebiliyor musun?"

"Birkaç kez ateş ettim," dedi Seb. "Geniş alanlarda teneke kutularını ya da benzeri hedefleri vurmaya çalıştım. Senin yaptığını yapamam ama sanırım bana saldıran birini vurabilirim. Ya da Willow'a," diye ekledi.

Alex yüzünü buruşturdu. Nedense güven duyamıyordu. "Bıçakla daha mı rahat hissedersin? Sanırım bir bıçağın var."

"Evet, her iki sorunun yanıtı da evet." Bir bacağına kendine doğru çekip kolunu dizinine dayadı. Alex'e bakan yüzündeki ifade tam olarak dostça değildi ama anladığını gösteriyordu.

"Baksana, bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi. "Willow yanımda olduğunda, onun güvende olmasını sağlarım. Ben nefes aldıkça kimse ona zarar veremez."

"Evet, bunu biliyorum," dedi Alex itiraf ederek. Ve gerçekten biliyordu. Seb hakkında iyi olan tek şey, Willow'u kendi sevdiği kadar sevdiğini bilmektir. Gerçekten de tek iyi şeydi.

Tam o sırada Willow yanlarına geldi. Kendisi hakkında konuştuklarını anlamış gibi, kaşlarını kaldırarak onlara baktı ama yorum yapmadı. "Şimdi düzelecek," dedi. Motorun

parçasını yerine yerleştirdi ve el çabukluğuyla tornavidayı çevirdi. "Kapkara olmuştu... Shadow'un garip sesler çıkardığına şaşmamalı; zor nefes alıyormuş."

Alex gülümsedi ama az önce Seb'le yaptıkları konuşmadan ve bilseydi Willow'un ne düşüneceğinden rahatsızlık duydu. Bu arada mutfaktan yemek kokuları gelmeye başlamıştı ve Liz'in mutfakta hareket halinde olduğunu duyabiliyordu.

Seb ayağa kalktı ve sessizce gerindi. Alex onun yukarı kayan tişörtünün altından, kaslı midesinde bir yara izi daha gördü. Bu iz, kıvrılmış bir solucan gibi, kabarık ve çirkindi.

Seb kolunu yeniden aşağı indirince, Willow muzip bir bakışla ona baktı. "Sigarayı bıraktığına memnun değil misin?" dedi masum bir ifadeyle.

Seb yüzünü buruşturdu. "Pek kolay olduğunu söyleyemem," dedi.

Yine motosiklete yaklaşan Willow, başka bir parçaya uzandı. "Aslında zor değil. Tek sorun, nikotin özlemiyle yanman." Yanağına bir parça yağ bulaşmıştı. Kısa saçlarıyla, afacan bir hali vardı ve Alex onu kollarına almak istediğini düşündü.

Seb'in gözlerinde de aynı sıcak bakışları gördü. Sonra Seb kabullenmiş gibi davranarak başını salladı. "İlgilendiğin için teşekkürler, beni çok rahatlattın. Yemekten önce duş almak istiyorum. Tabii işimiz bittiyse?" dedi Alex'e dönerek.

Alex başını salladı. Seb yanlarından ayrılırken Alex'in aklındaki tek şey, Seb'in nikotin özlemini hisseden Willow'un nasıl olup da onun kendisine âşık olduğu gerçeğini algılamamasıydı. Medyum olmayan Alex için bile apaçık ortadayken, o nasıl anlamıyor olabilirdi? Olanaksız, diye düşündü ona bakarken. Bir nedenden dolayı yüzleşmek istemiyor olmalı.

Neden? Bir şekilde kendini korumak için mi? Kendini bırakıp Seb'in duygularının derinliğini görse, kendi duygularını da kabul etmek zorunda kalacaktı. Zihninde sinsice ilerleyen bu düşüncenin nereden çıktığını bilmiyordu. Kesinlikle olamazdı; bunun doğru olmadığını biliyordu.

Ama ya Willow'un yangın çıkışındaki pembe yanaklarına, elini Seb'in koluna koyup bana engel oluyorsun, hissedebiliyorum, diye konuşmasına ne demeliydi?

Saçları hafifçe gözlerinin üstüne düşmüş olan Willow, motosikletten ona baktı. Saçını geri atarken yanağında bir yağ lekesi daha oluştu. "Sen ve Seb az önce ne konuşuyordunuz?"

Sözcükler Alex'in ağzından düşünmeden dökülüverdi. "Seb'den hissedemedin mi?"

Willow bir an gözlerini kapattı, sonra yine ona baktı. "Denemedim. Birbirimizden her şeyi ruhsal olarak algılamıyoruz. Yalnızca konuşurken, zaman zaman belirip kaybolan görüntüler oluyor."

"Anladım," dedi Alex. İçinde bir rahatsızlık olduğunu hissediyordu. Motor parçalarından birini eline aldı ve evirip çevirdi. "Bana zaman zaman beliren görüntülerden fazlası var gibi geldi. Daha önce birbirinizin gözlerinin içine nasıl baktığınızı gördüm."

Willow tornavidayı yere bırakıp Alex'in elini tuttu. "Alex... o yalnızca arkadaşım, hepsi bu. Bunu biliyorsun."

Bu erkek hangi evrende senden sadece arkadaşlık bekliyor? Alex bunu söylemedi. "Evet, bunu biliyorum," dedi. "Ama sanırım oldukça yoğun bir arkadaşlık, öyle değil mi?"

Willow sessizleşti. "Öyle mi?"

Alex omuz silkerek parçayı yerine koydu. "Sürekli konuşuyorsunuz ve birbirinizin zihninin içindesiniz."

"Sürekli konuşmuyoruz. Ama evet, sanırım çok konuşuyoruz." Willow elini Alex'in elinden çekti. "Bunun yalnızca başka bir yarı-meleklerle birlikte olmakla ve ikimizin de medyum olmasıyla ilgisi var. Sanırım çabalamadan aramızda bir bağlantı oluşuyor."

"Onu gerçekten önemsiyorsun."

Yeşil gözleri sakindi. "Elbette önemsiyorum."

"Ama yalnızca yarı-melek olduğu için değil. Özellikle o olduğu için." Neden böyle yapıyordu? Neden kahrolası çenesini kapatamıyordu?

"Alex, lütfen..." Willow çaresizlikle sustu. "Evet. Seb'e çok önem veriyorum. Yarı- melek olmasaydı da onu önemseyecektim. Yarı melek olması aramızdaki bağı daha da güçlendiriyor. Ama ben..." Bez parçasına uzandı ve neredeyse öfkeyle ellerini sildi. "Ama

senin bu durumdan dolayı dışlanmış ya da ihmal edilmiş hissetmeni istemiyorum. Seni seviyorum. Seb'le arkadaşlığımın, bizim ilişkimizle hiçbir ilgisi yok."

"Hayır ama zaman zaman üç kişilik bir ilişki olduğunu hissediyorum." Bunu haftalardır düşünüyordu ve sonunda söylediği için rahatlamıştı.

"Alex."

"Üzgünüm ama gerçek bu. Artık seninle çok az zaman geçirebiliyorum, bunun farkında mısın? Eskiden de birlikte pek zaman geçiremiyorduk ama şimdi çok daha az fırsatımız var. Ve baş başa olduğumuzda bile..."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Baş başa olduğumuzda bile, ne?"

"Sürekli onu düşünüyorsun."

"Ben..." Yanakları kızardı ve ansızın sustu. Bocalayarak aşağı baktı. Alex onun yutkunduğunu fark etti.

Alex ona bakakaldı. Bu merak ettiği ama inanmadığı bir şeydi. Willow'un ona saçmaladığını söylemesini beklerdi. "Düşünüyorsun, öyle değil mi?" dedi yavaşça. "İkimiz baş başayken de onu düşünüyorsun. Hatta biz seninle..."

"Hayır!" dedi haykırarak. "Tanrım, elbette hayır! Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum! Belki sen bana yardım edebilirsin. İkimiz seninle yalnızken, nasıl oluyor da Seb'i düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum! Yalnızca aramızda bağlantı gibi bir şey var, hepsi o kadar. Evin hangi bölümünde olduğunu, ne yaptığını görmek gibi bir şey..." Alex'in yüzündeki ifadeyi görünce cümlesini bitiremedi.

"Bir kez daha söyler misin?" dedi, dehşete kapılarak. "Onunla bir bağlantın mı var? Onun ne yaptığını fiziksel olarak görebiliyor musun?"

"Her zaman değil! Zaman zaman hızla ortaya çıkıp kaybolan görüntüler algılayabiliyorum."

"Onu düşündüğün zaman mı?" dedi soğuk bir sesle ve Willow'un yanaklarının kızardığını gördü. "Peki, onun durumu nedir? Onda da bu bağlantı var mı? Yaptığın her şeyi izleyebilir mi?"

"Alex, bu konuyu tamamen yanlış algılıyorsun. İnan bana. "

"Soruma yanıt ver!"

"Bilmiyorum!" diye haykırdı. "Ona sormadım."

"Peki, bana tahminini söyle," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Evet mi, hayır mı? O da aynı şeyi yapabilir mi?"

Willow, kalan son parçayı da sıkıştırdı. Tornavidayı tutan eli tedirgindi. "Şimdi seninle bu konuyu konuşmak istemiyorum. Çok sinirlisin."

"Ne kadar sinirli olduğumu bilemezsin. Yanıtın "evet," öyle değil mi? Tek yapması gerekenin seni düşünmek olduğunu, böylece ne yapıyor olursan ol seni görebileceğini söylüyorsun, doğru mu?"

Willow ağlamak üzereydi ama aynı zamanda, Alex'in bugüne kadar görmediği şekilde öfkeliydi. "Öyle değil! Bayağı bir durumdan söz ediyor gibisin."

"Evet, özür dilerim. Aranızdaki yalnızca saf arkadaşlıktı, öyle değil mi? Mesela şimdi Seb'i düşünüsen, duş aldığına göre..."

Willow aletleri kutuya tikiştirdi ve ayağa kalktı. "Yeter artık," dedi. "Aklını kaçırmış gibi davranıyorsun. Sadece arkadaşız cümlesinin hangi kısmını anlamıyorsun?"

Alex, Willow'a yaklaştı. Kan beynine sıçramıştı. "Ah, evet, şu an tek sorun benim anlama yeteneğim. Ben anlayamıyorum, öyle mi? Biliyor musun, belki de istediğimden çok daha fazlasını anlıyorum."

Willow'un yüzü beyazlaştı. "Bu da ne demek oluyor?"

Alex onun kollarını sıkıca kavradı. "Sana âşık, demek oluyor," dedi alaycı bir ifadeyle. "Üstelik şimdi sen bana, benimle yalnızken bile onu düşündüğünü ve aranızda bu hayret verici ruhsal bağlantıdan dolayı istediği zaman senin yaptıklarını görebileceğini söylüyorsun. Ve

ben bu durumdan mutluluk mu duymalıyım? "Ah, evet, yarı-melek bir kız arkadaşın olunca bunlar normal," mi demeliyim?"

Willow ağlamamak için çabalıyordu. "Alex..." Derin bir nefes aldı. "Bak... lütfen, lütfen ikimiz de sakinleştikten sonra konuşalım bu konuyu." İnan bana, senin düşündüğün gibi değil."

Alex gözlerini dikip ona baktı ve sonra küfrederek atış alanından çıkmak üzere yürümeye başladı. Arkasından koşan Willow onu kolundan yakaladı. "Bekle... nereye gidiyorsun?"

Alex kolunu çekti. "Ne yapmaya gittiğimi sanıyorsun? Onu evden atmaya!"

"Hayır! Alex, yapma."

"Efendim? Bunu yapmamı istemediğini mi söylüyorsun?"

"Elbette yapmanı istemiyorum!"

Alex asla bu kadar öfkelenmediğini anımsamıyordu. Patlamaya hazır bir volkan gibi hissediyordu. Seyrek kullanılan ön kapının yakınındaydılar. Willow'un elini yakaladı ve onu kapıya doğru çekti. Birlikte dışarı çıktıklarında kapıyı çarparak kapattı.

"Bu meseleyi aydınlığa kavuşturalım," dedi alçak sesle, gecenin serinliğini hissederek. "Seb'in gitmesini istemiyorsun. Az önce bana, onun düşünceleri düzeyinde seninle bağlantı kurabildiğini söyledin ve sen yine de burada kalmasını istiyorsun."

Willow ellerini göğsünde sıkıca kavuşturmuştu. Sesi ince ama sakindi. "Bu konuyu gerçekten abartıyorsun," dedi. "Bunlar yalnızca anlık görüntüler. Ve ikimiz de aksini istemedikçe, meleklerimizin de fazla... samimi görüntülere izin vermeyeceğini düşünüyorum."

Alex rahatlayamayacak kadar kızgındı. "Ama o istiyor. Sana âşık olduğunu söylediğini duymadın mı?"

Yanakları pembeleşti. "Söylediğini duydum. Arkadaşıktan fazlasını istediğini biliyorum ama bununla yetiniyor. Bundan fazlasının asla olmayacağını ona ilk gün söylemiştim."

Alex ona bakakaldı. Buna gerçekten nasıl inanabiliyordu? Birbirinden başka tanıdıkları yarı-melek yoktu ve Seb sonsuza dek arkadaş kalma fikriyle asla yetinmeyecekti. İkisi üç

hafta içinde yakınlaşmaya başlamışlardı bile. Seb sonunda hamlesini yaptığında ne olacaktı? O zamana kadar birbirinin zihin ve kalbinde öyle iç içe geçmiş olacaktı ki Willow aynı şekilde hissetmeye karşı koyamayacaktı.

Alex kapının önünde durmuştu. Baş ağrımaya başladığı için alnını ovuşturuyordu. "Bu konuda hiç rahat değilim," dedi sonunda. "Arkadaşlarının erkek olmasına karşı değilim, tamam mı? Gerçekten değilim. Ama bu... bu farklı bir şey. Birbirinizin aklının içindesiniz. Birbirinize karşı yoğun... bir ihtiyaç duyuyorsunuz."

Willow bir heykel gibi duruyordu. "Tam olarak ne söylemek istiyorsun?"

Alex elini aşağı indirdi. "Artık bitmesini istediğimi söylüyorum," dedi. "Artık ruhunu değiştirmeyi öğrendin ve sürekli onunla yalnız başına kalman gerekmiyor. Ve bu iş bittiğinde, gitmesini istiyorum."

Willow bir şey söylemeye başladı, sonra durdu. Gergin bir ifadeyle karanlık caddeye baktı. "Alex, bu adil değil. O benim arkadaşım."

"Ve ben senin erkek arkadaşınım. Senin için hangisi daha önemli?"

Willow hafifçe güldü ve inanamayan gözlerle ona baktı. "Ciddi olarak o ya da ben, demiyorsun, öyle değil mi? Bu çok saçma!" Alex'in elini tuttu ve sıktı. "Lütfen, lütfen beni dinle... sana âşığım. Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum. Seb ise yalnızca arkadaşım."

Parmakları Alex'in elinin sıcaklığını hissediyordu. Bir an için Alex tek yapmak istediğinin ona sarılmak olduğunu hissetti ama geri çekildi. "Ve yaşlandığında, Seb'i de yanında istiyorsun."

"Aynı şekilde değil!"

"Evet ama istiyorsun, öyle değil mi? Onu da yanında istiyorsun."

Willow'un derin bir nefes aldığını gördü. "Kendisi isterse, evet," dedi sonunda. "Aramızda başka bir şey olmaması onu mutlu etmezse, o zaman yakınımda bulunmasını istemem. Ama o benimle olmak isterse..." Eliyle sertçe gözlerini ovuşturdu. "Evet, haklısın; ona ihtiyacım var... hayatım boyunca tanıdığım tek yarı-melek. Hayatımda, bunun nasıl bir

şey olduğunu anlayan birine ihtiyacım var. Daha önce çok yalnız hissediyordum. Ben..." Kollarıyla kendini sararak sustu.

Alex, içinde beliren sevecenlik duygusuna ve onu kollarına alma arzusuna teslim olmadı. "Evet ama tek neden yarı-melek olması değil, öyle mi?" diye sordu. "Neden, onun o kişi olması. Yalnız hissettiğin için üzgünüm ve bunu anlıyorum. Ama bunun üstesinden gelemem. İkimizin birlikte olması yeterliydi ama artık senin için yeterli değilse..." Konuşmaya devam edemedi.

"Efendim?" dedi fısıldayarak.

Bir yandan bu sözleri söylediğine inanamıyordu ama diğer yandan kendini durdurması mümkün değildi. "Seçmek zorundasın. Mükemmel arkadaşlığı seçebilirsin, ya da beni. İkisi birlikte olanaksız."

Alex'in yüzünü incelerken hareket etmiyordu. "Gerçekten bana bu kadar mı güveniyorsun?" dedi donuk bir sesle.

Alex kapıyı yumruklamak istiyordu. "Lütfen benimle oyun oynama! Bana söylediğin şeylerden sonra... Onu düşünmekten kendini alamıyorsun! Onu çekici buluyorsun, fark etmediğimi mi sandın?"

Gözleri yine öfke doluydu. "Belki de öyle," dedi. "Senin de Kara'yı çekici bulduğun gibi."

"Ne dedin?" Willow'a bakakaldı. Bu da nereden çıkmıştı?

Willow Alex'e baktı. "Seb çekici bir erkek... Kara da çekici bir kadın. Sen Kara'yı fark etmemek için kör olmalısın, ben de Seb'i fark etmemek için kör olmalıyım. Kara'nın da arkadaşlıktan fazlasını istediğini düşünsem de bu sana güvenmediğim anlamına gelmez. Yoksa fark etmediğimi mi düşünmüştün?"

Başını her an ikiye ayrılacak gibi hissediyordu. "Tanrım, bu da ne böyle? En iyi savunmanın, en iyi saldırı olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyorsun? Ben yanlış hiçbir şey yapmadım..."

"Ben de yapmadım," dedi Willow dişlerini gıcırdatarak. "Bana güvenmediğin için üzgünüm. Bana güvenmeni sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama bana kimlerle arkadaş olacağımı söyleyemezsin."

"Peki, ya benimle olmasaydın, ne yapacaktın?" dedi öfkeyle. "Yine de onunla yalnızca arkadaş mı olmak isteyecektin?"

Yanıt vermeye hazırlanırken ansızın sustu. "Bu... adil bir soru değil."

Alex de onun haklı olduğunu farkındaydı ve aynı soru Kara için kendine sorulsaydı tepkisi Willow gibi olurdu. Ama bunun önemi yoktu. "Hayır ama sen yine de yanıtladın," dedi. "Evet, seçimini yap. Seb'i hayatımda istemiyorum."

Willow başını kaldırıp ona baktı ve Alex onun ne kadar öfkeli olduğunu gördü. "Hayır, seçim yapmayacağım. Tam anlamıyla haksızlık ediyorsun. Seb dünyada tanıdığım tek yarı-melek ve kıskanç bir ahmak gibi davrandığın için onu hayatımdan çıkarmaya niyetim yok." Alex ona bakarken, Willow derin bir nefes aldı ve elleriyle saçını düzeltti. "Tanrım, çok üzgünüm... baksana, lütfen her şeyi unutalım ve yarın konuşalım. İkimiz de sinirliyiz ve istemediğimiz şeyler söylüyoruz."

Bir an sessizlik oldu ve şehrin gürültüsünden başka bir şey duyulmadı. "Hayır, ben sinirli değilim," dedi Alex sonunda. "Tam olarak istediğim şeyleri söylüyorum." İçeri girmek için kapıyı açtı ve orada duran Willow'a baktı. Öyle güzeldi ki şu an bile kalbi burkuldu.

"Seb'le arkadaşlığının tadını çıkar Willow," dedi sakın bir ifadeyle.

On Dokuzuncu Bölüm

Böyle bir görüşe nasıl karşılık verebileceğimi bilmiyordum.

O akşam hiçbir şey yiyemedim. Bir lokma bile yutabilmem mümkün değildi. Kızlar yatakhaneğine gidip orada kaldım ve yatağıma uzanıp düşündüm. Alex ve ben az önce ayrılmış mıydık? Bunu düşündüğüm anda, bu evi ilk gördüğümde beni ürperten sezgimi ve burada yaşayacağımı bildiğim mutsuzluğu anımsadım.

Tanrım, bazen ileriye görebilmekten nefret ediyordum. Soluk mavi yatak örtüsünün üstünde kıvrılarak, trafiğin ve uzaktan gelen müziğin sesini dinledim. Ve Seb'e asla rastlamamış olmayı diledim. Sonra iç çekerek saçımı iki elimle birden geriye attım. Hayır, bunu dileyemezdim; bunu asla yapamazdım.

Alex ve ben gerçekten ayrılmış mıydık?

Bozuk bir plak gibi sürekli buraya dönüyordum. Ayrılmış olamazdık, öyle değil mi? Çünkü beni seviyordu ve bundan emindim. Ben de onu öyle çok seviyordum ki onunla olmamanın düşüncesi benim için soluk almamak gibi bir şeydi. Ama söylediği şeyleri... anımsayınca ürperdim. Alex bunları kızgınlığından yapmış olmalıydı. Kuşkusuz yarına kadar sakinleşecek ve ne kadar hatalı olduğunu anlayacaktı. Öyle değil mi? Aşağı inip onun gözlerine bakacak ve oradaki özür ifadesini görecektim ve gizlice birlikte bir yere girecektik. Bana sarılacaktı ve çok özür dilerim, elbette sana güveniyorum. Dün söylediğim her sözcüğü unut, diyecekti.

Tavana bakıp oyukların oluşturduğu gölgeleri izledim. Güzel bir hayaldi ama içimdeki his her şeyin bittiğini söylüyordu. Alex'i asla böyle öfkeli görmemiştim. Nedenini anlamıyor değildim. Karayla kendisinin arasında ruhsal bir bağlantı olduğunu söyleseydi, mutlu olmayacağımı biliyordum. Hatta medyum olmama ve gerçeği görebilmeme karşın bu

düşünce sabah akşam içimi kemirip durabilirdi. Alex'in gerçeği görme şansı yoktu ve sinirlendiği için onu suçlayamazdım.

Hayır... ama bana güvenmediği için onu suçlayabilirdim. Seb'e karşı bir şey hissettiğimi düşündüğü için suçlayabilirdim.

Seb. Yutkundum ve zihnimin gerisinde bir yerde onu ruhsal olarak arayıp bulmayı ne kadar çok istediğimi fark ettim. Alex'le kavga ettiğimizi biliyor olmalıydı. Kuşkusuz çok kaygılıydı ve iyi olduğumu bilmek istiyordu. Neredeyse fark etmeden onu aramaya başladım ama sonra Alex'in, Şimdi duştayken, Seb'i düşünsen... dediğini duyar gibi oldum ve yanaklarıma ateş bastığını hissettim. Ah, Tanrım... daha önce ne kadar doğal gelmişti. Bildiğim kadarıyla yarı-melekler arasında doğal olan ve arkadaşlığımızın uzantısı sayılan bu konuda asla yeniden rahat hissetmeyecektim. Kendimi acınacak kadar yalnız hissederek, yüzümü yastığa bastırdım.

Hafifçe kapıya vurulduğunu işittim.

Kalbim hızla çarparak doğruldum. Gelenin Seb olduğunu o anda anladım ve Alex'in bana yönelttiği her suçlamayı geçerli kılan, duyduğum ani rahatlamadan nefret ettim. Ama elimde değildi ve gerçekten konuşacak birine ihtiyacım vardı. Seb'in bunu hissedip gelmiş olabileceğini düşündüm. Bu durumda onu hiçbir şey durduramazdı.

Ağladığının bile farkında değildim ama yanaklarımin nemli olduğunu hissettim. Yüzümü sildim ve yataktan inip kapıya doğru yürümeye başlarken iki elimle saçımı düzelttim. Bunu işe yarayacağını düşündüğümünden değil, saçlarımin alev almış bir tutam kibrit gibi vahşice dikilmiş olduğunu sandığımdan yaptım.

Kapıyı açtığımda, Seb elleri pantolonunun cebinde, dağınık saçlarıyla koridorda duruyordu. Endişeyle bana baktı. "İçeri gelebilir miyim?"

Tanrım, seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Lütfen bana sarıl ve omzuna yaslanıp ağlamama izin ver. Bunu söylememek için kendimi güç tuttum. Başımı salladım ve kapıyı biraz daha araladım. İçeri girdiğinde bir an tereddüt ettim, sonra kapıyı kapattım. Kim ne düşünürse düşünsün gizliliğe ihtiyacım vardı. Alex'le aramda olan biten kimseyi ilgilendirmezdi.

Yatağımda oturduk ve ben duvara yaslandım. Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Sözcüklere gerek kalmadan beni anlayan birinin yanımda olması ne kadar rahatlatıcıydı.

"Berbat durumdayım," dedim sonunda.

Seb yüzünü buruşturdu. "Benim yüzümden kavgaya ettiniz, öyle değil mi? Yanıtlamaya gerek yok," dedi. "Herkes duydu. Bazıları bana haber vermek için sabırsızlandılar."

Harika. Kollarımı sıkıca kavradım. "Sinirlendiği için onu suçlayamam," dedim. "Bazı şeyleri henüz..." sustum. Onu görmediğim anlarda bile Seb'i algılayabildiğimi ona söylememiştim.

"Ah," dedi Seb yumuşak bir sesle. Düşüncemi algılamıştı. "Sanırım onun için kolay olmamalı." Sesi ifadesizdi. Alex'in onu sevmediği gibi o da Alex'i sevmiyordu.

"Senin için de aynı durum geçerli mi?" dedim kısa bir sessizlikten sonra. Ansızın utanmışım. "Beni hissetmen konusunda, demek istiyorum."

Seb yavaşça başını salladı. Bir ayağı yerde, diğer bacağını kıvrımış yatakta oturuyordu. "Seni düşünmediğim zaman bile, bir şekilde sürekli aklımdasın." Hafifçe omuz silkti. "Başka biri için olsa bunu fazla bulurdum. Ama seninle... Çok doğal geliyor."

Ben de tam böyle hissediyordum. Ah Tanrım, Alex'in neden bu kadar sinirlendiğini anlayabiliyordum. Ya Kara'yla benzer bir şey yaşıyor olsaydı?

"İkimiz de yarı-melek olduğumuz için mi, bilmiyorum ama..." Seb başını salladı. "Belki birkaç sebebin karışımı," dedi sonunda. Tam olarak açıklamasa da ne demek istediğini anlamıştım. Nedeni kısmen ikimizin de yarı-melek ve medyum olmasıydı ama belki biz ikimiz olduğumuz için hislerimizde artış olmuş ve paylaştığımız yakınlık gelişmişti.

"Alex'le aranızdaki son durum nedir?" diye sordu Seb. "Tartışmanın sonunda neler söylendi?"

Gözlerimi ovuşturarak hafifçe güldüm. Gözyaşlarım yine akmaya başlayacak gibiydi. "Umarım gerçekten söylemek istemediği şeyler." ünkü Alex, Seb'in arkadaşlığından uzak duracağımı gerçekten düşünemezdi, öyle değil mi? Tanıdığım tek yarı-melekten uzak durmamı isteyemezdi.

Sessizce oturan Seb yüzümü inceliyordu. "Willow... buradan ayrılmam senin için daha kolay olmaz mı?"

Bir an konuşamadım. Hayır... lütfen, lütfen, hayır. "Ayrılmam mı?" dedim yineleyerek.

"Benim evde olmam işleri kötüleştiriyor mu?" Yanağıma düşen gözyaşını daha yumuşak olamayacak bir parmak hareketiyle sildi. "Artık ağlamamı istemiyorum querida, tamam mı?"

Zihnimin karışıklığı içinde bile Seb'in çelişkili duygularını hissedebiliyordum. Beni mutsuz görmekten nefret ediyor, bir yandan da ikimiz arasında olabileceklerle ilgili umut taşıyordu. Alex'in söylediklerini ve öğleden sonra Seb'in yüzündeki ifadeyi anımsayınca, göğsüm sıkıştı. Tanrım, Seb'in bana âşık olmasını istemiyordum. Benden dolayı mutsuz olmasını asla istemiyordum.

"Benim için neyin daha kolay olduğu önemli değil," diye geveledim. "Önemli olan sana haksızlık etmemem. Yalnızca senin burada olmanı istediğim için kalmanı söyleyemem. Üstelik sana istediğin şeyi..." Devam edemedim. Benle ilgili duygularını bildiğimi, dolaylı da olsa ilk kez bildiğimi belirtiyordum. Aslında kendime de bunu ilk kez itiraf ediyordum.

Ne söylemek istediğimi anladı. Her zaman anlardı. "Bana haksızlık etmiyorsun," dedi. "Başından beri bana dürüst davrandın. Alex'e âşık olduğunu biliyorum. Ve..." Saçıma dokundu. "Seni, bir insanın sevebileceği her şekilde seviyorum," dedi sonunda. "Bu, bir arkadaş ve bir ağabey sevgisini de içeriyor. Burada kalmamı istersen, kalırım. Ama senin için işleri zorlaştırmak istemem."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. "Arkadaş olarak, ben..." cümlemin sonunu getiremedim. Her şey çok umutsuz görünüyordu. Ben Seb'i arkadaş olarak severken onun bana âşık olması ve Alex'le tartışmamız hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Ah Tanrım, ya gerçekten ayrıldıysak? Düşüncesi bile tüm bedenimi, hatta gözyaşlarımı donduruyordu.

Hüzünlü bir şekilde otururken, Seb yanıma yaklaşp kolunu omzuma attı. Başımı minnetle güçlü omzuna yasladım. "Buna... buna izin vermemeliyim," dedim doğrularak ve ağlamaya başladım. "Başka birine âşıkken, beni teselli etmeni beklememeliyim; bu çok fazla..."

"Konuşma ve sana sarılmama izin ver," dedi kararlı bir şekilde.

Uzun bir süre o şekilde, konuşmadan oturduk. Seb ağladığımda kolumu okşuyordu ve yanağını saçıma dayamıştı. Ona yaslandığımda hissettiğim sıcaklık ve temiz koku beni rahatlatıyordu. Ve başka bir şey düşünmemeye çalışıyordum.

Sonunda yüzüme düşen saçları düzeltti ve konuşmaya başladı. "Az sonra diğerleri yukarı gelecekler... iyi misin?"

Başımı salladım ve hafifçe doğrulup gözlerimi sildim. "İyiyim."

Gözlerini dikip bana baktı. İyi olmadığımı biliyordu. "Gece seninle burada kalabilmeyi isterdim," dedi sonunda.

"Biliyorum. Endişelenme, iyiyim."

Seb'in dudakları gülümsemeye çalışır gibi kıvrıldı. Kolu hâlâ omzumdayken eğilip saçımı öptüğünde dudaklarının sıcaklığını hissettim. Ne kadar önemseddiğini anlıyordum ve duygularının derinliği beni kucaklıyordu. İçimde bir şeyin titrediğini hissettim ve o hissi kendimden uzaklaştırıp gözlerimi kapatarak Seb'in öpücüğüyle rahatlamaya çalıştım.

"Yarın görüşürüz," dedi fısıldayarak.

"Tamam," dedim. "Ve Seb... teşekkür ederim."

"Beni dışarıda tutmak için kapıyı tahta çakarak kapatman gerekirdi, querida."

O odadan çıkarken dizlerimi kendime doğru çektim ve kıvrık kahverengi saçlarıyla Alex'ten ne kadar farklı ama sert ve güçlü omuzlarıyla Alex'e ne kadar benzer olduğunu düşündüm. Seb tokmağa uzanırken kapı hızla açıldı. Gelen Karaydı. Boş odada beni ve Seb'i görünce kaşları çatıldı. O da Seb de bir şey söylemedi. Seb'in bir ara konuşmaya niyetlendiğini ama sonra anlamsız bulup vazgeçtiğini fark ettim. Nasılsa Kara onun söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmeyecekti. Bunun yerine yine bana baktı. Gözleriyle bana bir kez daha, yarın görüşürüz, dediğini anladım.

O çıkarken Kara içeri girdi ve kapıyı kapatıp yaslandı. "Neler oluyor böyle?" dedi. "Çok ilginç."

"Nesi ilginç, anlamadım," dedim. Yataktan kalktım ve giysilerimin bulunduğu şifonyer çekmecesini açıp pijamamı çıkardım.

"Peki... şimdi Seb'le misin?"

Kaskatı kesilip ona döndüm. Bakışına tatlılıkla karşılık verdi ama yüzünden düşündüğünü anlamak zordu. Siyah kot pantolon ve bedeninin ince hatlarını gözler önüne seren pembe bir üst giymişti. Tişörtünün kolunun ucundan MK dövmesini görebiliyordum ve ansızın içimi öfke kapladı. O dövme Alex'indi... Kara'ya ait değildi.

"Hayır," dedim. "Seb sadece arkadaşım." Sadece arkadaşımı ama Alex dışında hayatımdaki en önemli kişiydi.

"İyi," dedi Kara, tırnaklarına bakarak. "Yalnızca merak etmişim. Çünkü sanırım Alex öyle düşünüyor. Ayrıca Seb ile bir saatten fazla odada tek başınıza kaldınız. Yanlış anlamak pek de zor değil."

Bunu duymak kalbimi parçalasa da Alex hakkında söylediğini önemsememeye çalıştım. "Buna inanmak senin için zor olabilir ama arkadaşlar aynı odada kalıp aklından geçen şeyleri yapmayabilirler," dedim.

Omuz silkti. "Biliyor musun, ne yaptığın umurunda bile değil. Ama inan, Alex'in şu an böyle bir gerilime ihtiyacı yok. Bir an önce hangisini istediğine karar versen, iyi olur."

"Ben kararımı verdim," dedim. Hızla üstümdekini çıkarırken, son haftalarda spor yapıp daha iyi görüldüğüm için çocukça bir sevinç duydum. "Baksana, Alex'ten hoşlandığını anlamadığımı mı sandın? Bunu ilk gün fark ettim."

Bana bakarak başını salladı. "Peki, onun benden hoşlandığını biliyor musun?"

Bir an için kanımın donduğunu hissettim ama hızla kendimi toparlayıp gülmeye başladım. "Bu büyük bir yalan. Benim medyum olduğumu unutmuş gibisin."

"Peki, ruhsal güçlerin Alex'in ilk aşkıyla, ya da ilk öpüşmesiyle ilgili sana neler anlatıyor?"

Kot pantolonum ve sutyenimle durmuş, aptal aptal ona bakıyordum.

"Alex yıllarca bana âşıktı," dedi iyice anlamam için yavaş konuşarak. "Bazen bana baktığını yakalardım; o da kızarırdı. Çok tatlıydı. Ve şimdi aradan yıllar geçti... ama hâlâ içinde bir şeyler kalmış olduğunu düşünüyorum." Vahşi bir kedi gibi kıvrak hareketlerle

kapıdan uzaklaştı. "Biliyor musun, onun mutlu olduğunu düşünsem, ilişkisine asla karışmazdım. Ama seninle olan ilişkisi! Hayır!" Başını olumsuz bir ifadeyle salladı. "Onu mutlu etmiyorsun, Willow. Sen ve diğer yarı-melek onunla oyun oynuyorsunuz. Tanrım, kanat çırparak uzaklaşırsanız ve Alex'i rahat bıraksanız, ne iyi olur. Zaten yeteri kadar sıkıntısı var."

Fırtınaya yakalanmış gibi sersemlemiştim. "Oyun oynamıyorum," dedim alçak ve her nasılsa titremeyen bir sesle. "Ben Alex'e âşığım, Seb'e değil. Bunu anlamak çok mu zor?"

Kara küçümseyerek sırtını döndü. "Evet, oldukça zor," dedi soğuk bir ifadeyle.

Ertesi sabah kalktığımda Alex gitmişti.

Onu yalnız yakalayıp bu kez sakın bir şekilde her şeyi konuşmayı planlamıştım. Ama aşağı indiğim anda orada olmadığını anladım. Evde çok kişi olmasına karşın boşluk hissetmiştim. Kendime bir fincan kahve yapıp mutfakta oturdum ve kahvemi yavaş yavaş içerken, bana haber vermeden bir yere gitmesini anlamaya çalıştım. Dün kapıdan çıkarken söylediği, Seb'le arkadaşlığının tadını çıkar, sözlerinden daha bitirici bir tavidir bu.

Sabah duştan çıkan Trish ıslak saçlarla mutfığa girdi ve beni görünce gerildi. "Alex nerede?" dedim. Bunu sormak zorunda kalmak bile canımı sıkıyordu.

"Katedrali bir kez daha kontrol etmeye gitti." Yanımdan geçip tezgâhın üstünde duran ekmek somununa uzandı. Kızartma makinesine birkaç dilim koyup yan gözle bana baktı. "Ne oldu, siz ikiniz ayrıldınız mı?"

"Hayır," dedim, kısa keserek ve mutfaktan dışarı çıktım.

Seb'i bulmak istiyordum ama bizi beraber görürlerse neler düşüneceklerini biliyordum. Sonunda televizyon odasına gittim. Seb dışında herkes oradaydı. Sonra kalbim burkularak herkesin orada olmadığını fark ettim. Kara yoktu. Elbette Alex'le katedrale gitmişti. İkisinin baş başa olduğunu ve Kara'nın ona neler söyleyebileceğini düşününce gerildim.

Ben odaya girdiğimde içerde sessizlik oldu. Sam ateş püsküren gözlerle baktı, diğerlerinin ifadesi de pek dostça değildi. Onları önemsememeye çalışıp tabureye çöktüm ve kahvemi yudumlamaya devam ettim. Televizyon açıldı. Neler söylendiğinin tam olarak

farkında değildim ama Savaşanlar ve İnançlılarla ilgili olduğunu anlamıştım. Ekranda kalabalık insan grupları çılgınca bağırıyor ve pankartlar sallıyorlardı.

"Senin Seb'le olman gerekmiyor muydu?" dedi Liz. Başımı kaldırıp ona baktım. Keskin hatlı yüzündeki sert ifadeyle bana bakıyordu. "Ruhunla ilgili çalışma yapman gerektiğini sanıyordum."

"Bugün dışarıda çalışma yapacağız," dedi Seb, kapı aralığından. Mavi kazağının içinden giydiği beyaz tişörtün yakası gözüktüyordu. Bana bakarak başını salladı. "Hazır mısınız?"

Rahatlamıştım. Dışarı çıkmaktan söz etmemiştik ama beni tüm gün evde oturup bu atmosferde boğulmaktan kurtarmıştı. Kahvemi sehpaye bıraktım ve ayağa kalktım. "Evet, gidip kazağımı alayım."

Bunu yaptığı için onu kucaklamak istiyordum. Yanına döndüğümde diğerlerine, Alex'in ne zaman geri geleceğini soruyordu.

Brendan sabit gözlerle ekrana bakıyordu. "Üçte döneceğini söyledi," dedi yüzünü ekşiterek.

"Evet, böylece ikinizin baş başa geçireceği bolca zamanı olacak," dedi Sam sözcükleri uzatarak. Kaslı bedeniyle kanepenin üzerine sere serpe uzanmıştı. Bize baktı. "Sakın yine kaçmayın," dedi.

Kaskatı kesildim ama tepki göstermemeye karar verdim. "Biliyor musun, senin tüm sırlarını görebiliyorum," dedi Seb kapıdan çıkarken, yumuşak bir sesle. Aslında o an komik hiçbir şey yoktu ama Sam'in yüzündeki suçlu ifade paha biçilmezdi.

Dışarıda harika, güneşli bir hava ve serin bir esinti vardı. Ruhumu mat, cansız bir gri renge dönüştürüp kazağımın başlığını kafama geçirdim. Seb'le birlikte yürümeye başlarken cebimden telefonumu çıkarıp düşünmeden Alex'e bir mesaj gönderdim: Kavga ettiğimiz için üzgünüm. Gerçekten konuşmamız gerek. Seni seviyorum.

Yanıt gelmedi.

Seb'le yürümeye devam ederken etrafımızdaki eski evler yerlerini parlak levhaları ve geniş camları olan büyük işyerlerine bıraktılar. Kaldırım gittikçe kalabalıklaştı. Saten melek

kanatları, iş çantaları ve alışveriş torbaları göze çarpmaya başladı. Telefonu elimde tutmuş, birkaç saniyede bir göz atıyordum ve dakikalar geçtikçe ümidimi kaybediyordum.

Sonunda Seb telefonu elimden yavaşça çekti ve kendi pantolonunun cebine attı. "Mesaj gelirse sana haber veririm," dedi. "Baksana, aç mısın? Hadi gidip kahvaltı edelim."

Hayatımda asla daha az aç olduğumu anımsamıyordum. "Hayır, ben iyiyim," dedim soğuk bir sesle.

Beni önemsemedi ve kolumdan çekip mısırlı ve biberli bir Meksika yiyeceği satan kaldırım satıcısının yanına götürdü. Metal yemek arabasından buhar çıktığını görebiliyordum. "Dün akşam yemek yemedin," dedi. "Sen aç değilsen bile ben açım. Hiç olmazsa bana arkadaşlık edersin, tamam mı? Sonra da sana şehri gezdireceğim. Geldiğinden beri neredeyse hiçbir şey görmemişsin."

Gülümsemek için kendimi zorladım. "Ama sen Mexico City'den nefret edersin."

Sipariş ettiği yemeği beklerken omuz silktili. "Birkaç güzel yeri var. Tek kuralımız, mesaj gelip gelmediğini sormayacaksın, olur mu? İnan bana, ben sana haber vereceğim. Ama şimdilik bunu unut."

O gün için Seb'e teşekkür borçluydum. Yanımda olmasaydı, Alex'ten haber beklerken aklımı kaçırabilirdim. Bunun yerine bana ilgimi çekebilecek şeyler gösterdi ve endişem bir saniye bile yok olmasa da üzüntüye saplanıp kalmama engel oldu. Beni barok altın kaplama tavanları olan bir müzeye ve ortaçağa ait bir kiliseyle modern bir binanın, Aztek kalıntılarıyla yan yana durduğu bir meydana götürdü. Sonra da Paseo de la Reforma'da, dev bir çift ayak üstünde duran iki insan eli şeklindeki büyük bankı gördük. Oturmak için ayaklardan birinin üstüne çıkıp tırmanmak zorunda kaldım.

Seb ile birlikte oturup bir şeyler içtik. Öğleden sonra hava sıcaklaşınca Seb kazağını çıkarıp beline bağlamıştı. Ben de kendi kazağımla aynı şeyi yapmıştım. Neyse ki bugün pek fazla beslenen melek görmemiştik. Şehir her zaman olduğundan daha sakın görünüyordu. Kafamın içi için de aynı şeyi söyleyebilmek isterdim.

"Biliyor musun, bugün hayatımı kurtardın," dedim.

"Öyleyse kendi hayatımı da kurtardım," dedi. "Bencil olduğumu görüyorsun."

Banktaki dev başparmağa yaslanmış, bir bacağını uzatmış diğerini öne sarkıtmıştı. Bizim yaşlarımızdaki bir kızın yanımızdan geçtikten sonra dönüp yeniden ona baktığını gördüm ve ansızın, kıvrık saçları, çıkık elmacıkkemikli yüzü, ince ve kaslı vücuduyla ne kadar çekici olduğunu bir kez daha fark ettim.

Ya benimle olmasaydın, yine de onunla yalnızca arkadaş mı olmak isteyecektin?

Kızardım ve boşluğa bakıp elimi bankın parmakları arasındaki çukurda gezdirdim. Alex bana birdenbire bu soruyu sorduğunda, gerçekten ne yanıt vereceğimi şaşırmıştım. Tek bildiğim Seb'in elini ilk tuttuğumda ve onu kuvvetle hissettiğimde, bir gücün inanılmaz şekilde beni ona çektiği ve her geçen gün birbirimize daha yakınlaştığımızdı. Artık hayatımın onsuz geçebileceğini düşünemiyordum. Rüyamı ve önceki gece hissettiğim içimdeki titremeyi düşününce ürperdim.

Tanrım, yoksa Seb'e âşık mı oluyordum?

Sersemleyerek kafamdan bu düşüncüyü atmaya çalıştım. Hayır. Olmuyordum. Ben Alex'le beraberdim ve başka hiçbir şeyin anlamı yoktu. Seb'i arkadaş olarak seviyordum, hepsi bu kadardı.

Ama yine de midem suçluluk duygusuyla kasılmıştı. "Saat kaç?" dedim, Seb'in düşündüklerimi algılamamış olmasını dileyerek.

Yeniden telefonumu çıkardı. "İkiyi biraz geçiyor."

Alex'ten hâlâ mesaj gelmemişti. Seb'le bakışlarımız karşılaştı. Kaygılıydı ve tam olarak ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Alex'i bir saat içinde görecektim. Korkuyla karışık bir heyecan duyuyordum.

Telefonumun boş ekranı, dün akşamki tüm bağırışlardan daha çok canımı acıtıyordu.

"Sanırım artık dönmeliyiz," dedi Seb ve banktan aşağı atladı. Bank gülünç denecek kadar yüksek olduğundan yardım etmek için elini uzattı. Eve dönmek için metroya bindik.

Eve dönüyorduk. Metroda sert plastik koltukta otururken, İspanyolca işaretleri inceliyordum. Gittiğimiz yeri adlandırabileceğim tek sözcük buydu... ama o anda kesinlikle ev gibi hissetmiyordum.

"Evet, yerleşim planı burada," dedi Alex.

Hep beraber atış alanındaydık ve Kara'nın katedral haritasının etrafında toplanmıştık. Alex bir elini masaya dayamıştı ve saçından bir tutam alnına düşmüştü. Haritanın üstünde, katedralin mihrabına parmağıyla hafifçe vurdu. "Ayinin ortasına doğru vaiz melekler tarafından kutsanmak isteyen olup olmadığını soracak ve büyük olasılıkla yaklaşık on kişi ayağa kalkacak. Willow, sen ve Seb'in ilk ya da son kalkanlar olmanızı istemiyorum. Sizden önce birkaç kişinin kalkmasını bekleyin."

Konuşurken bana baktı ama sesi ifadesizdi. Gri-mavi gözlerinin derinliğinde farklı bir titreşim görüyordum. Alex bana talimat verirken sanki gözleri bana ekibin bir üyesiymişim gibi bakıyordu. Dikkatimi toplayıp söylediklerine odaklanmaya çalışarak başımı salladım. Alex'in her hareketi ve her sözü, telefonunun kapalı olmadığını ve mesajımın alındığını onaylıyordu.

"Seb ve seninle oturuyor olacağım ve siz kalktığınızda ben de kalkacağım," diye devam etti Alex. "Willow, kutsandığın zaman, gerekirse ikinizi de korumak için diğer yanında olacağım. Seb, sana bir silah vereceğim ama bugün ve yarını çalışarak geçirmeni istiyorum."

"Tamam," dedi Seb aynı ifadesiz sesle. Yan yana oturmasak da ruhlarımız birbirine dokunuyordu ve Alex'e olan öfkesini hissedebiliyordum.

"Bu seni etkilemez, öyle değil mi Willow?" diye devam etti Alex. "Artık ruh çalışmasını tek başına yapabilir misin?"

Cümle anlam yüklüydü ama ifadesi yine soğuktu. Başımı salladım. "Evet, artık öğrendiğimi düşünüyorum. Aslında belki bende ateş etme çalışması yapsam iyi olur." Bu arada bütün ekibin ayakta bizi izlediğinin farkındaydım. Sabah Seb'le ben çıktıktan sonra hakkımızda konuştuklarını anlamak zor değildi. Kara'nın bana bakan gözleri soğuktu ve yüzünde başka bir ifade yoktu.

"İhtiyacın olduğunu düşünüyorsan çalış," dedi Alex. "Ama ruh çalışmasını da bırakma. Belki zamanını ikisi arasında yarıya bölerek çalışabilirsin." Yeniden haritaya dönüp işaret etti. "Sam, senin ve Trish'in burada, yaklaşık beş sıra arkada durmanızı istiyorum. Mümkünse koridor tarafında oturun. Kara, konuştuğumuz gibi, senin ön sırada, ya da en azından öne en yakın sırada oturmanı istiyorum. Wesley, Brendan ve Liz..."

Dikkatim dağıldı ve haritaya baktım. Seb ve ben eve vardığımızda Alex dönmüştü. Televizyon odasında diğerleriyle birlikte haberleri izliyordu. İnsan Hakları için Savaşanlar'ın ertesi gün ayinle aynı anda meleklerle karşı düzenlemeyi planladıkları miting hakkında özel bir haber programı vardı. Ama kimsenin televizyondaki haberle ilgilenir gibi bir hali yoktu. Herkesin bizi beklediğine dair berbat bir hisse kapılmışım. Daha da kötüsü, Alex tüm günü dışarıda Seb'le geçirmiş olmama şaşırılmış görünmüyordu. Kara ve Sam'le oturduğu kanepeden hareket etmeden bana soğukça merhaba demişti. Herkes bize bakarken, yalnız kalıp birkaç dakika konuşmak istediğimi söylemeyi olanaksız bulmuştum.

Alex'e bakarken aniden içimi öfke kapladı. İlişkimizi gerçekten bu kadar kolaylıkla bir yana mı atmak istiyordu? Birbirini bu kadar çok seven iki insan nasıl olur da bu kadar kötü iletişim kurardı? Üstelik de aralarından biri medyum olmasına rağmen.

"Tamam, planlarla ilgili söylemek istediğim bu kadar," dedi Alex ve elindeki kalemi masaya fırlattı. "Ama söylemem gereken bir şey daha var." Masanın etrafındakilere bakarken gerildiğini gördüm. "Çoğunuz dün gece Willow'la Seb hakkında kavga ettiğimizi duydunuz."

Bu, söyleyeceğini tahmin ettiğim en son şeydi. Boğazım kurudu ve kaskatı kesildim. Herkes heykel gibi duruyordu. Seb'in ruhunun benimkine doğru uzanıp tutmak istediğini hissediyordum.

"Yalnızca ikimiz arasında olan, kişisel bir şeydi," diye devam etti Alex. "Tartışma konumuzun ekibin çalışmalarıyla hiçbir ilgisi yok. Willow ve Seb bizim için güvenlik bilgilerini alacaklar ve bu da hayatımızın onların elinde olduğu anlamına geliyor. Onlara tam olarak güvenmeseydim bunu yapmazdım. Bu yüzden duyduklarınızı unutun, çünkü hiçbir önemi yok."

Masada sessizlik devam ediyordu. Yüzündeki ifade unutmanın zor olduğunu söylese de Kara başını salladı. "Anlıyoruz." Onun dikkat çekici güzel hatlarına bakarken bir anda aklıma Alex'in ilk öpüşmesi geldi. İlk öpüştüğü kişi gerçekten Kara olabilir miydi? Alex bir zamanlar ona âşık olduğunu bile bana söylememiştir. Bu arada, Alex'in odadaki durumu biraz rahatlatıldığını hissedebiliyordum. Ama yalnızca biraz. Tartışmamızı unutmaları için uzun bir süre geçmesi gerekiyordu.

"Hepsi bu kadar," dedi Alex. "Şimdi isterseniz atış eğitimi yapabilirsiniz. Ya da günün kalanını dinlenerek geçirebilirsiniz. Dışarı çıkmak isteyenler de çıkabilir ama iki kişi birlikte çıkın ve birbirinizi koruyun."

Herkes dağılmaya başlayınca ona doğru yürümeye başladım ama büyük adımlarla atış alanından çıkmak üzere olduğunu fark ettim. "Alex!" diye seslendim ve ona yetişmek için acele ettim. "Alex, bekle."

Durdu ve bana baktı. Koluna dokundum. "Gerçekten konuşmamız gerek."

"Şimdi olmaz," dedi.

"Hayır, şimdi konuşmamız gerek. Odana gidip konuşabilir miyiz? Hiçbir şey yokmuş gibi..."

"Şimdi olmaz," dedi dişlerini gıcırdatarak ve gözlerini kapatıp şakaklarını ovuşturdu. Sesindeki durgunluğa şaşırarak ona bakakaldım. Yanıt beklemeden odadan çıktı. Üst kata çıktığını duydum.

Kaskatı kesildim. Hayır. Bu gerçek olamazdı... neredeyse yirmi dört saattir konuşmuyorduk ve beni bu şekilde başından atamazdı. Seb, masanın yanında ayakta durmuş şarjörü dolduruyordu. Ona göz atınca, garip bir ifadeyle Alex'in arkasından baktığını gördüm. Hafifçe başını sallarken bakışlarımız karşılaştı. Seb'in çelişkili duygular içinde olduğunu bilsem de başıyla yaptığı belli belirsiz hareketin bana Arkasından git, demek istediğini anladım.

Yukarıda koridor sakindi. Evdekilerin bir kısmı aşağıdaydı, diğerleri de dışarı çıkmıştı. Sahanlığa vardığımda, ilk önce Alex'in kilere gitmiş olabileceğini düşündüm ve oraya doğru yürümeye başladım ama sonra onu duyunca ürperdim. Hayır, kilerde değil, banyodaydı.

Kusuyordu.

Endişeye kapılarak banyo kapısında durdum. Kapıyı tıklatmaya başladım ve elimi tahta kapıya yaslayarak yutkundum.

"Alex?" diye seslendim.

Yanıt yoktu. Sesler devam ediyordu ve içeri girmemek için kendimi zor tutuyordum. Sonunda sessizlik olduğunu ve önce sifonun sonra da lavaboya akan suyun sesini duydum.

Kapı açıldı ve Alex çıktı. Yüzünün doğal gözükmeyen solgunluğu saçlarını siyah gibi gösteriyordu. Yüzü henüz yıkamış gibi ıslaktı. "Ne istiyorsun?" dedi başını ovuşturarak.

"Yine migren ağrısı mı başladı?" dedim. Ağrının bazen nasıl ansızın saplandığını ve kusmasına neden olduğunu anlatmıştı. Şimdi baş ağrısının şiddetini hissedebiliyordum. "İyi misin?" Burnundan soluyarak elini aşağı indirdi. "Evet, çok iyiyim. Âşık olduğum kız..." Gerilerek durdu. "Willow, gerçekten ne istiyorsun?"

"Baksana, sadece... kızlar yatakhane boş. Oraya gidip konuşamaz mıyız?"

Yanağında bir kasın oynadığını fark ettim. "Oranın Seb'e ayrılmış olduğunu düşünmüştüm," dedi.

Bana tokat attı gibi hissettim. Kaskatı kesildim ve tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Kara'nın bunu ona söyleyeceğini biliyordum. "Öyleyse yanlış düşünmüşsün," dedim. "Dün akşam üzgün olduğum için oradaydı, tamam mı? Gerçekten bir şey yaptığımızı düşünüyor olamazsın."

"Üzgün," dedi Alex yineleyerek. "Demek orada bulunması benim hatam. Şimdi anladım."

"Kimsenin hatası yok... hiçbir şey olmadı!" Sustum ve derin bir nefes aldım. "Alex, lütfen böyle yapma." Kendime engel olamadım ve ellerimi beline dolayıp ona yaklaştım. "Lütfen. Seni seviyorum... senin de beni sevdiğini biliyorum."

Onun da kollarını kaldırıp bana sarılması için can atıyordum. Kalbinin çarpıntısını hissederken kolları hareketsiz kaldı. "Elbette seni seviyorum," dedi. Sesi o kadar duygusuzdu ki tersini söyler gibiydi. "Ama dün gece söylediklerim doğrudu, Willow. Bunu yapamam. Ve bunu sana söylediğimden bu yana geçen uyumadığın her saati Seb'le geçirdin. Anlaşılan kararını vermişsin."

Gözlerimi ondan ayırmadan geri çekildim. Ciddiydi. Seb'le bir daha asla konuşmamam konusunda ciddiydi. Tepkisine inanamayarak güldüm. "Kesinlikle yanlış olduğunu düşünsem de bana söylediğini yapmam mı gerekiyordu? Alex, nasıl hissettiğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum! Ama Seb yalnızca..."

"Evet, yalnızca arkadaşın, biliyorum," dedi sözümü keserek.

"Bunu sürekli söylüyorsun."

Nasıl bir fiziksel acı içinde olduğunu hissediyordum ve her şeye rağmen yapmak istediğim tek şey başını dizlerimin üstüne koyup okşayarak ağrısını yok etmektir. Yalnızca birkaç hafta önce odasında bunu yapmamı özlemle andım. İlginçti... o zaman her şey çok karmaşık görünüyordu ama aslında ne kadar basit olduğunu fark etmemişim.

"Bak Willow, şimdi bunun zamanı değil," dedi Alex sonunda. "Yarınki işe odaklanmalıyız. Hâlâ söylenecek bir şey kaldıysa, ondan sonra konuşuruz."

Yüz hatları öyle güzeldi ki. New Mexico'da çadırda birlikte kaldığımızı ve birbirimize söylediklerimizi anımsadım. İçimde bir şeyin öldüğünü hissettim ama konuşmaya başladığımda sesim sakindi. "Konuşmanın anlamı kalmayacak. Seb benim arkadaşım ve her zaman arkadaşım olarak kalacak. Ve Konsey saldırısı yaklaşırken..." Seb'in orada bulunma konusundaki ısrarını anımsayınca sustum. "O sırada hepimiz ölebiliriz," dedim sonunda. "Ve hayatımın belki de son günlerini önem verdiğim birinden uzak durarak geçiremem."

Alex'in gözleri, soğuk ve fırtınalı bir deniz gibiydi. "Hayır, âşık olduğun varsayılan kişiden uzak durarak geçirebilirsin."

"Bu benim seçimim değil. Senin seçimin."

"Peki, öyle diyorsan, öyle olsun," dedi. Gözlerini dikip bana baktı; sonra omuz silkti. "Sanırım, söyleyecek başka bir şey yok," dedi.

"Sanırım öyle."

Ve artık kuşku kalmamıştı. Alex ve ben ayrılmıştık.

Yirminci Bölüm

"O burada... birkaç kez bağlantı kurduk," dedi Charmeine'in sesi.

Charmeine telefon ettiğinde Raziel katedralin arkasında bulunan otoparktaydı ve ilk Melek Kampı için önerilen yerleşim planlarını incelemek için Silver Trail'e gitmek üzereydi. "Mükemmel," dedi kolunu siyah BMW'sinin tavanına yaslayarak. "Demek sana inanıyor."

Charmeine'in sesi her zamankinden daha yorgun geliyordu. Hafifçe güldü. "Ah, evet. Onu inandırmak çok kolay oldu. Kadının eğitilmiş bir CIA ajanı olduğunu söylediğini sanmıştım."

Gökyüzü berraktı ama hava soğuktu. Raziel üşümek için arabaya girdi ve rahat deri koltuğa yerleşti. "Öyle düşünmemelisin. Nate'in onunla çalıştığını neredeyse kimse bilmiyor. Bu yüzden senin de bir asi olduğunu kesin bir kanıt olarak görmüş olmalı. Peki, şimdi bilgiyi aldı mı?" Willow'dan topladığı bilgilere bakılırsa Kylar tek başına durumu idare etmeyi beceriyordu. Ama Raziel onun hâlâ birkaç çok önemli bilgiye ihtiyaç duyduğunu biliyordu.

"Evet, her şeyi," dedi Charmeine. "Güvenlik şifrelerini, onlar için gereken VIP geçiş kartlarını, hepsini aldı. Ayrıca senin Melek Katilleri işlerini bitirdiklerinde, tuzağa düşüp içerde kalmalarını sağlayacak bir, iki ayrıntı da var."

"Mükemmel. Ama henüz Kylar'la görüşmedi, öyle değil mi?" Raziel buna emindi, çünkü son zamanlarda Willow'un aklı sürekli Kilise'den bu bilgiyi alma planıyla meşguldü. Zihni bununla ve garip bir şekilde ilginç olan aşk hayatıyla meşguldü.

"Henüz görüşmedi," dedi Charmeine. "Onu kendi çabasıyla bulmaya çalışmasının daha iyi olacağını düşündüm. Böylece çok fazla şey bildiğimden şüphe duymaz. Neyse ki Zocalo'da, katedraldeki özel ayinle aynı anda yapılması planlanan bir miting var ve sen onların katedrale gideceklerini söylemiştin. O da Kylar'ın büyük olasılıkla orada

bulunacağına karar verdi. Bu durumda şansımız varsa karşılaşırılar. Karşılaşmazlarsa ona, asi melek güçlerimle onların nerede yaşadığını öğrendiğimi söylerim."

Raziel kaşlarını çattı. "Ama sen ekipten uzak dur," dedi uyararak. "Benim Yarı-meleğin medyum yetenekleri çok güçlü."

Charmeine'in yorgun sesi bu kez kızgındı. "Raziel. Kız kaç yaşında, on yedi mi? Her gün ruhsal saldırıyla karşı karşıyayım. Bir acemiyle başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Raziel kendi kendine başını salladı. "Risk almaya gerek olmadığını düşündüm, hepsi bu."

"Neyse, zaten onlara yaklaşmayı düşünmüyordum. Işık halkalarına ateş edebilen insanlar beni korkutuyor. Bu arada, onlara biraz yavaşlamalarını söylemen gerektiğini düşünüyorum. Son iki haftada yirminin üstünde melek ölümü gerçekleşti. Üstelik On İkiler'in etkisiyle son dönemde çok daha az beslenme olduğunu da belirtmem gerek."

"Ah, öyle mi?" dedi Raziel tedirgin bir ifadeyle. "Bu konuda bir şey yapılıyor mu?"

"Hayır, sanmıyorum. Meleklerin buradaki durumu iyi ama Melek Katilleri'nin ne zaman ne yapacakları belli olmadığı için önlem almak zor."

Raziel buna şaşırmamıştı. Kylarin iyi bir strateji uzmanı olduğuna kuşkusu yoktu. "Onlara bunu iletmek için elimden geleni yapacağım," dedi. "Ama bu konuda çok istekli olduklarını biliyorsun."

Charmeine'in derin bir nefes aldığını duydu. "Teşekkürler," dedi. "Neyse, birkaç gün sonra bunun hiçbir önemi kalmayacak."

"Sabırla bekleyişin nasıl gidiyor?" dedi Raziel. Charmeine'in bıkkın sesi onu endişelendirmişti. Sesi dayanmak için mücadele eden bir kadın gibi geliyordu.

Raziel onun yüzünü ekşittiğini hissedebiliyordu. "Sanırım fena değil. Ama partinin yakında gerçekleşeceğine seviniyorum. Ruhsal bir siper kullanmak zorunda kalmayacağım anın gelmesi için saatleri sayıyorum."

Raziel onun için endişelendi. "Senin için onları uzak tutmak gittikçe zorlaşıyor, öyle değil mi?"

Sesi canlandı. "Merak etme... son noktaya kadar dayanabilirim. Bana güvenebilirsin. Bu arada, Tyrel'i duydun mu?"

"Evet, duydum," dedi Raziell kısaca. Konsey Meksika'daki Melekler Kilisesi'nin başına, Raziell'in çok uzun yıllardır nefret ettiğı bir rakibi olan Tyrel'i atamıştı. Kuşkusuz On İkilere'in yaptığı atamanın nedeni tam olarak buydu. Üstelik Tyrel insanlara karşı ölçülü olmamasıyla tanınıyordu. Ama bu Konsey için önemli değildi. Onlar açık bir şekilde Raziell'e hakaret etmenin tadını çıkarırken, istedikleri gibi davranacaklarını göstermeye çalışıyorlardı. Kendisi gittiğı anda Tyrel'dan kurtulmayı planladıklarını öğrenmek Raziell'i şaşırtmazdı.

"Son gülen biz olacağız," dedi Charmeine. "Sen de gelip eğlenceye katılacak mısın?"

Raziell mavi gökyüzüne doğru yükselen dağlara baktı. Saldırının diğer sonuçları ne olursa olsun, Konsey yakında ölecekti. Kendisi de ölecek olsa bile, gördüğü son şeyin onların parıldayarak yok olan parçacıkları olmasını istiyordu. Televizyondaki konuşmalarını ve buna söz veriyoruz derken ona verdikleri gizli ölüm cezasını düşününce acı acı gülümsedi.

"Ah, elbette geleceğim," dedi. "Bu akşam uçakta yer ayırtacağım."

"İyi. Çünkü sanırım burada aslında şansımız var. Bu dünyada farklı hissediliyor, öyle değil mi? Belki de hayatta kalmayı başarırız."

Charmeine telefonu kapatır kapatmaz, Raziell çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. Düğmesine basarak açtı ve CIA'nın Melek Katillerini finanse edip denetlediğı gizli bölüm olan Melek Projesi dosyalarına girdi. Birkaç ay önce bu bilgileri elde etmeyi başarmıştı. Özel ajanların bir kısmı melek çarpması yaşamış, bir kısmı da öldürülmüştü.

Yalnızca bir tanesi iki gruba da ait değildi.

Birkaç tuşa bastı ve ekranda beliren fotoğrafa baktı. Kumral, gösterişli, genç bir kadının baş ve omuzları içeren bir resmiydi bu. Sophie Kinney, departmanı meleklerin ele geçirmesiyle, ihanet eden melek Nate'le birlikte kaçıp tam zamanında hayatını kurtarmayı başarmış genç bir ajandı. Raziell, Willow'un düşüncelerinden, İkinci Dalga'nın geldiğı gün Sophie'nin oynadığı rolü öğrenmişti. O ve Nate, Willow'u katedrale helikopterle götürmüşlerdi. Nate saldırı için Willow'a yardım etmek üzere onunla kalmış ve öldürülmüştü. Bunu anımsamak Raziell'i mutlu etti. Bu arada Sophie güvenli bir yere kaçmıştı. Akıllı olmalıydı.

Ama güvenlik görevlisi tarafından arka kapıda görülmüştü. Daha sonra kılık değiştirerek aynı güvenlik görevlisine, dünyada kalan tek Melek Katili olduğunu düşündüğü Kylar'ın nerede olduğunu öğrenmek için sorular sormuştu. Güvenlik görevlisinin gönderdiği endişeli elektronik postaya Raziel onu öven bir yanıt yazmış; meleklerle olan bağlılığı için kutlayıp Sophie'yle olan karşılaşmasını gizli tutmasını istemişti.

Sana bıraktığı iletişim ayrıntılarını bana gönder, melekler gerekeni yapacaklardır, diyerek bitirmişti. Sophie'ye yazdığı elektronik postanın ise bir başyapıt olduğunu düşünmüştü.

Alex Kylar'ı aradığınızı biliyorum. Ben de onu arıyorum. Eski iş arkadaşınız Nathaniel dostumdu ve amaçlarımız ortaktı. Son zamanlarda birçok meleğin öldürüldüğü Mexico City'de, benim gibi birkaç kişi var. Alex Kylar'ın burada olduğunu ve yeni bir Melek Katilleri ekibi kurduğunu düşünüyoruz. Elektronik postada açıklayamayacağım başka ayrıntılar da var ama sizin, benim içinde bulunduğum grubun ve Kylar'ın ekibinin dünyanın karşı karşıya kaldığı tehditle savaşması kaçınılmazdır.

Raziel'in tahmin ettiği gibi Sophie'nin yanıt vermesi uzun sürdü. Hangi ayrıntılardan söz ettiğini keşfetmeye çalışan Sophie'nin halini hayal eden Raziel gülümsedi. Ama sonunda pes etmiş ve yanıt vererek Raziel'in ustalığı sayesinde ona inanmıştı. Ve şimdi Mexico City'de, kendisine dostça davranan asi melek Charmaine'le iletişim halindeydi. Ve kuşkusuz Kylar'la birlikte dünyayı melek tehdidinden kurtaracakları için çok, çok heyecanlıydı. Ekranda yeniden Sophie'nin fotoğrafına bakan Raziel gülümsedi. Hayır, bana teşekkür etmene gerek yok, diye düşündü. Gerçekten. Onu bulmana yardım ettiğim için çok mutluyum.

Çünkü Kylar Sophie'yi tanıyordu. Onu sevmiyor olabilirdi ama onu tanıyordu. Ondan gelecek bilgiye güvенеcekti. Ve Raziel bilgisayarını kapatırken, bunun Alex'i yenmek için tek yol olduğunu düşünüyordu.

Seb gerçekten Willow'un erkek arkadaşının bu kadar aptal olabileceğine inanamıyordu.

Ekip olarak Zocalo'ya gitmek için metroya bindiklerinde, Seb kalabalık vagonda Willow'un yanında duruyordu. Çevreleri saten melek kanadı takmış insanlarla doluydu. Kalabalıkta kanatlar birbirine çarpıyor ve bükülüyordu. Ekip dağınık şekilde duruyordu. Alex az ilerde Kara ve Wesley'yle birlikteydi. Alex ve Willow önceki gün ilişkilerini resmi olarak sona erdirdikten bu yana neredeyse konuşmamışlardı. Konuşmak zorunda kaldıklarında soğuk ve uzak davranmaya özen göstermişlerdi. Şimdi kendilerini katedrale götüren aracın

içinde Willow sessizce duruyordu ve yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sürekli taktığı kristal kolye ucu boynunda değildi. Bu konuda konuşmak istemediğini açıkça belirtmiş olsa da Seb onun öfkesini ve acısının derinliğini hissedebiliyordu.

Tren sallandı. Willow dengesini kaybetmemek için Seb'in kolunu yakaladı, sonra da özür dileyen bir ifadeyle gülümsedi. Gürültülü ortam konuşmaya uygun değildi. Her zamankinin aksine yüzünde makyaj vardı. Daha güzel olmasa bile daha yaşlı görünmesini sağlıyordu. Seb de ona gülümsedi ve kolunu hiçbir neden olmaksızın ona dolayıp kendine doğru çekmeye hakkı olmasını ne kadar istediğini düşündü. Bunu yapmaya hakkı olan ve belli ki bu hakkı umursamayarak, yalnızca onunla arkadaş olduğu için Willow'dan ayrılmak isteyen Alex'i mutlulukla boğabileceğini düşündü. Seb buna inanamıyordu. Willow Seb'in istediği şekilde onunla olsaydı, onunla bir odaya kapanıp duygularını sözleriyle ve dudaklarıyla anlatabilse, ondan da aynı karşılığı görse, kimle arkadaş olacağı umurunda bile olmazdı. Akli başında olan kim umursardı böyle bir şeyi? Willow kendisine ne kadar önem verirse versin, Alex'i asla aldatmazdı. Cabron bunu bilmiyor muydu?

Seb yaptığı çalışmalarla bu tarz düşüncelerini derinde gömülü tutmayı öğrenmişti. Alex'i sürükleyerek bir yana çekmek ve ne kadar ahmak olduğunu söylemek ve belki konuyu vurgulamak için bir iki yumruk atmak konusunda kurduğu hayallerle kendini eğlendiriyordu. Zihninin en üst kısmı bulunduğu vagonla, reklamlarla ve çevresindeki insanlarla ilgiliydi. Willow denese, ne hissettiğini anlayabilirdi ama Seb onun bunu yapmayacağını biliyordu. Başından beri aralarında bir anlaşma var gibi davranmışlardı: Seb ona âşık olduğunu çok açıkça belli etmeyecekti, Willow da bunu fark etmemiş gibi davranacaktı.

Metro tünellerden geçerken Seb, Willow ve Alex'in ayrılmasına sevinmesi gerektiğini düşündü. Ama hâlâ birbirlerine deli gibi âşık oldukları açıktı. Kalabalık vagona bile onları duygusal olarak birbirine bağlayan ilişkiyi hissedebiliyordu ve yakında uzlaşacaklarına emindi. Bu arada Willow'un nasıl bir acı içinde olduğunu görmek Seb'i kahrediyordu ve durumu düzeltmesi için Alex'i yumruklamak ve kendine gelmesini istemek gibi garip bir konumda hissediyordu. Seb buruk bir şekilde gülümsedi. Alex buna inanmayacaktı ama Willow'un mutluluğunu kendi mutluluğundan daha çok istiyordu.

Ama ne de olsa bir aziz değildi. Ve bütün kalbiyle bir gün Willow'un Alex'ten vazgeçip kendisi gibi hissetmesi için dua ediyordu. Çünkü Willow'un rüyasını ve kendisini ona kavuşturan olayların sırasını düşününce kaderin yalnızca arkadaş olmaları için onları bir araya

getirmiş olduğuna inanamıyordu. Willow ve kendisinin birlikte olmak için yaratıldıklarına, tek nedenin yarı-melek olmaları değil, kişilikleri olduğuna kesin olarak inanıyordu. Ruhları, hayatları boyunca haykırarak birbirini aramıştı.

Willow asla böyle hissetmese de Seb bununla başa çıkabileceğini biliyordu. Ağabeyi olarak onun hayatında bulunmak, hiç bulunmamaktan iyiydi. Ama her geçen gün daha zor oluyordu. Yarı-melek kıza daha çok âşık olabileceğini asla düşünmemişti. Ama Willow'la bir arada olmak ve aralarındaki çaba gerektirmeyen bağlantıyı hissetmek asla tanımadığı bir duyguydu. Ve Willow gözlerini açıp görse, bunun çok daha büyüyeceğini biliyordu. Tren durmak için yavaşlarken Seb derin bir nefes aldı. Bazen Willow'u kollarına almamak ve onu öpmeye başlamamak için kendini güç tutuyordu. Her şey daha mı iyi olurdu bilemiyordu ama bazen onun da kontrol edemediği şekilde bir çekim hissettiğini fark ediyordu. Aslında onun Alex'e ne kadar âşık olduğunu düşündüğünde, pek iyi bir fikir olmadığını anlıyordu. Ve ona ağabey gibi davranmakta zorlanıyordu.

Ama yine de bunu yapacaksın, dedi kendi kendine. Sana farklı bir şey istediğini söyleyene kadar, onun yalnızca ağabeyi olacaksın. Başını eğip Willow'un kıvrıl saçlarına, güzel yüzüne baktı. Willow da bir gün aynı şeyleri hissedecekti. Etmek zorundaydı.

Başka çaresi yoktu.

Zocalo istasyonuna vardıklarında kapılar basınçlı bir tıslamayla katlanarak açıldı. "İşte geldik," dedi Willow mırıldanarak. Alnının kırışmasından tedirginliği anlaşılıyordu.

"Evet, geldik," dedi Seb onaylayarak ve düşüncelerini bir yana bıraktı.

İtişerek vagondan çıktılar. Dünyadaki herkes Zocalo'ya gidiyor gibiydi. Alex ve diğerleri bir sonraki kapıdan çıkmışlardı. Ekip metro merdivenlerinin başında yeniden buluştu. Yukarı doğru çıkarken binlerce insanın bağırarak aynı şeyleri tekrarladığını duydular. "Mexico City ölüyor! Doktorlar için para gerek, melekler için değil! Mexico City ölüyor! Doktorlar için para gerek, melekler için değil!"

Seb, Savaşanlar'ın gösteri yaptığını anladı. Zocalo'ya çıktıklarında yumruklarını sallayan kalabalığın Palacio yakınında toplandığını gördüler. Birbirlerine karışan ruhlarının rengi kan kırmızısıydı ve kalabalık her bağırışta, tek beden olmuş, öfkeli bir yaratığı andırıyordu. Seb

bir anda ürpererek durdu. Daha önce de genellikle kavga etmek üzere olan sokak çetelerinde benzer ruhlar görmüştü. Ama bu duruma, asla binlerce insanda aynı anda tanık olmamıştı.

Yakında, yüzlerce melek kanadı takmış insan bir araya gelmiş, aynı öfkeyle bağırarak karşılık veriyorlardı. "Melekler ihtiyacınızı karşılar! Gerçekten inanırsanız, melekler ihtiyacınızı karşılar!" Çoğu zarar görmüş olsa da onların da ruhu genellikle Savaşanlar'a duydukları öfkeyle kırmızıya dönüşmüştü. Yukarıda, parıldayan kanatlarıyla melekler gezinirken, onlarca zalim görünüşlü güvenlik görevlisi, kalabalığın bittiği noktalarda devriye geziyordu.

Willow Seb'e baktı. Göz kalemiyle belirginleşen yeşil gözleri her zaman olduğundan daha büyük görünüyordu. "Bu gerçekten hiç iyi değil," dedi alçak sesle ve Seb onun avlanan melekleri değil, öfkeli ruhları kastettiğini anladı. O da kendisi gibi gösterinin titreşimini ve çevrelerinde kabarın öfkeyi algılıyor olmalıydı.

"Her şey düzelecek," dedi mırıldanarak.

"Bu gösterinin yapılacağını biliyor muyduk?" dedi Sam yüzünü buruşturarak.

Seb inanamayan gözlerle ona baktı. Dün Willow'la dışarıdan döndüklerinde, Sam diğerleriyle televizyonda bu haberi izliyordu. "Evet, biliyorduk," dedi Alex kısa keserek ve katedrale doğru yürümeye devam etti. "Bizi etkilemez."

Ama ne yazık ki etkiliyordu.

Los Angeles Katedrali'ne yaklaştıklarında, girişten sıra halinde, kıvrılarak, yavaş yavaş dışarı çıkan ve meydana doğru ilerleyen insanları fark ettiler. "Sanırım bir sorun var," dedi Kara kaygıyla mırıldanarak. "Alex, ben gidip bir bakayım." Yanıt vermesine fırsat kalmadan Kara koşmaya başladı. Peruğundaki uzun örgüler arkasında sallanıyordu.

Alex kaşlarını çatarak katedralin girişine doğru baktı. "Hepiniz yaklaşın," dedi. Taşıdığı büyük, plastik torbaya elini soktu ve çıkardığı melek kanatlarını dağıtmaya başladı. Seb'e de bir çift kanat uzattığında gözleri karşılaştı ve Seb onun bakışlarında kontrol altına alınmış nefreti gördü. Duygular karşılıklıydı.

Alex Willow'a bir çift lavanta rengi kanat verirken gözlerine bakmamaya çalıştı. Willow da onunla göz göze gelmekten kaçınarak sessizce kanatları aldı. Kısa, siyah bir etek ile

Liz'den ödünç aldığı siyah bir üst giyiyordu. Kot bir ceket ve onu uzun bacaklı gösteren topuklu ayakkabılarıyla giysisini tamamlamıştı. Seb'in üstünde gri bir pantolon ve biraz daha zayıf olsa da neredeyse kendi boyunda olan Wesley'den ödünç aldığı beyaz gömlek vardı. Diğerleri de benzer şeyler giymişlerdi. Alex onların kiliseye giden kalabalığa mümkün olduğu kadar uyum sağlamalarını istemişti. Ondan emir almak canını sıkırsa da Seb Alex'in yaptığı işte başarılı olduğunu düşünüyordu. Bu, kendisinin asla yapmak istemeyeceği bir işti.

"Doğru taktım mı?" dedi Willow alçak sesle. Sırtını dönüp ona çarpık bir şekilde duran lavanta rengi kanatlarını gösterdi. Seb onları sağlamlaştırdı ve kısa eteğin ortaya çıkardığı hatlarına bakmamaya çalışarak, omzunun üstünde kıvrılan esnek bandı ayarladı. Gözünün kenarıyla Alex'in onları izlediğini gördü. Alex kıskanıyorsa, nedeni kendi aptallığıydı. Normal şartlarda Willow asla Alex yerine Seb'den yardım istemezdi.

"Şimdi düzgün duruyorlar," dedi Willow'a. Çok güzelsin, diye eklememek için kendini zor tuttu.

Sözcükleri neredeyse söylemek üzere olduğu için Willow kolayca algıladı ve yanakları kızardı. "Teşekkürler," dedi ve Seb bunu aynı zamanda iltifata karşılık söylediğini anladı. "Seninkiler düzgün duruyor," diye ekledi, Seb'in beyaz kanatlarına göz atarak.

Kara koşarak geri geldi. "Alex, haberler gerçekten kötü," dedi nefes nefese konuşarak. Katedralde bir güvenlik alarmı var. Savaşanlar'ın gösterisi devam ederken bir terör saldırısı olmasından endişe ediyorlar. Bir metal detektörü yerleştirmişler."

"Ne yapmışlar?" Alex'in başı hızla katedrale doğru döndü. Kendi kendine küfretti.

Cebindeki sustalı bıçağı düşünen Seb sessizce bekliyordu. Yanında tabanca da vardı ve kamerindeki kılıfı yadırgıyordu. Bir sorunla karşılaştığında, bıçağını tercih edeceğini biliyordu.

"Peki... bunun anlamı nedir?" diye sordu Liz sonunda.

"Silahlarımızı bırakıp yine de içeri gireceğiz, öyle değil mi?" dedi Brendan.

Alex'in hayal kırıklığı apaçık ortadaydı. "Bu ne işe yarar ki? Bir sorun çıktığında, ateş edebilmemiz gerekir. Kahretsin." İki eliyle saçlarını geri itti. "Bunu erteleyemeyiz," dedi kendi kendine mırıldanarak. "Güvenlik şifresi yarın değişecek..."

"Şifreye ihtiyacımız olmayabilir," dedi Willow sakın bir sesle.

"Evet ama olabilir de," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Risk alamayız çünkü Konsey dört gün sonra gitmiş olacak." Derin bir nefes aldı. "Tamam," dedi sonunda. "Sizi kapının dışında beklemek zorunda kalacağız. İkiniz de silahlarınızı Karaya verin. Willow, cep telefonunu bana ver."

Silahını gizlice Karaya verdikten sonra konuşmadan el çantasını açtı. Seb onun emir almaktan hoşlanmadığı için tedirgin olduğunu görebiliyordu. Sırtını kalabalığa dönen Seb tabancayı ve bıçağı çıkarıp Kara'ya verdi. Kara sessizce onları çantasına attı. Nefreti öyle açıktı ki Seb gülümsemekten kendini alamadı. "Bıçağımı çalmazsın, öyle değil mi?" dedi.

Kara'nın kahverengi gözlerindeki ifade buz gibiydi. "Endişelenme. Hırsızlık yapan ben değilim."

Meydanın karşı tarafında, bağırarak kalabalığın sesi gittikçe yükseliyordu. Alex, Willow'un cep telefonunda bazı tuşlara basarak bir şeyler yapıyordu. Seb ona bakarken ansızın zamanın durduğunu hissetti.

Ruhları çabalamadan görebiliyor olsa da karşılaştığı herkesin ruhunu ayrıntılarıyla incelemiyordu, çünkü bunun gereksiz bilgi yükü olacağını biliyordu. Ama önceki gün, Alex atış alanından ayrılıp üst kata çıkarken, Seb onun ruhunun mavi ve altın tonlarında bir gariplik görür gibi olmuştu. Bir ışık oyunu zannederek önemsememişti ama şimdi gün ışığında, aynı şeyi yine görüyordu.

Alex'in ruhu zarar görmüştü.

Yirmi Birinci Bölüm

Seb gözlerini dikerek, Alex'in yaşam gücünü inceledi. Asla böyle bir şey görmemişti. Hayatı boyunca melek çarpması yaşamış binlerce ruhla karşılaşmıştı ve neden olduğu gri, hastalıklı görüntüyü, ruhun doğal renklerinin bu solgunluk arasından çıkma çabasını çok iyi biliyordu. Alex'in durumu buna benziyordu ama farklıydı. Ruhun kendi renkleri solmuş gibiydi. Seb'in Alex'le tanıştığında canlı bir okyanus mavisi olduğuna inandığı renk şimdi donuk ve grimsi gibi duruyordu. Altın rengi ise matlaşmıştı ve belirsiz siyah noktalarla kaplıydı.

Hasar melekler tarafından yaratılmış gibiydi... ama tam olarak ona da benzemiyordu.

Willow'un sorusu aklına geldi: İnsanlarda melek çarpmasına neden olabilir miyiz?

Seb böyle bir şey asla fark etmemişti ve birlikte olduğu kızların ruhlarında asla benzer bir durum görmemişti. Ama ansızın bir şey dikkatini çekti ve göğsünde bir kasılma hissetti. Bir kızla asla uzun süreli birliktelik yaşamamıştı. Bir ya da iki günlük, gelip geçici ilişkileri olmuştu. Willow aylardır Alex'le birlikteydi.

Aradan yalnızca saniyeler geçmişti. Alex telefonu Willow'a geri verdi. "Al... numaramı hızlı arama listesine koydum. Telefonu cebinde sakla; biz de ayın başladığı anda kilise kapısında olacağız. Bir sorun olduğu anda ara tuşuna bas, bir şekilde içeri gireriz."

Alex'in migrenini, geçmeyen baş ağrılarını ve bunların neden olabileceği onlarca şeyi düşünen Seb gözlerini Alex'in hasarlı ruhundan ayırdı. İlk ve en büyük endişesi Willow'du. Tahmin ettiği gibiyse, Alex'e zarar verdiği düşüncesi onu mahvedecekti.

Willow telefonu alırken Alex'in yüzünde bir yumuşama belirtisi aradı. Hiçbir şey yoktu. Ansızın soğuklaşan bir ifadeyle telefonu ceketinin cebine koydu.

"Tamam, ararım," dedi.

Ceketinin düğmelerini ilikledi. Willow'un, Alex'in yüz ifadesini genç ve savunmasız gösterecek bir belirti görmeyi beklediğini Seb biliyordu. Alex'in de Willow kadar acı içinde olduğunun ama bunu kabul etmeyecek kadar inatçı olduğunun da farkındaydı.

Willow zorlanarak konuştu. "Sanırım gidip sıraya girsek iyi olur," dedi. Ekibin kalanı biraz uzakta durmuş, aralarında konuşuyorlardı. Seb, özellikle Sam'in içeri giremediği için büyük hayal kırıklığı yaşadığını hissedebiliyordu.

Alex'in yüzü hâlâ ifadesizdi. "Evet, gidin. Sizinle bekleyemeyiz çünkü tam metal detektörlerine yaklaşırken yanınızdan ayrılmamız şüphe çekebilir. Dikkatli olun, tamam mı? Tam kapının dışında olacağız." Sesi samimi olsa da ekibin herhangi bir üyesiyle konuşur gibiydi ve Seb ona bir tokat atmak istediğini düşündü. Özür dilesene ahmak herif.

Ama artık çok geçti. Alex'in ruhunu bir kez daha inceleyen Seb, hata yapmadığını net olarak görebiliyordu. Boğazının kuruduğunu hissetti. Bunu Willow'a nasıl söyleyebilecekti?

Alex'in sözlerine karşılık Willow sertçe başını salladı. Seb onun, Alex'in şu anda bile geri adım atmamasından ne kadar incindiğinin farkındaydı. "Seb, hazır mısın?" dedi Willow ona dönerek ve kaygısını fark edince şaşırdı.

"Evet, hazırım," dedi ve düşüncelerini elinden geldiği kadar gizlemeye çalıştı. Bakışları Alex'le karşılaştı ve gri-mavi gözlerindeki sert ifadeyi gördü. Seb onun kendisine Willow'a dikkat etmesini, öfkeli bir Kilise üyesi onu tanıyıp alarmı çalıştırırsa, onu korumasını söylediğini anladı. Alex bunları söylemesine gerek olmadığını bilmiyor muydu?

"Gerek olursa şifreyi anımsıyorsun, öyle değil mi?" dedi Alex yüksek ama kontrollü bir sesle.

Seb başını salladı. Willow gibi o da şifreyi ezberlemişti. "Endişelenme," diye yanıtladı. Ve inan bana dostum, onu senin için değil, hayatım pahasına koruyacağım, diye ekledi içinden.

Willow ile birlikte meydanda yürümeye başladılar. Topuklu ayakkabılarıyla her zamankinden uzun boyluydu. Endişeyle Seb'e göz attı. "Sorun nedir?"

"Sonra söylerim," dedi.

"Ama..."

Seb kendi sesindeki gerginliği hissederek konuştu. "Lütfen, querida. Sonra söyleyeceğim, inan bana."

Willow onun yzni incelerken tereddüt etti ama sonunda başını salladı. "Tamam."

Girdikleri sıra yavaş ilerliyordu ama bekleyen herkes mutluydu ve neşe içinde melekler hakkında konuşuyorlar, katedralde böyle önemli bir ayine katılmalarının ne kadar heyecan verici olduğunu söylüyorlardı. O ve Willow, saten melek kanatlarıyla kalabalığa uyum sağlamışlardı. Kısa bir süre sonra girişe inen koyu renk basamakları ve basamakların sonunda duran metal detektörünün parıldayan kavisini görebildiler. Seb bir zamanlar kilise girişinin cadde seviyesinin üstünde bulunduğunu duymıştu. şehirdeki birçok yapı gibi, bu eski bina da yavaş yavaş bataklık özelliği taşıyan temeline doğru kyordu.

"Biliyor musun, sonunda bir şey yaptığım için seviniyorum," dedi Willow alçak sesle. Gözleri ilerdeki metal detektörüne sabitlenmişti. İnsanlar geçerken detektörün her iki yanında güvenlik görevlileri bekliyordu. "Bütün bunlar olurken, evde oturmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum."

Onun da ruhu kendi ruhu gibi gri ve yorgun görünüyordu. Seb onun Alex'in ruhunu fark etmemesine şaşırmamıştı. Willow'un, doğal ruhsal odak noktasının merkezi ruhlar değildi ve özel bir neden olmadıkça ruhlara bakmaya çalışmıyordu. Ve konu Alex olunca son birkaç haftadır bakmamış olması doğaldı. Ona zarar vermediğini, Willow'a Seb söylemişti.

"Evet, evde kalmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum," dedi Seb.

Onun çekimser tavrını fark eden Willow gülümsedi. "Hâlâ orada kalmamı isterdin, öyle değil mi? Dürüst olmak gerekirse, sen de onun kadar..." Ne söylediğini fark etti ve özgün bir ifadeyle yzni buruşturup sustu.

Seb dayanamadı ve kolunu Willow'nun omzuna atıp onu yanına doğru çekti. Her şey düzelecek, mi amorcito, demek istedi. Ama görmüş olduğu şeyi ona söylediğinde, nasıl her şeyin düzeleceğini o da bilmiyordu. Bu, Willow'u kahredecekti. Alex'teki hasar, melek dokunuşunda olduğu gibi kalıcı mıydı? Peki, bu durum Seb'in umutlarını nasıl etkileyecekti? Bu gerçek, büyük olasılıkla Willow'un asla Alex'le birlikte olmayacağı anlamına geliyordu. Ama Willow ona hâlâ bu kadar âşıkken, dokunuşuyla ona zarar verdiğini öğrenirse onu asla unutamayacaktı. Asla!

Willow korku dolu gözlerle ona bakıyordu. "Yine aynı konuyu düşünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle. Yutkundu. "Ben ve Alex'le ilgili bir şey, öyle değil mi?"

Yanıt vermek zorunda kalmamıştı. Merdivenin başına vardıklarında melek kanatlarının birbirine çarpmasıyla bir hareketlilik oluştu. "Seb! Bonsoir!" diye haykırdı siyah saçlı kız. Seb ne olduğunu bile anlayamadan iki yanağından öpünce Seb de düşünmeden karşılık verdi. Yanındaki diğer iki kız da aynı şeyi yaptılar. Öpücüklerden afallayan Willow gözlerini kırptırdı.

"Pansiyondan ayrıldın!" dedi siyah saçlı kız gülerek. Fransızca konuşuyordu ve şakayla da olsa azarlar gibi davranıyordu. "Kimse nereye gittiğini bilmiyordu; bir anda yok oldun." Bakışları Willow'a döndü ve merakla onu inceledi.

Seb o anda, üç kızın da meleklere inandığını ve Melekler Kilisesi'nin internet sitesinde Willow'un fotoğrafını görmüş olabileceklerini düşündü. "Oui, kız arkadaşım ile karşılaştım," dedi. Kolu hâlâ Willow'un omzundaydı. "Maria." Aklına gelen ilk isim bu oldu. İngilizce konuşmaya devam etti. "Maria, bu Celeste ve bu da... özür dilerim," dedi sarışın kıza dönerek. "Nicole müydü?"

Üzgün bir şekilde başını sallayan kız solgun ve zayıf gözüküyordu. "Baksana, seni görür görmez hakkımızda her şeyi unuttu," dedi şakalaşarak Willow'a bakıp. "Maria, bu Nicole," dedi. Uzun boylu, kıvılc saçlı, üçüncü kıza döndüğünde, kız kendini tanıtti: "ve ben de Adele."

"Merhaba," dedi Willow, elini sırayla onlara uzatarak.

Basamaklardan inmeye başladılar ve sıranın arkasındaki kişilerin kızgınlığına aldırmayan üç kız da yanlarında kaldı. Celeste, Willow'a bakmaya devam ediyordu. "Bana çok tanıdık geliyorsun," dedi ansızın. "Oyuncu musun?"

Willow gülümsemeye çalışırken Seb kaslarının gerildiğini hissetti. "Hayır ama herkes aynı şeyi söylüyor," dedi Willow.

"Birine benziyor olmalıyım."

"Demek hepiniz kaçıp buraya geldiniz... beni terk ettiğinizi düşündüm," dedi neşeli bir ses Amerikan şivesiyle. Yumuşak, kahverengi saçlı bir erkek aralarına katılmıştı. Gelen

Mike'tı. Seb'i görünce yüzünde bir gülümseme belirdi ve omzuna vurdu. "Seb! Dostum, nerelerdeydin?"

"Şimdi bir kız arkadaşı var," dedi Celeste suratını asarak ve Mike'ın kolunu sıkıştırdı. " ok  zg n m. Sonra beni teselli etmelisin."

"Hay aksi, çok üzüldüm," dedi Mike yatıŐtıran bir sesle. "Evet, d nd g m zde seni avutmak için bol zamanımız olacak."

Son basamağa ulaşmışlardı ve her nasılsa üç kız ve Mike onların önüne geçmiŐlerdi. Gülümseyen Mike onlara doğru döndü ve el iŐaretiyle veda etti. O sırada kızlar metal detektöründen geçmeye başlamışlardı.

Willow'un ifadesi hafifçe şaşkın gibiydi. "ArkadaŐların mı?"

Seb omuz silkti. Hepsinin bir arada ortaya çıkmasına inanamamıŐtı. "Onlarla kaldığım pansiyonda tanıŐmıŐtım."

Celeste'in çantasındaki bir şey makinede sinyal vermişti. Güvenlik görevlisi çantanın i ini kontrol etmeye başlarken Mike ve diğer kızlar bir araya gelmiş izliyorlardı. Diğer görevli Seb ve Willow'a beklemeleri için işaret etti.

Willow, kahverengi çantasını gülerek geri alan Celeste'i izliyordu. "Kızların hepsi de çok güzel, öyle değil mi?" dedi ilgisiz bir ifadeyle. " zellikle şu Celeste, senden hoşlanıyor gibi bir hali var."

Seb onun profiline baktı. Hayal mi ediyordu, yoksa Willow'dan hafif bir kıskançlık mı sezmiŐti? Sonra Willow kendine gelip o hissi kendi kendine yok etmişti. Güvenlik görevlisi el iŐaretiyle geçmesi için Willow'u çağırdı. Topukları taş zeminde tıkırdayarak yürüyen Willow öne doğru ilerledi.

Hıncahı  dolu katedrale girdiler. Sıralar ayinin baŐlamasını bekleyen insanlarla doluydu. Kilisenin şekli çocukluğunda hafızasına kaydettiği gibiydi ama içerdeki ruh tamamen farklıydı. Sıralarda, tavanda ve mihrapta altın rengi melekler parıldıyordu. Yüksek tavanın hemen altında süzülen gerçek melekler de vardı ve kanatları ışıldıyordu. Zihninde onlara ulaşmaya  alıŐan Seb, dışarıdan görünmeyen ofis alanında en az on tane melek olduğunu fark etti.

"Baksana, burada oturacak yer var," dedi Celeste, Seb'in kolunu çekiştirerek. "Sıkışırsak hep birlikte oturabiliriz."

"Teşekkürler ama ben ve Maria..."

Celeste onu önemsemedi ve Willow'un kolunu tutup gülerek onu sıraya doğru çekmeye başladı. "Hadi, gel! Seb'i haftalardır görmedik ve kız arkadaşını tanımak istiyoruz!"

İnsanlar arkalarında geçmek için bekliyorlardı ve Mike kibarca Willow'un yanında duran Seb'i de önünden geçmesi için sıraya doğru itti. "Kanatlar güzel duruyor dostum," dedi fısıldayarak. "Önerimi dinledin ve ona inançlı biri olduğunu söyledin, öyle değil mi?"

Seb'le Willow göz göze geldiler ve sessizce karar vermeye çalıştılar. Ya yer değiştirmek için olay çıkartıp belki de dikkat çekeceklerdi, ya da oldukları yerde kalacaklardı. "Sanırım burada kalsak daha iyi olacak," dedi Willow mırıldanarak ve oturdular. "Ayin de neredeyse başlayacak."

"Bir oyun oynamalıyız," dedi Celeste herkes yerine oturunca. "Maria hangi oyuncuya benziyor? Öyle tanıdık geliyor ki kime benzediğini bulamazsam delirebilirim. Seb, sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Bilmiyorum," dedi, kiliseyi inceleyerek ve ilgisiz görünmeye çalışarak. "O, bütün oyunculardan daha güzel."

Üç Fransız kız yorumu beğendiklerini gösteren sesler çıkardılar. Mike onaylayarak başını salladı. "Kesinlikle doğru yanıtı verdin dostum." Elini Willow'a uzattı. "Bu arada, ben Mike. Sacramento'dan geliyorum, ya sen? Amerikan şiveni fark ettim, doğru mu?"

"Maine'den geliyorum," dedi Willow onun elini sıkarak. Seb, onun endişesini hissedebiliyordu. "Bangor'dan."

"Öyle mi? Seni buraya getiren sebep nedir?"

Omuz silkerken lavanta rengi kanatları hareket etti. "Sanırım, diğer herkesin nedeniyle aynı."

"İkiniz nasıl tanıştınız?" dedi Nicole, öne doğru eğilerek. Gözünün altında halkalar vardı. Onaylayarak Willow'un kanatlarına baktı. "Sizi melekler mi bir araya getirdi?"

"Hmm..." Willow yutkundu ve Seb'e baktı. "Evet, öyle de denebilir."

Kucağında duran elleri gergindi. Seb bir elini tutunca Willow parmaklarıyla onun elini sıktı. "Uzun bir hikâye," dedi Seb. "Ama isterseniz anlatabilirim. Gerçekten çok romantik." Nasıl uzatarak ve sıkıcı bir şekilde anlatacağını planlamaya başlamıştı bile. Belki bu şekilde Willow'la ilgilenmeyi kesebilirlerdi.

"Bekle, bekle lütfen. Benzediği oyuncunun kim olduğunu buldum!" diye haykırdı Celeste, yerinde hafifçe sıçrayarak. "Şu uzun, sarı saçlı kızın ismi neydi? Birçok şeyde rol almıştı!"

Seb donakaldı. Uzun sarı saçlar. Madre mia, Willow'un eski halini anlatıyordu.

"Hayır, insanlar genellikle Keira Knightley'ye benzediğimi söylerler," dedi Willow, düşüncelerine fırsat bırakmadan. "Ya da... Katie Holmes'a."

"Keira Knightley mi?" Celeste hayretle yüzünü buruşturdu ve Willow'u incelemeye devam etti. "Hayır... sanmıyorum, belki biraz..."

Ayının tam o anda başlaması ve konuşmanın kesilmesi Seb'e rahat bir nefes aldırdı. Üç Fransız kız hemen seslerini kesip başlarını öne çevirdiler. Vaiz melek kanatlarıyla süslenmiş mihraba yaklaşırken gözleri parıldamaya başlamıştı. Seb'in yanında oturan Willow da derin bir nefes aldı. Seb başparmağıyla onun parmaklarını okşarken, kendini Willow'un erkek arkadaşı olarak tanıttığı için mutlu olduğunu fark etti.

Önde duran güler yüzlü ve koyu renk saçlı vaiz Seb'in düşündüğünden daha gençti. Cemaate gülümseyerek mikrofondan konuşurken ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. "Bienvenido a la Catedral de los Angeles!"

Meleklerle duyduğumuz aşk hakkında bitmek bilmeyen bir nutuk çekti ve Meksika'nın artık kendine özel bir meleği olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söyledi. Gelenlerin çoğu ilahileri kah oturup kah ayağa kalkarak söylüyorlardı. Celeste ve arkadaşları İspanyolca olmasına karşın ilahileri ezbere biliyorlardı. Tek bir ilahi kitabı paylaşan Willow ve Seb birbirine yaklaştı ve Willow yüzünü gizlemek için başını aşağı indirdi.

Sonunda bekledikleri an geldi ve vaiz melekler adına kutsanmak isteyen olup olmadığını sordu. Mihraptan aşağı inerek parmaklığa yaklaştı ve sorgulayan sesi hoparlörde yankılandı.

Neyse ki girdikleri anda gördükleri melekler, doymuş olmaları ki ortadan yok olmuşlardı. Bir tarama yapan Seb onların da ofis alanındaki meleklerle katıldıklarını anladı.

Tek başına veya ikişer kişi halinde yürüyen birkaç kişi ayağa kalkıp orta koridorda tereddütle yürümeye başladı. Willow anlamlı bir şekilde Seb'in elini sıktı. Seb onaylayarak başını salladı. "Özür dileriz," diye fısıldadı Mike'a dönerek. Mike'ın kaşları çatıldı. Mike onun ne düşündüğünü algılayabiliyordu. Ne yapıyorsun... gerçekten mi? Ama Seb'le Willow önünden geçerken yorum yapmadı.

Koridorda yürürken ikisi de konuşmadı. Yaklaştıklarında bir anda daha fazla meleğin ortaya çıkacağını ve kendisinin ya da Willow'un enerjisini fark edebileceklerini biliyorlardı. Willow'un çenesi yukarıdaydı ve insanların diz çöktüğü parmaklığa doğru sabit bakışlarla bakıyordu. Gözleri kapalı olan ve ikinci isteklinin elini tutan vaiz bir dua mırıldanarak onu kutsamaya başlamıştı. Az önce kutsadığı kadın, ellerini kenetleyerek yere diz çökmüştü.

Her nasılsa o an Seb'in aklından geçenleri hissetti. Seb, şartlar farklı olsaydı, bir gün Willow'la birlikte böyle bir mihraba doğru yürümelerinin ne kadar güzel olacağını düşünüyordu. Willow'un aynı şekilde hissettiğini bilse, yaşlarına karşın, şimdi bile bunu yapardı. Çünkü yanına baktığında, hayatı boyunca tek seveceği kızın o olduğunu görüyordu. Hayatının büyük bir kısmında kalbinde o olmuştu ve neredeyse içine işlemişti.

Parmaklığa ulaştılar ve yan yana kadife, mavi minderlerin üstüne diz çöktüler. Willow, başını eğerek selam verdi. Seb onun tam olarak işe odaklandığının farkındaydı. O da kafasını boşalttı ve tıpkı gelecek okurken yaptığı gibi zihnini rahatlattı.

Zaman çok yavaş geçiyor gibiydi. Sonunda vaiz yumuşak bir bakışla Seb'e uzandı. "Melekler tarafından kutsanmak mı istiyorsun, oğlum?"

"Evet, peder," dedi Seb mırıldanarak. Uzattığı elini rahibin tuttuğunu hissetti.

Ansızın birçok duygu, bilgi ve görüntü akın etti. Seb'in kalbi duracak gibiydi. Bu her zamanki vaiz değildi; o hastalanmıştı. Bu adam başka bir eyaletten, yalnızca birkaç saat önce gelmişti. Akşam ayinine başlamadan önce biriyle konuşacak vakit bile bulamamıştı. Ama yine de Melek Konseyi şehirdeyken bu yeni katedralde vaaz vermekten büyük onur duyuyordu. Onlarla karşılaşma fırsatı bulacağı ve diz çökerek önlerinde tapınacağı, birkaç gece sonra yapılacak kutlamayı sabırsızlıkla bekliyordu. Seb incelemesini derinleştirmeye

devam etti Ama keyfi kaçmaya başlamıştı, çünkü öğrenecek hiçbir şey yoktu. Bu adam henüz partinin ayrıntılarını bilmiyordu.

Rahip Seb'in eğdiği başına hafifçe dokunarak duasını bitirdi ve Willow'a geçti. Seb olduğu yerde duruyordu ve kısa süre sonra onun da cesaretinin kırıldığını ve kendi gördüklerini onun da algıladığını fark etti. Sonunda rahip sırada bekleyen bir sonraki kişi olan gri takım elbiseli adama geçti.

Seb hafifçe başını yana çevirerek Willow'a baktı. Gözleri karşılaştı ve Willow dudağını ısırarak ofise giden kemerli kapıya göz attı. "Seb, oraya gitmek zorundayız," dedi fısıldayarak.

Seb isteksiz bir ifadeyle başını salladı. Belki onu koridorda bırakır, meleklerin yanından tek başına geçerdi.

Willow hafifçe gülümseyerek ona bakıyordu. "Bir kez daha düşün," diye mırıldandı.

Seb derin bir nefes aldı ve kapıya doğru baktı. Bakarken ilk kutsanan kadının hâlâ yere çömelmiş, başı elleri üstünde durduğunu gördü ve gözleri hayretle açıldı. Parmaklığın önündeki tüm ruhlar gri ve hastalıklı, ya da adanmışlığı gösteren pastel renklerdeydi. Ama bu kadının ruhu içinde öfkeli kırmızı ışıltılar barındıran, çirkin ve sinsî bir hardal sarısıydı. Seb izlerken kadının bir elini parmaklıktan indirdiğini ve alttan bir şey bıraktığını fark etti. Kadın sonra ayağa kalktı ve hızla uzaklaştı.

Seb aniden korkuyla ürperdi ve dönüp bakınca en az on tane benzer ruh taşıyan kişinin yan çıkışlardan birine doğru hızla yürüdüğünü gördü. Kadın koşmaya başlamıştı. Kapıya ulaşan bir erkek döndü ve bağırmaya başladı. "Mexico City ölüyor! Doktorlar için para gerek, melekler için değil!"

İlk patlama katedrali sarstığında, Seb Willow'un üzerine atlayarak onu yere yatırdı ve bedenini ona siper etti. Gözlerini sıkıca kapatan Seb, ikinci ve sonra üçüncü bir patlama duyduğunda Willow'un ağladığını fark etti. Çevrelerinde yerlere bir şeyler dökülüyordu ve Seb sırtında küçük ama sert bir darbe hissetti. Korku ve acı dolu çığlıklar birbirine karışırken, altında Willow'un bedeni titriyordu.

Sonunda patlama durdu.

Cemaat kapılara doğru yığılırken katedralde ıg lıklar yankılanıyordu. Seb başını kaldırıp bakmaya cesaret ettiğinde, sıraların yaralı ve cansız bedenle dolu olduğunu gördü. Takım elbise giymiş olan erkek parçalanmış parmaklıkların üstüne d  m  , kanlar içinde oturuyordu. Genç rahibin bedeninin yarısı yok olmuştu. Seb olan biteni anlamaya çalışırken ofis bölümündeki bir yığın melek öfkeli yüzleriyle duvardan dışarı akın ettiler. Dumanın içinde bir tur atıp bir aşağı bir yukarı uçarak yüksek tavanda gözden kayboldular.

Seb durumun ne kadar acil olduğunu o an fark etti. Buradan hemen çıkmaları gerekiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ve Willow'a da kalkması için yardımcı oldu. Willow'un rengi solmu tu ve titriyordu. Giriş tarafına bakınca, her nasılsa bir sıranın yanında sere serpe uzanmı  ve belli ki  lm   olan Mike'ı gördü. Mike. Seb afallayarak etrafına bakındı ve Celeste ile diğer kızların durumunu merak etti. Onları görebilmesi olanaksızdı, çünkü ana giriş, çığlık atarak kaçmaya çalışan insanlarla doluydu.

Ansızın dışarıdaki kalabalığın ereveslerini tahrip ettiği renkli bir pencere içeriye doğru parçalanarak kırıldı. "Mexico City  l yor! Melekler de  ls n!"

Rahibe bakan Willow'un gözleri ya lıydı. Seb onun elini yakaladı ve Kara'ya sözünü ettiği katedralin arkasındaki çıkışa doğru ko maya ba ladılar. Willow hâlâ ağlıyordu ama bir anda durup Seb'in kolunu eki tirdi. "Hayır, Seb! Ofis bölümüne gitmeliyiz. Bu bizim tek fırsatımız!"

Dünyayı kurtarmaktan vazgeç, ben seni kurtarmak istiyorum! diye düşündü. Ama Willow haklıydı. Lanet etmemek için kendini zor tutan Seb, Willow'un elini bırakmadan y n değiştirerek karanlık köşeye doğru yürümeye başladı.  kisi de öksürüyor ve dumandan korunmak için kollarıyla ağızlarını kapatıyorlardı. Yeniden ezilm   mihrabın önünden geçtiklerinde Willow'un yüzü solgun ama azimliydi. Seb onun kendini toplamaya çalıştığını ve yapılacak neyse yapmaya kararlı olduğunu hissediyordu. Ofis bölümünün kapısına ulaştıklarında Willow tereddüt etmeden güvenlik şifresini kodladı.

Yeşil bir ışık yanınca Seb kapıyı itip açtı ve iki yanı melek resimleriyle çevrilmiş dar koridorda ko maya ba ladılar. Arkalarındaki kapı kapanınca tüm çığlıklar ve bağırılı ar ansızın yok oldu. Neredeyse ürkütücü bir sessizlik vardı. Bir köşede yeni ofisleri, toplantı bölümünü, kanepe ve sandalyeleri gördüler. Az ilerdeki kapı açıktı ve içerden hâlâ çalışan bilgisayarların sesi duyuluyordu.

Koşarak içeri girdiler ve sağda başka bir kapı bulunduğunu fark ettiler. Onu açan Seb içinde ahşap bir çalışma masası ile deri bir koltuk gördü. Buradaki bilgisayar da açıktı. Hemen koltuğa oturdu ve fareye dokundu. Şifre soran kutucuk ekranda belirince alçak sesle küfretti. Fareye baktı ve elini üstünde bırakıp bir çözüm bulmak için düşünmeye çalıştı. Eşyalardan özellikle de plastik olanlardan bir şey hissetmek konusunda genellikle pek iyi sayılmazdı ama ayrıntıya ihtiyacı yoktu. Yalnızca bir ipucu, bir işaret yeterliydi.

Sadece karmaşık melek görüntüleri algılayabildi. Angeles yazdı. Yanlış şifreydi. Lalglesiadelosangeles yazdı. Yine olmadı.

Willow doğruca dosya dolabına koşmuştu. "Kilitli," dedi mırıldanarak. "Anahtar bulabilir miyiz, dersin?"

Seb çaresizlikle ekrana bakıyordu. Willow konuşurken, Seb ansızın ekranın yanında duran, oyulmuş, tahta meleği fark etti. Bir bilgi akışı oldu ve meleği tutup kaldırınca altında birkaç gümüş anahtar durduğunu gördü. Anahtarları kaptı ve Willow'a verdi.

"Fareden sen de bir şey sezmeye çalışır mısın? Şifreye ihtiyacımız var," dedi gergin bir ifadeyle.

"Tanrım, bu konuda ben de hiç iyi değilim..." Fareye dokunup gözlerini kapattı. "Hmm... bilmiyorum. Meleklerin şan ve şerefiyle ilgili bir şey olabilir mi?" Yine dosyalara döndü. "Melek Konseyi'nin İspanyolcası ne? Ve güvenlik sözcüğünün?"

Seb ona söyledi ve öfkeyle lagloriadelosangeles yazdı. Bu kez şifre doğruydu. Rahat bir nefes aldı ama elektronik posta hesabına girdiği anda, ofisteki ışık titredi ve söndü. Bilgisayar ekranı karardı. Seb boş gözlerle ekrana bakıyordu. Dosya dolabının önünde çalışan Willow şaşkın bir ses çıkardı, çünkü meleği yukarıda belirmiş dosyaları aydınlatıyordu.

Bir yerden ritmik bir çarpma gürültüsü gelmeye başlamıştı. Seb'in tüyleri ürperdi ve melek kimliğine ulaştı ve onu koridoru kontrol etmesi için gönderdi. Ana katedrale geçen meleği, cemaatin neredeyse tamamının kaçtığını ama kilisenin camları kıran ve sıraları deviren isyancılarla dolu olduğunu gördü. Aralarından birkaç tanesi bir melek heykeliyle, kilitli ofis kapısına vurup duruyordu. Ruhları kan kırmızısıydı ve bir yandan da bağırarak kötü sözler söylüyorlardı. Bir kanadı üzerinde dönen Seb, tahtanın çatırdamaya başladığını

fark etti. Başka biri koşup yanlarına geldi ve diğerlerine yana çekilmeleri için bağırdı. Silahını çekti ve kapıya ateş etmeye başladı.

Seb hızla ofise döndü ve dosya dolabının önünde duran insan bedeniyle birleşti. "Willow, hemen gitmeliyiz!"

Willow'un yüzü endişeliydi. "Bekle! Sanırım bu dosyada bir şey olabilir... önemli olduğunu hissediyorum."

Seb koridorun diğer tarafından kapının kırıldığını ve insanların haykırıışlarını duydu."Şimdi!" Dolabın önünden onu çekerken Willow bir saniye dirense de hızla çekip aldığı dosyayı göğsüne bastırarak Seb'le birlikte koşmaya başladı.

Yine dar koridora çıktılar. İsyancıların resimleri duvarlardan indirip parçaladığını duyuyorlardı. Kendilerine doğru koşarak yaklaşan ayak seslerinin işittiler. Seb ve Willow koridorda ters yöne doğru koşuyorlardı. Bir yandan da üstlerinde uçan Willow'un meleği penceresiz, karanlık koridorda yollarını aydınlatıyordu.

Bir köşe daha döndüklerinde, anımsadığı yangın çıkışının işaretini gördü ve hâlâ aynı yerde durduğuna sevindi. Kapının metal kolunu iterek hızla açtı ve kendilerini katedralin arkasındaki caddeye atıp gecenin serinliğini hissettiler.

Rahatlamaya fırsat bulamadan kendilerini başka bir savaşın içinde buldular. Savaşanlar ve İnançlılar, gruplar halinde birbirlerine saldırıyorlardı. En az yüz kişiydiler. Yumruklaşıyor ve pankartlardan kopardıkları çubukları silah olarak kullanıyorlardı. Yukarıda uçan öfkeli melekler, arada sırada aşağı inerek Savaşanlar'dan birinin yaşam gücünü yok ediyordu. Göğsünü tutan bir adam çığlık atarak yere düştü. Etrafında dövüş tüm hızıyla devam ediyordu.

Seb ve Willow katedralin yan tarafı boyunca koştular. Willow'un meleği de onun insan bedeniyle birleşince karanlıkta kaldılar. Ansızın Willow'un ani korkusunu hisseden Seb duraksadı ve tam onlara doğru uçan bir melek topluluğu gördü. Seb meleklerin kendi yarı-melek enerjilerini fark edecek kadar uzun bir süre durup durmayacaklarını bilmiyordu ama tehlikeyi göze almak istemedi. Kibar davranamayacak kadar aceleyle Willow'u katedral duvarına doğru itti ve bedeniyle onun vücudunu gizledi. İkisinin ruhunun birden kontrolünü düşünceleriyle sağlamaya çalışarak, tüm gücüyle ruhlarını bedenlerine iyice yaklaştırmayı

denedi. Böylece görülmeleri bile mümkün olmayacak, karanlıkta birer gölge gibi algılanacaklardı.

Ruhları isyan ederek haykırıyor gibiydi. Seb'in kasları kendilerini bu doğal olmayan durumda tutma çabasıyla titriyordu. Neredeyse elli kadar melek hemen yanlarından uçup kilisenin üstünde süzülürken, Seb içinde yükselen enerjinin tüm duygularını denetlediğini hissetti.

Sonunda rahatladılar. Zihinsel sessizliğe kavuşmuşlardı ama hâlâ kavga seslerini duyabiliyorlardı. Ansızın Seb Willow'a ne kadar yakın olduğunu ve onun bedeninin sıcaklığını fark etti. Ruhlarını özgür bırakarak geri çekilirken bitkindi ve titriyordu.

Birbirlerine baktıklarında, Willow'un gözleri çok büyük görünüyordu. Seb onun yutkunduğunu gördü. "Ben... bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi. Uzaktan siren sesleri duyuluyordu.

Seb başını salladı. "Ben de bilmiyordum,"

İçeri giren melekler, büyük olasılıkla daha büyük topluluklarla bir araya gelmek için kiliseden ayrılrsa da arkalarında mücadele tüm gücüyle devam ediyordu. Yakında bir yerden kırılan cam sesleri duydular ve uzakta koşan insanlar gördüler. Bir araba yanıyordu.

Willow aniden soluk soluğa konuştu. "Aman Tanrım... Alex! Tamamen unuttum..." Telefonunu bulmak için el yordamıyla cebini, sonra heyecanlı bir yüz ifadesiyle diğerini aradı. "Telefonum cebimde değil! Katedralde düşmüş olmalı..."

Yanında telefon olmadığını bilmesine karşın Seb de kendi pantolonunu kontrol etti. Cep telefonu taşımaya alışık olmadığı için, yanına almayı sürekli unutuyordu. Konuşmadan yanmakta olan arabaya bakmaya devam etti. Willow'u yanıtlamadan melek kimliğine ulaştı ve katedralin üstünde süzülerek çevredeki caddeleri taradı.

Centra yanıyordu.

Ya da en azından ilk bakışta öyle görünüyordu. Çevrelerinde ayaklanmalar vardı ve insanlar caddelerde koşuyor, pencereleri aşağı indiriyorlardı. Silah sesleri ve siren sesleri duyulmaya devam ediyordu. Zocalo tek vücut halinde kaba bir insan sürüsüne dönüşmüştü. Seb, metro girişini zor görebiliyordu. Baktığı her yön aynı durumdaydı.

MK'lerin evi birkaç kilometre uzakta ve karmaşanın merkezindeydi. Şu an oraya gitmeye çalışmaları çılgınlıktan başka bir şey olmazdı.

Willow'un meleği de havada endişeli bir ifadeyle daire çizerek yanına geldi. Yerde, Willow'un insan bedeni gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Alex ve ekibi neredeler?" dedi boğuk bir fısıltıyla. "Onları hiçbir yerde göremiyorum! Onlara bir şey olduğunun..." Konuşmaya devam edemedi.

Seb onun elini yakaladı. "Onları hissedemiyor musun?" Aslında söylemek istediği, Alex'i hissedemiyor musun? idi. Kendisi ekipten kimseye, onları hissedebilecek kadar yakın değildi. Hissedebilecek kadar yakın olduğu tek kişi Willow'du.

Melek bedenlerinden ayrılıp insan bedenlerine döndüklerinde, Willow gözlerini sıkıca kapattı. Sonunda başını salladı. "Yaşıyorlar," dedi. "Sanırım... sanırım hepsi hayatta. Aslında kesin olarak göremiyorum çünkü fazla bilgi elde edemeyecek kadar üzgünüm." İfadesinden ne kadar kederli olduğu anlaşılıyordu. Seb onun Alex'i düşündüğünü biliyordu ve hâlâ ona söylemek zorunda olduğu şeyi anımsayınca ürperdi.

Arkalarında duydukları bağırışlar yoğunlaştı. Kavgaya gittikçe daha çok insan katılıyordu. Arkaya bakan Seb yalnızca Savaşanlar ve İnançlılar'ın mı kavga ettiğinden, yoksa korkunç bir sürü psikolojisiyle mi insanların birbirine zarar verdiğinden emin olamadı. Ürpererek ikisinin de hâlâ üstünde olan melek kanatlarını anımsadı. "Hadi, önce şunları çıkaralım," dedi ve aceleyle esnek bandı omuzlarından çekti. Kısa bir süre sonra, iki çift kanat, katedral duvarının yanında yere atılmış duruyordu.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" dedi Willow alçak sesle. Dosyayı hâlâ göğsüne yapıştırmış tutuyordu ve Seb onun gördüğü ölümlerden çok etkilendiğini ve zor ayakta durduğunu hissedebiliyordu. Güçlkle konuşmaya çalıştı. "Sanırım... yakın bir zamanda eve dönmeyi başaramayacağız."

"Haklısın, gitmemiz güvenli değil," dedi Seb onaylayarak. O da gördüklerinden dolayı dayak yemiş gibi hissediyordu. İçinden Willow'u kollarına almak ve onu teselli etmek geldi. Ama önce durum düzeline kadar gidecek güvenli bir yere ihtiyaçları vardı. Celeste ve diğerlerinin Willow'u neredeyse tanıdıklarına bakılacak olursa şehirdeki otel ve pansiyonlar iyi bir fikir sayılmazdı.

Kısmen iyi gözüken tek yön kuzeydi.

Aklına gelen çözüm Seb'in yüzünde buruk bir tebessüm belirmesine neden oldu. Elbette. Oraya gitmekten kurtulamayacağını, olayların bir şekilde onu oraya sürükleyeceğini tahmin etmeliydi. Centro tam anlamıyla alevler içindeyken, çocukluğunun geçtiği mahalleyi, sevdiği kızı oraya götürecek kadar güvenli bir cennet gibi görebildiğine inanamıyordu.

Willow Seb'in koluna dokundu. "Seb, ne oldu? Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Tepito," dedi. Willow'un elini tuttu ve öpmek için zor dayandı. "Hadi, orada gidebileceğimiz bir yer biliyorum."

Yirmi İkinci Bölüm

Willow ve Seb katedrale doğru yürümeye başladıklarında Alex hareket etmeden onları izliyordu. Willow kısa eteğiyle muhteşem görünüyordu ama her zamanki kot pantolonunu ve spor ayakkabılarını giymiş olsa da ondan gözlerini alamazdı. Seb'le birlikte katedrale yaklaştıklarında, Alex onun gittikçe gözden kaybolan bedenine ve topuklu ayakkabılarıyla canlı adımlar atan bacaklarına baktı.

Willow başını çevirip geri bakmadı. Aslında Alex bakmasını beklemiyordu. İkisi kalabalıkta gözden kaybolunca derin bir nefes aldı.

"İyi misin?" dedi Kara.

"Evet," dedi, konuşmayı kısa keserek. Bir an için arkalarından koşup Willow'u bir yana çekmek istedi. Ama sonra...? Willow konuşacak başka bir şey olmadığını, Seb'le arkadaşlığının kendi ilişkilerinden daha önemli olduğunu açıkça söylemişti. Aslında düşününce, hiçbir şeyin siyah beyaz kadar basit olmadığını, arada gri gölgeler de olduğunu görebiliyordu ve bu düşünceler son iki gecedir onu uyutmamıştı. Anımsadığı tek şey, Willow'u sürekli Seb'i düşünmekle suçladığında, onun kızaran yanaklarıydı. Ona hâlâ öyle âşıktı ki acı çekiyordu ama artık Willow'un aklının nerede olduğunu bilemiyordu.

Her şeyi unutmak istiyordu. Kendi aptalca düşüncelerinden bıkmıştı.

"Hadi," dedi sonunda ekiptekilere dönerek. "Harekete geçelim."

Yarım saat sonra katedralin önündeydiler ve içerden meleklerle ilgili bir ilahinin sesini duyuyorlardı. Arkalarından biri megafonla bağırarak, bir şehirde hastanelerden fazla meleklerle para harcanmasının haksızlık olduğunu söylüyordu. Kalabalık uğultuyla onaylarken, İnançlılar da onlara karşılık veriyordu. Artık sayıları acınacak kadar az gözükten

güvenlik görevlileri hem İnançlılar'a, hem de Savaşanlar'a kimsenin önemsemediği emirler yağdırıyordu.

"Tanrım, yakında kontrolü kaybedecekler," diye mırıldandı Kara güvenlik görevlilerinin çabalarını izlerken. "Ve kaybederlerse, durum korkunç olacak."

Alex başını salladı. Yakından her şeyi izliyor olmak onu heyecanlandırıyordu. MK'ler özellikle deneselerdi, burada bulunmak için daha kötü bir zaman seçemezlerdi. Cep telefonunu çıkardı ve ekrana göz attı. Willow aramamıştı.

"Baksanıza, artık şarkı söylemiyorlar," dedi Brendan ve girişin karanlık basamaklarına doğru baktı.

Alex vaizin sözcüklerini seçemiyordu ama anlaşılan melekler adına kutsama başlamıştı. Dikkatli ol bebeğim, lütfen dikkatli ol. Çaresizlik içinde bekliyordu. Elleri cebinde, katedralin dış duvarı önünde dururken, yine telefonuna bakma isteğine engel olmaya çalışıyordu.

Ansızın bir patlamayla yerinden sıçradı. Patlamanın gücüyle ayaklarının altında yer sarsılıyordu.

"Kahretsin..." Sam'in gözleri kocaman açılmıştı ve sesi izleyen patlamaların gürültüsü içinde kayboldu.

Bir saldırı olmuş ve Willow içerde kalmıştı. Patlamalar hâlâ devam ederken Alex öne doğru fırladı ve kendini giriş basamaklarına attı. Karşısına panik içinde çılgınca koşuşan ve dışarı çıkmak için birbirini iteleyeni binlerce insan çıktı. Metal detektörü yere devrilmişti ve insanlar onu dışarı doğru itiyorlardı.

"İçeri girmek istiyorum!" diye haykırdı, İspanyolca konuşarak. Kendini kaybetmiş kalabalığın üstüne doğru yürüdü. "İçeri girmek istiyorum!" Bağırarak Fransızca konuşan üç kız dışarı çıkarken ağlıyorlardı. Alex ilerlerken, deliye benzeyen bir adamla boğuşmak zorunda kaldı. Bağıra çağıra küfreden adam Alex'in çenesine isabet eden bir yumruk attı. Alex de hiç düşünmeden ona bir yumruk attı ve birkaç saniye içinde ilerlemeye devam etti. Willow içerdeydi, bir şey yapmalıydı.

İçeri girmek için mücadele eden başkaları da vardı ve "Melekleri öldürün! Melekleri öldürün!" diye bağırıyorlardı. İki grubun arasında kalan ve kucağında bir bebek tutan koyu

renk saçlı bir kadın korkuyla ağlıyordu. Acil olarak içeri girmek istese de Alex kadının durumunu göz ardı edemedi çünkü çocuğuyla birlikte ezilmek üzereydi.

Dişlerini gıcırdatarak kadına yaklaştı ve kollarıyla onu sardı ve bedeniyle ona siper olarak kadına yol açtı. Kalabalığın içinde, bir yandan diğerine savrulurken kadının titrediğini hissedebiliyordu. "Endişelenmeyin, her şey düzelecek," diyordu sürekli kadına İspanyolca konuşarak. Ve o sırada tek düşünebildiği Willow'du. Tanrım, lütfen hayatta olsun, diyordu.

Sonunda kalabalığın azaldığı bir yere vardılar. "Burada güvende olabilirsiniz, Senora," dedi çabucak ve geriye bir adım attı. Kadın üstüne atılıp yanağından öptü.

"Gracias, Senor, gracias..." Döndü ve çocuğunu sıkıca tutarak koşmaya başladı. Kadın ilk basamağa henüz ulaşmadan Alex kendini duman kaplı katedralin içine atmıştı bile. Sıraların birçoğu alevler içinde çatırdıyordu. Yerde cansız bedenler terk edilmiş oyuncaklar gibi dağılmıştı. Bazılarının yanında ilahi kitapları ve döküntüler vardı. İsyancılar resimleri paramparça ediyor, heykelleri kırıyor ve orta koridorda bulunan taş sütunlara ateş ediyorlardı. Alkışlar arasında aralarından birkaçı vitray pencereye bir kilise sırası fırlattı. Pencere parlak ve rengarenk parçacıklar halinde çöktü.

Silahını çeken Alex, öksürerek kendine yol açmaya ve ilerlemeye devam etti. Yanından geçtiği cansız bedenleri kontrol ederken, aralarından birinin Willow olabileceği korkusuyla yüreği ağzına geliyordu. Tanrım... Willow, özür dilerim, söylediklerim doğru değildi. Lütfen hayatta ol, sorunları çözeriz, inan bana...

Mihrabın önünde, kömürleşmiş ve devrilmiş parmaklığın yakınında, Willow'un cep telefonunun, ekranı kırık şekilde yerde durduğunu gördü. Telefonu eline aldı ve sanki ansızın Willow belirecek gibi çılgınca etrafına bakmaya başladı. Telefonunu kaçarken mi düşürmüştü? Yoksa bombaya çok yakın olduğundan, neredeyse başka hiçbir parçası kalmamış mıydı? Aklından bu düşünceyi hızla kovaladı. Ofis bölümünü anımsadı. Belki de aradıklarını bulmak için ofise girmişlerdi. Cansız bedenlere çarparak oraya doğru koşmaya başladı.

Ofis bölümüne açılan kapı isyancıların kurşunlarıyla yıkılmıştı. Alex kendini ansızın duman dolu bir tünelde buldu. Kolunu yüzüne siper ederek gözlerini korumaya çalıştı.

"Willow!" diye bağırdı boğuk bir sesle. "Willow, burada mısın?" Koridorun ucunda çatırdayarak yanan ateşin içinde yağlıboya resimler şekil değiştiriyordu. Koşarak atladı ve ateşin diğer tarafına düşer gibi inip koşmaya devam etti. Ofis kapısına vardığında dışarıya çok fazla duman çıktığını gördü. Resepsiyon bölümü ve içerdeki ofis de alevler içindeydi. Mobilyalar her bir yana dağılmış, dosyalar yerlere yayılmıştı.

"Willow!" diye seslendi bir kez daha. Kendini dumanın içine attı ve yere çökerek, elinden gelen en iyi şekilde etrafı araştırdı. Isı ve duman boğazını kurutup burnunu yakıyordu ve düşünmesini zorlaştırıyordu. Çalışma masası çatırdayarak yere yıkıldı. Uçuşan kıvılcımlar ellerini ve yanaklarını yaktı.

"Alex!" Birinin ceketini yüzüne siper eden Kara gelmişti ve Alex'in kolunu çekiştiriyordu. Gözleri, kırmızı, yanan kömürler gibi duruyordu. "Buradan hemen çıkmamız gerek..."

"Hayır!" dedi boğuk bir sesle. "Willow..."

"Burada değil! Ölmek mi istiyorsun sen Tanrı aşkına?"

Direndi ama duman onu zayıf düşürmüştü. Kara onu neredeyse sürükleyerek odadan çıkardı ve kendilerini her iki yönü duman içinde kalmış koridorda buldular. Yerdeki resimler tamamen yanmış gibiydi. Alevlerin arasından geçip nispeten daha rahat gözüken katedralin içine döndüler. Polis gelmiş ve isyancılarla mücadeleye başlamıştı. Alex, polisin kaçmaya çalışan birinin başına vurduğunu gördü.

"Bize polisten de fayda yok," dedi Kara soluğu kesilerek. "Seb'in sözünü ettiği çıkışı bulmamız gerek."

Alex eğilmiş, öksürüyordu. Başını salladı ve dumandan yaşaran gözlerini sildi. "Hayır, bakmaya devam etmem gerek... burada bir yerde olabilir..."

Kara tırnaklarını batırarak, sertçe Alex'in kolunu kavradı. "Beni dinle!" dedi. "Dışarıda meleklerle yapılan bir savaş devam ediyor ve ekibin tek başına bekliyor! Willow ve Seb hayattalar ise birbirleriyle ilgilenirler. Değillerse, zaten yapacak bir şey yok. Bu yüzden, hadi hemen çıkalım!"

Tırnakları tişörtün dışından bile Alex'in canını acıtıyordu. Acı onu kendine getirdi. Kara haklıydı. Alex haklı olmasından nefret ediyordu ama gerçek buydu. Çevrelerindeki cansız bedenlere son bir kez göz atıp başını salladı. Kalbini koparıp çıkarmış ve burada bırakıyor gibi hissediyordu.

"Peki, gidelim," dedi.

Arka kapıdan çıkarken bir tarama yapmayı düşündü ve bunu neden daha önce akıl etmediği için hayıflandı. Zocalo'ya doğru yürürlerken çakra noktalarına odaklandı ve hararetle aramaya başladı. Çevrelerinde bağırıp çağıran çeteler pencereleri kırıyor, arabaların üstüne çıkıyor ve dükkânları yağmalyordu. Willow'un belirgin yarı-melek enerjisini hissedemedi. Ya kaçıp kurtulmuş, bu kavga gürültünün içinde bir yerdeydi, ya da ölmüştü. Alex dişlerini gıcırdattı. Hayır, buna inanmayı reddediyordu. Reddediyordu.

Ona iyi bak, Seb, diye düşündü yeniden Zocalo'ya vardıklarında. Sana yalvarıyorum dostum, ona iyi bak.

Daha fazla düşünecek zaman yoktu. Savaşanlar ve İnançlılar çatışırken, alandaki öfke gittikçe büyüyor ve polis yetersiz kalıyordu. Yukarıda güzel kuşlar gibi uçan onlarca melek aşağıdakilere saldırıyordu. Tuhaf bir şekilde, Willow ile buradaki ilk gecelerinde izledikleri, Melek Sevgisi için düzenlenen konserdeki durumu andırıyordu.

"Ekip nerede?" diye sordu Alex. Onları göremiyordu.

Kara durup çevresine bakındı. Güzel yüzü dumandan kirlenmişti ve çantasının altında gizleyerek bir tabanca tutuyordu. "Bilmiyorum! Arkandan içeri girdiğimde hâlâ katedralin yakınındaydılar ama..."

Palacio Nacional yakınında uçan bir meleğin patlayarak parçacıklara ayrıldığını gördüler.

"Orada!" dedi Alex. O da silahını çekti ve kalabalığın kenarından koşmaya başladılar. Üstlerinde hafif bir dalgalanma hissettiler ve meleklerin de Alex ile Kara'nın gittiği yöne doğru uçtuklarını fark ettiler. Onlarca melek vardı ve Alex hâlâ ekibe yardım edemeyecek kadar uzaktaydı.

Lütfen grup halinde, hep beraber durmayın, diye dua etti koşarken. Tek umutları gerilla yöntemleri kullanıp kalabalığın arasında gizlenmek ve melekleri bir bir vurmaktı. Aksi takdirde katledilirlerdi.

Alex bunu düşünür düşünmez Sam'in geniş omzunu ve sarı saçlarını fark etti. Kara'nın kolunu yakaladı ve başlarını eğerek kalabalığın içine girdiler. Sam'e ulaşan Alex onun kısık mavi gözlerini gökyüzüne dikmiş baktığını gördü.

"Diğerleri nerede?" dedi, sesini duyurmak için bağırarak. Sam kulağına doğru yaklaşarak yüksek sele konuştu. "Endişelenme! Her birini bir yerde görevlendirdim. Gerektiğinde bizi arayacağını düşünerek telefonlarımızı titreşime aldık. Belirlediğimiz buluşma noktası Palacio'nun ana kapısının yanı."

Alex rahat bir nefes aldı ve kaslarının gevşediğini hissetti. "Aferin Sam," dedi. "Gerçekten iyi iş çıkarmışsın."

Sam yine gözlerini kısarak gökyüzüne bakmaya başlamıştı. "Evet, yanında çalışmak zorunda kaldığım şu belalı yol göstericim bir şeyler öğretmiş sanırım."

Alex Sam'in omzunu sıvazladı. "Hadi, biz de dağılalım," dedi Karaya dönerek.

Kara, başıyla onayladı. Kalabalığın içine karışırken bakışları Alex'le karşılaştı ve onun da aklında aynı düşüncenin olduğunu fark etti. Güvenlik bilgisi ellerinde olmadan Konsey'e yapılacak bir saldırının anlamı olmayacaktı ama en azından burada olanlarla ilgili bir şeyler yapabilirlerdi. Ayrıca harekete geçmek, Alex'in şu an aklını kaybetmesine engel olabilirdi.

Çatışan kalabalığın arasına gizlenerek dikkatle doğru anları yakalamaya çalışan Alex yalnızca net bir görüntü elde ettiğinde ateş ediyor ve kavganın arasında kalmamaya özen gösteriyordu. Çok geçmeden üç meleğin hakkından gelmişti ve dördüncüye ateş ederek pırıltılı parçacıklar halinde parçalanmasını izledi.

"Alex!" diye seslendi bir kadın.

Willow muydu? Heyecandan ansızın ter içinde kaldığını fark etti. Ama ona yaklaşmak için kendine yol açmaya çalışan kadın otuz yaşlarında ve kumrıldı. Bir an kafası karışan Alex onu tanıyamadı ama sonra kaslarının gerildiğini hissetti. Sophie Kinney'yi yine göreceğini

asla düşünmemişti ve görmemek onu daha mutlu ederdi. Denver'da, Willow'u nasıl ölüme terk ettiğini unutamıyordu. Burada ne işi vardı?

Alex'in görüş alanına giren bir melek tam Sophie'nin arkasında, birine saldırdı. Alex çabucak nişan alınca Sophie olduğu yerde durdu. Gözleri gülünç şekilde açılmıştı. Meleği izleyen Alex muzipçe sırıttı. Anlaşılan Sophie ona ateş etmek üzere olduğunu düşünmüştü. Tetiği çekti ve yaratık parçalara ayrılarak yok oldu. Meleğin ölümünün enerji yoğunluğunu yakından hisseden Sophie dehşet içinde bir çığlık attı. İlk zamanlarda bu etkiyi yaratan ölümlere, zaman içinde alışılırdı ve neredeyse fark edilmezdi.

"Bir melek vardı," diye açıkladı Alex.

Sophie yutkundu ve başını salladı. "Evet, anladım." Etrafındaki öfkeli kalabalığa gergin bir bakış attı. "Alex, seninle konuşmam gerek."

Yanıt vermesine fırsat kalmadan şiddetli çığlıklar duydular ve sıırıslıklam insanların yanlarından koşarak geçtiğini gördüler. Alex, Sophie'nin kolunu yakaladı ve birlikte koşturmaya başladılar. Polis sayısı artmış ve acımasız şekilde insanların üstüne su püskürtmeye başlamışlardı. Ayakları yerden kesilen insanlar dört ayak üstünde, yerlerde sürünüyorlardı. Birkaç dakika sonra, hâlâ burada bulunanlar yakalanacak ve büyük olasılıkla meleklerle teslim edileceklerdi. Sophie'yle birlikte koşan Alex, Palacio Nacional'e doğru saptı ve dağılmaya başlayan kalabalığın arasından aynı yöne doğru giden Trish ile Brendan'ı gördü. Koşarken cebinden telefonunu çıkardı ve ekibin kalanını çağırmak için tuşlara bastı.

"Kiraladığım kamyonet yakında park edilmiş durumda," dedi Sophie soluyarak.

Alex onun ruhunu taradı ve melek çarpması izine rastlamadı. "İyi," dedi. "Bu caddelerden geçmek için ihtiyacımız olacak." Ve bütün bunların yanı sıra, kalbinin her atışında Willow'u düşünüyordu. Lütfen iyi ol... lütfen, lütfen...

Ekip bir araya geldiğinde Alex, Wesley'nin sol kolunu tuttuğunu görünce yüzünü buruşturdu. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

Wesley başını salladı; yüzü kül rengiydi. "Bir melek yaşam gücüme ulaşmaya çalışıyordu. Onu vurdum ama sanırım bazı parçaları kolumun üstüne düştü."

Alex Kara'yla göz göze gelirken rahat bir nefes aldı. Benzer yaralanmalara tanık olduğu için, bu konuda doktorların hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Ruhu iyileştikçe Wesley kolunu yeniden kullanabilecekti ya da kullanamayacaktı. Cully bir bacağını bu şekilde kaybetmişti. Bunun kendi suçu olduğunu, ekibi henüz yalnız bırakmaması gerektiğini söyleyen içindeki sesi bastırmaya çalıştı.

Onları izleyen Wesley'nin suratı asılmıştı. "Ne olacak?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Saldırıya kadar düzelecek mi?"

"Şansımız varsa," dedi Alex. Wesley'yle atış alanında, gecenin geç bir saatinde yaptıkları konuşmayı anımsadı ve şüphelerini gizleyerek onun omzunu tuttu. "Gerçekten tamamen iyileşebilir ama geri dönmeliyiz ve dinlenmelisin."

"Alex, saldırıya katılmam gerektiğini..."

Trish kaygılı bir ifadeyle ona yaklaşıncaya sustu. "Wes, iyi misin?"

Biraz rahatlayarak başını salladı. "Evet, iyiyim." Diğer herkes gibi o da Trish'le iyi anlaşmıştı. Alex, onun Trish'e ailesinin melek çarpması yaşadığını söylemiş olduğunu öğrense bile şaşırmasdı. Trish ikna olmamıştı ve Wesley'nin sağlıklı olan kolunu sıktı.

"Canın acıyor olmalı, dostum," dedi Sam irkilerek. Sonra Sophie'yi fark etti ve kaşlarını çattı. "Bu da kim?"

Arkaya bakan Alex şimdi polisin tüm gücüyle geldiğini ve alanı kontrol altına aldığını gördü. "CIA," dedi. "Merak etmeyin, ona güvenebiliriz. Hadi, buradan uzaklaşmamız gerek."

Sophie soğukkanlılığını yeniden kazanmış ve Alex'in hatırladığı işkadını görünümüne bürünmüştü. "Kamyonet yakında, park edilmiş durumda... hadi gidelim." Diğerlerinin önüne geçti ve meydanın karşı tarafına doğru yürümeye başladılar.

Liz etrafına bakındı ve hayretle konuştu. "Durun, Willow ve Seb neredeler?"

"Bilmiyorum," dedi Alex uzun adımlarla yürürken. "Umarım hâlâ hayattadırlar."

Üzgün görünen Liz başka bir şey söylemeye hazırlanırken sustu. "Baksana, Bayan CIA, düşündüğüm kişi mi?" dedi Kara, konuyu değiştirerek.

İkinci Dalga'nın geldiği gün olanları, Sophie'nin hiçbir kaçış planı olmadan Willow'u nasıl katedralde bıraktığını Kara'ya anlatmıştı. "Evet, düşündüğün kişi," dedi katı bir ifadeyle.

Sam hâlâ kuşkulu gözlerle dik dik bakıyordu. Caddeye vardıklarında Alex'in kolunu yakalayıp yanına doğru çekti. "Bu da bir başka yarı-melek değildir umarım." dedi homurdanarak.

Ve tüm sıkıntısına karşın Alex gülmekten kendini alamadı. "Hayır, Sam. Bir başka yarı-melek değil."

Arka sokaklardan Tepito'ya gitmemiz yarım saatten fazla sürdü. Ayakkabılar ayaklarımı rahatsız ediyordu ama önemsememeye çalışarak daha da hızlı yürüyordum. Omzumun üstünden bakınca gökyüzünde, centronun üzerinde hâlâ kırmızımsı bir parıltı görebiliyor, sirenlerin hiç durmadan çaldığını duyabiliyordum. Uzaktan bir patlama sesi duyuldu; belki de yanan bir arabaydı. Sesi duyunca katedraldeki cansız bedenleri anımsadım ve nefesim kesilir gibi oldu. Elimi sıkıca tutan Seb ilgiyle bana baktı. Yürümeye başladığımız andan beri birbirimizin elini bırakmamıştık. Elimi çekmem gerektiğini biliyordum ama o sırada bunu yapabilecek gücüm yoktu. Seb'in elinin sıcaklığı olmasaydı çıldırabilirdim.

Yutkundum ve bir kez daha zihinsel olarak Alex'e ulaşmaya çalıştım. İlk başta hiçbir şey yoktu ama sonra zihnimin karmaşası içinde belli belirsiz onun tanıdık enerjisini hissettim. Yayının iyi duyulmadığı bir radyo kanalı gibiydi ama orada olduğu kesindi. Yaşıyordu. Neredeyse tek görebildiğim buydu. Seb'le katedrale doğru yürümeye başlamamızdan önce gözlerinde gördüğüm soğuk bakışı hatırlasam da bu şimdilik iyi bir haberd.

Yeter artık, dedim sertçe kendi kendime. İkiniz arasında her şey bitti. Bundan hâlâ kuşku duyuyorsan, son hareketi senin için bir uyarı olmalı. Sana hâlâ âşık olsaydı, katedrale girmeden önce bunu sana söylememesi düşünülemezdi.

Alex'in bana âşık olmadığı düşüncesi dayanamayacağım kadar çok acı veriyordu. Çaldığım dosyayı, düğmelerini iliklediğim kot ceketimin içine sıkıştırmıştım. Yürürken dosyanın kartonu göğüs kafesime batmaya başlamıştı. Alex'e değil, buna odaklan, dedim kendi kendime. Ve katedralde olanları kesinlikle düşünmemeye çalış. Dosyayı, ayakkabıların canımı acıtmasını ya da Seb'in elini düşünebilirdim. Evet, Seb'in eline odaklan, elini nasıl kavradığına, ne kadar sıcak ve ilgili olduğuna odaklan. Katedralde, kanlar içinde yatan

bedenleri düşünme. Kafasının yarısı yok olmuş ve tek gözü tavandaki altın meleğe bakan genç rahibi de düşünme.

Kesinlikle böyle şeyler düşünme.

Kaldırım iyice kalabalıklaşmıştı ve sokağın her iki yanındaki binalar bakımsız ve çirkindi. Beden dili çok sakın görünse de Seb'in ani isteksizliğini hissedince neredeyse vardığımızı anladım. Elimi bıraktı ve kolunu omzuma attı.

"Yine kız arkadaşımın, tamam mı?" dedi. "Ne görürsen gör, etrafına fazla bakma. Burada yabancıları sevmezler. Onları av gibi görürler."

Boğazım konuşamayacak kadar kuruduğu için başımı salladım. "Gördüğüm ne olursa olsun, bakmayayım mı?"

Köşeyi dönünce karşımıza bir pazaryeri çıktı. Aydınlatılmış tezgâhlarla dolu, pis ve uzun bir sokaktaydık. Giysiler, takılar ve cep telefonları sattıklarını fark ettim. Satıcılar müşterilerine İspanyolca bağırarak en iyi fiyatlarını söylüyorlardı. Çevresini inceleyen Seb'in yüzünü şimdiye kadar hiç görmediğim bir umutsuzluk kaplamıştı.

"Burada birçok şey satın alınabilir," dedi kısaca açıklayarak. "Uyuşturucu, silah... her şey satılır. Bir insanın hayatını bitirecek şeyler. Yalnızca görmemezlikten gel."

Tepito'ya gelmek, market tezgâhlarının plastik tentelerinin oluşturduğu hissettiren bir tünele girmek gibiydi. Bir anda her yandan duyulmaya başlanan müziğin sesi gibi, tezgâhlar da bizi dört bir yandan sarıyordu. Melek heykelleri, melek anahtarlıkları ve melek tişörtleri de satılıyordu. Çoğunun isimleri yanlış yazılmış popüler film DVD'leri satanlar da vardı. Bazı raflarda "tasarımcı" giysilerinin satıldığı belirtilmişti ama markaları tamamen yanlıştı. Bir kenara çekilmiş iki erkekten birinin ceketinin cebine bir şey tıktırırken diğerine para verdiğini gördüm.

Bakışlarımı kaçırarak Pawntucket'a döndüğümü ve şehrin tek JC Penny mağazasındaki giysilere bakmaktan sıkıldığımı ve gözlerimin karardığını hayal etmeyi denedim. Yine de küçük bir kilisenin girişine benzer bir yerin yanından geçerken içeri bakmaktan kendimi alamadım. İçerde bir tahtta oturan, beyaz gelinlik giymiş ve taç takmış bir iskelet vardı. Önünde çiçekler ve yanan mumlar duruyordu. Sanki her an içmeye karar verebilir gibi, yanında bir şarap kadehi de vardı.

"Santa Muerte," dedi Seb, sorulmamış sorumu yanıtlayarak. "Aziz Ölüm. Burada birçok insan ona tapar." Burnundan soluyarak konuştu. "En azından henüz melek kanadı takmamış."

Seb'in buraya geri dönmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Ondan, içimi korkuyla dolduran görüntüler algılamaya devam ediyordum. Ama yürürken, hâlâ bu sokaklara aitmiş ve cebinde sustalı bıçağını taşıyormuş gibi kaygısız bir hali vardı. Omuzlarıma doladığı kolu da çok rahattı. Bize şüpheyile bakan birkaç kişi, onu görünce başlarını çevirdiler.

Kolunu dolayan yalnızca Seb'di ve bunu şimdiye kadar onlarca kez yapmıştı ama... yakınlığı şu an bana çok huzur veriyordu. Celeste onu öperken hissettiğim kıskançlığı ve kızın gözlerindeki ilgiyi gördüğümde ondan nasıl nefret ettiğimi anımsayınca kafam karıştı. Tanrım, bana neler oluyordu? Alex için hâlâ çektiğim acıyı kalbimde bir kaya parçası gibi hissediyordum. Şimdi duygularımı anlamakta zorlanıyordum, çünkü yaralarım henüz çok yeniydi.

İki tezgâh arasındaki boşluğu fark etmemiştim ama Seb sendelemeyen geçmem için bana destek oldu. Ansızın, aynı şekilde kalabalık ve yine tünele benzeyen başka bir sokağa çıkmıştık. Buranın yerlilerinin yabancıları hemen tanımlarına şaşmamak gerekirdi; rahatça dolaşabilmek için insan burada yaşamış olmalıydı. Seb sessizce tezgâhların arasından yürüyordu ve az önce katedralde tanık olduğumuz çatışma ve şiddet, burayla ilgili anılarını daha dayanılmaz kılmıştı. Günlerdir bir şey yemediği için çöp tenekesinden yiyecek aşırarak ve annesinin erkek arkadaşının onu bulmamasını ümit ederek, korku içinde bir tezgâh altına saklanmak gibi anılarını algılıyordum. Yutkundum. Daha önce de ondan böyle görüntüler algılamıştım ama asla bu kadar duygu yüklü değildi.

Ansızın izleniyormuş gibi bir ürperme hissettim. Bu duyguyu evde de sıkça hissediyordum. Ama bu kez, gerçekten beni izleyen biri vardı. Tıknaz bir adam, bir tezgâhın yanında durmuş, kötü niyetli gözlerle bacaklarıma bakıyordu. Ürperdim ve yapış yapış elleri üstümde dolaşarak gibi hissettim.

Gözlerim bir an onunkilerle karşılaştı ve hızla başımı çevirdim ama artık çok geçti. Yapmacık bir tebessümle, ağır ağır yürüyerek önümüze geldi ve yolumuzu kesti. Boyu Seb'den kısaydı ama daha kaslı ve iriydi. Bana baktı ve İspanyolca bir şey söyledi. Bize yol açarak geçmeye çalışan Seb kısa bir yanıt verdi. Adam sırtıttı ve yana çekildi. Ekşi ter kokusuyla kolonya kokusunun karışımı midemi bulandırmıştı. Adam göğsüme baktı ve hangi dilde olursa olsun kulağa iğrenç gelen bir şey söyleyerek uzanıp yanağımı okşadı.

Hızla geri çekildim ama Seb daha hızlıydı. Adam konuşurken kaskatı kesilmişti ve şimdi gömleğinden yakaladığı gibi benden uzağa itti. Dudaklarından öfkeli İspanyolca sözcüklerin döküldüğünü anlayabiliyordum. Kendini ileri doğru atan adam, Seb'i itti ve sendeleyerek birkaç adım geri gitmesine neden oldu. Kaldırımın üstünde karşı karşıya durmuş, birbirinin gözlerine bakıyorlardı.

"Seb, tamam, sorun değil!" kolunu yakaladım. Adama bakarken kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. "Her ne söylediyse, lütfen unut gitsin... önemli değil."

Adam küçümseyerek baktı ve başka bir şey söyledi. Ana fikrini anlamak için İspanyolca bilmeye gerek yoktu. Evet, sen kız arkadaşını dinle. Dövüşürsek seni yere sereceğimi pekâlâ biliyor.

Onu önemsemeyerek Seb'e döndüm ve elini sıktım. "Hadi, gidelim." Gülmeye çalışarak ekledim. "Baksana, ne söylediğini bile anlamadım. Gerçekten, unut gitsin."

Sıkıca elimi tuttu ve sonunda derin bir nefes aldı. "Evet, haklısın," dedi yumuşak bir sesle.

Başka bir şey söylemeden kolunu yine omzuma attı ve yürümeye devam ettik. Pazardaki koşuşturma aynı şekilde devam ediyordu. Yaşadığımız şey kimsenin dikkatini çekmemişti. Adam gülerek arkamızdan bir şey söyledi.

Seb hâlâ gergindi. Kendini yatıştırmak için ne kadar zorlandığını hissedebiliyordum. Katedralde olanlardan sonra buraya geri gelmenin onun için nasıl bir yıkım olduğunu anlayabiliyordum. Elim kendiliğinden beline doğru kaydı ve ona iyice yaklaştım. Ürperdiğimi hissettim. O an hiçbir şeyin önemi yoktu, özellikle de ne hissettiğimin. Bildiğim tek şey, ikimizi de teselli etmek için bir şey yapmam gerektiği idi.

Seb bana baktı. İkimiz de konuşmuyorduk. Kendi duygularım çok karışık olduğu için onunkileri pek algılayamıyordum. Her şey öyle gerçeküstüydü ki ansızın uyanacağım bir rüyada gibi hissediyordum. Çevremizdeki hışırtılı tüneller, katedraldeki cansız bedenler, Alex'le kavgamız... hepsi bir rüya gibiydi.

Alex aklıma gelince, yarama bıçak saplandı gibi hissettim.

Oraya gitme, diye düşündüm, Tepito'nun bir başka tüneline girdiğimizi zannederek. Lütfen... gitme. Sophie kiraladığı araçla centrodan geçmek için mücadele ediyordu. Ayaklananlar, yanan arabalar, bağırıp çağıran çeteler arasından geçmek zorundaydılar. Alex giderken bir taraftan da sürekli Willow'un enerjisini bulmak için tarama yapıyordu. Hiçbir yerde onun izine rastlayamıyordu.

Sonunda, yanan bir araba dışında, çevrenin sakin görüldüğü bir caddeye vardılar. Sophie kenara çekti ve kamyoneti durdurdu. "Ne yapıyorsun?" dedi Alex. "Wesley'yi eve götürmemiz gerek."

"Hayır, nerede yaşadığınızı öğrenmek istemiyorum," dedi Sophie. "Yakalanma olasılığımı düşünürsek, böylesi daha güvenli olur."

"Ben iyiyim," dedi Wesley, arkadan seslenerek. Koltuğunda kaskatı oturuyordu ve sesi gergindi. "Canım acımıyor. Yalnızca uyuşuk hissediyorum."

"Hadi, gel," dedi Sophie kapıyı açarak. "Seninle konuşmamız gerek Alex."

Karşı çıkmaya hazırlanıyordu ama Sophie'nin karanlık caddeye doğru yürümeye başladığını gördü. Arkasından kapıyı sertçe kapatarak kadını izlerken kendi kendine söyleniyordu. Sophie bir kapı aralığının yakınında durup bir sigara yakmıştı. Sigaranın yanan ucu karanlıkta parıldıyordu.

"Neler oluyor?" dedi, Sophie'nin yanına vardığında. "Bizi nasıl buldun?"

Sophie'nin ağzından sigara dumanı çıktı. "İkinci Dalga geldiğinden beri sizi bulmak için birçok kişinin ağzını arıyordum. Burada bulunan asi bir melek bunu duyunca benimle temas kurdu."

Alex dikkatle ona bakarak kapıya yaslandı. "Asi bir melek mi? Bu şehirde hiçbir asi meleğe rastlamadım."

Sophie başını salladı. "Hayır, çoğu melekler tarafından öldürüldü. Anlaşılan İkinci Dalga'dan hemen sonra kitle halinde infaz edilmişler. Ama en azından bilmedikleri biri kalmış ve gizlice Melek Konseyi için çalışıyor. Son zamanlarda öldürülen meleklerden dolayı, senin yeni bir ekiple burada olabileceğinden kuşkulandığını söylemişti." Hafifçe gülümsedi. "Aferin!"

"Peki, bu asi melek neden doğruca benimle temas kurmadı?" dedi Alex.

"Henüz seni bulmayı başaramadı. Ayrıca şüphe çekmeden işinden ayrılmak onun için zor oluyor. Ama bu akşam gösteri olduğu için seni Zocalo'da bulabileceğimi tahmin ettim."

Burada bulunmamızın nedeni gösteri değildi, diye anlatmak üzereydi ama Sophie hiç durmadan konuşmaya devam ediyordu. "Alex, dinle beni... Konsey'in öldürülmesi çok önemli. Onlar..."

"Binlerce kilometre uzaktan, gerçekten bunu söylemek için mi geldin?" dedi Alex, Sophie'nin sözünü keserek. "Bak... Konsey'i, kutlamayı, her şeyi biliyoruz. Zaten burada, Mexico City'de bulunma nedenimiz de bu."

Sophie onu dikkatle dinliyordu. "İyi, bu durumda işler kolaylaşacak." Çantasının fermuarını açtı ve içinden bir zarf çıkardı. "Burada," dedi, zarfı ona uzatarak. "İçinde, istediğin tüm ayrıntıları içeren bir hafıza kartı var. Ayrıca parti için on tane VIP geçiş kartı da bulacaksın. Umarım bunlar senin için yeterlidir ve seni, ekibinle birlikte Torre Mayor'un en üst katına çıkarır."

Alex yavaşça uzandı ve zarfı aldı. İçinde bulunan cüzdan boyundaki plastik kartları hissedebiliyordu. "Bunları nereden buldun?"

"Temas halinde olduğum kişiden. İsmi Charmeine ve Nate'i tanıyormuş. Nate CIA' a katılana kadar ABD'de birlikte çalışmışlar. Size elinden gelen her şekilde yardım edecek." Başını sallayarak zarfı işaret etti. "Söylediğim gibi, gerek duyduğun tüm ayrıntıları bunun içinde bulacaksın."

Gerek duydukları tüm ayrıntılar. Alex kaşlarını çatarak zarfla avuç içine hafifçe vurdu. "Anlaşılan Charmeine bizi zamanında bulacağına oldukça güveniyordu," dedi. "Yedek bir plan var mıydı?"

"İnan bana, kimse hiçbir şeye güvenmiyordu," dedi Sophie.

"Ve hayır, yedek plan yoktu. Kalan son asi melek o. Tek başına bir şey yapmaya kalksa Konsey'in kılına dokunmasına fırsat kalmadan öldürülürdü. Eğitimli bir Melek Katilleri ekibi bizim tek şansımız."

Sophie, sanki başından beri burada, onlara yardım ediyormuş gibi konuşuyordu. "Peki, Charmeine'in kesinlikle asi olduğunun ve bunun bir tuzak olmadığının kanıtı nedir?" diye sordu Alex.

"Doğru olduğuna eminim." Sophie sigarasından bir nefes daha çekti. Dışarı üflediği duman karanlıkta hayalet gibi görünüyordu. "Melek Projesi'yle ilgili yalnızca Nate'in ona söylemiş olabileceği şeyleri biliyor."

"Melekler medyumdur," dedi Alex soğuk bir sesle ona hatırlatarak.

"Ama dokunmadan anlayacak kadar medyum değiller. Baksana, ben ikna oldum ve Nate ile kesinlikle arkadaş olduğuna inandım. İkinci Dalga geldiğinde kapıya nasıl saldıracağımızla ilgili tüm gizli bilgiyi tam olarak biliyordu. Planları, ayrıntıları, her şeyi biliyordu. Bunları ancak Nate ona söylemişse bilebilir. Ve bizim tarafımızda değilse, o zaman bizi durdurmaya çalışırdı."

"Peki," dedi Alex sonunda ve zarfı cebine koydu. "Elimizdekilerle karşılaştırıp karar veririz." Aslında ellerinde fazla bir şey yoktu ama en azından yerleşim planlarını kontrol edebilirlerdi.

"Evet, karşılaştırm," dedi Sophie. "Her şeyin doğru olduğunu göreceksiniz."

Alex yavaşça başını salladı. Sophie'nin söyledikleri doğruysa... tüm duaları gerçekleşti demekti. Ve eğer Willow hayatta kalmayı başaramadıysa, boşuna ölmüş olacaktı. Hemen bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı.

"Pazar akşamı, ben de orada olacağım," diye ekledi Sophie. Sigarasını duvara bastırarak söndürdü. "Lobide sizi bekliyor olacağım, ondan sonra da size yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Alex homurdandı. "Ya, öyle mi? Bu sefer güvenli bir yere gitmek için yok olmayacak mısın?"

Sophie'nin ifadesi değişmedi. "Hayır, bu kez gitmeyeceğim. Al şunları." Çantasından kamyonetin anahtarlarını çıkarıp Alex'e uzattı. "Kaldığım otel az ilerde. Beni oraya bırakıp kamyonetle ekibini eve götürebilirsin. Saldırı sonrasına kadar sende kalsın. Zaten sizi bulma ümidiyle kiralamıştım."

Alex anahtarları aldı ve o anda aklına başka bir şey geldi. "Willow'un annesi nerede? Onu korunduğu bir yere mi götürdün?"

Sophie'nin kahverengi kaşları hayretle çatıldı. "Nereye mi götürdüm? Alex, haberlerde izlemedin mi? Willow'un annesi ve teyzesi, İkinci Dalga'nın geldiği gece kundaklama sonucu çıkan bir yangında öldüler."

"Ama ben düşünmüştüm ki..." Alex ona bakakaldı.

"Düzenlenmiş bir numara olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Benim tarafımdan değil," diye yanıtladı ve çantasının fermuarını kapattı. "İkinci Dalga'dan bu yana pek gelirim yok. Böyle bir ayarlama yapmak olanaklarımın çok ötesinde olurdu." Alex'e baktı. "Neden sordun? Gerçek olmadığını düşünmen için bir neden var mı?"

"Hayır, sanırım yok," dedi Alex kısa bir duraksamadan sonra. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Sophie'ye ayrıntıları anlatmaya niyeti yoktu. En azından Willow annesini, her neredeyse hissedebilmişti.

Otele kadar olan kısa yolu sessizce gittiler. Bu kez kamyoneti Alex kullanıyordu. Ekiptekiler konuşmadan oturuyorlardı ve neler olduğu konusunda meraktan ölmek üzere olsalar da ifadesiz duruyorlardı. Sophie'nin kaldığı otelin önünde durdular. "Hafıza kartına bir şey daha ekledim. Size bir çeşit önerim var. Umarım saldırıdan sonra buna gerek duymayız ama İkinci Dalga'dan beri bunun üstünde çalışıyorum. Neyse, bir inceleyin bakalım."

"Tamam," dedi Alex, söz vermeyen bir ses tonuyla. "Demek Pazar akşamı görüşeceğiz."

"Evet, görüşeceğiz," dedi Sophie. Bir an tereddüt etti ve çantasını iki eliyle kavradı. Alex onun yine yalnız konuşmak istediğini hissetmişti. "Ve Alex, bazı konularda farklı düşündüğümüzü biliyorum ama kuşkusuz, tanıdığım en iyi MK'sin. Elimden gelen her konuda yardım etmekten onur duyarım."

"Peki, teşekkürler," diye mırıldandı Alex. Hoşnutsuzluk ve utanç gibi çelişkili duygular içindeydi. Sophie ne isterse söylesin, Alex ona karşı iyi duygular besleyemezdi. Arkasına bir kez bile bakmadan Willow'u ölüme terk etmişti.

Sophie otele girip gözden kaybolunca, Alex de dışarı çıktı ve pencereden Karayla konuştu. "Onları eve sen götür, olur mu? Ayrıca bunun içindekileri de gözden geçirmeye başla." Ona zarfı verdi ve Kara arka koltukta doğruldu.

"İçinde ne var?" dedi elindeki zarfa bakarak.

"VİP geçiş kartları ve saldırı için gerek duyduğumuz tüm güvenlik ayrıntıları. Şimdi bana bu konuda bir şey sorma," diye ekledi. "Eve döndüğümde anlatırım." Kamyonetin siperinde kalarak tabancasını kontrol etti. "Bana biraz mermi verir misin? Benimkiler azalmış."

Kara silahındaki şarjörü çıkarıp endişeli gözlerle Alex'e uzattı. "Nereye gidiyorsun?"

Alex başparmağının ritmik hareketleriyle, Kara'nın mermilerini kendi şarjörüne yerleştirdi. "Willow'u bulmaya çalışacağım," dedi sözü uzatmadan. Tabancasını yeniden kılıfına yerleştirdi. "Seb ve o evdeler ise, beni hemen ara, tamam mı?"

"Ararım ama... Alex, ayaklanmalar hâlâ tüm şiddetiyle devam ediyor..."

"Al şunu," dedi sözünü keserek ve boş şarjörü Kara'ya geri verdi. "Wesley'yi eve götür."

"Seninle bu konuyu tartışmanın hiçbir yararı yok, öyle değil mi?" Kara yüzünü kaygıyla buruşturmuştu. Alex yanıt vermedi ve Kara ileriye doğru uzanıp onu yanağından öptü. "Peki. Lütfen kendine dikkat et."

Başını salladı. Kara uzun bacaklarıyla dört çekere tırmanırken Alex döndü ve hâlâ turuncu alevlerin gökyüzüne yükseldiğini gördüğü centroya giden karanlık caddeye doğru koşmaya başladı. Koşarken hiç durmadan tarama yapıyor, Willow'un enerjisine rastlamak için dua ediyordu. Kavgalarını şu an inanılmaz buluyordu ve ona sanki başka bir dünyada yaptıkları bir şey kadar uzak geliyordu. Tamam, Seb'e yakındı, hatta belki ondan hoşlanıyordu bile. Ama bunun ne önemi vardı? Âşık olduğu kişi kendisiydi ve Alex bunu biliyordu. Nasıl bu kadar kıskanç, bu kadar aptal olabilmişti?

Alevler ve çığlıklar şehrin üstüne kabus gibi çökmüştü. Her yandan kırılan cam ve siren sesleri duyuluyordu. Ah, Willow; lütfen hayatta ol, diye düşündü Alex karmaşanın ve yağmalayanların arasına doğru koşarken. Willow öldüyse, kendi kalbi de ölecekti. Yine de kendi ailesi, Willow'un ailesi ve meleklerin zarar verdiği tüm insanlar için dünyayı kurtarmaya çalışacağını biliyordu ama artık kendisi için çok geç olacaktı.

Onun için zaten dünyanın sonu gelmiş olacaktı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sonunda pazaryerinin plastik tentelerini arkamızda bırakıp depolarla dolu, karanlık bir caddeye girdik. Seb'in hızla bir tarama yaptığını ve güvenli olduğuna karar verdiğini fark ettim. "İşte geldik," dedi depolardan birinin yan tarafına yönelerek.

Sokak lambalarının uzaktan yansıttığı ışık dışında etraf karanlıktı. Bir kedi, ya da başka bir hayvanın neden olduğu hışırtı benzeri bir gürültü duyuldu. Bir tarafta yüksek bir tel örgü çit vardı ve tepesi dikenli telle kaplıydı. Seb beni dikenli telin yarım metre kadar düzleştiği köşeye doğru yönlendirdi. "Buradan atlayabilir misin?" diye sordu.

Çite göz attım. "Önce sen denesen iyi olur," dedim. "Böylece, beceremezsem üstüne düşebilirim." Şaka yapmıyordum; yüksek topukların bu tarz işler için uygun olmadığını farkındaydım.

Seb başını salladı ve çiti sıkıca kavradı. Tırmanırken çiti tıkırdatıyor ve sallanmasına neden oluyordu. Son kısmı da başarıyla tamamlayıp çevik bir şekilde beton zemine indi. Ceketimin altından dosyayı çıkarıp çitin altından diğer tarafa geçirdim. Sonra tel örgünün baklava şeklindeki deliklerine ayaklarımı yerleştirerek tırmanmaya başladım. Tepeye vardığımda bedenimi diğer tarafa çevirirken, eteğimin ne kadar kısa olduğunun ve bacaklarımın ne kadarının görüldüğünün farkındaydım.

Sonunda ayaklarım yeniden yere dokundu. Seb, beyaz gömleği ve elmacıkkemiklerine yansıyan ışık dışında neredeyse gözükmiyordu. "Tamam, oldu," dedi. Deponun arka tarafına doğru yürümeye başladık. Oluklu metal duvarın yanına konmuş çöp yığınına görebiliyordum. Bir kanepe, birkaç kırık ofis sandalyesi ve kontrplak parçaları ilk gözüme çarpanlardı.

Bana baktı. "Özür dilerim ama emeklemek zorundayız. Bunun arkasında, geçebileceğimiz gevşek bir plaka var."

Az önce duyduğum, hayvanlardan geldiğini tahmin ettiğim sesi anımsayınca ürperdim ama başımı salladım. "Tamam. Burayı nasıl buldun?"

Seb elleri ve dizleri üzerinde, kanepenin kenarındaydı. Kanepenin kalkık ucu bir çeşit giriş yolu oluşturmuştu. "Yetimhaneden kaçtıktan sonra, oraya buraya bakınırken bulmuştum," diye yanıtladı boğuk bir sesle. "Şehrin her bir köşesinde sığınaklarım vardı. Ama şimdi o binaların yarısı yerle bir olmuş."

Metalik bir gıcırtı duyuldu, sonra sessizlik oldu.

"Seb?" diye seslendim, dosyayı göğsüme bastırarak.

Kibrit çakma sesi duyudum. "Evet buradayım, merak etme," diye seslendi. "Hadi, gel."

Dosyayı yine ceketimin içine sıkıştırdım, sonra diz çöküp emeklemeye başladım. Eski, kadife kanepede küf kokuyordu. Çakıllı kum, avuç içlerime ve dizlerime batıyordu. İlerde, oluklu metal depo duvarından hafif bir ışık sızıyordu.

Ben yaklaşırken Seb benim için açarak, metal plakayı kaldırdı. Aradan, kolunun altından geçtim. İçeri girer girmez ayağa kalktım, kendimi temizledim ve hayretle çevreme bakındım. Diğer tarafa sızan ışık, taş zeminin üstünde yanan bir küme mumdan geliyordu. Bir uyku tulumu ve yıpranmış, ciltsiz çocuk kitapları mumların yanında duruyordu. En üstte duran kitabı elime aldım ve başlığı anımsayınca şaşırdım. Rüzgâr Altında Söğütler. Dördüncü sınıf öğretmenimiz bize kitabı sınıfta okumuştı. Dikkatle yerine koydum ve diğerlerinin hizasında durması için yerleştirdim.

Seb, elleri cebinde, yanımda ayakta duruyordu ve utanmış gibiydi. "Küçük bir çocukken, sık sık burada kalırdım," dedi omuz silkerek. "Bütün bu kitapları çalmıştım," diye ekledi.

Güçlkle konuşmaya çalıştım. "Sorun değil, sanırım kitap çalmak tam da hırsızlık sayılmayabilir. Bildiğim kadarıyla kitapseverlerin anlayabileceği bir şey." Suyun içinde dik durmak için el ve ayaklarımızı sürekli oynatıyor gibiydik. İkimiz de bizi aşağı çekecek konulardan uzak durmaya çalışıyorduk. Dosyayı ceketimin altından çıkarıp uyku tulumunun üstüne bıraktım. "Burası nasıl bir yer?" Mumların arkasındaki karanlığa dikkatle baktım. "Terk edilmiş bir yer mi?"

"Hayır, sahibi var." Seb eğildi ve yerden bir mum aldı. Balmumundan kökleri olan küçük bir ağaca benziyordu. "Gel, sana göstereyim."

Ayak seslerimiz beton zeminde yankılanıyordu. Karanlıkta karşımıza ansızın bir yüz çıkınca soluğum kesildi sandım. Depo, sessiz bir kokteyl davetine katılmış gibi duran, heykellerle doluydu. Devasa, vitray pencereler duvara yaslanmış duruyordu. Titreşen mum ışığında, etrafımıza gökkuşağı renkleri yayılıyordu.

"Bunlar bir kiliseden mi getirilmiş?" En yakında duran heykelin suratına dokundum. Kaftan giymiş bir adamdı ve konuşabilseydi, bu olanlarla ilgili bazı yanıtlar verebilecek kadar yardımsever gözüken bir ifadesi vardı.

Seb, elinde tuttuğu mumla, yanımda duruyordu. Onaylayarak başını salladı. "Melekler Kilisesi gerçek anlamda burada faaliyet göstermeye başlamadan önce bile, bazı küçük kiliseler meleklerle tapanlar tarafından ele geçirilmişti. Sanırım bunları o dönemde biri, korumak için buraya saklamış olmalı. Ama şimdi unutulmuş gibiler." Omzunu kaldırdı. "Belki de saklayan kişi öldü, ya da melek çarpmasına uğradı."

Elimi aşağı indirdim ve karşı duvara bakınca küçük bir oda gördüm. "Orada ne var?"

"Bir çalışma odası," dedi Seb. "Bir banyo da var," diye ekledi. "Geçmişte su akardı, belki hâlâ akıyordur."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki rahatlamayı kendim bile fark edebiliyordum. "Mumu alabilir miyim?"

Mumla banyoya girdiğimde siyah gölgeler dağıldı. Mucize olsa gerek, su hâlâ akıyordu ve biraz tuvalet kağıdı bile vardı. Birkaç dakika sonra ufacık lavabonun önünde durmuş, yüzümü yıkıyor, pisliği ve göz makyajını temizlemeye çalışıyordum. Sonra da ellerimi ceketime sürerek kurulamaya çalıştım.

Uyku tulumunun yanına döndüğümde, Seb'in mum ışığında dosyayı incelediğini gördüm. Elimdeki mumu diğerlerinin yanına koyup ayakkabılarımı çıkardım ve Seb'in yanına oturdum. Bacaklarımı altımda toplayıp İspanyolca sözcüklere göz attım. Okuduğu belge bir elektronik posta çıktısına benziyordu.

"Önemli bir şey var mı?" dedim.

Sayfayı çeviren Seb başını salladı. "Evet, birçok şey var. Alex'in istediği şeyler, hatta daha fazlası var. Yerleşim planları ve parti hakkında bilgiler de var. Hatta merdiven boşluğu kapısının şifresi bile var." Dosyayı kapattı ve bir yana koydu. "İçgüdülerin çok iyiymiş, querida."

Kilisenin ofis bölümünü ve tamamen göz ardı ettiğim kapının kırılma sesini anımsayınca ürperdim. "Oradan tam zamanında dışarı çıkmamızı sağlayan senin sezgilerin de çok doğruymuş."

Seb aşağı baktı ve onun da benim gibi artık katedrali düşünmek istemediğini anladım. Yumruğunu sıkmış, uyku tulumuna hafifçe vuruyordu. "Willow, özür dilerim," dedi. "Pazaryerindeki o adamla karşılaştığımızda..." Cümleyi bitiremedi. İçinde bulunduğu ruh halini anlayabiliyordum. "Çok uzun zamandır, kimsenin böyle bir şey yapmasına izin vermedim. Hemen oradan çıkmamızı sağlamalı..."

"Seb, hayır, sus lütfen..." dedim koluna dokunarak. "Senin için buraya geri gelmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Attığımız her adımda bunu hissettim."

"Önemli değil," dedi. "Özellikle seni Tepito'ya götürürken kendimi daha iyi kontrol etmeli ve hiçbir değeri olmayan bir cabronla neredeyse kavgaya başlamamalıydım."

Uyku tulumunun üstünde hafifçe dönüp ona baktım. "Peki... sana ne söyledi?"

Seb bir an konuşamadı. Mumlardan birinin alevi titredi. "Seni paylaşmak isteyip istemediğimi sordu," dedi sonunda. "Ve sana bakış şekli... sanırım hayatımda kimseye bu kadar zarar vermek istememiştim."

"Bir şey yapmadığına sevindim," dedim, yumuşak bir sesle. O adi yaratığa bir şey olmasını umursadığım için değil, Seb'e bir şey olmasından korkuyordum. Yutkundum. "Neyse, kendini suçlama... ikimiz de çok üzgündük. Bütün olanlardan sonra..."

Bütün olanlar en üzücü ayrıntılarıyla bir kez daha gözümde canlanınca göğsüm sıkıştı ve sustum. Kendimi daha fazla tutamadım. Yüzümü iki elimle kapatıp derin bir nefes aldım. "Aman Tanrım... Seb, insanlara yardım etmek istemeleri gerekmez mi?"

Hiçbir şey söylemeden beni kollarına aldı. Başımı omzuna yasladım ve görmüş olduğumuz her şeyi silebilmeyi diledim. Bunu asla yapamayacağımı, en ufak ayrıntıların

bile hayatımın sonuna kadar benimle yaşayacağını biliyordum. Tek gözü tavana çevrilmiş olan rahibin görüntüsü gözümün önünde belirdi ve neden ağlayamadığımı düşündüm.

"Savaşanlar'ın çoğu bunu biliyor olamazlar," dedi Seb boğuk bir sesle. "Bunu planlayan, kendi başına çalışan, küçük bir grup olmalı."

Büyük olasılıkla haklı olduğunu biliyordum ama bu bir şey değiştirmiyordu. "Hiçbir şeyi değiştirmeyi başaramıyorsak, medyum olmanın anlamı ne?" Sesim kendi dışımdan konuşuyor gibi yabancı geliyordu.

"Biliyorum," dedi Seb kulağıma fısıldayarak. Onun da acı çektiğini ve benim gibi kucaklanmaya gereksinimi olduğunu hissedebiliyordum. "Ama bu konuda işe yaramadığını biliyorsun."

İçimde, meleğimin bu yüzden gerildiğinin farkındaydım. Uçması için onu özgür bıraktım ve aynı anda Seb'in parıltılı, güçlü meleği de yanında belirdi. Yüzü benimle aynı hüznü paylaşıyordu. Melek bedenlerimizden süzülen ışık, deponun içine tatlı bir parıltı yayıyor, birlikte uçan meleklerimizin gölgesi oluklu metal duvara yansıyor. Her nasılsa, yalnızca Seb'in meleğini görmek bile beni teselli ediyor, anlayamadığım bir şekilde beni sakinleştiriyordu.

Gözlerini benden ayırmayan Seb'in meleği elini uzattı. Bu kez tereddüt etmeden, ben de meleklerle özgü elimi ona uzattım.

Parmaklarımız birbirine dokunduğu yerde sanki bir ışık patlaması oldu. Ellerimiz mavi-beyaz bir ışıltı içinde birleşirken, nefesimi tutarak hayranlık içinde izliyordum. Katedraldeki ayrıntılar geride kalmıştı... yalnızca Seb ve ben vardık. Enerjilerimiz birleşerek tek bir enerjiye dönüşmüş, ikimiz arasındaki tüm sınırlar kalkmış gibiydi. Hayattaki hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir duyguydu.

Bu durum fazla samimi, diye düşündüm gecikerek de olsa. Ama elimi ne pahasına olursa olsun geri çekemezdim. Seb'in meleğiyle birbimize hayranlık içinde bakıyorduk. Yavaşça kolumu okşadı ve ben de nasıl olduğunu anlamadan aynı şeyi yaptığımı fark ettim. Enerjisini okşayan parmak uçlarımda hafif direnci hissederek, onun enerjime dokunmasıyla içimi tatlı bir ürperti kapladı.

Aşağıda duran insan bedenlerimiz çok sessizdi. Bana bakarken hafifçe geri çekildi. Ela gözlerindeki altın rengi parıltılar mum ışığında belirginleşmişti. Titriyordum. Bana olan

aşkının derinliğini, beni kardeşçe olmayan bir şekilde nasıl kollarına almak istediğini hissedebiliyordum. Derinde, yüzleşemediğim bir yerde Alex'in acısı duruyordu... ama şu an yalnızca Seb vardı. Bana acı verecek kadar çok önemsediyim, arkadaşım Seb'in melek elleri bana, hayatımda asla hissetmediğim duyguları yaşıtıyordu. Şu an, onu yalnızca arkadaş olarak mı yoksa farklı bir şekilde mi sevdiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim şey, bana dokunmaktan asla vazgeçmemesini istediğimdi.

İlk önce hangimizin harekete geçtiğine emin değilim. Seb'in yutkunduğunu gördüm ve sanırım ikimiz aynı anda öne doğru eğildik... sonra ellerimin saçlarının bukleleri arasında gezindiğini hissettim. Dudaklarımın üzerindeki dudakları öyle sıcak ve yumuşaktı ki boşluğa yuvarlandığımı hissettim.

Küçük, anlık öpücüklerle dudaklarımız birbirini bulurken ürperiyordum. Seb'in bukleleri her zaman hayal ettiğim kadar yumuşaktı. Ağzının kenarındaki hafif sakalı ve enseme hafifçe kavrayan elinin gücünü hissedebiliyordum. Adımı mırıldanarak beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız daha ateşli öpücüklerle birbirini keşfetmeye başladı. Seb kollarıyla beni sarmıştı; ben de ona yaslanmış, sırtını okşuyor ve kalbinin hızla çarptığını duyuyordum. Ve bu arada, meleklerimiz yukarıda hâlâ birbirinin eline dokunuyordu. Hayatımda hissettiğim en inanılmaz şey olan bu öpücükten başka, şu an dünyada hiçbir şey yoktu.

Dakikalar geçti. Dudaklarımız hâlâ birbirini keşfetmeye devam ederken uyku tulumunun üstüne uzandık. İspanyolca bir şeyler fısıldayan Seb bir eliyle sırtımı okşarken, boynumu, sonra yine dudaklarımı öptü. İlk anda hissettiğim gibi mükemmel olmasını istiyordum ama yavaş yavaş içimi bir huzursuzluk kaplamaya başlamıştı. Seb'in dudakları, alıştığım dudaklar değildi, yanımdaki beden farklıydı. Bu düşüncüyü kovaladım... Alex'i düşünmeyi reddediyordum. Herhangi bir şey düşünmek istemiyor, kendimi bu anın sıcaklığı içinde kaybetmek istiyordum. Ama sonra, yavaş yavaş öpüşmemiz son buldu.

Seb başını kaldırıp bana baktı.

Ansızın her şey o kadar yanlış göründü ki ağlamak istedim.

Yaptığım şeyin ağırlığı altında eziliyordum. Meleklerimiz bedenlerimize döndü ve titreyerek doğruldu. "Seb... aman Tanrım, çok özür dilerim."

O da doğruldu. "Neden özür diliyorsun?" Ama gözlerindeki ifadeden anladığı belliydi.

Kulağa hoş gelmeyen bu sözcükleri söylemekten nefret ediyordum. "Sana âşık değilim. Bunu yapmamalıydım... bu bir hataydı."

Seb tereddüt etti. Tıpkı beni ilk gördüğü gün yaptığı gibi çok yavaş hareketlerle saçına dokundu. "Bana azıcık âşıkısın," dedi yumuşak bir sesle. "Hissedebiliyorum."

Ne yaptığımı fark etmeden başımı salladım. "Hayır. Seni bir arkadaş gibi seviyorum. Hepsi bu." Sözcükler ağzımdan çıkarken sakın ve kararlıydım. Çünkü, ne kadar yanlış olursa olsun, Seb'le öpüşmek en azından bir konuda işe yaramıştı ve kafamdaki karışıklıktan tam olarak kurtulmamı sağlamıştı. Şimdi herşey gözüme çok net görünüyordu.

Seb yutkundu. Etrafımızda yanan mumların titreşen altın rengi ışığı hâlâ duvara yansıyor. "Belki henüz çok erken... belki ilerde farklı hissedersin." Uzanıp elimi tuttu, duyguları yüzünden okunuyordu. "Seni çok uzun zamandır seviyorum Willow. Hayatım boyunca, hep sen vardın."

Kalbim paramparça oluyordu. Ben de Seb'e âşık olmayı, ya da bir gün olacağımı ümit ettiğimi söylemeyi öyle isterdim ki. Ama bu doğru değildi. Ona asla âşık olmayacağımı biliyordum. Belki daha önce onun duygularını algımlarken, yanlış anlayarak bir kısmını benim duygularım zannetmiş olabilirdim. Ama şimdi gerçekten kendi içime dönüp bakınca, gerçeği görebiliyordum.

Yumuşak bir hareketle parmaklarımı elinden çektim ve konuşmaya çalıştım. "Biliyor musun, gördüğüm rüya doğruydu," dedim. "Sensiz olmanın düşüncesinden nefret ediyorum, Seb. Hayatımdaki en önemli insanlardan birisin. Ve... sana çok âşık olan, mükemmel bir kıızı hak ediyorsun. Ama ben öyle hissetmiyorum. Üzgünüm."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Özür dilemene gerek yok," dedi Seb sonunda. "Özür dilemene asla gerek yok."

Ellerimle saçımı düzelttim. "Ama diliyorum! Sana olan duygularımdan emin olmadan, seni öpmemeliydim."

"Ama yine de çok güzeldi," dedi, gülümsemeye çalışarak. "Sanırım seni affetmeyi başarabilirim."

Belki ama ben kendimi asla affetmeyecektim. Tanrım, neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı? Bilinçsiz bir şekilde boynuma dokundum ve Alex'in verdiği ince zincirden sarkan kristal kolye ucu olmadan çok çıplak ve eksik hissettim. Seb'le ben katedrale giderken ne kadar soğuk davrandığını anımsayınca, kollarımı dizlerime dolayıp yanağımı dayadım ve beni hâlâ sevdiğini gösteren bir ipucu görmüş olmayı ümit ettim.

"Evet, hâlâ aynı şekilde hissediyor," dedi Seb sakın bir ifadeyle.

Kalbim beklenmedik bir umutla çarpmaya başladı. Seb uyku tulumuna bakarak oturuyordu. Bakışlarımı üstünde hissedince, bana baktı ve omuz silkti. "Sen farkında değilken, sana nasıl baktığımı gördüm. Hâlâ sana âşık ama sözünden dönmeyecek kadar inatçı."

Bunları duyunca rahatlamalıyım ama Seb'e bakınca, korku içimi girift bir sarmaşık gibi sarmaya başladı. "Başka bir şey var, öyle değil mi?" dedim. "Katedrale girerken, bana daha sonra söyleyeceğine söz verdiğin şey."

Seb derin bir nefes aldı. Deponun oluklu metal duvarına yaslandı ve elleriyle yüzünü kapattı. Konuşmaktaki isteksizliğini hissettikçe boğazım kuruyordu.

"Seb?" dedim fısıldayarak.

"Lütfen inan bana, querida," dedi sonunda. "Bu, hayatta sana söylemek istediğim en son şey."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Uzun bir süre sonra, uyku tulumunun üzerinde sırtüstü yatmış, karanlığa bakıyordum. Seb hâlâ duvarın önünde oturuyordu. Mumlar küçüldükçe, çevremizdeki titreyen ışık azalmıştı. Aralarından bir tanesinin alevi zayıflayarak sönmüştü.

Çok çaba göstersem de hâlâ Alex'i net olarak algılayamıyordum. Aramaya devam ediyordum, hayatta olduğunu hissediyor ama duygularıyla ilgili bir şey öğrenemiyordum. Ama çok sevdiğim tanıdık, sıcak enerjisi oradaydı ve düşüncelerimle ona yaklaşmaya, ne düşündüğünü öğrenmeye, bana hâlâ kızgın olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Seb'in bana anlattıklarından sonra, kızgın olmasını umut ediyordum. Asla öfkesinin üstesinden gelememesini istiyordum. Bir damla gözyaşı yanağıma aktı.

"Üzgünüm," dedi Seb, belki onuncu kez. "Gerçekten bilmiyordum. Bana ilk olarak sorduğunda, zarar vermediğimize emindim ama..." Sözlerini bitiremedi.

"Sorun değil," dedim fısıldayarak. Seb'in bana, insanlarda melek çarpmasına neden olduğumuzu söylediği için ondan ayrılmak istediğime, Alex'in nasıl tepki göstereceğini hayal etmek bile kolay değildi. Sanırım Seb'i öldürmeye çalışabilirdi.

Şimdi her şeyin nedeni anlaşılıyordu. Migreni, baş ağrıları, hepsinin nedeni buydu. En kötü ağrıları, genellikle ikimiz birbirimize yakın olduktan birkaç saat sonra ortaya çıkıyordu. Gözümün önünde, onun yatağında ve kollarının arasında yattığım görüntü canlandı ve kalbime saplanan acıyla gözlerimi kapattım. Elimle yanağımı sildim ve başka şeyler düşünmeye çalıştım.

"Konsey saldırısı hepimiz için en önemli şey," dedim. "Ben de orada bulunmalıyım. Eve döndüğümüzde Alex'e dokunamam, kesinlikle dokunamam. Elimden geldiği kadar uzak dur-

malıyım ondan. Saldırı sırasında migren ağrısı tutarsa..." Sözlerimi bitiremedim. Bunu düşünmek bile korkunçtu.

Seb'in bana bakan yüzü sakın görünüyordu. "Peki, seninle barışmaya çalışırsa ne yapacaksın? Ona dokunmamanı nasıl açıklayacaksın?"

"Bilmiyorum," dedim yumuşak bir sesle. Alex, melek çarpmasına neden olabileceğim fikrine her zaman karşı çıkmıştı. Ruhuna ne olursa olsun, şimdi de buna inanmaya başlamayacaktı. Ruhunu kontrol edip hasarı görse bile, bunun önemli olmadığını, benim neden olduğuma emin olmadığını söyleyeceğini duyar gibiydim.

"Bilmiyorum," dedim yineleyerek. Ama aslında yalnızca bir seçenek olduğunun farkındaydım. Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. "Umarım, bana hâlâ kızgındır ve böylece sorun çıkmaz. Birbirimizden uzak durmayı sürdürürüz."

Ve saldırıdan sonra, bir mucize olur da hayatta kalmayı başarırsak, asla Alex'le birlikte olamayacaktım. Ona şimdiye kadar verdiğim zararın zaman içinde düzelmesi, kalıcı olmaması için dua ediyordum. Karanlığın içinde yukarı bakarken kot ceketime rağmen üşüyordum. Durum ne kadar garipti! Seb'e asla birlikte olamayacağımızı henüz söylemiştim ama insanlara dokunarak onlara zarar veriyorsak, birbirimizden başka birlikte olabileceğimiz biri yok demektir, öyle değil mi? Gerçekten de ikimizden başka kimse yok demektir. Ve belki bir gün, yıllar sonra, acım biraz azalınca birlikte olabilirdik. Ama bunun asla Alex'le yaşadığım ilişki gibi olmayacağını biliyordum. Hayatım boyunca, hiçbir şey asla onun gibi olamazdı.

"Hayır," dedi Seb öfkeli bir sesle.

Ona baktım. Elini yanında yumruk yapmış, kızgın bir ifadeyle bana bakıyordu. "Haklıydın, aramızda yaşananlar bir hataydı," dedi. "Aramızda bir kez daha böyle bir şey yaşanırsa, yeryüzünde bizden başka yarı-melek bulunmadığı için değil, şimdi Alex'e âşık olduğun gibi bana âşık olduğun için olmalı. Seni başka bir şekilde istemiyorum. Aksi takdirde hayat boyu ağabeyin olmayı tercih ederim."

"Seb..." Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Tanrım, her şey yetmezmiş gibi, şimdi de Seb'in kalbini kırmıştım.

Başını salladı. "Şimdi zamanı değil," dedi. "Ama nasıl bir beraberliğimiz olabileceğini biliyorum, Willow. Ve daha azına katlanamam."

"Seb, özür dilerim. Çok aptalca bir düşünceydi, tamam mı? Senin duyman gerekmiyordu." Seb'i, böyle hissettiği için suçlayamazdım ama bu durumda, aradan uzun yıllar geçse bile, bir daha asla aramızda bir şey olmayacağı anlaşıyordu. Son günlerde olanların etkisiyle ansızın bitkin hissederek kollarımla gözlerimi kapattım. "Bu konu hakkında... artık konuşmasak nasıl olur?" dedim zayıf bir sesle.

Hafifçe omuz silktiğini fark ettim. "İstemiyorsan bir daha asla konuşmayız."

Yanıt vermedim. Seb incinmiş olabilirdi ama ben şu anda bununla başa çıkabilecek durumda değildim.

Uzun bir süre konuşmadık. Birkaç mum daha söndü ve büyüyen hüznün bizi karanlığın derinliğine götürdü. İçimdeki meleği hissediyor ve ondan öyle nefret ediyordum ki midem kasılıyordu. Alex'e zarar verdiğim için kendimi nasıl affedebilecektim? Yakınlaştığım birine zarar vereceğimi bilerek hayatımı nasıl devam ettirebilecektim?

Yakınlaştığım herhangi birine zarar verecektim. Bu düşünceyle kaskatı kesildim ve soluk alamadığımı hissedip doğruldum. Hayır. Hayır.

"Willow?" Seb duvarın önünden kalktı ve yanıma yaklaşp uyku tulumunun üstüne diz çöktü.

"Annem," dedim fısıldayarak. "Seb, yıllar boyunca annemin melek çarpmasının daha kötüye gitmesine neden olmuş olabilir miyim?" Titremeye başladım ve hülyalı tebessümüyle koltuğunda oturan annemi anımsayınca ellerimle yüzümü kapattım. Onun elini tutarak, kolunu okşayarak geçirdiğim saatleri düşündüm. Hatırladığım her anıyla, mideme başka bir tekme atılıyor gibi hissediyordum. Tanrım, bu gerçeikle yaşayamazdım. Bu doğruysa, artık yaşamak istemiyordum.

"Yeter querida, yeter..." Seb'in beni kollarına aldığını fark ettim.

Dokunabileceğim tek kişi o olsa da aramızda geçenler Seb'e dokunmamı şimdilik olanaksız kılmıştı. Geri çekildim. "Yapma! Artık bana dokunmana izin veremem, bunu..."

"Willow!" Yüzümü ellerinin içine alıp ona bakmam için beni zorladı. Endişeli ve bitkin görünüyordu. "Beni dinle. Bu geceyi unut... ben hâlâ ağabeyimim. Lütfen, yardım etmeme izin ver." Dayanmam gereken her şey için çabalayarak kendime sarıldım. "Bana kimse yardım edemez," dedim sonunda. Sesim bezgin ve umutsuzdu. "Asla, hiç kimse yardım edemez."

Seb'in ela gözleri öyle sevecendi ki içimde bir burkulma hissettim. Ben ağlamaya başlarken kollarıyla beni sardı ve göğsüne doğru çekti. Bu kez karşı koyacak gücüm yoktu... aslında karşı koymak bile istemiyordum. Mumun titrek ışığında, gölgeler duvarda hareket ederken, başımı Seb'in sıcak omzuna yasladım ve ağladım.

Sonunda bitkin düşüp uyumuş olmalıyım. Daha sonra uyandığımda, ikimiz de yerde yatıyorduk. Gözlerim acıyordu ve şişmiş olduklarını hissediyordum. Ağlamanın faydası olmamıştı, kafam hâlâ üstesinden gelemeyeceğim kadar acı veren düşüncelerle doluydu. Artık cılız bir alevle yanan yalnızca tek bir mum kalmıştı.

Seb bana sarılmıştı ve o da uykuya dalmıştı. Loş ışıkta uyuyan yüzüne ve tutkuyla öptüğüm dudaklarına baktım ve haklı olmadığını anladım. Bu geceyi unutamazdım. Ve bu yüzden, hayatımın en iyi dostluğu zarar görmüştü. Bir daha asla gerçekten ağabeyim gibi olamazdı.

Sevdiğim erkeği ve en iyi arkadaşımı kaybetmiştim.

Ertesi sabah, Seb'le birlikte metro istasyonundan eve doğru yürürken, süpürülen cam kırıklarının sesini duyuyordum. Mağaza sahipleri dışarı çıkmış, kırık camları kartonlarla kaplıyorlardı. Sağda solda yanık arabalar tuhaf sanat eserleri gibi duruyordu. Hayat, Mexico City'de İkinci Dalga'nın ardından olabileceği kadar normale dönmeye başlamıştı.

Seb'le her zaman konuştuğumuz şekilde sohbet etmeye çalışsak da uyandığımız andan beri aramıza kalın bir sis tabakasına benzer bir uyumsuzluk yerleşmişti. Evin bulunduğu sokağa ulaştığımızda Seb birdenbire durdu ve koluma dokundu. "Willow, yaşadıklarımızı unutup eskisi gibi olamaz mıyız?" Ela gözleri endişeliydi. "Öpüştük, hepsi bu. Sen aksini isteyene kadar, birbirimiz için ne ifade ettiğimiz gerçeğini değiştirmemeli bu."

Ürperdiğimi hissettim. Tek düşünebildiğim şey Alex'ti. Alex'e onlara zarar verdiğimi düşünerek, dirseklerimi kavrayan ellerimden nefret ediyordum. Ama tek suçlu ellerim

değildi. Damarlarında zehir dolaşan tüm bedenimdi. Alex'i her okşadığımda, onu her öptüğümde, ona zarar vermiştim.

"Denerim," dedim sonunda Seb'e dönerek.

"Querida..."

"Hayır..." Sustum ve hissettiğim acıyla gözlerimi kapattım. "Bana böyle seslenme," dedim.

"Peki," dedi Seb yumuşak bir sesle. Ve bu kez gerçekten inanarak söylediğinin ve aramızdaki rahat iletişimin yok olduğunun farkındaydım. Kendimi çok daha kötü hissettim ama bir yandan da bunu hak ettiğimi düşünüyordum.

Seb iç çekti ve yeniden yürümeye başlarken ellerini cebine soktu. "Kendini suçlama," dedi, yorgun bir ifadeyle. "Ona zarar verdiğini bilmiyordun. Tanıdığım en iyi insansın ve zarar verdiğinin farkında olsaydın ona asla dokunmayacağına eminim."

Şu an bile düşüncelerimi kolaylıkla okuyabiliyordu. Ama bunun ne önemi vardı? Şöyle söylemek istiyordum: Hayatımdan çok sevdiğim erkeğe zarar veriyordum. Yüksek sesle söylemedim. Anneme gelince... o konuyu düşünmek bile istemiyordum.

Eve yaklaştığımızda her zamanki gibi boş görünüyordu. Serin Mexico City rüzgârı saçlarımı dağıtırken, evin dışında bir an tereddüt ettim. Dosyayı yine iliklediğim ceketin içine sıkıştırmıştım ve dosyanın karton kapağının göğsüme battığını hissettim. Alex'i görmeyi dünyadaki her şeyden daha çok istiyor ama aynı zamanda korkuyordum.

Lütfen hâlâ bana kızgın ol, diye düşündüm. Lütfen... bu ikimiz için de işleri kolaylaştıracak. Yoksa, yapmak zorunda kalacağım şeyi düşünmeye bile dayanamıyordum.

"Seb, sana ihtiyacım olursa, bana yardım eder misin?" diye sordum sonunda, zayıf bir sesle.

"Evet, yardım ederim." Ama yüzü sıkıntılıydı. En az benim kadar bu durumdan nefret ettiğini hissedebiliyordum.

İçeri girdiğimizde Kara mutfak masasında, önünde dokunulmamış bir fincan kahveyle, başını eline dayamış, oturuyordu. Bizi görünce çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerini iyice açtı.

"Merhaba," dedim. "Biz... bir sorunla karşılaştık." Katedraldeki patlamaları, çığlıkları, cesetleri anımsayınca, sesim kısıldı.

Kara yavaşça başını salladı. Girdiğimiz andan beri gözlerini dikmiş bize bakıyordu. "Aman Tanrım, gerçekten iyisiniz," diye mırıldandı. Yüzüne beni şaşırtan bir gülümseme yayıldı. "Baksana, seni gördüğüne çok sevinecek biri var burada!" Sandalyesini savurarak ayağa kalktı. "Alex!" diye seslendi, erkek yatakhanesine doğru ilerleyerek. "Alex, Willow geldi!"

Özlem ve korku içindeydim. Dosyayı ceketimin altından çıkarıp mutfak masasının üstüne koydum. Birkaç metre uzakta dursa da Seb'in kaygısını hissedebiliyordum. Kara, rahatlamış bir ifadeyle bana döndü. "Gece boyunca dışarıda seni aradı. Jake'in ölümünden sonra bile, onun için bu kadar endişelendiğimi anımsamıyorum. Öldürüldüğüne neredeyse emindi..."

"Willow!" Alex mutfağa daldı. Muhteşem yüzü yanık ve yara içindeydi. Gözlerinin altında mor halkalar ve ruhunda da tam olarak Seb'in bana anlattığı hasar vardı. Ruhundaki soluk maviye ve altın rengine yüreğim sızlayarak göz attım. Karşı koymama fırsat kalmadan Alex beni kollarına almıştı. "Aman Tanrım, şükürler olsun... yaşıyorsun..." Bana sarılırken titrediğini hissettim ve bir an için ben de ona karşılık vermekten kendimi alamadım. Başımı onun sıcak boynuna, güçlü omuzlarına yasladım. Alex.

"Willow, özür dilerim... özür dilerim..." Başımı elleri arasına alıp yanaklarımı, gözlerimi, dudaklarımı öptü. "Çok aptalca davrandım. Lütfen, lütfen affet beni."

Kara, düşünceli davranarak ortadan yok olmuştu. Seb hâlâ masanın yakınında ifadesiz bir şekilde duruyordu ve dehşete kapılarak, bu durumu inandırıcı kılmak için ona ihtiyacım olduğunu anladım.

İçimde taşıdığım tüm kuvvet zerreciklerini toplayarak kendimi geri çektim. "Yapma... lütfen yapma," dedim, geriye doğru bir adım atarak.

Yüzüne bir tokat atmışım gibi donakaldı. Yutkunduğunu fark ettim. "Willow, bir... bir pislik gibi davrandığının farkındayım. Hâlâ öfkeli olmakta haklısın. Beni affetmemeni de hak ediyorum. Ama..." Ansızın yüzünü buruşturarak Seb'e baktı ve elini hafifçe omzuma koydu. "Baksana, rahatça konuşabileceğimiz bir yere gidelim..." Kendimi geri çekince, sözlerine devam edemedi.

"Hayır. Yani... gitmek istemiyorum. Buna gerek yok."

"Gerek yok mu?" diye yineledi ve bana bakakaldı.

Sesimin normal çıkmasına, içimden ölüyormuş gibi hissettiğimin anlaşılmasına çabalayarak konuştum. "Hayır, gerek yok," dedim. "Alex, gerçekten çok üzgünüm ama..."

Bakışlarını benden Seb'e doğru çevirdi. "Hayır," dedi soluk soluğa. "Hayır, olamaz."

"Üzgünüm," dedim yineleyerek. "Aramızda bir şey yaşandı." Gerçekten de bir şey yaşanmış olması yanaklarımın suçlulukla kızarmasına neden oldu. Kendimi umutsuzca Alex'in kollarına atmamak için konuşmamı sürdürdüm. "Dün gece, gizlendiğimiz yerde, her nasılsa öpüşmeye başladık. Ve sonunda da..." Daha fazla devam edemedim. Alex'in yüzündeki afallamış ifade ve kederli kuşku beni öldürüyordu.

"Demek sonunda da," dedi yineleyerek.

"Evet," dedim. "Hâlâ benim için gerçekten değerlisin ama... onun için hissettiklerime engel olamıyorum. Üzgünüm."

Sersemlemiş bir hayvan gibi yavaşça başını salladı. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun? Onun ve senin..." Öyle hızlı hareket etti ki neredeyse göremedim. Ansızın Seb'i itip duvara çarptı ve gümbürtü mutfakta yankılandı. İspanyolca sözcükler geveledi. Kasları kaya gibi sert gözüküyordu. Seb hareket etmedi ve kendini korumaya çalışmadı.

"Alex, hayır!" dedim çaresizce kolunu çekiştirerek. "Lütfen, dur... elimde değil, böyle hissediyorum!"

O ve Seb birbirine çok yakındı ve Alex'in ona bakan yüzü gerilmişti. Sonunda Seb'i itip bıraktı. Alex'in yüzündeki küçük yanık izleri üzerine dökülen kıvılcımlardan, çenesindeki çürük de yediği yumruktan kaynaklanıyor gibiydi.

"Bakalım doğru anladım mı?" dedi. "Ben gece boyunca dışarıda, ayaklananlar arasında seni ararken ve belki bir yerde ölmüş olduğunu düşünerek neredeyse aklımı kaçırmak üzereyken... sen ve Seb..." Sustu, başını çevirdi ve hızla soluyarak eliyle saçını düzeltti. Yeniden konuştuğunda sesinde duygudan eser kalmamıştı. "Tamam, şimdi anladım. Bunu anlamam iyi oldu. Buraya gelip ne kadar zavallı olduğumu bana söylediğin için teşekkürler."

"Alex..." Ağlamak üzereydim ve Seb bocaladığımı hissetti. Kollarıyla sarıp beni kendine doğru çekti. Göğsüne yaslandım ve titrediğimi gizlemek için kollarımı ona doladım.

"Sorun yok, chiquita," dedi başımı öperek. "Özür dilerim, dostum," dedi Alex'e dönerek. "Bazen böyle şeyler olur."

Chiquita. İspanyolca "Bebeğim" demekti ve Alex'in bana hitap etme şekliydi. Alex'in kaskatı kesildiğini ve burun deliklerinin titrediğini gördüm ve bir an için, önünde durmama rağmen Seb'e yumruk atacağını düşündüm. "Hayır," dedi birdenbire.

"Hayır, burada durup bunu..."

Omuzlarımı yakalayıp beni Seb'in yanından çekti. Kavrıldığı kollarımı neredeyse acıtıyordu. "Gözlerimin içine bak," dedi. "Gözlerimin içine bak Willow ve şimdi bana değil, Seb'e âşık olduğunu söyle. İnanmıyorum... onunla ne yaptığın umurunda bile değil, buna inanmıyorum..."

Onu o kadar çok seviyordum ki bunu yüzümün her çizgisinde görebildiğini, içimin nasıl yandığını hissedebildiğini biliyordum. Bir saniye daha geçse gerçeği açıklayacaktım. Alex benimle tartışacak, hastalıklı görünen ruhunun benimle bir ilgisi olmadığını, baş ağrılarının yalnızca bir rastlantı olduğunu söyleyecekti. Ona bir saniye bile karşı koyamayacaktım. Kendimi kollarına atıp hayatım boyunca orada kalmak istediğimi söyleyecektim. Şimdi bunu yapmam an meselesiydi.

Ve sonra dünya duracak, yalnızca ikimiz kalacaktık.

Bir şekilde gücümü toplayıp sonsuza kadar benden nefret etmesini sağlayacak sözcükleri bulup söyledim. "Doğru," dedim. "Sana söylememiştim ama Konsey'le ilgili gördüğüm rüyada Seb de vardı. Onu tanımadan önce bile rüyamda görmüştüm. Onun burada olduğunu bildiğim için Mexico City'ye gelmek istedim."

Alex'in elleri yavaşça omuzlarımdan aşağı düştü. "Neler söylüyorsun?"

"Onu rüyamda gördüm." dedim. "Bizi o şekilde buldu. Tişörtüme dokunarak rüyamı gördü. Ve rüyamda senden ayrılmak istemiyordum ama asla Seb'den ayrı kalmak istemediğimi de biliyordum. Gerçekten sevdiğim kişinin... o olduğunu anladım." En önemli

sözcükler dışında, söylediklerimin çoğu doğrudu ve Alex'in bunu sesimden anladığını biliyordum.

Boğazıma bir şey düğümlenmişti. "Sana değer veriyorum," dedim yineleyerek. "Aramızda yaşanan hiçbir şey için pişmanlık duymayacağım. Ama Seb ve ben... ikimiz de yarı-meleğiz ve bu çok özel bir şey."

Seb kolunu omzuma attı. "Özür dilerim, dostum," diye yineledi omuz silkerek. "Seni incitmek istemiyordu ama istersen buna kader diyelim." Bundan zevk almadığını bilmeme karşın, yine de rolünü çok iyi oynadığı için, ondan nefret ettiğimi hissettim.

Alex'in yüzündeki ifadeyi görünce, kalbimin sıkıştığını hissettim. Kollarına atılıp onunla konuşma isteğime engel olmak için, uzanıp Seb'in elini tuttum ve sıktım. "Konsey'in ziyaretiyle ilgili bilgiyi bulduk," dedim titreyerek. "Dosyanın içinde." Başımla masayı işaret ettim.

Alex dosyaya bakmadı. Elini yüzüne koydu ve şakaklarını ovuşturdu. "İkiniz de çıkın," dedi alçak sesle.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Ya Konsey ne olacak? Hâlâ yardım etmek istiyoruz. Herkese gerek duyabilirsin..."

Alex elini aşağı indirdi ve gözlerindeki korkunç nefreti görünce içim parçalandı. "Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "Hâlâ bu evde kalıp ekibin bir parçası olacağınızı mı düşünüyorsunuz? Öyleyse size bir haberim var. Ekip ikinize de güvenmiyor. Üstelik ben de size güvenmiyorum. Şimdi çıkın, eşyalarınızı toplayın ve buradan defolun! Seni bir daha asla görmek istemiyorum, Willow." Bakışları Seb'e döndü. "Ve seni bir daha görürsem, yemin ederim, öldürürüm."

Sırtını döndü ve çıktı. Arkasından saçlarına, güçlü omuzlarına bakarak hareketsiz durdum. Alex.

"Kendini topla," dedi Seb, kolunu aşağı indirerek. "Gidip eşyalarımızı toplayayım."

Afallamış şekilde başımı salladım. Her nedense bunu ummamıştım. "Ama Seb, bırakıp gidemeyiz," dedim kısık sesle. "Saldırıya nasıl katılacağız?"

"Tüm bilgiyi gördük," dedi. "Oraya gidip yine de onlara yardım edebiliriz. Ama şimdilik..." Alex'in çıktığı yöne hoşnutsuz bir ifadeyle baktı. "Sanırım, gerçekten gitmemizi istiyor."

Kulaklarım uğulduyordu. "Tamam," dedim kısa bir duraksamadan sonra. "Ben de kendi eşyalarımı toplayayım."

Neyse ki kızlar yatakhaneinde kimse yoktu. Liz'in giysilerini ve ayakkabılarını çıkartıp düzenli bir şekilde yatağının üstüne bıraktım. Olanları duyunca büyük olasılıkla onları yakacağı düşünüyordum. Kot pantolon, tişört, başlıklı kazak ve mor Converse ayakkabılarımı giydim. Onları Alex'le birlikte satın aldığımız günü anımsıyordum. Sırtmış ve kızların sevdiği bir şey bu, öyle değil mi? demişti.

Hayır. Böyle şeyler düşünme.

Artık bir çantam yoktu ama dolapta, uzun zamandır orada durduğunu düşündüğüm plastik bir torba vardı. Diğer şeylerimi de içine attım. Alex'in bana verdiği kristal uçlu kolye, çekmecelerimden birinin dibinde duruyordu. Bir an tereddüt ettim, sonra alıp pantolonumun cebine attım. Parmaklarımda zincirin soğukluğunu hissettim.

Mutfağa döndüğümde, sırt çantasını omzuna atmış olan Seb ayakta beni bekliyordu. Uzun kollu gri bir kazak ve kot pantolon giymişti. Evin ne kadar sessiz olduğunun farkındaydım. Her nasılsa herkesin bildiğini biliyordum... hepsinin televizyon odasında oturmuş, fısıldayarak konuştuğunu hissediyordum. Alex'in odasında olduğunu anlamam için fazla çaba harcamama gerek bile yoktu. Ve âşık olduğum kişinin Seb olduğunu düşünüyordu. İkimizin... yutkundum. Düşüncesinin son kısmını algılamaya bile dayanamıyordum.

Ansızın tek başıma evden çıkıp gitmek, hiç kimseyle, Seb'le bile bir arada olmamak istedim. Hayır, özellikle Seb'le olmamak istedim. Şimdi onunla yalnız kalmak düşüncesinin, Alex'in neye inandığını bilmenin ve öpüşmemizle ilgili küçük doğruluk payını hissetmenin ağırlığı altında eziliyordum.

Bütün bunları birkaç saniye içinde düşündüm. Aklımdan geçenleri algılayan Seb'in kaskatı kesildiğini ve acı çektiğini hissettim. Hakkında konuşmadığım düşüncemi sakın bir sesle yanıtladı. "Seni tek başına bırakamam. Melekler olamasa bile Mexico City, İspanyolca konuşmayan beyaz bir kız için tehlikeli bir yerdir. Bütün bunlar bitince, istediğin buysa

giderim ve beni bir daha asla görmek zorunda kalmazsın. Ama seni bu şehirde, tek başına bırakamam."

Üşüyordum ve kendimi kötü hissediyordum. "Peki, haklısın," dedim sonunda ifadesiz bir sesle. "Seni bir daha asla görmek istemediğimi düşünmemiştim. Yalnızca... şu an her şey fazla karmaşık."

"Seninle Alex arasında, evet. Ama ikimiz arasında, karmaşık durumu sen yaratıyorsun," dedi Seb. Torbayı elimden aldı ve sırt çantasının içine sıkıştırdı. Fermuarı kapattığında çantası iyice şişmişti. Çantayı yeniden omzuna atarken yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Hazır mısın?"

Nereye gittiğimizi sormak üzereyken, aslında pek de umursamadığımı fark ettim. Yavaşça elimi pantolonumun cebine sokup kolyeyi çıkardım. Elimde tutup kristal ucun yüzeyini hissettim ve kolyeyi bana verdiğinde Alex'in yüzündeki ifadeyi anımsadım. Sonra, mutfak masasının üstünde duran dosyanın yanına koydum. Masaya bırakırken, pırlanta gibi parıldayan gözyaşı şeklindeki kristal hafifçe yana yuvarlandı.

"Hazırım," dedim, yumuşak bir sesle.

Yirmi Beşinci Bölüm

Nasıl olduğuna emin değildi ama Alex o günü bir şekilde atlattı. Willow ve Seb evden ayrılır ayrılmaz hafıza kartındaki planları bir kez daha kontrol etti, ekibin atış çalışmasını yönetti ve tatsız olduğunu düşündüğü bir akşam yemeği yedi. İlgili bakışlar ve zorlamalı konuşmalardan anladığı kadarıyla, herkes Willow'un geceyi Seb'le geçirdiği sırada kendisinin tam bir geri zekâlı gibi davranarak, onu aramak için çatışanların arasına karışıp hayatını tehlikeye attığını biliyordu. Odasına giderken karşılaştığı Kara'ya her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlatmıştı ve anlaşılan Kara da diğerlerine söylemiş olmalıydı. Anlattığı şeyler Kara'yı sarsmıştı.

"Ah, Alex," demişti, derin bir nefes alarak. "Çok üzgünüm. "

"Neyse, üzülme," demişti Alex. "Daha iyiyim."

Kara'nın ince kol kasları gergindi ve Alex'in asla görmediği kadar öfkeliydi. "Tanrım, buna inanmıyorum! Ve ben de orada oturup ona gülümsedim! Şimdi gidip..."

"Hiçbir şey yapma, bırak gitsinler," demişti soğuk bir ifadeyle. "Yalnızca gitmelerini istiyorum, tamam mı? Hepsi bu."

Ve sonra olaysız bir şekilde evden ayrılmışlardı. Ama daha sonra Willow'un mutfak masasında bıraktığı kolyeyi bulmak Alex için ikinci bir darbe olmuştu. Bulduğunda Kara da mutfaktaydı ve tepkisini hissedince Alex'e bakmıştı. "Alex..." diye söze başlamıştı.

"Önemli değil." Ona, parıldayan kanatlarıyla Willow'un melek kimliğini hatırlatan kristal uçlu kolyeyi aldı ve cebine attı. Neden böyle yaptığını ve çöp kutusuna fırlatıp atmadığını kendi kendine merak etti.

"Tamam," dedi. "Planları incelemeye devam edelim."

Ve içinde bir ses sürekli, inanmıyorum, Willow böyle bir şey yapmaz, asla yapmaz, diye sızlansa da Alex birkaç saat boyunca kendini planlarla oyaladı. Her düşündüğünde, içindeki bu sesi kovaladı ve sonunda tamamen yok oldu. Gözünde canlanan tek şey kısa siyah eteği içindeki Willow'un uzanıp Seb'in elini tutmasıydı. Rüyasında Seb'i gördüğünü kendisine söylemeyi unuttuğunu belirtirken, sesindeki sakinliği unutamıyordu. Anlaşılan, kendisi de onu Mexico City'ye getirmek için şoförlük görevini üstlenmişti. Seb'i ilk gördüğünde o kadar heyecanlandığına ve yeşil gözlerinin parladığına şaşmamalıydı. Belli ki yarı-meleği bulduğu andan sonra aklındaki tek şey Alex'i bir an önce terk etmek olmuştu.

Bu düşünce, o gece yatak odasında aklına gelmişti ve duvara yumruk atmamak için kendini zor tutmuştu. Burada oturamazdı, yoksa aklını kaybedebilirdi. Bir eşofman altı giyip üstüne de bir tişört geçirip odasından çıktı. Sam, Wesley ve Brendan yatakhane de kağıt oynuyorlardı. Geçerken ona baktılar. Wesley'nin kolu, evde hazırladıkları bir çeşit askıdaydı ve henüz pek iyileşmemişti.

"Baksana, iyi misin Alex?" dedi Sam.

"Harika," dedi Alex kısa keserek. Havluların durduğu dolabı açtı ve bir tane aldı.

"Spor mu yapmaya gidiyorsun? Sana katılmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Aşağıda, spor odasında, aletlerde bir saat kadar, hırslı bir şekilde çalıştı. Sonra da kan ter içinde kalıp kasları gevşeyene kadar yürüme bandında kilometrelerce koştu. Sonunda nefesi kesilecek gibi olunca durdu. Koşarken tişörtünü çıkarmıştı ve şimdi de onu, yüzünü ve göğsünü kurutmak için kullandı. Ev sessizdi ve neredeyse gece yarısı olduğunun farkındaydı. Kendinden geçercesine spor yapması da fayda etmemişti. Bu gecenin, sonunda ikisinin de özlemle beklediği birlikteliği yaşamaları için Willow'u otele götüreceği gece olduğu gerçeğini bile yok edememişti. Odaya koymaları için çiçekler ve herhalde şimdi oda servisinin yiyeceği çikolatalar satın almıştı. Bu gecenin ikisi için de ama özellikle Willow için inanamayacağı kadar özel olmasını istemişti.

Ve Willow, onun yerine Seb'le olmayı seçmişti.

Bu konuda düşünme, dedi kendi kendine. Tişörtünü elinde sıkıştırdı ve odanın bir kenarına fırlattı. Huzursuz bir şekilde yukarı çıkıp televizyon odasına gitti ve kanepeye oturup Brendan'in bilgisayarını açarak planları bir kez daha incelemeye başladı.

Planlara ilk baktığında tanımlanamayacak bir rahatlama hissetmişti. İçerde bir adamlarının olması ve onları davetli gibi içeri alması, tam gerek duydukları şeydi. Bu durumda, saldırı başarıya ulaşabilirdi. Asi melek Charmeine, akla gelebilecek her ayrıntıyı düşünmüştü. Bilginin doğruluğuyla ilgili kuşkuları, notları okuyunca ortadan kalkmıştı. Anlaşılan Charmeine de Konsey'in ölmesi konusunda MK'ler kadar istekliydi. VIP geçiş kartları, hiçbir sorun çıkmadan ana kapıdan girebilecekleri anlamına geliyordu. Elllerinde VIP bölümünün yerleşim planı, gecenin programı, özel konukların hangi saatte, nerede bulunacağı hakkında notlar vardı. En önemlisi, ekip Konsey'in özel izleyicileri arasında yer alacaktı.

Kabul edilecek ilk özel konuklar Mexico City Üniversitesi'nden gelenler olacaktır. Bu sizsiniz, diyordu bir notta. Zihninizi olabildiğince boş tutmaya çalışın ve hazırlıksız yakalamak için onlar ateş açmaktan söz edene kadar bekleyin. Tereddüt etmeyin. İnsanlar üzerinde etkisinden emin olmasak da On İnkiler'in çok güçlü ruhsal becerileri bulunmaktadır. Dizginleri ele geçirmelerine izin vermeden işi bitirmeniz önemli, yoksa ekibiniz anında infaz edilecek ve insanlığın hiçbir şansı kalmayacaktır.

Alex okurken başparmağıyla ağzına ritmik hareketlerle vuruyor ve sahneyi gözünde canlandırdıkça kaşlarını hafifçe çatıyordu. O geceye kadar Wesley'nin kolu iyileşmezse, On İnkiler'e karşı altı kişi olacaklardı. Az önce yaptıkları atış çalışmasında bu konuya odaklanmışlar, tek bir sıra halinde dizilip her biri kendi iki hedefiyle ilgilenmişti. Ekip artık yeterince ustalaştığı için küçük bir değişiklik onları şaşırtmamıştı. Çalışmayı durdurduğunda hepsi de yüzde doksan isabet ettirme oranının üstüne çıkmayı başarmıştı. Büyük olasılıkla Wesley iyileşecekti ve bir adamı, diğerlerinin ıskaladığı melekleri vurmak için yanda tutmak iyi olacaktı. Ama Wesley hâlâ iyileşmemişse, kendi iki meleğini hızla öldürdükten sonra Alex bu rolü üstlenecek ve diğerlerine yardım etmeye çalışacaktı.

Daha önce Willow'un kendisine verdiği dosyayı da yanında getirmiş ve şimdi sehpa doğru eğilip bir kez daha dosyayı açmıştı. Kara da kendisi de İspanyolca konuşabildikleri kadar iyi şekilde okuyamıyorlardı. Ama okuduklarından anladığı kadarıyla, dosyadaki ayrıntılar hafıza kartında bulunanlarla aynıydı. Tek farklılık koridorlardan biriyle ilgiliydi. Hafıza kartındaki bilgiye göre asansöre hızla ulaşmaları için oradan çıkmaları gerekiyordu;

dosyada ise, o bölümde yenileme çalışması yapıldığı ve yolun kapalı olduğu yazılıydı. Ama anlaşılan bilgisayardaki bilgi daha günceldi ve onarım şimdiye kadar bitmiş olmalıydı.

Dizüstü bilgisayarına bir kez daha göz atan Alex ansızın Sophie'nin kendileri için bir çeşit öneri hazırladığını söylediğini anımsadı. Ana menü ekranında, daha önce fark etmediği bir dosya gördü: Adı Nevadaydı.

Dosyayı açtı ve karşısına, çölde bulunan bir yer altı kampının planları çıktı. Geniş bir alana yayılan, gösterişli ve modern bir yerdi. Ayrıntıları okuyunca, alanın bir zamanlar askeri eğitim için kullanılmış olduğunu ama şimdi belli ki babasının kampını oraya taşımayı düşünen CIA'nın eline geçtiğini anladı. Sophie notunda, mekânın hayatta kalmak için gerekli tüm donanıma, silahlara ve eğitim olanaklarına sahip olduğunu, MK'ler için mükemmel bir üs olabileceğini belirtiyordu. Melek Projesi yürürlükteyken bile yerle ilgili çok sınırlı ayrıntı biliniyordu. Bu bilginin ve burada bulunan erişim şifrelerinin yalnızca benim tarafımdan bilindiğine oldukça eminim, diyordu.

Oldukça emin - işte bu inanılmazdı. Ben zaten bir üsse sahibim, diye düşündü Alex bilgisayarı yan tarafa koyarken. Ayrıca, MK'lerin birkaç gece sonra Konsey'i öldürmemesi ama sonrasında yine hayatta kalıp nerede çalışabilecekleri konusunda endişelenmeleri olasılığı çok zayıf görünüyordu.

Birkaç gün sonra ölebilirdi.

Alex kanepeye yaslanıp gözlerini tavana dikti. Bir Melek Katili olarak yetiştirilmiş olmak bunu düşünmeyi gerektiriyordu. Her zaman gençken öleceğini düşünmüştü ve insanlık meleklerden kurtulacaksa, genç ölmeyi umursamamıştı. Daha fazla yaşamayı istediği tek dönem, Willow'la birlikte olduğu son birkaç aylık süreydi. Onunla paylaşabileceği bir ömür istemiş, her sabah uyandığında onun gülümsediğini görmek, güldüğünü duymak istemişti. Ve böylece meleklerle savaşmak için daha büyük bir amacı olmuştu. Şimdi bile, onu öyle çok seviyordu ki aklına gelen ilk şey Willow'un saldırıya katılamayacağı için hissettiği mutluluktan. Aralarındaki ilişki ne durumda olursa olsun, en azından güvende olacaktı.

O şimdi Seb ile birlikteyken, kendisi nasıl bu kadar aptal olabiliyordu? Hissettiği ani acıyla gözlerini kapattı.

"Baksana," dedi yumuşak bir ses fısıldayarak. Üstüne oturduğu kanepe minderi, yanına birinin oturmasıyla hafifçe çöktü.

Gözlerini açtı. Yatmak için giydiği şort ve tişört içinde Kara'ydı gelen. "Mutfağa inmiştim ve ışığın yanık olduğunu gördüm," diye açıkladı ve uzun bacaklarını katlayarak altına aldı. "İyi misin?"

"Evet." Oturuş şeklini değiştirmeden tavana bakmaya devam etti. Bir yandan da evin soğuk olduğunu ve çıplak göğsünün üşüdüğünü hissetti. "Daha iyi olamazdım."

Kara uzun bir süre sessiz kaldı. Makyajsızken yüzünün etkileyici hatları, daha az güzel değildi ama daha yumuşak ve savunmasız görünüyordu. "Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi sonunda. "Gerçekten biliyorum, Alex. Sana hiç anlatmamıştım ama David'i anımsıyor musun?"

Alex ilk anda hatırlamadı. New Mexico'daki kamp yüzlerce olası MK için yıllar boyunca ev gibi olmuştu. Birçoğu uyum sağlayamamış ve kampın tam olarak yerini bile öğrenmeden koruma altında yeniden dışarı çıkarılmıştı. Böylece ilerde melek çarpması yaşamaları durumunda, itiraf edecekleri bir şey olmayacaktı. Sonra belli belirsiz, Viking'e benzeyen geniş omuzlu, kıızıl saçlı ve yakışıklı genci anımsadı.

"Kolej takımında futbolcu değil miydi?" diye sordu.

"Evet, ta kendisi," dedi Kara buruk bir tebessümle. "Neyse... bir süredir aramızda bir şeyler vardı. Ve ne söyleyebilirim ki? Ona âşık oldum... deli gibi âşık oldum. Onun da aynı şekilde hissettiğini düşünüyordum ama..."

Alex bir şey söylemedi... anılar geri gelmeye başlamıştı. David, ismi Susie olan evli bir MK ile kampı beklenmedik bir anda terk etmişti ve sonrasında günlerce dedikodu yapılmıştı. "Susie'den haberin var mıydı?" dedi Alex az sonra.

Kara, başını salladı. "Hayır. Hiçbir fikrim yoktu. Sonradan Susie'nin dışında başkaları da olduğunu öğrendim. Kendimi tam bir..." Sözlerini bitiremedi, sonra gücünü toplayıp devam etti. "Ve bir şey söylesem, inanır mısın? Garip olan, hâlâ bir yanımin onu sevmesi. Yeniden görsem yüzüne tükürürüm ama onu hâlâ seviyorum. Neredeyse nefret ettiğim kadar..."

"Evet," dedi Alex mırıldanarak. Bu her şeyi özetliyordu. Şimdi bile Willow için canını verebilirdi ama onu bir daha asla görmek istemediğini söylediğinde de inanarak konuşmuştu.

Kara hâlâ bacaklarını altına kıvrımış durumda, kanepede oturuyordu. "Olanlardan sonra Jake bana çok iyi davranmıştı, biliyor musun?" dedi. "Birçok kez başımı omzuna dayayıp ağladım ve asla bu fırsatlardan faydalanmaya kalkmadı. Ben de tam o sırada, belki bir gün onunla aramızda bir şey olabileceğini düşünmeye..." Aşağı baktı. "Ağabeyin çok iyi bir insandı," dedi sonunda. "Onu özlüyorum."

"Biliyorum," dedi Alex. "Onu ben de özlüyorum." Jake'in Willow konusunda ne düşüneceğini merak etti. Bir yarı-meleklerle birlikte olduğu için önce ona dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğini, sonra da birkaç kere, içip sarhoş olacağı yerlere götüreceğini hissediyordu. Willow'un herhangi iki X kromozomlu bir kızla kıyaslanamayacağını bilmediğinden, masalarına güzel kızlar davet edeceğini tahmin ediyordu.

Evin ne kadar sessiz olduğunu fark etti. Başını çevirdi ve Kara'ya baktı. Çok yakınında oturuyordu ve kahverengi gözlerini Alex'e dikmişti. Vücut losyonunun hoş kokusunu hissedebiliyordu.

Kara yavaş hareketlerle uzandı ve Alex'in çıplak kolunu okşadı. Eli Alex'in dövmesine yaklaşıncı, daha önce hiç görmemiş gibi parmağıyla harflerin üstünden geçti. Parmaklarından yayılan sıcaklık küçük güneşler gibiydi. "Noel partisini anımsıyor musun?" diye sordu.

Alex onun sözünü ettiği partiyi hemen anımsadı. Kara kampa katıldıktan birkaç ay sonraydı. Elinde bir ökseotu dalı ve başında bir Noel baba şapkasıyla, gülerek herkese bir öpücük vermişti. Elbette onu da öpmüştü. Diğer MK'ler bunu komik bulmuştu; Alex de Kara'nın yaptığından çok hoşlanmıştı.

Kara'nın eli hâlâ Alex'in kolunun üstündeydi ve onu okşuyordu. "Evet, anımsıyorum." Alex'in sesi sertti.

"Baksana Al," dedi sakın bir sesle. "Ona hâlâ âşık olduğunu biliyorum. Ama ikimiz de birbirimize önem veriyoruz ve birkaç gün içinde ikimiz de ölebiliriz. Belki... o güne kadar birbirimizi sıcak tutabiliriz."

Alex'in içinde acı ve özlem birbirine karışmış, kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. On dört yaşından beri Kara'yla ilişkinin nasıl bir şey olacağını düşünüp durmuştu. Neden olmasın, diye düşündü. Sevdığı kız başka birinin kollarında yataarken... neden olmasın?

Ama her nedense ağzından, Evet, harika bir fikir, sözcükleri çıkmıyordu.

Odaya fırtına öncesi havasını andıran bir ağırlık çökmüştü. Kara elini yavaş hareketlerle Alex'in göğsünde hareket ettirmeye başladı. Kaslarının üzerinde aşağı ve yukarı hareket eden eli Alex'i ürpertiyordu. Sonunda Kara'nın eli diğer omzunda durdu ve orada kaldı. Tereddüt ederek Alex'in gözlerine bakmaya çalıştı... ve sonra eğilip onu öptü.

Alex hareketsiz oturuyordu. Kara'nın dudakları yumuşak ve şefkatliydi. Üstelik bu Kara'ydı... yıllar önce de olsa, geceler boyunca uyanık kalıp düşündüğü Kara'ydı. Bundan hoşlandığını söyledi kendi kendine. Yıllarca âşık olduğu muhteşem bir kız onu öpüyordu... elbette bundan hoşlanıyordu.

Ansızın nereden aklına geldiğini anlamadığı bir görüntü gözünde canlandı. Willow, Chihuahua'da piknik masasında oturuyordu. Alex onu öperken elini koyduğu ensesinin yumuşaklığını hissediyordu ve Willow gülerek, dudaklarının baharatlı tadından yakınıyordu.

Sertçe kendini geri çekti. Gözlerini açan Kara hayretle ona baktı.

"Özür dilerim," dedi Alex mırıldanarak. Boğazı öyle kurumuştı ki konuşamıyordu. "Bunu yapamam. Gerçekten yapamam." Daha sonra yatakta yatıp karanlığa gözlerini dikmiş bakarken, Alex tam olarak nasıl bir sorunu olduğunu ve neden başka bir kızı öpmeye bile dayanamadığını düşündü. Willow onu mümkün olan en kötü şekilde aldatmamış gibi, kendisi ona ihanet mi ettiğini düşünüyordu? Seb'e ulaşmak için haftalardır kendisini aldattığını Willow itiraf etmemiş miydi?

İnanamıyordu. Hâlâ buna inanamıyordu.

Kendine gel, olanlara inan, dedi kendi kendine. Neyse, cehenneme kadar yolları var, diye düşündü. İlgiçlenmesi gereken bir ekibi vardı. Bu birkaç günü onların yanında geçirmeliydi ve önemli olan tek şey buydu. Birkaç gün sonraki saldırıyı düşününce, New Mexico'da kaldıkları gece Willow'un kendi içindeki korkuyu hissettiğini fark etti. Ama herkesin güvende olması için elinden geleni yapacaktı. Kendisi ölebilirdi ama ekibi ölmeyecekti. Onların hayatta kalması için tüm gücünü kullanacaktı.

Saldırıdan sonra bir şekilde hayatta kalabilirse, Willow'u unutup yaşamına devam edecekti.

Ansızın yine Willow'un yanında yattığını görür gibi oldu. Görüntü öyle canlıydı ki teninin yumuşaklığını hissediyor, şampuanının kokusunu alıyordu. Kalbine yine bıçak gibi bir acı saplandı. Evet, onunla ilgili her şeyi unutacaktı. Hiçbir şeyi hatırlamayacaktı. Şaka mı yapıyordu? Willow'u zihninden atmasının tek yolu, beyin nakli yaptırmak olabilirdi. Ama o zaman bile, kalbinde ve ruhunda sonsuza dek yaşayacağını biliyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Raziel otelin penceresinden Torre Mayor'ı ve güneş ışınlarını yansıtan eğimli, yeşil kulesini görebiliyordu. Odadaki mini bardan bir konyak alıp kristal bardağa doldurdu ve içindeki altın rengi içeceği döndürerek seyretmeye başladı. Elbette melekler sarhoş olamazdı ama böylesine pahalı ve seçkin bir tadı denemekten zevk alıyordu. Tadını çıkararak bir yudum aldı ve Konsey üyelerinin kendi katedralinde onu nasıl tehdit ettiklerini, geldiklerinden bu yana yönetim şeklini hakaretlerle nasıl eleştirdiklerini anımsayınca gözlerini kıstı.

Dönüştürülmüş katedraliyle, Zocalo'yu da görebiliyordu. Hafta başındaki terörist saldırısına karşın, bina huzurlu ve sakin gözüküyordu. Raziel binanın mükemmel ve eski şekline bakıp On İnkiler'in Meksika Kilisesi'nin başına kendisini aşağılamak için nasıl Tyrel'i atadıklarını düşündü. Televizyonda gizli kapaklı şekilde kendisini nasıl devireceklerini söylediklerini de unutamıyordu. Konseye yapılacak saldırıyı sabırsızlıkla bekliyordu. Sonucu ne olursa olsun, gerçekten de heyecanla bekliyordu.

Neyse ki terörist saldırının yarattığı karmaşa Sophie Kinney'nin Kylar'ı bulmasına engel olmamıştı ve gereken bilginin güvenli bir şekilde Melek Katilleri'nin eline ulaştığını bilmek Raziel'i rahatlatmıştı. Mexico City'ye vardktan birkaç saat sonra bunu bildirme onuru Raziel'e ait olsa da operasyondaki işinin sona erdiğini öğrenmek Sophie'yi şaşırtmıştı. Raziel melek bedeninde onun otel odasına süzüldüğünde, Sophie koltukta gergin bir şekilde televizyon izliyordu. Yumuşak bir titremeye kadının zihnine sızmıştı.

"Merhaba tatlım... sonunda karşılaştık," demişti ona yaklaşırken.

Sophie anında onun kim olduğunu anlamış ama ağzı açık şekilde bakmak dışında hiçbir şey yapacak gücü bulamamıştı. "Sen... ama nasıl..." demişti kekeleyerek ve parıltılı bedenine bakarak.

"Evet, benim," demişti yumuşak bir sesle ve Sophie'nin ruhuna uzanmıştı. "Kendi yöntemlerim var. Biliyorsun, ben bir meleğim."

Canı sıkılarak, Nate'in kadının enerjisini tatsız olacak şekilde düzenlediğini fark etmiş ve ancak bir saniye kadar beslenip iğrenerek geri çekilmişti. Bunun yerine Sophie'nin işini etkili ve basit bir şekilde bitirmesi gerekmişti. Oradan ayrıldığında, Sophie hâlâ aynı koltukta oturuyor ve onu ilk gördüğü andan daha huzurlu görünüyordu. Bir kalp krizi geçirmişti. Böyle genç birine çok yazık olmuştu. Ne yazık ki sigara içenler için bu tehlike vardı.

Raziel, bir eli cebinde, pencere eşiğine yaslandı ve içkisinden bir yudum daha aldı. MK'ler hazırlanıyor olmalıydı. Saldırının gerçekleşmesine yalnızca birkaç saat kalmıştı. Willow diğerlerinden ayrıldığı için, tam olarak ayrıntıları bilememesi sinir bozucuydu. O ve diğer yarı-melek, yine Tepito'daki sığınağa dönmüşlerdi. Yarı-melek de Kylar kadar işini biliyordu. Raziel bir süredir kızını izlemiyordu, çünkü son günlerde yaşadığı kalp kırıklığını çok can sıkıcı buluyordu.

Yine de Willow'un yaklaşan ölümünü düşününce, Raziel pişmanlığa benzer bir acı hissetti. Her şey planladığı gibi giderse, saldırıdan sonra, Melek Katilleri dilediği şekilde ortadan kalkmış olacaklar, çıkışı olmayan koridorda fareler gibi kapana kısılacaklardı. Kylar'ın ölümüne tanık olmak da Konsey'in ölümü kadar Raziel'e zevk verecekti ama garip bir şekilde Willow'u özleyeceğini biliyordu. Onun zihnini okumaya çok alışmıştı. Kylar'la arasında ne geçmiş olursa olsun, saldırıya katılacağından şüphesi yoktu. Willow'un katılmakta kararlı olduğunu biliyordu ve Raziel gibi o da kararlı olduğu şeyleri yapıyordu. Yine onun düşüncelerini algılamaya çalıştı ama kendine engel oldu. Kızı ölmek üzereyken bunu yapmak ona ürkütücü geldi. Onu, çok iyi tanıdığı bu kızı yeniden görmek istediğini yadsıyamazdı.

Yazık olacaktı. Ama bunu kafasına takmayacaktı.

Torre Mayor'un gösterişli mimarisini izleyen Raziel içkisini bitirdi ve boş bardağını pencerenin eşiğine koydu. Yanlış yere koyduğu kristal bardak düşüp kırıldı. Bir cam parçası hançer gibi eline saplanınca ani bir acıyla irkildi. Küfrederek banyoya gitti ve kan içinde kalan elinden cam parçasını çıkardı. İnsan bedeni zevki hissedebildiği gibi, ne yazık ki acıyı da hissedebiliyordu. Hiç olmazsa kanamanın hemen duracağını biliyordu.

Olay gerçekleştiğinde Seb ve ben metrodaydık.

Hızla hareket eden trende genellikle yaptığımız gibi konuşmadan oturuyorduk. Son birkaç gündür yapabileceğim tek şey Seb'le konuşmaktı ve daha önce saatler yetmezken şimdi onunla konuşmak içimden gelmiyordu. Yanımda otururken, üzüntüsünün derinliğini hissediyor, yeniden eskisi gibi arkadaş olabilmemiz için her şeyi yapabileceğini anlayabiliyordum. Ona yardımcı olamazdım. Durumu değiştirenin ben olduğumu biliyordum ama nedenini anlamayı deneyemeyecek ve düzeltmeye çalışamayacak kadar yıpranmış hissediyordum. Görebildiğim tek şey Alex'in gri-mavi gözlerindeki şaşkınlık ve acıydı. Kendimi, bir köşede kıvrılmış, inleyen, yaralı, küçük bir yaratık gibi hissediyordum.

Yaklaşık iki saat sonra saldırı gerçekleşecekti.

Daha önce alışverişe gitmiş ve neredeyse kalan son paramızla, partide diğerlerinin arasına rahat karışabileceğimiz giysiler satın almıştık. Turkuaz üstüme ve siyah pantolonuma şöyle bir göz attım. Bana garip bir şekilde, uzun zaman önce Pawntucket'ta, onun geleceğini okuyup orada parıldayan bir melek gördüğümde Beth Hartley'nin giydiklerini anımsatıyordu. Bütün bunları başlatan şey o olay olduğuna göre şimdi neredeyse aynı şeyi giymiş olmam anlamlıydı.

Planımız eve geri gidip saldırı için hazırlanan ekibe katılmaktı ve şimdi oraya gidiyorduk. Bizi görünce Alex'in nasıl davranacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama aramızdaki acı veren durum ne olursa olsun, saldırıda yardımcı olabilecek her bir kişiye gerek duyacağını biliyor olmalıydı. Öyle iyi bir liderdi ki bunu görmemesi olanaksızdı. Onu yeniden görmeyi hayal etmek damarlarımdaki kanı donduruyordu. Gözlerinde hâlâ aynı nefret duruyorsa, bunu görmenin beni öldürebileceğini düşünüyordum.

Düşünmemeye çalışarak gözlerimi, duvardaki kirli metro haritasına dikip bakmaya başladım. Son günlerde Seb'le birlikte Chapultepec parkında dolaşıp durmuş ve Torre Mayor'ı izlemiştik. Bunu yaparak ne ümit ettiğimizi tam olarak bilmesek de faydalı olabileceğini düşünmüştük.

Ama içerde her ne oluyorsa... oldukça garipti. Aslında bütün şehirde bir gariplik vardı. Birkaç gün önce hissettiğim gibi, şimdi de şehrin enerjisi farklıydı ve daha sakindi. Torre Mayor'a baktığımda ise zihnimde tuhaf bir görüntü canlanıyordu. Yeraltında kök salmış kalın bir enerji yoğunluğunun şehrin altında karmaşık bir şekilde dolandığını hissediyordum. Uzaklaştıkça daha ince filizler halinde her bir yana yönelen enerji güçleri algılıyordum.

"Bunların ne olduğunu düşünüyorsun?" demiştim huzursuz bir şekilde Seb'e dönerek. Son bir saattir yaptığımız tek konuşmaydı. Alex'in ilk kez bizi el ele gördüğü noktada olduğumuzu fark etmiş ve bu düşünceyi aklımdan hemen uzaklaştırmaya çalışmışım.

Seb yukarı bakarak başını sallamıştı. "Bilmiyorum," demişti sonunda. "Ama sağ olduklarını hissediyorum."

İkimiz de başka bir şey konuşmamıştık ama içimin ürperdiğini hissetmişim. Şimdi metroda, sert plastik koltukta oturmuş, yine On İki'lerin neler yaptığını düşünüyordum. Yer altına yerleştirdikleri enerji belli bir amaç uğruna konmuş olmalıydı. Konseyin enerjisi, yeryüzünün bir parçası haline gelmişti. Trenin içinde geleneksel Meksika müziği yapan bir şarkıcı, gitarıyla geziniyordu. Şarkı söyleyen sesi, kötü bir rüya gibi başımda zonkluyordu. Yanımda duran Seb'in sırt çantası tüm eşyamızla doluydu. İkimiz de çantayı bırakmak istememiştik. Geri dönmeyeceğimizi kabullenmek gibi olacağını düşünmüştük. Seb'in bıçağı cebindeydi. MK'lerin evinde eşyalarını toplamak için odasına gittiğinde, Kara'nın bıçağı yatağının üzerine bırakmış olduğunu görmüştü. Bıçağın varlığının bilincindeydi ve onu pek yakında, bir şekilde kullanmak zorunda kalacağını biliyordu.

Profiline baktım ve aramızdaki belirgin sessizliği düşündüm. İkimiz de yakında ölebilecekken, böyle olmasından nefret ediyordum ama yine de ona söyleyecek bir şey bulamıyordum. Aramızda bir duvar var gibiydi ve ben yaratmış olsam da onu yıkıp geçemiyordum.

Ne dediğimi hatırlamıyorum ama yine de kendimi bir şey söylemek için zorladım. Konuşmaya başlayamadan, nefessiz kaldım ve elimi kavradım.

Canım acıyordu... elim kesilmişti. Kırık bir cam parçası, bir pencere eşiği görüyordum. Kafam karıştı ve avucumun içinden kan aktığını göreceğimi düşünerek aşağı baktım.

"Willow?" dedi Seb yüzünü buruşturarak bana bakıp.

Başımı salladım ve parmaklarımı zarar görmemiş tenimin üstünde gezdirirken neredeyse elime batmış bir cam parçası göreceğimi sanıyordum. Onu hissedebiliyordum, hayır, şimdi dışarı çekiliyordu. Elimden camın çıkarıldığı ve kan aktığı duygusuyla dişlerimi gıcırdattım. Şık, beyaz bir lavaboda, suyla karışan kan pembeleşerek, döne döne delikten aşağı

süzölüyordu. Neyse ki kanama yakında duracak... Konsey öldüğünde mükemmel görünmem gerek. Ne de olsa, Meleklerin Başı olarak ilk kez ortaya çıkacağım.

Beni sersemleten görüntüler ve içimdeki ses yok oldu. Bu Raziell'di.

"Willow, sorun nedir? Ne görüyorsun?" Seb'in sesi telaşlıydı ve kolumu tutmak için uzandı.

"Bekle," dedim mırıldanarak. "Bir şey anlamam gerek..." Karmakarışık düşünceler, birbiri ardına anlam kazanıyordu. Mexico City'ye ilk geldiğim gece, beni boğacağından korktuğum güçlü enerjiyi ve saniyeler sonra tamamen yok olmasını anımsadım. Zaman zaman izlendiğim hissine kapılmam aklıma geldi. Meleğimin huzursuzluğunu ve Seb'le ben incelediğimizde onu rahatsız eden şeyin nasıl yok olduğunu düşündüm.

Metro, insanlar, her şey gerçeküstü görünmeye başlamıştı. Gözlerimi kapattım ve hararetli bir şekilde bir kez daha araştırmaya başladım. Her geçen saniye hayal kırıklığım büyüyordu. Orada hiçbir şey yoktu. Ama Raziell'i hissetmişim... ne yaptığını, ne düşündüğünü algılamışım. Orada bir yerde olmalıydı.

Ve o anda aklıma bir şey geldi. Onu içimde bulamıyorsam... o zaman, belki de ben onun içindeydim.

Bilincimi içimden dışıma doğru taşıyarak, Alex'in enerjisini aradığım gibi, kendi enerjimi algılamaya çalıştım. Bir süre sonra gümüş ve lavanta rengi bir titreme belirdi. Hafif ışığına bakarken yutkundum ve önsezimin doğru olup olmadığını düşündüm. İçgüdüsel olarak çok, çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

Düşüncelerimin hafif bir itelemesiyle enerji zerresine dokundum... ve kendimi Raziell'in zihninde buldum. Yüksek kuleler, giydirilmiş yaratıklar ve ruhsal olarak konferansların verildiği arenalardan oluşan bir dünyaydı bu ve her şey çok sıkıcıydı. Kendini şımartmak için dünyalar arasındaki duvardan binlerce kez geçiyordu.

Suyun bardağa dolması gibi, bilgi bana akıyor gibiydi. Hayretle donakalarak nefesimi tuttum. Aman Tanrım, yalnızca benim enerjimin bir kıvılcımı Raziell'in içinde değil, onun enerjisinin bir kıvılcımı da benim içimdeydi. Beni uzun zamandır izlediğini, özel düşüncelerimi, duygularımı öğrendiğini fark edince midem bulanmaya başladı. Bütün

planlarımızı öğrenmişti. Ve şimdi ben de onun planlarını görüyordum. Sophie'yi, hafıza kartını, kaçımları için yanlış yön bildirmesini görebiliyordum.

Durmaksızın öğrendiğim ayrıntılarla başım dönmeye başlamıştı. Bu bir tuzaktı. Konsey'i yok etmek tüm meleklerin ölmesini sağlamayabilirdi. Bu yalnızca bir olasılıktı. Diğer bilgiler geldikçe kanımın donduğunu hissettim.

Bunlardan birinde dünya depremlerle sarsılıyor, birçok önemli şehir yerle bir oluyordu.

Afallamıştım ve gördüklerime inanmakta zorluk çekiyordum. Bu doğru olamazdı. Birçok insan ölebilirdi. Raziel bunu umursamıyordu bile. Böyle bir şey gerçekleşirse, hayatta kalan meleklerin hâlâ beslenecek insan bulabileceklerini düşünüyordu. Ve ne olursa olsun, Konsey öldürülürse Mexico City mahvolacaktı, çünkü Konsey şehrin altını kendi enerjisiyle kaplamıştı.

Midem bulanmaya devam ediyordu. Her şeyi öğrendiğim anda Raziel'in zihninden çıkıp kendi zihnime döndüm. Şimdi de onu içimden çıkartmalı, ondan kurtulmalıydım.

Bilincimin derinliğinde kendini çok iyi gizlemişti. Aradan yıllar geçse enerjisinin küçük bir kıvılcımının orada olduğunu anlayamazdım. Yarattığı histen nefret ederek gizlendiği yerde onu buldum. Mor ışıltılarla bezenmiş canlı, gümüş rengi ruhunu hissettim. Aceleyle kanat çırpın meleğim belirdi ve parıltıyan elleriyle kıvılcımı kavradı. Kıvılcım önce iyice parladı, sonra yok oldu. Raziel artık beni izleyemezdi ama artık her şey için çok geçti.

Gözlerimi açtım. Dehşete kapılmıştım ve görmeyen gözlerle metronun içindeki insanlara baktım. Şarkıcı hâlâ ortalıkta dolaşıyordu ve Seb hafifçe bana dönmüş, ellerimi tutmuş şekilde oturuyordu. Ne kadardır ellerimi tuttuğunu bilmiyordum ama yüzündeki ifadeye bakılırsa uzun zamandır tutuyordu. Benim kadar rahatsız ve solgun görünüyordu.

"Seb... gördün mü?..."

"Evet, gördüm," dedi, tatsız bir ifadeyle. O arada ineceğimiz istasyona vardık. Yere koyduğu sırt çantasını kaptı. "Mexico City kesin mahvolacak ve belki de daha fazlası."

"Geç kalmadan eve ulaşmalıyız! Onları durdurmalıyız..." oturduğum yerden fırladım ve kalabalığın içinde kendime yol açarak koşmaya başladım. Arkamdan gelen Seb'le birlikte caddeye vardık. Karşımıza çıkan her şey, her araba, her insan yumurta kabuğu kadar

savunmasız görünmeye başlamıştı. Eve doğru koşarken ciğerlerim patlayacak gibi hissediyordum ve garip bir şekilde Seb'le tanıştığımız ilk gün, parkta meleklerin arkasından koştuğumuz günü anımsıyordum.

Ama şimdi saldırıyı durduramazsak, Alex ve diğerleri ölecekti... tıpkı milyonlarca insanın öleceği gibi.

"Tamam, sanırım her şey hazır," dedi Kara.

Çantasını Juan'ın beyaz minibüsünün arkasına, diğer eşyaların yanına koymuştu. Alex başını salladı ve eve göz atarak bir şey unutup unutmadıklarını düşündü. Sabahleyin aniden, saldırıdan sonra Mexico City'de kalmaları için bir neden olmayacağını düşünmüştü. Başarılı olurlarsa hep beraber ABD'e gidebilirlerdi, başarılı olamazlarsa, canlarını kurtarmak için şehirden kaçmaya çalışacaklardı...

Elbette üçüncü bir seçenek daha vardı. Kasları gerildi ve onu düşünmemeye çalıştı.

Omzunda karton bir kutu taşıyan Sam belirdi. "Bunun için yerimiz var mı?"

"Nedir bu?" dedi Alex.

"Yolda atıştırmak için yiyecek şeyler."

Çantalarını toplama kararı ekibin kalanı tarafından da memnuniyetle karşılanmıştı. Alex bunu morallerini düzeltecek bir destek gibi düşünmemişti ama öyle olmuştu. Saldırı için, başarısak değil, başardığımızda anlamı yüklemişti.

"Evet, sanırım yerimiz var." Kara yeniden minibüsün içindekileri altüst ederek Alex'in çadırını ve uyku tulumlarını yana itti. Alex o çadırda Willow'la yattığını anımsadı. Bugünkü görevden sonra sağ kalırsa aralarına kilometrelerce uzaklık girecek ve artık onun nerede olduğu hakkında fikri bile olmayacaktı. Doğrusu uzaklaşmak istemesinin bir nedeni de buydu. Willow'la olan anılarından mümkün olduğu kadar uzağa gitmek istiyordu.

"Ben yine de dört çekeri çalmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi Sam kutuyu yerleştirirken. "Bu minibüste seyahat etmek misket dolu bir kutuda yuvarlanmaya benzer dostum."

"Her şey yolunda gidecek," dedi Alex. Dört çekerin anahtarları cebindeydi. Diğerlerini Torre Mayor'a kadar kamyonetle izleyecek, orada aracı Sophie'ye bırakacaktı.

Herkes dışarı çıkmış, yolda duruyordu. Artık zamanı gelmişti ve heyecan, korku, merak gibi karışık duygular içindeydi. Tüm MK'ler de iş görüşmesine gider gibi şık ve kibar görünüyorlardı. Kızlar elbise yerine, bu kez pantolon giymişlerdi. Hataya yer vermeyecek şekilde silahlarını çekebilme gerekliliği giyim tarzlarını etkilemişti. Alex de gri bir pantolon ile koyu mavi bir tişört giymişti. Kravat takmayı düşünmüş ama sonra vazgeçmişti. Hayatında kravat kullanmamıştı ve bugün, belki de hayatının son gününde de takmayacaktı.

Wesley kolunu esnetiyordu. "İyi olduğuna emin misin?" dedi Alex alçak sesle. Wesley kolunu kullanabildiğini iddia etse de Alex henüz onun tam olarak iyileştiğine inanmıyordu.

"İyiyim," dedi Wesley. Yan gözle Alex'e baktı ve gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. "Sürekli rahatsız etme beni soru sorarak, tamam mı?"

Alex üzüler de olsa en iyi nişancılarından birinin Wesley olduğunun farkındaydı ve onu asla burada bırakmak istemiyordu. "Wes, emin değilsen, bunu bana şimdi söylemen gerek."

Wesley'nin kahverengi gözleri parıltıyordu. "Dinle beni Alex. Eminim. Bana bunu yapma dostum. Bugün neden orada olmam gerektiğini biliyorsun. Sen herkesten daha iyi anlarsın."

"Evet, anlıyorum," dedi Alex sakın bir sesle. O da aynı şekilde hissediyordu. Bu yaptığının nedeninin yarısı, ailesinin başına gelenlerdi. "Ama eğer nişan alamazsan..."

"O zaman, belki ölürüm," dedi Wesley, Alex'in sözünü keserek. Alçak sesle konuşuyordu ama ifadesi öfkeliydi. "Ve belki de ölmek pek umurumda değil ve belki de oraya gidip denemek, şu zavallı hayatımda en çok istediğim şey. Anladın mı?"

Alex derin bir nefes aldı. Gerçek tüm acımasızlığıyla karşısındaydı ve bu kadar istekli birine hayır diyemezdi. Yaralı haliyle bile Wesley, ekip için çok büyük bir kazanç olabilirdi. Ve bundan da önemlisi, riskleri bilmesine karşın bu kadar gelmek isteyen birine karşı çıkmaya hakkı olduğunu düşünmüyordu.

"Evet, tamam öyleyse," dedi sonunda. Yüzünden rahatladığı anlaşılan Wesley bir şey söylemeden başını salladı.

Trish konuşmaya çalıştı. Diğer yanında duruyordu ve kederli ifadesinden Alex onun konuşmanın bir kısmını duyduğunu anladı. "Artık... hazır mıyız?" diye sordu.

Alex telefonuna göz atıp saati kontrol etti. "Neredeyse. Bir şey unutmadığımıza emin olmak için eve bir kez daha bakacağım."

"Bir şey unutmadığımıza eminim," dedi Kara minibüsten başını uzatarak. Tırnaklarına kırmızı oje sürmüş, üzerlerini de pırlanta gibi parlayan beneklerle süslemişti. Tırnakları parlak kırmızı üstüyle uyumluydu. Neyse ki o geceden sonra aralarında bir tuhafılık oluşmamıştı ama Alex, sunduğunu kabul edip tadını çıkarmayı kabul etmediği için Kara'nın onun aptal olduğunu düşündüğünün farkındaydı. Alex de bu fikre katılıyordu.

Yanıt vermeden eve doğru yürüdü. Bir boş odadan diğerine geçerken, evi hayalet gibi hissetti. Sanki burada yaşanan şeyler çok uzun zaman önce başkalarının başına gelmiş gibi bir hisse kapılıyordu. Konuştukları, atıştıkları, hatta zaman zaman güldükleri mutfak masasına baktı. İlk kez liderleri olacağını açıkladığı, sonra da onları eğitmek için saatler ve günler geçirdiği atış alanına baktı. Burada onların melek gözcülerinden, nasıl Melek Katillerine dönüştüğünü izlediğini düşündü. Bununla gurur duyabilirim, diye düşündü, zincirlerinde hareketsiz duran hedeflere göz atarak. Sonuç ne olursa olsun, bununla gurur duyabilirim.

Sonra kendi yatak odasına geçti.

Alex kapı eşiğinde hareketsiz durup baktı. Oda Willow'la dolu gibiydi. Bir sabah kimse fark etmeden gelip yatağına, Alex'in yanına girdiği gözünde canlandı. Yüzünü buruşturarak bu düşünceyi aklından atmaya çalıştı. Evet, buraya gelip bakması, kötü bir fikirdi. Kendini dışarı attı ama sonra ansızın durdu ve yukarı doğru, rafına baktı.

Mutfak masasında bulduktan sonra fırlatıp attığı Willow'un kolyesi orada duruyordu. Bugün onu özellikle çantasına koymamıştı. Aslında bu nedenle eve geri geldiğini şimdi, gergin bir şekilde fark etmişti. Her nedense onu burada bırakmak istemiyordu. Kendini her zamankinden daha aptal hissederek ve bağlantılı olduğu anılardan nefret ederek kolyeyi cebine attı. Willow'a karşı hissettiklerini şimdi çok hastalıklı buluyordu. Bir daha asla böyle âşık olmak istemiyordu. Ama kolye cebinde duruyordu.

Ekibin yanına döndü. "Hazırız," dedi lafı uzatmadan.

Kara, başını salladı ve minibüsü o kullanacağı için anahtarına uzandı. Herkes araca binmeye başlarken Alex konuştu. "Hayır, bir dakika bekleyin. Arkadaşlar, beni dinleyin... sonuç ne olursa olsun, hepinizle gurur duyuyorum. Son birkaç aylık eğitiminiz ve gelişmeniz inanılmazdı. Şimdi hepiniz çok iyi MK'lersiniz. Bunu başaracağımıza inanıyorum. Hepiniz gereken güce ve beceriye sahipsiniz."

O konuşurken ekip sessizce dinliyordu. Yüzlerinde zaman zaman çekingen bir gurur ifadesi belirliyordu.

Sürücü koltuğunda oturan Kara'yla göz göze geldiler. Alex onun babasını düşündüğünü hissetti ve duygulandı.

"Evet, hadi artık şu duygusal konuşmaları bırakalım," dedi Sam sonunda. "Biz de seni seviyoruz, dostum. Hadi şimdi şu lanet olası yerden ayrılıp birkaç melek öldürelim."

"Bütün melekleri öldürelim," dedi Liz düzelterek.

"Evet... bütün melekleri öldürelim. Yaşasın!" diye bağırdı Sam, minibüsün tavanına vurarak.

Ansızın herkesi coşkulu bir ruh hali sarmıştı. Alex bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu ama şu an için işe yarıyordu ve tam ihtiyaçları olan şeydi. Sırtarak kamyonete doğru yürümeye başladı. "Tamam, orada görüşürüz," dedi omzunun üstünden dönüp diğerlerine bakarak. "Herkesin geçiş kartı yanında, öyle değil mi? Lobide benimle..." Hayretle kaskatı kesilerek durdu.

Willow ve Seb koşarak kendilerine doğru geliyorlardı.

"Ne halt ettiklerini zannediyor bunlar?" dedi Kara mırıldanarak ve kendini minibüsten dışarı attı. Sam de kaşlarını çatarak dışarı çıktı. Diğerleri kıpırdamadan yerinde durmuş, nefes nefese yanlarına gelen Willow ve Seb'i dikkatle izliyorlardı. Willow etrafta başka kimse yokmuş gibi gözlerini Alex'in gözlerine dikti.

"Alex, saldırı gerçekleşmemeli," dedi soluk soluğa. "Bu bir tuzak... bir tuzak."

"Ne dedin?" Alex kuşkuyla ona baktı ve onu gördüğü anda kalbinin hızla çarpmaya başlamasından nefret etti.

"Raziel seni kullanıyor! Konsey'i öldürmek için hepimizi kullanıyordu ama..." Nefesini düzenlemeye çalışarak yutkundu.

"Doğru söylüyor," dedi Seb, araya girerek. Ona dokunmuyordu ama Willow'un yanında duruyordu. "Onu dinlemelisin."

"Raziel mi? ABD Kilisesinin başında olan melek mi?" Kara'nın gözleri kısılmıştı. "Peki Konsey'in öldürülmesi, o da dahil tüm meleklerin öldürülmesi anlamına geliyorsa neden bunu istiyor?"

Willow sabırsız bir şekilde başını salladı. "Çünkü Konsey'in öldürülmesi bu anlama gelmiyor. Olabilir de ama olmayabilir de! Konsey liderliği onun elinden alacağı için bu riski göze almak istiyor..."

"Sen bunu nasıl öğrendin?" dedi Alex onun sözünü keserek.

"Evet, bunu ben de duymak istiyorum," dedi Sam ağır ağır konuşarak. Minibüse yaslanmış, bir ayağını yukarı kaldırmıştı.

"Ben..." Diğer MK'lere bakan Willow onları o anda fark etmiş gibiydi. Yutkundu. "Çünkü Raziel'in düşüncelerini okumayı başardım," dedi sonunda. "O, benim babam," diye ekledi Kara'nın sormasına fırsat bırakmadan.

Seb biraz daha yaklaştı ama hâlâ ona dokunmuyordu. Herkes sersemlemişti ve sessizdi. Minibüsteki herkes şaşkın bir şekilde ona bakıyordu. "Şaka mı yapıyorsun?" dedi Kara soluk soluğa. "Alex, sen bunu biliyor..." Alex'in yüzündeki ifadeyi görünce sözlerini bitirmedi. "Aman Tanrım, biliyordun! Bunu biliyordun!"

"Önemli olduğunu düşünmedim," dedi Alex kısa keserek.

Kara'nın sesi yükseldi. "Önemli olduğunu düşünmedin mi? Kız arkadaşının babası, Bay Yönetici Kötü Melek ve sen bunu bize anlatacak kadar önemli bulmadığını mı söylüyorsun?"

"Artık benim kız arkadaşım değil," dedi Alex. Willow'a döndü. "Baksana, düşüncelerini okumayı başardım derken, tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun? Neler oluyor?"

Willow bir kez daha diğerlerine baktı. Yüzü gergindi ama kararlıydı. "Sen ve ben birlikte içeri girebilir miyiz? Sana orada anlatırım."

Alex derin bir nefes aldı. Bir yandan, söyleyeceği neyse, herkesin önünde açıklayabileceğini söylemek istiyordu ama Willow'un gözlerindeki ifade yalvarır gibiydi. "Tamam," dedi.

"Alex -" dedi Kara karşı çıkarak.

"Yalnızca bir dakika sürecek." Alex döndü ve uzun adımlarla evin ön kapısına doğru yürümeye başladı. Willow ve Seb onu izliyorlardı. "Sen ve ben" anlaşılan Seb'i de içine alan bir ifadeydi.

"Gerçekten uzun sürmemeli," dedi Alex dişlerini gıcırdatarak. "Gitmemiz gerek."

"Biliyorum, biz de size yardım etmek için geliyorduk," dedi Willow. Atış alanına girdiklerinde Willow bodrum kapısının yakınındaki duvara yaslandı. "Ama sonra metrodayken..." Gözle görülür şekilde sarsılmıştı ve tereddüt ediyordu. Alex artık Willow'la işi olmadığını ve onunla ilgilenmemesi gerektiğini düşündü.

Willow derin bir nefes aldı. "Metroda, Razi'el'la bir çeşit...bağlantım olduğunu keşfettim. "

Bu sözcüğü duymak Alex'in tüylerini ürpertti. "Gerçekten mi? Seb'le olan bağlantın gibi mi?"

Seb ona sert bir bakış attı ve irkilen Willow kulaklarının ucuna kadar kızardığını hissetti. "Hayır, tam olarak öyle değil," dedi. "Denver'da Razi'el'la dövüştüğümüzde, sanırım bazı enerji zerrecikleri karşılıklı olarak yer değiştirmiş. Benim bir enerji kıvılcımım onun içinde, onun bir enerji kıvılcımı da benim içimde yer bulmuş. Ben şimdiye kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum ama o bunu bizi gizlice izlemek için kullanıyormuş. Alex, başından beri her şeyi o yönlendiriyormuş."

"Nasıl yönlendiriyormuş?" diye sordu.

"Her şeyi! Bu yüzden Luis Kara'ya o kadar çabuk güvendi, bu yüzden Sophie ansızın ortaya çıkıp sana güvenlik ayrıntılarını ve geçiş kartlarını verdi..."

Alex ürperdiğini hissetti. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sana söyledim ya! Razi'el'in zihninin içindeydim!" Willow çaresizlikle saçını geri itti. "Meleklerin dünyasında olanlar bu dünyada olanlardan farklı. Konsey yok edilirse, bütün

meleklerin öleceği kesin değil. Bu, yalnızca bir seçenek. Raziel'in umut ettiği sadece On İkiler'in ölmesi ve her şeyi yeniden ele geçirmek için kendisinin hayatta kalması. Ama... ama başka seçenekler de var..." Yüzü solgundu ve bocalayarak sustu.

"Kesin olan şu ki Mexico City tamamen harap olacak," dedi Seb. "Konsey şehrin altını kendi enerjisiyle kaplamış... ölürlerse, şehir de onlarla birlikte yerle bir olacak."

"Ama yalnızca Mexico City değil!" Willow'un sesi kederliydi. "Alex, bütün dünyada, denetimden çıktığını düşündükleri birçok yerde aynı şeyi yapmışlar. Bütün dünyada etkilenebilecek birçok büyük şehir bulunuyor. Depremlerle ya da başka felaketlerle şehirler mahvolacak ve milyonlarca insan ölecek."

Ona bakakalan Alex ensesinde bir karıncalanma hissetti. "Ama bunun hiçbir anlamı yok," dedi alçak sesle. "Melekler insanları bu şekilde mahvederek nasıl yaşayacaklar?"

"Bunu yapan melekler değil, yalnızca Raziel!" dedi Willow bağırarak. "On İkiler'in onu nasıl olsa öldüreceğini biliyor ve bu kumarı oynamaya karar veriyor! Başarılı olursa tüm MK'ler de öldürülecek, çünkü Sophie'nin verdiği bilgide bir hata vardı. Haritada bulunan bir koridorda hata vardı, sanırım. O yoldan çıkış yok."

Planları anımsayan Alex dehşete kapıldı ve midesindeki ani kasılmayla kendini hasta gibi hissetti. Yoksa bu gerçekten doğru muydu?

"Lütfen, inan bana," dedi Willow yumuşak bir sesle ve bakışlarını Alex'e dikti. Onun elini tutmak ister gibi bir hareket yaptı ama sonra geri çekildi. Gözleri acı doluydu ve yalvaran bir ifadeyle bakıyordu. "Aramızda ne geçmiş olursa olsun, bu konuda yalan söylemeyeceğimi biliyor olmalısın. Alex, saldırı yapılmamalı."

"Tamam, yeter artık," dedi Kara sinirli bir ses tonuyla. "Sana neler söylediğini bilmiyorum ama umarım anlattıklarına inanmıyorsun."

Alex başını çevirdi ve Karanın mutfaktan aşağı indiğini gördü. Sam de arkasında duruyordu. Kara sert adımlarla yürürken, o da arkasında doğrulmuş dikkatle olanları izliyordu.

"Bırak da kararı ben vereyim Kara," dedi Alex.

"Alex, lütfen," dedi Willow fısıldayarak ve onun dışındaki kimseyi önemsemeyerek. Ellerini yanında yumruk yapmıştı. "Lütfen."

"O, Raziel'in kızı!" diye bağırdı Kara. "Elbette saldırıyı durdurmaya çalışacak... melekleri kurtarmaya çalışıyor!"

Alex Willow'a bakarak yavaşça başını salladı. Annesinin hayatta olduğunu öğrendiğinde kollarında nasıl mutluluktan ağladığını anımsadı. "O Raziel'den nefret eder, her zaman nefret etmişti," dedi. Tek düşünebildiği... milyonlarca insanın öleceğiydi. Gerçekleşmeme ihtimali olsa da yalnızca bir olasılık olması bile bu tehlikeyi göze almamaları için yeterliydi.

Alex'in yüzündeki ifadeyi izleyen Sam'in nutku tutulmuştu. "Alex, gerçekten onu dinliyor olamazsın, öyle değil mi? Dünyayı kurtaracağız, dostum! Yapmalıyız, başka seçeneğimiz yok!"

"Evet, bana onu dinlemediğini söyle," dedi Kara sert bir bakışla. "Sana yalan söyledi, anımsıyor musun?"

"Anımsıyorum." Alex'in gözleri hâlâ Willow'un gözlerine kilitlenmişti. Onun yakınında olmak bile yüreğini parçalıyordu. Evet, ona yalan söylemişti... ama bu konuda ondan kuşkulanamazdı. Derin bir nefes aldı. "Bakın arkadaşlar, ben..."

Kara öyle hızlı hareket etti ki Alex ne yaptığını göremedi. Ansızın Willow'un üstüne atlamış ve onu arkasından kavrayıp bir kolunu sıkıca boğazına dolamıştı. Diğer eliyle de başına silah dayamıştı. Willow boğuk bir çığlık attı.

Alex heyecanla öne doğru fırladı ve aynı anda ileri atılan Seb'e de uçarak Sam'in saldırdığını belli belirsiz fark etti. İkisi birlikte sertçe yere düşüp yuvarlandılar.

Kara tabancasının emniyetini açtı ve Alex'i olduğu yerde durması için uyardı.

"Bir kez daha düşün," dedi. Willow'un boynuna doladığı kol kasları sertti. "Bu görevi riske atmana izin vermeyeceğim, Alex. Silahını at. Şimdi."

"Alex, atma," dedi Willow güçlkle nefes alarak. "Ben yalnızca bir kişiyim. Bana ne olacağı önemli değil..."

"Kara, onun bana ne söylediğini bile bilmiyorsun!" diye bağırdı Alex aynı anda. "Kara, dinle beni! Doğru söylüyor... saldırı yapılmamalı..."

"Beni duydun mu?" dedi Kara dişlerini gıcırdatarak. "Çünkü silahını yere atmazsan, onun beynini dağıtacağım."

Alex yan gözle Seb'e baktı ve Sam'le boğuşurken altta kalmadığını gördü. Ama Teksaslı ondan çok daha iriydi ve kısa bir süre sonra onu yere indirmişti. Seb'in İspanyolca olarak ettiği küfürleri Sam iyi ki anlamamıştı.

Alex bakışlarını Kara'dan ayırmıyordu ve onun tam arkasındaki duvarda duran silah dolabına bakmamaya çalışıyordu. Silahların çoğunu araca yerleştirmişlerdi ama dolapta hâlâ hiçbirinin kullanmayı pek sevmediği, birkaç küçük ve ucuz tabanca vardı. Şimdilik Karayla işbirliği yaparsa, tabancalardan birine ulaşabileceğini düşündü.

Yavaşça silahına uzandı ve yere bıraktı.

Kara gözlerini Alex'ten ayırmıyordu. Kolu hâlâ acımasız şekilde Willow'un boynuna dolanmıştı. Silahını diğer eline geçirdi ve namlunun ucunu Willow'un çenesine dayadı. Tek bir hareketle eğildi ve Alex'in silahını kaldırıp kemerinin altına sıkıştırdı.

"İyi," dedi Kara ayağa kalkarken. Willow nefes almakta zorlanıyordu. "Şimdi VIP geçiş kartını ve kamyonetin anahtarını ver."

Alex'in kasları gerildi. Silah dolabı dört metre kadar uzaktaydı. Kara gözlerini bir saniye bile ondan ayırsa, Alex dolaba koşacaktı. Elini cebine soktu ve parmakları kararsızlıkla anah-tarla karta dokundu.

"Hata yapıyorsun, Kara," dedi. "Raziel Konsey'in ölmesini istiyor... ve Konsey ölürse, milyonlarca insan ölebilir."

"Sana böyle mi söyledi?" dedi Kara burun kıvrarak. "Tanrım... bu küçük yalancıya hâlâ öyle âşırı ki doğru dürüst düşünemiyorsun bile." Uyarmadan Willow'u bodrum kapısına doğru itti ve Alex Willow'un çılglık attığını duydu.

Alex silah dolabına doğru hamle yaptı ama dolap kilitliydi. Hay aksi, bu dolap ne zamandan beri kilitleniyordu? Bodruma doğru koşarken arkasındaki yoğun mücadeleyi ve Seb'in haykırıışlarını fark etti. Açık kapı aralığına ulaştığında, Kara haykırarak onu sertçe

merdivene itti. Alex onun üzerine atılarak silahını almaya çalıştığı anda Seb ona çarptı ve birlikte yere devrildiler.

Yirmi Yedinci Bölüm

Alex basamaklara yaslanarak güçlükle ayağa kalkarken kapı sertçe kapandı. Sürgü sesini duydu ama yine de can havliyle kendini kapıya doğru attı. "Hata yapıyorsun!" diye bağırdı. Kapıyı yumruklamaya başladı. "Kara! Saldırıyı gerçekleştirmeyin, lütfen!"

"Üzgünüm, Al," diye seslendi. Sesi zor duyuluyordu. "Ama inan bana, bir gün bana bunun için teşekkür edeceksin." Mutfak kapısının kapanma sesi hafifçe duyuldu. Alex, öfke ve hayal kırıklığı ile söylenerek omzuyla kapıya vurdu. Hafifçe titreyen kapı, tüm sağlamlığıyla yerinde duruyordu.

"Bir şekilde, bu kapıyı kırmalıyız," dedi bir ses. Yanağı şişmiş olan Seb orada duruyordu. Pantolonunun cebine elini sokarak bıçağını çıkardı.

"İnanmıyorum... bütün bunlar olurken yanında bir bıçak mı vardı?" diye sordu Alex. Seb, bıçağı duvar ve kapının arasındaki boşluğa yerleştirdi ve sürgüyü bulup onu geri itmeye çalıştı. "Senin de silahın vardı ama onu kaybettin," dedi Seb. "Ben hiç olmazsa bıçağımı elimde tutabildim."

Bıçak aşağı yukarı hareket ederken Alex merdiven başında duran Willow'a göz attı. Tek eliyle tırabzanı tutmuş, yüzünü buruşturarak diğer eliyle ayak bileğini ovuşturuyordu. Bakışları karşılaştı. "İyi misin?" dedi Alex, kısa bir duraksamadan sonra.

Başını salladı ve denemek için diğer ayağıyla yere bastı. "İyiyim. Biraz sertçe itti, o kadar."

Şu an bile, Alex'in içinden gelen gidip onu tutmaktı. Ama artık onun görevi değildi... Seb'in göreviydi. Başını diğer yana çevirdi.

Dakikalar geçti. Bıçak sürgünün yanından kayıp geçerken Seb alçak sesle küfrediyordu. Sonunda başını salladı ve bıçağın ucunu ustalıkla her bir vida başında döndürerek menteşeleri

gevşetmeye çalıştı. "Tanrım, sonsuza kadar sürecektir bu," dedi Alex mırıldanarak. Parti yakında başlayacaktı ve özel izleyici programında ilk sıradaydılar. En fazla bir saatleri vardı.

"Daha iyi bir fikrin varsa, duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Seb, ona bakmadan. Vidalarından birini çıkarıp yere fırlattı. İşkence gibi geçen dakikalar sonunda tüm vidalar yerlerinden çıkmıştı. Alex kapıyı kaldırmak için Seb'e yardım etti ve atış alanından dışarı fırladılar.

Alex silah dolabına koştu. Yakındaki duvarın önünde ağır, tahta bir iskemle duruyordu. Alex onu kaldırdı ve tek bir hareketle dolaba doğru salladı. Dolabın kapısı parçalanarak kırıldı. Alex'in anımsadığı ucuz tabancalar orada duruyordu. Bir tanesini kendi kılıfına koydu ve yanına gelen Seb ile Willow'a baktı.

Seb başıyla Willow'u işaret etti. "Ona ver; benim bıçağım var."

Alex silahı sessizce ona verdi. "Teşekkürler," dedi Willow. Sesi donuktu. Dolaba uzanıp bir tabanca kılıfı aldı ve Seb'le Alex'e sırtını dönerek pantolonunun içine sıkıştırdı. Neden sırtını dönüyor? diye düşündü Alex, buruk bir şekilde. Nasılsa hem kendisi, hem de Seb onu çıplak görmüştü.

Televizyon odasının önünden geçerken Alex başını uzatıp içeri baktı. Dosya hâlâ sehpanın üzerindeydi. Dosyayı hızla açıp Torre Mayor'un merdiven boşluğu kapısının şifresinin bulunduğu sayfayı buldu ve şifre kısmını yırtıp cebine attı. "Hadi, gidelim," dedi. Nereye gideceklerini aralarında konuşmamış olsalar da üçü de biliyordu. Güvende olmalarını sağlamak için hayatını vermeye hazır olduğu ekibine karşı, Willow ve Seb'le birlikte olması kaderin garip bir oyunu muydu?

Willow yutkundu. "Oraya nasıl gideceğiz? Metroyla mı..."

"Kamyonetle," dedi Alex ve ön kapıya doğru yürüdü.

Willow gözlerini kırıştırdı. "Ama anahtarı Karaya verdin."

"Hayır, ona Shadow'un anahtarını verdim." Yola çıktıklarında, Alex birinin hareket etmeden önce eşyalarını minibüsten dışarı atmış olduğunu gördü. Teşekkürler, arkadaşlar, diye düşündü alaycı bir ifadeyle. Çantasını yerden kaldırdı ve diğer elini cebine atıp Willow'un kolyesine dokunarak, anahtarı çıkardı.

Seb arkaya geçti ve sırt çantasını uyku tulumlarının üstüne attı. Willow, gergin bir yüz ifadesiyle öne, Alex'in yanına geçti. Yarım saatten az zamanları kalmıştı. Direksiyonu çeviren Alex yola çıktı ve çok geçmeden centroda hızla ilerlemeye başladılar. Henüz trafik yoğunlaşmamıştı ve caddeler sakin sayılabilirdi. Ama Alex yine de aracı deli gibi sürüyor, trafiğe girip çıkıyor ve herkes arkasından korna çalıyordu.

"Bana her şeyi anlat," dedi sert bir sesle.

Willow yumruk yaptığı elini kontrol paneline yaslayarak her şeyi anlattı. Dinlerken, Alex anlattıklarının doğru olduğuna iyice inandı. Her şey çok mantıklıydı. Hafıza kartındaki bilgilerin inanılmayacak kadar ayrıntılı olmasına kadar, her şey çok mantıklıydı. Ve büyük bir sürpriz sayılmasa da Luis ve Sophie'nin ölmüş olduğunu öğrenmek canını sıkmıştı. Biri meleklerle inançla bağlıydı, diğeri de hayatını onları durdurmaya adanmıştı. Ama kullanılmış oyuncaklar gibi bir yana atılmışlardı.

Alex, Kara'nın ekibe ne anlattığını merak ediyordu. Son dakikada çıkan isyan, onları şaşırtmış olmalıydı. Bu düşünceyle hızını biraz daha arttırdı. Zamanında oraya varıp bu saldırıyı durdurmayı başaramazsa, Konsey'le karşılaştıklarında hepsi ölebilirdi.

Elleri direksiyona kenetlendi. Hayır. Ölmeyeceklerdi.

"Peki, On İnkiler'i öldürmenin dünyamıza zarar vereceğini biliyor muyuz?" diye sordu Paseo de la Reforma'ya vardıklarında. Mexico City meleğini yıllardır üstünde taşıyan boş heykel tabanı, yalnız bir nöbetçi gibi duruyordu.

"Mexico City'ye kesin olarak zarar verecek," dedi Willow. "Bunun dışında... hayır, bilmiyoruz. Konsey'i öldürmek, gerçekten tüm meleklerin ölmesini sağlayabilir. Meleklerin çoğu, böyle olacağını düşünüyor. Ya da yalnızca bazı melekler ölür, diğerlerine bir şey olmaz ve bunun sonucunda da dünyamıza bir şey olmaz. Ama..." Sustu ve gözlerini sımsıkı kapattı. "Ben öyle olacağını sanmıyorum," dedi fısıldayarak. "Başka önemli şehirlerin altına da benzer kökler yerleştirmişler. Bunların henüz etkisinin görülmemesi olasıdır ama On İnkiler'in enerjisi artık dünyayla iç içe. Bu yüzden, her yerde önemli sonuçları olmayacağını düşünmek çok zor."

On dakika içinde Torre Mayor'a varmış olacaktı. Yarımay şeklindeki zarif, kavisli yeşil cam zirvesi, diğer binaların arasında dikkat çekiyordu. Rio Atoyac'a sapan Alex ansızın küfretti.

"Ne oldu?" dedi Seb arkadan seslenerek.

Alex kısaca açıkladı. Ekibi yükleme kapısından içeri sokmak için yaptığı ilk plan, teslimat yapan araçlara benzeyen beyaz minibüsle gelmelerine bağlıydı. Sonra bir şirket için teslimatı olduğunu bildirerek asansöre girmeye çalışacaklardı.

"Ayrıca, öğleden sonra gelen FedEx kuryesinin peşine takılmayı düşünmüştüm," dedi buruk bir sesle. "Böylece FedEx kuryesi servis asansörüne alındığında, biz de onunla birlikte binecektik." Direksiyona hafifçe vurarak düşünmeye çalıştı. Güvenlik görevlisini geçmeye çalışmaları gerekiyordu ama bunu nasıl yapacaklardı? Yukarda bir yerde, güvenlik bölümünde çalışanlar, şeytani gözlerini video ekranından ayırmıyor olmalıydı. Silahlı birini gördüklerinde servis asansörlerini durdurmaları an meselesiydi.

Willow kaygıyla ona baktı. Bir an için, sanki aralarında her şeyin eskisi gibi olduğunu hissetti. "Kapıya git ve güvenlik görevlisine bir teslimatın olduğunu söyle," dedi Willow aniden. "Sanırım bir fikrim var."

Seb ne olduğunu anlamış gibiydi ve Alex dikiz aynasından onun yüzündeki şaşkınlığı fark etti. "Willow, bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum!" dedi haykırarak. "Ve ayrıca, daha önce asla denemedin!"

"Öyleyse, şimdi denemenin tam sırası," dedi mırıldanarak ve saçlarını geri itti. "Ve bir kez senin başına geldiğine göre, en azından istediğimiz zaman yapabiliyor olmamız gerek, öyle değil mi? Hiç olmazsa teorik olarak."

Sözcüklerin yarısının eksik olduğu bu konuşma Alex'i rahatlatmaktan uzaktı. Ama kaybedecek fazla bir şeyleri yoktu. Neredeyse servis girişinin önüne gelmişlerdi. Barikatla kapatılmış yola döndü ve güvenlik görevlisinin kulübesinin önünde durdu. Rahat bir tebessümle konuştu. "Buenos dias, senor. Ortega Graphics için bir teslimatım var."

Görevli mavi dört çekerli yüzünü buruşturarak inceledi. Güvenlik bariyerinin hemen arkasında, yoldan, büyük bir metal engelleyici yükselip karşılarına duvar gibi dikildi. Görevli indirene kadar o şekilde duracaktı.

"Hangi şirketten geldiniz?" dedi güvenlik görevlisi.

Alex, Ortega'ya sık sık teslimat yapan bir şirketin adını verdi. Elbette teslimat beyaz bir minibüsle yapılıyordu; şu an kullandığı gibi bir araçla değil. Kiliseye gider gibi giyinmiş olması da ayrı bir sorundu.

Yanında oturan Willow'un dikkatini topladığını hissediyordu. Bilinç düzeyini değiştirdiğini ve Willow'un melek bedeninin kamyonetten dışarı süzülerek güvenlik kulübesinin etrafında dolaşıp durduğunu gördü. Bu arada, adam iyice kuşkulanmaya başlamış gibiydi. "Un momento, bunu doğrulamam gerekecek." Ortega'ya yapılan teslimatlar için ender olarak onay alırdı. Genellikle sürücüleri içeri alır, sonra da aşağı gelmesi için birine haber gönderirdi.

Alex, Willow'un insan benliğinin çabalayarak kendini zorladığını fark edebiliyordu. Ve sonra yavaş yavaş meleği daha ... elle dokunulur hale dönüştü. Başka şekilde açıklanamazdı. Artık ışıktan meydana gelmiş bir varlık gibi değildi, çünkü Willow meleğini somut bir şekle gelene kadar değiştirmişti. Alex neredeyse elini camdan uzatıp kanatlarından birine dokunabilecek gibi hissetti ve hayretler içinde bunu İkinci Dalga'yla gelen meleklerin yaptığını düşündü. Görülebilmek için frekanslarını yavaşlatmışlardı.

Telefona uzanmak yerine, güvenlik görevlisi ağzı açık şekilde önünde ansızın beliren ve ona huzur veren, parıltılı yaratığa bakıyordu. Willow'un meleğinin ona doğru gönderdiği ruhsal ileti öyle güçlüydü ki Alex bile algılayabiliyordu. Onları içeri al. Sorun yok. Onları içeri al.

Alex, meleklerle karşılaşan yüzlerce insan görmüştü. Şu an güvenlik görevlisinin ifadesi onlar gibi hayranlık içindeydi. Ağzı açık şekilde meleğe gülümseyerek bakarken, yavaşça bir düğmeye bastı. Güvenlik bariyeri açıldı ve arkasındaki engelleyici aşağı indi.

"Gracias," dedi Alex aceleyle ve adam kendine gelmeden önce hızla ilerledi.

Yükleme alanı az aydınlatılmış bir bölümdü. Willow'un meleği hâlâ yukarıda süzülürken, aracı park ettiler ve servis asansörüne giden rampayı koşarak çıktılar. Biri asansörden boş bir alışveriş arabasını dışarı çıkarırken, onlar içeri daldılar.

Asansör elli dördüncü kata çıkarken sessizce beklediler. Alex, güvenlik kamerasına bakmamak için kendini zorladı. Yana baktığında, meleğine harcadığı enerjiden dolayı

Willow'un ne kadar bitkin olduğunu gördü ve orada durup kolunu bile Willow'un omzuna atmayan Seb'e ani bir öfke duydu. Willow gergin gibiydi ama yüzünde kararlı bir ifade vardı. Orada olmaya kararlı. Seni çok sevdiğini biliyor olmalısın.

Bu sözleri anımsayan Alex, sessizce Willow'un yüzünü inceledi. Gözlerini dikip baktığını fark edince bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Aklını başına topla, diye düşündü kendine kızarak. Willow'un neden burada olduğuyla ilgilenmemesi gerekiyordu, çünkü o Seb'e âşıktı.

"Bir planımız var mı?" dedi Seb, asansör incekleri kata yaklaşırken. Rahat bir hali vardı ve gözlerindeki kararlılık belli oluyordu. Alex birdenbire onun içindeki sokak çocuğunu görebildiğini düşündü.

Alex başını salladı. Telefonuna bakıp kendilerine ayrılan özel izleyici bölümünün bir dakika sonra başlayacağını üzülererek gördü. "Keşke olsaydı. Elinizden geldiği kadar hızlı şekilde beni izleyin... ekibin nerede olacağını biliyorum. İçeri girmeden, onlara ulaşmaya çalışmalıyız."

Asansör durdu ve kapı açıldı. Birkaç saniye sonra merdiven boşluğunda, basamakları hızla tırmanıyorlardı. Zaman durmuş gibiydi ve Alex her şeyin fazlasıyla bilincindeydi. Önünde koşan Willow'un ayakkabılarının, Seb'in kolundaki ince yara izinin ve kendi damarlarında yükselen adrenalinin farkındaydı.

Tepedeki kapıya ulaştılar. Alex şifreyi girdi ve yeşil ışık yanınca kapıyı itip açtı. Yüksek cam tavandan mavi gökyüzü ve bulutları görebiliyorlardı. Aceleyle kendilerini partinin yapılacağı yere götürecek, halı kaplı koridora doğru koşmaya başladılar.

Tam üçü beş geçse, Raziel içkisinden son bir yudum alıp hafif bir titreşimle melek haline dönüştü. Kanatlarını açıp Mexico City'de süzölmeye başladı. Yirmi milyondan fazla insanın yaşadığı büyük şehir, her yönden ufka doğru uzanmış ve çok uzakta gözüken mor dağlarla çevrilmiş gibiydi. Konsey'in işleri karıştırmamasından bu yana, Raziel şehirde doğal olmayan bir sakinlik seziyordu. Her şeyin üstüne, huzur veren bir örtü serilmiş gibiydi. Bu durum onu öyle sinirlendiriyordu ki şehrin yerle bir olacağına neredeyse seviniyordu.

Ama katedrale yazık olacaktı. Torre Mayor'a giderken katedralin üstünde bir tur atarak, gösterişli, eski mimarisine ve tepesine yeni yerleştirilen altın meleğe baktı. İsyancıların içine

verdikleri zarar onarıldıktan sonra, ibadet etmek için çok uygun bir yer olabilirdi. Ama yine de Tyrel'in böyle bir ödülü olacağı için mutluluk duyuyordu.

Çok ayıp Raziel, diye düşündü ve kıkırdayarak Torre Mayor'ın üstüne vardı. Binanın tepesindeki yeşil cam, bulutları yansıtıyordu.

Tam üçü çeyrek geçe, Raziel binanın helikopter pistinin tam ortasına kondu. Manzara, uçarken gördüğünden daha güzel değildi ama yine de insan bedeni içinde görüntüyü izlemek, rüzgârı saçlarında ve ceketinde hissetmek zevkliydi. Ne giyeceğine karar vermek için iyice düşünüp taşınmıştı. Davetsiz bir konuk bile iyi görünmek isteyebilirdi. Özellikle de giydiği şey son giysisi, ya da liderliği sonunda ele geçireceği giysisi olabilecekse. Koyu gri, neredeyse siyah gibi bir takım seçmiş, içine de yakasını açık bıraktığı, mor bir gömlek giymişti.

Sonunda Charmeine'den ruhsal haber geldiğinde, artık helikopter pistinde yürümekten sıkılmıştı. Olduğu yerde durdu ve nabzının hızlandığını hissetti. "Zamanı geldi," dedi mırılda-narak.

Melek haline dönüştü ve binanın cam kısmından içeri süzüldü. Charmeine ve kendisi için planladıkları şey, silahlar ateşlenirken yakındaki bir odada olup o anın tadını çıkarmaktı. On İkiler'in ölümü, hayatta kalırsa kuşkusuz ağırlı olacaktı ama Raziel yine de bunu heyecan ve sabırsızlıkla bekliyordu. Hissettiği her ölüm ağrısı, On İkiler'den birinin ölümü anlamına gelecek ve onu amacına biraz daha yaklaştıracaktı.

VİP katında uçup parti hazırlıklarını izledi. Gümüş tepsilerle servise hazırlanan garsonlar, eğimli ve yüksek cam tavan, heyecanlı görünen, kalabalık insan topluluğu dikkatini çekti. On İkiler'in melek çevresinden de birkaç kişi vardı ve hayranlıkla etraflarına bakan kurbanlardan besleniyorlardı. Raziel kendi kendine gülümsedi. Çok zevk aldığınızı belli etmeyin sakın; sonra başınız derde girer, dedi kendi kendine.

Charmeine'in izini takip ederek yüksek, beyaz bir duvardan uçarak geçti.

Raziel kendini çevreleyen güçlü bir enerji hissetti. Görünmez bir ağ üstüne atılmış gibiydi. O anda kendini havada çılgınca geriye doğru pedal çevirmeye çalışan bir çizgi karakter gibi hissetti. Çünkü Charmeine odada yalnız değildi. Konsey üyeleri de oradaydı ve uzun bir toplantı masasında oturmuşlardı.

"Raziel," dedi İsda kibar bir sesle. "Bize katılman ne güzel. Yine katedraline gelip seni görmek istiyorduk ama böylesi daha iyi oldu."

Özgür kalmak için çabaladı ama ruhsal bağlantılar her kanat çırpışında onu daha çok içine çekiyordu. Aşağıda, Charmeine çökmüş görünüyordu ve düşecek gibi duvarın önünde ayakta durmuştu. Kısa, siyah bir etek giymişti ve yüzü gözyaşları içindeydi. On İkiler, uzun masanın bir tarafında sırayla oturmuşlardı ve İsda tam ortadaydı. Hep beraber, serinkanlılıkla ona baktılar. Onlar için kapana kısılmış bir hayvandan farkı yoktu.

Enerjileri onu kendilerine doğru çekerken, aralarından bir diğeri olan Baglis, yüksek tavanlı odada yankılanan sesiyle konuşmaya başladı. "Bizle ilgili planlarını duyduğumuzda şaşırmadık, Raziel. Ama arkadaşın Charmeine tüm ayrıntılardan emin değil. Belki sen yardımcı olabilirsin."

Onu yerden yarım metre kadar yukarıda tutuyorlardı ve orada kanat çırparak dururken acı çekiyordu. Raziel'in gözleri Charmeine'e odaklandı ama o başını belli belirsiz sallamakla yetindi. Demek Konsey bir komployla karşı karşıya olduğunun farkındaydı... ama hâlâ gizli kalan kısım tam olarak neydi?

"Ne demek istediğinizi anlamadım," dedi yüksek sesle. Sonra, on iki tane zihinsel kamçı onu ağır şekilde eleştirmeye başlayınca çığlık attı.

"Ah, biz anladığınızı düşünüyoruz," dedi İsda. "Anladığımız kadarıyla, Charmeine bilgi gizlemekte çok başarılı ama seni arayıp taramanın daha kolay olacağını sanıyorum."

O sırada kapıyı tıklattılar. Yavaşça kapıyı aralayan bir insan görevli başını içeri uzattı. "Özür dilerim Bayan İsda... ama özel izleyicilerin kabul edilme zamanı geldi. İlk grubu içeri göndereyim mi? Mexico City Üniversitesi'nden geldiler." Raziel'e bakmadı bile, çünkü onun için hava kadar görünmezdi. İlk grubun MK'ler olduğunu anımsayan Raziel bu bilgiyi hızla zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Birkaç dakika sonra onları içeri alabilirsin," dedi İsda.

Görevli çıktıktan sonra, İsda koltuğuna yaslandı ve gözlerini zihinsel olarak hapsolmuş Raziel'e dikti. On İkilerin yüzleri taş gibi ifadesizdi. "Ölçülü olma ve melek saygınlığına uygun davranma hakkındaki uyarılarımızı dikkate almamış gibisin, Raziel," dedi ruhsal düzeyde konuşarak. "Çok yazık."

Zorla insan bedenine dönüştürüldüğünü hissedince yine çığlık attı. Bu duygu son derece rahatsız ediciydi. "Bizi öldürmek için gizlice plan yapmak ihanettir," diye devam etti İsda ve ruhsal sesler korusu ona eşlik etti. "Ve seni öldürmeden önce tüm ayrıntıları öğreneceğiz. Şimdilik, açgözlülükle kendinden geçmeden nasıl beslenildiğini biz sana gösterirken izle ve öğren."

İnsan bedenine hapsolmuş olan Raziel, başından ayak parmağına kadar bağlı gibi kapana kısılmış hissediyordu. Duvarın önünde durmuş, zihninin yüzeyini elinden geldiği kadar rahat tutmaya çalışıyordu. Daha derinde çok sinirliydi. En azından az sonra olacaklar için iyi bir yer kapmıştı ve bunun keyfine varacaktı. Doğrudan görüş alanı içinde olmadığına sevinerek kapıya baktı. Kylar ve Willow'un olduğu yerde kendisinin de bulunması pek iyi fikir değildi. İş işten geçene kadar onu görmemeleri için dua ediyordu.

On İkiler, melek bedenlerine geçtiler ve yükselerek yakıcı parlaklıklarıyla sıraya dizildiler. İnsanlar tarafından görülmek için frekanslarını yavaşlattıkları için daha çok parlayarak ışıldıyorlardı. Ve hissettiği ufacık özür titreşimiyle, Charmeine'in düşüncesi sürünerek zihninin derinlerine indi. Özür dilerim, Raz. Hiç beklemediğim bir anda zihnimi altüst ederek aradılar. Onları daha fazla uzak tutmayı başaramadım.

Raziel zihinsel olarak omuz silkti. Ne yazık ki özür dilemek işe yaramıyordu. O sırada kapı açıldı ve üç bayanla üç erkekten oluşan altı genç içeri girdi.

Kylar neredeydi? Raziel düşüncesini dizginlemeye çalıştı. Bunlar katiller miydi, yoksa değiller miydi? Hızla Willow'la olan bağlantısına ulaşmaya çalıştı. Ama bağlantı yoktu.

Willow anlamıştı. Nabızı iki misli hızla atmaya başladı ve İsda ona sertçe baktı. Onun ruhsal araştırması yüzünden ani bir acıyla kıvrandı. Ve bu kez, grubun kimliğini gizleyemediğini fark etti. İnsanların niyetinin farkına varan On İkiler kaygıyla titrediler ama kayıtsız ifadeleri asla değişmemişti.

Heyecanlı görünen ekip öfkeli meleklerin yakıcı ışıltısıyla dolu odada onlara baktılar. Uzun boylu, mükemmel hatları olan siyahi bir kadın, On İkiler'i başını sallayarak selamladı ve İspanyolca konuştu. "İyi günler... biz Mexico City Üniversitesi'nden geliyoruz. Sizinle tanışmak bizim için..."

On İkiler ansızın saldırıya geçince irkilerek sustu. "Şimdi!" diye bağırdı arkaya dönüp.

Birkaç MK bocalarken, diğerleri hemen silahlarını çıkarıp ateş etmeye başladılar. Oda kanat çırpın meleklerin yarattığı ışıltı içindeydi. MK'leri gafil avlayamadıkları için Konsey'in ne kadar şaşkın ve öfkeli olduğunu Raziel hissedebiliyordu. Susturuculu kurşunların bir kısmı hedeflerine isabet ederken, bu kadar yakında durduğu için Raziel acıyla sarsılıyordu. Ama gerçek saldırıyı bedeninden fazla zihninde hissediyordu. Raziel, her zaman en önemli olan şeyin Birinci Nesil'le olan fiziksel bağlantı olduğunu düşünmüştü. Ama Konsey üyeleri birbiri ardından yok olurken, Raziel zihinsel bağlantının onu mahvedeceğini seziyordu. Zihninin boyun eğmeye başladığını hissedebiliyordu. On İkiler dünyadan ayrılıyorlardı. Olamazdı. Melekler onlar olmadan, sonsuza dek başıboş kalacaklardı.

Yalnızca birkaç saniye geçmişti. Meleklerin yedi tanesi ölmüştü. Silahların boğuk gürültüsü devam ediyordu. Uyuşuk bir umutsuzluk içinde, Raziel yere çöktü ve etrafındaki parlaklığı izledi. Ne yapmıştı? Binada, hâlâ melek bedenlerinde olan diğer meleklerin acı içinde ve şaşkın olduğunu, hatta bazılarının geçirdikleri şok etkisiyle ölmeye başladığını hissedebiliyordu.

Savaş bununla! diye bağırdı kendi kendine. Bu bir yanılgı, bir anlık zayıflık. On İkiler yok olur olmaz, her zaman istediğim şeye sahip olacağım!

Yalnızca bu konuya odaklanarak dişlerini gıcırdattı. Bir şekilde zihnini kontrol altına almayı başardı ama bedeni hâlâ esir durumdaydı. Yukarıda, hayatta kalan beş tane Birinci Nesil melek tek bir beden gibi hareket ederek saldırganlarına doğru uçtular. Ruhsal olarak MK'lere ulaştıklarında, Raziel güçlerinin neredeyse tükenmiş olduğunu sevinerek fark etti, çünkü kendiyle olan bağları da zayıflamaya başlamıştı.

Alex tam arkasında bulunan Willow ve Seb'le birlikte koridorda koşuyordu. Partinin yapıldığı odaya yaklaşıyorlardı. Yaylı çalgılar dörtlüsünün müziği, konukların konuşma sesiyle birbirine karışıyordu. Alex göz atınca, birkaç melek gördü ve tuhaf şekilde hareketsiz durarak beslendiklerini fark etti. Kurbanları hayranlıkla onlara bakıyorlardı.

MK'leri hiçbir yerde göremiyordu. Konsey'in özel daveti başlamış olmalıydı. Toplantı odasına vardıklarında silahını çekti ve hızla kapıyı açtı.

Şimdiye kadar gördüklerinden çok daha parlak beş melek, kendi ekibiyle savaşıyordu. Yakıcı bir beyaz ışık yığını, insan saldırganlarıyla mücadele ediyordu. Yalnızca dört MK ateş

ediyordu. Alex durdu ve Trish'in yaşlı gözlerle Wesley'nin kolunu çekiştirdiğini görünce kanı dondu. "Ateş etme!" dedi Trish hıçkırarak. "Bunu yapamayız... meleklerle zarar veremeyiz!"

Hayır... bu gerçek olamazdı.

Kara ve diğerleri şaşkın görünüyorlardı ama acımasızca savaşıyorlardı. Alex duygularını bir yana bırakmaya çalıştı... silahını çekmişti ama birdenbire ateş edebileceği kimse bulunmadığını fark etti. Elbette kendi ekibine ateş etmeye başlamayacaksa. Bunu asla yapmayacaktı... dünyayı kurtarmak için bile olsa, bunu yapamazdı.

İçgüdüleri meleklerle nişan alması için onu zorlasa da haykırarak Kara'nın üstüne atlayıp tabancasını çekip aldı. "Saldırımı durdurun!" diye bağırdı. "Hemen ateş etmeyi kesin!"

"Hayır!" Alex'e saldırmaya çalışan Kara'nın yüzü öfkeden deliye dönmüş gibiydi. Bu arada Willow ve Seb'in melekleri ortaya çıkmış ve ileri atılarak bir yandan MK'lerin ateş etmesini engellemeye, diğer yandan da ekibi Konsey'den korumaya çalışıyorlardı. Alex, Willow'un meleğinin bir Konsey meleğiyle Liz'in arasına geçtiğini ve kanatlarını Liz'e siper ettiğini gördü.

Odanın diğer tarafında bir başka Konsey meleği, ışık serpintisine dönüşerek yok oldu. Alex onu kimin vurduğunu görememişti. İnsan bedeni içindeki Willow, duvara yaslanmıştı ve Seb'in yanında duruyordu. Silahını çekmişti ama anlaşılan o da Alex gibi yapabileceği bir şey olmadığını fark etmişti. Wesley hâlâ ağlayan Trish'i sakinleştirmeye çalışıyordu. Wes yeniden ateş ettiğinde Seb'in meleği havada yana çekildi ve insan bedeni sendeledi.

Alex, sarışın bir kadının ayağa kalkmaya çabaladığını belli belirsiz fark etti. Odayı inceleyen kadın mutlu bir tebessümle dışarı çıktı. Alex, Kara'nın attığı yumruk neredeyse isabet edince kadını unuttu ve Kara'nın kolunu yakalayıp arkaya itti. Soluk soluğa konuşuyordu ve neredeyse ağlamak üzereydi. "Alex, o sana büyü yapmış! Lütfen anla bunu!"

Alex onu dinlemedi bile. "Saldırımı durdurun!" diye bağırdı bir kez daha. "Raziel'in istediği de bu! Bu saldırı dünyamızı mahvedebilir!"

Çoğu panik içindeydi ve kimse onu duymamış gibiydi. Bir diğer Konsey meleği doğrucu Sam'e saldırınca gözlerini kısıp olduğu yerde kalan Sam hızla kendini toparladı ve nişan alıp ateş etti. Melek yana kaçarken, kurşun araya giren Willow'un meleğine isabet etti.

Alex, insan bedenindeki Willow'un acıyla soluduğunu gördü ve nasıl olduğunu görmek üzere yanına koşmamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine Kara'yı sertçe yana itip kendini yine ateş etmeye başlayan Sam'in üstüne attı. Halıyla kaplanmış zemine yuvarlandılar. Sam, Alex'in altında kıvranarak ateş etmeye devam ediyordu ve bir başka erkek Konsey üyesi de ışık zerrecikleri saçarak öldü.

Yalnızca üç melek kalmıştı. Acı içinde ışıldayarak titreşen melekler şimdi daha da parlak görünüyorlardı. Willow'un meleğinden kurtulan Brendan, ileri geri koşup duruyordu. Alex, bulanık bir şekilde Willow'un yerde oturduğunu ve gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Seb'in bıçağı elindeydi ama kullanacak durumda değil gibi gözüküyordu. Meleğine bir kurşun daha isabet edince sendeledi ve duvara yaslandı.

"Durun! Bunu yapmamalıyız!" Trish deli gibi Wesley'nin yaralı kolunu çekiftiriyordu. Alex onun bağırarak kolunu tuttuğunu ve silahını aşağı indirdiğini gördü.

"Wes, dikkat et!" diye bağırdı Alex. Ama bir Konsey meleği ona doğru uçup şansını denemeye karar vermişti. Wesley onun gözlerine bakınca donakaldı. Bir an sonra, artık onlara aitti.

"Hayır... meleklerle zarar veremeyiz. Ne yapıyoruz biz?" dedi soluk soluğa. Brendan'ın üzerine atladı ve birlikte yere yuvarlandılar. "Dur! Onlara zarar verme!"

Sam başka bir meleğe nişan aldı. Tam o sırada, Alex ileri atılıp kolunu yana itince, atışı boşa gitti. Tam o sırada Alex, karşı duvarın önünde, yere çökmüş, koyu renk takım elbiseli bir adamın durduğunu gördü. Bu Raziel'dı. Zincirlerinden kurtuluyor gibi hafifçe başını sallıyordu. Olanları izlerken yüzündeki ifade sertleşmişti. Halının üstünde duran silahı görüp uzandı ve yetişmek için kendini zorladı.

"Hayır!" Hâlâ kendisiyle mücadele eden Sam'in üstünde olan Alex, nişan alıp ateş etmeye başladı. Meleklerin, insan bedenleri içindeyken öldürülemeyeceğini ve ateş etmesinin işe yaramayacağını bilmesine karşın ateş ediyordu. Üzerine yağan kurşunlardan kaçmak için geri çekilen Raziel, silahı almayı başardı ve Liz'e yaklaşan meleğe ateş etti.

Sam de onu görmüştü. Korku dolu gözleri Alex'le karşılaştı. "Durun!" diye bağırdı. "Arkadaşlar, durun! Alex haklı!"

Her şey birkaç saniye içinde oldu. Brendan Wesley'yi itti ve Raziell'la aynı anda ateş etti. Konsey üyesi, bir ışık seli halinde dağıldı. Başka bir melek Brendan'a saldırıp onun yaşam enerjisini yok etmeye çalıştı. Sendeleyerek çığlık atan Brendan bacağını tutarak yere düştü. Aynı anda, yere düşen silahlardan birini kapalı Kara, kendini kaybetmiş olan Trish'in vurmaya çalışan ellerini itip ondan kurtuldu ve Wesley'de melek çarpmasına neden olan meleği vurup ışık parçacıkları halinde dağılmasını izledi.

Kara, sonra Raziell'i gördü. Gözleri iyice açılmıştı. Alex'e korku dolu bir bakış attı. Willow ve Seb'in dengesiz şekilde uçan melekleri, On İnkiler'in son meleğine nişan alan Willow'un babasına doğru uçmaya başladılar.

Hayır! Alex aşırı farkındalığını yeniden kazandı ve Sam'le aynı anda ayağa kalkıp birlikte kendilerini odanın diğer tarafına attılar. Belli belirsiz, Wesley'nin hâlâ yerde olduğunu ve Trish'in yine Kara'yla boğuştuğunu fark etti. Nişan alan Raziell'in yüzü gergindi. Hafifçe kanayan yaraları, pahalı görünümlü takımını lekelemişti.

Alex, her nasılsa son Konsey meleğinin Raziell'in üstünde bir tür güç uygulayıp onu yönetmeye çalıştığını hissetti. Melek öyle parlıyordu ki Alex güçlükle ona bakabildi ama yapmaya çalıştığı şeyi başaramadığını anladı. Raziell, küçümseyen bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Benim dünyam, benim kurallarım, İsda," dedi.

Willow'un meleği Seb'in meleğinin biraz önündeydi ve tam Raziell ateş ederken, kendini son Konsey üyesinin önüne attı. Aynı anda, Alex ve Sam onu yakalayıp yere indirdiler. Ama geç kalmışlardı. Başını çevirip bakan Alex, kurşunun Willow'un meleğinin içinden geçip hedefi bulduğunu gördü. Son Konsey üyesi havada titriyor, parıldayan kanatlarını çaresizce çırpmaya çalışıyordu. Willow'un meleği ise ortada görünmüyordu.

Birinci Nesil meleklerin sonuncusu ölürken meydana gelen patlama sessizdi ama Alex bedeninin her zerresinde patlamayı hissetti ve başını diğer tarafa çevirdi. Yukarı baktığında, yalnızca ateş böcekleri gibi odayı aydınlatan titrek bir ışık kalmıştı. Dünya titriyor gibiydi.

Yerde yatan ve güçlükle nefes alan Alex, diğerlerinin de yere düştüğünün farkındaydı. Garipti ama odaya girdiklerinden bu yana yalnızca dakikalar geçmişti. Ani sessizlikte, yaylı çalgıların hâlâ müziğe devam ettiklerini ve Mozart'ın bir eserini çaldıklarını fark etti.

Willow... Willow iyi miydi? Ayağa kalkmaya çalıştı. Duvarın önünde, bitkin görünen Seb'in doğrulmaya çalıştığını ve Willow'un ellerini tutup yumuşak bir sesle konuştuğunu gördü. Willow'un göz kapakları titremeye başladı. Alex'in omuzları çöktü. Rahatlamıştı ama özlemle ona koşmak istiyordu.

Yüzü yara bere içinde olan Sam de ayağa kalkmıştı. "Alex... şuna bak," dedi yumuşak bir sesle.

Raziel, yerde hareketsiz yatıyordu.

Raziel'in bedenine, mor gömleğindeki ıslak çizgilerin koyu gölgesine, alnında V şeklinde bir girinti yapan siyah saçlarına bakan Alex'in kalbi rahatsız edecek kadar hızla atmaya başladı. Willow'un daha önce söylediklerini duyar gibi oldu: Konsey'i öldürmek, bütün melekleri öldürmek anlamına gelebilir... birçok melek böyle düşünüyor.

"Sanırım... sanırım başardık," dedi boğuk bir sesle fısıldayarak. "Sanırım gerçekten başardık."

Kara, sersemlemiş bir halde ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ansızın Alex bunu yapmak için geciktiğini anımsayarak odayı bir kez daha dehşet içinde kontrol etti. Wesley ve Trish'i görmiyordu. Hayır, hayal görmüyordu... ikisi de gitmişti.

Bu gerçeği fark ettiği anda, partinin yapıldığı yerden onların haykırışları duyuldu. "Konsey'i öldürdüler! Bütün melekleri öldürdüler!"

Karayla aynı anda kapıya doğru fırlayıp hızla kapattılar. Odadan başka bir çıkış daha vardı ve Alex onu kullanacak zamanları olmasını ümit ediyordu. Sam de onlara katıldı. "Masayı tutun!" dedi Alex emrederek. Hep birlikte ağır, tahta masayı kavradılar ve sürükleyerek kapının önüne getirdiler. Bu arada, bağırış sesleri onlara doğru yaklaşıyordu. Kendilerine birkaç dakika daha kazandırabileceğini düşünerek, Sam'le beraber masanın üstüne birkaç sandalye koydular.

Bina hafif bir gürültüyle sarsıldı.

Bir saniye kadar sürdü. Alex, Kara'nın da dünyada bir şeyin yerinden oynadığını hissettiğini anlamıştı. "Aman Tanrım," dedi Alex'e bakarak. Alex onun gözlerindeki korkuyu fark etti. "Doğru söylüyordun, öyle değil mi?"

Konuşacak zaman yoktu. Yaralı bacağına yüzünü buruşturarak bakan Brendan ayağa kalmaya çabalıyordu. Belli ki hâlâ şaşkın olan Liz, hareketsiz duruyordu. Kollarını, kendinden geçmiş durumdaki Willow'a dolayan Seb, sendeleyerek ayağa kalktı.

"Hadi, hemen çıkalım buradan," diye bağırdı Alex kapıyı zorlamaya başladıklarında. "Diğer kapıdan çıkın ama sola sapmayın, çünkü yol kapalı. Merdiveni kullanacağız. Kara, sen Brendan'a yardım et; Sam, sen de Liz'e ama öncelikle melek çarpması yaşamaması için elinden geleni yap. Birbirinizi kaybederseniz, oyalanmayın, hızla buradan çıkmaya çalışın. şimdi!"

Diğerleri hareket ederken, Alex hızla Willow ve Seb'e yaklaştı. "İyi mi?" Seb onu kollarına almıştı. Willow kendini onun omzuna bırakmış ve kollarıyla boynuna sarılmıştı. Yanakları bembeyazdı.

Seb başını salladı. "Sanırım, yalnızca bayıldı." Kendisi de solgun görünüyordu ve Alex onun ne kadar dengesiz durduğunu fark etti.

"Onu bana ver; sen ayakta zor duruyorsun," dedi. Dışarıdakiler bağırarak kapıya hızla çarptıkça, masanın üstündeki sandalyeler sarsılıyordu. Diğerleri gitmişti bile. Liz kendini toparlamış olmalıydı.

"İyiyim," dedi Seb, belirgin şekilde çaba göstererek. Kapıya yaklaşırken hafifçe sendeledi.

"İyi değilsin," dedi Alex. "Onun ölmesini mi istiyorsun?" Seb neredeyse çökmek üzereyken Willow'u onun elinden aldı. Kim olduğunu anlamamış gibiydi ama hafif bir inlemeyle Alex'e sarıldı. Alex onu sıkıca tutarken, diğer kolunu da Seb'in omzuna attı. O da bayılmak üzereydi. "Hadi, acele..."

"Gerçekten bu kadar çabuk gitmek zorunda mısınız?" dedi yumuşak bir ses.

Alex hızla döndü. Raziel ayaktaydı. Bitkin bir hali vardı ama hayattaydı ve tabancasını onlara doğrultmuştu. "Biliyor musunuz, bu iş hoşuma gitmeye başladı."

Kapının dışındaki bağırışlar yoğunlaşırken, Alex Raziel'e bakakaldı. Ya da yalnızca Konsey ölür. Hayır. Hayır.

Denver'daki katedralde yaşananlar yineleniyor gibi hissetti. Raziel insan bedenindeyken işe yaramayacağını bilse de Alex kolunu Seb'in omzundan çekip silahı ateşledi. Bu kez Raziel'i yavaşlatmadı bile. Küçümseyen bir bakışla Alex'in başına nişan aldı ve tetiği çekti. Silah boştu.

Öfkeli bir çaresizlikle silaha baktı... ve melek haline dönüşerek odadan dışarı süzüldü.

Alex küfretti ama şimdi onu izleyemezdi. Willow'u sıkıca tutarak, Seb'i tekrar yakaladı ve arka koridora doğru çekmeye başladı. Belki de kalabalığın bir kısmı karşı yönden geldiği için, haykırışlar buradan daha çok duyuluyordu. "Hadi," dedi neredeyse taşıdığı Seb'e dişlerini gıcırdatarak. "Senin yüzünden burada ölmeye niyetim yok. Sen de burada ölmeyeceksin. Seni ben öldürecektim... anımsıyor musun? Hadi, dayan."

Seb iradesinin gücüyle canlanır gibi oldu. "Evet, anımsıyorum," dedi mırıldanarak. Alex'in kolundan güç alarak koşmaya çabaladı.

Willow'un kolları hafifçe Alex'in boynuna dolanmıştı ve saçları her zamanki gibi kokuyordu. Seni buradan çıkarıyorum, bebeğim... sana başka bir şey zarar veremeyecek, diye düşündü Alex koridorda koşarlarken. Arkalarından onları arayan insanların öfkeli bağırışları duyuluyordu.

Sam ve Liz karşı taraftan koşarak onlara doğru geldiler. "Yolumuzu kesmişler. Merdiven de kapatılmış," dedi Liz nefes nefese konuşarak. "Orada bizi bekleyen bir kalabalık var."

"Kara ve Brendan neredeler?" diye sordu Alex.

"Bilmiyorum, önümüzdeydiler... aradan geçmiş olmalılar." Sam gergin bir ifadeyle saçlarını geriye itti. "Asansörler de kontrol altında. Şimdi ne yapacağız, dostum? Ateş ederek yol mu açacağız kendimize?"

Tam solunda bir kapı vardı ve Alex çılgın gibi kapının nereye açıldığını anımsamak için hafızasını yokladı. Tam o sırada yukarıda bir gürültü oldu ve lamba armatürleri sallanınca Alex bir şekilde kararını verdi.

"Buradan," dedi kapıyı hızla açarak. Yukarı çıkan merdiveni gördüler. Yukarı mı? diye düşündü Alex basamakları hızla çıkarken. Zaten en üst kattayız.

Merdivenin tepesinde kilitli bir kapı vardı. "Geride durun," dedi Sam, nişan alarak. Ateş etti ve kurşunun metale çarpma sesiyle, cıvata gevşedi. Kapıyı itip açtı ve hep birlikte çıktılar.

Açık havadaydılar. Rüzgâr esiyordu. "Aman Tanrım," dedi Alex fısıldayarak. Willow'u hâlâ göğsüne yapıştırmış, sıkıca tutuyordu.

"Evet, işte durum bu," dedi Sam, gergin bir sesle. Liz çaresizlikle etrafına bakınarak bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı. Seb, çıktıkları merdivene göz atarak İspanyolca küfretti. Alex yukarı doğru yaklaşan bağırış seslerini duyabiliyordu. Öfkeli kalabalık onları bulmuştu.

Ve kendileri helikopter pistinde duruyorlardı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Alex ve ben, melek bedenim yararlanırsa ne olacağını hep merak ederdik. Kafama çekiçle vurulması gibi bir his olduğunu öğrenmiş oldum. Meleşime isabet eden her kurşunla, çekicinin gücünü hissediyor ve başımın parçalanacağını zannediyordum. Saldırı boyunca duvarın önüne çöküp oturdum ve yumruklarımı sıkıp bilincime sarılarak, dikkatimi uçmakta olan meleşimde topladım. Konsey üyeleri kim olduğumu görmüştü ama benle ya da Seb'le uğraşacak durumda değillerdi. Geçirdikleri şoku görebiliyor, öfkelerinin çaresizliğini algılayabiliyordum. Üç bin yıldan bu yana, kimse onlara saldırmaya cesaret edememişti.

Elbette Raziel de oradaydı. Başka nerede olabilirdi? Bu onun için en olağanüstü zaman olacaktı.

Hayatta kalan son Konsey meleşinin önüne kendimi attığımda, tereddüt etmedi. Nişan alırken yukarı doğru baktı ve az sonra hızla bana çarpan kurşunun gücünü ve sürüklendiğini hissettim. Duvarın önünde, karanlık bir akım beni alıp götürürken, yumruklarım yavaşça açıldı.

Sonra Seb beni kollarına aldı. Seb, özür dilerim. Aramızda her şeyin yine eskisi gibi olmasını istiyorum, diye düşündüm. Ama sözcükler ağzımdan çıkmıyordu. Dünyayla ilişkim bir kez daha kopar gibi olunca ona sarıldım. Bir ara sanırım rüya gördüm. Alex beni kollarına almıştı ve kucağında olduğumu o kadar gerçek gibi hissediyordum ki hep orada kalmak istedim.

Kendime geldiğimde, gökyüzüne bakıyordum. Uzaktan gelen bağırış seslerini duyuyordum. Bitkin bir şekilde doğruldum ve rüyamdaki manzarayı gördüm. Sonsuzluğa doğru uzanan Mexico City ayaklarımın altındaydı. Havada tuhaf bir sessizlik vardı... sanki dünya nefesini tutmuş gibiydi. Ürperdiğimi hissettim. Konsey'in yeraltındaki enerji kökleri başboş kalmıştı. Başsız kalmış, tehlikeli yılanlar gibi huzursuz şekilde gezinecek ve dünyada titreşimlere neden olacaktı.

Ayakta durmak için çabaladım ve bir helikopter pistinde olduğumu fark ettim. Yakında bir kapı vardı. Alex, Seb, Sam ve Liz kapının önüne bir çeşit metal ünite sürüklemişlerdi. Yaklaşan haykırış sesleriyle kapı ritmik olarak titriyordu.

"Dayanın arkadaşlar!" dedi Alex. Barikatı yerinde tutmak için hep birlikte zorlanıyorlardı ve o an bile Alex'in gerilen kol kasları dikkatimi çekti.

Hâlâ başım dönse de gücümü onlara katmak için koştum. Metal ünite, dev bir klimanın parçası gibi gözüktüyordu. Ben de yaklaşıp itmeye başladım. Seb yanımdaydı ve başı aşağıda, elleri metal ünitenin kenarındaydı. "İyi misin?" dedi soluk soluğa, bana bakarak.

"Sanırım," dedim. O sırada Alex'le göz göze geldik ve bakışlarından hayatta olduğum için şükrettiğini sezdim. Sonra döndü ve metal üniteyi itmeye devam etti. Kapı birkaç santimetre kadar açıldı ve sonra hepimiz birden itince yeniden çarparak kapandı.

Çığlıklarla birlikte bir an için öfkeli yüzleri görmüştük.

"Aman Tanrım, geliyorlar!" Liz'in yanakları harcadığı çabadan kıpkırmızı kesilmişti. "Alex, ne yapacağız? Burada gizlenecek hiçbir yer yok!"

"Çıkanları, teker teker vurup öldürelim," dedi Sam, homurdanarak. Diğer yanımda duruyordu ve metal üniteyi iterken, geniş omuzlarında birer top var gibi duruyordu.

"Evet, belki iki dakika kadar işimize yarar," dedi Seb sesini duyurmak için bağırarak. Kapı titriyordu ve sallanıyordu. "Kaç tane mermin var?"

"Arkamızdan geldiklerine onları pişman edecek kadar," dedi Sam, acımasız bir ifadeyle. "Aşağı inip savaşacağım. Tek bildiğim bu."

"Ama yine de aşağı ineceğiz," dedi Liz, dehşete kapılmış bir sesle. "Çok kişiler! Ayrıca Trish ve Wesley de..." Hıçkırarak sustu. Ben de ağlamak istiyordum. Herkesin çok sevdiği Trish ve tek isteği ailesinin intikamını almak olan Wesley onların arasındaydı. Şimdi onlara ateş mi edecektik?

Kapı yarım metre kadar açılınca çığlıklar yoğunlaştı ve çabalayarak bir kez daha kapattık.

"Tamam, paniğe kapılmayın," dedi Alex. "Kapıdan geçtiklerinde avantaj bizde olacak. Üniteyi serbest bırakmak zorunda kalacağımız için yan tarafına geçeceğiz. Kalabalık dışarı

çıkacağı anda ateş etmeye başlayın. Birkaç uyarı atışı yapmayı deneyin ama işe yaramazsa fazla mermi harcamayın."

Ses tonu duygusuz gibiydi ama bu durumdan ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Silahını başka bir insana karşı kullanma konusunda isteksizdi. Hoşnut olmayan tek kişi o değildi. Tetiği çektiğimi ve önümde birinin devrildiğini hayal ettim. Dudaklarım kurudu. Yapabileceğimi sanmıyordum.

"Silahını bana ver ve geldiklerinde arkama geç," dedi Seb bana dönerek.

Yutkundum. "Hayır Seb... bana siper olmana izin veremem..."

Sesi gergindi. "Lütfen söylediğimi yap. Ateş edebileceğini düşünmüyorsun ama ben edebilirim."

"Seb haklı," dedi Alex. "İkimizin arkasında kal."

Gözlerimiz yeniden karşılaştıkça, zaten bildiğim şeyi onun bakışlarında da gördüm. Liz haklıydı. Savaşamayacağımız kadar çok kişi vardı ve seslerinden anlaşıldığı kadarıyla, uyarı ateşiyle yavaşlayacak gibi değillerdi. Hızla bir çözüm yolu bulmayı başaramazsak, ölecektik.

"Tamam, üçe kadar sayıyorum," dedi Alex, kendini duyurmak için yüksek sesle konuşarak. Kapı her açılıp kapandığında duyulan bağırtilar, kulakları sağır edecek gibiydi. "Bir."

Diğerlerinin dikkatini çekmemiş bir şey görme ümidiyle deli gibi etrafıma bakındım. Bir asansör bulsam iyi olurdu. Bakışım binanın kenarına kadar gitti ve orada durdu. Düşünerek bakmaya devam ettim.

Bir dakika... çıldırıyor muydum? Yoksa tanıdık bir şey mi görmüştüm?

Metal ünite on beş, yirmi santimetre kadar ileri gidince, neredeyse zıpladı. "İki," dedi Alex, gergin bir ifadeyle.

O anda anımsadım. Rüyamda görmüştüm. Bir kuleden uçmuştum ve kanatlarımı çok ağır hissetmiştim. Seb bana döndü ve ne düşündüğümü algılayınca bana bakakaldı. Çok korkunç ve deliceydi ama tek şansımız olduğunu biliyordum.

"Ü..."

"Hayır, bekle!" dedim haykırarak. "Bir fikrim var!"

Seb'le benim kendimizi hazırlamamız için zorlu bir dakika gerekti. Bir yandan da çaresizce, durmadan geri kayan metal üniteye ve aralanan kapıya odaklanmamaya çalışıyordum. Dikkatimi yoğunlaştırırken, Sam'in kapıyı kapalı tutmak için gösterdiği çabadan dolayı oflayıp pufladığını duyuyordum. İkimizin de meleği yukarda süzölmeye başlarken, yanımda duran Seb'in kendini zorladığını görüyordum. Anlaşılan bunu benim kadar zor buluyordu ve yapmayı ilk kez deniyordu.

Sonunda uzandım ve aşağı doğru bana bakan meleğimin ayağına dokundum. Garip bir duyuydu. Kendinin farklı bir bedenine dokunmak çok tuhaf bir histi.

Seb'e göz attım ve meleğinin çok güçlü göröndüğünü fark ettim. "Hazırız," dedim, sesimi yükselterek. Korktuğumu sesimden anlamamaları için çaba gösterdim. Söylediğimi yapamazsak, bu ölüme atladığımız anlamına gelecekti.

Hâlâ metal üniteyi itmeye devam eden Alex'in alnı ter içinde kalmıştı. "Üç kadar saydığımızda iyice itiyoruz ve sonra koşuyoruz. Bir - iki - üç."

Göğsümüzü kabartıp tüm gücümüzle ittik ve kapının arkasında geri fırlayan insanların bağırdıklarını duyduk. Sonra, iki melek üstümüzde uçarken, binanın kenarına doğru koşmaya başladık. Devasa klima parçası yana doğru savrulurken betonun üzerindeki hareketinin sesini duyduk. Kalabalığın çığlık atarak dışarı çıktığını duyabiliyordum.

Kimlerin birlikte gideceğine hızla karar vermiştik. Seb'in insan bedeni benden güçlü olduğu için iki kişiyi tutmaya çalışacaktı. Ama Alex'le Sam'e gücü yetmeyecekti ve ben de iri yarı Sam'i kesinlikle tutamayacağımı düşünüyordum.

Böylece benim Alex'i almam için sağduyuyla karar verilmiş oldu. Yine de kenara ulaştığımızda kalbim hızla çarpıyordu. Bir an için, Alex'in savunmasız gri-mavi gözleriyle gözlerim karşılaştı. Bakışlarındaki ifade nabzımı hızlandırdı. Ah, Tanrım, kesin olarak öleceğimizi bilseydim, ona her şeyi anlattırdım.

Yaklaşık yüz kişilik kalabalık şimdi meleklerimizi görmüş ve kararsızca durmuştu. Bazıları ellerinde, resim çerçevelerinden koparılmış gibi duran, sivri tahta parçalar taşıyorlardı. Tam ortalarında, insan bedenine dönmüş olan Raziel duruyordu. Zarif yüzü onlara bağıırken şekil değiştirmiş gibiydi. Söylediğini anlamak için İspanyolca bilmem

gerekmiyordu. Bakın, ışık halkaları yok! Onlar melek değiller, bu bir tuzak! Konsey'i öldürdüler, kaçmalarına izin vermeyin!

Trish ve Wesley merdiven boşluğundan bağırdılar. "Onlar Melek Katilleri! Durdurun onları!" Kendimi kötü hissederek tanıdık suratlarına bakmamak için başımı çevirdim. Şimdi bunu düşünecek zaman değildi.

"Hadi, başlayalım," dedi Alex. Bedenime doladığı kollarını sıkıca tuttum. Kalbinin hızla çarptığını hissediyordum. Yanımda duran Sam Liz'i kollarına almıştı. Arkasında duran Seb onu göğsünün üstünde tutuyordu. Seb'le göz göze geldik ve birbirimize güç vermeye çalıştık. Meleklerimiz havada bekliyor, kendilerini dengede tutarak hazırlanıyorlardı.

Kalabalık bizi suçlayarak bağıırıyordu. Trish ve Wesley haykırmaya devam ederek diğerleriyle aradaki mesafeyi kapatıyorlardı. Hepsinin önünde duran Raziel'in koşarken ceketi açılıp kapanıyordu. Ve ona göz attığım bir saniye içinde, yine zihnine girdim. Orada yakaladığım bilgiyle soluğum kesilir gibi oldu. Alex'e sarılan kollarımı iyice sıktım.

Dünyadaki meleklerin yarısı ölmüştü.

Raziel de bunun farkındaydı ve bütün bu olanlardan sonra ölmemeye kararlıydı. Tam da bu yüzden, zarar görmemek için insan bedenine dönmüştü.

Meleklerin yarısı yok olmuştu. Yok olmuştu. Bir rahatlama hissetmişim ki üstümde dolaşan örümcekler gibi gelen yeni bilgilerle kaskatı kesildim. Raziel öleceğim için üzülüyordu, çünkü ilgisini çekmişim. Düşüncelerimin arasında gezinmekten zevk almıştı.

Sonra, zihnindeki kapının sertçe kapanmasıyla bağlantı kesildi. "Kurtulacağını düşünmüyorsun, öyle değil mi?" diye seslendi babam, bize doğru koşarken.

Ona bakarken ürperdim. Zihnimin içine girmiş olmasından nefret ediyordum ve elimden gelse beynimi çamaşır suyuyla yıkardım.

"Öğrenmenin tek bir yolu var," diye yanıtladım. Ve meleğim kollarını bize dolayınca, Alex ve ben kendimizi kenardan aşağı bıraktık.

Rüzgârın şiddetini ve çılgılık atarak aşağı bakan yüzleri hissediyordum. Caddenin gittikçe büyüdüğünü fark ediyor, kavisli yeşil camda düşen bedenimizin yansımaları görüyordum. Melek bedenim ise, alışık olmadığı yükü taşımak için deli gibi kanat çırpıyordu.

Parçalanmamıza izin vermeyecektim. Yavaşlamamızı sağlayacak, ya da denerken ölecektim. Seb az uzağımdaydı ve güçlü kanatları havada hareket ediyordu. Onun da zorlandığını görebiliyordum ama meleği üç kişi taşıdığı için işi daha zordu.

Kendimi zorlayarak tüm gücümle kanatlarımı çırttım. Her nasılsa düşüşümüzü kontrol altına almayı başardım. Üstümüzde bir paraşüt açılmış, bizi dengede tutuyor gibiydi. Az aşağıda, Seb'in de hızını denetlemeyi başardığını görerek rahatladım. Hâlâ benden daha hızlı gidiyordu ama fena değildi.

"İyi misin?" dedi Alex, rüzgârda sesini duyurmaya çalışarak. Rüzgâr ikimizi de kırbaçlıyor, saçlarımızı dağıtıyordu.

"İyiyim," dedim. Kollarım hâlâ sıkıca ona sarılıydı. Kendine özgü kokusunu hissedebiliyordum. Daha önce binlerce kez olduğumuz gibi, birbirimize çok yakındık ve tüm istediğim yüzümü kaldırıp onu öpmekti. Başımı çevirmeden önce konuşmaya çalıştığını fark ettim.

"Willow..." diye başladı ama sonra berrak havada gök gürültüsünü duyunca sustu. Bir kez daha, Konsey'in yeraltına yerleştirdiği köklerin özgürce hareket etmeye başladığı hissine kapıldım. On İkiler'in yokluğu, her şeyin, tüm dünyanın dengesini bozmuştu. Tepenin kenarında, düşmek üzere olan büyük bir kaya parçasıydı sanki dünya.

"Bu gerçekten iyi değil," dedi Alex, yüzüme bakarak.

Yanıt vermeye fırsat bulamadan, melek bedenim dehşete kapılarak kaskatı kesildi. Gerilerek yukarı baktım ve parlak bir ışıltı içinde Raziell'in melek bedeninde bize doğru saldırıya geçtiğini gördüm.

"Biliyor musun, daha uzun bir düşüş olsaydı, bu senaryo daha başarılı olurdu," dedi ve ışıltılı kanatlarıyla meleğimin kanatlarına darbeler indirmeye ve dengesini bozmaya çalıştı. Çılgılık atmamak için kendimi tuttum. İnişimiz bir kez daha hızlanırken ellerim buz gibi olmuştu. Yere inmemize hâlâ otuz kat vardı.

"Dayan," diye haykırdı Alex ve bir kolunu bırakarak silahına uzandı.

Raziell'in endişelendiğini hissettim. Bir kez daha Alex tarafından vurulmaya niyeti yoktu. Homurdanarak Alex'in yaşam enerjisine ulaşmak için uzun parmaklarını uzattı.

Hayır! Kanatlarımı tamamen hareketsiz bıraktım ve ondan kurtulmak için daha hızlı düşmemizi sağladım. Hızla düşerken insan bedenim Alex'e yapışmıştı. Kontrolümü neredeyse kaybetmiştim ama Alex'in kollarının beni sıktığını fark ettim. "Düşmeyeceksin... düşmene asla izin vermeyeceğim," dedi kulağıma doğru mırıldanarak. Yüksek sesle söylediğinin farkında bile olmadığını anladım. Rüzgâr bana engel oluyordu ve melek bedenim kanatlarını hareket ettirmekte zorlanıyordu. Hayır, bu şekilde ölmeyecektik... Daha çok gayret et, uğraş. Soluk soluğa kalana kadar çılgın gibi kanat çırttım ve düşüşümüzü kontrol altına aldım.

Yeniden doğrulmuştuk ki bir kez daha Raziel'in üstümüzde olduğunu fark ettim. Mavi gökyüzünde ışıldayan kanatlarıyla, görülmemek için Alex'e arkadan saldırmak üzereydi. "Alex!" diye bağırdım. Hızla döndü ama melek kanatlarım görüşünü kapatıyordu ve melek bedenim yönünü değiştiremeyecek kadar bitkindi. Raziel biraz daha yaklaşırken Alex küftetti. Derin bir nefes aldım. Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı. Silahımı çektim ve ışık halkasına nişan aldım.

"Ah, bunu yapacağını sanmıyorum," dedi Raziel homurdanarak ve bize doğru uzandı. "Artık seni çok iyi tanıyorum, kızım."

"Gerçekten mi?" dedim. Ve tetiği çektim.

Iskaladım ama onu korkutmaya yetti ve kanat çırparak hızla geri çekildi. Yukarıda, Sam ve Liz'le birlikte olan Seb'i görebiliyor, bana yardım edemediği için gergin olduğunu hissedebiliyordum. Ama bu arada Sam'in ona ateş ettiğini fark eden Raziel uzaklaşmaya çalıştı. Sonunda net bir görüş yakalayan Alex, diğer koluyla sımsıkı beni tutarak nişan alıp ateş etti.

"Tanrım, bu sefer kesinlikle ölecek," dedi kenetlediği dişlerinin arasından homurdanarak.

Otoparkın yanındaki çimlerin üstüne hızla indik. Melek bedenim bizi elinden geldiği kadar yavaşlatmıştı ama yine de tuğladan bir duvara çarpmış gibi hissettik. Alex'le birlikte yerde yuvarlanırken çığlık attım. Seb ve diğerleri de yanımıza indiğinde birinin acı çığlığını duydum. Bitkin meleğim yeniden benimle bütünleşti. Bizi güvenle yere indirdiği için rahatladığımı hissediyordum.

Bir an için titreyerek yerde uzandım. Alex'in beni saran kollarını hissettim. "İyi misin," dedi fısıldayarak.

Yüzüm boynuna gömülmüştü ve dudaklarımda hissettiğim sıcaklığın tadını çıkararak gözlerimi kapattım. "İyiim." Sesim her nasılsa sakindi. Geri çekilip doğruldum. Kalbim hızla çarpıyordu.

Sonra başımı kaldırıp gökyüzüne baktım.

Raziel yukarıda, kurşunlarımızın ulaşamayacağı yükseklikteydi ama yalnız değildi. Düşüncelerinde gördüğüm dişi melek, Charmeine hızla ona doğru uçuyordu. Arkasında da otuz kırk tane melek vardı. "On İkiler'i öldüren hain bu!" diye bağıırıyordu. "Kaçmasına izin vermeyin!"

Elbette, diye düşündüm sersemlemiş şekilde. Raziel'in zihninde gördüğüm güce susamış Charmeine'i anımsayınca. Raziel onun zihnini iyice araştırdığını düşünmüştü ama Charmeine hem onu, hem de Konsey'i aldatmıştı. Oynadığı kumarı kazanmıştı ve Artık On İkiler öldüğüne göre Raziel'e ihtiyacı kalmamıştı.

Aşağı inen meleklerin kanatları, bıçak ucu gibi parıldıyordu. Konsey'in yüz tane güçlü melekten oluşan yakın çevresinden yalnızca bunların kaldığını anladım. Charmeine'in ihaneti karşısında öfkeyle homurdanan Raziel, küçük ordudan uzaklaşmak için yön değiştirdi. Büyülenmiş şekilde izliyordum ve pek yakında babamın öldüğünü göreceğimi biliyordum.

Altımızdaki yer hareket edince çığlık attım. Bir yerden cam kırılma sesleri duyuluyor ve araba alarmları çalıyordu. Yer bir kez daha sarsıldı ve birdenbire dev bir ahtapot kolu gibi bir enerji gücü ortaya çıktı.

Havada patlamış, görünmez şekilde etrafı kamçılıyordu ama yoğunluğu gözle görülebilen bir şeyden daha güçlüydü. Meleklerin arasına dalıp onları parçalıyor, ışık zerrecikleri halinde saçılmalarını sağlıyordu. Kollarım buz gibi olmuştu. Artık kimin kim olduğunu ve yaşananların ne anlama geldiğini anlamak çok zordu.

Alex de olanları izliyordu. "Hadi gel, bu lanet olası yerden uzaklaşalım," dedi ayağa kalkarak. Elini bana uzattı. Tutmak üzereyken tam zamanında anımsayıp elimi geri çektim. Aman Tanrım, ona artık dokunamazdım, az önce de çok zarar vermiş olmalıydım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ayağa kalkarken.

Alex'in incindiğı yüzünden anlaşılıyordu. Seb ve diğlerlerinin bulunduğı tarafa baktı. Sam ayak bileğini burkmuş olmalıydı. Seb ayağa kalkması için yardım ederken kaşlarını çatarak ağırlığını ona vermişti.

"Al bunu," dedi Alex anahtarı uzatarak. "Kamyonete git, hemen gelmeye çalışacağız."

Az önce yaptığımı açıklamak isteğıyle başımı salladım. Ama bunun yerine döndüm ve koştum. Torre Mayor tam yanımdaydı ve kalan melekler yukarıda birkaç bulanık parıltı gibi gözüküyordu. Arkamdan birinin koşarak yaklaşan ayak seslerini duydum. Gelen Liz'di.

"Bu hiç iyi değil," dedi soluk soluğa, yer bir kez daha sarsılırken. Yakındaki çöp bidonları takırdıyordu. Yanıt veremedim ama ansızın paniğe kapılarak, daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşmaya başladım. Rio Atoyca'nın köşesine vardık ve güvenlik görevlisinin kulübesini terk ettiğini gördük. Bariyerin altından geçtik ve metal engelleyicinin üstünden yürüyerek diğ tarafa geçtik. Yükleme alanına park ettiğimiz dört çeker, bıraktığımız yerde, hiçbir şey olmamış gibi duruyordu.

Ben aracı çalıştırırken Liz de yanıma geçip oturdu. Manevra yapıp aracın yönünü çevirdim ve yolun üstündeki metal engelleyiciye baktım. Bu açıdan dik bir rampa gibi gözüküyordu. Bir sarsıntı daha olurken meleşimi güvenlik kulübesini kontrol etmesi için gönderdim. Gösterge panelindeki tuşların çalışması için bir anahtar gerekiyordu ve görünürde anahtar yoktu.

Yalnızca birkaç saniye geçmişti. "Ne... ne yapacaksın?" dedi Liz, meleşim telaşla geri gelirken.

Aklıma okuduğum bir kitap geldi. "Hmm... sanırım emniyet kemerleri iyi bir fikir olabilir," dedim, kendi kemerimi bağlayarak. Ağzım kurumuştı ve rampa birdenbire daha dik gözükmeye başlamıştı. Direksiyonu sıkıca kavradım ve derin bir nefes alarak gözlerimi rampaya diktim.

Liz'in de kamerini bağladığını duydum. Bana baktığında solgun yanaklarında hiç renk kalmamıştı. "Willow, gerçekten bunu yapmayı..."

"Sıkı tutun," dedim ve gaza bastım.

Rampaya yaklaşık elli kilometrelik bir hızla çarptık ve kalbimin duracağını sandığım o an havaya fırlayıp bariyeri geçtik. İlk önce ön tekerleklerimizle yere çarparak indik. Kamyonet kontrol edilmesi güç bir şekilde bir öne, bir arkaya sallanıyordu. Her nasılsa aracın dengede kalmasını sağladım ve bir kez daha gaza bastım. Hızla yola çıktık ve indiğimiz yere doğru ilerledik.

"Aman Tanrım, gerçekten başardık!" dedi Liz soluk soluğa. Ben de zor nefes alıyordum ve kendim de başardığıma şaşırmış gibiydim.

Alex ve diğerleri bize yaklaşıyorlardı. Kamyoneti yanlarına çektiğimde, Alex hızla kapıyı açtı ve Seb'le birlikte Sam'in içeri girmesine yardım ettiler. "Tanrım, yemin ederim ki kırıldı," dedi Sam mırıldanarak ve başını koltuğa yasladı. Yüzü bembeyazdı.

Hepsi içeri girince Alex hızla kapıyı kapattı. "Yalnızca bir burkulma olduğunu düşünüyorum... bence iyi iş çıkardın, tamam mı? Herkes çok iyiydi."

Seb'in endişesini hissettim ve onun da algılayabildiğini anladım. Şimdi dev kökler tamamen denetimsiz kalmış, dünyayı kamçılıyor gibiydiler. Bu şehirden hemen, şimdi çıkmalıydık.

Kaldırımın kenarından ayrılırken, yukarıda hâlâ çarpışan yalnızca iki melek kaldığını gördüm. Yalnızca iki melek. Bu, Razi'el'in hâlâ hayatta olduğu anlamına mı geliyordu? Caddede bir titreşim oldu ve havada bir diğer enerjinin yayıldığını farkederek, sallantının önüne geçmek için hızı arttırdım. Enerji iki meleğin yanından çarparak geçerken, bir ışık patlaması oldu.

Ve sonra hiçbir şey kalmadı.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Razi'el artık gerçekten ölmüş müydü? Bir an gözlerim dikiz aynasından Alex'in gözleriyle karşılaştı. Onun da bilmediğini ama öyle umduğunu anladım. Sonra Paseo de la Reforma'ya doğru saptım ve artık onların bulunduğu yeri görememeye başladık.

Klakson seslerini önemsemeden, trafiğin içinde hızla ilerliyordum. Yavaş yavaş yollar sakinleşmeye başladı ama sarsıntılar devam ediyordu ve o sırada insanlar yolun kenarına çekiliyorlardı. Mexico City'de çok deprem olurdu. Olağan şartlarda, o sırada araba kullanmak mantıklı bir seçenek sayılmazdı. Ama çevreye yayılan enerjiye bakılırsa, ben bu kurala

kesinlikle uymayacaktım. Bir kamyonet yolumu kapatıyordu. Yandaki çimenlik alana savrulup yeniden yola geçerken Sam'in acıyla bağırıldığını duydum. Paseo de la Reforma'da kuzeye doğru devam ederken, şehirden çıkmakta acele ederek ne kadar haklı olduğumu ürpererek fark ettim.

Bir zamanlar, gökyüzüne kaldırdığı elinde altın bir demet tutan Mexico City meleğinin bulunduğu sütun bomboş duruyor, Jenga oyunundaki kule gibi, ileri geri sallanıyordu.

"Dios mio," dedi Seb arkadan fısıldayarak.

Yapacak bir şey yoktu... dişlerimi sıkarak gaza sonuna kadar bastım. Caddenin karşı tarafına doğru düşerken, Liz çılglık atarak koltuğuna yapıştı. Az sonra, tam sütunun diğer tarafının altında, güvenli bir şekilde duruyorduk.

Sam hafifçe güldü. "Aman Tanrım... seni yılın sürücüsü olarak, nerede aday gösterebilirim?"

Ellerimi öyle sıkı kenetlemiştim ki direksiyona yapıştırılmış gibiydiler. "Şansımızı zorlama," dedim, sallanan yoldan gözlerimi ayırmadan. "Belki de sizi şehirden çıkarmayı başarana kadar bunu erteleyebilirsin."

"Başaracaksın," dedi Alex, emin bir ifadeyle. "Başaracaksın."

Ve bir şekilde başardım.

Günbatımına kadar dağ yoluna girmiştik. Sarsıntılar burada o kadar kötü değildi ama yine de zaman zaman yıkılmış ağaçların arasından kendimize yol bulmak zorunda kalıyorduk. Dağların gökyüzüne doğru yükselmesi; onların hep orada oldukları ve ilerde de olacakları hissi huzur veriyordu. Derin bir nefes aldım. Huzurlu olmak güzeldi. Huzurlu olmak çok güzeldi.

Kamyoneti Alex kullanmaya başlamıştı ve ben de arkada Seb'in yanında oturuyordum. Hiç konuşmadan, dalgın bakışlarla oturuyordu ve doğduğu şehirde olanlar için ne kadar acı çektiğini hissedebiliyordum. Aracı kullanırken, sonunda Mexico City'nin dış mahallelerine vardığımızda, dikiz aynasından büyük bir deprem dalgası görmüş ve soluğum kesilmişti. Yer, centroda göğe yükselmiş ve yuvarlanarak, binaları yıkıp geçmiş, arabalar yer çatlağının içine kaymıştı.

Kamyoneti sürmeye devam edemeyecek kadar titrediğimden aracı yana çekmiş ve hep beraber olanları izlemiştik. Sonunda dalga yok olmuştu ve yerini bugüne kadar asla duymadığım bir sessizliğe bırakmıştı. Hiçliğin içinden büyük bir duman bulutu gökyüzüne yükseliyordu.

Alex, o zaman kullanmayı devralmıştı. Arkadan inmiş ve sürücü kapısını açmıştı. "Arkaya geç, yorulmuş olmalısın," dedi. Gördüklerinden dolayı yüzü bembeyazdı. Karşı çıkmadım.

Ondan sonra hiçbirimiz neredeyse konuşmadık. Aradan saatler geçmişti ama hâlâ pek konuşmuyorduk. Seb'in yüzündeki ifadeyi görünce kalbim burkuldu. Orada başına gelen birçok şeyden dolayı Mexico City'den her zaman nefret etmişti ama bu şekilde yerle bir olduğunu görmek çok acıydı. Yutkundum... şakaklarım zonkluyordu. Ona sarılmak istiyordum ama kendimi ne kadar zorlasam da aramızdaki tuhaflığı yıkamıyordum.

Ön taraftan Liz konuşmaya başladı. "Kara'yla Brendan'in iyi olup olmadıklarını merak ediyorum," dedi hafif bir sesle. Wesley'le Trish'ten söz etmedi. Onu suçlayamazdım. Onları düşünmek bile acı veriyordu.

"İyi olduklarını ümit ediyorum," dedi Alex, vites değiştirirken. Onları aramayı denemiştik ama kimsenin telefonu çalışmıyordu. Ve hepimizin bildiği ama konuşmadığı gerçek havada asılı kaldı. Merdivenden inerken, özellikle Brendan'in yaralı bacağı onları yavaşlatırken, pekâlâ bir kalabalığın saldırısına uğramış olabilirlerdi.

Alnımı soğuk cama yaslayıp yanından geçtiğimiz ağaçları izlemeye başladım. Meleklerin yarısının öldüğünü Razi'el'den algıladığımı diğerlerine de söylemiştim. Sanırım, bir zafer kazanmış gibi hissetmeliydik... ama nedense, şu an böyle düşünmemiz kolay değildi.

Virajı döndüğümüzde, altımızda yayılan şehrin görüntüsü, günbatımının yok olmaya başlayan güneş ışınlarını yansıtıyordu. Alex aracı durdurdu ve hepimiz araçtan indik. Alex'in omzuna elini koyup destek alan Sam bile dışarı çıktı. Sessizce harap olmuş şehre bakakaldık.

Dünyanın depreme en dayanıklı binası statüsünü hak eden Torre Mayor, yeşil camlı duvarlarıyla dimdik ayaktaydı.

Neredeyse görebildiğimiz tek şey oydu. Binanın çevresinde, kilometreler boyunca şehir hemen hemen yok olmuştu. Binaların çoğu enkaza dönüşmüştü, pek azının yarısı sağlam kalmıştı. Zocalo'nun yassı dikdörtgen şeklini seçebiliyor olsam da katedrali göremiyordum.

Ürperen Liz kollarıyla kendini sardı. "Bütün dünyada böyle şeyler olduğunu düşünüyor musunuz?" dedi fısıldayarak. "Yoksa yalnızca burada mı?"

Hiçbirimizin verecek yanıtı yoktu.

Sonunda Alex derin bir nefes aldı. "Tamam, hadi gidelim. Gece kalacak bir yer bulalım."

Diğerleri kamyonete doğru yürümeye başlarken Seb hareketsiz durmuş, hâlâ şehre bakıyordu. Ona bakınca, yanaklarının ıslak olduğunu gördüm. Sanki içimdeki bir şey ortaya çıktı ve hıçkırarak kollarımı boynuna doladım. Bana sımsıkı sarıldı, titreyerek öylece kaldık. Tanrım, ne kadar aptalca davranmış ve Alex'le ilgili kalp kırıklığının içinde kendimi kaybetmiştim. Seb haklıydı. Öpüşmüştük ve hepsi bu kadardı. Biz istemedikçe, bunun aramızda hiçbir şeyi değiştirmesi gerekmezdi.

"Özür dilerim," dedim fısıldayarak. "Seb, özür dilerim. Aramızda her şeyin yine eskisi gibi olmasını istiyorum."

"Ben de bunu istiyorum," dedi, perişan bir halde. "Bunu her şeyden çok istiyorum."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve başımı göğsüne dayadım. Saçımın üstünden hafif sakalının battığını ve beni saran kollarının sıcaklığını hissediyordum. Hiçbir şey değişmemişti ve her şey değişmişti. Arkadaşımı geri kazanmıştım. Seb'in hâlâ bana âşık olduğunu biliyordum; o da benim ona âşık olmadığını biliyordu. Ama artık ikimiz için de önemi yoktu, çünkü bir şekilde birbirimizin hayatının içinde olmamız gerektiğini biliyorduk. Belki dünyada olan bitenin yanında arkadaşlığımız önemli değildi ama tüm bu yaşadıklarımızdan sonra bana her zamankinden daha önemli geliyordu. Bir insanın değer verdiği ilişkilerinden başka, gerçek anlamda nesi olabilirdi?

Sonunda geri çekildim ve onu yanağından öptüm. "Hadi," dedim gözlerimi silerek. "Ağabeyim beni kamyonete götürecek mi?"

"Elbette, querida," dedi hafif bir tebessümle. Kolunu omzuma attı ve kamyonete doğru yürüdük.

Sierra Madre'nin güneyinde durduklarında, ay yükseliyordu. Burada, yıldızlar ve ağaçların arasında hiçbir şey olmamış gibiydi. Alex, bunun rahatlatıcı bir duygu olduğunu düşündü. Hayatı boyunca, şehri yerle bir eden o somut deprem dalgasının görüntüsünü asla unutmuyacaktı. Ortaya çıkan hasarı, tozu ve dümdüz olmuş binaları unutamayacaktı. Üstelik ekibi de paramparça olmuştu.

Her nasılsa her şeyi bir yana bırakıp ekibin kalan kısmını bir arada tutmak için gerekeni yapmıştı. Seb'in cebinden çıkardığı çakmağın yardımıyla bir kamp ateşi yaktılar. Alex, Willow ve Liz'in uyuması için çadırı kurdu. Kendisi ve diğer erkekler kamyonetin arkasına kıvrılıp yatabilirlerdi. Tişörtünü uzun parçalar halinde yırtıp Sam'in ayak bileğini sardı. Düzgün bir şekilde sardığı anda Sam'in yüzü rahatladı. Bu da bileğin kırık olmadığını düşünen Alex'i rahatlattı. Bu iyiydi, çünkü başka yerler de Mexico City gibi zarar görmüşse, kim bilir ne zaman bir doktor bulabilirlerdi. Uzayın sınırları dışında neler olduğunu hayal etmeye benzer, felaket bir fikir gibi gözükebilirdi. O da bu yüzden, bu konu yerine yiyecek konusunda düşünmeye karar verdi.

Çantasında birkaç tane enerji çubuğu buldu. Bu hepsinin paylaşacağı akşam yemekleriydi. Ayrıca kamyonetin içinde birkaç şişe su vardı. Yakında da bir dere bulunuyordu. Sam bir yudum su aldı ve kamp ateşinin etrafına oturduklarında yüzünü buruşturdu. "Keşke daha kuvvetli bir şey olsaydı," dedi somurtarak. "Bir bardak viski, şu an mükemmel olurdu."

Kimse yanıtlamadı ama herkesin yüzünden anlaşılan, Sam'e hak verdikleriydi. Liz gözlerini umutsuzca ateşe dikmişti. Willow ile Seb birbirine dokunmadan yan yana oturuyorlardı. Alex yükselen alevlerin içine bir tahta parçası fırlattı. Bugünden sonra, sorumluluğu yüklenmeye devam etmek hayatta istediği son şeydi. Ama şimdi, öncesine göre bile daha az seçeneği olduğunu biliyordu.

"Evet arkadaşlar, bir konuda anlaşalım," dedi sonunda. "Bunun bizi mahvetmesine izin vermeyelim. Hepimiz doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık ve bir kez daha yapmamız gerekse, hepimiz aynı şekilde davranırdık. Kendimizi yıpratmamıza gerek yok. Önemli olan, meleklerin yarısının ölmüş olması. Bilseydik, bu şekilde davranmazdık ama kabul etmeliyiz ki bu yine de bir zafer sayılabilir."

Herkes onu izliyordu ve Sam hafifçe başını salladı. Willow'un ona bakan gözleri sevecendi. Sonra başını aşağı doğru indirip bluzunun yakasıyla oynamaya başladı.

"Peki, şimdi ne olacak?" dedi Liz sonunda.

Alex omuz silkti. "Kişisel olarak ben, savaşa devam etmeyi planlıyorum." Onlara Sophie'nin önerdiği Nevada'da bulunan üstün söz etti. Ayrıntıların bulunduğu hafıza kartı çantasının içinde duruyordu. "Anlayacağınız, gidecek bir yerimiz var," dedi. "Tam donanımlı ve erişim şifrelerini biliyorum."

"Ya biz?" dedi Willow. Ateş ışığında yüzü çok sakin görünüyordu.

Alex başını salladı. "Evet. İsteyen herkes bana katılabilir." Sesinin tarafsız çıkması için çabaladı. Saldırının sonrasında, bir süre Willow ile arasının önceki gibi olduğunu hissetmişti. Ama yardım etmek için Alex'in uzattığı eli bile tutmayınca, yanlıgısı yok olmuştu. Seb'le birlikte sürekli çevresinde olması onun için hayal edebileceğinden de daha üzücü olacaktı. Ama elde edebileceği her insana ihtiyacı vardı ve ayrıca onlar ekibin bir parçasıydı. Seb bile. Garip bir şekilde, bugün aralarında birşey değişmişti ve Alex onu öldürmesine gerek kalmadan, birlikte çalışabileceklerini düşünmeye başlamıştı.

Willow, Seb'e endişeyle baktı. Seb onun gözlerinde bir yanıt arar gibiydi.

"Bana hiçbiriniz şimdi bir şey söylemeye çalışmayın," dedi Alex. "Ve gelmek zorunda da hissetmeyin." Bir eliyle yüzünü sıvazladı. Şehrin nasıl yerle bir olduğunu, ya da Wesley ve Trish'in haykırarak kalabalıkla birlikte nasıl arkalarından koştuğunu düşünmemeye çalıştı. Kendini çok bitkin hissetti. "Bugün... en kötüsünü yaşadık," dedi sonunda. "Ama yine de gelecekte daha kötüsüyle karşılaşabiliriz. Bunu da düşünün. Bunu devam ettirmenin ne anlama geldiğini düşünün. Dağlarda bir yerde gizlenip kendinize yeni bir hayat kurmak isterseniz, hiçbirinizi suçlayamam."

Sam homurdandı. "Kim böyle bir şey yapmak ister? Evet, ben sizinle ve bunu hemen, şimdi söyleyebilirim." Yere düşmüş bir kütüğün üstünde oturuyordu ve yaralı bacağını düz olarak öne doğru uzatmıştı. "Bugünden sonra asla oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

"Ben de," dedi Liz yumuşak bir sesle.

"Biz düşüneceğiz, tamam mı? Ve yarın sana yanıtımızı bildireceğiz."

Biz. Alex içindeki sızıyı hissetmemeye çalıştı. "Evet, elbette," dedi ve ateşe bir tahta parçası daha attı. "Zaten ABD'e gitmemiz birkaç gün sürer... tabii gitmeyi düşündüğünüz yer orası ise," diye ekledi.

Seb kaşlarını çatarak Willow'un yüzünde bir şey görmeye çalıştı. "Henüz ne yapacağımızı bildiğimizi sanmıyorum," dedi.

Bundan sonra kimse pek konuşmadı. Ateş yanıp kül olmaya başlamıştı ama yine de gecenin serinliğinden koruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturan Sam, gözlerini kapatıp oturduğu yerde uyuklamaya başladı. Sonunda Liz kalktı ve kamyonetten diğer su şişesini almaya gitti. Geri gelmeyince kontrol etmeye giden Alex, onun bitkin bir şekilde ön koltukta uyuyakaldığını gördü. Çadıra gitmesi için onu uyandırmaya başlamıştı ki rahatsız etmemeye karar verdi. Burada yatabilirdi. Sam ve kendisi arka tarafta uyuyabilirlerdi. Willow ve Seb'i bir zamanlar kendisinin Willow'la paylaştığı çadırda düşünmek yüreğini yakıyordu ama bununla başa çıkabileceğini düşündü. Bugünden sonra her şeyle başa çıkabilirdi.

Kamp ateşinin yanına döndüğünde Sam'in horlamaya başladığını fark etti. Anlaşılan Willow ve Seb derin bir konuşmaya dalmışlardı. Alex'i görünce sustular ve Willow'un yüzündeki gerginlik Alex'i davetsiz bir konuk gibi hissettirdi. Ama aynı zamanda kollarını Willow'a dolayıp onu her zaman... neyse... böyle bir heyecan, şimdi gerek duyacağı son şeydi.

"Biraz daha yakacak odun bulayım," dedi ve onlara yanıt verme fırsatı bırakmadan yürüyüp uzaklaştı.

Az ilerde ay ışığının aydınlattığı açıklık bir alan vardı. Orada bir kayaya yaslandı ve gökyüzünü izlemeye başladı. Bildiği bütün takımyıldızları hâlâ oradaydı. Tıpkı babasının ve ağabeyinin ölümünden sonra da orada oldukları gibi. Dünya ne kadar sallanırsa sallansın, geceleyin gökyüzünde oluşan şekiller her zaman öngörülebilirdi. Hayatının bazı dönemlerinde bunu huzur verici, bazı dönemlerinde de sinir bozucu bulmuştu. Şimdiyse bir yıldız ışığı kadar soğuk ve duygusuz hissediyordu.

Wesley'le Trish melek çarpması yaşamışlardı. Wesley'nin kolunun hâlâ iyileşmediğine emindi. Onun saldırıya katılmasına asla izin vermemeliydi. Tamam, belki hiçbiri ölmemişti ama Alex her zaman melek çarpmasının ölümden beter olduğunu düşünmüştü, çünkü kişinin seçeneklerini elinden alıyordu. Her şeyi daha iyi yapmayı, oraya daha hızlı gitmeyi ve

saldırıyı durdurmayı başarsaydı, belki de bunlar olmayacaktı. Üstelik Kara'yla Brendan'ın hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Bir şekilde Torre Mayor'dan çıkabilmeyi başardılarsa da şehirden zamanında çıkabilmiş olma şansları ne kadardı? Ya da Juan'ın eski minibüsünün sallanan yollara dayanabilme olasılığı neydi?

Kafasında gezinen bu düşüncelere verecek bir yanıtı yoktu. Ve artık dünyada hiçbir şey asla aynı olmayacaktı. Etrafında bu işi yapacak başka biri olmadığı için, bir şekilde liderliği sürdürmek zorundaydı.

"Merhaba," dedi yumuşak bir ses.

Alex başını kaldırdı. Willow, ay ışığının altında duruyordu. "Merhaba," dedi Alex bir anlık duraksamadan sonra.

Willow yutkundu. "Biraz... seninle oturabilir miyim? Sanırım konuşmamız gerek."

Ayın yansıttığı ışıktaki öyle güzel görünüyordu ki Alex kalbinde bir acı hissetti. Yorgun bir ifadeyle omuz silkti. "Nasıl istersen."

Willow biraz mesafe bırakarak yanına oturdu. Parmağıyla yerde şekiller çizerek konuşmaya başladı. "Alex, sana şunu söylemek istiyorum ki... seni incittiğim için gerçekten çok üzgünüm."

Alex iç çekti. Evet, şu anda tam da yapmak istediği konuşmaydı bu. "Konuşmanın bu kısmını geçebilir miyiz?" dedi alnını ovuşturarak. "Gerçekten, şu an en son istediğim şey, ne kadar üzgün olduğunu duymak."

Willow endişeyle Alex'in parmaklarının hareketini izliyordu ve sonra belli ettiğini düşünerek bakışlarını kaçırdı. "Peki." Sesi ince ve gergindi. "Alex, Seb ve benim Nevada'ya geleceğimizi düşünmüyorum. Sana bu kadar yakın olmamın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yarından sonra seni bir daha görebilir miyim bilmiyorum ve seni hâlâ..." Devam edemedi. Onun ağlamak üzere olduğunu gören Alex donakaldı. "... seni hâlâ seviyorum," dedi. "Seni gerçekten seviyorum Alex... ve her şey için üzgünüm."

Gözlerini silerek ayağa fırladı. Boğazı düğümlenen Alex de hızla ayağa kalktı. "Willow bekle! Neler..." Willow'un koluna dokununca, genç kız hızla geri çekilip kollarıyla kendini sardı.

"Lütfen yapma," dedi alçak sesle.

Acınacak bir hali vardı ve korkmuş gibiydi. Alex gözlerini dikip ona baktı. "Ne yapmayayım? Koluna mı dokunmayayım?"

Willow bir şey söylemeye çalıştı sonra başını sallayarak sustu. "Geri dönsem... iyi olacak." Yürümeye başladı.

"Hayır, bekle." Willow'un önüne atıldı. İçinde ani bir kuşku belirmişti ve her geçen saniye daha da büyüyordu. "Willow, neden koluna dokunamam? Çimlerin üstüne düştüğümüzde neden elimi tutmadın?"

Willow kendi dirseklerini tuttu ve Alex'in gözlerine bakmamaya çalıştı. "Yalnızca tutmak istemedim, hepsi bu. Üzgünüm. Seni incitmek istememiştim." Kötü bir yalancıydı. Ve Alex, onun Seb'le mutfakta durduğunda aynı ses tonuyla konuştuğunu anımsadı. Ve hatta daha önce, ilk avlarına gitmeden malzeme odasında Alex ona iyi olup olmadığını sorduğunda da aynı şekilde konuşmuştu. O zaman da gözlerinde aynı bakış vardı. Alex'e bir şey söylemeye çalışırken acı çektiği anlaşıyordu.

Gerçek Alex'in yüzüne bir tokat gibi çarptı. Düşünmeden yine kollarına doğru uzanınca Willow hızla kendini geri çekti. "Yapma! Bana dokunma!"

"Bende melek çarpmasına neden olduğunu düşünüyorsun," dedi Alex. "Nedeni bu, öyle değil mi? Bu yüzden benden ayrıldın." Willow yanıt vermedi. Söyleyecek bir şey yoktu. Bir eliyle yüzünü kapattı... omuzları sarsılıyordu.

Nabzının hızlandığını fark eden Alex, kendi sözlerini zor duyuyordu. "Seb'e gerçekten âşık mısın? Siz ikiniz, gerçekten..."

"Hayır" dedi Alex'in sözünü keserek. "Öpüştük, hepsi o kadar. Ve tamamen yanlış. Yalnızca benim bazı şeyleri... anlamama yardımcı..." Duygularını kontrol edemeyip susunca, Alex kollarını dolayıp ona sıkıca sarıldı. Kalbi beklenmedik bir umutla çarpmaya başlamıştı.

"Seb'e âşık olmadığını bir kez daha söyle," diye fısıldadı Alex. "Lütfen, lütfen bir kez daha söyle."

Onun göğsüne dayadığı başını sallayan Willow boğuk bir sesle konuştu. "Seb'e âşık değilim, asla değildim. Evet, onu seviyorum ama bu şekilde değil. Alex, sana dokunmamam gerek..."

Alex onun söylediğini önemsemedi. "Peki, ya rüyana ne demeli?"

"Doğruydu... ona âşık olmam dışındaki her şey doğruydu." Yaşlı gözlerle Alex'e baktı. "O zaman sana bir şey söylememiştim, çünkü kendim bile inanmamıştım. Senin dışında bir erkek için güçlü duygular hissetmem bana olanaksız gelmişti. Şimdi bunun mümkün olduğunu biliyorum ama bu yalnızca arkadaşlık ve ona hissettiklerim bir kardeşe hissedilen şeyler. Alex, sana dokunamam! Lütfen, bırak gideyim. Sana zarar veriyorum..."

"Bana zarar vermiyorsun! Willow..." geri çekildi ve Willow'un iki elini birden tuttu. "Hâlâ sana âşığım," dedi coşkuyla. "Seni her şeyden çok seviyorum. Benim için duyguların hâlâ aynı mı?"

Ay ışığı yüzünde parıldıyordu ve Willow sessizce durdu. Bir an gözlerinde kurtulma ifadesi belirdi ama sonra bakışları donuklaştı. "Elbette, aynı," dedi fısıldayarak. Ellerini geri çekti. "Ve işte bu yüzden seninle olamam. Böyle yapacağımı biliyordum ve sana bu nedenle daha önce söylemedim. Sana zarar vermediğimi söylüyorsun ama veriyorum. Şu an bile, bunu senin ruhunda görebiliyorum."

"Ruhumda mı?"

"Evet!" Hafifçe yüzünü buruşturdu ama sonra dikkat çekici bir çaba göstererek kendini topladı. "Ruhun hasta görünüyor," dedi. "Ve bunun nedeni benim. Benim enerjimle, yarı-melek olmamla ilgili bir şey olmalı. Birikerek artan bir etki olmalı ama orada duruyor."

"Ne etkisi? Willow, sen ne söylemeye çalışıyorsun?"

Willow'un saçları ay ışığında daha koyu renk duruyordu. Sevimli yüzü hüzünlüydü. "Migrenin ve baş ağrılarının nedeni benim," dedi. "Geçmişteki baş ağrılarının öyle olmadığını biliyorum ama son zamanlarda yaşadıklarının nedeni benim. Alex, ruhun..." Alex'in bedenine bakarak tarama yaptı. "Donuk," dedi sözlerine devam ederek. "Sağlıklı değil ve kara lekeler var..." Sesi azalarak yok oldu.

"Ama..." Alex ona bakakaldı ve eski anılar gözünde canlandı. Kamptaki babasını, uzun bir avdan dönen Cully'yi düşündü. Sonra da metroda otururken, son zamanlarda ne kadar zarar gördüğünü düşündüğünü anımsadı. "Willow, nedenin sen olduğunu mu düşündün? Aman Tanrım..." Ona sarılmaya çalışınca Willow yana kaçtı.

"Elbette, ben olduğumu düşündüm! Başka ne düşünebilirdim ki?"

"Nedeni benim bir MK olmam! Çok fazla melek serpintisiyle karşı karşıya kalınca ruh zarar görür. Willow, babamda da aynı şey vardı!"

Willow konuşmadan durdu. Alex onun yüzünde inanma isteğiyle, kuşkunun çarpıştığını fark etti. "Peki öyleyse, neden ilk karşılaştığımızda ruhunda bu hasar yoktu?"

"Çünkü ruh genellikle kendini onarır! O dönemde, yalnızca haftada bir melek öldürüyordum. Ama son haftalarda, neredeyse her gün ava çıkıyorum. Gidip Sam'in ruhunu da kontrol et; aynı durumda olduğunu göreceksin!" Bir an önce Willow'a gerçeği gösterme umuduyla, sözcükler ağzından hızla dökülmüştü.

Willow gözlerini silerek keyifsiz bir şekilde güldü. "Sam'in ruhu aynı değil. Aslında ruhu sağlıklı gözüküyor."

Alex çaresizlikle saçlarını karıştırdı. "Bilmiyorum... öyleyse, belki de birikmiş bir etkidir. Yıllardır bu işi yapıyorum. Ama Willow, nedeni sen değilsin. Yemin ederim, yıllar önce babamın ruhuna baktığımda, tam söylediğin gibiydi. Kampta da yarı-melekler yoktu, tamam mı?"

Zaman durmuş gibiydi. Willow yavaşça başını salladı. "Yine de benimle bir ilgisi olabilir. Kesin olarak sana zarar vermediğimi ikimiz de bilmiyoruz. Çektiğin her migren ağrısının... biz fiziksel olarak yakın olduktan tam bir gün sonra başladığına dikkat etmedin mi?"

"Peki, gerçekten birbirimize fiziksel olarak çok yakın olduğumuz ve sonrasında ikimizin de zevk almaktan başka bir şey yaşamadığımız durumlara ne demeli? Willow, bu yalnızca bir rastlantı!"

Willow'un ifadesi, Alex'e İkinci Dalga'yı durdurmayı deneyeceğini söylediği zamanki gibi hüzünlü ama kararlıydı. Alex'in savunduğu hiçbir görüşten etkilenmiyordu. "Bunu

bilemezsin, ve ben bu tehlikeyi göze alamam," dedi. "Sana zarar vermeyeceğim Alex. Bunu reddediyorum."

İnanmayan gözlerle ona baktı. İddiası öyle saçmaydı ki buruk bir şekilde gülmekten kendini alamadı. "Benden ayrılmanın, bana zarar vermediğini mi düşünüyorsun? Son birkaç gündür cehennemde yaşıyor gibiyim. Tam anlamıyla cehennemde."

Willow yüzünü acıyla buruşturdu. "Ben de," dedi fısıldayarak. "Ama..."

"Ve buna sen neden oluyorsan bile, ikimizin de bilmediği bir şekilde beni hasta ediyorsan bile, düşünsene Willow... yarın belki ölebilirim! Bu işi yaparak uzun bir hayatım olacağını düşünmüyorum, tamam mı? Ve yaşayacak ne kadar zamanım kaldıysa... onu seninle birlikte geçirmek istiyorum." Willow'un ellerini tuttu ve öptü. "Lütfen," dedi. "Hayatımı seninle geçirmek istiyorum."

Gözleri yaşlıydı ve yüzünde özlem vardı. Bir an için Alex onun yumuşayacağını düşündü ama Willow yavaşça geri çekildi. "Peki, ya benimle olmak hayatını olması gerekenden daha kısaltırsa? diye sordu. "Ya ölmen gerekenden bir yıl erken ölürsen ve o bir yıl meleklerle yaptığın savaşı değiştirecek yılsa?"

"Peki, ya seninle olmak beni öyle mutlu etse ve uğruna yaşayacak bir şeyim olduğu için birkaç sene daha yaşasam?" dedi kızarak. "Bilemeyiz! İkimiz için de bu kararı veremezsin!"

"Bu yalnızca bizimle ilgili değil, anlamıyor musun?" Gözlerinden acı çektiği anlaşılıyordu. "Bugün olanlarda benim de payım olduğu gerçeğiyle yaşamayı öğrenmem gerekecek. Büyük bir şehir... birçok insan..." Çaresizlik içinde sustu ve başını salladı. "Dünyaya daha çok zarar verebilecek bir şey yapabileceğimi düşünüyor musun?"

"Hiçbiri senin hatan değildi," dedi alçak sesle. "Seni kullanan Razi'el'di; hepimizi kullandı. "Benim korkmadığımı mı düşünüyorsun? Ekibimden iki kişi melek çarpması yaşadı, diğer ikisi kayıp... ve ben bütün bunları durduramadım! Ama devam etmek zorundayım. Sen de öyle, Willow. Razi'el'in bütün yaptıkları yetmezmiş gibi, bir de bizi ayırmasına izin verme."

Willow derin bir nefes aldı. Kollarıyla kendini sararak, ay ışığının aydınlattığı ayrıntılarını inceler gibi gözlerini yakındaki bir ağaca dikti. "Alex... yapamam. Her gün sana

zarar verdiğimi düşünerek dehşete kapılırim ve birbirimize her dokunduğumuzda endişeden çılıına dönerim."

Onları birbirinden ayıran tek şeyin bu olması işkenceydi. "Willow, sen bana zarar vermiyorsun. Ve benim seni sevdiğim kadar sen de beni severken, bu nedenle ayrılmamıza sebep olursan... bu çok büyük bir hata olur." Alex bir kez daha onun ellerini tutup sıkıca kavradı. "Yanıldığına seni nasıl inandırabilirim? Tanrım... ne söyleyebilirim, ne yapabilirim?"

Willow hareketsiz durdu. Sonunda derin bir nefes aldı. "Söyleyebileceğın ve yapabileceğın hiçbir şey yok. Çünkü hiçbirimiz kesin olarak bilemeyiz. Ve bu riski göze alamam." Alex'in parmakları arasında sıkışmış ellerine baktı ve sonra yavaşça ellerini çekti. Dökülmemiş gözyaşları sesini kalınlaştırmıştı. "Özür dilerim. Lütfen bana bir kez daha dokunma."

Hayır. Hayır. Willow'un bunu yapmasına izin veremezdi. Bir şekilde gerçeğı görmesini sağlamalıydı. Gülünç olan, insanların ellerine dokunduğı anda gerçekleri görebiliyordu ama Alex'e gelince, duyguları öyle karmaşıktı ki bir şey algılaması çok zordu.

Alex'in aklına ansızın bir şey geldi ve içine umut doldu. "Bekle!" dedi, Willow dönüp gitmeye hazırlanırken. "Willow, Seb'in zihnimi okumasına ne dersin? Elimi tutup benim haklı olduğumu görürse... buna ne dersin?"

Willow hayretle ona baktı. Önce hareketsiz durdu, sonra yutkundu. "Bu... dünyadaki en harika şey olurdu," dedi hafif bir sesle. Kamp ateşinin yanına döndüklerinde, Seb hâlâ oradaydı. Ateşini yeniden yakmış, alevleri izliyordu. Sam kütüğe yaslanmış, hafifçe horlayarak uyumaya devam ediyordu. Seb'in yanına oturdular ve Alex çabucak durumu açıkladı.

"Ne dersin, yardım edebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu sonunda. Kasları gerilmişti ve birdenbire Seb'e gümüş tepsi içinde ne sunduğunun farkına varmıştı. Yapacağı tek şey Willow'a dönüp haklı olduğunu, Alex'te melek çarpmasına neden olduğunu söylemekti ve bu da ilişkilerinin sonu demek olacaktı.

Alex konuşurken Seb hiçbir yorum yapmamıştı. Hafif sakalı ateş ışığında parılıyordu. "Willow, seninle ilgili duyguları çok karmaşık olduğu için seni okuyamıyor. Peki, benim duygularımın da karmaşık olduğunu düşünmüyor musun?" dedi soğuk bir ifadeyle.

"Konu Alex'i okumak olunca, benimki kadar karmaşık olamaz," dedi Willow. Seb'in koluna dokundu. "Lütfen Seb, yalnızca dene. Gerçeği bilmem gerek."

Seb Alex'e göz attı. Sonunda omuz silkti. "Peki, tamam. Deneyeceğim." Gözlerini kapattı ve birkaç kısa nefesle dikkatini toplamaya çalıştı. Sonra gözlerini açtı ve elini uzattı. Kayıtsız bir şekilde Alex'e baktı.

Alex, elini Seb'in avucunun içine koydu. Kuru ve sıcaktı, biraz da sertti. Bir an için, burada oturmuş bir erkeğin elini tutuyor olmanın tuhaflığını düşündü. Seb odaklanırken kimse konuşmadı. Duyulan tek ses, yanan odunların çıtırtısı ve Sam'in düzenli horultusuydu. Alex Seb'in yüzüne bakıp gördüğü ve söylemek üzere olduğu şeylerle ilgili bir ipucu bulmaya çalıştı.

Sonunda Seb elini bıraktı. Sözcükleri nasıl seçeceğini düşünür gibi Alex'e dikkatle baktı ve Alex kalbinin duracağını sandı. "Peki... neler gördün?"

Seb bir elini arkaya yasladı, diğer kolunu dizinin üstüne koydu. "Babanın da migren ağrıları vardı," dedi. "Onun babasının da. Ailenizdeki tüm erkekler liderlik yaptıkları ve kaygı yaşadıkları için gergin olmuşlar."

Alex bunu unutmuştu ama şimdi babasının ona kendi babasının da migreni olduğunu söylediğini anımsadı. "Evet, peki ama..."

"Geleceğine bakmaya ve ne olduğunu görmeye çalıştım," diye devam etti Seb. "Çok şey göremedim, çünkü sanırım ben de oradayım." Alex'in nabızı hızlandı. Willow orada olmasa, Seb de olmazdı. Willow'a göz attı. Gergin bir ifadeyle Seb'e baktığını gördü. Seb devam etti. "Ama ruhunun yeniden sağlıklı görüldüğünü, bir avdan sonra tekrar hastalıklı hale dönüştüğünü fark ettim. Migren ağrıların devam ediyor. Kendine daha iyi bakmalısın," dedi kibarca. "Gerginliğini azaltmak için bazı yollar bulmalısın. Uzun yürüyüşler, meditasyon, bu gibi şeyler yardımcı olabilir."

Alex ansızın Seb'i terapisti gibi hissetti ve onu sarsmamak için kendini zor tuttu. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan Willow araya girdi. "Bütün bunlar, tam olarak ne anlama geliyor?"

Seb'in ifadesi anlayışlıydı. "Baş ağrılarının seninle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, querida. Ruhu kötü görünüyor ama babasıninki genellikle daha kötüydü. Onunki düzelmiş, Alex'inki de düzelecek. Onda melek çarpmasına neden olduğunu düşünmüyorum."

Düşünmüyorum. Alex irkildi, çünkü Willow'un bununla yetinmeyeceğini biliyordu. Beklediği gibi Seb'e bakarken dudaklarını ısırıyordu. "Ama kesin olarak bilmiyorsun, öyle değil mi?"

Seb uzanıp onun elini tuttu ve sıktı. "Yüzde doksan dokuz eminim," dedi. "Fazlasını görebilseydim, sanırım yüzde yüz olabilirdi. Yalnızca yüzde bir için düşünmemen ve fırsatı değerlendirip onunla mutlu olman gerektiğini düşünüyorum. Hafifçe gülümseyerek bir omzunu kaldırdı. "Müşterilerimden biri olsaydın, sana böyle söylerdim."

Willow söylediklerini anlamamış gibi Seb'e bakakalmıştı. Sonra birdenbire ileri atılıp kollarını onun boynuna doladı. "Teşekkür ederim," dedi fısıldayarak. "Ah, teşekkür ederim."

"Yanıldığımı için mutluyum," diye mırıldandı Seb.

Alex tanımlanamayacak bir rahatlama hissetti. Derin bir nefes aldı.

Willow kollarını Seb'den ayırdı ve Alex'e baktı. İfadesi şaşkındı, neredeyse utanmış gibiydi. Yavaş hareketlerle ona yaklaştı ve uzanıp saçından bir tutamı arkaya itti. Alex, Willow'un ona dokunmasıyla ürperdi. "Bu durumda, hmm... sanırım..."

Alex Willow'un başını ellerinin içine alarak ve neredeyse şiddetle öperek, dudaklarıyla onu susturdu. Ve sonra birbirinin kolları arasında sıkıca kenetlenip durdular. Willow. Willow. Alex onun titrediğini hissetti ve ağladığını fark etti. Onu kavrayıp defalarca öptü ve başını boynuna gömüp yeniden Willow'u kollarında tutmanın tadını çıkardı. Seb'in ortadan kaybolduğunu fark etmişti.

"Gel, birlikte çadırda kalalım," dedi Alex Willow'un pürüzsüz tenine doğru fısıldayarak. "Bütün gece seni kollarımda tutmak, yanımda hissetmek istiyorum."

Willow coşkuyla başını salladı. Geri çekilip yüzünü sildi ve sonra, bir süre gözünü dikip Alex'e baktı. Yutkundu. "Bunun kulağıma ne kadar hoş geldiğini hayal bile edemezsin."

Gerek duyduğu şeyleri almak için kamyonete gitti. Alex'in çantası, enerji çubuklarını aramak için bıraktığı yerde duruyordu. Çantasına doğru yürürken Seb'i gördü. Açıklık alanda,

ellerini kot pantolonunun cebine sokmuş, gökyüzüne bakıyordu. Alex önce tereddüt etti, sonra onun yanına gitti.

İkisi de birkaç saniye konuşmadılar ve yıldızlarla süslenmiş gökyüzünü seyretiler. "Söylesene, neden yaptın bunu?" diye sordu Alex İspanyolca konuşarak. Bir yandan da Seb'in profilini inceliyordu. "Ona gerçeği söylemeyebilirdin. Belki şimdi seni bir ağabey olarak sevdiğini düşünüyor ama ona farklı bir şey söyleseydin, belki günün birinde duyguları değişebilirdi."

Seb ona ifadesiz bir bakış attı. "İkimiz de medyumuz, amigo. Ona yalan söyleyemem."

"Bu konuda zaten endişeliydi." Alex başını salladı. "Hayır, bahse girerim, isteseydin yalan söylemenin bir yolunu bulurdun."

Seb önce yanıt vermedi, sonra omuz silkti. "Onun mutlu olmasını istiyorum," dedi. Yeniden yıldızlara baktığında ay ışığı çıkık elmacıkkemiklerini aydınlattı. "Sen onu mutlu ediyorsun. Benim için zor bir karar olmadı."

Alex boğazının kuruduğunu fark etti. Bugün bütün bu olanlardan, ekip arkadaşlarının başlarına gelenden ve harap olmuş bir şehrin görüntüsünden sonra onu böyle heyecanlandıranın Seb'in beklenmedik inceliğinin olmasının ne kadar gülünç olduğunu düşündü.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda.

"Rica ederim." Seb hafifçe gülümsedi. "Ama bunu senin için yapmadım."

"Evet, biliyorum." Birbirlerine baktılar ve Alex onu ne kadar yanlış değerlendirmiş olduğunu üzümlere fark etti. "Bu durumda, Nevada'ya geliyorsun, öyle değil mi?" dedi.

Seb sessizce durup bir parmağının arkasıyla çenesini ovuşturdu. "Gelmek istiyorum," dedi sonunda. "Meleklerin burada yaptıklarına karşı, daha önce asla savaşıma fırsatım olmadı. Aslında bunu gerçekten istediğimi de bilmiyordum. Ama şimdi, şehrimin başına gelenlerden sonra..." Yüzü gerildi. "Evet, gelmek istiyorum. Willow olmasaydı bile gelmek isterdim."

"İyi," dedi Alex.

Sonra Seb bir kaşını yukarı kaldırdı. "Ama sen gelmemi istediğinden emin misin? Ona hâlâ âşığı, dostum. Onu elinden alabilirsem, şansımı denerim."

Alex başını yukarı kaldırdı. Burada yıldızlar inanılmayacak kadar, hatta New Mexico'dan bile daha berraktı. "Onu yeterince mutlu edemezsem, bunu hak etmiş olurum," dedi. "Evet, gelmeni istiyorum. Ekibimin bir parçasısın."

Kamp ateşinden yansıyan ışık çadırın içinde hafif bir ışıltı yaratmıştı. Alex ve ben, uzunca bir süre uyku tulumlarımızın içinde birbirimize sarılarak yatıp kalp atışlarımızı ve yanan odunların çıtırtısını dinledik. Alex'in göğsünde elimi dolaştırırken gözlerimi kapatıp sırtımı okşadığını ve hafifçe boynumu öptüğünü hissettim. Yerle bir olmuş şehrin görüntüsünün bizi asla terk etmeyeceğini biliyordum ama şimdilik, yalnızca yeniden birlikte olmamız bile ruh sağlığınıza iyi geliyordu. Birlikteliğimiz bizi kutsuyor ve iyileştiriyordu.

İkimiz de konuşmuyorduk. Buna gerek duymuyorduk. Daha sonra, elbette konuşacaktık. İzleyen günlerde her şey hakkında konuştuk. Alex'in nasıl ilk günden beri en derin korkusunun ekibinin başına bir şey geleceği olduğunu, meleğimin hareketlerinden nasıl korktuğumu ve Alex'e anlatamadığımı konuştuk. Yaşadığından emin olduğum ama nerede olduğunu hâlâ bilmediğim annemi koruyan Sophie olmadığını konuştuk. Alex'in geçmişte Kara'ya olan aşkını, MK evinde onu nasıl öptüğünü ve benim Seb'le öpüşmemi de konuştuk. Seb'le asla bitmeyecek olan arkadaşlığımızı ve Alex'in artık bu konuyu sorun etmediğini konuştuk. Terör saldırısının olduğu, beni saatlerce aradığı günden beri bu konuyu sorun etmediğini söyledi. O olayın, kafasında her şeyi düzene soktuğundan söz etti.

Bütün bunları daha sonra konuşacak, tüm ayrıntılarıyla tartışacak ve anlamaya varacaktık. Ama şu an önemli olan tek şey ikimizin çadırda baş başa olması, uyku tulumlarının yumuşaklığını ve bedenlerimizin sıcaklığını hissetmemizdi.

Sonunda kamp ateşi sönünce çadırın içi karanlıkta kaldı. Seb ve Sam'in uzun zaman önce uyumak için kamyonete gittikleri duymuştuk. Etraf sakindi. Alex yuvarlanarak yana döndü ve dirseğine dayanarak bana baktı. Karanlıkta gözleri siyah görünüyordu ve ifadesi beni sevdiğini ilk söylediği an kadar ciddiydi. Elim tuttu ve öptü. Dudakları tenime dokununca... kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. O ağzını açmadan ne söyleyeceğini anlamıştım.

"Willow, baksana..." Saçımdan bir tutamı geri attı. "Mükemmel olacağı ana kadar beklemek istediğimizi söylediğimizi biliyorum ama..."

"O mükemmel an şimdi," dedim sözünü keserek. Yüzüne dokundum. "Burada, birlikteyiz. Sanırım bundan daha mükemmel olamaz."

Alex bir şey söylemedi ama eğilip beni öptüğünde duygularının yoğunluğunu hissettim ve nefesim kesildi. Sonra geri çekilip çadırın diğer ucunda duran çantasına uzandı ve içinden bir şey aldı.

Yanıma yaklaşip elinde tuttuğu küçük kutuyu avucumun içine bıraktı ve bana bakarken gözlerinde gördüğüm ifade, kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Ah, Alex. Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim. Onun da kalbi benimki kadar hızlı atıyordu.

"Hayır, bekle," diye mırıldandı ansızın. Doğrularak benim üstümden giysilerimizin durduğu yere uzandı ve üstünden çıkardığı gri pantolonun cebini el yordamıyla aradı.

"Şuraya gelip otursana," dedi yumuşak bir sesle. Uyku tulumunun içinden sıyrılarak oturdum. Elinde parıldayan bir şey gördüm ve gözlerim iyice açıldı.

"Onu saklamışsın," dedim fısıldayarak. Alex kolyeyi boynuma geçirirken elimi uzatıp ucuna dokundum. Parmaklarım etrafında kenetlendi. "Onu atacağını düşünmüştüm... ya da..."

"Denedim. Ama onu orada bırakamadım." Alnını alnıma dayayıp ellerini bir süre boynumda bıraktı. "Willow, şimdi her şey daha belirsiz gözüküyor," dedi sonunda. "Ama seni seviyorum. Yaşadığım sürece... elli yıl da olsa, birkaç hafta da... seni her zaman seveceğim."

"Ben de seni seviyorum," dedim ve onu öptüm. Sonra yutkundum ve elimi ensesine koydum. Kristal kolye ucum aramızda parıldıyordu. "Ve... artık konuşmayı bıraksak diyorum, nasıl olur?"

Uyandığımda, sabahın erken bir saati olduğunu düşündüm. Çadırın yan tarafındaki mavi naylonlardan hafif bir ışık sızıyordu. Alex'in kollarında yatıyordum ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Birkaç dakika hareket etmeden yattım ve nefes alıp verirken Alex'in göğüs hareketlerini izledim. Sıcak tenini hissetmenin mutluluğuyla dövmesini yavaşça öptüm. Harap olmuş şehrin acısı hâlâ içimde bir yerde duruyordu ama şimdi içimde yeni bir mutluluk vardı. Önceki gece... nasıl söylesem... beklediğimize değmişti. Ve gittikçe daha iyi olacağını hissettirmişti.

Uzanıp giysilerimi buldum ve uyku tulumunun içinden çıkmadan giyindim. Alex uykulu şekilde gözlerini açtı ve kolumu okşadı. "Nereye gidiyorsun?"

"Yalnızca bir dakika için dışarı çıkıyorum." Yanağını öptüm. "Az sonra dönerim."

Çadırdan emekleyerek dışarı çıkar çıkmaz serin sabah havası yüzüme çarptı. Arkamdan çadırın fermuarını kapattım. Kamyonet az uzaktaydı ve henüz kimse uyanmamıştı. Küçük dereye doğru yürüdüm... ama sonra ağaçların arasında bir boşluk görüp durdum. Dün gece fark etmemiştim ama buradan da Mexico City'yi görmek mümkündü.

Mahvolmuş görüntünün çekimiyle oraya doğru yürüdüm ve durup uzun bir süre şehrin kalıntılarına gözlerimi dikip baktım. İzlerken içimin ürperdiğini hissettim. Ne şehrin üstünde uçan bir helikopter vardı, ne de herhangi bir yardım götürüldüğünü gösteren bir işaret. Bunun anlamı neydi? Meksika'da kimse yardım edemese bile, hâlâ yardım göndermediklerine göre, Birleşik Devletler'de durum nasıldı? Aklıma gelen yanıtlar, üzerinde gerçekten düşünmek istediklerim değildi.

Yıkıntıların üstünde birkaç meleğin dolaşıp durduğunu görür gibi oldum. Ürpererek onları izledim.

Çimende ayak sesleri duydum ve Alex'in geldiğini gördüm. Kot pantolon ve tişört giymişti; koyu renk saçları darmadağınktı. Hiçbir şey söylemeden arkadan kollarıyla beni sardı ve kendine yaklaştırdı. Birlikte bir zamanlar dünyanın en büyük şehri olan yerin kalıntılarına bakakaldık. Kaslarının gerilmesinden helikopter eksikliğini onun da fark ettiğini anladım. Ama hiçbir yorum yapmadı. Yıkımın üstündeki ufacık melekleri izlerken göğsümün sıkıştığını hissettim. Üzüntüm ağlayamayacak kadar büyük, sözcüklerle anlatılamayacak kadar derindi.

"Tamam, yeter," dedi Alex sonunda. İkimizin de dönmesini ve kuzeydeki dağlara bakmamızı sağladı. "Bu tarafa bak," dedi kararlı bir sesle. "Gideceğimiz yer o tarafta."

Manzara berrak ve düzenliydi. İçimde bir rahatlama hissettim. Her nasılsa, doğan güneşin aydınlattığı yükselen dağlar yeniden nefes almamı sağlamıştı. Alex haklıydı. Hayatımızı arkamıza bakarak yaşayamazdık. Bizi bekleyen her ne olursa olsun, ilerlemek zorundaydık. Alex, ben, Seb, Sam, Liz ve aramıza katılan kişiler, hep birlikte ilerlemeye devam etmek zorundaydık. Aksi takdirde yok olurduk.

Uzun bir sessizlikten sonra konuştum. "Nevada'ya vardığımızda... babanın kuralını yeniden düşünmeliyiz."

Alex bana baktı ve gülümsedi. Uzun zamandır yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi. "Biliyor musun? Yeniden düşünüldü ve tamamen terk edildi," dedi. Bana sarıldı ve uzun bir süre orada durup doğudan yükselen güneş ışınlarının aydınlattığı dağlara baktık.

ONLY

MATIPUF

MELEK ATEŞ

L.A. Weatherly'nin Melek üçlemesinin bu ikinci kitabında melekler, intikam için geri dönüyorlar.

Kötülük kol geziyor, Alex ve Willow da kaçtılar. Willow'un rüyaları onları Mexico City'ye götürüyor. Sadece Willow zalim Melek Kilisesi'ni yenecek güce sahip; kilise ise onu durdurmak için bütün gücünü ortaya koyacak. Willow'un yanında Alex var, eğitimli bir melek katili ve Willow'un gerçek aşkı. Ancak hiçbir şey Willow'un yarı melek olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Alex ve Willow, Mexico City'de bir grup melek katiliyle bir araya geliyor. Alex, grubun lideri Kara'yı tanıyor ancak grup, Willow'dan ölümüne şüphe ediyor. Alex tüm ekibi melek konseyine saldıracakları için ağır ve disiplinli bir eğitimden geçirdikten sonra bile.

Willow kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti... Seb'le tanışana dek. Seb'in boyunda Willow'u aradı, çünkü tıpkı Willow gibi o da bir yarı melek.

www.bizimkosemiz.com

www.dexkitap.com

27.00
TL

ISBN 978-605-09-0557-1

